

ABDULLAH ÖCALAN

DEMOKRATİK DEVRİMDE HALK SERHILDANLARI 1

BİLİM AYDINLANMA YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

Öncü Kazanılmadan, Toplumsal Gerçekliği Dönüştürme Başarılamaz

Halkın Söylediği Söz Belirleyici Sözdür
Beni Tartışmak Bir Halkın Kaderini Tartışmaktır
Halkın Özgürlük Yürüyüşü Esastır

Kürdistan Halkının Ulusal İradesi ve Halk Meclisi Üzerine

PKK Halkın İradesidir, Bir İradenin Yaratılış
Gücüdür
Aşiretçilik-Ailecilik Halkın Ulusal İradesi
Önünde En Ciddi Engeldir
Gerilla, Halkın Savunulması ve Siyasi Gücünün
Gelişimi İçin Vardır
Ulusun Gerçek Temsil Güçleri
Halk Meclisleridir
Özgürlük ve Demokrasi Taleplerimiz, Diğer
Halkların da Çıkarı Temelindedir
Halkımız Tarihe Yaraşır Rolünü Oynayacaktır

**Yurtsever Kürdistan Halkına!
Antep, Maraş, Adıyaman ve Malatya
Yurtsever Halkına**

**Yurtsever Kürdistan Halkına!
Doğru Yol; İnsanlık, Yurtseverlik
ve Özgürlük Yoludur**

Şehitler Tarihidir, Halkındır En Büyük Öğretmen Halktır
Siyaset Halka Göre Olur, Halka Rağmen Değil
Ben Savaştan Yana Değil, Barıştan Yanayım
Dostların İşi Yaşatmak ve Birleştirmektir

**Bir Halkın Müslümanlığına Sahip Çıkması,
Kendi Ulusunun Eşitliği ve Özgürlüğü İçindir**
Müslümanlık, Kardeşlik, Adalet
ve Özgürlük İçindir
Kürdistan'da Gerçek Müslümanlık
PKK ile Hayat Buldu

**Bütün Çabamız Kimliğimize, Özgürlüğünüze
Ulaşmanız İçindir**
Dayatılan Demokrasi Değil, Çok Yönlü Yürütülen
Özel Savaştır
Gözünüz Hedefte, Sağlam İşlerde Olsun
Eşit ve Özgür Koşullarda Kardeş Bir Halk Olalım
Demokrasinin Öncülüğünü Halkımız Yapacaktır

Cephe Üzerine
Halk Cephesi, Halk İktidarındır

Her Şey Ülke İçin, Halk İçin, İnsanlık İçindir
Bilinçlenme ve Örgütlenme Yaşamamız İçin
Tek Silahtır
Çözüm; Aşiretçilik ve Ağalığa Karşı
Demokratik Bir Savaşım Vermektir
Geri Yaşamı Kendinize Layık Görmeyin

Parti, Halkı Kölelikten Özgürlüğe

Taşıyan Köprüdür

Benim Durumum; Gerçekleşen ve Özgür Kimlikli
Bir Halk Olayıdır
En Güzel Dil, Halkla Konuşan Dildir

Bağlılık, Artık Kendi Kurumlaşmalarımızda, Kendi Kişiliklerimizin Görev ve Başarısında Olmalıdır

Rönesans, Yeniden Doğuşun Adıdır
PKK Hareketi Özünde Örgütsüzlüğe Bir Cevaptır

Savaşan Halkımıza

1994 Uluslararası Kürdistan Festivaline

**Tüm Kürdistan Halkına, Partimize
ve Savaşan Ordumuza**

Toplumsal Barış İçin Savaşı Durduralım

**Alevi Muhalefeti Halkçıdır, Zulme
ve Adaletsizliğe Karşıdır**

PKK, Mezhepler Mozağıdır
Alevilik, Kardeşliğin Özüdür

PKK Büyük Bir İlimdir, Moraldir, Ahlaktır ve Büyük Bir Savaştır

Benim Doğrularım Özgürlük Doğrularıdır
Doğrularla Büyüyen Kazanır
İnsanın Yiğitliği Sözüyledir
PKK Gerçekliği, İnsanlık Gerçekliğidir

PKK Bir Newroz Partisidir

Mezopotamya Bir Özgürlükler Ülkesi
ve Özgürlük Tarihidir
Şehitlerimiz, Tüm Çirkinlikleri Önce
Bedenlerinde Yaktılar, Kül Ettiler

En Büyük Otorite; Duygu, Düşünce
ve İrade Yüceliğidir
Olacaksa Bu Halk, Ben Onunla, O Benimle
ve Dostlarıyla Olmalı

Öncü Kazanılmadan,Toplumsal Gerçekliği Dönüştürme Başarılamaz.

Bu dönem, özgürlüğe en çok yakınlaştığımız bir sürecin de başlangıcını ifade ediyor. Sadece dağda bir diriliş değil, denilebilir ki, toplumsal düzeylerde bir dirilişin çok güçlü bir biçimde kendisini hissettirdiği, canlandığı bir aydayız. Öyle gerekçeler var ki, hatta öyle bir gerçeği yaşıyoruz ki, zincirleme bir reaksiyon gibi, ardı ardına her an patlayıp çoğalabilecek bir tohumlama gibi oluyor. Kürt gerçeği

biraz böyledir. Bir anlamda kendimizde açıklığa kavuşturduğumuz gerçeklik, her gün yeni çözümler, yeni açılımlar istiyor. Öyle anlaşılıyor ki, bu bir yerde gerçeğin tabiatına da uygun ve zorunludur. Fakat ağır bir çaba ve yük kaldırmayı gerektiriyor. Çok iyi anlayan, kavrayan bir düşünce gelişmesi kadar, yürekli çıkışları, çok büyük ve yoğun çabayı gerekli kılıyor.

Bütün bunları iç içe göstermek kaçınılmazdır. Bu devrim, öyle bir devrim ki, her şeyini iç içe ve birlikte yürüteceksin. Gerçekliğimiz sadece birisini öne alıp diğerini ihmal etmeye müsaade etmiyor. Bunun için hepinizden istediğimiz; bu işe yatkın kişiliğe bu temelde ulaşmanız ve bu gücü gösterebilmenizdir. Bu büyük tutarlılığı, olgunluğu gösterebilmek için; Kürt gerçeğini en tartışmalı gerçeklerden biri haline getirirken, halen en ağır yük de bizim omzumuzdadır. Meselenin sahibi biz, açıklayıcısı da biziz. Fakat her zaman belirttiğimiz gibi zorluk, düşmanın yöneliminden ziyade kendimizi geliştirmemekten, dönüştürmemekten kaynaklanıyor.

Kendi kimliğini en çok yitiren bir halk olduğumuz biliniyor. Kimlik yitirilişi, aynı zamanda bir çok insani vasfı yitirmeyle iç içe olur. Bu, her türlü zayıflığın ve düşkünlüğün esasıdır. Kimse şimdiye kadar neden bu sorunların çözümüne cesaret etmemiştir? Hiçbir Kürt neden kendini bu işe vermemiştir? Şimdi çok iyi anlaşılıyor ki; Kürtlük olayında, onu muazzam bir şekilde yaşamakta çıkar görülmüyor. Bunun için cesaret, fedakarlık ve çabanın her türlü gerektiriyor. Bu olmayınca militan çıkmıyor ve meselenin sahibi olacak çözümleyici güç olunamıyor. Çok fazla istismarcılar, ucuz sahtekarlar var.

Yürüttüğümüz mücadele herhangi bir ulusal kurtuluş hareketi değildir. Sıradan bir ulusal kurtuluş hareketinden ziyade, bir ulusal ordulaşma hareketidir. Çünkü yaşanan her şey yabancıya aittir; bir anlamda ihanet, yabancılaştırma temelindedir. Esas itibarıyla savaş, özde buna karşıdır. Bizde roller neden çok az kavranıp, çok kötü oynanıyor? En önemli bir nedeni de budur. Kendi işlevini, kendi rolünü bilememenin, böyle bir yabancılaşmayı yaşamakla ilişkisi vardır. İnkarı, ihaneti yaşamakla ilişkisi vardır.

Dünyada eşine az rastlanılır garip bir gerçekliğimiz söz konusudur. Aslında bu, bizdeki devrimin bazı özelliklerini de ortaya çıkarıyor. Bütün devrimler az-çok ulusal ve sınıfsal gerçeklere dayanır, bizde ise diğer devrimlerden farklı olarak gerçeğimiz böyle değildir. Veri kabul edebileceğimiz, objektif bir gerçek olarak saptayabileceğimiz, diğer devrimlere benzer yanlarımız ve özelliklerimiz yoktur. Bu, özgün geliştirmeyi, özgün olabilmeyi gerektiriyor. Bu, aynı zamanda yeni bir devrimi, yeni derken kalıplaşmış bir üretimi değil de, yeni bir malzemeyi üretme gibi bir devrimle gerçekleşir. Yani icat etmek gibi, örneği bulunmayan bir şeyi

yaratmayı sağlar gibi bir devrimi ortaya çıkarmamızı gerektiriyor. Yeni derken; rneği olan bir tekrarı değil, rneği olmayan bir oluşumu ifade ediyoruz.

Bizde gerek Parti, gerek ulusal kurtuluş sürecindeki gelişmeler, hatta militandaki oluşum, tereddtl, ikircikli ve dalgalanmalı biçimde ise, bunun nedenleri günlük gelişmelerle açığa kavuşuyor. Bu sadece düşman cephesi açısından değil, halk cephesi içinde de benzer bir yaklaşımla ele alınıyor. Düşman kimliğimizi kabul etmiyor, haklarımızı vermeyi düşünmüyor. Siyasi oluşum, askeri oluşum, kültürel yaşam ve ruhi oluşum, dikkat edilirse, her Şey oluşum halinde. Hepsini böyle bir güncellik içinde gözlerimizin önünde. Çok hassas olunması bundandır. Oluşumu, kötü Őekillenmesi veya çok iyi ortaya çıkması da bize bağlıdır. Son yılların büyük hassasiyetinin gelişimi bu nedendir.

Çok iyi biliyoruz ki, ciddiye alınabilecek, saygı duyulabilecek bir oluşumun ana özellikleri; düşmana da, halka da, dosta da kabul ettirildi. Son günlerde etrafımızda tekrar yoğunlaşan bir tartışma var. Özellikle nderlik konusunda büyük bir tartışma var. Bu tartışma içinde düşman da var, işbirlikçisi de var, halk da var, bizler de varız. Düşman en st düzeyde bizi ağzına alarak “*Amaçları, hedefleri nedir, nereye gitmek istiyorlar, ne olmak istiyorlar*” biçiminde araştırıp soruşturuyor. Işbirlikiler de böyle; onlara göre bir Kürt nderliği olmaz, yöntemlerimiz çok tehlikeli, varlığımız bir bütün olarak onları en az düşman kadar korkutuyor. Halkımız ise geleneksel tarihi sezgisiyle, bu konuda bizi daha iyi anlıyor.

Tartışma uluslararası düzeylerde de var. Bu tartışma, “*Terör müdür, değil midir*” biçiminde sürüp gidiyor. Aslında sizler de, hazmetme sorununu yaşıyorsunuz. Oysa nc en hızlı hazmedici olmalıdır. Hatta tartışmaların hazırlayıcısı ve lehte sonuç alanı olmalıdır. Biz bu konuda bağnaz ve dar ulusalcı yaklaşım içinde olmayacağız. Tartışmanın en kapsamlı bir insani devrime yol aması için ne gerekiyorsa onu yapacağız. Devrimin gelişimine, bu nitelikte değer verdiğimiz biliniyor. Şimdiye kadar yapılan; daha çok buna hizmet eder niteliktedir.

Son Newroz olayları bu açıdan da değerlendirilebilir. Ortaya çıkan bu tartışmalı duruma, kimlerin nasıl yanıt vermek istediği, oldukça dikkat çekici gelişmeler olarak kendini daha Şimdiden sadece ülkeye değil, uluslararası ortama da tartışmalı bir biçimde hissettirdi. Düşman cephesinden gelen yanıt; oldukça derli toplu ve her türlü imhayı içeren bir acımasızlıkta. nne ne çıkarsa ezip geçen, geleneksel ve barbarca bir politika, bir saldırı biçimindeydi. Düşman cephesinin hiç yadırgamadığımız ve beklediğimiz bu yönelimini, halk ve az çok insani anlayış ve

tutumda olan dostlar görüp, öğrenip, değerlendirsinler diye, bazı gerçekleri ortaya çıkarmaya özen gösterdik.

Çok utanmazca ve rezilce bir saldırı olayı yürütmek istediler. Aylarca önce her türlü tank, top, görülmemiş yoğunlukta asker, her türlü birlikler ve uçaklar hazırlatıldı. Olası direnme odakları etrafına yerleştirildi. Ve kendi deyişleriyle çok açıkça “*Bir korku dünyası yaratarak sonuç almak*” istediklerini herkese gösterdiler. Bizim de yaklaşımımız; daha çok ne olduklarını ortaya çıkarmak, niyetlerinin, uygulamalarının ne olduğunu, halkımıza ve dünyaya göstermekti. Düşman kendini, “*Bir ayaklanma olacak, biz de buna çare olarak bastırırız*” havasına kaptırmıştı. Biz de özgürlük yürüyüşümüzü kesintisiz sürdürerek, durduramayacağı büyüklükte bir yanıtla karşılık vermiştik. Sonuçta, her zaman olduğu gibi filin hareketlerine, karınca hareketiyle karşılık verme gibi bir durumla yüz yüze bırakıldık. Ve belki de bir kaç küçük karıncayı ayağı altında ezdi, ama kesinlikle yürüyüşe devam edildi.

Halk savaşının böyle genel bir rotası vardır. Bizde de sürekli yaşanan budur. Fakat düşman kendini ele verdi, kendi yandaşları, müttefikleri içinde bile ne kadar barbar olduğunu gösterdi. Ve denilebilir ki, bu sistem içindeki en tehlikeli rejimin nitelikleri ortaya çıktı. Bunun kabul edilemeyeceği, biraz teşhiri, hatta tecridi konusunda ciddi bir durum ortaya çıktı. Ve süreç içerisinde etkileri giderek daha fazla ortaya çıkacak. Halkın, daha kapsamlı biçimde, kendi gerçeklerini görmesi söz konusu. Özellikle son yılların, hatta yüzyılların körleştirdiği, duyarsızlaştırdığı Kürt gerçeğini, oldukça unutulduğu gafil bir durumdan yavaş yavaş sıyrarak, kendini tanımaya başlamasıyla; daha ciddi, daha az korkuyla ve “*Ölüm kader değildir, kurtuluş da mümkündür*” biçiminde bir duygu ve düşünce arayışı içine çekti. Ve şu anda halkta en yoğun yaşanan olay budur. Bu iş, ilk defa bir gerçeğin ve şakası olmayan bir gelişmenin ağır basan yönüdür.

Özgür bir yaşam mümkündür: Biz öz yaşam denilen olayın içine giriyoruz. Eski, sefil, her yönüyle kendini inkar eden, “Benden bir şey çıkmaz, benden adam olmaz, ölmüş bitmişim” türünden, hepinizi yoğun biçimde etkileyen bu iflah olmazlığın aşılabilmesine dair bir inanç, bir kararlılık artık söz konusudur. Bu, ulusal ve tarihi çapta yeni bir kavrayış ve karara ulaşma anlamına da geliyor. Daha çok incelemek gerekiyor. Gelişmelerin veya asıl dava konusu olması gereken devrimin esas sahiplerinin durumunun gözlemlenmesi, araştırılması gerekiyor. Bu durumda halkın, devrimin yoluna sokulması, devrimin yönteminin, hedeflerinin, örgütünün ve eyleminin bu derin uyanış temelinde halka verilmesi kolaylaşır ve daha soylu değerler ortaya çıkar.

Unutmayalım ki bu, ilk defa kendini dışa vuran geniş bir imkan ve olanakla, bundan sonrasını getirebilme özelliğine sahip bir çalışmadır. En ilginç gelişmelerden birisi de, geleneksel işbirlikçi dediğimiz yabancıya uşak olan, hizmetçiliği çok basit kişisel, ailesel çıkarlar temelinde yapan kesimde görülüyor. Bunlar, özellikle düşmanın başkentinde şefliğe oynayan Barzani kişiliğinde ortaya çıkıyor. Halkımızın tam da ölüm-kalım günlerinde ve yeniye doğru adım attığı bugünlerde yanı başımızda bitiyor; *“Böyle bir önderliğin yöntemleri Kürt halkını bağlamaz”* diyor. Kürt halkı derken, aslında sadece işbirlikçi sülaleyi kastediyor. Devlete, *“Biz farklıyız, biz sizin kapınızda ancak uşak olabiliriz”* diyor ve kapılarından ayrılmıyor. Halen orada düşmanla, Newroz’un, yeni gün doğuşunun halkımıza getireceklerini nasıl önleyeceklerini köklü tartışıyor ve köklü kararlara ulaşmak istiyor.

Bu, aslında bir rastlantı değil, tarihte olup bitenin, işbirlikçiler açısından açığa çıkarılmasıdır. Bunlar, yüzyıllardan beri yaşadıkları bir gerçeği çok trajik, trajikten de öteye, alçakça bir biçimde ortaya koyuyorlar. Ankara kapılarında neyi tartışacaklar? *“PKK Önderliği nedir, nasıl yenilir, Kürt halkını yeni bir takım gelişmeler içine nasıl itiyor, öz kimliğe nasıl kavuşturuyor”* bunu görecekler. Ardından bunu önlemek için tedbirlerin neler olabileceğini ve askeri-siyasi ajanlık temelinde ne varsa onu görüşüp değerlendirecekler. Birlikte halkı bastırma! Bunlar yüzyıllardan beri bu işi yapıyorlar. Halk o zaman dilsizdi, öncüsüzdü, sessizdi, dolayısıyla işlerini açığa çıkmadan yapıyorlardı. Fakat PKK’nin ortaya çıkışının kendine has bazı özellikleri vardır. Her şeyi ortaya çıkaran ve kimin ne olduğunu açıkça gösteren özellikte olduğu için, bunları da açığa çıkarmak zorunda.

Yüzyıllardan beri oynadıkları lanetli rolün, halkımızca da görülmesi sağlandı. Bu işbirlikçiler, özgür gerçekliğimizden düşman kadar korku duyuyorlar. Gelen bütün haberler böyledir. Müthiş bir korku işbirlikçi cepheyi de sarmış. Mesela daha önce bir tanesini daha değerlendirmiştik; *“Devletten duyduğumuz korkudan daha fazlasını PKK’den duyuyoruz”* dediler. Bir gazetecinin sorusuna biz de karşılık verdik: Bunlar kimdir, PKK’den neden daha fazla korkuyorlar? Doğrudur, bunların temsilcileri korkuyor! Devletin yok ettiğini, çoluk çocuk, kadın demeden tankları üzerine sürdüğünü gözleriyle görüyorlar, ama yine de *“Biz bu devletten korkmuyoruz, PKK’den daha fazla korkuyoruz”* diyorlar.

İşbirlikçilerin ne kadar tehlikeli bir biçimde düşmanın yandaşları olduklarını, kendi itiraflarından daha iyi gösterecek bir değerlendirme yapamayız. Düşmana herhalde şunu söylüyorlar: *“Niye erken bastırmıyorsunuz, niye başımıza bela ettiniz?”* Yine adeta *“Biz bu halkın bir daha dirilmeyeceğini, ayaklar altında süründüğünü bilerek, buna inanarak işbirlikçilik yaptık, ortaya çıkardıklarımızı*

hizmetinize soktuk, ajanlık ettik. Ama, halk uyanıyor ve bizim suçlarımızı görürse, ne kadar ihanet etmiş olduğumuzu fark ederse bizi linç eder” diyorlar. TC'nin ve Avrupa'nın kapısını bunun için aşındırıyorlar.

Kendilerine göre bizim için İdi Amin* diyorlar. Bir de böyle bir şey uyduruyorlar. Bu, bir korkuyu ifade ediyor, İdi Amin aslında kendileridir. Çünkü aşiret gücü onlardır, aşiret ağasıdırlar, İdi Amin de öyle. Fakat gölgesinden korkan kişiler gibi, kendi suçluluğunu bize yükleyerek, içinde bulunduğu durumu bize mal ederek, hayal de olsa kendilerini rahatlatmak istiyorlar. Aslında bir kişi değil, bu bir sınıftır ve çok geniş bir kesimdir. Bunlar bu sene korkuyu derinden duydular. En önemlisi de devletin, kendilerini sonuna kadar koruyamayacağını anladılar. Emperyalizmin bütün kapılarına da başvurdular ve onlarda da PKK'yi hızla bastırarak bir güç göremediklerinden panik içindedirler. Ve sanırım en çok paniği yaşayanlardan birisi de bunlardır. TC'nin orduları veya siyasal, askeri rejiminin temsilcileri, belki yerlerinde rahat durabilirler, çünkü ne de olsa dayandıkları bir ulus var. Kürtlük kurtulsa da her şeyi kaybetmeyecekler, yine de belli ölçülerde hayatta kalacaklar. Fakat işbirlikçilerin böyle bir durumu da yok. Bunlar, tarihin karanlık kuyularında tümüyle boğulacaklar, çöp sepetine de atılmayacaklar. Daha fazla lanetli, en döküntü insanlık müsveddesi olarak, bir halkın yüz karası olarak yakılıp atılacaklar.

Bunun verdiği korkuyla, düşmandan daha fazla saldırganlaşıyorlar. Son çırpınışlarıyla halka verecekleri zararı verme, yapacakları vurgunları vurma, kaçabileceklerse kaçma konumunu yaşıyorlar. Hatta bir kez daha, son hamleyle de olsa imha edip, tekrar işbirlikçiliklerini sürdürme pozisyonu içindedirler. Bu işbirlikçiler cephesinin çok çeşitli fraksiyonları, önderlerinin değişik tavırları olabilir, ama özü budur. İstisnaları, genel tavırlarını değiştirmez: İçlerinden bazı iyiler çıksa, bazı dönüşler olsa da özde, son çırpınışını yaşama, aynı zamanda verebileceği zararı verme, eğer halkın başının eğilmesi mümkünse, son bir hamleyle egebilmeye yardımcı olma çabası içindedir.

Newroz, bir yeniliğe sahiptir. 1992 Newroz'u; tüm bunları açığa çıkarmada, maskeleri düşürmede, yüzyılların en çok zarar veren, vücutta bulunan kanser urunu bir daha kendini üretmez duruma düşürmede, önemli bir rol oynamıştır. Bu anlamda bir hesaplaşma, sonuç alma yılıdır ve önemli bir gelişmedir. Tamı tamına tahripkar, tehlikeli ve çürütücü özelliklerdeki bir gücün tasfiyesidir. Temizlenmesi için yol almadır, ondan kurtulmadır. Bu ortaya çıktı. Geçen yıllarda da, daha ağır bir biçimde kendini hissettirdi, ama bu sefer daha fazla ortaya çıkarıp, sonuç almaya doğru gidiyor. Esas itibarıyla belirleyici olan; halktaki yeni oluşumun

sancıları, umutları, heyecanları veya korku kadar korkusuzluğu, nazikliği kadar katılığı oluyor.

Halkın Söylediği Söz, Belirleyici Sözdür

Halk devriminin bir çok özelliğinin sökün etmesi, kendini gün yüzüne çıkarması söz konusudur. **Öyle bir gün yüzüne çıkarma ki; bu senenin karını gördük, halen nasıl bu bitkiler kendilerine gelemiyor, yine kayalıklar altında zor bela başını uzatan bir bitki sararıp solmuş olarak nasıl çıkıyorsa, bir halkın öyle boy vermesidir.** Çok katı, dondurucu bir soğukta ve çok sert bir kayalık altında sararıp solmuş olarak filiz verme gibi bir durumla gün ışığına, tarih sahnesine çıkması söz konusudur ve bu önemlidir. Hassaslığı ve nazikliği kadar umut vaat ediyor, ama aynı zamanda çok tehlikeli, dikkat edilmezse rahatlıkla biçilebilecek bir durumdadır. Şimdilik hassasiyetimiz, duyarlılığımız, tedbirimiz bu nedenledir ve sonuna kadar geliştirilmelidir.

Gün yüzüne çıkma olayı halk gerçeğimizde kesinlik kazanıyor. Sizler de az çok bir öncü olarak yeniden şekillenirken, bunu değişik bir düzeyde yaşadığımızı göz ardı etmemelisiniz. Mevcut şekillenme; eskinin ağır ve aşırı baskıları altında, oldukça çarpık, heyecanlı, ikircikli ve tereddütlü ama, en az o kadar da umutlu oluyor. Siz de netlik, kimlik sorusuna cevap vermeye muhtaçsınız. Unutmayın ki öncü oluşumu, bunu öncelikle kendi içinde gerçekleştirmekle mükelleftir. Öncü, halk bünyesinde, halkın siyasal, kültürel, sosyal gelişmesini öncelikle kendi içinde gerçekleştiren bir hareketin adıdır. Yüzyıl sonrasının, kendi dar yapısı içinde gerçekleştirilmesidir. Dolayısıyla öncüyü oluşturma, bütün yönleriyle öncüyü değerlendirme; onun oluşum özellikleri kadar, olumsuz veya aşılması gereken yönlerini aşma, edinilmesi gerekeni edinme, olumlu olanlarını benimseme, öncünün hep kendi içinde gerçekleştireceği işlerdir.

Son yıllarımızı öncüye hasretmemiz yerindedir ve gereklidir. Öncü kazanılmadan, toplumsal gerçekliği dönüştürme başarısızdır. **Öncü kazanılmadan halk kazanılmaz. Öncü başarı yoluna sokulmadan, halk başarı yoluna çekilemez.** Çok yoğun bir uğraş tamamen bu nedenle veriliyor. Önderlik de, buna çözüm olabilme gerçeğidir. Önderlik, gelişmeleri başlatırken, devrimcileştirirken, yeniden oluştururken, toplum ve ulus gerçeğini açığa çıkarırken, bunu önce kendi kimliğinde gerçekleştirmek durumundadır. Önderlik; ilerde bütün bir toplum içinde, bir halkın yeniden özgür oluşumunda yıkılacak her şeyi yıkmak kadar, yapma işini de gerçekleştirendir. Bunun için önce araştıran, daha sonra ayıştıran,

yıkılması gerekeni yıkan, yapılması gerekeni yapan, bunu siyasi, kültürel ve ruhi bütün boyutlarda yerli yerine, iç içe oturtulmasını sağlayabilendir. Ayrıca amansız düşman takibi ve imha seferleri altında olduğunu bilerek, düşmana karşı koyuşla birlikte, burada başarıyı esas alan bir tempoyu tutturana ve kendini yanıltmayandır. Eğer adına PKK'de önderlik diyorsak, bu biçimde gerçekleştirmekten başka çare göremeyen, bir ön yürüyüşün, en önde yürüyüşün de adı oluyor, kendisi oluyor. Öncü daha çok kendini buna göre ele alan, hazırlayan ve en önde gelen hareket oluyor. Bu tartışılmaz; bu edinilir, buna ulaşılır. Bizim yürüyüşümüz de, şimdiye kadar bu temelde oldu.

Şimdi herkes tartışıyor. Tartışmanın ağırlıklı yönü ben oluyorum. Nedir, kimdir, ne yapmak istiyor, nasıl yürüyor, nasıl kuşatırız, nasıl etkisizleştiririz; gece-gündüz, düşmanın gündeminde ve yandaşlarıyla birlikte düşünce üreterek, sağır politika geliştirerek halletmek istedikleri bir numaralı sorun bu. Tartışmaları gittikçe çok daha yaygınlaşıyor. Ayrıca, çok ucuz politikalarla birlikte; tehlikeli olanları kadar, komik olanları da geliştirmek istiyorlar. Şimdiye kadar biz, bu politikalar karşısında başarılı çıktık ve gelişmeyi tayin eden biz olduk.

Halkın serhıldanlara son katılımı; önderliksel çıkışı onaylamasıdır. Hem de ölümüne onaylamasıdır. Kürdistan halkı, PKK biçiminde somutlaşan önderliği, esas itibarıyla de bizim yürüttüğümüz önderliği onaylamıştır. Kendimizi oya sunmadık, seçime sokmadık ama halk, ölümüne ve hiçbir talimat bile almadan, kendi ruhunun derinliklerinde, kendi sezgisiyle nasıl yürüyeceğini, hangi sloganla, haykırışlarla ve tempoyla yürüyeceğini ortaya koymuştur. Demek ki en önemli bir gerçeklik de; önderliksel çıkış kadar, halkın candan katılımıdır. Onaylamaktan da öteye müthiş katılımıdır. Bu, önemli bir saptamadır.

Halkın söylediği söz, belirleyici sözdür. Halk etkin biçimde kararını verdikten sonra, herkesin akıllı olması gerekir. Halka saygı duyanlar ve 'biz de bu halktanız' diyenler varsa; onun kan bedeli olan yürüyüş kararlılığına bağlı olmalıdır. Dolayısıyla mesele, öncülük düzeyinde ele alınacaksa ve bunlar halkın insanlarıysa; öncü, halkın çok iyi kanıtladığı ve kanıyla "varım" dediği gelişmeye ayak uydurmalı, eğer öncülük edebiliyorlarsa öncülük etmeli ve bunu koruyup geliştirmelidir. Bu eskisi kadar, hatta eskisinden çok daha güçlü bir halk emridir veya halkın kendisine bağlı olanların çıkarması gereken bir sonuçtur.

Halk bizimledir, halk Önderlikledir. Bu artık tartışılmaz ve kesindir. O açıdan militanlık, komutanlık ve önderlik yapan; kendini halk yerine, önderlik yerine koyup şarlatanlık, hırsızlık ve düşkünlük yapamaz. Keyfine göre hareket edemez; halkın istemi, halkın benimsediği önderlik neyi emrediyorsa, öyle emir alır ve öyle yapar. Militanın, bu yılın Newroz olaylarından çıkaracağı en önemli bir

ders de budur. İrade ve karar gücü haline gelen halk yürüyüşünün bağlandığı bir Önderlik gerçeği var. Bu açıdan önder militanın, bütün gücüyle onun emrine girmekten, onun özelliklerini yaşamaktan başka bir görevi olamaz. Bunu kendinize kabul ettireceksiniz. Eğer halk adına çok söz söylemek isteyen, “*Ben de halktanım*” diyeniniz varsa, bunun anlam ve önemini kendisine özümsetmeli.

Hırsızlık, düşkünlük ve boyun eğmecilik nedir? Bu konudaki yargı; karar gücüne ve yürüyüş gücüne ölümüne gelmemedir. Mücadeleyi geriye çekme, sağa-sola yatırma, anlamsız kaybettirme, çalışmadan, büyük ve başarılı bir çabanın sahibi olmadan, şuradan buradan değerleri kemirmez. Tüm bunlar eski toplumun işbirlikçilerinin etkileridir. İşbirlikçilik son tahlilde bir hırsızlık hareketidir. Çalışmadan, çaba harcamadan, düşmanın da yardımıyla, kendi halkını soymadır. Onu soyup soğana çevirmez.

PKK Önderliğinde, PKK militanlığında fedakarlık, çaba ve karşılık düzeyi nedir? Bunlar iyi göz önüne getirildiğinde; önde gelen militanların tamamen büyük bir fedakarlık ve yaratıcılıkla kendini vermek isteyen, onu da ortak devrimci gelişme için harcayan, her şeyini adayan bir karakterde olmaları gerekir. Dolayısıyla bununla çelişme, adına ne denilirse denilsin düşman etkisi, sınıf etkisi, kalıntılar, son tahlilde felç eden ve kaybettiren bir tutum oluyor. Militan artık böyle yaşayamaz. Militan, her zamankinden daha fazla kendini, halkın o kesin yürüyüş kararına bağlı hisseden, engel tanımayan; değil engel olma, engel teşkil etme, geriye çekme, bunlara asla şans vermeyen kişiliktir. Artık bu, günümüzde emredici oluyor. Tartışılmaması ve günümüzde başarılması gereken, şimdiye kadar tartışmalarla, kararlarla oluşturduğumuz somutluk kazanması ve son seçimde büyük bir güç olarak tamamen yaşanan özelliklerin toplamı olunması gerekir. Militanların da, Newroz olaylarından büyük bir hassasiyetle çıkarabileceği en temel sonuç demek ki budur.

Halkımız için bunu böyle yakalamaktan ve çalışarak kazanmaktan aldığımız güçle, cesaretle diyoruz ki; gerçekler bundan sonra böyle söyler, böyle emreder, böyle yürütülür. Lütfen anlayalım, varsa gücünüz ulaşalım. Kendinizi yeniden yapın. Basitleşmeye, her bakımdan zayıflığa götüren çürümeye kendinizi yatırılıyorsunuz da, böyle görkemlileşmeye niye kendinizi veremiyorsunuz? Gerçekleşme günleri, oluşma günleridir, onun imkan ve olanakları var, neden halen “*Olamaz, gelinemez, başarılamaz*” diyorsunuz? Ne derdiniz olabilir? Doğruya hangi gerekçeyle tam gelemeyeceğiz? İyi bir yaşamın imkan ve olanakları burnunuzun dibinde. Burnunu kapatmaya gerek var mı? Durum biraz şuna benziyor; bazıları açısından gözünü kapatma, yüzünü buruşturma, kendine yine eskisi gibi yaklaşma. Başaramayan kadro biraz böyledir.

Artık bunlara da söyleyelim ki, bu işler yürüyecek. Yani ölümün kefeni yırtıldı, yaşama coşkusu, yaşama özsuyu artık kendini gösteriyor. O halde siz de kendinizi bununla yaşatmaya çalışın. Fakat bu lafla olmaz, bu kendini aldatarak hiç olmaz. Bu işin kanunları var, bu işin ruhu var. Cesaretiniz varsa, gücünüz varsa öyle yapalım. Bazılarınız saflarımızda arpacık kumrusu gibi düşünüyor: “*Neydi bu başımıza gelen*” diyor. Bunlar size yakışmıyor. Uçuşlarınız yarasa uçuşuna benzememeli, gün ışığı doğmuştur. Öterseniz de sabah kuşları gibi ötün! Bunun için bir halka inanmıyorsanız; en azından hak sahibi, zulme uğramış veya yaşaması gerekir dediğimiz insanların yaşam tutkularına saygılı olmalısınız. Katkınız böyle olacaksa yapın, onu esirgemeyin. Fakat hangi kişilikle, hangi dille, hangi yürekle yapacaksınız? Bunlar lafla olmuyor.

Ben kendimi acımasız bir biçimde, yirmi yıldır bu eyleme yatırdım, ki onun daha öncesi de vardır, belki de on yıldan fazla, hazırladığım ülkeyi alacakaranlıktan, buz gibi, her türlü baskının egemen olduğu ortamlardan umutlu ve çok diri olarak bu günlere getirdim. Bazıları halen bu günlerde bile ciddi bir kalkışı, dirilişi sağlayamıyorsa, onlar kendilerini çok çürümüş ve işe yaramaz olarak değerlendirip çöp tenekesine atmalılar. Yani biz, bu yeni oluşumun bu aşamasını başka türlü nasıl yaşatabiliriz? Başka türlü nasıl kendimize yedirebiliriz? İnsanlar sübjektif varlıklardır. Kendilerini tanı yerine koymaktan tutalım, en zavallılar konumuna getiren, işte bu anlamda doğada eşine rastlanmayan varlıklardır.

Gerçeklik; sübjektivizmi can alıcı dönemlerde aşabilme gücüdür. Biz bu aşamada gerçekçi olacağız: Ne eskinin tanrı kulları ve kendini tanrı yerine koyma, ne de çok zavallı, sinek kadar bir değerde bile görememe. Bu durumlardan kurtulup, gerçeğe geleceğiz. Başka uluslar, gerçekliği bazı dönemlerde ve ileri düzeylerde yakalamışlardır. Biz de bu aşamada yakalayacağız. İnsanlık gerçeğidir bu, bilim gerçeğidir. Ve her türlü kültür gerçeğini -ki çağdaş özellikler taşıyarak yakalamak durumundayız. Bu açıdan sübjektivizme son vermek gerekiyor.

Hayali kuvvetle, hiçlik duygusu kadar onun diğer yüzü olan aşırı benlik, bizim gerçekliğimizde artık kabul görmeyecektir. Bu anlamda gün, gerçekleşme günüdür. Newroz’un zaten diğer bir anlamı da yeni gündür. Bu, tarihimizde de benzer anlamlara gelmiştir. Gerek baharın gelişi, gerek baharda doğanın dirilişi, çok sert zulüm rejimlerinin yıkılışında önemli bir anlam ifade ediyor. İşte bu gün de gerçekleşen tamı tamına budur. Yetmişinde de olsanız, yakaladığımız yeni doğuş budur. Bunu derinliğine yaşayan, sadece düşman, işbirlikçiler veya halk olmamalı, en başta sizler olmalısınız. Diriliş sizde çeşitli yönleriyle gerçekleşmeli.

Önder olan; böyle günlerde kendini hakkıyla gerçekleştiren ve bu gücü gösterebilenidir.

Ben hiçbir zaman sizin zayıflıklarınızdan, yeniye, gerçeğe bağlılık durumunuzdan korktuğum kadar, ne düşmandan, ne halkın zayıflıklarından, ne de işbirlikçilerin ihanetinden korkmadım, çekinmedim. Telaşlı, ikircikli, kararsız, ikide bir düşen ve sağa-sola dökülen öncü en tehlikeli durumu ifade eder. Böyle olmaktan kurtulursanız, bugüne en anlamlı karşılığı vermiş olursunuz. Yeni günde bu temelde yenileşmek, size en yaraşır olanıdır. Bu temelde tartışmalarımızı derinleştiriyor ve daha fazla da kesin karar ve emir sürecine dönüştürüyoruz. İyi bir iş; başarılabilir, başarmaya en yakın olduğumuz bir aşamanın işi oluyor. Ben bu işte sonuna kadar varım.

Gördüğünüz gibi, değişik bir biçimde ve eşine ender rastlanan bir tutum, davranışla, adeta kaşla göz arasında buraya kadar, bugüne kadar ulaşabildik. Bu ne yürüyüşüdür? Yürüyüşten öteye ne tür bir maraton koşusudur, gösterdik. Yaşama karşı en çekinceli, en tereddütlü, en araştırıp soruşturan, en zayıf karşılayan, ama buna rağmen iğne ucu kadar da olsa doğru bildiğimize yakışan, onu esas alan, onu savunan, örgütleyip eyleme dönüştüren ve böylece büyük yürüyüşü gerçekleştirebilen kişi oldum, en iyisi oldum. Eğer benim yürüyüşüme ayak uydurulsaydı, bu işi inanılmaz bir biçimde, düşmanı daha uykudayken tümüyle bastırıp, çok az bedelli bir zaferle kapatabilirdik. Yine böyle yaptık, ama benden kaynaklanmayan nedenlerden ötürü tam istenildiği gibi olmadı. Zaten halen araştırıyor, tartışıyorum, kendimi daha az hatalı kılmak, daha da sonuç alıcı bir tarza giriş yapmak için değerlendiriyorum.

Ne kadar gerekli, ne kadar gereksizsiniz, bunu hesaplıyorum. Zaten siyasetin özü de budur. Bizim eylemimizde, toplumda yaşadığınız ve hatta mahkum olduğunuz veya benimsediğiniz, bir çok olumsuzluk kesinlikle yoktur ve bu kabul edilemez. Biz, insan yüreğinin en coşkulusuna, en fedakar olanına, yasa-sınır tanımayan cesaretine hitap eden; yeri midir, zamanı mıdır demeyen, doğru neyse ona göre davranan, bu konuda asla küçük hesaplara da yer vermeyen, fakat büyük hesap için küçük hesapları da gerektiğinde bir tarafa iterek, yürüme gücünü gösteren ve buraya kadar başarıyla gelebilen bir önderlik hareketiyiz. Anlayalım, kavrayalım ve mümkünse birlikte yol alalım. Gücünüz varsa, bizim kadar yürüyeceksiniz. Yani en azından sağa, sola veya geriye doğru çekmeyeceksiniz. Özellikle mücadelenin önüne geçip de zaaflarınızla engel olmayacaksınız. Öncüler için böyle bir yürüyüş gerekli.

Çocuklar bile son yürüyüşlerde nasıl korku verici bir biçimde yürüyorlarmış. Gazetelere yansıdı: Barikatlar, panzerler tarafından kaldırılırken, onlar iki dakika

geçmeden tekrar bu barikatları kuruyorlarmış! Bu bir saptamadır, bizim en genç yürüyüş kollarımız böyle savaş verirken, komuta yönetiminde yer alanların ipe sapa gelmez durumlar içinde kalmalarını kabul etmek mümkün değil. Sizde bunların dikkati, duyarlılığı yok! Çocuklara ve gazetelere bakarsanız, farkı o zaman görürsünüz! Ve bu ciddi bir uyarıdır! Çocukların önünde engel olmayın, uyarıyorum!

Son yıllarda öncülük adına hareket eden komünist partilerin içine düştüğü durumdan ötürü en yüce amaçların, umutların, başına nasıl bela getirildiğini biliyorsunuz. Bu tehlike bizde de var. Biz bu tehlikeyi ne pahasına olursa olsun, ne biçimde olursa olsun aşmak zorundayız. Yıllardır çok sayıda ortaya çıkan o sömürücü ve baskıcı sınıf hareketleri gibi olmamalım. Bizde sosyal oluşumlar gerçekleşiyor; bu sosyal oluşum emeğin lehinde olmalı. Bunun dışında bizim bir çıkış yolumuz yok. Bu büyük bir dünyadır. Sosyal gelişmemiz Ekim Devrimi'ne benzer, hatta onu bir çok yönüyle belki de aşabilecek bir dünya olabilir. Onun hatırına oluşumumuzu özgün kılalım, toz kondurmayalım, önce buna inanalım ve inandıktan sonra gereklerini yapalım. Bu çok önemli.

Gençsiniz, her şeyini yitirmişlerin içinden geliyorsunuz. Yeniyi kazanmak mümkündür. Yeni oluşumu yakalayabilirsiniz. İşte bunun için yazın, tartışın, örgütlenin, eyleme geçin. Dikkat edin; mühim olan sizin bireysel kazancınız değildir. Bir sosyal oluşuma, insanlığa çalışalım ve ona kendimizi adayalım. Bunun için de öncelikle politik düzeyinize bakın, ne kadar zayıf. Nasıl halen her alanda 'ben' deyip de başka bir şey denilmiyor?

Sosyalleşme demek, kolektifleşme demektir. Ve onun da öncüde gerçekleşmesi demek; büyük yürek ortaklığı kadar, düşünce ortaklığı demektir. Biz bunun çok uzağındayız. Çok büyük bir biçimsizlik, bireycilik yaşanıyor ve bu en büyük tehlike oluyor. Bu, düşmanın yapacağı son katliam tehlikesinden daha fazla, yeniyi katletme tehlikesi oluyor. Demek ki, sosyal ve kültürel oluşumumuzun böyle aksak bir yönü de vardır. Benim sözüm; ben bu devrime çok şeyimi verdim, kendimi adadım diyenleredir. Sahte ve hırsız olmayanlardır. Mümkündür, içinizde dürüst olanlar olabilir. Tarihi olayları yanlış anlamayalım. Bin yılların bizden alıp götürdüklerinin yerine, yabancının ve ihanetin her türlü konmuş. Yıkılması gerekeni yıkmamız, devrimimizin bir yönü oluyor. Yerine ne konulması gerektiğini de çok iyi görme, onu çok engin bir özgür tartışma içinde ortaya çıkarabilme; yeni stil gerekiyorsa yeni stil, yeni ilişki gerekiyorsa yeni ilişki, yeni irade gerekiyorsa yeni irade olabilmelidir. Devrim kültürünü, yaşamını edinme; tartışma imkanını ve özgürlüğünü yaratabilmelidir. Buna, hiçbir baskıya yer vermeden, geleneksel, köhnemiş düşüncelere kapılmadan,

devrimimizin en yakıcı savaş meselelerine, bunun kültürünün oluşumuna bu temelde yer verme diyoruz.

Bunun sizden; kendi ruhunuzda bir fırtına koparmaktan tutalım, bir tutku, duygu ve bir irade gücü kazanmaya kadar istekleri vardır. Sanırım tam da burada, şöyle bir şey devreye giriyor; birbirini beğenmeyen bir halkız. Her gün saflardan; zindandan, dağdan ve Avrupa'dan gelen bazı raporları okuyorum. Muazzam bir bireycilik hastalığı tutturulmuş gidiyor. Bu bir devrim hastalığıdır ve anlamı da şudur: Ortaya çıkan imkan ve olanakları, eskinin verdiği olumsuz geleneksel yaklaşımlar, alışkanlıklar ve bunların verdiği güçle durmaksızın kemirme. Bu anlamdaki gücün, devrime gelmeme gerekçesi ne olursa olsun, haklı veya haksız ayrımı yapmadan bu duruma düşenlerin, böyle bir rol içine girenlerin, objektif olarak karşı devrim için bir rol icra ettiklerini unutmamak gerekir.

Yeni yaşam bir gerçektir ve ona ulaşma görevi vardır. Bizim savaşımımız da son tahlilde böyledir. Ve bu, yaşamı zaptetmek içindir. Fakat biz, salt bir yıkım hareketi değiliz. Onu Cengiz Hanlar, Timurlar, Fatihler yapar. Bizimki tam tersine; bunların elinden yakayı kurtarma, yitirdiğimiz yaşamı tekrar edinme, yoksullaştırılan yaşamı tekrar zenginleştirme, bunun politikasını ve günlük pratik örgütlemesini yapma oluyor. Bütün birimlerimiz ve temsilcilerimizde eğer çok candan bir katılım yoksa; orada birbirlerine karşı sergiledikleri düşmandan kalma, yaşamı tehdit eden şeyler vardır. Bunlar kabul göremez ve bunların gerekçesi de olamaz. Yeni Gün'ün hatırına bunları son derece güçlü bir biçimde vurgulamak istiyorum. Bunu şehitlerin anısına bağlılığın bir gereği olarak görüyorum. Onlar, bu ülkede özgürlük uğruna, böyle bir yaşam uğruna gözünü kırpmadan, tankların ve her türlü yok edici araçların üzerine göğüslerini aç aça gittiler.

Bir genç Cizre'de fırlamıştır, göğsünü açarak "*Beni vurabilirsiniz*" demiştir. Yine İzmir'de on sekiz yaşında bir genç kız, Newroz ateşini, kendini yakarak daha da gürleştirir. Bunlar, tartışmasız ve herkesin her şeyden önce saygı göstermesi gereken olaylardır. Bunlar, kutsal duygulara sığdırılacak ve her zaman bağlı kalınacak değerlerdir. Onlar Parti'nin öncülüğünde, önderliğinde gerçekleşti. Yürek, beyin varsa, bu anılar karşısında saygılı olmaya, bağlı kalmaya ve gücü oranında yürümeye bir çağrıdır. Bu konuda Parti'ye yaraşır bir sözünüz ve bir adımınız varsa, böyle kalabilmeyi bilmek ve onlar kendilerini bayraklaştırırken geride kalanların da iyi yürümeleri gerekir.

Görürsünüz ki, gerçekleşenler büyük, tartışmasız ve emredicidir. Başka türlü ne söylenebilir, ne de buyrulabilir. Gösterilmesi gereken en yüce fedakarlık gösterilmiştir. Yapılması gereken en cesaretli çıkış yapılmıştır. Geriye kalanlara düşen görev; şehit düşenlere saygıyla bağlı olmaktır. Buna layıkıyla bağlı

olabilmek; verilen bu çerçevede önderliğe ulaşmayı ve bunu gerçekleştirmeyi de bilmeyi içerir. Veya şimdiden lafta bir bağlılık biçiminde bırakmak istemiyorsanız, emredici bir çok görev vardır. Onlara koşmak ve başarmak gerekir.

Biz de bu temelde, başta çok değerli Newroz şehitlerimize olmak üzere, ayağa kalkan halkımıza söz veriyoruz. Bunun için en başta gelen görevimiz; tarihimizde tüm ayağa kalkışların, başına gelen ağır yenilgileri yaşamamak ve tam tersine, kesintisiz olarak güçlenen özgürlük yürüyüşüne, elden ne geliyorsa katkıda bulunmaktır. Başarıyı bu temelde mutlaka sağlama bağlamak gerekir.

Beni Tartışmak, Bir Halkın Kaderini Tartışmaktır

Düşman bugünlerde bir şey söylüyor: “*Kararlıyız! Mutlaka olacaktır!*” Bunu Genelkurmay haksız temelde çok sık söylüyor, Başbakan söylüyor ve hepsi tekrarlıyor. Bunlar, böyle eriyen bir gücün mutlak kararlılığı içindeyken, siz de her gün yeniden yenilenen, çığ gibi büyüyen bir gücün mutlak kararlılığı içinde olmak zorundasınız. Düşman kararlılığında hak yok, yaşam yok, yüzyıllardır tarihinde gördüğümüz yıkma var. Yine bu düşman Genelkurmay’ı bize dost olan bir milletvekiline şunu söylüyor: “*Tarihe bakın, meseleyi nasıl hallettiğimizi görürsünüz!*” Doğru, kendi açılarından tarihte örneği çok. Ellere bir ordu geçirmişler, her türlü gelişmenin üzerine sürmüş, yıkmışlar. Bizim üzerimize de böyle bir yıkım aracıyla geliyorlar. Kararlılar, “*Olağanüstü Hal ile olmazsa, sıkıyönetim yaparım. Sıkıyönetimle olmazsa, seferberlik yaparım, bununla da olmazsa, barbarlık yaparım*” diyor ve yapabilir de.

O zaman böyle bir baskı altında olanlar ne yapsın? Bunlar da çok şey yapmak zorundalar. Bakın, işte tam bu noktada imhanın her türlüünü düşünen büyük güç karşısında, Timur, Cengiz, Osmanlı Sultanları karşısında ve M. Kemal karşısında bizim de söyleyebileceğimiz bir sözümüz olmalı. Onlar, o dönemde bilinen kültürleriyle yaktılar, yıktılar. Biz de kendimizi, yapma kararına ulaştırabilmeliyiz. Haksızlık, zulüm ve her şeyden yoksun olanlar ortada. Eğer bunlar gerçekse, o zaman yapmamız gereken çok belli, çok somut, çok can alıcı, çok vazgeçilmez ve çok ertelenmez görevlerdir. O zaman mutlak kazanmak gerekir.

Bunun için en sıradan olanakları bile çok iyi değerlendirmekten; yok eden, haksız ve zalim buyruğa karşı, yaşamın kurtarılmasından başka bir seçenek kalmıyor. Orta yol, uzlaşma bırakmıyor. Sıkça söyledikleri bir kararlılıkla “*Teslim olun*” diyorlar. Yüz yıllardan beri yakıp yıkarken, teslim aldıklarını keyiflerine

göre darağacına çekerler. Ve her türlü uşaklıkta kullanarak çekiştirirler. Teslim alma, yıkmaktan daha tehlikeli gerçekleşir. Düşmanın kararı, düşmanın çağrıları çok açıktır. O halde bizim de kararlarımız mutlak ve çok açık olmalı. Ve bunun için diyorum ki; sıradan bir yürüyüşünün küçük bir imkan, olanağını varsa, bu yok edici iradeye karşı, varolma iradesini gösterebilmeli. Basite düşmeyin. Kaybettiyecek olana, bu bir hata, bu bir eksiklik olabilir, yer vermeyin. Tehdit altındasınız. Tehditten de öte yıkım seferberi üzerinizden geçmektedir. Belki buraya ulaşamıyor, bu fırsat bulamadığı içindir. Ulaşabilse yarım saat içinde burayı da yakıp, yıkabilir. Bu tehlike somut! Buna karşı yapılması gerekenler bunlardır.

Bu davadan kendini sorumlu hisseden öncüler, yeneceğiz, boyun eğmeyeceğiz, teslim olmayacağız ve savaşaacağız diyenlerin kararlılığı bizim kararlılığımız oluyor. Bizim temsil etmemiz gereken kararlılık oluyor. Halkımız şüphesiz yenilmedi. Tersine, büyük bir öfke ve kararlılık içinde özgürlük yürüyüşüne, direnişine devam ediyor.

Düşman, “*Tarihe bakın, nasıl bastırduğımızı göreceksiniz*” diyorsa; biz de onlara şunu söylüyoruz: Evet, tarihe sık sık bakmalısınız, nasıl yaptığınızı da çok iyi görmelisiniz. Dünya adına, kimler için, hangi yöntemlerle, ne yaptığınıza iyice bakmalısınız. Ve bu güne hangi yöntemlerle, neyi bastırarak, neye yaltaklanarak, kime hizmet ederek geldiğinizi görmelisiniz. Tarihinize iyi bakın ve iyi görün. Sadece ne kadar canavar olduğunuzu tespit edebilirsiniz. O, bununla bizi moral olarak çökertmek istiyor. Oysa biz, bundan tam tersi bir sonuç çıkaracağız. Böyle bir zalimi, böyle bir yıkım gücünü, en eskisinden günümüze kadar olanlarını, tespih tanesi gibi ipe dizip karşımıza alacağız. Ve en son temsilcisine şunu söyleyeceğiz: Sen misin bunların mirasını devam ettiren, sen misin bunların yöntemini esas alan, sen misin bu zulüm kalesinin en son savunucusu, kendine gel! Son bir insanlık çağrısı: Teslim oluyorsan ol, aksi halde, halkın mutlak ve çok haklı öfkesi, kini, kararlılığı karşısında kalacaksın ve ne mutlu bize ki; bugünü yakaladık.

Bu hesap sorma gününde, şu soruyu da kendimize sorarız. Bu örneklerle de karşı karşıya gelseydik; bir halk adına o örneklerle de savaşıydık. M. Kemaller’in karşısında yetmişlik Seyit Rızalar, Şeyh Saitler ne yaptı? Bu sorudan bizim gibi gençlerin çıkardığı sonuç; hepsinin intikamını almak ve mevcutları karşısında hesap sormayı bu temelde tarihleştirmek, madem kendileri davet ediyor, davetiyeyi onlara ağır ödettirmektir. İşte sizinle bizim kararlılığımız böyle gelişmelidir. Tarih bilinciniz biraz varsa; buna karşı bir intikam andınızla ve daha da fazlası, yok edici bir güce karşı her şey özgür yaşam için diyerek, gençliğimizdeki bu gücü, bu temelde seferber ederek; kararsa karar, uygulamaysa uygulama ve her düzeyde bunu yapma olmalı. Düşman bundan başkasına fırsat tanımıyor. Orta yolculuk, her

türden boyun eğmecilik, sadece çok daha sefil bir imhaya zemin hazırlar. Ve tarihte, başa getirilenlerin daha da katmerlisini başa getirmeye yol açar.

Demek ki, bu konuda en az yanlıgı, kesintisiz bir irade ve karşı koymadan da öteye, fetheden bir yürüyüşün sahibi olmak, onun için gücünü çok iyi sergilemek, engel tanımamak; azmi olanın her zaman kazandığı gibi, bu temelde kazanmayı imkan dahiline sokmak, bunun ideolojik, siyasi, askeri ve bütün ifadelerine ulaşmak gerekir. Bütün bu teknik yöntemlere anlam vermek, varolanları iyi kullanmak, olmayanları edinmek, imkanları bu temelde iyi değerlendirmek, bizdeki çizgiye bu biçimde bir yaklaşım göstermek, askeri sanatımızı, siyasi sanatımızı özümsemek; böyle bir başarıyı sağlamayı esas almak, bunu bir sanat olarak kavramak, aldığımız eğitim ve yaşadığımız tecrübenin bu anlamda bize yüklediği görevleri yapmak gerekir.

Görevler sadece ve sadece yerine getirmek içindir. Ve artık belirttiğimiz gibi, günümüzde de bunu yakalamanın sadece bir coşku, coşkudan da öteye bir şans ve bir tek yaşam seçeneği olduğunu, eğer biz de yaşamak istiyorsak; bu seçeneği iyi kullanmamız gerektiğini bilmemiz gerekiyor. Bir tartışma olacaksa; bu tartışmanın daha iyi ve daha az kayıpla başarılması için olabileceği kesinlik kazanıyor. Bu temelde başarı kazanması gereken de; hiçbir gerekçeyle başka türlü gösterilemeyecek ve baştan beri bize hakim olan önderlik yürüyüşünde, koşullar nedir, zemin-zaman nedir, hiç şüphesiz bunları göz önüne getiren; ‘her şey başarıyı emreden doğrultu için kullanılır’ denilen tutuma bağlı olmayı bilmektir. Başlangıçta tek başımıza yaptığımız, ama şimdi bir halkla birlikte görkemli bir biçimde yürüttüğümüz temel mücadele budur. Ayrıca emrinde ve her şeyimizle başarmak zorunda olduğumuz temel de budur. İşte bizi biraz daha özgürce tarihimize yaklaştıran bu Newroz’a, onun özgürlük yürüyüşçülerine ve şehitlerine yaklaşımımız budur. Halk yürüyüşümüz bu temeldedir. Ve buna yol açan öncü, Önderlik de budur.

Açık ki bugün, bu bir tarih hükmü, vazgeçilmez bir yaşam biçimi, mecbur olmak kadar, her şeyimizle çok derinden, gönüllüce katıldığımız yeni gerçeğimizdir. Esas itibariyle biz bu meseleleri en sonuç alıcı bir şekilde aydınlığa kavuşturduk. Bunları sıkça tekrarlama yerine, bizi güçlü uygulanaşına ve temsiline götürebilecek hususları aydınlatalım. Hiç şüphesiz büyük bir devrimin gelişmesi söz konusu. Bu devrimin, değişik yönlerden sorunlarına açıklık getirebilmeye devam edeceğiz.

(...)

Oldukça zorlanan bir alandayız; düşmanın her türlü imkanlarıyla sıkıştırması söz konusu, bunu dikkatli değerlendirmeliyiz. Bu nedenle günler

asla değersiz geçirilemez, kıymetsiz geçirilemez. Sorumluluklar ağır, yerine getirilmesi gereken görevler büyük, bize düşen roller büyük, gücümüz de var. Varsa bireysel düzeyde yetmezlikleriniz, hızla aşın. Son derece aydınlatıcı yaklaşıyoruz. Başarabilmenin koşulları vardır. Dolayısıyla ciddi, sonuç alıcı yaklaşalım. Bu devrim yalnız benim şahsi davam değil. Kişilerin ötesinde, mutlak anlamda bir halkın davasıdır. Hatta bir insanlık davasıdır. Zaten bir kişinin bu kadar yüklenmesi de bu nedenledir. Dolayısıyla sizin en hayati davanızdır. Benden daha fazla sizin davanızdır. Dava adamı olabilme, davamızın gereğini yerine getirebilme anlamında sizlerin iddiası da büyük; gerçekleştirmenizin de o denli başarılı olması gerekir. Bu bir borçtur. Hiçbir gerekçe ile savsaklanamaz. Geçmiş nedenlerle, gerekçeler sunularak yapılamaması veya eskisi gibi başarısızlık kabul edilemez.

Gün, artık tam kazanma ruhuyla, bilinciyle, davranışıyla, yürüme günüdür, şans da iyidir. Tarihi incelemiyorsanız, Parti tarihini inceleyin. Onu da incelemiyorsanız, bir günlük konuşmayı dinleyin; çıkaracağınız sonuç sizi tam başarı yoluna sokar. Yapmazsanız çok kötü değerlendirilirsiniz. Ve kaybeden de son tahlilde kişinin kendisi olur. Böylelerinden olmamaya kesin karar gösterin. Bunları kesin yaşatmamaya ağırlık verin ve şansını en başarılı, bütün Parti'ye başarı şansını verdirecek bir tarzda kullanın.

(...)

Şimdiye kadar her şeyimizle umut, cesaret ve başarı olduk. Haklı olarak sizlerden de bunu bekliyoruz. Bu çalışmalarda kendi ihtiyaçlarımdan ziyade, öncünün ihtiyaçlarını göz önüne getirerek; gerekli çabayı sergilemek istediğimi biliyorsunuz. Mesele benim yapılış tarzım değil, sizin yapılış tarzınıza bir şeyler verebilmektir. Ben kendimi az çok düzeltmiş sayılırım, mesele sizi düzeltmektir. Bana kalsaydı, yirmi yıl önce bunu çok daha güçlü bir biçimde hallederdim. Fakat sürekli benimle olmaz, çok şeyler söyledim, çok şeyler yaptım; yine de çok şeyler söylemek mümkün. Büyük tartışma var; her gün yeni durumlar geliyor ve biz en iyisini yapmalıyız.

Neler var, bakın! Saflarımızda, saflarımızın dışında; ne tartışmalar, ne acayıplıklar, ne sahtekarlar var. Aslında bunları açmak istiyorum. Tüm yalanlar, düzenbazlıklar, her şey açığa çıkmış. En son Alman İçişleri Bakanı'nın bizim için ne söylediğini biliyorsunuz; "*Çomak soktu*" diyor. Burada çomak sokma olayı çok önemli. Biz her şeyi açtık, bunları herkes tartışsın! İçinde neler var, neler yok, görsünler. Aslında en iyisi de budur. Kendini adam yerine koyanlar eskiden nasıldı, şimdi nasıl yaşıyorlar, her türlü benlik ölçüleri neydi; bunların tümü orta yerde. Herkes boynunun ölçüsünü alacak ve almaktadır. Düşman her türlü sahtekarıyla,

uşağıyla, her türlü yaşam tutkuları ve dayatmalarıyla safları feci yapmak ve her şeyi bitirmek istiyor. İşte şimdi diyoruz ki; meydan bu meydan! Namerde, sahtekara, yaşamı çok kötü tüketene fırsat vermiyoruz, hepsini çözdük.

Yeniden oluşumun bir çok yönü üzerine cesaretle yaklaşım gösterilmeli. Devrim, her zaman kendi yasaları dahilinde kesin yürüme dayatır. Sonuna kadar bu yasaları işletelim. Tutucu olmayacağız, fakat çığırından da çıkarmayacağız. Sıkıntıları olan, sıkıntılarını atsın; kendini bir çok yana yatıran kalksın; kendini isyana çekebilecek olan çeksın; hepsine varız. Asırlık sorunlarımızı çözüme kavuşturuyoruz. Bu, gerçek bir çözüme kavuşturmaktır. PKK; sorunları ilk defa çözüme kavuşturan bir harekettir. Belirleyici sonu koyuyor ve cevabı biz veriyoruz.

(...)

En kapsamlı tartışmayı benim üzerimde yürütebiliriz, basında da epey tartışılıyor. Her anlama gelebilecek tartışmalar yoğunluk kazandı. Beni tartışmak demek; bir halk gerçeğini tartışmak demektir. Özellikle özgürleşmeye doğru yürüyen bir halkı tartışmak; daha çok kendimizi anlayabilmek demektir. Her yönüyle tartışılın, gizlisi saklısı kalmasın. İnsan her an, özellikle tarihi bir süreç içerisinde doğruyu yakaladı mı, o insanın başaramayacağı hiçbir şey yoktur. Zaten pratiğimiz daha şimdiden bunu düşmana bile kabul ettirmiştir.

Demirel bizim için *“Ellerinden geleni ardına koymasınlar”* diyor. Halbuki sözüm ona o kocaman bir Başbakan. Bu, şunu gösterir: Demek ki, elimizden gelen bir çok iş yapılmıştır. Diğer bir sorun da şudur; tam hükmediyor muyum, etmiyor muyum? Mesele hükmedip etmemek değil, bazı doğruları egemen kılmadır. Şu anda da tam olarak egemen kıldığımı söyleyemem, ama boşa çıkarıldığımızı da kimse söyleyemez. Hele sizleri, tarihte, özgür temelde asla zapturapta alınmamış doğrular temelinde yürütebilmek önemlidir. Bu bizde sağlanabildi. Daha da yapacağız. Ben bir çok şeye öfkeliyim, biliyorsunuz. Bu yaşıma rağmen daha da hırslıyım. Bizi çok yorsanız da, bu şekilde yapacağımız işler halen var. Sizin sandığınız gibi veya yaptığınız gibi bırakmayacağız; hizaya ve doğruya getirmeye çaba göstereceğiz. Siz engel olmayın, tepkici olmayın. Yüzeysel olarak verdiğiniz sözleri de derinleştirerek, karşılık verin. Ben de kendimi doğruların emrine, hem de buyruksuz soktum.

İçinizden bir kaç komutan çıksa, bir kaç önder çıksa çok iyi olur, çıkmalıdır da. Her şeyini, hayatını adayanlar çıkabilmeli. Var mı böyle iddialı olan? Eğer yoksa bu iddiayı geliştirin. Bir tanesini bile bulmak için yıllardır arıyoruz. Önderler dediğimiz topluluğa ulaşabilecek miyiz? Hasret kaldık! Kahramanlar var, fedailer var, korkusuzlar var, hatta benden daha fazla, fakat önderler yine yok! Az veya zor

bela bizi kurtarıyorlar. Bizde kurtarmak önderlik için yetmez. Bu önderlik ihtiyacının karşılanmasını, size daha nasıl anlatayım?

Bu işlere komuta edebilecek kişiliklerin ortaya çıkmasına çok büyük önem veriyorum. Her şey, hatta bir anlamda bizim buraya gelişimizin amacı, onların ortaya çıkması içindir. Önderlik sahasına korkunç yüklendik. Adım basmadık yer bırakmadık hep bunun için. Bıkmak, usanmak yok. Halkın davası için, halk adamları, önderleri olmak gerekiyor; bizim de böyle inadımız var. Sizin de inadınız vardır; ama nasıl? Benimki mütevazıcadır, abartmıyorum. Ama bir yerde gerekli olduğu kadar, bıkmadan, usanmadan, inatla vermek istiyorum.

Benden daha çok tercihleriniz, imkanlarınız vardı. İnadı ve ısrarı olmayan kim? Düşman bile bizim için, *“Hırsını durdurmak için bir şeyler vermeliyiz”* diyor. Mesele benim hırsım değil, mesele bazı doğruların egemen olmasıdır. Kendinizi nasıl düzelteceksiniz bilemiyorum. Düşmandan daha fazla sizi düşünüyorum. Şimdi dağlar da dolu ve ağır basan yön de hatalarda yüzmek. Hepsisi de zorda. Bunları nasıl yapacağız, onlara nasıl ulaşacağız, hepsi sorun. Bütün gücümüzü sarf ederek, sizleri biraz yapılandırırsak; nasıl yapmalı sorusuna şahsınıza cevap verirsek, dağlara hazırız demektir. Benim inadım için değil, tarih için bu şarttır.

Topraklarını inkar ederek yeryüzüne müthiş savrulmaya uğrayan sizsiniz. Ne yapayım? Size bakıyorum, insanlara değer de veriyorum, bunlar bir yer nasıl tutturabilir diyorum. Kıyamet bunun için koparılıyor. Sevilemeyeceksiniz, sayılamayacaksınız, sesinizi duyuramayacaksınız. Belki birileriniz bunun imkanını bulabilir, ama halk olarak bulamayız. Buna bir çare olalım dedik. Elden başka ne gelir ki? Biraz vicdan biraz varsa bunun içindir.

Şimdi bazılarınız, bazı silahları eline almış ve kendisi için, biraz da günü idare edebilirim diyebilir. Ama bu benim için düşünülemez. Bu kadar imkan ve olanak, benim için tatmin edici değil. Belki büyük hırs diyebilirsiniz, ama alakası yok. Çünkü isteyen halk, kazanması gereken halk o kadar tehlikede ve o kadar yoksul ki, yaptıklarımız denizde bir damla sudur. Bu açıdan kendinizi abartmayın. Eldekilere de fazla güvenmeyin, çünkü çok az! Her an elinizden gidebilir. Kıyameti bunun için koparıyoruz. Çünkü, o olmazsa olmaz. Ölmek de kurtarmaz. Nasıl işkenceyi çektiklerine, nasıl yoksul yaşadıklarına bakıyorum; insan sorumluluk ve anlayış gereği sadece ‘olmaz’ diyor. Olmazdan sonra neyi olur kıldıysak, onu yapmaya çalışıyoruz.

Eskiden şunu diyordum; biraz önemli bir aşamayı aştıktan sonra dinlenirim. Şimdi bakıyorum ki bu, büyük bir kendini aldatmaydı. Her geçen gün, diğerinden

daha fazla çabayı gerektiriyor. PKK’de kural bu. Şimdiye kadar hep böyle oldu. Bundan sonra da, herhalde bu tempo kolay kolay düşmez.

(...)

Bir yandan zor gücüyle, bir yandan da bu işbirlikçiler temeliyle bizi aşmaya çalışıyorlar. Hatta PKK’yi de etkilemek istediler. Biliyorsunuz, zaten bir çok kişi bizden kurtulmaya çalışıyor. Mesela biri şu değerlendirmeyi yapıyor: “*O hınzır oğlu hınzır, Marksist bir taktisyendir. Her işi taktikten alıyor, sonuçta da haklı çıkıyor*” diyor. Bunlar düşmanın yazar çizerlerinin değerlendirmeleridir. Sözde akıl vermeye çalışıyorlar. Neler var, neler yok, bol bol tartışıyorlar. Aralarında Kürt işbirlikçileri de var. Onlarla da görülecek hesabımız var. Mesela sizlerde, hesap sorma özelliği biraz bireyseldir ve bir o kadar da zayıftır. Ben, hesabımı yaptım ve her tarafa yaydım. Kimlerle nasıl çarpışıyor, hem de her düzeyde bunu ortaya koydum. En son Alman bakanın ne söylediğini biliyorsunuz. Dostlar bile birbirleriyle çarpışır duruma geldi. Devletler düzeyinde çatışma yarattı. Bireysel düzeyde her gün sizler bile kendinizle çatşıyorsunuz. Savaş, kişiliği açığa çıkaran iksirdir. Bizim gerçekliğimiz ortamında, kendisiyle savaşmayan fazla başarı elde edemiyor. Kendisiyle savaşanlar ise kazanıyor. Bu alevi söndürmek istiyorlar, fakat iş işten geçti. Tarihi bir aşamayı sağladık. Düşman, Kürt kimliğini kabul etmek zorunda kaldı.

Halkın Özgürlük Yürüyüşü Esastır

Ben devrimin yükünü yirmi yıldır taşıyorum. Benim ilk eylemim, Kızıldere olayı nedeniyle 31 Mart’ta oldu. Yani tam 20. yıldönümünü geride bıraktık. 12 Mart faşizmine karşı ilk boykotu biz yaptık. O günden bu güne kadar Türkiye Devrimi de dahil olmak üzere ve giderek uluslararası çapta da devrimci değerleri çiğnetmemek için mücadeleye kendimizi oldukça verdik. Yirmi yıldır bu işe önderlik yapıyoruz ve buraya kadar geldik. Fakat henüz bıkmaya, yorulmaya yok. Tam tersine, direnen bütün devrimcilerin anısını temsil etmeye çalışıyoruz. Yapılan işkencelerin hesabını sormaya çalışıyoruz. Buna katılın! Devrimcilerin kanı boşuna akmadı, çekilen işkenceler boşuna çekilmedi. Binlercesi Avrupa’da, on binlercesi ülkede kendini yere attı. Yine ayakta tutulması ve korunması gereken değerler var. Benim gibi siz de vicdan sahibi olun veya bu değerlere bağlı kalın. Şehitler sahipsiz olmamalı.

Halklar için devrim gerekiyor. Bazıları çok ucuzca simsarlık yapmak istiyorlar. O işbirlikçi önderlik Ankara pazarına çıkmış, o kadar peşmerge kanını

beş paraya satmak istiyor. Ben yaptıklarımın kesinlikle övünmüyor ve vazgeçilmez bir görevdir diyorum. Fakat işler tehlikede. Sahip çıkılması gereken değerler var. Bu herkesin, az çok insanın diyenin bir borcudur. Onun için sıkılmayın, öfkelenmeyin, bu borcu ödememiz lazım. Bu şeref borcudur, namus borcudur. Artık ben elimden geleni yaptım. Çerçeveler çizdim, kanallar açtım, silahlar edindim. Hepsini tek tek sorumluluğum altında gerçekleştirdim. Hiç olmazsa bundan sonra siz de, kendinizi kaybetmeyin, bırakmayın.

Halkların davası bu kadar ucuz elden gitmemeli, ucuz satılmamalı. Biraz namuslu olabilmeliyiz. Bunun tartışma ile, ideoloji ile alakası yok. Bütün ideolojiler son tahlilde -iyi veya kötü- bir şeyleri korumak içindir. Oysa bizimkilerin usulü kendini bırakmaktır, batağa düşmektir: Hem de en kötüsünden!

Çalışmaları, çabaları bırakmak istemiyoruz. Halkın özgürlük yürüyüşü esastır. Her şey bu yürüyüşe bir başarı şansı verdim için olabilir. Hepiniz ancak bu yürüyüşe destek olabilirsiniz. Bu temelde ise, yaşamımızın bir anlamı olabilir. Varım diyorsanız, ne mutlu size. İyi hesap yapın, oldukça fedakarlık ve çaba isteyecek bir görevdir. Karşılığını beklemeden sergileyin, gerekli olan da budur. Bu, yalnız ulusal kurtuluş için değil; Türkiye’de demokrasi ve dünyada sosyalizm için de gerekli. Buna değer veriyoruz.

Bu temelde çalışmalarımıza sizlerle devam edeceğiz. Güzel günleri yakalamış durumdayız. Ne kadar zor olursa olsun, hizmet ediyoruz, yeniden birbirimizin yaratılışına yardımcı oluyoruz. Bu bir devrim dünyasıdır, yeni oluşum dünyasıdır. Bu yaşıma rağmen ‘ben de varım’ diyorum. Halkların davası için bu işe katılıyorum. Bu halk da bizden bunu istiyor. Biz de böyle katılalım. Umarım şimdiye kadar çektiğimiz sıkıntıları, halkımızın davasında iyi yer etmekle unutursunuz. Bu temelde İsveç’e de gidebilir, dağdan, zindandan da gelebilirsiniz. Bütün bunlar, mutlaka yerine getirilmesi gereken işlerdir. Varsa eksikliklerimiz, ‘kusura bakmayın’ deriz. Ben de şimdiye kadar yaptıklarımın bakarak, sizi suçlamıyorum. Ama bundan sonrasını daha iyi ve başarıyı esas alma temeline yapalım.

Birileri kalkıp da “*Bastıracağım, yok edeceğim*” diyorsa, biz de şunu söyleyeceğiz; ‘bırak zalim, biraz nefes alalım, biraz kendimizi tanıyalım, fazla bir şey istemiyoruz. Bizi bu kadar düşürme; bizi bu kadar hiçe sayma; bu kadar sürme bizi! Yeter bu kadar vurduğun, düşürdüğün ve sürdüğün!’ Evet, bu sözü söyleyeceğiz. Kaldı ki aşırı bir söz de değil. Kendimizi tanıdığımızdan beri, ilk günde bu sözü söyledik, şimdi de söylüyoruz. Bu, söylememiz gereken sözdür de. Ama şimdi bunu öncüye, halkımızın savaşımına daha yaraşır bir biçimde söylemek

istiyoruz. Mesele budur. Abartmıyoruz ve kendimizi her şeyin yerine koymuyoruz. Bir hizmettir, kabul görürse ne mutlu bize!

Halkımız kabul etmiştir, bundan mutluluk duyarız. Sizler de değerli görüyorsunuz, katılıyorsunuz; biz bundan da mutluluk duyuyoruz. Fakat her şeyden önce görevlerimiz de vardır. Halkın da, sizlerin de savaş ve mücadele görevleri vardır. Görev de her şeyden önce gelir. Bu görevler de, ancak bütün tedbirleri alınarak, bilinçle ve örgütle üzerine yürünerek başarılır.

Her zaman söylediğim gibi, görevleri başarmaktan başka bir yürüyüşümüz, bir yaşamımız olamaz. Dolayısıyla sadece başarıyı isteyenler değil; başarıya mutlak anlamda mahkûm olanların öncüleriyiz; kendileriyiz. Hep bunun çabası içindeyiz. Elinizden geldiğince çok duyarlı, en ufak bir ikirciklik, yetersizlik içine anlamsızca düşmeden katılmaya çalışın. Partimizin de kanıtladığı gibi; daha fazlasını başarmayı büyük bir şans olarak değerlendirelim. Başarıdan başka hiçbir şeyi kabul etmeyelim.

Her gün hepinizle sonuna kadar ilgilenmeyi; bütün meseleleri yoğunca tartışmayı, çözüme götürmeyi isteriz. Bütün Parti için, halkımız için bu hizmeti amansız bir biçimde, bundan sonra da sürdüreceğiz. Umarım siz de böyle sürdürürsünüz ve başarılırsınız.

2 Nisan 1992

Kürdistan Halkının Ulusal İradesi Ve Halk Meclisi Üzerine

Dar topluluklar ve bireyler, ihtiyaçlarına dayalı olarak bilinçlenmeleri oranında siyasal gruplaşmalar, partiler ve hatta cepheler oluşturabilirler. Bu yönüyle bir-iki kişi de kendi bilinçleri oranında tartışır, karar verir; grup veya parti oluşturur, hatta silahlı mücadeleyi de başlatabilirler. Fakat bu nereye kadar geçerlidir? Bütünüyle halk adına karar vermek, siyasi güç olmak doğru mu? Tarihte buna ilişkin örnekler baktığımızda hiç şüphesiz filozoflar ve hatta siyasi kişilikler; fikrin oluşumuna, bir akımın gelişimine önemli katkılarda bulunmuşlardır. Halk adına çok düşünmüş, tartışmış ve belirli siyasi programlara da ulaşmışlardır. Hareket ve eylem halk adına yaratılmıştır. Bu konuda yaşanan deneyimler, geçmiş tarihlerden tutalım, günümüze kadar hayli zengindir.

Örneğin bir Roma Senatosu vardır. İlk akla gelenler, ilk çağlardaki Atina Cumhuriyetlerinin meclisleridir. Bunlar köle sahiplerinin meclisleridir ve gerçekten de ilk cumhuriyetler ve ilk meclisler dediğimiz gelişmelerin doğuşunu temsil ederler. Roma meclislerindeki tartışmaların ünü günümüze kadar gelmiştir. Büyük hatipler, Roma'nın yüce çıkarları adına tarihi söylevler vermişlerdir. Roma'nın çıkarları nerede başlar, nereye kadar devam eder? Hatta köle sahipleri Roma'yı öyle bir güç haline getirmişlerdir ki, sınırsız bir yetki sahibi kılımlardır. Atina Cumhuriyetleri demokrasi üzerine, bugün bile ulaşmakta güçlük çektiğimiz inceliklere kadar ulaşarak tartışmışlar ve tarihi temeller atmışlardır. Bu, köle sahiplerinin demokrasisidir veya cumhuriyettir.

Bilebildiğimiz kadarıyla İslamiyet'te de meclis fikri ve müşavere (karşılıklı danışma) çok yaygın bir biçimde devreye girer. Camiler zaten doğal bir meclis işlevini yerine getirirler. Dikkat edilirse meclis öncelikle camiler biçiminde oluşur, burada yeni doğuşun sorunları tartışılır. Kuran'ın ilk ayetleri, Hz. Muhammed'in bütün hadisleri, bir siyasi faaliyettir. Yoğun bir tartışma vardır ve yavaş yavaş bir meclisleşme söz konusudur. Toplanılan yerlere "meclis" denir. Mescit ve meclis birbirine benzer işlevleri yerine getirirler. Meclis veya mescit(cami) aynı zamanda birer karar merkezi olarak kullanılır. O zamanki sahabeler adına, o zamanki ileri gelenlerin etkili oldukları bir meclistir.

Fransız İhtilali'ne baktığımızda, bunun daha modern biçimi olan, parlamento denilen kuruluş söz konusudur. Daha çok feodallerle, burjuvazinin mücadelesine tanıklık ediyor. Burjuvazi, feodalizmin temsilcilerine ve kilise temsilcilerine karşı büyük mücadele içerisine giriyor ve Fransız Devrimi gerçekten bu parlamento içi tartışmayla başlatılıyor veya bu tartışmalar Fransız Devrimi'ne çok önemli düzeyde etkide bulunuyor. Büyük Fransız Devrimi bir yerde parlamentodaki tartışmaların, kavgaların bir çözüm yolu oluyor.

Bir Sovyet Devrimi'ne bakalım: Sovyet meclistir, kelime anlamı budur. Halk şuraları, halk meclisleri anlamına gelir ve bazen diğer bütün yetkiler meclislere, Sovyetlere verilir. Yine Türkiye örneğine bakalım; M. Kemal ilk adım attığında "Erzurum Kongresi" ve "Sivas Kongresi" diyor. İlk akla gelen, Ankara'da Türkiye Büyük Millet Meclisi'ni toplamaktır. Ve daha çok feodal eşrafların, kompradorların meclisi toplanıyor. Gerçekten de etkin bir siyasi güç haline gelebiliyor ve işte günümüze kadar da belli bir ağırlığı taşıyor. Sanırım eski dönemlerde de daha çok aşiretlerin konfederasyonları meclis anlamına geliyordu. Meclisin ilk nüveleri aşiret konfederasyonlarıdır. Şimdi aşiretlerin ortak işlerini halletmek için kurultaylar, meclisler, konseyler oluşturuluyor. Tarihte bunun örnekleri çoktur.

Kürdistan toplumuna baktığımızda, tarihte aşiretlerin din birlikleri var; örneğin bir Ertuşi federasyonundan bahsediliyor. Beş-on aşiretin oluşturduğu ve belirli ağırlığı olan -meclis demeyelim de- bir federasyondur ve cılız da olsa bir otorite olarak etkisini hissettiriyor. Meclis açısından, tarihte Kürt toplumu söz konusu edildiğinde söylenebilecek şey, gerçekten aşiret konfederasyonunun fazla aşılmadığıdır. Oluşan emirlikler var, fakat bunlara halkın veya feodallerin meclisi diyemeyiz. Kürt beylerinin kendi aralarında birleşip de bir meclis oluşturma örneklerine fazla rastlayamıyoruz.

Yine bir Osmanlı hanedanı vardır, o da meclis değil, bir hanedandır ve seçimini kardeş katliyle yapar. Osmanlılarda bir feodal cumhuriyet yok. Türklerde de böyle bir cumhuriyete tanık değiliz. Kürt feodaller bir dönemler bir araya gelmeye çalışırlar ama, böyle bir meclis oluşturma gücüne ulaşamazlar. Hatta Osmanlı sultanı Yavuz Sultan Selim, “*Kendinizi yetkilendirin*” diyor ama, yine de bu gücü gösteremiyorlar. Aralarındaki büyük rekabet, büyük çıkar çatışmaları onları bir meclis oluşturmaktan alıkoyuyor. Özellikle krallık türü bir gelişmeyi yaşayamadıkları ve yine birbirlerine karşı üstünlük kuramadıkları için Avrupa’da gördüğümüz o feodal meclislere benzer meclisler fazla gelişmiyor. Halkın yaşadığı tarikat ve mezheplere, meclis diyemeyiz. Alevi meclisleri, bilmem tarikat meclisleri demek, fazla anlamlı bir siyasi içeriğe sahip değildir. Çünkü bu meclisler, daha çok dini temelde işlev görüyorlar. Aile-kabile meclisleri vardır. Aile meclislerine de milli nitelikte bir özellik atfetmek fazla mümkün değil. Hatta aile ve aşiret meclisleri ulusallığın dışında oldukları gibi, onun önünde bir engel olma nitelikleri bile vardır.

TBMM oluştuğunda, biliyoruz ki Kürt eşrafi, ağası ve aşiret reisleri kayıtsız-şartsız hiçbir milli istek ileri sürmeden bu meclise doluştular. Tabii ki basit ailesel ve kişisel çıkarları karşılığında Kürdistan halkının bütün ulusal, hayati ihtiyaçlarına ihanet etme temelinde oraya doluştular. Dolayısıyla TBMM’yi Kürdistan halkı için, ulusu için bir meclis olarak değerlendiremeyiz. Başlangıçta, “*Bu meclis Kürtlerin ve Türklerin ortak meclisidir*” deniliyordu. Fakat çok iyi biliyoruz ki daha dün, Kürt halkının adını ağzına aldıkları için bir kaç milletvekilli neredeyse yerle bir edilmek istendi ve hatta uluslararası baskı olmasaydı, belki de darağaçlarını boylar biçimde karşılanırlardı. Tek bir Kürt kelimesine bile mecliste şimdilik yer yok. Dolayısıyla bir tuzak, bir aldatma aracı olan TBMM’de Kürtleri temsil etme, Kürt halkının ulusal çıkarlarını yansıtmaya, dile getirme, kararlaştırma ve kanunlaştırma mümkün olmamaktadır.

TBMM, Kürdistan halkının imhasını, asimilasyonunu ve tarihten silinip, süpürülmesini temel alan en büyük organlardan birisidir. Oysa bu meclis Kürtlere

çok şey borçludur. TBMM kurulurken, esas itibariyle Kürdistan'da Kürt ağa, şeyh ve aşiret reislerinden güç aldı. Onların desteğinde çok şey borçludur. Fakat Türk milliyetçiliğinin örgütlenmesi ve cumhuriyete tam hakim olmasıyla, onların da çok kötü işbirlikçiler şeklinde kullanılmasıyla birlikte isyanların da ezilmesinden sonra, tümüyle Kürdistan'ın inkarına ve imhasına yönelik ne kadar kanun gerekiyorsa hepsi çıkarıldı. Ve bu şekilde kullanılan, geriye giden Kürtler de en hain Kürtler olarak işlev görmekten kurtulamadılar. Son seçimlerde bizim mücadelemiz sonucu bir kaç milletvekili oraya taşındığında kıyameti kopardılar.

Dolayısıyla bu meclis için verilecek hüküm; Kürtlerin kendi temsilcilerini içine göndermek ve orada kendi kaderleri konusunda tartışma, karar, kanun çıkarma yeri olarak değil, onu kendilerinin ulusal özelemleri, ulusal çıkarları önünde engel olan bir meclis olarak değerlendirme, son on yılların en büyük kötülük kaynağı, ölüm fermanlarının çıkarıldığı ve bazı ne idüğü belirsiz Kürtlerin ihaneti oynamaktan öteye bir role sahip olmadıkları bir yer olarak görmedir. Kısaca TBMM'yi, o 'Takrir-i Sükun Kanunu', 'Dersim Kanunları', 'Mecburi İskan Kanunu' ve her türlü Kürt gerçeğini yasaklama kanunlarının çıkarıldığı bir karargahı olarak, ölüm fermanlarının çıkarıldığı bir meclisi olarak görme, değerlendirme ve artık bu yaptıklarına bir son verme zamanıdır da diyoruz. Artık ulusal rolünü oynamak ve temsil etmek isteyenler, bu konuda kendilerine saygıyı sınırlı da olsa yitirmeyenler, bu gerçeği böyle görmeli ve böyle kabul etmelidirler.

Biz şimdiye kadar TBMM üzerine fazla konuşmadık. Halk son bir iyi niyet çabası olarak, bazı Kürtleri oraya göndermek istedi. Gözüme çarpan bir Ankara dedikodusunda: "*PKK mevzi yokluyor*" deniliyor, evet güzel değerlendirmişler. Kürt'ün başına nelerin gelebileceğini, Kürt halk gerçeğinin ne kadar ifade edebileceğini göstermek için halkımız zemini güzel yokladı. Sözde bir PKK'li ne konuşacak diye, tam bir faşist meclis gibi pür dikkat kesilmişler. Adamın ağzından daha doğru dürüst iki sözcük çıkmadan, kürsüye hücum ederek onu alaşağı ediyorlar. Bir-iki işareti -ki, halkın temsilcisidir, elbette onun giysilerini de, işaretlerini de taşımak kadar doğal bir hakkı olamaz- yakalarından söküp attılar. Ardından "hainler rezaleti" şeklinde tanımlayarak, basında çarşaf çarşaf reklam ettiler. Sanıyorum Kürt halkı, mevzi zeminini yokladı ve bu mecliste, alınmasınlar ama, kendilerine nasıl bakıldığını iyi görmüşlerdir ve oranın kendileri için olmadığını iliklerine kadar anladılar. Hatta aklı başında Türk halkı da oranın nemenem bir meclis olduğunu sözüm ona bu meclis toplantılarında, yemin törenlerinde iyi gördüler.

Bu meclis kurulurken, M. Kemal'in "*Kürt'ün de, Türk'ün de meclisidir*" dediği bu mecliste olanları herkes gördü. Yine en keskin Atatürkçü geçinenler

baksınlar ve ortaya konulan tabloyu seyretsinler. Açıktır ki bunlar, hiçbir kusuru kendilerinde görmezler. M. Kemal'in, İsmet İnönü'nün, iki halkın başlangıçtaki iyi niyetli tutumlarını bunlar yerle bir ettikleri gibi, Kürtlere asla yer vermeyen ve hatta daha da öteye onları dışalamak için ne lazımsa ardına koymayanların en azgın temsilcileridir. Nitekim bütün parti temsilcileri, tüm parlamenterler bunu bizzat konuşmalarıyla dile getirerek ve ardından da çıkardıkları kararlarla, sözüm ona Türkiye'nin ulusal, vatanal, devletsel birlik ve bütünlüğüne nasıl bağnazca bağlı olduklarını göstermişlerdir.

Mevzi yoklandı ve sonuç Kürt halkının lehinde değil. Kürt ulusal çıkarları için burada bir karara, bir kanuna, bir anayasa maddesine ulaşmak zor. Kürt halkı ölüm fermanının nasıl dizildiğini görmelidir. Artık onur, şeref ve haysiyet kavramlarından biraz nasibini alacaksa, en önemlisi de kendi ulusal düzeydeki çıkarlarına gerçekten bağlılık gösterecekse biraz derin düşünmelidir. Bütün halk, bütün sınıf, tabakalar ve kişilikler bunları derin düşünüp 'çare nedir, bu kadar mı düştük, dilimiz bu kadar mı kesildi, bu kadar mı kendi elimizle kendimizi darağacına çektik, neden körçesine her türlü metanete girdik? Neden o uğursuz, aleyhte kanunlara imzamız attık ve seyrettik' diyerek buna artık yeter demeli. Bundan sonra varsa vatanımız, varsa bir özgürlük derdimiz, varsa hayati çıkarlarımız, varsa yer altı ve yer üstü zenginlik kaynaklarımız, varsa tarihimiz ve kültürümüz işte tüm bunlar hakkında bir karar çıkaralım ve bunlar hakkında bir şeyler yapalım diye düşünmelidir.

Namussu insanlar ve topluluklar artık bu soruyu sorup cevap vermek zorundadırlar. Kürdistan halkı için *"Bu halk vardır, kimlikleriyle artık tanınıyor"* deniliyorsa, o zaman bu nasıl kimliktir ki en hayati konuda bile tek bir sözcük ifade edemiyor, ifade edince de kapılar kapanıyor! Böyle ifade ediş tarzı olmaz, olursa bu da düşkünlük olur. Kürdistan'da halk yığınları ve emekçiler şimdilik iradeleri dışında zorlanarak her tarafa savruluyorlar. Kürdistan'daki nüfus kadar, Türkiye metropollerinde, yüz binlercesi de Avrupa'da, Ortadoğu'nun Arap ülkelerinde var, kim bunları bu kadar savurdu? Niçin savruldu? Ne buluyorlar orada? Aile yaşasa ya da ebeveynleri yaşasa çocukları ne yapacak, gelecekleri ne olacak? Milyonların bu soruları kendilerine sorması gerekir.

İstanbul, Ankara, İzmir gibi Türkiye'nin o büyük merkezlerinde ne kadar kalabilecekler? İş var mı? Çıkış var mı? Belli ki bunlar çok ciddi sorularıdır ve cevapları da yoktur. Bırakalım bu yurt dışına savrulmayı, yurt içinde kalanlar yurdun, bu toprakların ne kadar sahibidirler? Bu toprakları tanıyorlar mı? Bu toprakları diledikleri gibi üretime açabiliyorlar mı? Yer altındaki zenginlik kaynaklarından nasibini alıyorlar mı? Bir damla petrol, bir parça demir ve diğer bir

sürü maden üzerinde hak iddia edebiliyorlar mı? Ürettiklerinin ellerinden nasıl alındığını biliyorlar mı? Ortak bir ekonomik faaliyet var mı? Akarsuları var; üzerinde bölge çatışıyor, bunun için en ufak bir şey söyleyebiliyorlar mı? Kendi ülkelerinde barajlar kurulmuş, bu barajların enerjileri Balkanlara, Kafkaslara giderken daha bu barajların yanı başında karanlıkta kalan köyler var. Bu ülkenin petrolü, habire kuyu açılıp götürülüyor. Bu konularda bir ulusal irade gerekir.

Bu madenler bizim topraklarımızda çıkıyor, biraz da bizim sözumüz geçerli olmalı, bu değerler neden talan ediliyor? Bunu kendine soran bile yok. Kendilerine satılan değerler, kendi değerleridir, çok pahalı, üstelik bunu karşılayacak üretim sanayisi yok. Dahası iş yok, nüfusun %70'i işsiz. Kürtler yok, okul yok, yani sömürgeciliğin diliyle de okuma imkanı yok. Olsa bile şovenizm, inkarcılık öğretilir: *“Tam bir Türk gibi ol ve kurtul, olmazsan düştün bittin.”* Tarihi değerler her gün yok edilip gidiyor. Tamamen harabe bir ülke, ihanete uğramış topraklar, erozyona uğramış bir kültür, işsiz, eğitimsiz bir yığın insan, muazzam bir nüfus artışı ve adına Kürdistan, Kürt halkı dediğimiz gerçeklik! İşte bütün bunlar hakkında en büyük kararlara ulaşan bir meclis gerekli. Ana parça böyle bir durumu yaşadktan sonra, diğer parçaların farklı bir durumu olmaz, bir şey de yapamazlar. Dolayısıyla esas sorunumuz burasıdır. O halde bu bir kader midir? Bir halk için bu normal midir? Kabul edilebilir mi? Yaşanması gereken bir gerçeklik midir? Onların karar gücü, iradesi ortaya çıkmayacak mıdır? Çıkması çok mu olağan dışıdır?

PKK, Halkın İradesidir, Bir İradenin Yarattığı Gücüdür

PKK adına, PKK biçiminde bir parti örgütü olarak biz, bugün bu soruları çok daha yoğunca tartışma ve bu sorulara cevap verme durumuyla karşı karşıyayız. Biz parti olarak inançlarımız ve bilincimiz doğrultusunda çok şeyler söyledik, sosyalizm üzerine ve daha bir çok konuya ilişkin görüşler dile getirdik, tartıştık ve işler yaptık. Silah da kullandık. En son serhıldan biçiminde, halkın bazı eylemlerine öncülük ettik. Halkı, ayağa kaldırmaya kadar getirebildik.

Bütün bu işlerin başarılması için TC'nin Kemalist devlet yapısı, parlamentosu, ordusu eleştirildi ve bizimle nasıl savaştıklarını, sadece PKK'liler olarak değil, bütün bir halk olarak gördük. Ayrıca diğer gerçekleri de gösterdik. Peki bundan sonra nereye? Kendileri inkar da etseler, mızrak çuvala sığmıyor artık, farklı bir halkız. İnsanlar bu noktaya geldikten sonra zerre kadar onurları, namusları kalmışsa mutlaka 'bir şeyler yapmak zorundayız' diyecekler. Bu noktaya

gelmişken, dağdaki çobandan turalım da, en güçlüsüne ve en zayıfına kadar herkes bu durumu artık görüyor. Bu iş artık bir zengin, fakir, çoban, bilmem okumuş sorunu olmaktan çıkmıştır. Gerçekten toptan bir halkın, bir ulusun insanlık sorunu haline gelmiştir. PKK bir anlamda bunun böyle olduğunu gösterme hareketidir. Bu kıyamet kadar bir mücadeledir. Artık işkence, acı yok. Halkımız, ulusumuz böyledir demek ne anlama geliyor?

Bu anlamda PKK, uyuyan gerçeğimizi, ihanete uğramış gerçeğimizi açıklığa kavuşturmak, seslendirmek, mümkünse irade sahibi kılmak ve halkın iradesinin oluşumuna bir fırsat sunmaktır. PKK bu anlamda gerekeni yapmıştır. Dar bir öncü topluluğun, örgütlü, kararlı hareketi olarak tüm eksikliklerine rağmen halkımızı kendi gerçekliği konusunda dillendirmiş. Buna dayanarak şimdi diyoruz ki; irade halkındır. Parti olarak her zaman şunu söylüyoruz; sınıfsal temelde de olsa, ister ulusal kurtuluşu amaçlasın, ister sosyal kurtuluşu amaçlasın halk için varlar, halk da sınıflardan oluşur. Sınıfların ulusal düzeyleri sınırlı olabilir, kimisi çok, kimisi az ulusalcı olabilir, tabakalar da hakeza olabilir. Fakat kendilerini halk yerine koyamazlar, kendilerini halkın üstünde tutamazlar. Kendi iradelerini halkın iradesiyle tek kılmazlar veya özdeşleştirilebilir, tekleştirilebilir de, fakat bu her zaman böyle olmaz, tek biçim böyledir de denilemez. Parti iradesi, bir dönem gelir halkın iradesi olur. Nitekim günümüzde bu, PKK için söylenilebilir. PKK iradesi halkın iradesidir veya bir iradenin yaratılışının gücüdür. Fakat bütün bunlardan her zaman, PKK eşittir Kürt veya Kürdistan halkı olacaktır, biçiminde bir sonuç çıkarılamaz. Parti yozlaşabilir, parti bürokratlaşabilir, parti yenilebilir, parti başkalaşıma uğrayabilir, ama halk ve iradesi var olmaya devam edecektir.

İşte biz bu partiden de üstün, sürekli ve güçlü olan halkın iradesine ulaşmayı, kurumlaştırmayı, Partimizin de ilkelerine bağlılık gereği olarak değerlendiriyoruz. Yani 'Parti halk içindir' sözüne tam işlerlik kazandırmak istiyoruz. Bunun daha somut ifadesi olarak, halk kendi iradesini kurumlaştırmalıdır. Halkın söz gücü, halkın karar gücü doğmalıdır ve Parti burada büyüklüğünü göstermelidir. Halkımızın şu son zamanlarda PKK etrafında büyük kenetlenişi, aslında temelde bu isteği dile getiriyor. *"PKK bizi seslendirdi. Biraz cesur bir iradeye kavuşturdu, fakat daha eksiklikler var. Bir şeyler daha bize vermeli"* diyor. Belki tam adını bilmiyor ama, bu yoğunlaşmış bir iradedir, bu bir ulusun üst düzey kurumudur, halkın ulusal meclisidir, halkın zirvesi, ulusal kongresi, parlamentosudur. Kısaca, adı önemli değildir.

Kürdistan halkının böyle kesin bir arayış içine girdiği artık tartışma götürmez. Hiç şüphesiz halkın kendini dile getirmesi, bunun için cesarete kavuşması olmasaydı, böyle bir dönemde biz kalkıp da halkın iradesinden ve

halkın iradesinin kurumlaşmasından bahsedemedik. Partiden, partinin irade ve eylem gücünden bahsederdik, ama şimdi bakıyoruz ki işler partiyi aşmış. Halk partinin dışında ve partiden çok şey istiyor. Parti kadrosu dar, hatta bu işlerin altından çıkamıyor. Parti kadrosu daha şimdiden halkın başına geçmiş, ağaları aratmayan bir ne oldum delisi kesilmiş. Eğer tedbir alınmazsa PKK içinde ağalar türeyecek, eski ağaları aratmayacak türden yaklaşımlar geliştirilecek. Parti yozlaşabilir dedik, buna fırsat tanımamak ayrı şeydir, fakat parti dar bir topluluktur ve ebediyete kadar gidemez.

Büyük Sovyet partisinin başına gelenleri göz önüne getirdiğimizde, dile getirilenler daha iyi anlaşılabilir. Yani Sovyetler’de böyle olmuşsa hep böyle olur demiyorum ama, tam da bu noktada halkın söz ve eylem gücünü geliştirmek için, iç çabam olarak partiyi seslendirmeye yöneldim. ‘Her şey partidir veya her şey parti için’ demedik, ‘her şey parti sayesinde halk için’ dedik ve bu tuttu. Bu tutmasaydı bir çok örneğinde görüldüğü gibi dar siyasi aygıtlar; bürokratlaşmaktan, yozlaşmaktan ve tasfiye olmaktan kurtulamazlardı. Nitekim Türkiye’nin, halk adına çok şey söyleyen partileri vardır. Halkın devrimci partisi, halkın sosyalist partisi, halkın işçi partisi, halkın kurtuluş partisi, halkın emek partisi gibi bir çok parti kuruldu ve hepsinin de halkın iradesi ve gücü haline gelemeden tasfiye olduğu da bir gerçektir. PKK olayında bunun farkı biraz görüldü. PKK’nin bir halk partisi veya halk için parti olduğu neredeyse kesinleşmiştir. Halkın da büyük desteği bunun en canlı aracıdır.

O halde, madem halk bu duruma gelmeyi kanıtlamış ve partide böyle bir parti olduğunu, bütün kusurlarına rağmen ispatlamışsa, o zaman atılması gereken adım üzerine daha sıkı durulabilir ve başarının sağlanması için daha fazla buna yüklenilebilir, yapılması gereken de budur. Halk kendi temsilcisinin seçimi için çok çaba harcadı veya bunu çok istedi. Kürdistan’da az çok kendisine saygılı olabilecek adayları, düşmanın son dayattığı komplo seçiminde de tüm baskılara rağmen, iradesini ortaya koyarak, ezici bir biçimde seçerek hiç olmazsa adına Kürdistan ve Kürt gerçeği diyebilecek bir temsile geçerlilik kazandırdı. Bu, ‘seçebilirim’ anlamına geliyor.

Aşiretçilik-Ailecilik, Halkın Ulusal İradesi Önünde En Ciddi Engeldir

Bu noktaya gelmişken Kürdistan halk gerçeği için de bazı hususlara daha değinmek gerekir. Bir ulus gerçeği için bazı temel, somut durumlarımızı açığa vurmak gerekir. Tarih boyunca halkımız, aşiret ve kabile toplulukları çerçevesini

aşamamıştır. Aşiret-kabile toplulukları demek, sosyalleşmede ve uluslaşmada çok geri olmak demektir. Aşiret-kabile topluluğunun halk iradesi olma, ulus iradesi olma diye bir sorunu yoktur. Her şey aile için, kabile için deniliyor ve şimdilerde de şunu görüyoruz: “Benim ailem, senin ailen efradından” başka bir laf edilmiyor. Muazzam bir tutuculukla aile-kabile, aşiret ilişkilerine sarılma var.

Güney Kürdistan’a bakalım, gerçekten her şey aşiretçilik çerçevesi altındadır. Devrim denilen büyük ulusal, sosyal patlama bile Güney’de bu yapıyı güçlendirmekten öteye bir rol oynamaz. Devrimi gerçekleştirme temelinde, biz bu tür yapıları ele aldık. Aile çıkarı, aşiret çıkarı diye bir çıkardan bahsedebilir miyiz? Hayır, bunlar bir-iki kişinin iğrenç çıkarıdır. Aile ve aşiretin tümünü ailecilik ve aşiretçilik biçiminde çıkarlara bağlamak mümkün mü? Toplarsan milyonlardır, bu milyonları da kimse tatmin edemez. Ancak bir kaç kişinin ihanet anlamına gelen çıkarıcılığında bahsedilebilir. Bu büyük bir sorunumuz olur. O halde bir defa sosyalleşmenin, uluslaşmanın önündeki bu çitleri gayri meşru ilan etmek gerekir. Aile-kabile, aşiret ve diğer mistiksel, mezhepsel-tarikatsal bağlar toplumsallık, ulusallık önüne ve dolayısıyla halkın ulusal iradesi önüne ciddi engeller olarak çıkmaktadırlar.

Aile reisine, aşiret reisine, tarikat reisine, ağasına, şeyhine; ‘siz bilerek veya bilmeyerek sosyalleşmenin ve ulusallaşmanın önünde ciddi bir engel durumundasınız’ diyeceğiz. Bir defa bu yüzyılların dıştan beslenen o basit çıkarlarınız için -aslında ne kadar aşiret için çıkardır o da belli değil- belki aldatılmışsınız, belki ürkütülmüşsünüz, belki kötü kullanılmışsınız, basit çıkarlarınızı korumak amacıyla bu duruma gelmişsiniz, ama büyük engelsiniz. Mevcut durumda aileyi de, aşireti de kurtaramıyorsunuz ve kendi başınıza bir ucubesiniz, bitmiş tükenmişsiniz. Yeter diyeceğiz artık, zaten bunlar son zamanlarda epey korkuyorlar ve gelip adeta günahlarından kurtulmak biçiminde af da diliyorlar. Bunlara artık daha sistemli ve şiddetli yöneleceğiz. Artık bu halkın bağrında, bu kadar tutucu, çürütücü, teslimiyetçi, bu kadar çıkarlarına ihanet eden bir işleve sahip olmaktan ve bu iğrenç yaşamın temsilini yapmaktan çıkın diyeceğiz. Halk uluslaşmak, sosyalleşmek istiyor, kurtuluş ve özgürlük kavramlarına ulaşmak istiyor. Siz sosyalleşmenin ve uluslaşmanın önünü kesmişsiniz, sömürdüğünüz, peşkeş çektiğiniz ve ihanet ettiğiniz artık yeter! Bunu söylemek ve iyi uygulamak gerekiyor. Bu sözler bunlara çok yerinde ve şiddetle söylenecektir. Kabul edeceklerdir, etmeyenler tasfiye olup, nereye bağlanmışlarsa oraya gideceklerdir. Fakat bunlar gittikten sonra geriye halkımız için bir şey kalır mı? Çünkü bunlar sözcü, çünkü bunlar kurnaz ve iyi örgütlemişler, her şeyi kendilerine bağlamışlar ve yanlarında bir kaç yordakçıyı da tutmuşlardır, onun için

bunlar gider gitmez, halk düşüyor. Halkı ayakta tutacak, dinlendirecek ve onu güç haline getirecek kimse yok.

Gerilla, Halkın Savunulması ve Siyasi Gücünün Gelişimi İçin Vardır

İşte tam da bu noktada, bu yerde devreye girecek olan nedir? Parti uzun süre buna yüklendi ve bunu propaganda ile dile getirmeye çalıştı. Şimdi yüzyılların o köhnemiş oluşumlarını bir tarafa bırakmış durumdayız. Gerekirse bunlardan bazılarını, halkla birleşerek ve öncü güç olarak deviririz. Yerine hemen köylülerden başlayarak, toplumsal en üst düzeye kadar halkın iradesinin uygun temsilini sağlayacağız. Köy temsilciliğinden tutalım, şehir meclisine kadar hepsine yeni temsilciler gerekecek ve yeni temsilciler öncelikle söylediğimiz bu tarihi gerçeğin bilincinde olacaklar. Dedğim gibi Partimiz içinde neredeyse eski ağaları aratmayacak ağalar çıkıyor. Bu asırlık köle geleneklerin temsilcilerini ruhta, düşüncede ve iradede aşacak ve bu temelde ulusal gerçeği, ulusal çıkarı gören ve güç olmaya karar veren ‘ölümüne de olsa, halkın bu çıkarlarına bağlıyım’ diyebilen kişileri temsilci olarak devreye sokmak gerekir.

Köy temsilciliği mi gerekiyor, gerçeğe en iyi bağlı olan seçilecektir. Köylüler toplanacak, köy meclisi toplanacak ve diyecek ki, *“Bizim köyün en cesuru, en fedakârı, en bilinçlisi, ulusal ve toplumsal düzeyi tam olmasa da önemli oranda temsil edebilecek birisidir bu, iyi konuşur, iyi tartışır, kararları da iyi teşkil eder. O zaman temsilcimiz olarak bunu seçiyoruz.”* İşte bunlar bir mahallenin, bir mıntıkanın meclisine kadar da gidebilirler. Köy temsilcilerinin yanı sıra, eyalet ve vilayet çapında da bir meclisin seçimine gidilebilir. Onlar da içlerinden en iyilerini bir vilayet meclisi, bölge meclisi biçiminde oluşturabilirler.

Burada önemli olan bu eski, sahte ve ihanet temelindeki, reislik oluşumlarının temsilciliğini, iradesini veya düşman iradesinin uygulayıcılarını aşarak yerle bir etmek, derinden halkın dili, sözü ve eylem kararı olabilecekleri öne çıkarmaktır. Demek ki, bu aşamada halkın, tabandan başlatılması gereken işi budur. Artık ekmek-sudan da önce halkımız, işlerin başına bunu alacaktır. Şafak vaktinde namazına kalkan müminden tutalım, zor koşullarda üretime giden köylü, işçi, okuluna giden öğrenci, evin her işine koşan kadın, yani herkes şunu söyleyecek; *“Bir de ulus işimiz var.”* Artık ulusal işler öne geçecektir. Ulusal düşünce nedir? Ulusal çıkar nedir? Ulusal durum nedir? Ulusal temsilcilerimiz var mı, yok mu? Varsa kim olacak? Bunlar ne yapıyor? Bizim kutsal çıkarlarımıza nasıl bakıyorlar? Bizi temsil ediyorlar mı? İşte bundan sonraki hayat bu sorular

doğrultusunda başlarsa, bir halkın kendine gelmesinden ve kendini irade sahibi kılmasından bahsedebiliriz. Parti ve gerilla bunun için vardır.

Gerilla sadece güç ve yiğitlik gösterisi yapmak için değildir. Gerilla sadece vurmak için değildir. Gerilla, halka söylediğim gerçeğin ilk parçasını hatırlatmak için, “*Korkma bu azgın düşmandan, onun yüzyıllık teröründen, ordunun kamçılarından çekinme*” mesajını vermek için vardır. Gerilla bu konuda eylemiyle şunu göstermiştir: Düzenin bizi susturması bir kader değildir. Biraz dilini konuşurmaya başladın mı, seni susturan bu güç, öyle karşısında durulmayacak bir güçte de değildir. Gerilla der ki; biz bu düşmanın karşısında durabiliriz, bizde onun anladığı yöntemle, dille bir şeyler anlatabiliriz. İşte gerilla buydu, bu konuda bazı işler yaptı ve halka büyük güven verdi. Halk da baktı ve gördü artık “*Düşman beni susturacak bir güç değil*” diyor. Düşmanın faşist ordusunun korkutulabileceğini, hatta darbe üstüne darbe vurulabileceğini gören halk “*Yenebiliriz*” diyebilecek noktaya geliyor.

Demek ki gerilla; bu halkın başındaki susturan, adını ağzına aldırmayan ve korkuyu iliklerine kadar işleyerek “*Bu senin yaşamının ayrılmaz bir parçasıdır*” diyen güce, “*Böyle yapamazsın deme*” hareketidir. Halkın başına bela olmaktan çıkarma hareketidir. Ve yine halkın iradesini temsil ederek, düşman zoruna karşı zoru dayatarak, bu büyük tecavüz olayını sona erdirmeye hareketidir. Gerillanın bu rolü yerindedir. Tarihin en başta gelen bir rolünü oynamıştır, daha da oynayacaktır. Halkın silahlı savaşım güçleri, halkın iradesinin güçleridir. Halkın savaşım güçleri, halkın ilk heceleri, ilk kelimeleri olarak söylemesinden tutalım, büyük bir irade gücü haline gelmesine kadar meşru savunma ve koruma güçleridir. Dolayısıyla halkın üstün de, halka rağmen bir güç değil, tepeden turnağa veya başlangıçtan sonuna kadar halk için, halkın gücünün ortaya çıkarılması, halkın savunulması ve halkın siyasi gücünün gelişimi için vardır.

Bu temelde de gerillanın bütün eksikliklerini ve yetmezliklerini buna bağlı olarak değerlendiriyor ve mutlaka giderilmesi gerektiğini söylüyoruz. Gerillayı, halkın üstünde ve halka rağmen bir otorite, halka kendini anlamsız dayatan bir güç olarak asla düşünemeyiz. Ve buna yönelenin de tamamen bir ilke ihlali içinde olduğunu, halkın çıkarlarına ters düştüğünü ve bunun da yerinin düşmanın yanı olacağını belirtip, ona göre silahlı savaşımımıza bir nizam veririz. Halka bağlılığın ve tamamen bunun hizmetinde olmanın esasını egemen kılarız. Sınırlıda olsa yerine getirilen görev budur ve aynı zamanda daha da geliştirilerek yerine getirilmesi gereken görev de bu olacaktır.

Ulusun Gerçek Temsil Güçleri, Halk Meclisleridir

Uluslararası düzey vardır, bütün uluslar en yüksek karar organlarına sahiptir. Kocaman Sovyetler Birliği tasfiye edildiğinde bile en son kararı Sovyet Meclisi verdi. En dev emperyalist ülke olan ABD'nin parlamentosu, kongresi her şeye muktedirdir. Dolayısıyla uluslar, irili-ufaklı bir çok ulustan kimisi kongre der, kimisi parlamento der, kimisi meclis der, hepsi aynı kapıya çıkar, bir ulusu tanımak isterlerse onun meclisini ve parlamentosunu ararlar.

Kürtler neden diplomaside layıkıyla temsil edilmiyorlar? Çünkü diploması, bazı siyasal kurumlar düzeyinde cereyan eder. Devlet olsun veya olmasın meclis düzeyinde muhatap alınır. Örneğin, Kürtler için *“Madem otuz milyonu aşkın bir ulustur, hani bunların temsilcileri. İyi, yardımcı olalım, destek verelim fakat, otuz milyonun temsilcisi kim? Bu otuz milyonun ulusal çıkarı nerede, uluslararası çıkarları nedir? Temsil eden güç kim”* diyorlar. Haklı olarak bu soruları sorarlar. Ve tabii ki otuz milyonun her ferdine de yardım yapılmaz. Her partisine de yardım yapılmaz. Ulusun gerçek temsil gücü, demek ki uluslararası dostluk ilişkileri geliştirmek, uluslararası camianın desteğini almak ve hatta onun gücüne güç katmak istiyorsa, kendini meşru uluslararası düzeye bir muhatap olarak dayatabilmelidir. Bahsettiğimiz bu durum, ancak ulusal meclis haline gelirse mümkün olabilir. Dolayısıyla günümüz için son derece önemli olan uluslararası desteği alabilmek ve uluslararası camiada yer yapmak için ulusal meclis çok gerekli bir kurumdur. Onun için söyledim; o yüzyılların fosilleşmiş sahte aşiret-kabile ve ağa türü temsilcilikleri yerle bir edelim, bunların yerine ulusal çıkara tepeden tırnağa bağlı yeni halk temsilcilerini, önderlerini ortaya çıkaralım! Bunlar bu ulusal düzeyi mükemmel bir şekilde temsil etsinler.

Şunu düşünsünler: Ülkemizin ve halkımızın tarihinden neler gelip geçti, en eski tarihi değerlerden tutalım coğrafyasına, akarsularından tutalım havasına, hayvancılığından tarımcılığına ve yer altı madenlerine kadar her şey varken, halkımız bundan ne kadar yararlanıyor? Bunların derin bilinci ile dolup taşmak ve tüm duygularla yaşamak gereklidir. En önemlisi *“Ticaret ve sanayi bizim için olmalıdır”* diye düşünülmalıdır. Ve bütün bunlara, bir de kendimizi hazırlamak açısından sahip olalım. Ama nasıl? İşgalci var, istilacı var, sömürgeci var. Bu düşman güç devrilmeden, bu mümkün mü? Ahtapot gibi, halkımızın her şeyine yapışmış, yüreğine ve ruhuna kadar her şeyi tutmuştur. Başarılmadan, yani bu yük aşılmadan ve yıkılmadan biz tarihimize, coğrafyamıza ve her türlü ulusal zenginliğimize nasıl sahip çıkabiliriz? Bu asla mümkün değil.

Özellikle ticarete, sanayiye -ki hepsi ellerinde- sahip çıkamayız. O halde, bir ulusal kurtuluş devrimi gerekiyor. Demek ki, eğer uluslararası alandan da destek almak, ulusal düzeyde işte tüm bu değerlerimize sahip çıkmak, işgalciye karşı direnerek, onu bu kadar sınırsız bir saldırı ve işgal konumundan çıkarmak istiyorsak buna ihtiyaç vardır. Ve bunu başarmak için devrimci faaliyetlere, devrimin örgütlenmesine ve böylece devrimin geliştirilmesine ihtiyaç vardır. Dolayısıyla bizim ulusal meclis, ulusal devrim meclisi anlamına geliyor. Yani meclisimizin ilk işi; ulusal devrime ilişkin söz söyleme, karar verme, takip etme ve onu denetlemedir. Devrim içinde böyle bir meclise ihtiyaç var. PKK, şimdiye kadar devrim için çok şehit verdi. Devrimin örgütlenmesi, propagandası ve devrimin eylemini yaptı, parti olarak daha da yapacaktır, ama halk artık devreye girmeli diyoruz.

Şimdi dikkat edelim, halkın arayışları olduğunu, halkın temsilcilerinin her tarafta arayıp sorduklarını söylüyorsunuz. Bir çok soruna çözüm arıyorlar. Bu ne anlama geliyor? Devrime ilişkin çok şey yapmak istiyor, fakat kurumlaşması yok. Örneğin şimdiden hemen hemen vergi vermeyen yok. İstedğin gibi vergiye devletten daha fazla bağlayabilirsin. Bunun için yapılması gerekenler açıktır. Bu, ulusal kurumun yapabileceği bir iştir ve halk buna da açıktır. Partinin şimdi yaptığı işi, tabii bir ulusal kurum çok daha rahatlıkla yapabilir. O halde meclis, devrim için faydalı bir organ olabilir, ancak Parti bütünüyle kendisini böyle bir ulusal organ yerine de koymamalıdır. Biz bütün bir ulusu bir Parti birliği içine alamayız. Halkımızın büyük bir kısmı okur-yazarsızdır. Yani bunlar bir topluluk, ancak ideolojik, siyasal ve örgütsel birliği gerçekleşebilir. ‘Hepsi PKK’li olsun’ diyemeyiz, bu mümkün değil ve gerek de yoktur. Ama yine de bir irade birliğine, bir ulusal birliğe ihtiyacı vardır.

O halde, partinin gerçekleştirmekle yükümlü olduğu devrimin çıkarı, devrimin zaferi ve ulusal birlik, tek başına parti içinde gerçekleşmez. Parti bir öncü güçtür, kurmay güçtür. Bunun dışında da bir güce ihtiyaç vardır. Bu halkın ulusal birliğidir ve kurum olarak da halkın en iyi söz söyleme, en iyi karara bağlama ve denetleme alanıdır ki, bu da halkın meclisidir. Demek ki, ulusal çıkarlar ancak devrimle sağlanabilir, devrim de ancak halkın böylesine bir irade ve ulusal birliğiyle gerçekleştirilebilir. Bu açıdan Parti her zamankinden daha fazla devrimci değerlere öncelik tanıyacaktır. Ve her zaman şunu söyledik; bu devrimin değerleri ulusun değerleridir. Yine devrimin çıkarları da ulusun çıkarlarıdır, halkın çıkarlarıdır. Bu gerçekliği bir adım daha ilerletmek istersek, ülkemizin bütün çıkarları bu devrimin başarısında düğümleniyor. Devrimin başarısı da gelip halkın ulusal birliğine dayanıyor. Ve artık ülkenin, halkın, onurun, emeğin ve bütün hayati

çıkarların, her şeyin kurtuluşu da devrimde saklıdır. Bu devrim ne kadar partiye ihtiyaç gösterirse, o kadar da halkın birliğine ihtiyaç gösterir. Bu birlik ulusun en yüce, en bilinçli, en cesur ve en fedakâr öğelerinin birleştiği bir organdır ki, ona da meclis deniliyor, parlamento deniliyor.

Eğer halkımız biraz kendini tanımışsa, biraz çıkarını görmeye başlamışsa, ona diyeceğiz ki; işte böyle adamlarını seç! Parti yine öncülük yapsın, Parti yine bir organ olarak ideolojinin, politikanın, taktiğin merkezi olsun ama, onun gücü sınırlıdır, sen milyonlarcasın, milyonlar adına sana birlik lazımdır. Bu birlik olmadan devrim başarılı olmaz, başarı olmadı mı hiçbir şey elde edemezsin. Düşman parlamentosunda sana ölüm fermanı, düşman ordusunda sana işgal ve imha, ağandan, reisinden sana ihanet var. Bu bir kader değil. O halde en iyi temsilcilerini sen seç. Bütün ulusu temsil edebilecek nitelikteki insanlarımızı ortaya çıkar! Veya varsa Kürdistan'da böyle bir avuç namuslu insan, onları bulup ortaya çıkarmalı ve gerekirse yaratmalıyız. Madem bu kadar hayati çıkarlar ve muazzam gerçeklerle bu işin artık vazgeçilmezliğiyle karşı karşıyayız, o halde bazı namuslu insanlar da çıkar.

Ölüm her zaman var, nitekim her gün sokaklarda, herhangi bir yaratık gibi ölüyor. Hem de düşman için. Bir tane namuslu çıkıp da 'ölüm zaten her zaman var, ben namuslu bir biçimde, halkımın yüce çıkarları için, ulusal çıkarları için insanlık adına varım' diyecek mi? Otuz milyonu aşkın nüfusu olan bir halk içinde böyleleri çıkamayacak mı? Çıkmayacağına inanmıyorum, kesin çıkar. Bizim gibi en zorda olan, bu işi en yapamaz durumda olan biri bile bu kadar konuşuyor. Söyleyeyim ulus adına da, her türlü sınıf, tabaka adına da konuşabildim. Böylece kendimden başlattım. Ben böyle yapabiliyorum da, otuz milyonu aşkın nüfusu olan bir halk içinde niye çıkmasın? Çıkar, hem de daha fazla, daha güçlü çıkar. Çıkarmasını bilmemiz gerekiyor. Bu konuda halkın, bütün fertlerini zorlaması gerekiyor.

En erkenden 'ulusun işleri nasıldır, ulusun işleri üzerine kimler çalışıyor, kimlere yer verilmeli, kimler aşılmalı' diye düşünülmelidir. En yakınından biri de olsa, evin içindeki reis bile olsa, bu kişi engel midir, yardımcı mıdır? Yardımcı ise kabul, değilse kim olursa olsun, ağası, paşası vb. eğer engelse bir tarafa atacağız. Yeri, önü, "En iyi ben varım" diyene açacağız. Biz, partiyi bu temelde kullanacağız. Gerillayı da kullanacağız. İyi kullanmamız durumunda inanıyoruz ki, halkın temsilcileri bu temelde ortaya çıkacaktır.

Daha pratik, daha önemli olarak ne yapılabilir? Hemen bu tarihi temel gerçekler ışığında bir tartışmayı halkımızın bağrına taşıralım. Yine halkımız, bu temel tarihi gerçeklerin ışığında yoğun bir tartışmanın içine girmeli. Köyde olsun,

kentte olsun yediden-yetmişe kadar her sınıf ve tabakadan insan buna dahil edilmeli. Fitne-fesat yapılacağına, tarihi temel gerçekler konuşulmalı. Belki biz buna yabancıyız, ama unutmamalım ki, dünya halkları yüzyıllardan beri bunu çok iyi halletmişler. Bizim bu doğrultuya yeni girmemiz, yabancı olmamız işin gerçeğini, çağdaşlığını değiştirmedeği gibi, tam tersine ayıp olanın, çok geride kalanın, kabul edilemez bir yaşantı içinde olanın biz olduğumuz sonucuna ulaşırız.

Bundan da çıkaracağımız sonuç vardır. Madem gecikmişiz, madem kabul edilemez bir yaşantı içine çekilmişiz, madem çok çağ dışındayız, o halde bütün gücümüzü bu durumun ortadan kaldırılması için kullanalım. Aldatıldık, bastırıldık ve sonuçta böyle bir duruma geldik. O halde aldatılmayalım, bastırılmayalım ve tüm gücümüzle sarılarak; büyük ulusal tartışmayı, ulusal çıkar, ulusal irade, ulusal temsilcilik ve ulusal meclis tartışmasını büyük yapalım ve geliştirelim. Köyde, kentte kendine en çok güvenen kimse, onu teşvik edelim. ‘Sen olamaz mısın? Senin cesaretin daha iyi. Sen biraz daha zekisin, gayret et arkandayız, bütün partililer, gerillalar da senin arkandadır’ şeklinde teşvik edelim, bizzat içine girelim, gerekirse kendimizi aday olarak koyalım ve böylece büyük bir tartışma ortaya çıkaralım. Sonuçlarını gördüğümüzde de, ‘Şimdiye kadar yanılmıştık, aldatılmıştık, korkutulmuştuk ama bundan kurtulduk’ diyeceğiz.

Özgürlük ve Demokrasi Taleplerimiz, Diğer Halkların da Çıkarı Temelindedir

Ulusal çıkar, her çıkardan önce gelir; aşiretin de, kabilenin de, çoluğun da, çocuğun da çıkarından önce gelir. Bu çıkarlara öncelik verilmezse, yaşam olmaz. Buna inanacağız ve böyle olduğunu da göstereceğiz. Ondan sonra da, ‘bu çıkarları kim şahsında doğru temellerde temsil edebilir’ diyerek doğru insanları arayacağız. Bulamazsak yaratmaya çalışacağız. Bu yeni bir tartışma, yeni bir seçimdir. Çok gecikmiş de olsa mutlaka yapmamız gereken bir tartışma ve yaratmadır. Bunu daha da somutlaştırabiliriz: Programımız ne olacak? Hangi program ve hangi amaçlar temelinde bu işlere başlayacağız? Partimizin programı, ulusal demokratik bir programdır. Bu, ulusal kurtuluş, bağımsızlık, halka özgürlük ve demokrasidir. Siyasi düzeyde böyle olduğu gibi ekonomide, halkın menfaati temelinde milli ticaret, milli iktisadi çıkarlar, milli kültürdür. Bunlar bütün ulusun çıkarlarıdır veya amaçlarımızdır. Daha da detaylandırılabilir. Halk için nasıl bir ekonomi, halk için nasıl bir siyasi temsil? Bütün bunlar zor değil ve çoğunlukla da işlenmiştir.

Ulusal meclisin amaçları açıktır ve bizce öyle fazla tartışmayı gerektirmiyor. Bazı otonomiciler var, ulusal bağımsızlık ve özgürlük amaçları yok, işbirlikçiliğin sınırını aşmıyorlar. Diyorlar ki, “*Uluslararası düzey ve halkımızın içinde bulunduğu durum, bizi ulusal bağımsızlıktan ve özgürlükten men ediyor.*” Bu büyük bir yalan, o yüzyıllık işbirlikçiliklerini maskeleyerek için bunu söylüyorlar. Bizzat düşmana, “*Biz en has uşağınız olabiliriz*” diyorlar. Onun için otonomiciliği bir kader olarak, temel bir ilke olarak dayatıyorlar. Örneğin halklarla, uluslarla birleşmenin bir çok biçimi vardır. Özgür ve eşit biçimleri vardır. Dünya şimdi bunun uğruna çalkalanıp duruyor. Sen halen bu çağda, bugünlerde bile “*Uşaklık tek yoldur*” diyeceksin. Otonomicilik ve teslimiyet onların programıdır, amacıdır. Çok açıktır ki, bunu elimizin tersiyle iteceğiz.

Biz, ulusal bağımsızlığın, eşit ve özgürlüğün çok çeşitli federasyonlar yoluyla da gerçekleştirilebileceğine inanıyoruz. Bunun biçimlerini de arayıp bulmak zor değildir. Devletleşmenin, bağımsızlıkla ilişkisini çok çeşitli düzeylerde düzenleyebiliriz. Eğer açık olsaydı, Türk sistemi içinde de biz bunu oturtabilirdik. Birleşik kurumlarda bağımsızlık ve özgürlük temsil edilebilir. Bunun da yolu-yöntemi araştırılırsa bulunur, fakat bunlar, bütün bunlardan habersizdirler veya iliklerine kadar bir işbirlikçilik işlenmiştir. Bu, halkın yolu olamaz, halkın temsili de olamaz. Zaten bunların, halkın temsili diye bir çalışmaları da yoktur. Onlarca, yüzlerce yıldır vardılar, eskileri, yenileri var, hep meclisten kaçarlar. Bunlar için bireysel hanedan menfaati vardır, her şeyleri bunun içindir, gerisi sahtekârlıktır. Belki içlerinden dürüst olanları çıkabilir. Öyleleri çıkarsa halkın ulusal meclisine gelirler. Fakat eğer düşmana hizmet eden amaçlarda ısrar ederlerse, düşmanın amaçlarına böyle alet olurlarsa, elbette ki bunları hain ilan etmekten ve ulusun dışına atmaktan başka bir çaremiz de olamaz.

Kendilerine başka amaç çizenler var mı? Otonomi, Kürt feodallerin, burjuvaların yıllardan beri amaç belledikleri bir siyasi akımdır. Çok eleştirisini yaptık ve bunun kurtuluş yolu olmadığını gösterdik. Katliamdan ve Kürdistan’ı boşaltmaktan öteye bir sonuca gitmeyen ve Güney Kürdistan halkının yüz binlerce şehit vermesine mal olan politikalarının ne kadar tehlikeli olduğunu çok iyi gördük. Köy kalmadı, kent kalmadı, eğer uluslararası durum olmasaydı, gerçekten otonomiciliğin sorumluluğunda bir vatan parçası elden gitmiş olacaktı. Bunlar eğer doğruyu kabul edip kendilerine gelmezlerse, halkın ulusal kurtuluş hamlesi geliştiğinde teşhir ve tecritleri kesinleşir.

Çok aşırı amaçlar beslemiyoruz. Ulusal bağımsızlık ve özgürlük için siyasi, askeri, ekonomik ve kültürel düzeyde savaşımımız diğer halkların ulusal çıkarlarıyla asla çelişki teşkil etmiyor. Gerçekte bu, Türk halkı başta olmak üzere,

bütün Ortadoğu halklarının çıkarlarına daha uygundur ve bir birlikteliği ifade ediyor. Türk işbirlikçi egemen sınıfı, uluslararası gericiliğin, emperyalizmin, Siyonizmin ve her türlü ulusal çıkara karşı çevrelerin emrindedir. Türk halkının veya ulusunun gerçek çıkarlarıyla, bu sınıfın çıkarlarını bir tutmak büyük hatadır. Dolayısıyla, kendi ulusal kurtuluş, bağımsızlık, özgürlük ve demokratik taleplerimizi, diğer halkların çıkarlarıyla uyuşturmak zor değildir. **İkeli yürütülecek bir politika, diğer halkların amaçlarına daha bir işlerlik ve geçerlilik kazandırır.**

Amaçlarımız aşırı değildir, yerindedir ve komşu halkların da ulusal çıkarlarıdır. Bir avuç işbirlikçinin, uluslararası tekelin ve soygun çetesinin çıkarlarını, halkların veya ulusların çıkarları olarak kabul etmek mümkün değildir. Hatta faşizm bu konudaki politikasıyla, halkların başına en büyük beladır. Dolayısıyla bizim ulusal kurtuluş, bağımsızlık ve özgürlük talebimizi sağlamamız, komşu halklara da verebileceğimiz en büyük destek ve dayanışmadır. Bu onların gerçek çıkarlarının dile getirilişidir. Başka şeyleri, başkaları yapmak istiyor; başka partiler varmış, başka türden ulusal konferanslardan bahsetmek isteyenler varmış. Ulus için parti olmak ve konferans düzenlemek de iyidir. Fakat bu iş, seni zorla imha etmek isteyen güce bir fiske vurmakla mümkündür. Tarihine, günceline, ekonomisine ve her türlü insani değerlerine bu kadar saldıran bir gücü, bir zorbayı karşısına almayacaksın, ona ‘dur’ bile demeyeceksin, verdiği izin için ‘teşekkürler’ deyip konferans yolları aralayacaksın, ama diğer taraftan da Kürdistan halkının temsilcisi olarak hareket edeceksin! İşte bazı alçaklar, ulusal konferans adı altında böyle hainane girişimler içinde bulunuyorlar.

Bu konferans taktiğinin nemenem bir taktik olduğunu, otonomi taktiğine bakarak anlayalım. Avrupa’da sızmışlar, bilmem metropolde sızmışlar, iliklerine kadar her türlü düşkünlüğe bulaşmışlar, ulusal kurtuluşun amansız savaşımının açmış olduğu bir ortamı da istismara yelteniyorlar. Bunun için demokrasi diyorlar. Ve bir de gerçekten düşman sıkışmıştır, düşman bir taktik yapmak istiyor; “*Bizim eski inkar politikamız iflas etti, fakat PKK’nin önderlik ettiği bu kurtuluş mücadelesi kabul edeceğimiz bir mücadele değil, onun yerine ehli Kürtler, evcilleştirilmiş Kürtler lazım bize*” diyor. Ki, bunlar yıllardan beridir alçak mı alçak, hain mi hain, korkak bir biçimde her şeyi kabullenmiş kişiliklerdir. Devlet de yeşil ışık yakıyor, Avrupa’da destekliyor, Amerika’sı da arkasında, “*O halde buna soyunalım, ne de olsa PKK ezilebilir, onun gerillası, onun halk serhıldanları fazla devam edemez, hazırlık yapalım: Önce Avrupa Konferansları, daha sonra Türkiye Konferansı, Ankara, Diyarbakır görüşmeleri ve Kürt partisi, tek bir damla kan olmayacak, son derece barışçıl ve demokratik olacak*” diyorlar.

Bu ahmaklara sormak gerekir -ki aralarında bazı dürüstler de olabilir- siz, tarihin mantığını bu kadar çarpık mı anlıyorsunuz? Siz, sömürgecilikten bile daha öteye bir toplumu, bir çözülüşü bu kadar geliştiren bir yıkım gücünü, bu kadar saf mı, gafil mi ele alıyorsunuz? Ve eğer öyleyseniz, siz nemenem insanlarsınız, hangi zihniyette bir varlık ve ucubesiniz ki; kendinizi aldatmakla kalmıyor, çevrenizi de aldatmaya çalışıyorsunuz. Bu kadar gerçek dışılığı, bu kadar gerçeklerle oynama gücünü nereden alıyorsunuz? Amerika'sını, Türk gericiliğini anladık, ama size ne oluyor? Bu işlerin bu kadar kolay olacağına eminseniz, daha önceleri nerelerdeydiniz, niye yapmadınız? Her birinizin yaşı elli, altmıştır. Niye bir gidişatı, girişimi şimdiye kadar başlatmadınız da, günümüzde TC'nin imdadına yetişmek üzere harekete geçtiniz? Belli ki bunların taşıdığı niyetler iyi değil, konferans ve kongre gibi girişimleri tutarlı değil.

Bunlara söyleyeceğiniz tek şey şudur: Biz amansız bir savaşla, halkın tarihi kararlılığı ve iradesine, bunun bir üst aşaması olan halkın ulusal meclisine doğru yol alırken, düşmanı, onun iradesini arkanıza alarak üzerimize gelmeyin! Demokrasi adına, barış adına bu sahtekârlıklardan vazgeçin! Ne bilimde, ne de inançta bunun yeri olabilir. Kendinizle çok oynamış olabilirsiniz, fakat gerçeklerle oynamayın! Kendinizi aldatmış olabilirsiniz, ama bu halkı aldatmaya çalışmayın! Bir kez daha tekrarlıyoruz: İstiyorsanız kahramanların eylemleriyle düzenlenen halkın yüce iradesine teslim olun, düşmanın icazetine değil! Evet gelirlerse bu temelde gelebilirler. Bunların bahsettiği demokrasi ve barış büyük bir yalandır, insan hakları konferansı gibi girişimlerin hepsi büyük yalan. Ulusun olmayan hakkı, olmayan adı, halkın olmayan hakkı ve olmayan adı, birey için de olamaz.

Bilimle de oynamayın. Varsa ulus, halk için bir değer, birey içinde olur. Birey halktan, ulustan dışlanamaz. Birey, ulus ve halk içinde yer tutmadıktan sonra, kendi başına asla yer tutamaz. Ulusun, halkın büyük gücü doğmadıktan sonra, bireyin hiçbir gücü olamaz. Bu gerçeği de bunlara iyi kavratmak ve dürüstlerini hiç olmasa halkın iradesine tabii tutmaya çağırarak gerekir.

Bu işin teknik düzenlenmesi, nizamı fazla kafa karıştırıcı nitelikte olamaz. Genel temsil ilkeleri, nizamı ve yönetmeliği burası için de geçerlidir. Örnek verirse; en çok oyu alan temsilciliğe hak kazanır. Temsil düzeyi geniş tutulmalı, bütün ulusal sınıf ve tabakalara yayılmalıdır. Geniş bir tartışma, tabandan büyük bir tartışma ve kararlaştırma biçiminde olmalıdır. En çok oy alan aday, temsilci olmalıdır. Teknik olarak nüfus başına köy temsilciliği veya büyük-küçük köy ayırımına göre ve yine büyük-küçük kent ayırımına göre sayısal tespitler demokrasinin bir gereğidir.

Ulusal meclisin kapsamı, çağdaş örneklere baktığımızda kestirilebilir. Kendi ulusal çerçevemize, -parçalanmışlık da dahil- uyanmışlık düzeyimize ve dolayısıyla irademizi ifade etme durumumuza baktığımızda, beş yüz civarında bir temsil gücü düşünülebilir, ulusal meclisin yekûnu bu biçimde tespit edilirken, köyler ve kazalar için de birer temsilci çıkarılabilir. Kazaların temsil düzeyi yine nüfuslarına göre ayarlanabilir. Her kazadan beş temsilci olarak, bu yerleşim birimlerinin temsilciliği de vilayet veya bölge temsilciliği biçiminde bir paya kavuşabilir. Büyüklüğüne göre her vilayetten on-on beş temsilci seçilebilir. Bunlar teknik düzenlemelerdir. Hiç şüphesiz, kaza ve kent meclislerinin de çok önemli görevleri olacaktır. Kent gerekirse kırla birleşerek -ki, köy topluluklarının da meclisi olabilir, kentin de meclisi olabilir- meclis oluşturabilir. Bunlar somut duruma göre kararlaştırılacak hususlardır.

Yörenin ve mahallenin ulusal kurtuluşa, yine halkın çok çeşitli düzeylerdeki devrime katılımı, önemli örgütsel ve eylemsel kazanımlara ulaştırılabilir. Mahalli organların döneme göre böylesine görevlendirilmeleri, görev saptamaları zor değildir. Halkı temsil ediyorlar. Baş görev devrim ise, devrim için bölgesel karar çıkarır. Devrim için maliye, askerlik ve halkın demokratik işlerinin düzenlenmesi vb. gibi görevleri kararlaştırabilir. Biz de artık köy ulusal meclisini, halk meclisi düzeyinde yaparız. Bugün düşman bunu muhtarlık düzeyinde, köy ihtiyar heyetleri düzeyinde yapıyor. Artık muhtarlık da, ihtiyar heyeti de, böyle ulusal meclistir veya halkın meclisidir diyeceğiz ve böyle bir anlam vereceğiz. Düşmanın dayattığı biçimleri, kurumlaşmaları ya içine girerek ya da bozarak, halkın meclisine ve temsiline dönüştüreceğiz.

Burada görülüyor ki, önemli olan işin araç kısmıdır. Bizde amaçlar oldukça iyi çizilmiştir. Kurumlaşmalar bir araçtır. Kürdistan'da gerçekten şimdiye kadar ulusal nitelikli kurumlaşmalar yok denecek kadar azdır. Bazı parti tipi kuruluşlar vardır, ama bunların da ulusu temsil etme düzeyi sınırlıdır. Dolayısıyla ulusal kurumlaşmalar döneminde, başta en yüce karar organı olarak, ulusal meclis ve onun alt organları biçiminde, diğer ulusal kurumlaşmalara da geniş bir işlerlik alanı doğar. Yani ulusal meclis kurumlaştıktan sonra, kültürel, ekonomik, sosyal vb. kurumlar, var olanlar ulusallaştırılır ve demokratikleştirilir, olmayanlar ise oluşturulur. Ulusal kültür, ulusal ticaret ve ulusal ekonomi kurumlarını, ulusal nitelikte kurumlar olarak dayatırız. Temsil düzeyi olmayan ağa-eşraf, aile, aşiret reisliği sıfatlarını yavaş yavaş sindirelim, dürüst olanlar varsa, onları da ulusal kurumlaşmalar içinde eritelim. Bu çağ dışı kurumları da kaldıracğız.

Aşiret ortadan kaldırılamaz, reislik de ortadan kaldırılamaz, ama ulusal kurum içinde eritilir. Onlara şunu söyleyeceğiz: İyi reis olun ama, biraz daha ulusal

özellikte reis olun. Sadece “*Benim aşiretim, ailem*” demeyeceksiniz. ‘Benim aşiretim de ulus içinde bir yere sahiptir, benim ailem de ulusal değerler içinde bir değere sahiptir, ona bağlıdır ve ben artık onun reisiyim, temsilcisiyim’ şeklinde kabul ederlerse varlıklarına izin vereceğiz. Bunları eritme işi o kadar zor değildir. Doğru yaklaşırsa mevcut geleneksel bütün kurumlar ve kişilikleri, ulusal pota içinde eritmek zor değildir. Ve en önemlisi de içine tarihi kişilikleri oturtacağız.

Halkımızın bağrında tarihi kişilikler vardır, şimdi adeta sökün ediyor. Yeni önder tip, halkın yeni militan tipi, arayanlar için çoktur. Parti'nin gerilla komutanlıkları, bu konuda sağını-solunu yoklasalar sayısız halk temsilcileri ile karşı karşıya geleceklerdir. Dolayısıyla bunları ulusal kurumlar düzeyinde temsile götürmek zor olmayacaktır. Görülüyor ki, önümüzdeki aşamada yeniden uluslaşma, uyum düzeyinde belli bir aşamaya gelmişken ve artık halkın dayanılmaz bir arzusu olarak “*Biz, bizi temsil eden güçler istiyoruz, kurtuluş istiyoruz*” diyor. Bunun için her şeyini ortaya koymanın da işaretleri ortaya çıkmışken, tam da yapılması gereken her düzeyde bir ulusal kurumlaşmayı dayatmaktır. Her şeye bir ulusal renk verirken, bunu halkın ezici demokratik temsili temelinde yapmaktır. Bu, Kürdistan halkının şimdiye kadar göremediği, ama günümüzde bizzat kendi eliyle kendinden başlatarak gerçekleştireceği, tarihi görev oluyor.

Halkımız Tarihe Yaraşır Rolünü Oynayacaktır

Halkımızın, egemenlerinin bu görevi yerine getirmek bir yana, sürekli baskısından çıkaracağı tek bir ders var: Bu işleri artık bunların eline vermemek, bunlara inanmamak ve bunları engel olmaktan çıkarmak. Gün, bugündür. Halkımızın elinden başka yapacağı ne var ki? Uğraşacağı başka bir iş kaldı mı? Halkımızın ne dili, ne kimliği kaldı, ne eğitimi, ne sağlığı, ne işi, hiçbir şeyi yok. Madem ki elinden her şey bu kadar alınmıştır, o zaman bizi bütün işlerin en iyisine götürecek bir çalışmaya başlamalıyız. İşte bunlar, ulusun kurtuluşu, ulusun örgütlenme ve ulusun savaşım işleridir. ‘Böyle göreve can kurban’ denilmelidir. ‘Ne mutlu bize ki, tepeden tırnağa halkımızın bizzat eliyle ve onun yüce insani amacı büyük olan çıkarlarıyla böylesine tarihi bir gündeme sahip bulunuyoruz’ denilmelidir. Tarih artık ‘yürü’ diyor ve bu yolda yürümek, sadece ve sadece bir mutluluk verir, heyecan ve coşku verir.

Dolayısıyla, halkımıza bu önümüzdeki aşamada verebileceğimiz en değerli katkı, armağan, onu böyle bir işin sahibi kılmak ve bu işi başarabilirsin inancını vermektir. Bu imkanı, Parti olarak, gerilla olarak, savaşanlar olarak vermemizdir.

Başka çaremiz kalmadığı gibi, uğraşacak başka hiçbir işimizde yok. Madem ki bugüne kadar, bu işin bu kadar uzağında kaldık ve bütün işlerden yoksun bırakıldık, o halde bütün işlerin esası ve başlangıcı olan bu işe kendimizi vermek vazgeçilmez bir görevdir. Dinden anlayanlar için söylüyorum: Namaz da böyle başlamıştır. Bu iş bir namazdır, aynı zamanda oruç da böyle tutulmuştur. Zikir de bunun içindir. İlimden anlamak isteyenler için söylüyorum: Kurtuluş için, esenlik için diyor ki, “*Ey halkım, sen bir halk olarak varlığını sürdürmek istiyorsan, kendini böyle konuşturacaksın. Kendi işlerini böyle en temel bir biçimde ele alacaksın. Allah'ın da iradesi budur.*” Bütün dinlerin doğuşunda, halkın çıkarı bu temelde ele alınır. Bilimin de en son kanıtladığı gibi halklar için bu gereklidir. Fakat bu, bize yansıtılmamıştır. Din veya bilim adına sahtekârlık yapanlar, bize karanlığı dayatmışlardır. Onların, emrinde oldukları devletler vardır.

Biz, bilimi yakaladık, dinin de özünü yakaladık, bunlara sahtekârca yaklaşıldığını gördük. Dolayısıyla tek çıkış yolu olduğu kadar, tek yüce yol, dinin yolu kadar bilimin de yolu, bütün işleri kendinden başlatmaktır. Halkımız iş istiyor, onur istiyor, sağlık ve eğitim istiyor. Hepsini buradan başlar. Bu halledilmezse, hiçbiri gerçekleşmez. Bu açıdan eli iş yapan, ağız laf yapan, “*Ben varım*” diyen herkes nerede olursa olsun, bu işe koşmalı. Sabah erkenden bu işe koşmalı, yatmadan önce de duası bu işle bitmeli. Halkımız şimdiye kadar biraz ulusal yönden uyandı, dosta, düşmana biraz kimliğini kabul ettirebildi. Bundan sonra da ezici bir biçimde gücünü ve çıkarını kabul ettirecektir. Ve göreceğiz ki bir halk için de yaşam budur. Göreceğiz ki şimdiye kadar bu yaşama ulaşmamakla kendimize en büyük kötülüğü yapmışız ve yine göreceğiz ki bu yaşam dışındaki hiçbir yaşam bizim için geçerli değilmiş. Yalan yaşamışız, aldatılmışız ve ihanete uğramışız. Diyeceğiz ki bu yeni yaşam; gerçekten biricik namustur, onurlu ve vazgeçilmez bir yaşamdır. Maddiyat için de ve maneviyat için de bu böyledir.

Biz şimdiye kadar tek başımıza da olsak, halkın böyle bir yaşama ulaşması için amansız mücadele verdik. Ve bu konuda gerçekten çekilmedik işkence, acı kalmadı; yakıldık, bir deri bir kemik kaldık, nefes nefese tüm gençliğimizi adadık. Sonuç; böyle bir halk olma kararlılığı esastır. Halkımız için şunu dedik; ‘bunsuz yaşam haram, bunsuz yaşam asla layığımız değil. Bize bunu dayatanlar barbarlardır, hainlerdir, her şeyimize göz koyanlardır. Artık bunlara savaş açtık, bunları biraz gerilettik.’ Bu temelde halka, ‘sen busun, hakkın, hürriyetin ve kimliğin budur’ dedik.

İşte şimdi halk, bizzat kendi adına sahip çıkıyor. Kendi adına kurumlaştırıyor, sözcüleştiriyor, dillendiriyor ve bu, bizim en önemli amaçlarımızdan birisinin, Partimizin de ulusal-demokratik programının, hayata

geçirilmesinin en büyük aşaması oluyor. Halkımız bu aşamaya geldikten, kendi kaderini bizzat ele aldıktan sonra, kendini hükümetleştirecektir.

Ulusal meclis demek, akabinde kendi hükümetine yol açmak demektir. Meclis eğer gerçekleşir, gerilla bunu savunursa ve Parti bunun ilk kurmayı olursa hükümet de doğar. Hükümet için fazla şey söylemeye gerek yok. Bu, gerçekten oluşacak yüce bir meclisin işi olabilir. Ama halkın otoritesi, yasalar düzeyinde belirlendikten sonra, yürütme seviyesinde de belirlenecektir. Dolayısıyla ulusal meclisin, yasalar kadar, yürütme gücü de en belli-başlı görevidir ve bu göreve de sahip çıkacaktır. Kendi hükümetini, kendi bağrından ortaya çıkaracaktır. Bu, geçici devrim hükümeti olur, bir parçası özgür vatan içinde olur. Bir parçasının yurt dışında olması fazla bir şey değiştirmez. O halde Kürdistan halkı, içinden geçmekte olduğu tarihi süreç içinde, özellikle son bir-iki yılın öz eylem biçimleri olarak kendi serhıldanlarına dayanarak, ileri bir adım atmakla karşı karşıyadır. İçinden geçtiğimiz yıl; büyük bir hamle ve halkımızın büyük bir ayaklanma yılıdır. Yılbaşından itibaren halkımız, zaten karda-kışta da olsa ölümüne direnebileceğini göstermiştir.

Biz, halkımızın bu tarihi kararlılığına dayanarak her türlü ayaklanmaya hazırız. Halkımız böylesine yüce amaçlar için ayağa kalkmıştır. Daha da büyüğünü yaygın bir biçimde, bütün vatan köşelerine ve komşu halklara da taşıyacağız. Böyle yıllara sadece coşkuyla yaklaşılr. Böylesine kaderini çizen bir halk için çok şey söylenebilir. Bayram gibi olan bir döneme selama durulur. Dökülecek kan sadece bizi temizler, düşmanı ise boğar. En kötüsü şimdiye kadar yaşananıydı. Şimdiye kadarki de yaşamdı, ama rezilcesine, ama hayvanca, ama başkaları adına kan dökerek. Şimdi bu durum ortadan kalkıyor. Bundan sonra dökülecek kan bizi temizlemek içindir, gerekliyse akacağı kadar aksın. Şimdiye kadar ki korkumuz, temiz gayeler uğruna kan akımının durdurulması tehlikesiydi. Biz bunun tedbirlerini aldık, bunun büyük ihtiyatlığı içindeydik. Bunun için Parti'yi yaydık, hazırladık. Şimdi görüyoruz ki, artık bu kan, soy ağacını sağlam köklendirinceye kadar durmayacak. Bu kan, bağımsızlık ve özgürlük ağacı tam yeşerip, herkes gölgesinde fazlasıyla yer buluncaya kadar toprağı sulayacak. Bu, arzuladığımız ve her şeyimizi adadığımız bir tarihi eylemimizdir, sahip çıkıyoruz.

İşte bu yıl bunu böyle taçlandırmak ve böyle yapmak için ne lazımsa, bunun için ne bitmesi gerekiyorsa, onu ortaya çıkarmak için ayağa kalkacağız. Halkımız bunun için ayağa kalktığında, öncülere, halkın önderlerine düşen görev, böylesine tarihi aşamalara müthiş yaklaşım göstermek, onun büyük sorumluluğunu duymak, bir tek damla kanı bile yerinde olmadan akıtmamak, ama gerekirse soylu amaç için, vazgeçilmez amaç için son ferdi de ona yatırmak ve böylece öncü adına layık bir

kimlik kazanmaktır. Ben buna yaşam derim. Böyle yaşarsa, bu halka halk derim, benim halkım derim. Böyle yaşarsa, bu yoldaşa benim yoldaşım derim. Bunun dışında şimdiye kadar kendimi nasıl tutuyorsam, öyle tutmaya devam edeceğim.

O halde, bu önümüzdeki dönemin üzere Parti olarak ve en önemlisi de her şeyin uğruna yapıldığı halk olarak böyle yürüyeceğiz. Büyük ayaklanmalara hazırlanacağız. Ayaklanmanın bütün örgütleme tekniklerini ve araçlarını gereçlerini hazırlayacağız. Gerilla buna dört elle sarılacak. Partinin öncü güçleri dört elle halkın bu ayaklanmasına sarılacak. Köyden-kente, basitten-karmaşığa, vatanın her parçasında, Kuzeyden-Güneye yine tüm güçlerimiz seferber edilecektir. Buna büyük bir seferberlik, büyük bir ayağa kalkma eylemi olarak bakacaklar. Güçlerimiz bütün dağları bunun için hazırlayacaklar.

Gerilla, gerekirse milyonları dağlarda savaştıracak kadar hazırlık yapacaktır. Halkın ulusal ordulaşması dev boyutlara tırmandırılacaktır. Kürdistan'ın o ulaşılmaz, sefer yapılır ama, fethedilemez doruklarında biz, her şeyi zafer temelinde sağlama bağlayacağız. Bu mümkündür, kanıtlanmıştır ve gerekirse kızılca kıyamet kopararak, bizim için ölüm merkezleri olan 'uygarlığın' hep bizi düşürdüğü o kent ve köyleri de ya bizim için yaşam alanlarına, ya da viraneye çevireceğiz. Bunu göze alan, bunu yapmak için ayağa kalkan bir halkın önünde dünya bile duramaz, durma gereği de yoktur, bu gereği duysa da, onun buna gücü yetmeyecektir. Böyle ayağa kalkan halklar mutlaka başarılılar.

İşte biz, bu temelde ayağa kalkmayı nihai başarı için, halkımızı bir daha düşmeyecek kadar sağlam bir yürüyüşün, bir savaşın sahibi kılmak, yediden yetmişe kadar, kadın-erkek, ihtiyar-çocuk, köylü-kentli, kuzeyli-güneyli, doğrubatılı, ülke içinden, ülke dışından, çoban-okumuş ayrımı yapmadan hepsini savaşmaya ve büyük hesap yapmaya, güçleri oranında direnişe katılmaya ve örgütlemeye çalışıyoruz. Dua etmekten tatalım en amansız eylemi düzenlemeye kadar, taşla-sopayla vurmaktan tatalım en keskin vurucu silahla vurmaya kadar, camiden tatalım tarlaya, okuldan tatalım fabrikaya kadar, ovidan da zapt edilmez dağ doruklarına kadar hepsini iç içe birleştirmeye, bu iş için kullanmaya, bunun için hiçbir şeyini esirgememeye çekerek mücadelede pay sahibi kılacağız. Bu temelde ya gerçekten bağımsız ve özgür bir yaşam gerçekleştireceğiz, ya da tümümüzün ölümünü.

Tüm halkımızı bu şekilde yürümeye, savaşmaya ve böylece çok lanetli olan bir tarihsel geçmişle hesaplamaya ve çok aşağılık olan bir düşmanla amansızca savaşmaya çağırırken, bütün Parti, gerilla ve savaşan güçlerimizin de -özellikle sorumlu militan düzeyin- her zamankinden daha fazla içinden geçtiğimiz yılın bu temeldeki düzenlenişini, koruyup geliştirmesine, tüm güçlerini sarf etmeye,

şimdiye kadar içinden geçilen bütün o yetmezliklere, geriye çeken yanlışlıklara son vermeye çağırıyoruz. Ve böylece halkımızı da ilk defa güçlü bir biçimde ayağa kalkma hamlesine, savaşımına katılmaya, öncüye yaraşır rolünü ve görevini başarıyla yerine getirmeye çağırıyoruz.

Tekrar bu temelde halkımızın bu çok önemli ve sonuç alıcı savaş adımına da elden gelen desteği, çabayı vereceğimiz, yine bu temelde Parti'yi eğitmeyi, hazırlamayı ve öncü kılmayı esas alacağız, mevcut yetmezlik ve engellemelere yerinde cevap vererek gelişmeleri başarı noktasında tutmaya özen göstereceğimiz kesindir. İşte bu kararlılıkla önümüzdeki dönem üzerine halk olarak ve Parti olarak yürürken, gerçekten çok umutluyuz, çok coşkuluyuz, çok haklı ve doğru bir temelden hareket ediyoruz. Böyle doğru bir temel üzerinde, böyle coşkulu yürüyenler de kesin başarır. Bu anlamda biz de büyük inançla mutlaka kazanacağız, mutlaka başaracağız.

9 Ocak 1992

Yurtsever Kürdistan Halkına!

“Kürdistan, 20. yüzyılı devrim temelinde insanlığa sahip çıkarak kapatacaktır.”

Lanetli tarihi yerle bir etmek, imhadan başka bir şey düşünmeyen düşmanı ülkemizden kovmak ve hakkımız olan zaferi elde etmek için ayaklanalım. Savaşalım ve zaferden başka hiçbir şeyi kabul etmeyelim.

Halkımız ve Kürdistan açısından hep baş aşağıya giden; hep sayısız işgalciye, istilacıya, barbar sömürgeciye hizmet etmekten öteye gitmeyen; insan mıyız değil miyiz, insan yerine konuluyor muyuz konulmuyor muyuz, kendimiz

bile anlayamayarak günümüze kadar böyle süre gelen bu kör gidişata dur demek için, içine girdiğimiz büyük Kürdistan Devrimi vardır. Bu devrimde kaderimizi artık kendi ellerimizle çizmek için; yakaladığımız bu büyük direnme savaşını, kutsal ulusal kurtuluş savaşını, kaybettiğimiz her şeyimizi bize kazandıracak olan halk savaşımımızı vermek için; bir daha ülkemizi hiçbir kural tanımadan pervasızca harabeye çeviren, halkımızı hiçe sayan bu düşmana nihai darbeyi vurmak için, bu ülkenin, bu halkın bir daha bu duruma düşürülmesini engellemek için; gün ayağa kalkma, yürüme, savaşma ve kazanma günüdür. Bundan başka hiçbir gerekçeyle -içimizden veya dışımızdan kaynaklansın- hiçbir engeli tanımadan özgürlüğümüzü tam gerçekleştirmek kaçınılmaz bir görevimizdir. Bundan başka asla, hiçbir yaşama fırsat tanımayacağımız tek soylu yaşam tarzımız olarak bugünümüzle, bu yılımızla karşı karşıyayız.

Mazlum, Cefakar, Yiğit Kürdistan Halkı!

Nereden bakarsak bakalım, hangi gerekçeyi sıralarsak sıralayalım; dine, felsefeye, bilime ve bir de kendi yaşamımıza bakalım; görüyoruz ki eğer biraz namustan, saygıdan, insanca yaşamdan bize de pay düşecekse, artık hiçbir biçimde kabul edilemeyecek, mazur görülemeyecek bu düşmanın bize dayattığı yaşama nihai darbeyi vurmak, bir an önce onu yerle bir ederek başımızdan atmak için, her şeyimizi ortaya koymamız gerektiğini şimdi daha iyi anlıyor ve buna her zamankinden daha fazla inanıyoruz. Bu konuda bizden ilerleme bekliyorsunuz, daha güçlü yürüme bekliyorsunuz, doğrudur. Ve biz de diyoruz ki; bugün büyük Kürdistan Devrimi için, bu büyük yürüyüşü ve amansız savaşı şimdiye kadar hep hızlandırmanın yoğun çabası içerisinde olduk. Nitekim şimdiye kadar yaşadığımız biraz da bu oldu.

Şimdiye kadar biraz savaştık; bundan sonra her şeyimizle kendimizi ortaya koyarak, sonuna kadar bir insan ve bir halk için ne gerekliyse, onu büyük bir savaşla kazanma kararımızı verdik. Bir tekimiz bile kalsa, yine de bundan başka hiçbir şeyi kabul etmeyecektir. Artık şanlı yürüyüşümüzü zaferle taçlandırmak için birlikteyiz. Kazanmak için büyük bir fırsatla da karşı karşıyayız. Bunu bizden tarih istiyor. Dinden, Allah'tan anlayan varsa, bunu din de, Allah da istiyor. Bilimden, felsefeden anlayan varsa, bilim felsefe de istiyor. **Biz gücümüzü halkımızdan alıyoruz.** İnsanlığın gerek geçmişte ve gerekse günümüzde hiçbir biçimde kabul edemeyeceği bu lanetli yaşamı, hem de çok kısa bir sürede yerle bir etmek için sizinle sözleşiyoruz ve bu büyük kararı birlikte vermeye çalışıyoruz.

Bir düşman ki, bir yandan her gün kardeşlikten, birlikten, beraberlikten bahsediyor, ama diğer yandan en son gelen Demirel-İnönü hükümetine, bizi çok iyi

tanınması gereken ve bize dayanarak hükümete gelen bu baylara bakalım; nasıl hükümet olduklarını bile bilmeden, Özal'ın faşist, kontracı özel savaş hükümetini bile geride bırakacak bir biçimde, bu karda kışta emperyalist devletlerin de yardımıyla, elinde o en son teknik uçakların, helikopterlerin roketlerini ve toplarını, "Kardır, fırtınadır kaçamazlar" diyerek üzerimize boşaltıyor. Bu hükümetin bizim için imhadan başka bir şey düşünmediğini siz de çok iyi görüyorsunuz. Halkımıza dayanarak iş başına gelenler, yüz yıllardan beri halkımıza dayanarak Anadolu'yu işgal edenler ve bir çok halkı tarih sahnesinden silenler, şimdi bir kez daha siz halkımıza dayanarak, tarihimizin ilk defa ortaya çıkan en fedakâr, en kahraman evlatlarını, PKK'yi imha etmek istiyorlar.

Sözüm ona sizi, şefkat göstererek kazanacaklar ve böylece PKK'yi sizden, verdiğiniz destekten yoksun kılacaklar. Bu, sizlere gösterilen şefkatmiş! İşte karşımızdaki hükümet bu kadar aşağılık bir konumu yaşıyor. PKK nedir?, PKK'liler kimdir? Kürdistan halkı kimdir, bunu düşünmüyorlar. Eğer bugün Kürdistan halkı varsa, çok açıktır ki bu, PKK'nin eseridir. Halkımız için bir şeref, bir onur varsa, bunu ortaya çıkaran PKK'dir. Düşman gözlerinizin içine baka baka yalan söylüyor, sözüm ona sizi kullanmaya çalışıyor. Hiç şüphesiz yüzyılların bu oyununu biliyorsunuz. Din adına aldattılar, bilim adına aldattılar. Diyebiliriz ki, aldatmak için ne varsa hepsini kullandılar. Sizi bugüne kadar, çok alçakça yöntemlere başvurarak aldattılar.

Partimizin sayesinde, artık o günler geride kaldı. Eğer bugün, dünyada aldatılamayacak tek bir halk varsa; o da siz Kürdistan halkısınız. Bugün Sovyet halkını bile aldatılabildiler. O büyük Sovyet halklarını, o büyük Ekim Devrimi'ni yapan halkları bugün aldattılar ve karşı devrimin pençesine düşürdüler. Fakat sizler, tam da bugün en ileri sosyalist halk denilen Sovyet halkını bile geride bırakacak kadar dünyanın en önünde, aldatılamayan ve aldatmaya fırsat vermeyen bir halk olarak yürüyorsunuz. Her şeyi göze alarak savaşıyorsunuz. Bu, hiç şüphesiz büyük bir mutluluktur. Dolayısıyla düşman, dünyayı da arkasına alsın, bu düşmanı yerle bir edecek gerçek kuvvetsiniz.

Sizlere; kendimizi, Partimizi tanıtmayı gerekli görmüyoruz. Her gün yanı başınızda bir kahramanlık abidesi gibi dikilen şehitler var. Teslim olmamak için son kurşunu kendine sıkarak oğul ve kızlarınız var. Yaşamını gerektiğinde hiç sayan, karda, fırtınada özgürlük uğruna soğuk nedir bilmeyen, her gün yanı başınızda direnen şehit düşen kahramanlık abideleri var. PKK, onların PKK'sidir. Biz yaşamı bundan ibaret görüyoruz. Bütün PKK'liler böyledir diyoruz. Ve bu, en gerçek şeref ve onurumuzdur. Kürdistan bu temelde, bugün kuzeyde, güneyde, doğuda ve batıda biraz ayağa kalkıyor. Bütün o yüz yılların baskısını, işkencesini

yerle bir ederek, her türlü sahtekârlığı bir tarafa bırakarak, ilk defa büyük bir Kürdistan Devrimi'ni gerçekleştirmek için, Güneyi, Kuzeyi birleştiriyor ve yine her türlü mezhepten, her türlü bölgeden, her türlü aşiretten okumuş-okunmamış, kadın-erkek, çocuk-ihthiyar kesimleri bir araya getirerek ayağa kaldırıyor.

1990'lı yıllar söylediğimiz gibi sizlerin yılları, Kürdistan halkının ayağa kalma yıllarıdır. Dünyadan hesap sorma, tarihten hesap sorma yıllarıdır. Neden kaybettiğini, niçin kazanmak gerektiğini, kayıp nedenlerini bilen ve onu mutlaka ortadan kaldıran, başarmak için ne gerekiyorsa onu yapan bir halk olarak, tüm dünya, sizleri ve bizleri görüyor. Biliyoruz ki, tarihte devrimler vardır. Mesela bir İslam Devrimi vardır; Arap halkını, Arap ulusunu yarattı ve insanlığa ileri bir ışık saçtı. Hatta bu, günümüze kadar da devam ediyor. Bir Fransız Devrimi var; bütün Avrupa'yı ayağa kaldırdı. Bu devrim, şimdi de insanlığa ışık saçıyor. Yine bir Rus Devrimi var; bu devrim de halen insanlığın umudu olmaya devam ediyor. Kısaca, bu devrimlerin yüzyıllara sığın etkileri var.

Şimdi de bir Kürdistan Devrimi tarih sahnesine çıkıyor. Biz inanıyoruz ki, Kürdistan Devrimi de, insanlığın bu büyük devrimi de, en az İslam Devrimi, Fransız Devrimi ve Rus Sosyalist Devrimi kadar bir etki yaratacaktır. 20. yüzyılın sonuna yaklaşırken; Kürdistan 20. yüzyılı insanlığa devrimle sahip çıkarak kapatacaktır. Bu yüzyılda, bizi tamamıyla bitirmek istediler. Biz bu yüzyılın sonunu tam tersine çevirerek karşılık vereceğiz. Bu, görkemli ve büyük bir devrimdir. Bu devrimin aşkı, bu devrimin tutkusu, bu devrimin bilinci bir halkı kırk defa yeniden yaratabilir. Hele bu halk Kürdistan halkı ise, bu halk ateşten bir halk ise, bu halk dağların doruklarında soğğun donduramadığı, sıcağın eritemediği bir halk ise, kendi devrimine kavuştuğunda, dünyada hiçbir halkın cesaret edemediği bir savaşıllığı, bir yiğitliği, bir kazanmayı mutlaka ortaya çıkaracaktır.

Sizleri, bu temelde tarihi bir gelişmenin içine girdiğimizi belirterek selamlarken, bir gerçeği dile getirdiğimizin bilincindeyiz. Artık bu bir hayal, umut değil; her gün adım adım gerçekleştirdiğimiz bir rüyamızın, bir umudumuzun hakikati oluyor. Bütün insanlık tarihine bakalım; büyük devrimler, büyük halkları, büyük ulusları yaratmıştır. Biz devrimsiz, savaşız bir kurtuluş istemiyoruz. Başka ellerle bize hediye edilecek bir özgürlük olamaz. Amerika'sı, Avrupa'sı, Türkiye'si vb. bize zulümden, sömürüden başka bir şey veremezler. Her şeyi ancak ve ancak kendi bilincimizle, kendi ellerimizle kazanacağız.

Bu yıllar, işte bunun için Kürdistan halkının yılları oluyor. 1990'lı yıllar sizin yıllarınız oluyor. Biz Partimizi 1970-'80 yılları arasında ortaya çıkardık. Bir avuç kahraman insan ortaya çıkarmaya çalıştık. Bu Partimizin doğuş yıllarıydı.

1970-'80 arası, PKK'nin sizleri tarih sahnesine çıkarmak ve bugünkü özgürlük yürüyüşümüze imkan vermek için ortaya çıktığı yıllardır. 1980-'90 arası yıllar, düşmanın o azgın 12 Eylül faşizminin bizi imha etmek ve sizi de tarih sahnesinden kaldırmak için, tüm dünyayı da arkasına alarak bize yüklediği yıllardır. Bu yıllarda zindanda görülmedik işkenceyi dayattı; dağlarda beş kişiye karşı, binlerce askerini salarak peşimizi bırakmadı ve bizi imha etmek için her şeyini ortaya koydu. Fakat düşman, tüm bu baskı uygulamalarına rağmen önüne koyduğu hedefi başaramadı. Partimiz direnerek olgunlaştı ve bu temelde 1990'ı hazırladı. Ve siz gördünüz ki; büyük kahramanlar yaratan PKK, sözünün eri PKK, Kürdistan halkının tarihte biricik gurur kaynağı olan PKK, bunun bilincini, örgütlülüğünü ve büyük direnişini gerçekleştiren PKK, sizlere öncülük edebilir. Böylece siz de PKK'ye dayanarak, artık ayağa kalkabilirsiniz.

Artık şunu söylüyorsunuz; 1990 ile 2000 yılları arası, Kürdistan halkının kendi yıllarıdır. Kürdistan halkının dünya çapında zafer kazanacağı yıllardır. 1990'da bir adım, 1991'de bir adım daha attınız. Görüyorsunuz ki başlangıçta ürkek, fazla cesaretli olmayan adımlar bile nelere yol açıyor. Ortaya çıktı ki; bu düşman hiç de karşı çıkılmayacak bir düşman değil. Düşman, katletsin mühim değil; ne kadar kan dökerse o kadar yaşıyoruz, o kadar temizleniyoruz; bin yılların kirini, pasını kanımızla yıkıyoruz; bunu anladınız. Bizi eskiden korkutuyor; "*Sizi şöyle imha ederiz, böyle imha ederiz*" diyorlardı. Önderler kötü olduğu için, dönem kötü olduğu için ve halkımız da kendisi için savaşmadığından bu böyle oldu. Şimdi doğru bir önderlik, iyi bir dönem ve bir de Kürdistan halkının birliği var. Aşiret önderleri olan ağa ve şeyhlerin dönemi geçti. PKK, tamamen halk için ayağa kalkan, halkını tamamen bilinçlendiren, onunla yürüyen bir önderdir. Yani bizzat devrede siz varsınız. Onun için diyoruz ki; böyle ayağa kalkan halk ne katliamla, ne topla, tankla ne de uçakla durdurulabilir. Görüyorsunuz ki, yürüyorsunuz ve her gün mevzi kazanıyorsunuz.

İşte, biz buna dayanarak diyoruz ki; 1990'lı yıllar sizin için başlamıştır, şimdi de 1992'ye giriyorsunuz. 1992'nin sizin yılınız olması ve halen sömürgeci düşmanın vazgeçmediği imha ve inkar politikasının yerle bir edilmesi için; eğer devlet istiyorsa siyaset veya barışla meselelerimizi hal edebiliriz; ancak bunu istemeyip savaşla her şeyi hal etmek istiyorsa, ona layık olduğu dersi şiddetli bir savaşla verebiliriz. İşte siz bu gerçeği göstermek için, şimdi daha sağlam yürüyorsunuz, daha güçlü kazanmak için neyiniz var, neyiniz yoksa ortaya koyuyorsunuz. En değerli evlatlarınızı verdikten sonra, veremeyeceğiniz başka hiçbir şeyiniz olamaz.

İşte, 1992 yılını, Newroz'unu böyle karşılıyoruz. Bu büyük karşılamaya hazırlandığımız ve birlikte olduğumuz için mutluyuz; çünkü yapacağımız işler var.

Değerli ve Sevgili Kürdistan Halkı!

Böyle günler her zaman önümüze gelmez. Böyle yıllar, her zaman kaderimizi çizeceğimiz yıllar olarak önümüzde durmaz. Her zaman böyle fırsatlar doğmaz. Biz bunun için diyoruz ki; madem bu kadar şehit kanı, madem dünyada bu kadar alt üst oluşları, madem tecrübemizle bir şeyler elde edeceğimizi gördük, o halde bu yılımıza da, bizi zafere yaklaştıracak, ayağa kalkmaya götürecek bir yıl olarak bakalım, hakkını tam verelim. Peki, hakkını nasıl vereceğiz? Sizlerle çok sohbetler yaptık, siz değerli halkımızın gerçeğini ve görevlerini her zaman açıklıkla ortaya koymaya çalıştık.

Yine kısaca da olsa ortaya koymaya çalışalım; Serhıldanlara tam katılalım. Serhıldan sizin savaşınız; zaten içine girmiş yürüyorsunuz. Fakat daha fazlasını, büyüğünü ve daha güçlüsünü yapmak için yapacağınız işler var. Partimiz karar veriyor; gerilla bu konuda üzerine düşen her şeyi yapmanın büyük hazırlığı içinde. Diyoruz ki, bu yılı büyük bir bilinçle, büyük bir planla, büyük bir örgütlülükle karşılamak için; düşmanın o bütün iddialarını, sahte ve korkutucu yönelimlerini boşa çıkarmak için; cesaret gerekiyorsa cesaretle, fedakârlık gerekiyorsa fedakârlıkla, silah gerekiyorsa silahla, sopa gerekiyorsa sopayla, taş gerekiyorsa taşla, dua gerekiyorsa duayla, kısacası ahdetmiş her insanın kendisinde ne bitiyorsa onunla, düşmanın bu en uğursuz politikası üzerine yürüyeceğiz. Çok kan dökülebilir, bu hiçbir şey.

Her zaman söyledik; **biz kanın çok akmasından değil, kanın kesilmesinden korkarız.** Bu cehennem yaşamı, bu lanetli yaşamı biz ne yapacağız? Herkese, her şeye hizmet eden, herkes için işçilik yapan, askerlik yapan, kul köle olan bu yaşamı biz ne yapacağız? Bu açıdan, "*Canımız gidecek, kanımız akacak*" deyip, eskisi gibi sahte bir yaşama yapışmaya gerek yoktur. Eğer bu kan, bu lanetli durumdan kurtulmak içinse, varsın aksın. Eskiden bu konuda şöyle derlerdi; "*Günahtan kurtulma sevaba girme*" veya "*Haram yaşamdan kurtulup helal yaşama girme.*" Gerçekten bizimki de biraz böyledir. Namuslu yaşama, onurlu yaşama girme bunun için gereklidir.

Her şeyden önce bir aldatılmanın ve korkutulmanın eseri olan bu yaşamı biz ne yapacağız? Çok düşündük, tartıştık ve bu düşmana da çok şeyler söyledik. Madem bin yıldır birlikte yaşamışız, kardeşiz, insan kardeşine bunu nasıl reva görür? Bu nasıl kardeşliktir ki, her şeyi kendileri için yapıyorlar. Sözüm ona dilimize özgürlük veriyor. Bu nasıl özgürlüktür ki, ne kimse güvенеbiliyor ve ne de

yarın başına ne gelebileceğini biliyor. Bu ne biçim özgürlüktür ki, kontrası devreye giriyor ve “PKK'nin işini bitirirsek, size ne yapacağımızı gösteririz” diyor. Bu ne biçim siyasettir, özgürlüktür ki, her şey ortaya konarak, “Buna yol açanı imha edelim de, sonrasını görüşelim” deniliyor. Sözüm ona kurnaz ve kendilerine çok güvenen siyasetçiler ve onların devleti, görüşmelerden anlamıyorlar. Meseleleri siyasi olarak halletmekten anlamıyorlar. Bin yıldır aldatarak kullanmışlar, aynı şeyi şimdi de sürdürmek istiyorlar. Düşman ya kendine çok güvenen bir kabadayıdır, ya da çok gözü kara bir sahtekârdır. Nitekim kaba kuvvetle, sorunu yine eskisi gibi halledeceğine inanarak, son bir kez de olsa, böylece işimizi bitirmeyi iyice kafasına koymuştur.

Türk sömürgeciliği, Türk devleti ve Türk hükümeti gerçekten böyledir. İnsanlıktan anlamıyor, gerçek kardeşlikten anlamıyor. Biz, “Şöyle Türklerin aleyhine çalışacağız, Türkleri böleceğiz” demedik. Biz, “**Türklerle barış içinde, özgür ve eşitçe birleşmek istiyoruz; onun için gelin tartışalım, sorunlarımız var, halledelim**” dedik. Fakat anlamıyorlar. ‘PKK’yi ezecekler, halkı başsız bırakacaklar’ böylece sorunu hal edeceklermiş! Bunun ne kadar sahtekâr bir yaklaşım olduğu ortadayken ve bunda ısrarlı olduklarını her gün söylerken, belli ki biz, ileri bir adım daha atıyoruz. İşte bunun için diyoruz ki; ayaklanacağız, serhıldan adımlarına ve gerillaya daha fazla sarılacağız. Gerilla şimdiden ülkemizin bütün dağlarında üslenmiştir. Serhat’tan Amanoslar’a kadar, Binboğalar’dan Zağroslar’a kadar bütün dağlar gerilla birimlerimiz tarafından tutulmuştur. Yine halkımız, Doğubeyazıt’tan tutalım Pazarcık’a kadar, Dersim’den tutalım Süleymaniye’ye kadar boydan boya, birlik bütünlük içinde sesimizi dinliyor ve Parti etrafında birleşip, ayağa kalkıyor. İlk defa bunlar oluyor ve diyoruz ki; bu sefer ayaklanmamız, ayaklanarak dağlara çekilmemiz bizlere kazandıracaktır.

Hemen söyleyelim ki, artık Türk halkı da kendi sömürgeci-faşist devletinin uygulamalarını kabul edemez. Onun da artık bu devlet politikasında hiçbir menfaati olmadığı anlaşılmıştır. Türk halkı da bu yıllarda artık bu lanetli faşist devlete, onun hükümetlerine yönelmesini bilecektir.

Değerli Halkımız!

Partimiz daha şimdiden ayaklanma ve gerilla için bütün güçlerini seferber ediyor. Bu arada tüm partililere de hemen şunu belirtelim ki; halkın içindedesiniz, bu sene daha fazla serhıldandasınız. Serhıldanlar için bütün şehir ve köylerde komiteler, temsilcilikler kurulacaktır. Bu alanlar güçlendirilecek; her köyde bir serhıldan temsilcisi, her kentte bir serhıldan komitesi şimdiden adımlarını daha da pekişmiş bir biçimde geliştirerek atıyor.

Ayaklanma bir örgütlenme, her şeyinizi ortaya koyma ve herkesin katılacağı bir savaş biçimidir. Duasını esirgemeyenden tatalım sopasını ve taşını sallayana ve düşman güçlerinden silah çalıp, almadan tatalım, silahını konuşurana kadar herkes gücü oranında, fırsat bulduğu her şeyle görevini yapacaktır. Köyden tatalım şehre, şehirden tatalım dağlara kadar her yol işlenecektir. Köyde çalışma yaptık; köylülere köy dar geldi. Aynı çalışmayı şehirde yaptık, şehirlilere şehir dar geldi. Dağlara doğru yol alacaksınız. Dağlarda artık savaşmak isteyen herkese yer vardır. Silah da vardır. Yurt dışında her şey hazırlanmıştır. Karadeniz kıyılarından tatalım, Kürdistan'ın her tarafında ayaklanan, savaşan halkına yer gösterecektir. Halk, cephe gerisi görevi görecek durumdadır. Eskisi gibi tecrit etme, yalnız bırakma devri geçmiştir.

Kaldı ki, Türk halkı içinde de milyonlarca Kürdistanlı insan var; onlar da görevlerini yerine getirecektir. On milyonu aşkın Kürdistanlı Türkiye'nin metropolünde; İstanbul'da, İzmir'de, Ankara'da, Adana'da, Antalya'da Kürdistan'daki kadar mücadele verecektir. Bu mücadeleyi Türk halkıyla birlikte, Türk devrimcileriyle birlikte geliştirecektir. Görülüyor ki, eskisi gibi tecrit etme, bir parçayı diğerinden ayırma, Sünni'yi Aleviyle karşı karşıya getirme vb. çelişkileri kullanma devri artık geçmiştir. Dersim'i Diyarbakır'dan veya Botan'ı Diyarbakır'dan ayırmanın devri geçmiştir. Ama düşman, işbirlikçileri ve sahte Kürt önderliğini bize karşı kullanmak istiyor. Bunların hepsinin devri geçti. Hudutlar da, Güney'de büyük Kürdistan devrimine hizmet edecek duruma getirilmiştir.

İşte bütün bunlar da gösteriyor ki, bizim için ayaklanma ve bu ayaklanmada kazanma fırsatı bulunuyor. Öncünüz var, her şeyden önce Partililer var. Bunlar yetersiz de olsa, görevlerini yapacaklar, ispatlanmış kişilikleriyle en zor şartlarda bile üzerlerine düşen görevi esirgemeyecekler. Gerillamız var, her bakımdan yanı başınızdadır. Ayaklanmaları koruyabilir, geliştirebilir. Zorlandı mı yanına gelecek; herkesi savaştrabilir bir hazırlığa sahiptir.

Dolayısıyla, sizlerin bu büyük tarihi fırsatı değerlendirmeniz için diyoruz ki; 1992 yılını iyi değerlendireceğiz. Kazanma yakındır. Kanlı olur, kansız olur, ama mevcut yaşamın kader olmadığı ve özgürlüğün bizim de hakkımız olduğu ne inkar edilebilir, ne de önlenebilir. Dünyada da 40 milyona yakın nüfuslu bir ulusun, ülkesinin adının bile tanınmaması insanlığa aykırıdır. Böyle bir halk ve ülke dünyada yoktur. Onun için kazanacağız. Yarım milyonluk uluslar bile devlet haline gelmiştir, öte yandan her gün yeni devletler doğuyor. Elbette tarihin en eski halkı, Kürdistan halkı da kendi bağımsız, özgür iktidarını kuracaktır. Bu kadar gecikmiş de olsa, en doğal hakkımız olarak bizi var edecek, bizi özgür kılacak iktidarımıza

doğru yol alacağız. Parça parça, derece derece kendi halk iktidarımızı inşa edeceğiz.

Size bir konuşmamda bu savaş yılında kendi ulusal meclisimizi de nasıl kuracağımızı anlatmıştım. Bu sene, aynı zamanda ulusal meclisimize, seçeceğiniz delegelerle yürüyeceğiz. Düşmanın meclisinde artık bize yer yok, konuşmaya hakkımız bile yok. Bunu çok iyi biliyorsunuz. Kürdistan'a bir ulusal meclis, bir ulusal kongre için bu yılı değerlendireceğiz. En iyi insanları aranızdan çıkaracaksınız. Savaşta kendini ispatlayan, sizi her bakımdan savunabilen, gerektiğinde hayatını ortaya koyabilen insanları, delegeniz olarak savaş alanlarımıza gönderecek, onları ulusal meclise doğru koşturacaksınız.

Kürdistan Ulusal Meclisi; sizin her yönden kendi kaderinizi tartışmak, kanunlaştırmak, Kürdistan Devrimi'nin yasalarını ortaya çıkarmak, denetlemek için gereklidir. Ve bunu da bizzat layık göreerek seçeceğiniz insanlarla gerçekleştireceksiniz. 1992 yılı bu bakımdan da sizi, yüz yılların umudu olan temsilcilerinize kavuşma, onların eliyle kaderinizi dünyaya kabul ettirme ve yürütme göreviyle karşı karşıya bırakıyor. İnanıyoruz ki, bu görev de gerçekleşecektir. Evet, bu temelde serhıldanlar gelişecek, savaş gelişecek, bu gelişmeler ulusal meclisi ve ona dayalı bir ulusal hükümeti de ortaya çıkarmaktır. Başka hükümetlerin elinde oyuncak olmaya, hakkımızda idam fermanlarının çizildiği meclislere ihtiyaç duymaya gerek yok. Özgürlüğümüzü kararlaştırmak, kendi hükümetimizi oluşturmak için kendi meclisimiz içinde ilerleyeceğiz.

Bütün Kürdistan halkını, bu temelde, daha güçlü bir biçimde ayağa kalkmaya, gelişen serhıldan hareketini daha da genişletmeye, derinleştirmeye çağırıyoruz. şimdiye kadar gelişmenin önündeki gerekçe ne olursa olsun, bunlara bir son verelim. Köleliğe ve düşkünlüğe mazeret olamaz. **Gün ayağa kalkma, her şeyi kazanma günüdür.** Vatani ve özgürlüğü kazanmak, altın gibi bir yaşamdır. Gün bunu elde etme günüdür. İşte bunun için diyoruz ki; şimdiye kadar aldatılan, korkutulan ve inananlar oldu; bunların hepsi geçti artık. şimdi ise korku, aldanma yok ve inanç sonuna kadar var. Gücümüze inanma sonuna kadar var. Gerisi nedir? İşte, eğer ille de bir kaderden bahsedilecekse, bu özgürlük kaderdir. Özgürlüğün vazgeçilmez yürüyüşüdür. Böyle kabul edecek, böyle yürüyecek ve kazanacağız. Bu temelde önümüzdeki bu yılın veya yılların üzerine giderken, her zamankinden daha fazla uyandığ. Eylemli ve hareketliyiz.

Yine söylüyoruz; eğer düşman, gerçekten düşmanca faaliyetlerine son vermek, birlik, beraberlik, kardeşlik istiyorsa, gelsin halkın yüce temsilcileriyle konuşma gücünü göstersiz. Utanmadan söyleyebilecek bir sözü varsa, bu sözü söylesin. Siz de artık, nasıl konuşacağınızı, ne isteyeceğinizi çok iyi

biliyorsunuz. Bağımsızlık ve özgürlük esastır. Türk, Arap ve Fars halkları nasıl haklarından vazgeçmiyorsa, biz de vazgeçmeyeceğiz. Eşitlik ve özgürlük nasıl onların hakkıysa, sizin de hakkınızdır. Bağımsızlık ve özgürlükten, eşitlik ve bu temeldeki birlikten başka hiçbir şeyi kabul etmemek, bizim de şeref ve onur davamızdır.

Eğer biz, önümüzdeki bu göreve böyle yürürsek, inanıyorum ki, bu yürüyüş görkemli bir yürüyüştür. Başlamış bulunan bu yürüyüşü daha hızlı adımlarla ilerleteceğiz ve gerekirse milyonlarımızı da vererek, bu vatani şerefli ve onurlu insanların diyarı haline getireceğiz. Adının bile kabul edilmediği Kürdistan halkını, dünyanın en şerefli ve en onurlu halklarından birisi haline getirmek için, her şeyimizi ortaya koyacak ve kazanacağız.

Bütün dostlarımıza da bu temelde çağrı yapıyorum. Başta Türk, Arap ve Fars halkları olmak üzere, dünya hakları adına konuşan, onu temsil etme iddiasında olan kim varsa, halkımızın bu vazgeçilmez kutsal haklarını tanımaya ve desteklemeye çağırıyorum. Eğer şimdiye kadar kendimizi tanıtamadıysak, bunun nedeni yaşadığımız kör ve lanetli tarihe, sahte önderlere bağlansın. Bu tarihi yırtıyoruz, bu sahte önderliği aşıyoruz. Bu açıdan bizim için de vazgeçilmez şeref olan, onur olan, kısaca her şeyimiz olan büyük bağımsızlık yürüyüşümüze saygı gösterin. ‘Destekliyoruz’ diyorsanız destekleyin, desteklemiyorsanız engellemeyin. Düşmanımıza da alet olmayın.

Bu temelde dünyaya bu davamızı haykırırken, en başta kendimize güvenmemiz gerektiği açıktır. Kendine güvenen, kendi kusuruyla savaşan bir halk, kesinlikle yenilmezdir, hatta o bildiğimiz atom bombasından da daha büyük bir bombadır.

Sevgili Halkımız!

Çok zayıf, belki de hepinizden en zayıf birisi olarak; tek bir kişinin tek bir kelime bilmediği, adını bile kabul etmediği, “*Ben Kürt’üm*” de demediği bir yerde borçlu ve tek bir fişeğe bile sahip olmayan, bugün ise sizlerin büyük sevgisine mahzar olan birisi olarak diyorum ki; benim tecrübem, en zayıf birinizin bile neleri ortaya çıkarabileceğini göstermiştir. Eğer siz, bizden bir şeyler almak istiyorsanız bizim yaşamımıza bakın; hiçlikten, yokluktan nelere kadir olduk, neler yaratabildik. Ve bu, bir yerde sizsiniz. En zayıfınız bunu yapıyorsa, siz bin defa daha fazlasını yapabilirsiniz. Bütün oğul ve kızlarınız, genç ve yaşlılarınız benden daha fazla yapabilir. Buna inanıyorum. Biz bunun yol ve yöntemini size verdik. Dolayısıyla “*Kürdistanlıyım. Bu davada ben de varım*” diyen herkes, daha fazlasını yaratabilir.

Eğer bugün biz, dünyanın, dostun ve düşmanın tanıdığı bir halkı yaratmışsak siz, bizden daha fazla bağımsız ve özgür bir halkı, onlara kabul ettirebilirsiniz. Bundan hiç kuşkunuz olmasın. “*Kürdistanlıyım. Bu ulus savaşımında şerefle benim de yerim vardır*” diyen her kişi, biraz akıllı yürürse, nerede nasıl davranacağını, konuşacağını, vuracağını veya geri çekileceğini ve yine kimi nasıl ikna etmek gerektiğini iyi bilir, kısacası bu savaşın sanatını doğru uygularsa daha fazlasını yapar. Bu temelde bu, sizlere ve hepimize de kazandıracaktır.

Ben, bu temelde bütün Kürdistanlıların, onların öncüsü PKK’lilerin ve savaşçıların bir kez daha kendilerini yoklayarak ayağa kalkmalarını, nihai olarak kaderlerini tayin etmelerini, zaferden başka hiçbir şey kabul etmemelerini, büyük Kürdistan Devrimi’ni başarıyla götürerek insanlığa büyük bir armağan olarak sunmalarını bekliyor ve bunun için bütün güç ve yeteneklerini ortaya koymaya, halk savaşımını zaferle başarmaya ve bu konuda hiçbir iç ve dış engeli tanımamaya çağırıyorum. Yine bilerek veya bilmeyerek düşmana alet olanların, düşmana şimdiye kadar hizmet edenlerin de bu konularını terk etme temelinde af dileyerek, bu şanlı yürüyüşe katılmaya çağırıyorum. Nitekim, düşmana alet olmuş ne kadar kişi varsa hepsini, çıkardığımız af yasasından yararlanarak şanlı 1992 ve sonrası hamlemize katılmaya, şanlı 1992 Newroz’unu karşılamaya çağırıyorum. Bu şanslarını kullanmaya, ilk defa namuslu, onurlu yaşam uğruna savaşımı esas almaya, kazanmaktan başka hiçbir şeyi kabul etmemeye çağırıyorum.

Yiğit Halkımız!

Devrimde tam zaferi gerçekleştirmek için her şeyinizi ortaya koymaya tekrar tekrar sizi çağırırken, bunun dışında benim de, PKK’nin de hiçbir yaşamı kabul etmeyeceğimizi, tam zaferden, tam bağımsızlık ve özgürlükten, bu temelde insanlıkla, komşu halklarla birleşmekten başka bir yaşama rıza göstermeyeceğimizi söylüyor, sizlere olanca coşkumuzla sevgi ve saygılarımızı sunuyorum.

-Yaşasın Halkımızın Şanlı Serhıldan Yürüyüşü!

-Yaşasın İnsanlıkla Özgür ve Eşit Temeldeki Birliğimiz!

-Yaşasın Direniş Şehitlerimizin Şanlı Anısı!

-Yaşasın Halkımızın Dirilticisi, Şeref ve Onuru Partimiz ve Gerillamız!

21 Ocak 1992

Antep, Maraş, Adıyaman ve Malatya Yurtsever Halkına!*

Değerli Yurtsever Halkımız!

Sizlere tarihimizin en anlamlı ve başarıya doğru giden bir savaş yılını, 1992 yılını geride bırakıp, 1993 yılına girerken, PKK önderliğinde gerçekleştirilen bu kutsal savaşımız münasebetiyle bir kez daha seslenmek istiyorum!

Siz yöre halkımız, biraz da Kürdistan'ın en batısında yer aldığınız ve asimilasyonu yaşadığımız, yani Kürtlük gerçeğinden ve hatta insanlık gerçeğinden uzaklaştırıldığınız için, bunun bir kader olmadığını, tam tersine kapitalist sömürgeciliğin, Kemalizm'in tahribatını en fazla yaşamış olmanız dolayısıyla böyle olduğunu ve bu nedenle ona karşı mücadelede de en iyi cevabı verebilecek bir gelişme düzeyinde bulunduğunuzu hatırlatmak istiyorum. Yani düşman Fırat ötesini Kürdistan'dan saymama ve oradaki halkı yutma gibi çok tehlikeli, hainane

* Bu değerlendirme daha önce Seçme Yazılar VII'ye alınmıştır.

bir özel savaş politikasını yürütüyor. Ve sizler çok iyi biliyorsunuz ki, bu yörelerimiz en erkenden özel savaş planları gereği boşaltıldı.

Önce Malatya, Adıyaman, Maraş, Antep'e dayatılan katliam provaları vardır. 1978 katliam provasının esas amacı, bugün bir Pazarcık örneğinde görüldüğü gibi, ülkeyi boşaltmaktı. Ve bunu devlet, MHP adı altında, kendi milis güçlerine yaptırdı. Ardından yurt dışına çıkış için herkese istediği gibi pasaport verdirip, ki o şebekeler yoluyla bunu yaptı, genel bir boşaltma hareketi başlattı. Özellikle genç erkek nüfus bırakmamacasına hepsini metropollere, Avrupa'ya yolladı ve yoğun bir biçimde kendi ajanlarını örgütledi. Hatta göçmenleri getirip yerleştirdi, -en iyi araziye yerleştirildiler- bütün sanayi, ticaret ellerine geçti. Kürt halkı da her şeyi elinden alınarak, adeta yolunarak her tarafa savruldu.

Bu büyük bir özel savaş oyunudur ve biz bunu durdurmak için tüm gücümüzü ortaya koyduk. Şimdi biliyorsunuz ki, vatanını kurşun sıkmadan böyle terk etmek ve bir daha dönmemek bir kader veya kurtuluş yolu değildir. Bu yaşamak da değildir. İleride sizleri daha da kahredici bir yaşama mahkûm edebilir. Halk olarak, kesinlikle yenilgiyi, teslimiyeti sonuna kadar yaşayamazsınız. Buna bir yerinden 'dur' diyeceksiniz. Sizlere dayatılan bu göçertme, eritme, baskı ve işkence sebepsiz değildir. Ulusal kimliğinizi yitirdiğinizde, uğrunda çok mücadele ettiğiniz ailenizi ve toprağınızı da yitirirsiniz. Nitekim yitiriyorsunuz! Toplumsal gerçeğiniz çözüldü mü, aile de çözülür, kişi de ortada kalır ve nitekim bunlar böyle oluyor. Belki bugün, "*Nedir bu başımıza gelen, nasıl bu duruma düştük*" diye derinden düşünüyorsunuz. Aslında bu duruma kendi kendinize düşmediniz, düşürüldünüz! Sağlam bir önderliğin olamayışı, düşmanın özel savaş ekiplerinin ister ince tarzda, ister zorba tarzda devrede olması, ortaya çıkan bu durumun sorumlusudur.

Tabii partimiz PKK, bunları çok iyi biliyor ve önüne geçmek için her türlü çabayı sergiledi. Size hemen şunu belirteyim ki, biz Partimizi ilk defa sizin oralarda temellendirmeye çalıştık. PKK'nin ilk gruplaşması sizin gibi emekçi halkımıza dayandırılmak istendi. PKK, daha çok sizin yaşam seviyenize uygun, sosyal gerçeğinize cevap veren bir partidir. Şimdiyse en uzak kalan çevre, yöre oldunuz. Biz aslında 12 Eylül faşizmi döneminde oraya ulaşmak için az çaba harcamadık. 1982'den beridir beş yüzü aşkın kişiyle müdahale yaptık. Hepsi silahlıydı, tepeden tırnağa kadar maddi ve manevi yönden donanmıştı. Kendilerinin kıymetini bilemediler; o ayrı bir mesele. Ama bunlar, sizi defalarca devrime kazandıracak müdahalelerdi. Hiç şüphesiz boşa gitti de diyemeyiz. Halen gerilla yanı başınızda çaba harcıyor, sizleri yalnız bırakmadık. Bunun en büyük faydası; düşman eskisi gibi size katliamları dayatamıyor. Hatta yardımcı olma iddiasında,

“PKK’ye katılmayın” adı altında her türlü tavizi de verdi, yatırımları da yapıyor; tabii ki bunlar aldatmacadır. Bir halk, kendi kaderini bizzat tayin etmedikçe, düşmanı ona imkanlar vermez veya verdiğinde de on katıyla ödetmesini bilir. Dolayısıyla düşmanın son aldatmalarına aldanmamak kadar, Partimizin de yeterince cevap verememesini fazla engel olarak görmeyin.

Biliyorum, siz de öfkelisiniz; biz de öfkeliyiz. Bu geçen yılın anlamsız kayıpları var, dağ gibi değerli yoldaşlarımız doğru-dürüst düşmanla çatışmadan şehit düştüler. Burada bazı yönetici durumunda olanlar sorumludur; biz de onları sorumlu tutuyoruz, hesabını istedik ve tekrar doğru yönetim oluşturmak için çabamızı eksik etmedik. Bir kaç kişinin yaptığı hatayı partiye mal etmemek lazım ve kaldı ki, siz de doğruları dayatabilirsiniz; dayatmak için elinizden ne geliyorsa, onu yapın. Yine de gerillaya katkınızı esirgemeyin; hemen hemen her aile bir evladını gerillaya göndermeli, zengin kesim biraz yardım yapmalı. Yine herkes yurtseverlik çalışmasını köyünde, kentinde geliştirmeli. Yani şuna gelmeyin, “*Biz zayıfız, bizimle ne olacak*” demeyin. Bu, eski bir düşüncedir ve durumun da şimdi öyle olmadığı, bütün ülkenin köyleri, kentleri ayağa kalkarsa, düşmanın hiç dayanamayacağı ortaya çıktı. Dediğim gibi, mevcut durumu ‘değişemez’ diye bir anlayışla ele almayın. “*Değişebilir, gelişebiliriz ve hatta bizim bu bölgelerimiz 1980 öncesinde olduğu gibi, şimdi de en önde bir rol oynayabilir*” deyin. Bu doğru bir yaklaşımdır. Ve çok iyi biliyorsunuz ki, belli bir ilerleme de vardır, yurtseverlik tekrar canlanıyor.

Özellikle Malatya halkımız bu sene mücadeleye daha fazla giriş yapacaktır; Avrupa’da, metropolde olsun ilgi geliyor. Yine Adıyaman halkı eski rolüne tekrar kavuşacaktır. Çok değerli yurtseverlik burada da örgütlenecek ve tarihi bir rol oynayacaktır. Maraş halkımız, yine hiçbir zaman mücadeleyi bırakmadı. Özellikle Pazarcık, Elbistan gibi yöreler daha iyi ve oldukça da bölgeyi etkisi altına alabilecek çalışmalara destek sunabilirler. Bu yöre halkımız bilinçlidir. Yine Antep, şehir olarak büyük bir potansiyeldir. Antep’teki halkımız aslında Parti’ye de bağlıdır, fakat iyi örgütlenememiştir ve hain işbirlikçilere, yine işkencecilere ceza verilmediği için biraz üzgündür. Hiç şüphesiz bu şehrimizi de, ki PKK tarihinde önemli bir yeri var, tekrar bir savaş alanına döndürmek için çabalar esirgenmeyecektir.

Siz değerli halkımız, bir de ülke genelinde olup biteni öğrenmek istiyorsunuz ve her gün çarpıtmalı da olsa, basın-yayın kuruluşları hakkımızda bilgi veriyor. “*Güney Savaşı’nda işte şöyle iki bin kişi öldürüldü, bilmem iç operasyonla sonunu getiririz, yine kışın halledemediysek, bahar ya da yazda bitiririz*” biçiminde, yirmi yıldır hemen hemen bunu söylüyorlardı. Dokuz yıldır da 15 Ağustos Atılımı

dolayısıyla söylüyorlar. Biz, üç kişiyken, küçük bir grupla işe başladığımızda bunlar ne yaptılar? 15 Ağustos Atılımı'nı bir kaç yüz kişiyle yaptık. Aradan dokuz yıl geçti, her yıla da nispi görülmemiş orduyla yüklendiler. Ne yaptılar; bizi büyütmekten alıkoydular mı? Hayır! Çok iyi biliyorsunuz ki, bütün gücünü kullanarak ve Güney'deki işbirlikçi güçleri de devreye sokarak bizi, 1992'de imha etmek istedi. Dünyayı da arkasına aldı.

Sonuç; PKK gelişmesi hızından hiçbir şey kaybetmedi, daha fazla alan, mevzi kazandı, daha fazla tecrübe kazandı ve ordusu da büyümeye devam etti. Halk daha fazla bilinçlendi. Şu çıkıyor ortaya; en zor dönemde de Partimiz böyle gelişebildiğine ve halkımız birliğini pekiştirdiğine göre, başarı kesindir! 1992 yılı bizim için bir imha yılına dönüştürülmek istendi, oysa tam tersine TC çözülüyor, dünyada tecrit oluyor, içerde tecrit olacak. Siyasi durumunu biliyorsunuz, bunalım içindedir. Burjuva siyasi partilerini biliyorsunuz, iktidarı da, muhalefeti de, 'al birini ver ötekine' misalidir. Aslında Türkiye'yi bir avuç kontrgerillacı yönetiyor ve o kontrgerillacı da öyle alçak ve korkak ki, ancak gizlenerek bunu yapıyor, bazı figüranları kullanıyor, üzerimize bunları saldırtıyor. Hizbullah'ı icat etti, eskiden sahte solculuk vardı, ilkel milliyetçilik, KDP'cilik vardı. Bütün bunlar boşa çıkarılıp, Kemalist ideoloji tamamen ülkemizden kovuldu. İşte halkın dini duygularını da kötüye kullanarak bu sefer Allah adına, Allah partisi adına, ulusal kurtuluş hareketimizin üzerine geldiler. Hiç şüphesiz bu özel savaş kolunu da tecrit edip, sonuçta etkisizleştireceğiz. Partimiz tebdirlidir, bunu yapar.

Düşman 1992'de kullanacağı bütün silahlarını kullandı, bu sene de silahlarını kullanıyor, operasyonlar yapıyor, hatta "*Yazda, baharda bitireceğim*" diyor. Bütün gelişmeler şunu gösteriyor ki; eğer düşman bu seneyi de başarısızlıkla kapatırsa, kurtuluş yolu tamamen açılır. Ve bizim de tüm çabalarımız 1993 yılını tam bir zafer yılı haline getirmektir. Bin yıldır ilk defa, tarihimizde böylesine bir fırsat yakalıyoruz. Bu fırsatı değerlendirmek için hiç şüphesiz, sizler geç de olsa, yardımınızı yapacaksınız. Bu ülkede yaşamak istiyorsak, başarmak zorundayız. Kaldı ki başkaları bize kendi ülkelerini vatan yaptırmazlar; bu konuda da gafil olmayalım. Avrupa, metropoller mutlu olacağımız yerler değildir. Daha şimdiden büyük bir oyunun kurbanı olarak buralarda bulunuyoruz, yoksa kendi ülkesinden bu kadar uzaklaştırılan, nerede mutlu olabilir? Mutluluk ülkede olur ve halkımızı birleştirerek, savaştırarak sağlanabilir. Evet, bunu biraz daha iyi anladık, doğrusu da budur.

Şimdi size diyorum ki, 1993'te tekrar öncü bir rol oynamak için, hatta gerillanın da kusurunu, eksikliğini gidermek için öne atılın, kendi kendinizi örgütlemeye çalışın. Gerilla veya parti adına hareket edenler layık oluyorsa, bu

sizin boş durmanız anlamına gelmemeli; mahalle mahalle, köy köy örgütlenin. Aranızdaki ajanları sizler de tasfiye edebilirsiniz. Öz savunma birliklerinden, köy savunma milis birimlerinden bahsediyoruz. Bunlar da halk düşmanlarını epey cezalandırabilir. Talimat istiyorsanız, bizim bu söylediklerimiz yeterlidir. Gerilla kendini bile koruyamıyorsa, o zaman siz devreye geçin, bir çok örgütlenme ve eylem yapın; yapmalısınız da! Hemen belirteyim ki, düşman aslında öyle imha edecek durumda değildir. Biz, düşmanı ülke genelinde sıkıştırmışız, düşman hangi bölgeyi kontrole alacak, imha edecek? Sovyet hududundan, Ağrı Dağı'ndan tut, Binboğa'ya kadar gerillanın girmediği dağ, bölge yok. Bütün dünya ordularını getirse bile burayı kontrol edemez.

Düşman, Güney Kürdistan'ı bize daraltacağını söylüyordu, Güney Kürdistan'da biz şimdi hem askeri, hem siyasi olarak en güçlü dönemimizi yaşıyoruz. Mevzileri daha da genişlettik; İran'ı, Suriye'yi, Irak'ı karşımıza çıkarmak istedi, bunda da başarılı olamadı. Irak, Suriye ve İran hududu, eskisinden daha fazla iş yapacaktır, yapıyor da. Halkımız sayesinde Kafkasya bölgesi açılmıştır, orada da istediğimiz gibi hareket edebiliriz. Avrupa da özellikle bu sene, Türk şovenizmini gözü kara desteklemeyecektir. Hatta Amerika bile, yeni Clinton yönetimi döneminde, eskisi gibi Türk imha politikasına destek vermeyecektir. Bu, daha şimdiden böyledir. Yani diplomasi sahasında da işler epeyce gelişeceğe benziyor.

En önemlisi de Partimiz, içeride büyük bir gerilla hazırlığı içindedir. On bine yakın silahlı güç ile hamle yılının içine giriyoruz, yine halkımızın siyasi cephesi kentlerde her türlü serhıldana gelebilecek duruma geliyor. Newroz'a doğru yaklaşıyoruz. Bu anlamda 1993 Newroz'u tarihimizin en kapsamlı özgürlük yılı olacak, tarihte ilk defa bu Newroz gerçek bir yeni gün anlamına gelecektir. Kürdistan önemli oranda özgürleşmiş olacaktır. Aslında daha şimdiden kırsal alan yüzde yetmiş bizim denetimimizdedir, şehirlerde düşmanın siyasi ağırlığı son derece azaltılmıştır. Bunun için bazı şehirlere Hizbullah diye kontrgerillayı dayatıyor. Bu demek değildir ki onlar güçlüdür. Hayır, en güçsüz oldukları yerler bu yerlerdir. Yani hem kırdan, hem şehirde tecrit oluyor ve gerilla kesin büyüyecektir. Gerilla bu sene on binlerle ifade edilecek. Silahlı gücümüz belki de elli bin civarında seyredecektir.

Bütün bunlar için halk yeterlidir. Yani size dayanarak bu gelişmeler rahatlıkla sağlanır. Dolayısıyla düşmanın, *"Bu sene bitireceğiz, 1992'de bitiremediyse, 1993'te bitireceğiz"* yalanlarına inanmayın. Burjuva basın-yayın organlarında sürekli Parti'yi nasıl ezip, tasfiye edeceğini söylüyor. Bunlar propagandadır, psikolojik savaştır. Oyunlarına gelmeyin. Parti ve önderlik ettiği

Ulusal Kurtuluş Savaşı en güçlü dönemini yaşıyor. Ben kendim bu mücadelenin içindeyim, hemen şunu da söyleyeyim ki, bu çizginin 20. yıldönümünü yaşıyorum. Ben bu işin 1973 baharını da yaşadım ve 1993 baharını da yaşıyorum. Sıfırdan değil, eksilerden başladık; bir fişek, bir kuruş para yoktu, o dönemde borçluydum. Ama şimdi bir ordu besleyebilir, silahlandırabiliriz; günde on bin kişiyi yedirip, içiriyoruz. Yani bir nevi yarı devlet tipi olmak işten bile değil. Biz bu durumu hiçten yarattık. Bizim önderlik tarihimize bakın; borçlu bir konumdan, böyle en değme bir devletten daha güçlü bir konuma nasıl geliniyor? Unutmayın ki biz, dünyaya karşı savaş yürüttük. Ve bu savaşı da başardık. Tabii dünyadaki gericilere karşı yaptık ve şimdi Kürdistan neredeyse doğmak üzere. Dost da, düşman da artık itiraf ediyor. Yani daha dün adını bile anmaktan utandığınız, hele başarısına hiç inanmadığınız Kürdistan halkı için, bağımsızlık artık neredeyse kısa bir zaman meselesi, yani şafak vaktindedir, şafak sökecek kadar yakındır. Bunu sizler de yakından görüyorsunuz.

Bu nedenle diyorum ki, hiç olmazsa düşmanın o oyunlarını bu sene iyi bozalım. Özel savaşı en yoğun yaşayan halkımız oluyorsunuz, dolayısıyla ona karşı da en kararlı mücadeleyi siz verin. Çok zorlu da geçse, size tekrar gerillayı ulaştırdık, güvenebilirsiniz ve sayısını da çoğaltabilirsiniz. Bunun için kendiniz kampanyalar açın, yiyecek, giyeceklerini siz hazırlayın, hatta saklanma yerlerini hazırlayın, evlerinizi de sığınak yapın ve özellikle köy ve şehir çalışanlarını koruyun. Maddi destek kampanyalarını açabilirsiniz. Yörede çok zengin var, bunlar şimdi kendilerini ispatlamazlarsa, yarın bu ülkede durmayacaklardır. Bu ülkede durmak isteyenler, yaşamak isteyenler zor günlerde yardımcı olmayı bileceklerdir. Hali vakti yerinde olanlar devlete vergi vereceğine, kutsal ulusal savaşıma vergi versin; doğrusu budur. Din de bunu söyler, felsefe de, milliyet de bunu söyler. Düşmana verdiğiniz para, bize kurşun olarak geri dönüyor, düşmana verdiğiniz siyasi destek -bu burjuva partilerine, bu iktidar partisi olsun, muhalefet partileri olsun- kurşun olup bizi vuruyor; dolayısıyla vermeyelim. Onların ordusunda askere gitmeyelim, kendi gençlerimiz Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusunda (ARGK'de) bir araya gelsinler, faşist orduda işleri yoktur. Yine metropolde, Avrupa'daki bütün hemşehrilerinizle dayanışma halinde olun, onlardan alın, onlara verin, onlar vasıtasıyla örgütlenin. Kendi öz örgütlenmelerinizi kendiniz yapın. Köyde olsun, kentte olsun, cephe komitelerinizi, halk komitelerinizi oluşturun. Daha sonra Parti'ye bildirebilirsiniz. Gerillaya da göz-kulak olun, hatalarını eleştirin, fakat diğer yandan korumaya da çalışın. Bazıları hata yaptı diye bunu bütünüyle Parti'ye mal etmeyin.

Değerli halkımız!

Bütün bunlar sizlerin de epey görevlerinizin olduğunu gösteriyor. Bütün PKK militanları da az çalışmıyorlar, hayatlarını ortaya koyarak gerçekten size layık olmayı, her gün tarihi eylemlerle, direnmelerle kanıtıyorlar. PKK'nin gerillaları da gerçekten her şeylerini ortaya koyarak direniyorlar. Kısaca, tarihimizde ilk defa böyle öncü bir örgüt, silahlı bir savaşım ordusu ve dünyaya açılan bir mücadele gerçekleşiyor. Sizler, bundan sonra daha fazla ve layıkıyla destekleyin. Dolayısıyla biz, sizin cephenizden de başarı haberleri bekliyoruz. Cepheniz bize artık ne kadar yüksek gelişmelerin olduğunu duyurabilmeli. Unutmayın ki, biz yokluktan bu duruma geldik. İşte benim yirmi yıllık çalışmalarım sizin hizmetinizdedir. Hiç kimse bana bir kelime söylemedi, bir kuruş, bir silah yardımı yapmadı.

Hepinizi kendi sorumluluğumuz altında silahlandırabiliriz. Aç kalanları doyurabiliriz, bütün bir ülkeyi emeğimizle cennete çevirebiliriz. Bunun yolunu da açtık. Biz bu görevden kaçmıyoruz, en zor günde de tek başımıza yaptık. Bundan sonra daha fazlasını yapabiliriz. Biz, sizlere bağlılığımızı nasıl gösterdik? Davanızı dünyaya tanıtarak, Türk faşizmine kimliğinizi kabul ettirerek ve her şeyden önce örgüt silahını, gerilla silahını vererek sizi terk etmediğimizi gösterdik, en zor durumda olan siz halkımızı bu dönemde ve yalnızken destekledik, güçlendirdik. Bağlılık budur, doğru önderlik budur. Bütün önderlerden de, size böyle hizmet etmelerini isteyin ve böyle hizmet eden önderlere; hem de uzun vadeli çıkarlara bağlı, onun gereklerini yerine getirenlere bağlı olun. Bizim size söyleyebileceğimiz; biz, size iyi hizmet ettik, siz de mücadeleye iyi bağlanın. Sahtekârlara aranızda yer vermeyin, bilinçlenin, örgütlenin ve görevlerinize sahip çıkın.

Bu temelde 1993 yılını kazanmaya çalışırken, hepinize mücadeleci ve başarılı bir yıl diler, selam ve sevgilerimi sunarım.

17 Mart 1993

Yurtsever Kürdistan Halkına!

Değerli Halkımız!

15 Ağustos Atılımı'nın 9. yıldönümünün size kutlu olmasını dilerken, 10. savaş yılının da üstün başarılarla dolu geçmesini diler ve bu temelde sizleri selamlarım.

15 Ağustos Atılımı, bizim için bir yaşam, yeniden doğuş ve diriliştir. Sadece bir ulusal kurtuluş, bir gerilla savaşı değildir. Hücrelerimize dek uyutulmuş, kirlenmiş ne varsa temizleme hareketidir, uyanma hareketi, direnme hareketidir. Bin yılların bütün uyuşukluğuna, parçalanmışlığına, güçsüzleştirilmesine,

yoksullaştırılmasına karşı bir varolma hareketidir. Ulusal varoluş, toplumsal varoluş, maddi ve manevi her alanda varoluş savaşıdır.

Bu yaşadığımız yıllar ve sıcağı sıcağına yaşadığımız bugünler, her zamankinden daha fazla hepimizi derinden sarsıyor, meşgul ediyor, düşünmeye ve duymaya sevk ediyor; başımıza gelen nedir, bundan sonrası ne olacak? Bir yandan büyük umut, bir yandan büyük endişeler! En önemlisi de yeni bir yaşamın derin etkisi altında, yeni yaşama göz açma, bütün baskıya, işkenceye rağmen, bu yaşamı tek yaşam seçeneği olarak kabul etme, tüm varlığını bu yaşam için adama, sizin şu anda kabul ettiğiniz yaşam tarzınız oluyor.

Siz Kürdistan halkı!

Tarihte ilk defa böylesine bir gelişme ile karşı karşıya olduğunuzu biliyorsunuz. İlk defa bir yaşam şansı, ilk defa zafere yürüme şansının eşğine geldiğinizin farkındasınız. Mümkünse tarihimize biraz bakalım. Dünyaya, düşmana bakalım; kendisi için ne yapmış, ne istiyor, kendisi neyi yaşıyor? Kendimize bakalım; tarihin, dünyanın, düşmanın bizim için ne olduğunu iyi anlayabiliriz. Yara derindir, fakat canlanma ve sağlığa kavuşma da ihtimal dahilindedir. 15 Ağustos Atılımı'nın dokuzuncu yılında gerçekleşen; biraz da yaranın sağlam tedavi edilebileceği ve sağlam bir bünyeye ulaşılabiliridir.

Yaşam azminin kesinliği anlaşılmıştır. Bu savaş, sadece askeri-siyasi yönden bu kadar, 'kazandık' demekle anlatılacak bir savaş değildir. Bu, çok dar bir yaklaşım olur. En önemlisi, bu savaş bizi sadece yaşama yeniden döndürmekle, bir kimlik arayışına ve kimliğin gerçekleşmesine ulaştırmakla olmuyor, yaşamın en güzelinin mümkün olduğuna da hem inandırıyor ve hem de ona adım adım yaklaşıyor. Bunlar büyük kazanımlardır. Bizim gibi yaşamı ayaklar altında çiğnenen, her gün hor ve hakir görülen, insan yerine bile konulmayan bir halk için, böylesine güzel bir yaşam şansını elde etmek, kelimelerle izah edilemez. Bunu böyle bilmek gerekir. Düşman bütün gücüyle, basın-yayınıyla, askeriyle, politikacısıyla, hemen her olanağıyla üzerimizde niçin bu kadar duruyor? Yaşamı gasp ettiğini, halkın uyanmasının ne anlama geldiğini biliyor. Kahrettiği bir halkın ne istediğini, nasıl istediğini ve bunu nasıl elde edeceğini biliyor. Bu, düşmanı dehşete düşürmüştür.

Son olup bitenlere bakalım; 12 Eylül faşizmini bilirsiniz. 1980'li yıllara doğru geldiğimizde Kürdistan'da bir uyanış başlıyordu. Bu, PKK önderliğinde oluyordu. Faşizmin özel savaş kurumlarının ilk örgütlü olduğu yerler var: Maraş, Malatya, Sivas Erzincan vb. Bunlara ilk katliamları 1970'lerin sonlarında, biraz da tarihi anımsatırcasına uygulamak, aslında halkımızın ilk uyanışına böyle bir

katliamla cevap verip, sinmesini ve daha gözünü açar-açmaz tekrar kapatmasını istiyorlardı. Bunu böyle anlamak gerekir. Özel savaş, onun faşizmi, MHP'cisi, ülkücüsü devletten bağımsız değildi. Devletin gizli koluydu, sivil koluydu veya öyle gözüküyordu. Ama bir çok halkın başına getirdikleri felaketler vardır. En son Kıbrıs halkının, tarihte Rum ve Ermeni halkının başına getirdikleri felaketler vardır. O zamanki deyişle Teşkilat-ı Mahsusalarla topraklarından, yaşamlarından katliamla koparışları vardır. Onun en son halkası, 1970'lerin sonunda Kürt halkının başına getirilmek istendi. Tarihi iyi bilmek gerekir.

En son Sivas katliamından herkes ürkündü duydu. O küçük bir katliamdır ve kökeni tarihin derinliklerindedir. Dersim katliamı daha dün kadar yenidir, Maraş katliamı yine daha dün kadar yenidir. Ama bunlar katliamdı ve hepsi de Kürt katliamlarıdır. Bu yıllarda hainlerle ilişkiler var. İdris-i Bitlisiler devrededir. Güney Kürdistan'da ve her tarafta dürüst devrimciler imha edilirken, onlar güçlendirilir. Köy korucuları birden ortaya çıkmadı. Onların temelleri yüzyıllar önce, İdris-i Bitlisi zamanında Sultan Hamit zamanında, M. Kemal zamanında ve en son 12 Eylül döneminde atıldı. Hepsinin bir tarihi vardır.

Direnişin de bir tarihi var. Bunun en son halkası PKK idi. İsyancılar oluyordu, iki ayda, en fazla altı ayda en kötüsünden eziliyordu ve her zaman daha fazla düşüş gerçekleşiyordu. PKK direnişi, yeni bir direniştir. Düşmanı doğru tanımak kadar, kendisini ve çağı doğru tanımaya, tarihi doğru bilmeye dayanan bir harekettir. Bu hareket, oldukça bilimsel temelde başladı. Halka doğru yaklaştı, örgütü doğru geliştirmeye çalıştı. Savaşa da doğru yaklaşmaya çalıştı. Bu, 1980'e geldiğimizde Türk devletinin görülmemiş bir biçimde üzerine gelmesine yol açtı.

12 Eylül'ün hikayesini katliamlarıyla, işkenceleriyle ve halen süren savaşıyla bilirsiniz. Buna karşı büyük direndik. Yurtdışına zamanında bir çıkış vardır. Çok insanımız yurtdışına çıkar, biz de çıktık. Akıllı ve yerinde davranarak, en az imkanla dayanma, mevzi tutma ve en kısa zamanda ülkeye tekrar dönüş yapma temelinde çıktık. Bu çıkış ve bu dönüş tarihte emsalsizdir. Büyük devrimlere has bir çıkış ve has bir giriştir. İslamiyet'in hicreti gibi, İslamiyet'in Mekke fethi gibidir. Büyük devrimler, büyük yürüyüşler vardır. Bu da ona benzer büyük bir yürüyüştür. 15 Ağustos Atılımı, ondan öncesi ve sonrası, Mao'nun Çin'de uzun yürüyüşü, Fransız Devrimi, büyük Rus Devrimi'ne benzer çabalarla yüklüdür.

Bir hicret yapıyoruz, çok kısa bir dönemde bunu dönüğe çeviriyoruz. Ülkeyle, özgürlükle, kazanma tutkusuyla dopdolu bir dönüş. Büyük fetih ruhuyla dolu bir dönüş. Başlangıçta kimse bunu fark etmiyor. Bizim çıkışımız da, Mekke'den topluca çıkış gibiydi. Düşman uykudayken çıkmıştık. Gिरerken de

gerilla birliklerimiz Bedir Savaşındaki vuruş gibi bir vuruşla giriyorlar. Bunlar tarihi örneklerdir ve biz onlara benzeriz.

Sizlerle 15 Ağustos Atılımı'nın anlamını tartışıyoruz. Bu halk, bugün neden bu kadar birlik oluyor? Bu kadar işkenceye rağmen, neden bu kadar dayanıyor ve her geçen gün daha da büyüyor. Bunun tek bir izahı vardır; halk için her şey olduğu, yaşamın kendisi olduğu, hatta yaşamdan daha değerli bir adım ve üstün bir yaşam olduğu için, 15 Ağustos Atılımı bu kadar birleştirdi. Halkı bu kadar ayağa kaldırdı ve bütün dünyaya karşı bu kadar ayakta tutabiliyor. Haklılık, azim ve insanın yeteneklerini tümüyle yaptığı işe koşması bu eylemde o kadar güçlüydü ki, sonuçta bütün dünya da karşı çıksa, düşman her şeyini kuşanıp üzerine de gelse, içten ihanet ne kadar dayatılsa da, başarısı kaçınılmaz oldu. Çünkü haklılık var, büyük irade var.

Bütün dünya üzerimize geldi, yenildik mi? İhanet bu kadar arkadan vurdu, zayıflıklar bu kadar içten çürütmek istedi, düşürebildiler mi? Hayır! Bugün çok sağlam ayaktaız. Daha fazla kazanmanın bütün imkanları mevcuttur. En büyük ders; kazanabilme dersidir. Bir ders eğer iyi kavranılırsa, yaşamın en yücesini kazandırır, ondan daha büyük ders olmaz. O ders bin kez kazandırabilir. Biz, bu dersi veriyoruz ve bu dersi hepimize öneriyorum. Yoklardan, hiç birinin iğne ucu kadar da olsa, başarı imkanı görmediği durumlardan bu güne nasıl geldik? Bu, ancak kazanma dersiyle izah edilebilir. Kazanmasını bilin!

Yaşamımız, tarzımız kazanma tarzıydı. Yürüyüşümüz, kendimizi veriş tarzımız, sözümüz, adımımız doğruydü; kazanma dersleriyle doluydu. Ve düşman sürekli kaybediyor. Bugün dünyaya bakın; Amerika'ya bakın, Almanya'ya bakın; arkasındaki bütün Avrupa'ya, Rusya'ya bakın; ulaşabildiği ne kadar güç varsa, hepsi arkasında, fakat yine de kaybediyor. Denemediği teknik silah yok. Bizim dersimiz kazanma dersi; onun dersi, kaybetme dersidir. Bunu bileceksiniz.

15 Ağustos Atılımı'nın kazanma dersinin ruhu nedir? Çalışma tarzı, vuruş tarzı, hızı nedir? Bunların hepsi kazanma dersi içindedir. Böyle büyük düşünür, ruhu böyle duyar, dil böyle konuşur ve adımlar böyle hızlı atılır. Eğer bunları iyi bilip, uygularsanız, hiç kimse önümüzde duramaz. Hiçbir engel de başarımızı önleyemez. Bunlar güzel kazanmalardır. *“İnsanım, bana da biraz ülke, bana da biraz daha güzel bir yaşam gerekli”* diyorsun, o halde onu bu doğru kazanma dersleriyle elde edin. Madem bu kadar yaşam istiyorsunuz, madem *“Bu kadar güzellik bize de özgü olsun”* diyorsunuz, o zaman kendinizi doğru verin.

Hiç şüphesiz ki, bu savaş, yalnız yıkmak için, bir intikam için değildir. Yaşamın en güzel yerinden yakalanması içindir. Çok çirkinleştirilen ülkeyi, halkı, insanı güzelleştirmek için, yaşamı yaşanılır kılmak içindir. Aptal değiliz, kendimizi

bu kadar amansız olarak boşuna vermiyoruz. Ne parti içinde, ne halkımız içinde, ne dostlar içinde, ne düşman içinde bizi hiç yanlış tanımasınlar. Biz de ne kadar doğru tanırsak, o kadar doğru hareket ederiz. Bunun da herkese yararı vardır. Başta siz halkımız, doğru tanımak durumundasınız. Küçük değerler uğruna, büyük savaş veriyorsunuz, çok acılar çekiyorsunuz. Bir çoluk-çocuk için, bir parça tarla için, bir odacık için girmediğiniz zorluk yoktur. Ama büyük ülke kazanma, büyük özgürlüğü kazanma, halkın büyük birliğini ve evini kurma, onun büyük yaşam güzelliğini kurma, herhalde her bireyin amacının gerçekleşmesinin tek doğru yoludur. Bu savaş, bütün bunları açığa çıkardı, bilincimizi ayağa kaldırdı. Kişiliğimizi doğrulttu, ruhumuzu genişletti, bizi birleştirdi. Yaşamak için başka türlü mümkün mü?

15 Ağustos Atılımı'nı ve ondan öncesini başka türlü tanımlayamayız. 'Ne mutlu ki, biz bu adımı başarıyla attık' diyoruz. Bugün bana sorarsanız; ne kadar dayanılabilir ve en önemlisi de nasıl gelişilebilir diye saatleri ve günleri saydım. Kolay değil. Bütün Kürt isyanlarına bakın; on binlerce kitleyle ayağa kalkan bir isyan, ilk hafta da çözülüyor. Bedirxan Bey'in isyanı on beş binlik ordusuyla, üç günde çözülmüştür. Şeyh Sait'in on binlerinin ayağa kalkışının çözülüşü ilk hafta içindedir. Seyit Rızaların etrafı kuşatılmıştır. Barzani'nin yirmi dört saat bağımsız direnme gücü yoktur. Bütün bunlar gerçektir.

Bizimkiler sıfır ile başlıyor ve her geçen gün dalga dalga büyüyor. Bugün düşman Kürdistan dağlarından çıkarılmıştır, bitiktir. Bombalamadığı yer, denemediği silah kalmadı. Her dağa tırmandı, ama başaramadı. Yalnız silahla mı bu durumu yarattık? Hayır! Yalnız silahla mı bu duruma geldik? Hayır! Silah düşmanda bin kat daha fazlaydı. Yalnız sayı ile mi hallettik? Hayır! Dağda kalmakla mı yaşadık? Hayır! Bunun altında bir çok şey var. Her şeyden önce özgür insan ruhu, sabır, inat, haklılık ve yaşama tutkusu var; savaşın,ölüm-kalım savaşı olduğunu bilme var, tarz ve taktik var. Bütün bunlar bu savaşı biraz kazandırıyor. Düşmanı ummadığı bir durumla karşı karşıya bırakıyor.

Düşman, daha bugüne kadar inanmıyor: *"Nasıl ayakta kalıyorlar, ben ilk günde niye vuramadım"* diye kendisine her gün soruyor. *"1980'de niye vuramadım, 1985'te, 1990'da niye temizleyemedim"* diye kendini sorguluyor ve henüz gerçeği de kavrayamamıştır. Düşmanın başı Demirel, *"Bu PKK'yi iyi anlamalıyız"* diyor. Demek ki halen anlayamamıştır. O anlamaya çalışsın, ömrü yeter mi? Düşman bizi niye tanımıyor? O, ne ülkemizi tanıdı, ne de insanımızı. Dolayısıyla bizi de tanıyamaz. Onun tanınması, yok etmedir, 'sen yoksun' demektir. Bu şimdi ona pahalıya patlıyor.

Biz kendimizi de tanıyoruz, düşmanımızı da tanıyoruz ve onun için kazanıyoruz. Zayıflığımızı, güçlülüğümüzü, haklı yönleriyle kendimizi, haksız yönleriyle de düşmanı ne kadar tanırsak; bu, bizi yaşama ve yüce bir savaşıma doğru çeker. Biz bıkmadan, usanmadan bunun savaşımını verdik ve bu, kazanmaya yol açtı.

Siz Değerli Halkımız ve Bütün Savaşçılar!

Bu savaşa emeği geçen en başta şehitlerimizin ruhu şad olsun ve bilsinler ki, savaşa hakkı verilmiştir. Önderlik bu konuda, özellikle bir insanda olabilecek çalışma gücünü, bütün şiddetiyle, esnekliğiyle, sertliğiyle, söz ve yürüyüş gücüyle gösterebilmiştir. Bir kişi, bir önder kendisini bir savaşa doğru yatırır, neyi başarabileceğini mükemmel ortaya koyar. Eğer önderlik dersini biraz daha iyi anlarsanız ve her sahaya bunu uygulamaya çalışırsanız, açamayacağınız kapı yoktur. İstedığınız yaşamı, onun için istenilen başarıyı hepimiz sağlayabilirsiniz. Yalnız dürüst olun ve doğru yaklaşın.

Önderlik, bir bireyin veya bir ailenin, hatta bir sınıfın, ulusun keyfi için yapılmıyor. Temel özgürlük savunması için yapılıyor; bunu anlayacaksınız. Anladığımızda gücünüz bin kez artar, ruhunuz bin kez genişler, sevginiz, coşkunuz, çalışma kapasiteniz, çabanız bire bin ürün verir. Bizden alacağınız en büyük güç budur.

15 Ağustos Atılımı'nın 9. yılı böyle geçti. Bilanço vermeyi çok da önemli görmüyorum. Binlerce şehit verdik. Düşman on binlerce şehit verdi. Bunlar o kadar mühim de değildir. Düşmanın başı Demirel, şunu söylüyor: *"Bu, bir kişinin düşüneceği, planlayacağı bir iş değildir."* Hepinizin huzurundayız ve sıfırdan nasıl düşündüğümüzü, nasıl planladığımızı dünya biliyor. Kendisi çok yaşlı, kafası çok çalışıyor gibi gözüküyor, ama anlamayan, planlamayan kendisidir. İnsanlıktan anlamayan, sözde kurt siyasetçidir. Siyasetten anlamayan sözde büyük ordudur. Ordudan anlamayan, kendi halkını da büyük çıkmaza süren ve insanlıkla alay eden kendileridir; biz değiliz.

Bunlar *"Bu düşünce gücü bunda olamaz"* diyorlar. Düşünce gücünün bizde olduğunu hepimiz görüyorsunuz ve bu kafayı sıfırdan bugüne bizzat bizim getirdiğimiz malum. Ama burada bir gerçeği iyi görelim; düşman bir hiç durumuna girmiştir. Başarısızlığını örtbas etmek için *"Arkalarında birileri var"* diyor. Evet, onların arkasında dünya var, onu yaşatmak için var ve bizim arkamızda da bizi arkamızdan vurmak için dünya var.

Biz büyük insanlığımızla kazanırız. Daha da somut olarak, düşman ordusunun nasıl başarıya gittiği şurada kalsın, nasıl yenilgi içinde olduğunu benim

söylememe gerek yok. Düzenli ordu yapamıyor diye özel ordu oluşturacaklar. Hani bu anlı-şanlı orduydu, dünyada en çok sözü geçen orduydu. Bu dokuz yılda yapamadı da bir kaç ülkücü çapulcu mu yapacak? Kendileri de zaten buna inanmıyorlar. İstedikleri kadar özel ordu kursunlar, kaldı ki özel orduları var. Hem de her türlü kanunsuz ve cinayet orduları var. Bunda sınır yok, yenisini kurup kurmamaları da o kadar önemli değil. Onların denemediği hiçbir şey yok. Bu TC ordusu içinde, TC'nin siyasi ordusunda da bulaşmadıkları melanet yoktur.

Bizim için “PKK melaneti” diyorlar, melanetin melaneti kendileridir. Kötünün de kötüsü, insan soyunun azgın düşmanı da kendileridir. Hitler'i de geride bırakan, her türlü ırkçıyı da geride bırakan kendileridir. Bütün sağcısı, solcusu, dincisi birleşerek bir şebeke oluşturmuşlar. Birisi Amerika'nın adamı, birisi İngiliz adamı, birisi Alman adamı, birisi Suudi'nin adamı; birisi kafiri oynar, birisi Müslüman'ı oynar, birisi komünisti oynar, ama hepsi milli meselede birleşir; “*Milli mutabakat*” derler. Eskiden Ermeni'ye, Rum'a karşı birleşirlerdi, şimdi Kürt'e karşı birleşiyorlar. Askeri, sivil hepsi birleşiyor.

Yeni bir başbakan icat ettiler; kadın başbakan. Biraz daha Avrupa'nın sempatisini kazanmak istiyorlar, yine Amerika'nın vatandaşymış, Amerika, onun ikinci ülkesiymiş. Sadece desteklerini almak için, yani bir altı ay daha sağlam destek için bunu yapıyorlar. Genelkurmayı görev süresini bir yıl uzattılar. “*Dere geçilirken at değişmezmiş*” dediler, ‘kaçtılar demesinler diye’ uzatıldığını söylediler. Bu açık bir başarısızlık örneğidir. Genelkurmay, hınçla ve hem de katliamla başarısını ispatlayacak! Bu tamamen bir yenilgidir. Daha fazla vurmasının da fazla anlamı yok. Avrupa'yı aldatmak için sosyal demokrasi devreye koydular. Hepsisi de Demirel hükümeti döneminde bizi bitirmek içindi. Olmadıysa, bu yeni hükümet döneminde bitirmek içindir. Plan yine geçerliliğini koruyor; dağları temizleyeceklermiş! Fakat umutsuzlar.

Geride kalan savaşın dokuz yılı, başaramayacaklarını gösteriyor. 10. yılın bizim için bir yükseliş yılı olacağını çok açık gösteriyor. Onlar bahar operasyonlarıyla, yaz operasyonlarıyla bize azami yüklendiler, fakat sonuç, onlar için en başarısız dönemdir; bizim için daha fazla direnme, daha fazla mevzilenme, daha fazla düşmanı geriletme, daha fazla büyüme dönemidir. En zor süreçte bunu başardık.

Peki 10. hamle yılında neler yapılmaz? Bütün ülkemizin dağlarında mevzilenme olmuştur. Serhat'tan tutalım Dersim'e, Toroslara, Cudilere, Zağroslara kadar ne kadar dağ varsa, hepsi gerillaya mevzidir. Gerilla ordusunun istediği kadar büyüme imkanı var, istediği kadar silahlanma imkanı var. Halkın ezici bir kesimi birleşmiştir. Daha şimdiden ülkenin büyük bir kısmı denetim altındadır.

Üzerine ısrarla yürürsek, önümüzdeki dönemde açık ki ülke önemli oranda kazanılacaktır. Halkın desteği, halkın iktidarına dönüşecektir.

Çok kullanmak istedikleri Güney bizim yedeğimizdir; ya atılır, ya devrime hizmet eder. Güney'i başka türlü kullanamaz. Türk-Kürt çelişkisi yaratmak istiyorlar, bu daha da fazla Türkiye için demokrasidir, Kürdistan için kurtuluştur. MHP'nin, faşistin, ülkücünün özel ordusu kurulursa; buna karşı Türk halkının demokratik savaşımlı, Kürt halkının bağımsızlığı daha fazla gelişecektir. Düşmanın çareleri tükenmiştir. Bizimkiler ise yeni yeni devreye giriyor. Mevziler sağlam kuruluyor, büyüme sağlam geliyor. Savaş biçimleri yeni yeni devreye giriyor. İttifaklar yeni yeni ürün veriyor. Dolayısıyla 10. savaş yılı kesin bağımsızlığı ileri düzeyde kazanma, ülkemizde denetimi ilerletme, gerillayı büyütme, ulusal cepheyi büyütme, halk iktidarını bir bütün olarak geliştirmedir.

Bu cepheyi büyütelim derken, 15 Ağustos Atılımı'nın 9. yıldönümünde cephe ilanını da gerçekleştiriyoruz. Dışımızdaki bir çok gücün de, artık açılan yolda birliğe katılması söz konusudur. Olumlu bir adımdır. En azından engel teşkil etmeler azalıyor. Güneyli güçlerle de girilen ilişkiler, artık devrime ya hizmet eder, ya eski olumsuz rollerini oynayamazlar. O noktaya ulaşılmıştır. Ulusal Meclis gerçekleşme aşamasındadır. 10. savaş yılında bütün bunlar daha ileri bir adım atacaktır. Görülüyor ki, eğer ciddi bir engeli kendi kendimize oluşturmazsak, halkımız bu yılı kesin kazanacaktır.

Siz Değerli Halkımız, Bütün Yurtseverler ve Dostlar!

15 Ağustos Atılımı'nın gerçeğini kavramaya çalışırken ve en önemlisi de önümüzdeki yılı ve yılları kazanmaya çalışırken, sadece mutlu olabilirsiniz demiyorum, maddi gelişmelere dayanarak gelişmeyi bizzat kendiniz yaratabilirsiniz ve hiçbir güç bu gelişmeyi elinizden alamaz, sizi geriletemez. Kazanmak için her şeyimiz var. İradeniz, birliğiniz gerçekleşiyor. Ulusal irade, savaş iradesi, birlik iradesi hepsi adım adım pekişiyor. Ordu kuruluşu çığ gibi büyüyor. Daha ne isteyebilirsiniz? Yaşamın kendisi bunlardır. Ulusal varlık bununla güvence altına alınır. Ulusal yaşam, toplumsal özgürlük bununla garantiye alınır. Az uğraşmadık, şüphesiz kolay bırakmayacağımız gibi, temel yaşam garantimiz oluyor, silahlı güçlerimiz, cephemiz, birliğimiz gelişiyor.

Bundan sonra bu temelde yeni yıla yükleneceğimiz açıktır. Daha gelişmiş bir halk birliğiyle, ulusal cephesiyle daha sağlam tutulmuş mevzilerle, gerilla savaşımlıyla dengelyi zorluyoruz. Ülkede denetimi alabildiğine yayıyoruz, bu temelde yükleniyoruz. Parti iyi öncülük ediyor; oldukça güç kazanmış, tecrübeli ve ünlü gücüyle saptırılmayacak, içerden provoke edilemeyecek kadar tecrübelidir.

Dayandığımız ittifaklar kolay yıkılmayacak cinstendir. En başta da özgüce dayanıyoruz, özgüç olduktan sonra her şeye sonuna kadar dayanılabilir.

Değerli Halkımız, Bütün Partililer, Savaşçılar ve Dostlar!

Dokuz yılı geride bırakıp, yeni bir hamle yılına girerken, görüyorsunuz ki; yeni bir yaşam yaratılıyor, bin yılın rüyası gerçekleştiriliyor, bin yılların kaybettirdikleri on yılda kazanılıyor. Yüz yılın kaybettirdiklerini, bir yılda kazanmak büyük bir olaydır. Bu, bizi coşkuya getirir, yeteneklerimizi ayaklandırır, bizi zafere biraz daha yaklaştırır, yaşamı ölümsüz kılar, bizde gerçekleşen de biraz budur.

Hiç şüphesiz hatalar olmadı değil, eksiklikler yoktu değil; ama yine de hataları, eksiklikleri gidermenin yolu, savaşı tırmandırmaktır. Ne kadar savaşa yüklendiysek, o kadar hatalara da yüklendik; kişilik çözümlmelerini, yeni kişiliğin yaratılışı meselesi haline getirdik. En değme ameliyatın yapamadığını, biz kişilik çözümlmesiyle yaptık. Çözemediğimiz insan özelliği kalmadı. En güçlü insan çözümlmesini biz yaptık. Ruhla siyaset arasında, sevgiyle siyaset arasında, savaşla siyaset arasında bilimsel ilişki kurduk ve çözümledik. Ekonomiyle, sosyal yaşam ve siyaset arasında, aile ile düşman arasında ilişki kurduk ve çözümledik. Bunlar büyük gelişmelerdir.

Sadece ulusal kurtuluş, toplumsal halk özgürlüğü değil, cinsler arası özgürlük, halklar arasında eşitlik, ruhun zaferi, sevginin zaferi, devrimin zaferi hep bu yıllarda gerçekleşti. Sadece bir siyasal devrim değil, ruhsal devrim yapıldı, manevi devrim yapıldı; inanç, irade ve azim devrimi yapıldı. Bunların hepsi büyük devrimlerdir ve bu yıllara sığdırıldı. Düşman bir devrimi yıkabilir, ama diğer devrimleri nasıl yıkacak? Büyük uyanış içindeki insanın devrimini nasıl yenecek? Zaten yenemediği de ortadadır.

Görüyorsunuz ki, insanoğlu kendini bir işe, hatasıyla-sevabıyla doğru verirse başaramayacağı iş yoktur. Bu sözü biz en zor meselede, kendi yaşam meselemizde, kutsal Ulusal Kurtuluş Savaşımızda denedik ve başarıyla gerçekleştirdik. Bu anlamda ne mutlu size diyoruz. Hiç şüphesiz bundan sonrasını da böyle yürütmeye çalışacağız. Kendimi bu işe inandırmak için yılları harcadım. Bir kaç arkadaşı, bir grubu bu işe inandırmak için yılları harcadım, savaşın gereklerini inandırmak için yılları harcadım ve siz halkı inandırmak için yılları harcadım. Görüyorsunuz ki başardım. İyi bir başarı, güzel bir başarı, fakat şımarılmıyorum ve bu basit bir görevdir diyorum. Biraz namusluyum diyenin, kendini doğru vermesiyle başarması gereken bir görevdi. Onun rahatlığı içindeyim. Başa düştü, kimse talip olmuyordu

bu işe, biz talip olduk, kaçmadık ve sonuç; güzel bir başarı oldu. Değerini takdir edersiniz ve hiçbir şeyle de değiştirmemelisiniz.

Bu temelde sizleri tekrar selamlıyorum. 15 Ağustos Atılımı'nın sizin için gerçek bir bayram olmasını diliyorum. 10. yılı bu temelde mutlaka kazanacağımıza inanıyorum. Özgürlüğe ve bağımsızlığa her zamankinden daha fazla yakınız. Ülke her zamankinden daha fazla bizim olacaktır. Eskinin cennet ülkesi, insanlığın yeni cennet ülkesi olacaktır. En eski halk, dünyanın en iyi, en güzel halkı, doğru halkı olacaktır ve siz böyle bir halk olacaksınız. Bunca çekilen acılardan sonra, size bunu bir hak olarak bahşediyorum.

Bu temelde kendimizi tanıyoruz, görevlerimize sarılıyoruz. Görevin büyüğüküçüğü demiyoruz. Köylü köyde, kentli kentte, tarlada, fabrikada, okulda, dağda ve her yerde; taşla, sopayla, sözle, ruhla, silahla, neyle mücadele ediyorsanız edin. Her türlü yöntemle üstümüze geliyor, biz de her yöntemle üzerine gideceğiz. Bu yılı kazanmak için, bir insanoğlundu ne yeşeriyorsa onu göstereceğiz. O vahşette sınır tanımıyor. Biz de ona hakkettiği bir biçimde karşılık vereceğiz. Bundan sonraki yaşamınıza, bundan sonraki görevinize böyle sarılın.

Ben de en iyisini yapacağım. Büyük tecrübemi, büyük yetki ve olanaklarımı bundan sonra daha mükemmel kullanacağım. Fakat bir insanın ömrü, takati, gücü de bellidir. İlahlaştırmamak gerekir, abartmamak gerekir ve aynı zamanda hakkını vermek gerekir, layık olmak gerekir. Eğer bütün bunları da doğru yaparsanız, belki uzun sürer, belki zorlanırsınız ama mutlaka kazanırsınız. Ve kazanmaktan başka ne bir şey isteriz, ne de veririz. Sadece kazanmayı istemiyoruz, her zaman söylüyoruz; kazanmanın mahkumu olan yegane halk biziz. Her halkın başka seçeneği, başka yaşam biçimi olabilir, ama bizim için savaşı kazanmaktan başka bir yaşam seçeneği yoktur.

Siz Değerli Halkımız, Bütün Savaşanlar ve Dostlar!

Bundan sonra da bu temelde, bu mücadeleye daha büyük bir kararlılıkla, azimle, çabayla yükleneceksiniz. Mutlaka kazanacaksınız. Biz de bu temelde yükleneceğiz, kazanmaktan başka hiçbir şeye aman vermeyeceğiz. Şehitlerin anısını, vasiyetini mükemmel temsil edeceğiz. En az düşmanla savaştığımız kadar, hatalarımız ve eksikliklerimizle savaşaacağız. Eksikliği, geriliği kim dayatırsa, onunla savaşaacağız, ama usulüne göre yapacağız. Hiç kimse bizden başka türlü davranış beklemesin.

Her zaman doğrular için yaşadık. Her zaman eksiklikler ve zayıflıklarla savaştık. Bundan sonra daha fazla olacaktır. Bu yoldaşça, bu insanca, bu

yurtseverce olacak ve hepinizin de böyle yapmasını diliyorum. Mutlaka bu temelde başarmanızı bekliyorum.

15 Ağustos Atılımı'nın 9. yıldönümünü geride bırakıp 10. yılına girerken, bir kez daha sizi bu temelde selamlıyorum. Bizi soran, bize umut bağlayan hepinize; bu temelde kazanacağımıza dair sözümüzü yeniliyorum, selam ve sevgilerimi sunuyorum.

17 Ağustos 1993

Doğru Yol; İnsanlık, Yurtseverlik ve Özgürlük Yoludur *

Kürtleri yok edeceğiz diyorlardı, fakat tarihte ilk kez öyle iyi darbeler indirdik ki, intikam alındı. Şimdiye kadar tarihte kimse intikamını böyle almamıştır, biz aldık. Şimdiye kadar bize ne kadar vurduysa yanına kâr kaldı, ama bu sefer, gün be gün intikam alınıyor. Kafamızı bunun dışında başka hiçbir şeye yoramayız.

Büyük bir savaş oluyor. Dinliyorsunuz, haberiniz var mı?

X.: Var Başkanım.

- Radyo ve televizyonları izliyorsunuz. Kürtlerin aklı dardır, temel sorunlar üzerinde durmayı bilmiyorlar, kendilerini çok geri bırakmışlar. Ruhunuzu genişletin, zihninizi açın diyoruz. Gerçekten de dünyada kendini mahfeden biz kendimizdik. Üzerine el bastığımız Kürtlük, bin kez ölüdü. Yaşam konusunda hiçbir hayrı kalmamıştı. Bugünlerde bu hususlar da ortadan kaldırılıyor.

Çok iyi biliyorsunuz ki, ucuz laf sarf etmekten ve duman tüttürmekten başka bir şeyden anlamıyorsunuz. İnsanımız, politika, bağımsızlık, savaş konularında çok zayıf düşmüş ve düşmanına hizmet ediyor. Bunu değiştirmek istedik; bazı şeyler değişti. Gönlünüzden geçen nedir bilemiyorum, ama düşmanına karşı koymayan birisinin beş paralık değeri yoktur; ölüsü de, dirisi de haramdır ve kabul edilmez. Yaşam da haramdır. Bunun için, işkencede, ateşte bunun üzerine yürüdük. Neden? Bunun dışında her şey haramdır da ondan.

Siz de biraz dostluk yapıyorsunuz. Eğer bu yaşam olmasaydı, ne din, ne iman doğru olurdu; ne yemek ve içmek, ne de yaşam helal olurdu. Şimdi biraz helaldir. Çünkü biraz namus yolundasınız. Çok değil ama, yine de idare eder. Önderliğin çalışmasını nasıl tanıyorsunuz bilemiyorum, ama ben başlangıçtan beri sıkılıyorum. Neden sıkılıyorum? Bu ne yaşamdır? Babamın ve anamın karşısında da duruyor, 'bu nedir' diyordum. Bu ne yaşamdır ki, bu çocuklara sunuluyor? Ne geleceklerinde, ne geçmişlerinde bir şey var. Onlara, 'gücünüz yok, yardım da edemezsiniz, ama önünde de durmayın' dedim. Ağlamak da yok! 'Burada biraz yiğitliğiniz varsa, düşmana karşı durun' deyip, aileden, köyden çıktım. Tüm eski dostluklardan ayrıldım ve yedi yaşımdan şimdiye kadar da kendimi bu yola verdim. Çünkü, başka türlü yaşam elde edilemez.

Bir halktır, kimsenin kimseden haberi yok. Hep parça parça, hep dar zihinli ve çaresiz! Kimse kimsenin durumunu sormuyor, kimse kimseye güç vermiyor. Bir

* Son siyasal gelişmeler ve kitle sorunları üzerine bir grup yurtseverle sohbet

başına bu dünyada ne yapacaksınız? Ortadan kalkarsınız. Zaten Kürtlük ortadan kalkmış. Dünya uzaya ulaşıyor, bizimkiler kendisinden başka kimseyi tanımıyor. Bu çok yanlış bir yoldur. “*Bu ne savaştır, bu ne ateştir, bu ne kandır*” diyorsunuz. Peki yaşam nedir? Öyle bir günlüğüne bile tenezzül edeceğimiz bir yaşam önümüzde var mı? Doğrusu benim bu kadar işim var, çalışmalarını bu kadar ilerlettim, ancak yine de yaşamaya tam hakkım olduğunu düşünmüyorum. Yaşam bizim için değil, yaşam savaşa hizmet içindir. Düşman da bunu biliyor ve öyle üzerimize geliyor.

Kürt insanı kendine geliyor, öyle güçlü değil tabii, ama bir kaç yavaş adım atıyor. Eğer daha derinliğine kendisiyle olsaydı, kendi insanlığını tanısaydı, öyle durması mümkün değildi. Beyni, yüreği ve çabası büyük olur, bir de bu eski, boş ve gereksiz şeylerin üzerinde durmazdı. Daha çok geleceğimiz nedir, amacımız nedir, derdimiz, acımız nedir? Bunların ilacı nedir? Hususları üzerinde dururlardı. Bu olmazsa olmaz.

Her gün arkadaşlar da, kendilerini çocuklar gibi yere atıyorlar ve deliliğe vuruyorlar. Eşeğe gücü yetmiyor, semeri dövüyor misali. Öyle olmaz! Kendinizi adam yapamazsınız diyorum. Her gün kendilerini kandırıyorlar, savaşta çabuk düşüyorlar, yaşamda çabuk kaybediyorlar. Olmaz diyorum. Ucuz bir yaşam uğruna kendini yere atıyor, kendini öldürüyor; ‘şimdiye kadar kendini mahvettin, kalk, kendine gel’ diyorum. Her şeyi önderlikten istemek olmaz! Önderlik de bir insandır, imkanları sınırlıdır. Kendisini yaratıyor, çalıştırıyor ve yürütüyor. Bu hepinizin işidir. Çocuk gibiler!

Bütün Kürt halkı böyledir. Ağlıyorlar! Ağlama konusunda güçlüdür ve kendini kandırır. Yiğitlik konusuna gelince çabuk öldürülüyor, ama başkaları için ölüyor. Kendi temel meseleleri, her şeyden önce gelen amaçları için başı eğiktir. Böyle şeylere değer vermem. Kim olursa olsun, genç, ihtiyar, çocuk, kız, ne olursa olsun; dürüst olacaksın, bu sahtekarlığı bırakacaksın. Bu kadar yıldır kendinle oyna, kendini öldür, kim için, ne içindir? İşte parti siyaseti, parti yaşamı bunun üzerine inşa edildi. Bazı şeyler oluyor, bir kaç adım atılıyor.

Şimdiden düşman başarmamızın mümkün olduğunu fark etmiş. Bizim için, “*Ya ölüm, ya teslimiyet*” diyor. Generaller de öyle diyor. Gerçekten ellerine fırsat geçse, bizi bir gün bile yaşatmazlar. Burada kendini yaratacak, koruyacak ve ağlayıp, kaçmayacaksın. Dağların, silahların ve partinin var, kendini vereceksin. Kaçmakla, ağlamakla olmaz, direneceksin. Bin yıllık uyku, bin yıllık aldanma, kirin, pasın bizim olması büyük bir ayıptır, bundan arınmak lazım.

Tek başıma başladım, buraya kadar getirdim. Bir kaç doğru üzerinde gece-gündüz kendimizi yürüttük ve buraya kadar getirdik. Dünyanın, tarihin tümü

karşımızdaydı, fakat doğru olan budur; ya insan olacağız, ya öleceğiz dedik. Ya insanlık, ya ölüm! Bu güne kadar böyle geldik, güç olduk. En büyük ayıp, kadınlar gibi ağlamak, başını kaldırmamaktır.

Başkaları için bin yıldır, milyonlarca kişi öldü. Senin ülken, adın kalmamış, kökün kazanmış. Niye kendini sormuyorsun? Niye kendine yanmıyorsun? İnsan kendisini bu kadar inkar eder mi? Bu kadar kendini bırakır mı? Böyle nereye varacaksın? Bu dünyada kim sana yer verecek? Vermezler! Kendini hangi tarafa vursan da, seninle oynarlar. Şimdi bakıyorum da, dünyada bizim gibi birisi yok. Avrupa'ya, Arabistan'a mı gideceksin? Onların zaten yerleri yok. Sen cennet gibi vatanını terk ettin; başkalarının vatanında, nerede yer edineceksin? Akıllı olalım.

Belki bazılarınız bizi tanımıyor; *“Niye kendimizi bu ateşe koymuşuz, derdimiz ne”* diyorsunuz. Çok düşünüyorum; otuz-otuz beş milyon insan ve bir karış vatani bile elinde yok. Bir tane akıllı insanımız yok. Gençlere acıyorsunuz. O büyüttüğünüz gençler, yolda yürümesini bile bilmiyor. Beynimi paramparça ettim, ‘yolu böyle yürüyün, düşmana böyle bakın’ diyorum, yapamıyorlar. Sigara içmekten başka bir şey elinden gelmiyor, aklını çalıştıramıyor. Ne siz bir şey öğretmişsiniz, ne başkalarının okulu bir şey öğretmiş! Öyle büyümüşler. Gece-gündüz otuz yıldır üzerinde çalışıyorum.

Şimdi kendime bakıyorum; ‘niye kendini bu hale soktun’ diyorum. Her hareketimiz bu çocukları eğitmek içindir. Bir halka, tek başına ne kadar öğretebilirsin? Kim gelmişse ona yalan söylemiş, onunla oynamış ve onu aldatmış. Bu halka, tek başıma doğruluğu nasıl öğreteceğim? Yalnız doğruluk da değil, savaşı nasıl öğreteceğim? Düşman sonuna kadar hazır, sen de bu halka savaşı öğreteceksin! Öyle bir halk ki, fesatlıktan başka elinden bir şey gelmiyor. Köy fesatlığı, ev fesatlığı, dedikodu. İçimizde de gece-gündüz böyle yapıyorlar. ‘Arkadaş, dedikoduyu bırak, karşında düşman var, başını kaldır düşmana bak’ diyorum, yapmıyorlar.

Ben olmasam, iki günde birbirlerini düşmana verecekler; eski alışkanlık! *“Ben ağa, sen ağa”* diyorlar. Ben söylüyorum diye değil, bana en yakın olanlar da böyleydi. Bırakırsan, bir günde kendilerini ağa yapacaklar. Ağalık yapmasını da bilseler! İkinci günde düşmanın uşağı olurlar! Gafiller, sonra da ağhyorlar.

Yiğitlik nedir? Yiğitlik, kendini kandırmamaktır, doğruluktan şaşmamaktır. Ucuz laf etmemektir, çocuklar gibi ucuz şeyler istememektir. Bunu yapamıyor, ölümü kabul ediyorlar. Her gün bana haber geliyor; *“Şu köyde, şu evde gitti”* deniliyor. Sen gerillasın, silahın omzunda, o köyde ne yapıyorsun? Bu, gerilla kanunlarında yasaktır. Köylere girmemeleri gerekiyor. Dağ yanı başında, yarım

saat çıksa, kendini dağda koruyabilir; kabul etmiyor. İlla köy de köy! Köyde kendilerini mahvettiler.

Ben kendimi neden burada tuttum? On beş yıldır yurt dışındayım. Halk içindir, böyle istendiği için sabrettim. Tek başıma değil bu kadar yıl sabretmek, eğer bu büyük dava olmasaydı, on beş gün bile sabretmem mümkün değildi. Ben arkadaşlarıma bakıyorum; dağların doruklarındanlar, yerleri bizimkinden yüz kat daha iyidir, tahammül edemiyorlar. Kendilerini, illa düşmanın darbelerinin altına sokuyorlar. Bir şey daha var; ne camiye geliyorlar, ne de kiliseye. Ne köyde, ne dağda kendilerini idare ediyorlar. Kendi kendilerine bela oluyorlar. Düşman onlarla oynamış, kuvvetsiz bırakmış, bu nedenle kendilerini idare edemiyorlar. Bunların tümü, önümüzde sorun olarak duruyorlar. Gece-gündüz üzerinde duracağız.

Bırakın savaşmalarını, biliyorsunuz ki TC, şimdiye kadar kim ayağa kalkmışsa başına vurmuştur. Bir hafta veya bir iki aydan fazla zaman tanımamış, hepsini tasfiye etmiştir. Tarihte böyledir, üç aydan fazla kimse dayanamamıştır. Şimdiki düşmanımız, eski düşmandan yüz kez daha güçlüdür. Elinde her silah var, sayısı daha fazladır. En son Güney’de, Barzani yirmi dört saat diremedi. Dış destek kesildiğinde yirmi dört saat içinde kaçtı. Kaçıştan başka pratiği yok.

Biz tek başımıza, bu savaşı yıllardır yürütüyoruz. 15 Ağustos Atılımı, onuncu yılındadır. Düşman bin kez sefer düzenledi. Hatta geçen beş ay içinde, kendi ağızıyla belirttiği binden fazla operasyon var. Başaramadı. Her yıl iki bin operasyondan hesaplınsa, on binin üzerinde operasyon eder. Yine de direndik. Tarz var, bir gün tarzından saparsan, gidersin. Beynin, dakikası dakikasına tarzın üzerinde olacak.

Saddam bir top attı, Güney’i terk edip kaçıklarını biliyorsunuz. Çok iyi biliyorsunuz ki, Duhok’a bir top attılar, önderliği tümünden kaçtı. Düşman, bizim üzerimize her gün yüzlerce uçakla, helikopterle, tankla, topla, binlerce bomba yağdırıyor, buna rağmen dağa giremiyor. Büyük ayırım buradadır. Siyaset ve inanç, tarzın üzerindedir. Düşmanımız TC, Irak’tan bin kat güçlüdür.

Burada önemli olan; akıllı olan biri, kendi yolunda dürüst yürürse, büyük işler yapabilir. Elimizde ne kadar parçalanmış iş varsa hepsini yaptık. İçinde yüzde bir sağlamlık varsa, onu da yaptık. Bu düşmanın karşısında durduk. Belki haberiniz yok, sorunuz da değil, *“Biz nerede karşı koyacağız, düşman kim, biz kim? Şimdiye kadar nasıl gelmişse öyle gitsin, kim direnecek?”* diyebilirsiniz. Doğrudur, imkanlarınız yok. Bırakın direnmeyi, adınızı bile dile getiremiyorsunuz. Öyle alışmışsınız veya üzerinizde bu zor böyle yürütülmüş. Biz de, kendimizi insanlıktan alıkoymayız dedik.

Kimliğini, aslını inkar eden kişi haramzadedir. İnkâr etmezsen de, düşman seni vurur. En kötü ölüm de budur. Ne aslını dile getirebilir, ne de kendini ortadan kaldıracabilirsin. Tam da yarı ölü bir yaşam! Karanlıklar içinde her gün çürüyen bir yaşam! Kendinde olan bir insan, bu yaşamı kabul edemez. Benimki bu temeldeydi. Bu sert yaşamdan çıktık, kendimize yüklendik, kendimiz için bir yaşam yaptık. Kendimi namuslu kılmak için bu savaşı verdim. Başka türlü kendimi insan sayamam dedim. Tek başıyaydım, kimseden yardım da istemedim. Bilakis herkese yardım ettim. Bazı insanlara bir şeyler öğrettik, yürüttük, yürüdüler.

Hayırlıysan, yardımı kendine yaparsın. Eğer insanım diyorsan, kendi kendine yardım edersin. Başka türlü bir şey istemeye hakkın yoktur. Ülkene bu kadar yüz çevirirsen, aslını inkar edersen, bir şey isteyemezsin. Her kötülüğü kabul edemeyiz. Elimizden bu kadar gitmiş bir yaşama, bizim yaşamımızdır diyemeyiz. Bu kadar yara bere olan, kir pas dolu bir yaşama bizim yaşamımızdır diyemeyiz.

Çoğu kimseye, hatta arkadaşlarıma bakıyorum; doğrusu beni önder de sayıyorsunuz ama, ben hala kendimi bu kirden ne kadar temizledim diye düşünüyorum. Kokmuşluktan kendimi ne kadar çıkardım? Kendimi ne kadar insan sayabilirim? Her gün bu hesabı kendime soruyorum. Kendimi hiçbir şey bilmeyenler gibi yaşatamam. Öyle yaparsam, kendimde bir şey yaratamam. Yine, ‘ben iyiyim, önderim’ diyemem, diğer önderler gibi yapamam. Öyle yaparsam elden giderim. Yaşamımı kendim yapmazsam, kendime hesap vermezsem, kendimi şerefli bir insan saymam. Bugün iyi iş yaptım mı, yapmadım mı? Düşman karşısında hayırlı bir şey yaptım mı, yapmadım mı? Eğer yapmışsam, yaşamaya hakkım vardır; yoksa niye iyiyim, iyi işler yaptım diyeceğim.

Biraz doğruluklarımız olmasa, gözlerinin önünde olmasa; yalanları doğru, ölümü yaşam yapacaklar, boğaza kadar kiri, pir û pak gösterecekler. İnsanımız bir açıdan da böyledir. Ona, bu kadar kirlisin, alnın biraz kara desen kızar. Öyle olsa bile, “*Söylememen gerekir*” der, hep iyi denilmesini ister. Bazen ben de size nasılsınız, iyi misiniz diyorum; siz de hep “*İyiyiz, güzeliz*” diyorsunuz; ama bu da yerinde değil, yüzeyseldir. İyilik ve güzellik, bir savaş gününde, bir kaç adım atılmışsa odur, bunun dışında iyiyim deyip, kendimi iyi hissetmem mümkün değil.

Söylediklerim tüm Kürtler için böyledir; yaşamı isteyen, bir şeyler soran sizlersiniz. Doğru yanıtlar da böyledir. Atalarınız size güçlü bir şeyler vermemişler, ben ne yapayım? Arapların bu kadar devleti var, çöl Arap’ıydılar kendilerini bu kadar ileri götürdüler. Türkler Asya’dan gelmişlerdi, on bin yıldır elimizde olan bir ülkeyi kendisinin yaptı. Devlet sahibidir, her şeyi var. Afrikalılar bile kendilerini devlet düzeyine getirdiler. Senin neyin var? Kendi dilinle bile okuyamıyorsun.

Ağalarımız, beylerimiz ihanet ettiler, düşmanla birlik oldular. Ağalar, beyler gittiler, fakat biz kaldık. Kalanları kim ayağa kaldıracak?

Kendini yok sayamazsın. Ben de biraz yiğidim diyeceksin. Sayıya bakıyorsun, büyük bir ulus. Tarihe bakıyorsun, şimdiye kadar gelmiş ama şimdi bakıyorsun, hiçbir hayır kalmamış. Bu yalnız benim sorunum değil, hepinizin sorunudur. Bin yılların sorunudur. Yalnız sizler tek değil, çocuklarınıza da bakın; bir teki bile, kendi gerçekliğim üzerinde durayım demiyor. Nereye kadar kaçacaksın? Niye Kürt sorununu bu kadar yükselttik? Korkusuzca kendimizi gerçeğe verdik, bunun içindir. Ne doğru yapılacaksa yaptık. Kürt sorunu dünya üzerinde kendini farz kıldı. Milyonlarca insanımız, aklını ve yüreğini bu soruna veriyor. Daha da fazla vermeleri gerekir. Bu kadar işsiz, boş, sağlıksız ve okur yazarsız insan, kendini nereye vardiyecek? Çare bulmak zorundadır. Ağlamakla olmaz ki? Ağlamaktan ve boş sözlerden başka bir şey elinizden gelmiyor, bu neyi halleder ki? Gençler de hep fasa fiso! Bunlar ihanetten, dedikodudan, kötülükten başka neyi halleder?

İslam dininde, bilimde bu şeyler yoktur. Peki bunlar nedir? Rezilliktir! Bunu bırak, kendini bundan uzak tut! Eski Müslümanlara da bakıyorsun, hiçbirin de hayır kalmamış; yeni okurlara da bakıyorsun, hiç hayır kalmamış. Hepsini başkalarının olmuş. Akıllı bir insan bunu kabul edebilir mi? Size soruyorum; nasıl kabul etmişsiniz? Bu yaşamı buraya kadar nasıl böyle getirdiniz? Şaşırıyorum ve oldukça esefle karşıyorum.

Başlangıçta anama da, babama da söyledim; fakirdiler, ellerinden bir şey gelmiyordu; önümde durmamaları tek hayırları oldu, duramazlardı da. Durmak istediler, fırsat vermedim. Onlara, ‘bana ne yaptın ki, benden ne istiyorsun? Bir çocuk ülkesiz olmaz, çok zorunlu şeyler var, onlarsız olmaz’ dedim. Yanıt vermeleri mümkün mü? Sizin çocuklarınız da öyledir. Sizden bir şeyler istiyorlar, veremiyorsunuz, kendileri de evden uzaklaşıyor ve Parti’ye geliyorlar. Ama Parti’ye de zorluk çıkartıyorlar. Niye? Hazır değiller. Birkaç doğruyu onlara öğretene kadar kendimi mahvediyorum. Çünkü bir şey bilmiyorlar, ağlıyorlar, “*Beni idare edin*” diyorlar. İdare etmek de öyle olmaz.

Sizden çok biz yorulduk. Niye? “*Ben ölmek için varım*” diyor. Ben sizi, ölmeniz için istemiyorum. Yaşam için varsınız! Zaten hepsi ölüyorlar, ben yaşamı istiyorum; ölümü değil. Şahadetler olur, ama yerinde ve zamanında olur. Ölüm hepimiz için vardır, ama çok şey yaptıktan, çok borç ödedikten sonra olmalı. Bunu da yapamıyorlar. Böyle söylediğim zaman değil ki kötüsünüz. Mesele bu değildir. Mesele, düşmanın karşısında yiğit olmaktır. Düşmanı karşısında kendini yere

atan biri, bir şey yapamıyorum derse, ölmesi kalmasından iyidir. Bu temelde yüklendik.

Bazı şeyleri yürütüyoruz. Benden bundan başka ne bir şey sorun, ne isteyin. Sorup isteyeceğiniz şey; düşmanın durumu nedir, düşman bizi yendi mi yenmedi mi, düşman karşısında kaç adım attık, kendimizi dağlara ulaştırdık mı ulaştırmadık mı, savaşabiliyor muyuz savaşamıyor muyuz, halk ordusu kuruluyor mu kurulmuyor mu, halk cephesi oluşuyor mu oluşmuyor mu, sorularınız bunlar olmalıdır. Bunlar dışında kim ne sorarsa, kabul edilmez.

Yalnız size değil, bütün Kürt halkı için söylüyorum. Düşman bugün, “*İmha edeceğiz, ortadan kaldıracamız*” diyor. Kendini tanımak gerekir. Bu düşman kimdir? Niye bizi ortadan kaldırmak istiyor? Bir koyun bile olsa, bıçak altında direnir. Senin için ölümden başka bir şey düşünmeyen bir düşmandır, sen de direneceksin. Gelip gözlerini oycak, sen de körler gibi ona bakacaksın; bu olmaz! Gözlerini açacaksın. Her gün sesleniyor, kulak vereceksin, duyacaksın. “*Sağır, dilsiz, körüm*” demekle olmaz ki! Gözlerin, dilin ve kulakların da var, düşmana yönelteceksin.

Kendime de soruyorum: bu düşman “*Şunu, bunu ortadan kaldıracamız*” diyor, o zaman direnmem gerekir. Çalışmamı daha da geliştirmem, büyütmem gerekir. İğne ucu kadar fırsat bulduysam, bunu olanaklara dönüştürmem gerekir. Bu olmazsa bana da yazıktır. Hepinize bakıyorum; tümünden kendinizi yere atmışsınız. Ben de biraz kendimi sizin gibi yapsam, hepiniz “*Aman*” deyip ağlayacaksınız. Siz buna hazırsınız, fakat ben oyununuza gelmiyorum.

Dost.: Doğrudur vallahi!

- Öyle değil mi? Her yönden bir an kendimi bıraksam, düşman kökünüzü kazır. Düşman seni kökten kaldırırsa ayıptır, hiçbir hayrın kalmaz. Size bakıyorum, hep düşman aklımda; bu, bizi nasıl ortadan kaldırmak istiyor diye düşünüyorum. O dağlardaki gençleri ne yapacaklar? Onlardan çok, onların yerine ben düşünüyorum. Kendileri de benim gibi yorulmamışlardır; rahatları, durumları yerindedir, fakat düşünemiyorlar. Cesaretleri var, fakat salt cesaretle olmaz, taktikle olur. Onlara çok şey söyledik: dağlarımız nasıl, silahlarımız ne kadar, cesaretiniz neyi halleder?

Bunların bizi ortadan kaldıracaklarını tahmin etmiyorum. Sanırım kendileri ortadan kalkıyor. Bu sözleri korkusundan sarf ediyor. Süleyman Demirel, -bir kadın da karşımıza dikmişler- Tansu Çiller, Doğan Güreş, kim bunlar karşımızda; gece-gündüz “*Bunları ortadan kaldıracamız*” diyorlar. Biz de direneceğiz.

Dost.: İnşallah, inşallah.

- Bize güveniniz vardır, fakat bir tek insanla da her şey bitmez. Yokluktan bunları meydana getirdik. Yıllarca tek başınaydım, şimdi bütün halk ayağa

kalkıyor. Bir milyonu şehit edilse, bir şey değil; yine tümünden hazırdılar. Bu nedenle bizi ortadan kaldıramazlar, yine de uyumamak gerekir. Tam uyanık olunmalı, daha fazla aklını başına almak gerekir ve daha fazla da vurmak gerekir.

Bunlar Lice kentinde halkımızı vurdular, biz de onların faşistlerini vurduk, otuz-kırk kişi öldürüldü. Erzincan-Erzurum yolu tutuldu, dört-beş kişi öldürüldü, on-on beş de yaralandı; Elazığ-Bingöl yolu tutuldu, dört-beş kişi öldürüldü, bir o kadar kişi yaralandı; Diyarbakır-Elazığ yolu tutuldu, yine birkaç faşist öldürüldü; ayrıca da bir çok yerde, Van'da, Kulp'ta eylemler oldu. Yani bir günde, belki elli eylem yaptık. Şehir halkını kuşatıp dövebiliyorlar, ama bizimki aksine, elli-yüz yerde vuruyor ve düşman bir adım dahi atamıyor. Bu da az şey değil tabii. En zor günlerde bu işi yapabiliyorsa, böyle devam edildiğinde, daha fazlası yapılabilir.

Bizi sıkın konular da vardır. Barzani'yi de kendilerine adam yapmışlar, korkmasa bizi Botan'dan kaldırmaya yeltenecekti. Korkuyor, üzerimize gelemiyor. Ayda milyonlarca dolar veriyorlar. Güney'de bunları nasıl zarara soktuk? Vahşi düşmanla bir olup, bir kaç kuruş yardım için üzerimize geliyorlar. Kürtlük adına bu ihaneti yapmak mümkün mü? Aile çıkarı için de olsa böyle olmaz! Üzerine yürüyeceğiz. Bir aile, bir aileyi vurur ve intikam alınır. Sen bir millete karşı gelirsen, tabii biz de üzerine geleceğiz. Bunu kabul etmeyiz; adı ne olursa olsun, kötü yoldadır, düşmanladır deyip, üzerine de gideceğiz.

Sizi fazla uğraştırmak istemiyorum, kendimi de, ama gözlerimizi bir dakika bile düşmandan ayıramayız, arkadaşlardan ayıramayız. Daha da güçlü bir şekilde amaçlarımızın üzerine gideceğiz. Düşmana fırsat vermeyeceğiz. Bilakis, büyük bir ruh, bakış açısı ve çabayla üzerine gideceğiz. Sizden istediğimiz; siz de çok doğru, çok yoğun olarak Parti yolunda çaba sahibi olun. Biraz kendinizi yorun. Bu yol benden çok sizin yolunuzdur. Biz biraz hizmet etmişiz, fakat daha fazlasını sizin yapmanız gerekir. Bu yol, Kürt halkının yoludur. Ona yol açılmış, içine girilsin.

Şimdiye kadar yapamadıklarınızı bundan sonra yapın. Fırsattır, bin yıldır ilk kez ele geçiyor. Dil ile olursa dille, yürekle olursa yürekle, mal ile olursa malla, can ile olursa canla, silah ile olursa silahla, taş ile olursa taşla; kısaca sizden hayırlı olan ne istenirse onu yapın. Eski yaşamdan, fitne fesatlık dolu yaşamdan kendinizi uzak tutun. Kendinizi büyük doğrulara verin, ucuz şeylerden, yanlış olandan kendinizi uzak tutun. Köylülük ve aile yaşamını, Parti dostları arasında fazla barındırmayın. Eğer şehitlerimizin yolunu da biraz yürütmek, bu yola hizmet etmek istiyorsanız, bu böyle yapılır. Başka türlü şehitlerin anısını korumaya hakkınız yoktur.

Şehitler Tarihindedir, Halkındır

Şehitler her şeyden önce Parti'nin şehitleridir, tarihindedir. Hepimizin, bu yolun hizmetini vermesi gerekir. Gerek zindanda, gerek dağdaki direnişlerin hizmetini vermemiz gerekir. Başka türlü bir şey istemeye hakkımız yoktur. Bir insan dürtüstse ve elinden ne geliyorsa onu yapması gerekir. Bundan başka bir şeye müsaade etmemeli. Doğru olmayan sözlere fırsat vermemeli. Doğru olmayan işe yol vermemeli. Ben bile olsam, kim olursa olsun, doğru ise ona yol açıp yardımcı olmak, onunla olmak gerekir. Bunu her yerde göstermek gerekir. Doğru olan budur. Bu sizin de yolunuz, işinizdir. Her zaman, her yerde yürütmek, korumak ve kim bundan uzaklaşırsa hesap sormak gerekir.

İlk kez Kürtler için doğru yol, doğru çalışma vardır ve büyük şehitler olmuştur. Kayıtsız şartsız bu yolda yürümek gerekir. Dininiz, imanınız da budur. Bundan başka çare olsaydı, ben kabul ederdim. Duymayanlar duysun, yapamayanlar yapsın. İnanarak yapın, imanla yapın, bilinçli yapın.

Sizin gibi dostlar, Parti'yi biraz tanıyanlar içinden şehitler çıkmış. Parti'nin, bir ulusun şehitleridirler, binlercesi var. Daha fazla onlara layık olmak ve onlarla büyümek lazım. Şehitler bir şeyi kabul eder; eğer onunla büyüksen, onunla doğruysan şehitlerlesin, değilsen oyun olur. Kimsenin de şehitlerle oynamaya hakkı yoktur. Şahsiyetleri, adları üzerine ucuz, ailesel çıkarlarıyla duranlar haindirler. Öyle olanlara fırsat vermemek gerekir.

Yalnız “*Akrabalarım şehittir*” demekle de olmaz. Bütün Kürdistan şehitlerinin anısına bağlı olmak gerekir. Sadece Kuzey şehitleri değil, tüm Kürdistan şehitlerinin anısına bağlı olmak gerekir. Biz de, her şeyden önce şehitlerin kanları üzerinde bu savaşı sürdürüyoruz, her şeyden önce onlar, bizi bağlıyor ve bizi yürütüyorlar. Bu, önderlik için doğrudur, halk için de doğrudur ve sizler için de böyledir. Şehitler adına iyi çalıştık, yollarında iyi yürüdük, başardık. Bundan sonra daha da fazla beraber olacağız ve başaracağız.

Çoktandır aranızda girmemiştım, durumunuz nasıldır, sanırım eskisinden daha iyisiniz.

Dost.: İyidir Başkanım.

- Eski yaşamı da tanıyorsunuz, şimdikini de tanıyorsunuz. Şimdi mücadele epey ilerledi değil mi? Yani sizin aranızda da düzleme var. İlerliyor, gözlemlerinizle görüyorsunuz.

Dost.: Okurlarımız hep haindir, hain.

- Eskilerini diyorsun; vardı, fakat azalttık.

Dost.: Her gün gelip, halkı soyuyorlardı Başkanım.

- Yavaş yavaş üzerine gidiyoruz. Bazı yeni kararlar çıkardık. Başkalarının partileri adına, Kürdistan'da her şey yasak, dedik. Gazetecileri de yasakladık. Yani Kürdistan'a hizmet etmeyen kimse kalmayacak dedik. Her gün kararlar çıkartıyoruz ve o kararlar da işliyor.

Dost.: İnşallah.

- Bunlar bir defada, bir günde olmaz. Yüz yıldır kandırılmış birini, bir günde bu yanlış yoldan çıkartamazsın.

Dost.: Bize bir bildiri ulaştı, çok sevindik.

- Hangi bildiri?

Dost.: ARGK'nin bildirisi.

- Hepsine kulak verin. Parti talimatları çıkıyor, kulak verin, siz de kendinizi eğitin ve doğru yola koyun. Sizin de kendinizi geliştirmeniz gerekir. Eğitim sizin için de gereklidir. Biz büyüğüz, bize bilim lazım değil demeyin. Hz. Muhammet "*Beşikten mezara kadar*" diyordu, değil mi? Madem Müslüman'ız, peygamberin yolunda olun, öğrenin. Bu da büyük bir bilimdir, öğrenmek gerekir.

Bilim alanında bilinçsiziz. O dediğiniz avukatlar gerçek avukatlar değildir, onlar davaları kaybettiriyorlar. Bunun için ne memurluklarına, ne avukatlıklarına, ne de doktorluklarına çok güvenim yok. Belki aranızda öyleleri de vardır, ama eğer ülke içinse değer veririm.

Dost.: Biz de daha çok ağalık yürüyor.

- Yalnız ağalık değil, sahte şeyhler de var. Şeyhlerin, ağaların içinde iyiler yok demiyoruz, var ama çoğunluğu düşmanla beraberdir. Memurların çoğu düşmanladır. Hepsi de kaçıyor, düşmana katılıyorlar. Yüzde yüz düşmanın ruhuyla olmuşlar. Yapılanmanın iyi tarafı nedir? Çok güçlü olmadıysam da, düşman yönüne de kendimi vermedim. Bu da yeterdir. Başkalarının kesesinden kendini büyük sayarsan, beş kuruşluk değer olmaz.

Ağa, şeyh ve beylerimiz hep öyledir; düşman kesesinden kendilerini büyük sayıyorlar, güçlü, şerefli sayıyorlar, ama ben onlara beş kuruş kıymet biçmem. Kanları bile haramdır. Ülkenin inkarı, onların yüzünden bu kadar gelişti. Bir şey okutmadılar, doğru tek bir söz söylemediler. Söylediklerinin hepsi yalan, hepsi aldatmaca! Hepsi Korkak! Çoğu da kişisel ve ailesel çıkar düşkünü tipler! Halk fakir ve çaresiz, halkla alay edenler onlardı. Halkı aldattılar. Düşmanın silahıyla korkuttular, bu hale düşürdüler.

Yalnız düşmanı değil, bunları da tanımak gerekir. Bunlar da düşmanın işbirlikçileridir ve kötüdürler. Bunları tanımayıp yerinde hesap sorulmazsa, yiğitlik tam yapılamaz. Bunların da üzerine gidilmeli; "*Yeter, bugüne kadar bunları yaptığımız*" denilmeli. İşte Barzani'nin üzerine gidiyoruz, Talabani'nin de üzerine

gidiyoruz. ‘Ya ıslah ol, doğru yola gel, ya da gidersin’ diyorum. Talabani biraz kurnazdır, hep “*Doğru yola geliyorum*” diyor ama, ne kadar gerçekçidir bilemiyorum. Yine, “*Doğru yola geleceğim*” diyor, hele bakalım. Barzani daha sertlik yapıyor, düşmanla ittifak halindedir. Üzerine gideceğiz.

Diğerleri de var, iki danışmanı şimdi yanında, biri sağ kolu, diğeri sol. Avrupa devletleri bunlara bakıp; “*Bunlar da Kürt’tür*” diyor. Kürtlerin fermanını yazmış; birinin babası Kürtlerin katliamını ferman etmiş, diğeri de otuz yıldır Demirel’in adamıdır. Kendilerine bir kaç danışman yapmışlar, “*Bunlar Kürt’tür*” diyorlar. Ben de ‘bunlardan daha berbat Kürt yoktur’ diyorum. Düşman bu kadar onlarla alay ediyor. Daha TC’nin kuruluşunda nasıl ki Kürtleri Avrupa’ya götürüp, haklarını yok ettilerse, şimdi de öyle bir kaç ne idüğü belirsiz Kürt’ü götürüp, Kürtlerin haklarını inkar ediyorlar. Bunlar Kürt müdür? Düşmandan beterdirler. Bunlar en büyük düşmandırlar. Eğer bunların üzerinde durmaz, lanet yağdırmazsan, kendini Müslüman sayamazsın.

İslamiyet’in yükseldiği dönemde, kafirler, mürteciler ve sahtekârlar vardı. Bunlara karşı nasıl savaşıldığını iyi biliyorsunuz, şimdi de öyle yapmak gerekir. Müslümanlık, ya da PKK; ayırım yoktur, ayındır. Size söyleyeyim; ne kadar Müslüman’ım dersenez, o kadar PKK’liyim demelisiniz. Ne kadar PKK’liyim dersenez de, o kadar İslam’ın doğrularıyla olmanız gerekir. Burada kendini kandırmamak gerekir. Okumuşsanız, bunun için kendinizi doğruya çekmelisiniz. Bu ayıp değil. Ayıp olan kendini bilinçsiz bırakmaktır.

İslamiyet’e bakın; Hz. Ali, “*Bir sözcük, Çin’de bile olsa, gidip öğrenmek gerekir*” diyor. Bunlar kendilerini böyle yücelttiler. Ama biz gözlerimizi doğrulara kapayıp kendimizi Müslüman sayıyoruz ki, öyle olmaz. En büyük doğru da bunlardır, partinin gerçekleridir. Yeryüzünde hakimiyetin yoksa, Müslüman’ım diyemezsin. Gelip yerleştiğin toprakların ve bağlandığın kayaların, eğer sahibi değilsen, Müslüman’ım diyemezsin. Neden şimdiye kadar kendinizi unutmuştunuz? Neden kendinizi doğru Müslüman kılamıyorsunuz, şaşırıyorum. Çaresizlikten midir? Bu hepimizin zayıflığıdır. Yine de kendinizi iman sahibi yapın, güçlendirin.

Dest.: Şimdiye kadar önderlerimiz bize doğru yolu göstermiyorlardı.

- Önderleriniz ağaydılar.

Dest.: Hep onların tahakkümü altındaydık, başımızı kaldıramıyorduk.

- Öyleydi tabii. Şehitlerin üzerinde de böyle duracaksınız. Ben eleştirdiğim zaman, çoğunuza hizmetiniz yok demiyorum. Hayır hizmetiniz var, ama bu çocuklar Parti’nindir, şahadetleri de Parti’nindir. Oğlun gittiğinde, kendisi kararını

verip gitti, hepinizin çocukları kararlarını kendileri verdiler, değil ki siz kendiniz karar verip, gönderdiniz.

Dost.: Doğrudur.

- Ben yanınıza geldiğim zaman, ‘acaba sizin şehidiniz mi, Parti’nin şehidi mi diyeyim’ şeklinde düşündüm. Sonra baktım ki sizin dersem doğru olmaz. Çünkü bu gençler Parti’nin şehitleridir. Hatta siz karşı çıktınız. Sizin şehitlerinizdir diyemeyiz, Parti’nin, Kürt ulusunun şehitleridir, ondan sonra sizin şehitlerinizdir. Doğrusu budur.

Dost.: Biz önlerine engel oluyoruz.

- Öyledir tabii, önlerine engel oluyorsunuz. Benim de annem ve babam önüme dikildiler. Onlara karşı çıkarak, kendimi bu işe verdim. Önemli olan, hepinizin şehitleridir, ama ondan önce Parti’nin şehitleridir.

Dost.: Parti’nin şehitleridir, bizim hakkımız yok.

- “Benim şehidim” demeye hakkınız yok. Bunu unutmamak gerekir. Şehitlerin yolunda olanlar bunu unutmasınlar. Böyle dediğinizde sanki mülkünüz oluyor. Şehitler mülkünüz değildir; onlar tarihindir, halkındır. Başka şehitler de var, onlar da sizindir. Binlerce Kuzeyli şehit vardır, onların hepsi de şehitlerinizdir. Onlara da sahiplik yapın, onları da yüreğinize koyun. Büyük şehitler vardır.

Dost.: Eğer onları unutursak, kendilerimizinkini de unuturuz.

- Hepsi bir bütündür. Yiğitlik büyüktür, yüzlerce arkadaşımız bombayı, son kurşunu kendilerine patlatmıştır. Hiçbir halkın tarihinde böylesi yoktur. Gösterdiğimiz cesareti, şimdiye kadar sanmıyorum tarihte kimse göstermiş olsun. Bu büyük cesaret düşmanı yok ediyor. Bu cesaret, bu yaşam olmazsa, yirmi dört saat bile direnemezsiniz. Başka kimin soruları var?

En Büyük Öğretmen Halktır

Dost.: Başkanım, bir sorum var. Geldiğimiz alanda bazı gevşeklikler var; kötü niyetli tipler bozgunculuk yapıyor, yaptıkları yanlarına kâr kalıyor.

- Bunlar aslında hain sayılır, ancak bunlara sert yönelsek sorun daha çok büyüyor veya düşman bundan yararlanıyor. Bunların üzerine yürümek gerekir. Belki zayıftır, ama kendini güçlendirebilir. Bu tiplere, ‘Kendi üzerinde durursan kendini güçlendirebilirsin, Parti seni öldürmüyor ama, hakkın ölümdür, sana bir fırsat vermiş kendini ıslah et’ deyin. İşte bu dönem ıslah olma zamanıdır. ‘Bir an önce kendinizi arkadaşlarınıza ulaştırın, öyle yapmazsanız, biz sizi öldüreceğiz. Biz ananız-babanız da olsak, yine seni kabul etmeyiz, sana yemek vermeyiz; ya kendini ıslah edip arkadaşlarına ulaştıracaksın, ya da yerin dibine sokacaksın’ diyeceksiniz. Doğru siyaset budur.

Bunlar sizin işinizdir, bizim işimiz değil. Biz onların üzerine gidersek, belki akrabaları rahatsız olurlar, akrabaları üzerlerine gitsin. Bu onların görevidir. Niye yemek verip, evlerinde tutuyorlar, oysa onları ıslah etmeleri gerekir. Kendinizi güçlendirin, yetiştirin. Parti bizleri zor yola koymaz, yapamayacağı işi insana yük yapmaz. Herkes yapabileceğini yapar. Buna da layık olun.

Kaçanların akrabaları, herkesten önce sorumludur, düzeltmek onların görevidir. Bunların üzerinde böyle durulmalı. Siz kendiniz de böyle durun. Bizden istemeyin. Bunlar neredeseler, peşlerinden gidin, görün, Önderliğin sözlerini unutmayın, ‘Karar budur, bunu uygulamalısın. Ama bozacaksan çalışma; mücadele, ülke, Parti hakkında kötü konuşursan, yaşamaya hakkın yoktur, bu kadar insan direniyor, şehitler vardır, niye onlarla oynayacaksın’ denilir. “Eksiklik var” derse, ‘git sen önderlik yap, sen doğrusunu yap, iyisini yap’ denilir. Gerilerse ve kaçarsa bu, düşmana büyük hizmet olur. Hepsi bunlar gibi yapar, “Zorluk var, eksiklik var” der ve “Açlık, susuzluk var” deyip kaçarsa, o zaman elimizde bir şey kalmaz.

Dost.: Arkadaşını da etkilemiş olur.

- İhanettir! Düşman askerlerinden daha fazla zarar verirler. ‘Böyle yapmaya hakkımız yok. Kendinizi affettirin, Parti bir hak tanımış, sizi imha etmek istemiyor, Parti’den af dileyin, biran önce kendinizi hazırlayın, yine gidin arkadaşlarınıza ulaşın. Gitmez de kötü konuşursan iyi değil, seni biz vururuz, ben senin akrabanım, Parti’den önce, dostlardan önce biz seni ortadan kaldıracacağız’ deyin.

Bu konu üzerine bunları söyleyebilirim ve bunları uygulayın. Siz kendiniz fırsat vermeyin. Bizden de istemeyin, bu sizin işinizdir. Bunlar niye gece-gündüz sizin aranızdadır? Bunlara fırsat vermeyin, aranızda kötü söz söyleyip, kötü iş yürütmesinler. Önderlikten isteyelim demeyin. Bunları ıslah etmek sizin işinizdir, siz yapacaksınız.

Sorunları biraz açtık, yine de eleştirmek istediğiniz hususları söyleyebilirsiniz. İyi olmayan şeyler varsa belirtebilirsiniz. Ama doğrusu, benim dediğim gibidir. Bütün yanıtlar içinde vardır. Neyi isterseniz, yanıtı bu konuşmada var. Kendi üzerinizde durmanızı istiyorum. Aklınız çalışırsa yanıtları yakalarsınız. Demeyin, şu kişi bir şey yapmış, biz ne yapalım? Yaptığım konuşmalarda, verdiğim talimatlarda hepsinin yanıtı var. Çok soru soruyorlar, oysa yanıtını bundan on yıl önce vermişim. Niye yanıtları kulağımıza küpe yapmıyorsunuz?

Dost.: Biz, hainlerimize tahammül ediyoruz. Düşmana gerek yok, zaten hainlerimiz düşmandan daha çok.

- Hainlerle, kirlilerle yaşayan birisi, onlar gibidir, onların ortağıdır. Hainlerin, kötülerin, gafillerin kirini kendinize yaklaştırmayın. Kim olursa olsun,

kendinizden uzak tutun. Gerçekten din, iman da bizden bunu ister. Doğru olmayan sözler aranızda söylenmesin.

Ben her gün aranızda gezemem. Kaldı ki bu mümkün ve gerekli de değildir. Siz de doğru söz, doğru iş nedir, ne değildir düşünebilir ve söyleyebilirsiniz de. Korkunuz olmasın. Baktınız ki gücünüz yok, Parti'den güç isteyin. İmkanınız yoksa, Parti'den imkan isteyin. Ama yapabileceğiniz şeyleri de kendiniz yapın. Siz de kuvvetsiniz. Savaş, halkın savaşıdır. Niye kendinizi yok sayıyorsunuz? Halk, benden her gün konuşma bekliyor. Ben, istediklerinizin hepsini size verdim. Kim silah isterse, hazırladım. Kim açım derse doyuruyorum; ama bunların hepsi savaş içindir, ağalık veya çıkar için değil. Ev var, çuvala para var, ama bulgurdan başka bir şeyden hoşlanmıyorum. Bir bulgur, bir ekmeğe, bir soğan her şeyden iyidir. Bu gerilla yaşamıdır.

Dost.: Allah senden razı olsun.

- Ben bundan hoşlanıyorum. Çünkü doğru bir yaşamdır da ondan. Kendimi beyler ve ağalar gibi yapsam, belki tehlikeye girerim. “Önder öyle mi olur” demeyin; önder böyle olur. Diğer önderlerin ne olduğunu biliyoruz. Kendilerini çok büyük sayıyorlardı, ancak verdikleri zararı kimse bize vermedi.

Dost.: Onlar bizleri öldürdüler.

- Bunun için benim işim bana, sizin işiniz size diyorum. Sizin elinizden ne geliyorsa yapın. Sanırım aranızdaki bu gençlerden rahatsızsınız. Sizlerden çok, ben bu gençlerden rahatsız oluyorum. Cahildirler, bir şey bilmiyorlar. Siz bir kez rahatsızsınız, ben yüz kez rahatsızım. Sizin çocuklarınızdır, öğretmek lazım. Aranıza gönderdiğimiz zaman, öğretmeniz gerekiyor. Bazen onlara da söylüyorum: Halkın arasına gittiğiniz zaman kendinizi öğretmen sanmayın, en büyük öğretmen halktır diyorum, onlardan öğrenin. Onlara da, size de böyle söylüyorum, artık birbirinizi idare etmelisiniz.

Sizin onlara söyleyeceğiniz çok şey var, onların da size söyleyeceği şeyler vardır. Kimi şikayet ediyor, “*Şu temsilci, şu Parti yöneticisi iyi değil*” diyor. Doğru. İyi bir Kürt vardysa, başka. Ben de her gün, bir kaç güçlü arkadaş olsaydı, şimdiye kadar ülkeyi kurtarmıştım diyorum. Ama yok! Şimdi kendimi tek başıma var sayıyorum. Bu kadar hizmetim var, öyle gönlüme göre güçlü bir arkadaş bulamıyorum ki birlikte çalışayım. Olmuyor. Önderler sizi geliştirseydi, şimdiye kadar bu halde kalmasaydınız.

Kendi zorumla, kendi kendimi geliştirdim. Evet, hepinizin yardımı olsa da, daha fazla ben kendimi geliştirdim. Her şey çabuk olmuyor, ben ne yapayım? Bu nedenle bu gençlerin eksiklikleri, yanlışlıkları var, fazlasıyla rahatsız da olabilirsiniz ama, yine de bunları aramızda düzeltmeli, doğrultmalıyız.

Sizler de onlara yol gösterin, ‘Her şey sen değilsin, çaban da bizim içindir, bizim bağımsızlık ve özgürlüğümüz içindir, bize hizmet etmen gerekir, bizim önümüzde kendini önder sayıyorsun, biz Başkan’ı gördük, toplantıları nasıl yapıyor, doğru sözleri nasıl söylüyor gördük, sen onu temsil edeceksin. Üzerimizde ağalık yapmayacaksın, Parti adına egemen istemiyoruz, Önderlik gibi hizmetkar istiyoruz’ diyeceksiniz. Önderliğin hizmeti yerindedir, onlardan önderliği temsil etmesini isteyeceksiniz. ‘Bizi dinle, doğru sözleri biz de söylüyoruz, biz de seni dinleyeceğiz’ diyeceksiniz. O da iyi şeyler söyleyecek, doğru yaşamı yürütecek, ağalığı istemeyecek!

Önderliğin kendisi, kendi yaşamı üzerine bir çok şey söylemiştir. Özel yemek, özel yer istemiyor ve bunlara razı da değil. Belki güvenlik için bazı yerlerde kalıyor ama, istediği için değil; bazı nedenleri var. Bu gençlere de ‘Sen halka hizmetkar olacaksın, razı olmadığımız yaşamı aramızda sürdürmeyeceksin, şahsi keyfini yürütmeyeceksin’ diyeceksiniz.

Bunların hepsi talimattır, Önderlik demedi demeyin, işte söylüyorum. Böylelerine fırsat vermeyin, üzerine yürüyün. Baktınız ki yaşamı dürüst değil, ‘doğru bir yaşam değildir’ deyin. Baktınız ki kendini yormuyor, kendini yormasını söyleyin. Toplantı yapmıyorsa, yapmasını söyleyin. Ne eksiklik varsa kendisine söyleyin. Sonuçta idare etmek lazım. Onlar da size gerekli, siz de ona gereklisiniz. Ben, her gün bunun üzerinde duruyorum. Ben bunun üzerinde durmasaydım, bunlar şimdi üzerinizde ağaydılar.

(...)

Arkadaşların da üzerine gidiyorum. Siz de dikkat edin; işte Önderliğin kişiliği, işte Önderliğin yaşamı! Her gün üzerinde durun ve bunu o gençlerden de isteyin. İçinizde faaliyet yürütenler arasında kızlar da var, onlardan isteyin; ‘dürüst olacaksın, hizmetkar olacaksın, Önderlik yolunda yürümeye mecbursun, yürümezsen seni kabul etmeyiz’ diyeceksiniz. Senden çekiniyoruz demeyin; bu talimattır, isteyeceksiniz ve yürüteceksiniz. Korkmayın! Mahkeme yapılır, hesap sorulur.

Daha önce de bunları size söyledim. Doğru talimatlar temelinde bunların işlenmesi gerekir. ‘Bunlar Parti’nin sahipleridir’ demeyin. Hayır! Partinin sahipleri siz kendinizsiniz, ama doğru siyaset temelinde sizlersiniz. Eski usul temelinde; ağalık yöntemiyle, aile ve aşiret üslubuyla olmaz. Benden de isteyebilirsiniz. Her dönem bir rapor sunuyorum. Raporum yerindeyse, kabul edin; yerinde değilse, daha da isteyin. Savaşın, düşmanın durumu üzerine bilgi veriyoruz, eğer bundan razı değilseniz, hesap sorun. Nasıl ben sizden hesap soruyorsam siz de, bizden sorun. Doğru yol, doğru tarz budur. Tüm Kürtler birbiri üzerinde, Önderlik

üzerinde, arkadaşların üzerinde, kendi üzerinizde, ağaların, beylerin ve şeyhlerin üzerinde öyle dursun ki, biraz mesafe alalım. Anlaşıyor değil mi?

Dost.: Diline sağlık Başkanım.

- Bizim için söylemedi demeyin. Özellikle bu konuşmayı yaptım. Şikayetlerinizi dinliyorum, rapor yazmanıza da gerek yok. Elinizde çözümlenmeler var, isteyin; ya doğruluk, ya ölüm deyin. Daha fazla bizi temsil eden gençlerden isteyin. Kesinlikle yanlışlıklarına fırsat vermeyin. Bunları biraz eğitin, ıslah edin. Baktınız ki kötülük yapacak; yüzüne, gözüne vurun.

Dost.: Biz vurmuyoruz.

- Sözle vurun.

Dost.: Sözle olur.

- Ekmek vermeyin, selam vermeyin. Yemek vermezseniz, selam vermezseniz, bu da dövmedir. Sahte önderleri kabul etmemek gerekir. Başımıza ne gelmişse, sahte önderlerin yüzünden gelmiştir. Birisi beni istismar edip, halkın üzerinde sahte önderlik yürütürse, yazıklar olsun bana. Ben kendim buna fırsat tanımam, nerede görürsem, kim olursa olsun, üzerine gideceğim. Siz de üzerine gidin, salt benimle olmaz! Sizin görevinizdir, tekrarlamak istemiyorum. Hep benden istemeyin. Görevinizdir, siz yapacaksınız. Benim görevimi, ben kendim yaparım.

Dost.: Bir oğlum, Kuzey'e gitti, sonra dönüp eve geldi, şimdi onunla konuşmuyorum.

- Siz kendiniz onu ıslah edeceksiniz. Döndüyse ıslah edeceksiniz; ıslah edemediyse yakasını bırakmayın. Yemek vermeyin, yer vermeyin, kimse yanına varmasın.

Dost.: Ailemizde şehit de var, eve geldi utandık, niye geldin diye yüz vermedik.

- Teşhir ve tecrit edin.

Dost.: Zaten gözüm hiç seni görmesin dedim.

- Öylelerine yer vermeyeceksiniz. Selam vermeyin, fazla yemek vermeyin, teşhir edin. Bu, nedensiz kaçmış deyin. Öyle yaparsanız, onun için, bu bir ölümdür ve yeterlidir.

Dost.: Hiç umurunda değil.

- Yok, umurundadır. Sen öyle üzerine gidersen, umurunda olur.

Dost.: Yani utanmıyor, ondan umurunda değildir.

- Utanıyorlar, sen bilmiyorsun. Benim dediklerimi yapın, ya deli olur, ya da çalışmaya girer. Başka yolu yok. Ben biliyorum.

Dost.: Bizimki bir gece geldi, yapamıyormuş, onu kovdum.

- Önemli olan aranızda kalmamasıdır. Analar da, böyle çocukları kabul etmesinler. Ana, babalar ‘bunlar evlatlarımızdır’ deyip, sahiplenmesinler. Bunlara sahiplenilmez.

Dost.: Halkı kirletiyorlar.

- Düşmanın istediği tarzı yürütüyorlar. Başka sorularınız var mı?

Dost.: Mesut Barzani niye bize vuruyor da, biz onu vurmuyoruz?

- Biz de üzerine gidiyoruz. Bugünlerde daha fazla üzerine gideceğiz. Yani üzerine gitmek hakkımız mıdır diyorsun?

Dost.: Hakkımızdır.

- Bizim de vurmamız gerekir mi?

Dost.: Bin kez haktır, vurmak gerekir.

- Biz de bu yoldayız.

(...)

Bazıları buraya gelmediler, onları görmedik, ama onları doğru yolda gördük. Onlara da yakınlık gösterdik. Onlara da selam, onlar için de konuşma, onlar için de talimat gönderdik. Yalnız Güney kesimi için değil, bütün Kürdistan için. Küçük şeyler istiyorsunuz, herkes yerine getiremiyor. Yetmezliği olan çok insan var. Onları düzeltip de yola sokmak, sizden daha zorludur. Siz akıllısınız, söylediklerimi anlayıp yürüyorsunuz. Ama bu gençler tehlikelidir. Bunları doğru yola koyuncaya kadar, insan çatlıyor. Başiboş gençlerin sonunun ne olduğunu biliyorsunuz. Çabuk yola gelmiyorlar. Sizin gençleriniz, çocuklarımızdır. Senin çocuğun, ya da Kuzeyden gelmiş olanlar; hepsi birdir, birbirine benzer.

Dost.: Hepsi çocuklarımızdır.

- Yetmezlikleri de aynıdır. Anlamıyorlar, öğrenmemişler, oynanmışlar ve erimişler. Bunun için sabırla üzerlerinde durmak gerekir. Şimdiye kadar hep dövülmüşler, bir kaç tane de ben vursam olmaz. Örneğin, kardeşimin üzerine sert gidersem ölür. Biz bir kaç doğru söz öğretmek istiyoruz. Beni kızdırıyor, çatlatıyor, fakat içimde kalıyor, dilimin ucuna bile getiremiyorum. Gücüm yok değil, ama üzerine gidersem olmaz, bizim tarzımız değil. Bunun için, ‘Arkadaş güzellik, iyilik ve doğruluk budur, insan ol’ diyorum.

Bir metropolit vardı, “*Size bakıyorum, Hz. İsa aklıma geliyor*” diyordu. Bir olayı anlattı: “*Sn. Paul, Hz. İsa’nın havarisidir. İsa, ölmeden önce Sn. Paul’un ayaklarını yıkadı. Sn. Paul ‘niye yapıyorsun’ diye sordu. Hz. İsa, ‘böyle yapmazsam, yarın gidip adıma ağalık yapacaksın, halktan insanlar üzerinde zulüm yapacaksın, böyle yapıyorum ki, aklına geleyim, hizmet yapasın’ dedi.*” Ben de öyle yapıyorum. Bir kere değil, binlerce kez öyle yapıyorum ki; bu imansız gençlerimiz, elinden ağalıktan başka bir şey gelmeyenler, anlasın istiyorum.

‘Önderimiz böyle yaptı, biz de böyle yapalım’ demeliler. ‘Önderliğin, sana bu kadar hizmet yaptı, sen de halkın hizmetine gir’ diyorum. Ancak onlardan biraz uzaklaşıyorum ve sırtımı döndüğümde bakıyorum ki ağa olmuşlar. Akli ve ruhu öyle. Halkının üzerinde zulüm, arkadaşlarının üzerinde ağalık yapıyorlar. Bu büyük bir sorundur ve bir günde hallolmuyor. Sabırlı olunmalıdır.

Sürekli söylüyorum; sizin de görevleriniz var. Şikayetleri bırakın, doğru şeyler isteyin. Bunlar kimin çocuklarıdır? Ağaların eliyle bu hale gelmişler. Yine de hizmet etmeli. Niye bu kadar konuşuyor, kendimi param parça ediyorum? Kendimden çok onlara yer yapıyorum. Bu mıntıkada on beş bin kişi hazırladım. Şimdiye kadar da rahat yüzü görmeden, uykuyu alamadan, zamanı bunları geliştirmekle geçirdim. On beş bin kişi! Tarihte örneği yoktur. Tüm bunları tek başıma ve bunları biraz insanlığa ulaştırmak için yaptım. Dünyayı aştık ki, bunları biraz imana getirelim. Bu sorunlar derindir, öyle ucuz yaklaşmayın, küçük de görmeyin. Salt benim görevim de değil, hepinizin görevidir. Belki daralıyorsunuz, ama bu söylediklerim gerçek.

Dost.: Daralmıyoruz Başkanım.

- Ben daralıyorum, düşman olmasaydı, davanın hizmeti söz konusu olmasaydı, bunların hepsini yanımdan kovardım. Ülkeden dönen haindir, derhal vurmak gerekir, ama yine de biraz ıslah etmeyi esas alıyoruz. İhaneti de, ısrarla ağalık yapana da affetmemeli. Bunu da size söyleyeyim. Bir kez, iki kez ıslah olmadığında, kaldırıp atın. Ama her şeyden önce çok hizmet etmeliyiz, bu şekilde belki yola gelmeleri mümkün olur. Yüzde doksanını böyle yola getirdiğimizde, kalan bir kaçı da varsın gitsin. Kaçsınlar, bize yaklaşsınlar. Kalıp kötülük yaparlarsa acımamalı. Kendi gözlerimiz de olsa çıkartıp atacağız.

Bir çok sorunu açtık. Halk bize bir çok soru sormak istiyordu. Halk arasında çalışma yürüten arkadaşlar hakkında, düşman ve hainler hakkında bazı şikayetleri de vardı. Böyle yanıt verebilirim. Bir çok kişi, Önderliği görmek istiyor. Onlardan daha fazla, onların tümüne yakınım. Halk da bizimledir, birlikteyiz. Kısaca, bunu da sorun yapmamak gerekir. Şehit de olsak, başımıza bir vukuat da gelse; kendinizi yitirmeyin, şehitlerin izinde kendinizi güçlendirmelisiniz. Ağlayıp daralmaktan ziyade, ruhunuzu ferah tutun. Doğru olan budur.

Şimdiye kadar kendinizi zayıf bıraktınız; bundan böyle şehitlerin izinde güçlendirmelisiniz. Ancak unutmayın, son derece birlikte olmalı; onların düşüncesi ve yaşamı temelinde yürümelisiniz. Sizden istenen budur. Kim olursak olalım, ne olursak olalım, doğru olan budur ve ölüme kadar üzerinde yürünmelidir. Bizi görerseniz de, görmeseniz de, ki bugün varız yarın yokuz, Kürt halkının hepsi üzerinde durmalı ve biz, insanlığa böyle yaklaşarak yürümelimiz. Böyle yaparsak,

dünya da önümüze dikilse; bizi durduramayacağına inanıyorum. Aksine, tümü dostumuz olacaktır. Bu da doğru yoldur, insanlık, yurtseverlik, özgürlük yoludur. Yokluktan başladık, şimdi bizi bütün dünya dinliyor, dostlarımız gün gün çoğalıyor. Belki şahadetler yine olur, belki hepimiz gideriz ama, büyük davamız kalacaktır, büyük insanlık kalacaktır. Bizler de insanız ve bu yoldayız.

Bu temelde, burada hazır bulunan veya bulunmayanlar, yalnız Kuzey’de ve Güney’de değil, Kürdistan’ın her tarafında, yine yurt dışında, şehit aileleri başta olmak üzere bütün Kürt halkı, düşmana karşı durmalı ve şehitlerimizin anılarını sürdürmelidir. Akan kanı unutmayın; ne içindir, hangi temeldedir. Her gün daha fazla düşünün ve imanlı olun.

Önderliğin ne yaptığımı, ne olduğunu bilmek istiyorsunuz; ben hep böyleyim, sonuna kadar da böyle olacağım. Ölüm vardır, ama ölümsüzlük yolunun da bu yol olduğunu söyleyebilirim. Elinizden ne gelirse, bu yolda çekinmeden yapın. Eğer öyle yaparsanız başarı, zafer, özgürlük ve bağımsızlık da sizin olur. Ve insanlık da sizinle olur; insanlık aleminde sizin de onurlu bir yeriniz olur. Ve bu da en şerefli yoldur.

26 Ekim 1993

Siyaset Halka Göre Olur, Halka Rağmen Değil*

Ülkede, savaş böyle geliştiği zaman her insanımıza bazı görevler düşmektedir. Yurt dışında, savaştan biraz uzak dostlar olarak sizler, yine de imanla, güvenle ülkede ne olup bittiğini ve görevlerin neler olduğunu öğrenmek istiyorsunuz. Bu hepinizin hakkıdır. Bir çok dost bizden de bir şeyler istiyor; *“Parti böyle yapsın, ilişkileri böyle yürütsün, üzerimize böyle doğru bir tarzla gelsin”* diyorlar. Bu da hepinizin hakkıdır. Siz, yurtseverlik siyasetini daha yeni tanıyorsunuz. Yaptığımız bu işler hep yenidir. Evet, yüz yılın özlemidir, ama yeni

* Bir grup dostla yapılan sohbet konuşması

gerçekleşiyor, yeni yeni bir gerçeklik oluyor. Hepinizi de çalışmaya layık görüyoruz.

Şimdi icra ettiğimiz Kürtlük, halkı hemen hemen birleştiriyor. Çocuklardan tut doksanlık ihtiyarlara kadar, kadın-erkek, fakir-zengin, hepsi bu çalışmanın içine giriyor. Herkes kendini mecbur da görüyor, gönüllü de hissediyor. Seçenekler ya tamamen ölüm ve çözülmedir, ya yaşam ve birleşmedir. Biz siyasetimizi, yaşam ve birlik üzerinde kurup, yürüttük. Düşman da siyasetini ölüm ve parçalama üzerine kurup, yürüttü.

Geçmiş yıllar, 1970'ten daha çok da 1980'den sonrası, büyük bir savaşım yıllarıydı. Gerçekten ya Kürtlerin kökü kazınacak, ya da yenilenecekti. Eskisi gibi Kürtlük mümkün değildi. Ne düşman buna fırsat veriyordu, ne de ayağa kalkan Kürtlük, o temelde kendini yürütebilirdi. İşte burada PKK; ya ölüyüm, ya diriyim, ya varım, ya yokum; yarı ölü, yarı diri, yarı olma, yarı kalma olmaz demektir. PKK'nin oluşumu, savaşımı ve başarısı; yarı ölü bir hastaya, bir yudum su içmezse ölecek durumda olan birisine, su olmaktır. Biz ayağa kalktığımızda, Kürt halkının da hali böyleydi. Hastaydı ve son nefesini vermek üzereydi. Şimdi bazıları, *"Kürtlük şöyle güçlüdür, böyle güçlüdür"* diyorlar. Evet öyledir. 1980'ler öncesine, PKK öncesine bakın, elde ne kalmıştı, ne kalmamıştı; yanıt verebilirsiniz. Kendini inkar etmemek; gerçekliği hususunda da kendini anlayışsız kılmamak gerekir.

Ben bu işe başladığımda hiçbir yerde, tek kelime Kürtlük yoktu. O denli düşmüş bir halktık. Barzani ve Talabani ise; Kürt sorununu, pazarlık sorunu yapmışlar. Kim ne vermişse, başım üstüne deyip satıyorlar. Bazı tüccarlar vardır mal satar, bazıları da kan satar. Mal-mülk ticaretçiliğini biliyoruz, yani anlaşılıyor ve olur da. Ama bir halkın adına, onların kanı üzerinde, böyle ucuz ticaretçiliği değil Ortadoğu'da, dünyada bile kimsenin yapmadığını, sadece bunların yaptığını görüyoruz. Hem de bunu Kürtlük adına yaptılar. Ben kendim de tarihi okuyorum, halkların tarihleri üzerinde de çokça durdum, ama öylesini görmedim. Yani her şey hazır sunulsa, haydi sen devletsin, yürü denilse bile, bir bakıyorsun kendisini düşmana kaptırmış gidiyor. Zafere bir gün kalmış; o günde çalışmayı feda edip, kendisini düşmana ulaştırıyor. Bunları iyi tanıyorsunuz. Şimdiye kadar bir ulusu bu hale sokmuş önderliklerdir. Bu nedenle bunları öyle Kürt falan saymıyorum. Temsil ettikleri Kürtlük; düşün ve yüzde yüz batıran Kürtlüktür. Beş-altı yüz yıldır, belki de daha fazla, düşmanın eliyle oluşup, yürütülen Kürtlüğü temsil ediyorlar.

Ara sıra, *"Biz de şöyleyiz, bir şeyler istiyoruz"* diyorlar ama, güçleri yok. Bizimki böyle değildir. PKK'nin şehitlerini izleyip izlemediğinizi bilemiyorum.

Yaptıkları kahramanlıklar muhteşemdir. Ben bile şaşıyorum. Her gün yüzlercesinin, düşmana teslim olmamak için bombayı kendilerinde patlattığına dair haberler geliyor. Bir-iki kişi de değil yüzlercesi böyle. Zindanda, dağların doruklarında, açlık, susuzlukta hangi çabayla bu siyaset yapılmış ve yürüyor? Bunu bilmeyen birine yaşam haramdır. Bu fedakârlığı, bu cesareti tanımayan biri, “*Ben Kürt’üm*” diyemez, sahtekârdır ve beş para etmez. Düşmanını tanımayan birisidir. Hep söylerim, babam da olsa beş paralık değer vermem. Başlangıçta da böyle söylüyordum. Yani fazla bir şey bilmiyordum ama, Kürtlüğü çok az bile tanıdığımda bana, “*Şöyle, böyle yap, bazen bize de biraz hizmet et*” diyorlardı. Kürtlüğüm hepsininkinden zayıftı, fakat dürüst ve bilinçli yaklaştım ve o gün bu gündür böyleyim.

Şimdi eski veya çok yakınımızda olan bazı arkadaşlar var; bakıyorsun ki, oynuyor. Yani gafildirler, kendilerini tanımıyorlar. Çocuklar gibi kendilerini yitiriyorlar ve tez yakalanıyorlar. İşte dostlar da görüyor; İyi tek bir siyasi kadro olsa, devletlerle büyük ilişkiler kurabilirler, oysa bunlar bozuyorlar. Avrupa’dan bir dostun mektubunu aldım: “*Akıllı biriniz burada iş yapsaydı, falan devletle ne kadar iş yürütebilirdik, kaç kez yaptık bozdular, yine yapacağız. Ancak düşman, insanla böyle oynar. Eğer bu halk olmasaydı; bu arkadaşlarınız yüzünden, Parti’niz bir gün bile burada kalmazdı*” diyor. Bu doğru bir söylem ve hepsi böyledir. Terbiye, edep nedir görmemişler, oluşmamış. Siyasi terbiyeden uzaktırlar. Ben, yirmi-otuz yıldır dakikası dakikasına bu insanların üzerinde çalışıyorum. Bazı şeyleri bin kez söyledim, halen de onlara kavratamıyorum. Biz burada görüyoruz, yanlış yola girmiş ve gidecek, “*Bir gün önce kendimi ulaştırıp kurtarayım*” diyor. Eğer imkan yoksa ve ulaşamıyorsa, bakıyorsun ki, ikinci gün haber geliyor; şöyle düştü, böyle öldü. Kendi kendine yolunu biraz tanıyıp, yürüyemiyor.

Halk da böyledir. Kendinden o kadar uzak, düşman o kadar parçalamış ki, yaşamdan haberi yok. Görüş nedir, siyaset nedir, birlik nedir, bilmiyor. İşte burada, dostların arasında da rahatsızlık var. Dostturlar, her biri evindedir, dualarını yapıyor, haberlerini alıyorlar. İmkanlarına ve güçlerine göre yardım yapıyorlar. Niye dostların şikayetleri olacak? Kürt’ürler, birbirlerine zarar vermeseler, birbirlerini rahatsız etmeseler uykuları gelmez. Çünkü bin yıldır düşman, onları birbirine düşürmüş. Birlikte iş yapmasını bilmiyorlar, ama birbirlerine karşı çok iyi iş görüyorlar. Bırakın dostları, Parti’nin içinde bile dakikası dakikasına üzerinde durmazsam; düşmandan önce birbirlerini vuracaklar. ‘Birbirinizi sevin, tanıyın, kendinizi örgütleyin ve gruplaştırın’ diyorum. Ama hayır, gözleri birbirinin üzerinde; ben onun yerini nasıl tutarım, o benim yerimi nasıl tutar endişesindedeler.

Bir avuç yer var mı, ateşin içindeyiz. Düşman zaten fırsat bulsa hepimizi vurur. Ülkeyi kazanalım, Parti'yi büyütelim, hepimizin yeri içinde olsun. Yani ufak bir yer yapmışız; içinde kendini bir-iki gün idare edesin, yoksa bununla oynayasın diye değil.

Kürt, işte böyle alıştırılmış. Yani birbirlerinin gözüne çomak sokmasalar rahat etmezler. Ben, bu Parti'yi ne zahmetle yaptığımı biliyorum. Hangi güçle, hangi görüşle, hangi fırsat ve imkanla yaptığımı biliyorum. Bakıyorsun ki onlar, bir gün içinde Parti'yi ele geçirmek istiyorlar. Yönetebilseler, ben onlara hizmet edeceğim, ama yaptıkları hep bozmak için. Ellerinden çekiyorsun, çocuklar gibi ağlıyor, “*Şekerimi elimden aldın*” diyorlar. Ama siz onunla oynuyorsunuz. Önderlik böyle değildir.

Türkiye’de bazı partililere yardım ettik. Ankara’ya gittiler, şimdi öldürsen Ankara’dan çıkaramıyorsun. Birisini de öldürdüler. Daha önce ‘üzerinizde tehlike var, kendinizi biraz uzaklaştırın’ dedik. Onlar da, “*Parti niye üzerimize geliyor*” dediler. Sizin siyasetten haberiniz yok. Biz, sizin selametiniz için bunu istiyoruz. Ankara’dan ne anlıyorlar? Türklerin rüzgarına kapılmışlar, sahte bir yaşamı Ankara’da nasıl sürdürecekler, bunu anlamıyorlar sonra da, “*TC niye bizi öldürüyor*” diyorlar. Bin yıldır sizin kökünüzü kazımışlar; bir fırsat var, bundan yararlanın ve halkınızı uyandırın dedik.

Bazılarını Avrupa’ya gönderdik; Avrupa şöyledir, böyledir, dikkat edin dedik. Oysa o, Avrupa’daki imkanları nasıl kendi hizmetine sokacağıнын hesabını yapıyor. Onu, Avrupa’daki imkanları kendi hizmetine koysun diye değil, ülke için bir şeyler yapsın diye gönderdim. Orada kendini yitiriyor. Yani içinde bağımsızlık istemi zayıftır. Bağımsız kalmaktan erkenden kopuyorlar. Tabii bu PKK’nin savaşımıdır, uzun uzadıya söz etmek istemiyorum, ancak bazı meseleleri tanımak gerekir. Öyle siyasi kişilikler de değilsiniz ki, size geniş dersler vereyim. Bunun yeri ne burasıdır, ne de sizin için söylüyorum. Ama dedim gibi kısa sürede, hepimizin önüne çok şey konuldu. Biraz uyanık olmanız için, bunları söylüyorum. “*Bilmiyorduk, aklımıza gelmedi*” demeyin. İnsan bilirse, daha iyidir. Ayağa kalkan ve birleşen bir halk söz konusu olduğunda; insan ne kadar bilinçlenirse, o kadar iyi yürüyebilir. Ben de, eskiden sorunlardan uzaktım, hatta sizden daha çok uzaktım. Ama bu yola girdiğimde, çok müthiş girdim. Kaçsan olmaz, kıvırsan olmaz, üzerine gideceksin ki sonuç alasın. Biz öyle yaptık ve öyle yaptıkça baktık ki; arkadaşlarımız, insanlarımız kendilerini kandırmış, kendilerini bela etmişler ve kendileriyle oynamışlar. Ve her gün, bu sorunları derinliğine açıp, düzeltiyoruz.

Düşman şimdi karar çıkartıyor, “*Bugün öldüreceğim, olmazsa yarın*” diyor. Bir yanda o, bir yanda bu milletin hali, doğru bir siyaset temelinde nasıl

yürüyecek? Herkes kendi keyfinde, herkes bir ağa, kimse siyaseti tanımıyor ki! Talabani'yle bir şeyler yapmak istiyorduk, ne yaptı? Talabani, *“Halkla oynayayım, Apo'yla biraz hoş görüneyim ki diplomasim yürüsün”* anlayışındaydı. Diplomasisi de hangi temeldedir, kimse bilmiyor. Daha çok da çıkardır, yurtseverliğinin güçlü olduğunu sanmıyorum. Barzani gece gündüz *“Ailemi, Kürtlerin tepesinde nasıl tutarım”* diyor. Düşmanın hizmetindeki bir aile için, *“Ailem nasıl tepede kalacak”* diye düşünüyor. Bırak bunları, bir arkadaşaya yol açıp, büyütüyorsun, ancak ikinci gün bakıyorsun ki, *“Yerim nasıl sallanmaz”* diye hesap yapıyor. Bre arkadaş yer mi kalmış, hal mi kalmış, gel bu köhne binayı kökten yıkalım, yerine yeni bir şey yapalım diyorsun, *“Hayır. Ben, ben”* diyor.

Şimdi bunların hepsi eski düşüncelerdir. Ağaçların kökü kurumuş, çürümüştür, kaldırıp yenisini dikmelisin diyorsun; o da, *“Hayır, ben bunun üzerinde kalacağım”* diyor. Köhne bir binadır, hep yıkılıyor, yenisini yapalım diyoruz, *“Hayır, ben eskisi gibi yaparım”* diyor. Tarihi inkar etmiyorum, inkar etseydim bu işleri yapmazdım. Fakat böyle şeyleri kendinden uzak tutmalısın; düşmanın üzerinde bıraktığı etkilerden kendini uzaklaştırmalısın ve böylece kendini tanıyıp, yenilemelisin diyoruz. Ancak bunu yapmıyor. Yine de *“İlla ben, ben”* diyor. Herkes kendisini, diğerinden iyi görüyor. Düşünce ve siyaset bir ama, hiç kimse birbirimizi dinleyelim demiyor. Herkes, çocuklar gibi kendini bir diğerinin omuzlarında yük etmek istiyor.

Bu sorunlar Parti içinde, savaş içinde çözümleniyor, dostlar arasında da çözümlenmek istiyoruz. Kendini uzak tutsan olmaz, sorunları inkar etsen de olmaz. Yaşam eskisi gibi yürümüyor, zaten siz de bundan rahatsızsınız. Halk da eskisi gibi herkesi kabullenmiyor ve bizden iş istiyor. Her gün benden de çalışmayı ve savaşı geliştirmemi, başarmamı istiyor. Başarı hangi temelde olur? **Başarı doğru görüş sahibi olan, askeri ve siyasi taktiği geliştiren, bunu önüne koyan ve yapan önderlik temelinde olur.** Bunu yapmazsan, önderlik yapamazsın. Ben de arkadaşlardan istiyorum; ben yapıyorum, siz de yapın diyorum. Bakıyorsun ki çaresizleşiyorlar. Ölümü kabul ediyor, ama kendinde çare üretmiyorlar. Sizininki de böyledir, iyi niyetlisiniz, çok şey yapmak istiyorsunuz, ama çaresizsiniz. Fakat insan kendini böyle tutarsa olmaz. Kendini yoracaksın, işlerin üzerinde duracak ve bir şeyler yapacaksın.

Benim yaşamım gece-gündüz böyledir. Hayırlı olan şey nedir? Türkler şimdi beni tanıyorlar: *“Bugün bize ne yapacak, yarın bize ne yapacak?”* diyorlar. Arkadaşlar da bizi şimdi tanıyorlar. *“Önderliğin taktikleri bugün nedir, yarın ne olacak”* diyorlar. Önderliğin, yaşamının her günün de yeni şeyler yaptığını biliyorlar. Düşmanın yenemediği, mücadelenin durmaması için yaptığı işleri

biliyorlar. Böyle olmazsa ne yapacaksın, bir gün ayakta kalmaya imkan var mı? Bin yıldır Kürtler ne yapmış? Biz kendimizi yoktan var ettik. Bu nedenle, düşmanın bozamayacağı şeyleri yapmak için, sizin üzerinizde durmak gerekiyor. Doğru düşünce, siyaset ve karar bunun içindir. Kendini inkar etsen, yarın halk da seni kabul etmez, çocukların da. Sizden bir ülke, özgürlük ve şeref isteyecekler, vermezseniz sizi inkar edecekler ve ediliyor da. Çare nedir? Çare kendini yeniden yapmak ve doğrulara vermektir. Tamam ömrünüz uzundur, tecrübeniz büyüktür, size sonuna kadar da saygımız var, ancak bu halkın sorununun çözümü eski tarzla başılamayacağını biliyorsunuz. Belki kendinizden de razısınız, ama olmuyor.

Ben Savaştan Yana Değil, Barıştan Yanayım

Bugün halkımız Diyarbakır'da kendini ateşte hissedip, *“Ne yapacağız?”* diyor. Büyük bir şehirdi, bir milyon insanı vardı, kendinizi neden bu kadar dar bıraktınız. Çünkü düşüncesizler ve siysetsizler, *“Bu başımıza gelen nedir?”* diyorlar. Düşmanın hükmü altında bu kadar kalırsanız, tabii ki başınıza bunlar gelecektir. *“Ben hazır değildim”* diyorsunuz. Sahte yaşamı yürüteceğinize, doğru yaşama ve siyasete kendinizi biraz hazırlayacaktınız. Şimdi arkadaşlarımız *“Savaş için kendimizi böyle hazırlamıyorduk”* diyorlar. Yıllarca hizmetinizi yapıyoruz, siz ise bir sigara, bir yemek için aylarca bizi boşa çıkartıyordunuz. Düşmanı neden gözlerinizin önüne getirmediğiniz? Gafil biri, *“Ben Kürt'üm, siyaset yapıyorum”* diyebilir mi? Diğer bazı sahteleri de var, *“Biz de siyaset yapıyoruz”* diyorlar. Sen nasıl bir siyaset yapıyorsun? Düşmanın karşısında yok olmakla siyaset olur mu? Şimdi siz, *“Kürtler ses veriyor”* diyorsunuz. Doğrudur, Kürtler ses veriyor ama, bu benim çabalarım üzerine yapıldı.

Önce hiç kimse, Kürtleri insan yerine koymuyordu; bırak insan yerine koymayı, adı bile yoktu. Şimdi değer veriliyor, onlar değerini hangi temelde olduğunu biliyorlar, ama biz bilmiyoruz. Siz kendiniz çok iyi biliyorsunuz ki; bırakın Avrupa'ya karşı, İran'a, Araplara, Türklere karşı *“Kürt”* dediklerinde, *“kuyruklu”* diyorlardı ve biz onların karşısında utanıyorduk. Öyleydi, inkar etmemelisiniz. Şimdi bir çok kişi hakkımızda çok şey söylüyor. Bizim için, *“Bunlar savaştan başka bir şeyden anlamıyor”* diyorlar. Bırakın savaşı, onlar belki benden yüzlerce kez daha gaddarca savaştan yanalar. **Ben savaştan yana değilim; kimse benim kadar barıştan yana değildir. Barış düşüncesi ve çabası herkesten çok bende var, ama karşıımızdaki düşmana, “insanım” diyorsun,**

bunu bile kabul etmiyor. Ya çok namussuz bir insan olup kendini inkar edeceksin, ya da kendini düşmana teslim ederek yaşatacaksın; başka türlü yaşam mümkün değildir. “*Ben insanım, yurtseverim, dürüstüm*” dersen, imkanı yok seni yaşatmaz. Kendimi kandırırsam, kendimle oynasam da olmaz.

İnsanlığın yükü, küçük bir yük değildir. Belki biraz dinin etkisindedesiniz, eğer İslamiyet dinini doğru bilseydiniz, bunun üzerinde geniş dursaydınız, dayatılan bu şeyi kabul etmezsiniz. Zaten, dinin doğrularıyla olduklarına inanmıyorum, işte İran da dinledir. Din de siyasettir. Seni ülkesiz, özgürlüksüz bırakan bir dinin olması mümkün değildir. Din adına kendini ülkesiz, özgürlüksüz kıldıysan yalan söylüyorsun demektir; din öyle demez. İşte kendini en büyük dindar sananlarımız, doğruyu eğriltiyorlar. Ülke yok, halk yok, ama size, “*Namazını kıl, orucunu tut, tamam sen cenneti yakaladın*” diyorlar. Hepsi yalan! Bir de kendilerini siyasi sananlar var; onların da hepsi yalan söylüyorlar. Tüm bunları ispat ettik, hepsi açığa çıktı. Ben İslamiyet’in özünü iyi tanıyorum. Dine, felsefeye uygun olmasaydı bu hesabı yapmaz ve bir gün bile kendimizi yaşatamazdık. Şimdi karşımızda, neden din, felsefe ve siyaset adına da kimse bir şey yapamıyor. Çünkü gerçeklik bizim elimizdedir. Oysa bizim için, “*Savaştan başka bir şey bilmiyor*” diyorlar.

Savaş, mücadelede yüzde bir yer tutar, fazlası düşüncedir, siyasettir. Bunun için söylüyorum, yani halk güzel şeyler istiyor, “*Niye şöyle, böyle olmuyor*” deniliyor, sen bir şey değilsin de ondan. Yaptığımız konuşmalara, siyasete dünya şaşıyor. Amerika’ya, Almanya’ya sor, onlar benim ne olup ne olmadığını bilirler. Beni oldukça iyi tanırlar. Türklerden de sor. Bırakın halkı, arkadaşlarımız bile bizi iyi tanımıyorlar. Yine de insanlarımızdır, üzerinde duracağız. İnsan başkasının eliyle, kendini yeniden yapamaz. Dünyayı bize verseler bile, kendimize bir ülke edinemeyiz; içinde olduğun yeri kendi kendine yapacaksın. Şimdi bu yürüyor ve bu, savaşla oluyor. Çok zahmetle oluyor. İğne ucu kadar çare olsaydı, onu da yapardık. Acaba insanlığımız için başka yol yok mudur demeyin, çünkü yoktur. Benim gibi birisinin yirmi, otuz yıldır bu kadar yoğunlaşıp da, imkan olduğu halde görmemesi mümkün müdür? Her gün ölüm rüzgarı altında olan birisinin, yolları görüp, girmemesi mümkün müdür? İmkanları bulup yakalamaması mümkün müdür?

Söylediklerimin bir çok tarihi, siyasi, insani ve dini nedenleri vardır. Bunları iyi bilmek gerekir. Tarihimiz bin yıldır yerle bir edilmişti ve bu tarih karşısında bizler de yerle bir edilmiş, karartılmıştık. Bizi amaçsız bırakmışlardı, ama kendimizi amaç yaptık, bu halka bir amaç sunduk. Eskiden halkımız çaresizdi, kendini donatıp, düşmanına karşı bir şeyler yapamıyordu, ama şimdi bunu da önüne sunduk. Tarz sunduk, bir şeyler yapabilir, savaşabilir de. Şimdi dünyanın

hepsi dūřmanla birliktir, ama ũlkede bir adım atamıyor, demek ki mũcadele yũrũtũlebiliyor. Bir insan bunu yaptığına gŕre bir milyon insan, bir milyon kez yapabilir. Temel hususlar var, onlara gŕre iřin ũzerine yũrũrse yapabilir. Amaç iyidir, tarihin tersine çevrilmesi iyidir, tarz iyidir, kesin başarılacaktır. Bu hepinizin ve bũtũn halkın inancıdır.

Tabii eksiklikler vardır, insanımız çok yarım, yapmak gerekir, yapıyoruz da. Herkesten çok iş isteniliyor, bu yalnız Önderliğin işi değil, bir halkın işidir ve herkes bir ucundan tutup yapacaktır. Nerede olsa, bir iş yapacaktır. Gŕnlũnde yapacak, dille yapacak, elle yapacak, savaşla yapacak, barışla yapacak, nasıl oluyorsa Öyle yapacak. Sonuç olarak; bir halk bunlarsız olmaz. Belki siz, ũzerinde o kadar çok durmuyorsunuz ama, bu dava olmasaydı; yemek yemeye, gŕzlerinizi kaldırmaya bile hakkınız olmazdı. Bu kadar elden çıkan ve mũcadelesiz bir halkı kimse namuslu sayar mı, Őrefli gŕrũr mũ? Hayır. Başka halklara bakın, bir de bize bakın! Bizden başka bu dũnyada kimse bŕyle kalmış mı? İnsan arsız olur da, bu kadar olur mu? İsimsiz, siysetsiz, amaçsız ve tarihsiz olur mu? Hepsi bana layıktır dersen, o zaman seni ne yapayım? Bunun için yũređinde ve beyninde bir Şeyler yapmaya mecbursun. İnsan nasıl ki imansız olmazsa, siysetsiz de olmaz. İman ve siyaset Şimdi birdir.

Dostlar için bu hususları sŕylemem, yũkũnũzũ ağırlaştırmak, sizi daraltmak için değildir; sizin bizden istediklerinize yanıt vermek içindir. Kũrtlerin Şeref ve namusu Şimdi mũcadelede işliyor; Őlũm de kalkıyor, amaç da gũn be gũn hayata geçiriliyor, savaş da icra ediliyor. Bu da az değildir. Daha fazla başarı da istenebilir ama, bu da bũyũk çabayla olur, bunu da unutmayın. Kendinizi daha da toparlayın, gũlerinizi birleştirin ki, erkenden kendinizi amaçlara ulaştırın. Herkes bulunduğu yerde mũcadelesini daha akıllıca yapsın. Dağdaki dağda, Őehirdeki Şehirde, kŕydeki kŕyde, dışarıdaki dışarıda, herkes gũcũne gŕre işini yaparsa, bu işler daha erken başarılır. Ben kendim de işimi yapıyorum. Gŕrũyorsunuz ki, eski veya yŕrenizdeki Önderlikler gibi değilim. Kendimi zorunlu gŕrũyorum, ũnkũ yapmazsam olmaz.

Bu namus meselesidir, kaçarsam olmaz. Bu halk bir Şeyler yapmamızı istiyor, yaptıklarımızdan razıdır. Daha fazla da yapmamızı istiyor. Tabii biz de elimizden geldiğince daha fazla yapacağız. Yokluktan yaratılanların bu kadar gelişmesi, bundan sonra daha da bũyũtebileceđimize dair bir işarettir. Başaracağımıza inanın. Savaş daha da gelişecek, halk daha fazla birlik olacaktır. Ortadoğu siyaseti de biraz sarsılacaktır. **Gũn Kũrtlerin, Kũrdistan'ın gũnũdũr.** Buna gŕre de yũređini, beynini, mũmkũnse yaşamını hazırlamalı ki; ileride yanlığya dũřũlmesin, Őařırılmasın. Her dostumuz; ihtiya-ge, kadın-erkek, yoksul-zengin tũmũ, “Ben neyim ve gŕrevim nedir” sorusunu kendine sorup, yanıt

vermelidir. Zorluk çıkarmamalı, yükü ağırlaştırmamalıdır. Doğru ve kolaylaştırıcı yapmalıdır. O eski sorunlara, davalara fırsat verilmemeli ve birbirini incitmemelidir. Yürekten birlik olunmalıdır. Bu hepimizden isteniliyor.

Kürtlerin sorunu üzerinde durulduğunda, bunları söylüyorum. Bizden bir şeyler sormak istediğinizde, böyle yanıt verebiliriz. Daha fazla inanın. Attığımız bu adımlar; bin yıldır umut edip ulaşamadığımız ve şimdi yerine gelen adımlardır. Yitirilmiş bütün cesaret şimdi ortaya çıkıyor, büyük kahramanlıklar icra ediliyor. Eskisi gibi korku yok, şimdi düşman daha beter korkuyor. Eskisi gibi daralma da yok, daha fazla genişleme oluyor. Hayırlı ve doğru olan da budur. Biz, bu doğrular temelinde, hepimizi selamlıyor ve yaşamızda başarılar diliyoruz.

Dostların İşi Yaşatmak ve Birleştirmektir

Evet şimdi bazı sorular sorabilirsiniz.

Dost.: Ben, on iki lisan biliyorum ve hepsinin gazetelerini okuyorum. Bütün dünyanın, siyasetleri hakkında haberim var. Dünyanın, PKK üzerindeki siyasetinden de haberim var. Bana kızmaman gerekir.

- Yok, yok.

Dost.: Sizi eleştiriye tabi tutmaya gelmişim, farz edin ki ben, karşınızda bir gazeteciyim.

- Söyle, tez söyle.

Dost.: Enstitüde Avrupalı gazeteciler de gelip bize soruyorlar, onların yanıtını da vermemiz gerekir. Eğer bir gazeteci, size, “*Siz, daha kadrolarımızı yapamıyorsunuz diyorsunuz, peki devletinizi nasıl yapacaksınız*” derse ne cevap vereceksiniz? Bu birinci soru. İkincisi; Türkiye’de Sünni-Alevi partiler birbirini vuruyor, bunların arasında sorun olmamalı, bunlar da sizin sözünüzü bekliyor. Bu işler durdurulmalı, Kürtler birbirini vurmamalıdır. Kürt Kürt’tür, ne Alevi, ne Sünni, ne Hambeli, ne Şafi, hepsi birdir.

- Söyle, diğer bütün sorularını üst üste söyle. Ben, her şeyi halk için hazırlıyorum. Ben, bir halk için konuşuyorum, kişiler için değil.

Dost.: Doğrudur, inancım çok var. Ben de bir halk için söylüyorum.

- Bu halkın hepsine ulaşacak, bunun için acele et. Evet?

Dost.: Bazı hata yapanların da gelmesini istiyorum. Şivan Perwer bir zamanlar PKK’ye çok yardım yapıyordu.

- PKK onu geliştirdi, yokluktan var etti. Gittim, tilkinin deliğinden çıkartıp getirdim, ama sonradan kendini inkar etti.

Dost.: Doğrudur. Diyelim anlaşmazlık çıktı, kendini uzaklaştırdı, şimdi çok arkadaşın kinini topladı, düşman ve hain sayılıyor. Onun hakkında görüşünüz nedir?

- Evet bir soru da bu. Başka? Söyle. Hepsine bir cevap vereceğim.

Dost.: Avrupa'da bazı kişiler var ki, birbirine saygı göstermiyorlar. Bu tutumları da PKK'ye zarar veriyor.

- Tamam saygı eksikliği sorunu. Başka?

Dost.: Eski bir sorun var. Olof Palme meselesi. Olof Palme öldürüldü, herkes bunu PKK'nin boynuna yıkıyordu. O zaman neden bu konunun üzerine gidilmedi?

- Evet, Palme komplosu. Başka?

Dost.: Bu son süreçte Avrupa'da yedi, sekiz devlette, bir çok konsolosluğa karşı kitle eylemlerinin yapılmasıyla PKK, dünya siyaseti karşısında yüksek bir yer edindi. Ancak kalkıp konuşan insanların arasında biraz yetmez insanlar vardı.

- Evet, kadro sorunu. Başka?

Dost.: Son sorum; bir gün Avrupa'ya gelmenizi istiyoruz.

- Bu olmaz. Ben Avrupa yaşamının düşmanıyım.

Dost.: Bunun üzerine bir yol çizebiliriz: Eğer Ali Sapan İtalya'da yakalandıysa, hapsilere sokamadıysalar, seni de koyamazlar, seni de çıkartabiliriz. Güvenim var, devletlerin hepsinin karşısında da duruyoruz.

- Dostlar vardır, lakin düşmanın egemenliği güçlüdür. Tamam, sorduğun sorulara genel bir yanıt verebiliriz.

Kürtlerin akıllıları azdır, kadroları kolay olmuyor, ama gece-gündüz bu konular üzerinde duruyoruz. Avrupa'da da yok değil, Avrupa'da yüzlercesi hatta binlercesi, ölümüne her gün Parti için çalışıyor. Ölümlerim, hepsi bir günde ölür. Kendinizi yakın dersem yakıyorlar, lakin yine de yeterli değildir. Halk da böyledir, yani onları eleştirmem, bir şey olmadıkları anlamına gelmez. Bilakis ölümüne yürüyüşü yapın dediğimizde yapıyorlar, cesaretli ve özverilidirler. Lakin yine de kusurları ve yetmezlikleri vardır. Dünya halklarından da iyi ve güçlüdürler, lakin düşmanımıza göre, yine de yeterli değildir. Kendimizi dünyaya göre değil, düşmanımıza göre ayarlamalıyız. Oluşumun, hazırlığın ve her şeyin düşmanına göre olmalıdır. Bunun için eksiklik vardır diyorum. Yine de üzerinde duruyoruz, gün gün başarıyor, bazı eksiklikler ortadan kalkıyor, eskisi gibi değildir ve siz de çok iyi biliyorsunuz ki gelişme vardır. Tabii bazılarıyla Avrupa'da iyi ilişkiler yürütmek gerekiyor, isteyenler var. Sizin gibiler de bir şeyler yapabilir. Avrupa'daki dostlar, arkadaşlar birleşsin ve Kürtler için bazı adımlar atınsınlar. Siz de PKK için bir temsilci gibi, ne yapabilirseniz yapın. Hayırlı gördüğün işlerde,

bana küçük bir rapor yaz; işte bu, Kürtler için iyi bir iştir de. Ben buna tamamıyla katılıyorum ve yardım da yaparım. Kesinlikle önünde bent olmam.

Bu Palme olayı büyük bir oyundu. Sadece Palme değil, Avrupa'da PKK'yi terörist ilan etmek istediler. Bütün Avrupa istihbaratı bu oyunun içindeydi. Bizi Avrupa genelinde terörist ilan ettiler de. Haksızlıktı tabii. Oysa en büyük terörist, Türk devletiydi.

Dozt.: Şimdiye kadar böyleydi ve her zaman böyledir.

- En büyük terörist ve barbar odur, bir çok halkı ortadan kaldırdılar. Ermeni, Rum, ne kadar halk varsa hepsini ortadan kaldırdılar ve tasfiye ettiler. En son Kürtleri de ortadan kaldırıyorlardı, biz kalmak için biraz direndik, şimdi bizi terörist ilan ediyorlar. Tabii parayla, çıkarla, özellikle de Siyonistlerin ve Amerika'nın, yani CIA'nin yardımıyla bizi terörist ilan ettiler. Tabii ki bu, haksızlıktı. Avrupa'daki bazı devletler, bazı dostlar belki eksikliği PKK'de görüyorlar, ama bu doğru değildir. Hükümetlerin eliyle oldu. Palme olayını da kendileri yaptı, kendileri öldürdü, bizim üzerimize atmak istediler. Hep, 'bunlar doğru değil, Palme olayı, hükümetlerin, devletlerin sorunudur' diye açıklamalarda bulundum. Özellikle Reagan-Teacher onların zamanındaydı. Palme de barıştan yana birisiydi ve dünya halklarıyla, bunun için öldürüldü. Mafya siyaseti onu öldürdü. Ben olduğum için dinlemediler, yoksa bu hususları söylemedim değil. Hatta Papa olayı, Papa suikastı da Türkiye MIT'inin işiydi, ölmedi, bazı adamları da bu işi biliyorlar, onlara da söyledim.

Ben, Avrupa'nın tümünü düşman saymıyorum ama, onların hükümetlerine güvenilmez. Benim oraya gitmem zordur. Gidersek oynarlar. Gidebiliriz de, dönebiliriz de, fakat onlara güvenip, çok uyanık olmazsan, insanı tasfiye ederler. Yani ben, iş olmuyor, hiçbir zaman gitmeyelim demiyorum. Hayır, tedbirli olunmalıdır. Bunun için gidişimi zamansız buluyorum. Yine de dikkat edilmelidir. Sorun oraya gitme, gitmeme değildir. Sorun, mücadeleyi yürütmektir. Şimdi de yürüyor. Sanırım genel olarak soruların bunlardır. Bizim içimizde, Aleviler ve Sünniler arasında kesinlikle mezhepsel sorunlar yoktur. Hepsi PKK'de bir olmuşlar. Dersim, Sivas, Adıyaman ve Malatya'nın, hepsi Alevidir, hepsi aramızdadır. Sünnilerin de, Şafilerin de hepsi aramızdadır. Kesinlikle ayrılık yoktur. Birlik, yüzde yüzdür. Arkadaşlarımızın arasında her mezhepten, her aşiretten, hatta Kuzeyi, Güneyi her taraftan vardır. Kesinlikle bunu kim sana öyle söylemişse, yanlış söylemiştir.

Dozt.: Benim de bir derdim buydu. Türkiye hükümeti köylülerin arasına böyle nifak sokuyor, bunu sormak istiyordum.

- Yapamaz, yapamıyor, önlemini aldık. Sen mücadelemizi tanıımıyorsun, önlem aldık. Birliği tam yaptık. Yezidiler de, yani Zerdüştiler de hep PKK'nin içindedir. PKK, insani bir harekettir. Bütün ulusal özelliklere de değer verir ve kesinlikle şovenist değildir, tamamen insanlığı kapsıyor. Bütün dinlerle beraberdir, bütün dinlerin değerini de bilir. Bunun için de herkes ondan razıdır. Bundan hiç şüpheniz olmasın, din sorununa PKK'nin çok doğru bir yaklaşımı var ve pratiği de olumludur, yürüyor. Evet, başka soru sorun?

Dost.: Başkanım, bugün şehitlerimiz gidip kanlarını akıtıyor, Kürdistan'ın birliğini istiyorlar. Güney'de olsun, tüm dünyada olsun bunlar, bizim hakkımızı istediğimizi ve buna düşmanın karşı koyduğunu duymuyorlar mı? Ne zamana kadar düşmanla birlik olmayı sürdürecekler?

- Bu hususu söyledim. Bundan bir kaç gün önce Osman Sabri de vefat etmişti. Onun da bir sözü vardı; "*Barzani Kürt değil, aşirettir, ailedir*" diyordu. Doğrudur, onlarda Kürtlük düşüncesi pek yoktur. Bunlar için ailecilik, aşiretçilik her şeydir, aşiretin tamamı da değil, aşiret içinde kendini güçlendirmek istiyor, bunun için herkesi yörelerine topluyorlar. Kim yardım ediyor? Devlet. Bir zamanlar İran Kürtlerine karşı, İran onlara yardım etti. İran Kürtlerini egemenlik altına aldılar.

Şimdi Türkiye Kürtleri başlarını kaldırıyor ve bu Kürtleri de, Türklerin yardımıyla devletin egemenliği altına sokmak istiyorlar. Kendisi itiraf etti: Ayda 1 milyon dolar para alıyorlar ve bu kadar peşmerge vermişler, bizi Botan Behdinan'dan çıkartmak istiyorlar. On kez, onlara böyle yapma dedik, ama yapıyorlar. Tabii biliyoruz ki varlığı bu temeldedir. PKK gelişse, halk gelişse, "*Ağalığıma, aileme yer kalmaz*" diyor. Yani Kürt ulusu bir yana, onların ailesi bir yana. Türk devleti de bin yıldır, İdris-i Bitlisi gibileri hep ona yardım ediyor, bunları uşağı yapıp, bir halka karşı çıkartıyor. Bunlara karşı yine bazı adımlar atmak mümkündür. Belki Talabani yine kendisini bize yakınlaştıtır, o da mecbur olduğu içindir, ama diğeri daha fazla düşmanla birliktir. Hazırlıklarımız vardır, üzerine gideceğiz, ya bu sanatı terk edecek, ya da gündemleşecek olan savaştır. Ya dürüst olacak, ya da eskisi gibi ona rahatlık vermeyeceğiz. Bu sorun yavaş yavaş çözümleniyor. Evet, başka sorularınız var mı?

Dost.: A.'daki yönetim hakkında söylemek istiyorum.

- Evet, orada daha fazla Parti örgütlemesini yapmak istemiyoruz. Bundan ne devlet razıdır, ne de biz razıyız. Yönetim sorunlarında bu gençleri değil, beni göz önüne getir. İşte yönetim benim. Bu kadar talimat, çözümlene yapıp size gönderdik, yetmiyor mu?

Dost.: Yeterlidir.

- Bu gençlerden, kızlardan ne istiyorsunuz? Onları halk içinde eğitmek istiyoruz. Öyle yönetici değiller. Siz onlara öğretin, bir şeyler verin ki, ilerleme kaydetsinler. Dostlar, bu hususları fazla yanlış anlamasınlar, çok şikayet vardır. Doğrudur, hakkınız da vardır. Önderlik böyle olmaz. Çok eksiklikleri var, ben de onlardan rahatsızım ama, onları aranızda geliştirmelisiniz. Onlara, “*Böyle yap, şöyle yap*” deyin. “*Önderliğin talimatları böyledir, PKK yaşamından haberdarız, senin dediğin gibi değildir, öyle yürüyor, Önderliğin kendisi böyledir*” deyin. Dün bazı dostlara da söyledim: Gece-gündüz hizmet ediyor, doğru sözler neyse halka öğretiyorum. Ama, benim adıma bir tek genç bile yanlışlık yapamaz, hakkı yoktur. Yaparsa bizden değildir. Gece-gündüz hizmet ederek yürümelidir; bir gün ağalık yapıp hizmetsiz kendisini büyük ilan ederse olmaz. Büyüklük, büyük bir hizmet yapmayla olur. Bu hizmeti yaptıysa, başımız üstüne, yapmadıysa onu doğru yola koymak gerekir. Bunun için, “*Önderliğin çalışmalarına layık olacaksınız. Layık olmazsanız aramızda size yer yoktur*” deyin. Yani onların üzerinde baskı unsuru olun ve onlara yaptırın. Kendinizden uzak tutmayın, ama yanlışlıklarına da razı olmayın, fakat birbirinize karşı da çıkmayın. Birbirinizi geliştirin.

Hep söylüyorum, onlar sizi, siz onları geliştirin. Zaten en doğrusu da budur. Ben size öğreteyim, siz bana öğretin. Niye şimdiye kadar gelip, size çok şey soruyorum? Çünkü halktan da çok şey öğrenilir. Siyaset halka göre olur, halka rağmen değil. Hepimizden bu isteniyor, böyle sürdürmek gerekir. Siz, “*Önderlik, hep yukarıdan bize güçlü gençler göndersin*” demeyin, güçlü gençler yoktur. Siz Kürtler, çocuklarınızı iyi ve güçlü büyütmemişsiniz. Ellerinden gelen de budur. Benim de halkın arasına gelip dolaşacak olanağım yok. Toplantılar yaptığımda da büyük zorluklarla yapıyorum. Yine de bundan sonra daha iyi yürüyeceğine inanıyorum. Bir tarafta da devlet var, devlete de söylüyorum. Yani yaptığımız işler, hayırlı işlerdir, dostluk işleridir. Arkadaşlara da söylüyorum, burada kendinizi geliştirin, kendinizi halkın başına bela etmeyin. Halka da, sizlere de söylüyorum ki; bizden iyi ve doğru şeyler öğrenin, öğrenmediyseniz de yanlış şeyleri kendinizden uzak tutun. Yani baktınız ki iyidir, baş üstüne deyin, baktınız ki iyi değildir, kendinizden uzaklaştırın. Bu da yeterlidir. Bundan öte başka şeyleri birbirimizden istememeliyiz.

Yerinde ve kendine layık görülecek işleri yapmak gerekir. Bunun için de, burada yaptığımız işler az değildir. Kitaplarımız elinizdedir. Bir kaç genç size, doğru şeyler söyleyemiyorsa, bu kitapları okuyun. Talimatlar var, gün gün gelip elinize ulaşıyor. Ülkedeki haberler elinize ulaşıyor. Bu size yeterlidir. Yapamıyorsa, kendine zarar vermesin, yerinde otursun, o da bir iştir. Bir hizmeti yapabiliyorsanız yapın. Talimat istiyorsanız; önceden bu hususları söyledik ve yolu

açtık. Ama cahil ve sorun çıkartan biri varsa, onu da fazla şikayet etmeyin; mümkünse dürüst yapın, mümkün değilse, kendinizden uzaklaştırın. Fazla şikayet de etmemek gerekir. Biz yeteriz. Burada yaptığımız Önderlik yeterlidir. Akıllı olan birisi için yalnız bir gün, bir ay, bir yıl için değil, yüz yıl için yeterlidir. Evet, başka?

Dost.: Düşmanın işi parçalama ve ölümdür, dostların işi ise, yaşatmak ve birleştirmektir. Bu bir gerçekliktir, fakat nasıl yapıp da, yerli Kürt gruplarını mücadeleye katacağız?

- Kürtlerin karşısında öyle savaş falan yoktur. Birleşmek isteyen partilerin hepsini bir araya getirdik, toplantılar da yaptık, halen de devam ediyor. Düşmanlık falan yoktur. “*Ülke için varım, bir şeyler yapmak istiyorum*” diyenlerle sonuna kadar birlikteyiz ve yürüyor da. Fakat zayıftırlar, Avrupa’dan gelemiyorlar. Ülkeye bir adım bile atamıyorlar, çalışmaları da siyasi çalışmadır. Bundan fazla olmuyor, bizim gibi savaşıyorlar, zordur. İmkanları da yoktur ve yüzyıl da çalışmaları yapamazlar. Fakat yine de, onları kendimize yakınlaştırmalıyız. Mücadeleye layık olanlar yanımıza gelirler, bu cephe adına da olur.

Güneydekilerle de, Talabani ile şimdiye kadar bozuşmamışız. Güney’de de varız, lakin bu son süreçte de düşmanın isteğiyle bizi Güney’den çıkarmak istediler. Biz kendimiz için Güney’de bulunmuyoruz, bu halk için Güney’deyiz dedik. Türkler, onlara biraz para verdiler, “*PKK’nin yerini daraltın, yolunu kesin*” dediler. Bu da dostça bir yaklaşım değildir. Hudutta Türk karakolları kuruyorlar. Barzani’ye, ‘Türk karakollarına hudutta izin verirseniz bu ölümdür, bu sizin işiniz değildir’ dedik. Bir şey daha var; KDP kongresine dünyadan iki yüz parti çağırdılar, bir tek bizi çağırmadılar. Bu büyük bir ayıptır. Kendileri dostça yaklaşım göstermiyorlar. Ben, dostluk ve ittifak yapalım diye haber de gönderdim. Türkler, onlardan bizi düşman saymalarını istediler, kısaca bu nedenle, yalnız bunlarla rahatsızlık var, diğerlerinin tümü dosttur. Güney’de çok parti var, bir çoğuyla dostuz. Bu nedenle dostluk ilerliyor.

Bundan daha iyi birlik de olmaz. Unutma ki düşman her gün parça parça ediyor, öldürüyor, buna rağmen yine de halk direniyor. Halkın birliği de büyük geliyor. Ülkede olanların üzerinde biraz doğru durun, birlik olmamış değil. İşte dostlar söylüyor, Avrupa’da yüz yirmi bin insanı, bir gecede bir araya getirdik. Şimdi Diyarbakır’ın tümü bizim için ayağa kalkıyor, düşmanın bütün partileri yasak dedik; bir günde halk, kendisini bütün partilere kapattı. Düşmanın gazeteleri yasak dedik; bir teki sattırılmıyor. Şimdi bu, Türkiye’de büyük bir sorun olmuş. Bu halkın büyük birliğini ilk kez biz yaptık. Biliyorsunuz ki, burada da dostluğunuz ve birliğiniz çok güçlüdür. İyi olmayan bir kaç kişi olabilir, tabii bunlar da her

dönemde vardır. Bunlar da şimdi parçalanmanın nedeni değil, birleşmenin nedenidirler. Halk bunlara bakıyor, daha da güçleniyor. Bunun için halkın birliği geliyor, tabii yine de hizmet isteniliyor. Ben nasıl birlik hakkında öyle konuşup, yanınıza geliyorsam; siz de, işinizi böyle yaparsanız, her parti böyle yaparsa birlik daha da gelişecektir. Önemli olan yaşam ve birliğin yolu açılmıştır. Düşmanın oyunları ve uşaklarının bu yolu kesmesi mümkün değildir.

Sorun, dört parça sorunu değildir. Halkın ruhu bir olmuştur, siyaset bir olmuştur ve halk da birlik olmuştur. Bunun için sorun, dört parça sorunu diye ele alınmamalı. Şimdi yürüttüğümüz devrim, bütün Kürtlerindir. Dört parça da olsa, her parçada Kürtler iyi ve diri olursa; ülke bağımsız olduğunda, tüm Ortadoğu'da devrim olur. Acele de etmiyoruz. Biz kendimizi öyle hazırlamak istiyoruz ki, bölgedeki tüm devrimleri yürütelim. İran'daki Kürtler İran Devrimi'ni, Türkiye'dekiler Türkiye Devrimi'ni, Suriye'dekiler Suriye Devrimi'ni, Irak'takiler Irak Devrimi'ni koşullandırsınlar. Ve bu başarılıldığında da Ortadoğu'da devrim dalgası çığ gibi gelişir.

27 Ekim 1993

Bir Halkın Müslümanlığına Sahip Çıkması, Kendi Ulusunun Eşitliği ve Özgürlüğü İçindir

Yurtsever Müslümanlara ve özel olarak Ezher'de okuyan bir grup yurtsever Müslüman Kürdistan Gencine!

İslamiyet; tarihin tanıdığı en büyük devrimlerden birisidir. Denilebilir ki; İslam kadar, insanlığı derinden etkileyen bir devrime daha rastlanmamıştır.

İslamiyet Devrimi kadar somut olarak, yaşamın her alanına ilişkin eşitlik, adalet ve özgürlük ilkelerine, başka bir dinin anlam vermediği bir gerçektir. Yine o büyük devrimler de daha çok eşitlik, adalet ve özgürlük amacıyla gerçekleşen devrimlerdir. Dolayısıyla İslam'ı, kendisinden sonra bir çok devrimin temel kaynağı olarak görmek doğrudur.

Ne yazık ki günümüzde, İslamiyet adına en gerici ve karşı devrimci ne kadar görüş varsa, bunlar savunulmakta ve devrimlere karşı kullanılmaktadır. Özünde eşitlik, özgürlük ve adalet devrimi olan İslam'a yapabileceğiniz en büyük kötülük; onu zulmün, inkarın, karanlığın, adaletsizliğin ve köleliğin tarzi olarak kullanmaktır. Bu, ne kabul edilebilir, ne de affedilebilir. Hz. Muhammed'in büyük bir devrimci olduğunu iyi bilmek zorundayız. Gerçekten peygambere bağlılık, eğer biraz dürüstlük varsa insana, bir halka, bir ulusa eşit, özgür ve adil yaklaşmayı bilmek gerekir. Hz. Muhammed'i peygamber olarak bilip de, bir ulusu inkar etmek, bir grup insanı zulüm altında tutmak, onlara her türlü baskı ve sömürüyü dayatmak, hele hele bunu İslam adına, hadis adına savunmak, yapılabilecek en büyük kötülüktür. Ve bu günah da, en büyük günahlardan birisidir.

Öze bakmalıyız, lafa değil. İslam ortaya çıktığında, şekil ve biçim yoktur. Bu dönemin cahilliye tabakasına ve putperestlere karşı bir saldırı hareketi vardır. Adil bir tanrının, onun yeryüzündeki nizamını tesis etmeyi, insanlığı cehaletten, kölelikten kurtarmayı temel amaç olarak bildiğini ve bu temelde ışık saçtığını hiç kimse inkar edemez. Bu dönemde Arap'ın Acem'e üstünlüğü olmadığını, beyaz kulla, siyah kul arasında farkın olmadığını, bizzat peygamberin kendisi söylemiştir. Eğer bunlar inkar edilmeyecek ise; günümüzde neden Türk, Kürt'ten çok ayrıcalıklı olduğu gibi, Kürt'ün adı bile inkar edilmektedir? Eğer gerçek Müslümanlık Türk yönetimi, iktidarı ve Türk diyaneti tarafından takip ediliyorsa, o zaman bu eşitsizliği İslamiyet adına nasıl izah edebilirler? Hz. Muhammed'in hadislerine göre bu eşitsizliği, bu Müslümanlar, bu diyanet imamları, müftüleri nasıl kabul edebilir? Eğer ikiyüzlü ve İslamiyet'i para için kullanan riyakarlar, yalancılar değilse, bunlar kimlerdir?

Halkımızın İslamiyet'e inancı; onun adil oluşu ve özgürlüğe verdiği değerden ötürüdür. Bu hususu çok iyi kavramak gerekiyor. İslamiyet bütün insanlık içindir. Bütün halklar içindir, İslam'ın rafı yalnız Arap'ın, Acem'in, Türk'ün rafı değildir. Bütün insanlığın rafıdır, peygamberi de bütün insanlığın peygamberidir. Ve bunu da hiç kimse inkar edemez. O halde bir halk neden bu kadar baskıyı, eşitsizliği yaşıyor? O zaman bizim kendi halkımızın Müslümanları, Müslüman din adamları bunu mutlaka doğru görüp İslam'ın adaletini doğru değerlendirmelidirler. İslam'ın adaletini yerine getirmek için de, İslam'ın cihadını görmek ve gereklerini

yerine getirmek zorundadırlar. Aksi halde onların Müslümanlığı, sahte bir Müslümanlık olmaktan öteye gidemez.

Her halkın Müslümanlığına sahip çıkması, kendi ulusunun eşitliği ve özgürlüğü içindir. Bu olmazsa, o ulus Müslüman olamaz. Düşünün, kendi kavmini ve mezhebini inkar eden, nasıl Müslüman olabilir? Kaldı ki Hz. Muhammed, *“Mezhebini inkar eden bizden değildir”* der.

Şimdi *“Kendini ne kadar inkar edersen, o kadar maaş vardır. Hak, adalet, özgürlük savaşçılarına ne kadar terörist dersin ve bu temelde ayetleri de alet edip en büyük günahkarlığa ne kadar girersen, devlet sana o kadar para verir”* dersin bunun İslam düşmanlığından ve münafıklıktan başka hiçbir biçimde izah kabul etmeyeceği açıktır.

Değerli Tüm Kürdistanlı Müslümanlar ve Özellikle Müslüman Aydınları!

Son zamanlarda çok iyi biliyorsunuz ki, her tarafta İslam'ın yeniden bir uyanışı var. İslam adına bir çok hareketler ortaya çıkıyor, örgütlenmeler ve hatta eylemler oluyor. İşte Bosna'da da var, Afganistan'da ve Cezayir'de de ortaya çıkmıştır. Ve bütün bunlar, İslam adına bayağı hareketler ortaya çıkarıp, yürütüyorlar. Şimdiye kadar hiçbir Müslüman Kürt hareketi var mı? Neden Afrika'da bile bir Müslüman hareket ortaya çıkıyor da, Kürdistan gibi bir yerde, bir Müslüman hareket ortaya çıkmıyor? Kürt-İslam hareketi, gerçekten nasıl bir hareket olmalı? Bir Kürt-İslam hareketi olmalı mıdır? Buna gerek var mıdır? Varsa, bunun programı, ilkeleri nasıl olmalıdır diye, hiç düşündünüz mü? Düşünmediyseniz, bu büyük bir eksiklik değil midir? Ve Müslümanlık adına yapılan, uşaklık değil midir? Bu noktada tarihi gerçeklerin bilinmesinin çok önemli olduğu kanısındayım.

İslamiyet doğar doğmaz, onu saptırmaya çalışan münafıklar vardı. Zaten bunlara o zaman *“mürteci”* yani geriye çark eden denilirdi. Gerçek Müslümanlar, başlangıçta Mekke'de ilk İslam'ın ayetleri ortaya çıktığında ve bir propaganda çevresi olarak hareket edildiğinde ortaya çıkan Müslümanlardır. Başta Ebu Cehil olmak üzere bütün o putperestler tarafından baskıya, işkenceye alınanlar gerçek ve devrimci Müslüman diyebileceğimiz inanmış kesim, bugünün deyişiyse militan kesimi teşkil ederlerdi. En başta gelenleri de Hz. Ali, Hz. Hatice, Hz. Hamza ve benzerleriydi. İslam'ın doğuş vaktindeki İslamiyet ve ilk doğuşundaki Müslümanlar, çok iyi biliyoruz ki, hiçbir çıkar gözetmeden, tümüyle inançları uğruna muazzam bir cihada girmişler ve hepsi de hayatını ortaya koyup büyük bir kısmı şahadete ulaşmışlardır.

Medine'ye hicret edildiğinde, her türlü ezaya, cefaya maruz kalanlar; bu Müslümanlardır. Ne zaman ki Mekke tekrar fethedildi ve İslam devlet oldu; o zaman Muaviye gibileri, saltanat İslam'ı dediğimiz bir İslamiyet'i kabul ettiler. Onlar da zafer kazanan İslam'ın nimetlerinden yararlanmak için İslamiyet'e girdiler. Ve çıkar temelinde, dalga dalga bir çok eski münafık, özde değil, sözde Müslüman oldular. Ve yine çok iyi biliyoruz ki daha Hz. Muhammed vefat edip türbesine konulmadan bunlar, iktidar savaşına girdiler. Özellikle halifeliği, hakkı olana değil, olmayana vermenin o fitne fesadını geliştirdiler. Bildiğimiz gibi fitnelik geliştirildi. İslamiyet'te kavgalar başladı, yani bir yerde sağ-sol çatışması, devrimci olan kesim ile olmayan kesim kıyasıya bir mücadeleye girişti. Çok iyi biliyoruz ki Hz. Ali'nin taraftarları Ehli Beyt'ten idiler ve gerçek Müslümanlığı temsil ediyorlardı. İhtilalci Müslümanlığı temsil ediyorlardı. Muaviye şahsında bir araya getirilenler ise, saçıcıları yani karşı devrimcileri temsil ediyorlardı.

Tıpkı Fransız Devrimi'nde olduğu gibi, Avcılar vardır, Kırlangıçlar vardır; bunların bir kısmına sol, bir kısmına da sağ denilir. Rus Devrimi'nde de öyledir; Bolşevikler vardır, Menşevikler vardır. İşte Müslümanlıkta da bu böyledir, Bolşevikler, Hz. Ali ve yandaşları biçimindedir, Menşevikler de Muaviye taraftarları gibidirler. Halen Rusya'da bu kavga devam ediyor. Yani bir çok devrimin böyle ikiye ayrılması vardır.

Daha sonra bildiğimiz gibi bu ayrışma, bölünme yüzyıllarca süren kanlı savaşlara yol açtı. Alevilik, Sünnilik, Şiilik vs. ortaya çıktı. Bunlar öze ne kadar bağlılar, o ayrı bir mesele ama, bu ayrışma günümüze kadar devam ediyor. Çok iyi biliyoruz ki, saltanat Müslümanlığı, Şam'da Muaviye saltanata gelir gelmez Arapların üstünlüğüne dayalı olarak büyük bir baskı ve sömürme hareketine girişti. Bütün halklara karşı büyük bir zulümle hareket etti. Haccac gibi çok kan dökücüler Irak'ta, İran'da, Kürdistan'da sel gibi kan akıttılar ve halklara zorla İslamiyet adı altında kendi hakimiyetini, yani bir yerde kendi emperyalist-sömürgeci çıkarlarını dayattılar. Emevilerin dayattığı İslam adı altında, İslam maskeli emperyalist-sömürgeciliktir. Bunu ilk defa şimdi açıkça söyleyebiliyoruz ve halklar buna büyük bir isyanla karşılık verdiler. Özellikle İran'da Şia adı altında toplanan kesim, yine Alevi; Ali yanlıları adı altında, Araplarda da geniş bir isyan hareketi ortaya çıktı. Hz. Ali'nin büyük oğlu imam Hasan zehirlettirildi, yine İmam Hüseyin Kerbela'da katledildi. Ve bu isyanlar, sonrasında daha da arttı.

İran'da Ebu Müslüm Horosani'nin önderlik ettiği büyük isyanla, iyi biliyoruz ki Emevi saltanati, emperyalizmi ve sömürgeciliği yıkıldı. Onun yerine gelen Abbasilerin de aslında Emevilerden daha farklı olmadığı kısa bir süre sonra ortaya çıktı. Ebu Müslüm gibi isyan önderlerini katlettiler ve kendi emperyalist-

sömürgeci egemenliklerini ta Orta Asya'ya kadar yaymaya devam ettiler; Anadolu'ya, Afrika'ya ve İspanya'ya kadar yaydılar. Buna karşı gelişen İslam, çeşitli adlar altında ortaya çıktı; Şia, İran'da bir isyancı İslam olarak ortaya çıktı. Alevilik, Anadolu'da yine bir isyancı kol olarak ortaya çıktı ve buna benzer bir çok mezhepler, muhalif mezhep olarak ortaya çıktı. Bunların hepsi, eşitlik, adalet isteyenlerin İslam'dan anladıkları veya İslam ile baş kaldırdıkları hareketler olarak değerlendirilmelidir.

Abbasi saraylarında bazı Türk köleler orduya alındı. O dönemde Türkler, Orta Asya'dan daha yeni yeni İran üzerinden gelmeye başladılar ve bir çok Türkmen boyundan ileri gelenler Abbasi emrine girdiler, orduya girdiler, orduda komutan oldular ve daha sonra bunların etkinliği arttı. M.S. 1000 yıllarında Selçuklular adı altında Abbasilerden aldıkları güçle kendi devletlerini kurdular ve giderek İslam'ın temsili, bu yeni Türk gücü tarafından yapıldı. Türkler İran'ı, Irak'ı, Anadolu'yu bütünüyle işgal etmek istiyorlardı. Bunun için hızla Müslüman oldular. Yani çıkar temelinde İslamiyet'i kabul edişleri söz konusudur.

Türklerin Müslümanlığı çıkar Müslümanlığıdır. Yani Irak'ı, İran'ı, Anadolu'yu ve Balkanları fethetmek için, kabul edilen bir Müslümanlıktır. Yoksa onun eşitliğine, adaletine ve özgürlük temeline uygun bir İslamiyet değildir. Kaldı ki Türklerin İslamiyet'ten de anladıkları bir şey yoktur. İslam'ın bazı adlarını ezberlerler ve bunu halkları yerle bir etmek için kullanırlar. Halen de Türklerdeki Müslümanlık; bu anlamda işgal ve istila Müslümanlığıdır. Baskı ve sömürüyü geliştirme Müslümanlığıdır. Bütün halklara kan kusturma Müslümanlığıdır. Hatta Türkmen halkına kan kusturma Müslümanlığıdır. Selçuklu sultanları, daha sonra da Osmanlı sultanları ve tüm Türk beyliklerinin Müslümanlığı; bu anlamda zulüm, adaletsizlik, imha, zorla yerinden göçertme ve bunun için "*Her şeyi Müslümanlık adına yapıyoruz*" adı altında bir sahte Müslümanlıktır. Bunu çok iyi görmek gerekir.

Osmanlıların aslında Müslümanlıkla fazla ilgileri yoktur, fakat Balkanlarda Müslümanlık adına yayılmak istiyorlar. Müslümanlık adına İstanbul'u talan edecekler. Kısaca ne kadar çıkar, ne kadar sömürü varsa, her şeyi Müslümanlık adına yapacaklar ve bu temelde hiç de anlamadıkları halde bol bol Müslümanlığı kullandılar. Yani İslam maskeli emperyalizmi ve sömürgeciliği en çok kullanan kavim, Türklerdir. Araplar yine kendi gerçeğinin bir parçası olarak İslam'ı bir ideoloji, bir politika olarak yaşamışlardır, ama Türkler kadar çıkar temelinde, Türk sultanları, Türk hakimleri tarafından, hatta kendi halkına karşı da böyle ikiyüzlü kullanan başka bir hakim güç yoktur. Bunu iyi anlamak gerekiyor. Bunu anlamadan doğru bir Müslümanlık anlayışına ulaşılamaz. Ve yüz yıllardan beri

papağan gibi ezberlenen Müslümanlık; zalimlerin çıkarlarına hizmet eden bir Müslümanlık olur. İslamiyet'in ardına sığınarak yürütülen emperyalizmi, Türk emperyalizmini ve sömürgeciliğini görmezsek, hem İslam'a, hem de kendi halkımıza zarar vermiş oluruz.

Müslümanlık Kardeşlik, Adalet ve Özgürlüğü İçerir

Bugün İran halkı, Şialık adı altında emperyalizme karşı bir devrim yaptı. Dünyayı titreten bir devrimdi ve buna, “*İslam Devrimi*” denildi. Ardından da bir İslam Cumhuriyeti kurdular. Kendileri için büyük bir kurtuluşur. Düşünelim; bir Kürdistan İslam devrimi oldu mu? İslam adına bir çok başka devrim de yapıldı; Türkler de Anadolu'da önceden tek bir Türk olmadığı halde, İslam adını kullanarak devlet oldular, Anadolu'nun hepsini Türk-İslam yaptılar. Yine Araplar, İslam adı altında üç kıtaya yayıldılar. Kürtlere bakıyoruz; İslamiyet ne yapmış veya İslam adına Kürtlere ne olmuş? Sadece inkar edilmişler, sadece kaybetmişler. Ki, İslamiyet doğduğu zaman Kürtler ileriydiler, kültür yönünden, dil yönünden Araplardan, Türklerden ve hatta Acemlerden oldukça üstündüler. İslamiyet'in Emeviler eliyle, daha sonra Abbasiler eliyle Kürdistan'a girişi çok kanlı oldu. Kürt kültürünü, Kürt toplumunu tahrip etti ve daha sonra Türklerin eline İslam geçtikten sonra özellikle Kürdistan'da oluşan sahte Müslüman bir işbirlikçi tabaka yüzünden Kürt kavmine yönelik acımasız bir yok ediş süreci başladı. Dünyanın en eski halkı, Müslümanlığı kendi özüne uygulayamadığı için, Müslümanlığı maske edinmiş Emeviler, Abbasiler, Selçuklu Türkleri ve Osmanlıları tarafından sadece vergi, asker veren ve sömürülen bir halk olarak görüldüler.

Tabii Kürtlerden ortaya çıkan Müslümanların da, hepsini söylemiyoruz ama, büyük bir kısmı bu sultanlardan menfaat toplamak için, onların emirlerine girdiler ve Kürtlerin aleyhine bir Müslümanlık geliştirildi. Müslümanlıktaki kavim eşitliği, Müslümanlıktaki kardeşlik, Müslümanlıktaki adalet unutuldu. Müslümanlığın özgürlük özelliği unutuldu. Maaş karşılığında, sultan ne demişse o yerine getirildi. Bu, çok tehlikeli bir Müslümanlık biçimiydi ve maalesef yüz yıllardan beri Kürdistan'a hakim olan Müslümanlık da budur. Bir İran Müslümanlığı gibi bir Kürt Müslümanlığı ortaya çıkmadı. Bugün Şia gerçekten İran Müslümanlığıdır. Ve İran kavmini yüz yıllardan beri ayağa kaldırıyor. En büyük devrimlerden birisini daha yaptı. Ve bir çok Arap ülkesinde böyle İslami hareketler, neredeyse devlet kuracaklar.

Bize bakıyoruz; İslam adına bir siyasi hareket var mı? İslam adına bir Kürt hareketi, bir devrim hareketi, bir devlet kurma gücü var mı? Hayır. Söyleyelim; Niye Arapların İslam devleti oluyor, niye İran'ın İslam devleti oluyor, niye

Türklerin İslam devleti oluyor da Kürtlerin bir İslam devleti olmuyor? Allah mı “*Olmasın*” demiş? Hz. Muhammed mi yasaklamış? Hayır. Arap’ın, Acem’e üstünlüğü olmadığını söylüyor. O halde kendi kaderini tayin etmek, kendi devletini kurmak Kürtlerin de hakkıdır, Müslümanlık buna açıktır. Ama bunu görmeyen, görüp de gereklerini yerine getirmeyen kimdir? Emperyalist-sömürgeci ve sahte Müslümanlarla olan Kürt işbirlikçileridir. Yüzyıllardan beridir bunu böyle aşılama aşılama maalesef halkımızı, yalancı bir Müslümanlığın aleti yaptılar. Veya buna İslam’ın karşı devrimci tasfiyesi de diyebiliriz. Aslında bunlara Müslüman da dememek gerekir. İslami maske altındaki çıkar grubu, karşı devrimci grup veya emperyalist-sömürgeci grup demek gerekiyor.

Ve bunlar günümüze doğru geldiğimizde bir bakıyoruz ki, insan olma savaşımını, ulus olma savaşımını canını dişine takarak sürdürenlere, “*Namazları kılınmaz, bunlar Müslüman değildir*” biçiminde iftira ettikleri yetmiyormuş gibi; Ankara’dan aldıkları birkaç kuruş maaşla, dini, hatta ayetleri ve hadisleri en kötü bir tarzda bildirilere basıp, helikopterlerden attırarak, İslamlaşma en büyük kötülüğü yapıyorlar.

Düşmandır yapar, yüz yıllardan beri yapan şimdi de yapar. Ama buna karşı biz ne yapıyoruz? Müslüman halkımız ne yapıyor? Müslüman aydınlarımız ne yapıyor? Ben, Kürdistanlı tüm Müslüman halka ve aydınlara soruyorum; siz İslam’ın gerçeğini biliyor musunuz? Bilip de kendi ülkenizde uyguladınız mı? Kürdistan, İslamiyet açısından nasıl ele alınabilir? Kürdistan’ın tarihi, Kürdistan’ın siyasi, sosyal ve ekonomik durumu, İslami açıdan nasıl yorumlanabilir? Veya İslamiyet, ilkeleriyle, Kur-an’ıyla ve hadisiyle Kürdistan’a nasıl uygulanabilir? Bunu göz önüne getirmeden Müslümanlık yapmak mümkün mü? Ve bu Müslümanlık, içeriğinden boşaltılmış bir Müslümanlık değil de nedir?

Bunu şunun için söylüyorum; bir dönemler ben de Müslüman’dım ve yine de Müslüman’ım. Fakat baktım ki Müslümanlık bizim ülkeye uygulanmıyor. Müslümanlık eşit uygulanmıyor; buna tepki duyup, uzaklaştım ve sosyalizme sarıldım. O zaman bir baktım ki sosyalizmi de, Türk sosyalizmi yapmışlar ve biz buna sosyal-şovenizm diyorduk. Sosyalizmde eşitlik, adalet ve özgürlük var diyorduk, onlar ise “*Önce biz devrim yapalım, sonra size hak tanırız*” diyorlardı. Kısaca; ulusal varlığımızı inkar ediyorlardı. Buna karşı çıktık. Bu temelde İslamiyet’in sahte uygulanmasına da karşı çıktık ve sosyalizmi Kürdistan’a uyguladık. Bugün PKK’nin önderlik ettiği büyük bir devrim ortaya çıktı. Aslında bir yerde İslam’ı da Kürdistan’a uyguladık. Ben sadece sosyalizmi Kürdistan’da uyguladığımı söylemiyorum. Devrimci İslam esaslarını da ilk defa biz, Kürdistan’a

uyguluyoruz. Ve iddia ediyorum ki, gerçek İslam; PKK'nin Kürdistan'a uyguladığı İslam'dır. Bu konuda PKK nedir, bir kaç kelimeyle de olsa değinelim.

Kürdistan'da Gerçek Müslümanlık PKK ile Hayat Buldu

PKK, aslında hem devrimci sosyalizmin, hem de devrimci İslam'ın Kürdistan'da iç içe uygulanmasıdır. İşte bazı sahte solcular *“Sosyalizmle İslamiyet zıttır”* der veya bazı sahte Müslümanlar *“İslamiyet ile sosyalizm zıttır”* der. Bana göre zıt değildir. Asri Saadet Müslümanlığı neyse, günümüzün PKK'si de odur. PKK, Arabistan'daki Asri Saadet İslam'ının, Kürdistan'da ortaya çıkmış biçimidir.

Biraz tarihi bilen, biraz kafasını iyi çalıştıran, gerçek Müslümanlığın PKK ile hayat bulduğunu, insanımızın kurtuluşuna en büyük değeri verdiğini ve İslam'ın da amacının bu olduğunu görecektir ve büyük mutluluk duyacaktır. Nitekim bazı değerli melleler vardır, kendileri gelip PKK'yi buldular. Değerli Melle Abdullah vardı; benim tanıdığım en değerli mellelerden birisidir. Bir PKK gerillasından hiç farkı yoktu. Onlar kadar disiplinli, nizamlıydı. İslamiyet'in gerçeğini, İslam cihadını PKK gerillasında bulmuş ve çok sevinmişti ve bu uğurda da şehit oldu. Onun kadar Kemalizm'e karşı direnen ve ruhunu satmayan bir başka güçlü melle tanımıyorum. Eğer illa Müslümanlık denilecekse, bu doksan dokuz yaşındaki mellenin İslamlığına da yüksek değer biçmek gerekiyor. Ve bunun gibi çok sayıda başka melle de, gerçek İslam'ın PKK tarafından Kürdistan'a uygulandığını gördüler ve onlarca da şehit oldu.

En son düşmanın helikopterden atıp paramparça ettiği Muşlu Melle Sait Güngör adını anıyorum. Yine geçenlerde Yüksekova'da, Malazgirt'te ve Cizre'de bir çok melle katledildi. Ve bunların şahsında, *“PKK'ye yaklaşırsanız, sizi böyle paramparça ederiz”* diyorlar. Ama bana göre bunlar, gerçek Müslüman mücahitleridir. Ve böylece tarihi bir gerçeği ispatladılar. Devrimci İslam'ın, Kürdistan'a nasıl uygulanacağını gösterdiler ve bunlar teslim olmadılar. Altmış, yetmiş yaşındaydılar, sonuna kadar Kürdistan'ı savundular, İslam'ı böyle anladılar ve düşman da onları paramparça etti. Şeyh Sait de biraz böyledir. Seyit Rıza da böyledir. Onların Müslümanlığı, işgalciye alet olmamış Müslümanlıktır. Bu yüzden isyan ettiler. Kemalizm'e teslim olacaklarına, ki bunu Müslümanlık dışı ve ona ihanet olarak gördüler, isyan ettiler ve darağacında cezalandırıldılar. Şimdi bunların yolunu, anılarını kim takip ediyor? Hangi melleler takip ediyor ve o melleler şimdi hangi hareketle bütünleşmişlerdir? PKK ile bütünleşmişlerdir.

O halde, devletin tüm saldırılarına, tahribatlarına rağmen PKK ve devrimci İslam'ın anlamlı bir şekilde bütünleşip Kürdistan halkının gerçeğine uygulandığını ve daha şimdiden önemli başarılar elde ettiğini belirtmek gerekir. Gerçek Müslümanlık budur. Yani bazıları aldatılmış olabilir ama, *“Ben bir Müslüman müminiyim, İslam'a saygım, hürmetim var”* diyen birisinin gelip de Kürdistan'ın gerçeğini görmemesi, bu gerçeğin uğruna mücadele vermemesi, kesinlikle münafıklıktır. Halkına, milletine, onun özgürlük, adalet ve eşitliğine değer vermeyeceksin, onun savaşımına, onun cihadına katılmayacaksın; ondan sonra da her gün namaz kılıp, oruç tutup *“Müslüman'ım”* diyeceksin. Bu, laf Müslümanlığıdır. Bu, şekil Müslümanlığıdır. İçi boş Müslümanlıktır. Müslümanlık insan içindir. Müslümanlık özgürlük içindir. Müslümanlık şeref, haysiyet içindir. Bunlar, ayak altında çiğnendikten sonra senin namazının, orucunun hiçbir kıymeti yoktur. Kaldı ki cihat, zamanında esas olan cihattır, namaz-oruç değildir. Size, *“Sonra yapın, sonra tutun”* derler. Bunu da peygamberimiz söyler.

İslam'ın abc'sini bilmeyecek, bunları bir tarafa bırakacak, yalnız uzun sakalla, kefiye ile, sarıkla Müslüman olunacağını sanacak ve öyle inanacaksınız. Mümkün değil, buna inanmam. Başlangıçta sarık, kefiye ve cübbe yoktu. Dediğim gibi Müslüman ihtilalciler vardı. Şekli şemalı yoktu, oruç da yoktu, namaz da yoktu; cihat vardı, özgürlük savaşı vardı. Daha sonra orucun ve namazın vakti belli oldu. Şekil şemal ondan sonra ortaya çıktı. Biz de kendi İslam devrimimizi yapalım, onun özgürlüğünü biz de tadalım, ondan sonra sıra namaza da gelir, niyaza da. Ben, namaz kılmak kötüdür demiyorum, kılınır, oruç da tutulur, fakat cihat hepsinden önce gelir. Ben namazı, savaşa girdiğim zaman bıraktım.

Ben de önce namaz kılıp, sürekli dua ediyordum, ama savaşa girer girmez, 'en büyük namaz cihattır' dedim. O gün, bugündür de büyük bir savaşı yürütüyorum ve bu gerçek Müslümanlıktır. Bir halka İslamiyet adına gösterebileceğin saygı budur. Gerçek bir İslam hareketi bize gereklidir ve o da PKK Önderliğinde ortaya çıkıp, büyük bir gelişme kaydediyor. Belki bazı eksiklikleri olabilir veya biz her şeyi söylememiş olabiliriz, kaldı ki bizim gerçek temellerde İslami ilkeleri uyguladığımızı, ayetlere dayanarak da izah edebilirim. Hadislere ve İslam tarihine dayanarak çok açık bir biçimde gösterebilirim. Bunda fazla zorluk çekmem.

Siz değerli İslam aydınları, özellikle de Kürdistanlı Müslüman öğrenciler!

Gün, artık İslam'ı doğru bir biçimde öğrenip kendi ülke gerçeğimize, halkımızın kurtuluş tarihine uygulamayı bilme günüdür. Kürdistan artık devrimci

bir savaşımın içine girmiştir. Düşman, Müslümanlığı bir kez daha Selçuklular da, Osmanlılar da olduğu gibi yalancı ve sahte bir biçimde münafıkça kullanmak istiyor. Siz de Müslümanlığın gerçek özüne, onun devrimci özüne sadık kalarak, onun büyük adaletini, eşitlik ve özgürlüğünü esas alarak, Kürdistan için savunmalısınız.

Bir Arap Müslüman'ı Arabistan için ne yapıyorsa, bir Şia ve Acem Müslüman'ı İran için ne yapıyorsa, yine bir Türk Müslüman'ı Türkiye için ne yapıyorsa, bir Kürt Müslüman'ı da Kürdistan için artık bir şeyler yapmak zorundadır. Yapmazsanız, bu halk da size değer vermez ve kişiliksiz olursunuz. Müslümanlık adı altında bir işbirlikçi olursunuz. İdris-i Bitlisiler de Müslüman'dırlar, ama Kürdistan'ı Osmanlı egemenliğine verdiler. Böyle bir çok Müslüman ortaya çıktı. Hep yalancıya, talancıya hizmet etti, onların Müslümanlığı kaç para eder? Ülkesine ve halkına hizmet etmeyen bir Müslümanlık, doğru bir Müslümanlık değildir. Hz. Muhammed'in Müslümanlığı değildir. Sultanlığın Müslümanlığıdır. Biz, Hz. Muhammed'in Müslümanlığından mı yanayız, sultanlığın Müslümanlığından mı? Bu soruya doğru cevap vermek gerekir.

Siz değerli Müslüman aydınları ve bir çok medresede, bu arada tarihi Ezher camisinde, üniversitesinde okuyan tüm Türkiyeli ve Kürdistanlı Müslüman gençler; İslam'ın gerçeğine, onun PKK'de oldukça dile getirilen eşitlik, adalet ve özgürlük ilkelerine güçlü katkılar yapabileceğinize inanıyorum. Kürdistan'daki tüm melleler ve özellikle din adamları da dini, artık kendi halkının gerçeğine doğru uygulamalıdır. **Ayetler de, hadisler de halk için, özgürlük ve adalet içindir.** Gerçek Müslümanlar bunu esas alırlar. Sultanların, saltanatların ve devletlerin paralarına dayanıp Müslümanlığı satmaz ve ona ihanet etmezler. Bir Müslüman mücahidi olmayı bilirler ve böyle Müslüman mücahitleri ortaya çıktığında da, en büyük desteği Partimizden görürler. Partimiz PKK, bunların da partisidir; ARGK, ERNK bunların cephesi ve ordusudur. İnanıyorum ki değerli ve şehit mellelerin kanyla açılan bu yolda genç Müslümanlar da, büyük bir çaba harcayarak, görevlerini başarıyla yerine getirirler.

İslam tarihini ve İslami bilimleri her yönüyle inceliyorsunuz. Medreselerde ve Ezher camisinde bunun geniş imkanları vardır. Kısaca size izah etmeye çalıştığım, bir de bu çerçevede İslami bilimleri bir kez daha inceleyin ve kendi ülkenize uygulama görevini düşünün. Siz gerçekten tarihi bir görevi başarıyla yerine getirmeye adaysınız. Bu anlamda aranızda gruplaşın. Özellikle Mısır gibi bir yerde de bir Kürdistan Komitesi'ne ulaşılabilir. Kürdistan İslami Hareketi'nin temeli atılabilir. Bu temelde ilişkiler daha da geliştirilebilir. Sizlerle ilişki kuran Kürdistan İslami Hareketi'nin değerli melleleriyle ilişkilerinizi daha da

geliştirebilirsiniz. Yine, ülkeden gelmişsiniz, ailelerinizle ve tanıdığınız gerçek Müslümanlarla ilişkilerinizi geliştirip örgütlenmenizi ilerletebilirsiniz. Bunların hepsi görevdir. Özellikle dini açıdan gerçekleri izah edebilirsiniz. Dini açıdan, İslami açıdan Kürdistan'a ve onun özgürlük savaşımına nasıl hizmet edilir, inceleyin. Bunu başkalarına bırakmaya gerek yok. En az biz de, Türk, Arap ve Acem halkları kadar kendi İslam'ımızı kendimiz inceleyip, uygulamasını bilmeliyiz. Artık bu, hem hakkımızdır, hem de vazgeçilmez bir görevdir.

Kürdistan artık tarihi açıdan da bu sürece girmiştir. Eğer görevlerinize bu temelde yaklaşmazsanız, bu halkın içinde yüz bulamazsınız ve görevinizi yerine getiremezsiniz. Büyük bir özgürlük, hak, adalet savaşımına girişmiş Kürdistan halkının büyüklüğünü de göz önüne getirip rolünüzü oynamaz, hizmetinizi yerine getiremezseniz; bu ülkeye ayak da basamazsınız, bassanız da kimse size merhaba demez. Kaldı ki siz, bu işe öncülük edeceksiniz. Tarih boyunca mücahitler isyanlara öncülük etmiştir. Şeyh Sait de, Seyit Rıza da birer mücahittir. Hepsini yetmiş, seksen yaşındaydılar. Siz gençler niye mücahitlik etmeyeceksiniz? Kaldı ki PKK'nin içinde de çok sayıda değerli melle var. Onlar da mücahitlik yapıyor. O halde gün, mücahitlik günüdür. İslam, cihat içindeki İslam'dır. Cihada yol açmayan İslam, bizim için doğru bir İslam değildir. Kürdistan için İslamiyet, cihada karar veren İslamiyet'tir. Bunun için örgütlenen ve kendi gücüne, imkanlarına göre eyleme geçen İslamiyet'tir.

İnanıyorum ki sizler bu temelde gerçekleri hem tarihi, hem de güncel gelişmeler ışığında inceleme gücünü bulacaksınız. İhtiyaçlarınız olursa, onları, partili dostlar yardımıyla ve bizlerin dayanışmasıyla giderebilirsiniz. Biz bu konuda size her türlü dayanışmayı göstermeye hazırız. Fakat sizler de, yeteneklerinizi artık Kürdistan halkının kurtuluş mücadelesiyle birleştirmeyi bilmelisiniz. Özellikle ilişki ve irtibatlarınızı geliştirmelisiniz. Gecikmiş görevlerinize mutlaka sahip çıkmalısınız.

Siz bütün değerli Kürdistanlı gerçek Müslümanlar, din aydınları ve öğrencileri!

Ben İslam'a saygımı ancak bu temelde, yani bir Kürdistan Devrimi'ni ortaya çıkararak gösterebilirim. Ben de gerçekten çocukluğumdan beri İslam'a yüksek değer biçip buna göre onu yaşayanlardan birisiyim. Sosyalizmi esas aldığımızda ve bunu Ortadoğu İslam gerçeğiyle bütünleştirdiğimizde en doğrusunu yaptığımıza inandık. Ve artık Ortadoğu'nun Müslüman halkları, sosyalizm ile İslam'ın karşı karşıya gelme değil, birbirlerini doğru yorumlayarak ve devrimci özlerini kaynaştırarak, Ortadoğu halklarının kurtuluşuna gerçek yönü vereceklerdir. Bu gün

gelmiştir ve PKK bunu temsil ediyor. Hem tarihi açıdan İslami gerçeğin ilerici, adil, özgürlükten, eşitlikten yana, zulme ve sömürüye karşı neyi varsa onu, hem de çağdaş sosyalizmin eşitliğini, özgürlüğünü esas alıyor. Bunlar birleştirildiğinde, en büyük kuvvet ortaya çıkar. PKK, bu konuda oldukça iddialı ve başarılı adımlar atmasını bilen, dostun da, düşmanın da tanıdığı bir harekettir. Sizler de herhalde şimdi daha iyi tanıyor ve ona, onun mücadelesine katılım göstererek kendinizi güçlendirmeyi, gerçek Müslümanlık görevlerinizi yerine getirmeyi, büyük bir şans olarak değerlendirecek ve mutlaka onu mücadelenizle kanıtlayacaksınız.

Biz, Kürdistan'da büyük bir savaşımın içindeyiz. Savaş, her sahada büyük gelişmeler halinde sürüp gitmekte ve her gün de başarılarla gelişmektedir. Bu savaşı kazanabiliriz. Denilebilir ki tarihte ilk defa Kürdistan'ın birliğini ve bütünlüğünü PKK önderliğinde sağladık. Ve yine denilebilir ki bütün mezheplerden Müslümanları; Alevi'sini, Sünni'sini, Şafii'sini, Hambeli'sini biz bir araya getirdik. Hatta diğer dinlerden olan kesimlerin de dostluğunu biz sağladık. Her kesimden, aşiretten, kabileden insanları bir araya getirdik. Ve tarihimizin en uzun ve en başarılı özgürlük savaşımını bugün adım adım zafere doğru götürüyoruz. Bu bir rüyaydı ve gün geçtikçe gerçekleşiyor. Bu aslında, siz İslam aydınlarının ve mücahitlerinin yerine getirmesi gereken bir görevdir. Ama çok çeşitli nedenlerle yerine getirmediğiniz bu görevi, şimdi biz yerine getiriyoruz. O halde, buna yüksek değer biçip, gecikmiş de olsa üzerinize düşen göreve dört elle sarılmalısınız. Tarih her zaman insanın önüne böyle şerefli görevler çıkarmaz. Bir Asri Saadet olur, ne mutlu o zamanın mücahitlerine! Bir de işte bizim Kürdistan'ın Asri Saadeti böyle olur ve ne mutlu bu döneme katılanlara!

Dolayısıyla sizin gibi aydınlara en büyük hizmeti sunduğumuza inanıyoruz. Dini bütün gerçek Müslümanlara, böyle bir Asri Saadet imkanı vermekle ve rüyalarının gerçekleşeceğini ortaya çıkarmakla, onların en büyük mutluluğu duyduklarına eminim. Fakat daha da fazlasını bundan sonra yaparak, gittikçe gerçekleşmeye doğru giden umutlarımızı yaşamaya kavuşturarak bu büyük Saadet çağını birlikte yaşamalıyız.

Size bu temelde kısa da olsa gerçekleri biraz vurguladığım için görevi biraz yerine getirdiğim kanısındayım. Halkımızdan tek bir insanı bile boşta bırakmak istemem. Hatta tek bir insanı bile ilgisiz bırakmak istemem. Bu Müslümanlığın da emridir. Ben de, bu emrin gereklerini bir kez daha sizlere söylüyorum. Üzerime düşeni yaptım ve yapmaya da devam edeceğim. Sizlerden de bundan sonra üzerinize düşeni, İslam emrinin gereği olarak yerine getirmenizi bekleyeceğiz. Bizden kaynaklı eksiklik, kusur varsa, onu gidereceğiz. Sizin de gidermeniz için, elimizden gelen yardımı göstereceğiz.

Bu temelde bundan sonraki yaşamınızın gerçekten bir Asri Saadet Müslümanlığı gibi nurlu geçmesini diliyorum. Ve yine o çağdaki İslam mücahitleri gibi bir Müslüman mücahidi olarak ülkeniz ve halkınız için savaşmanızı dilerim. Bu savaşta en üstün başarıların sizin olmasını, bunun için her şeyinizi ortaya koymanızı ve mutlaka başarmanızı beklerim. Selam, sevgi ve saygılarımı sunarım.

23 Ocak 1994

Bütün Çabamız Kimliğinize, Özgürlüğünüze Ulaşmanız İçindir

Yurtsever Kürdistan Halkına!

Sizleri 1994'ün büyük mücadele yılında selamlarken, bu yılı kazanmak için daha şimdiden her şeyimizi ortaya koyduğumuzu ve mutlaka başaracağımızı belirtiyoruz. Tarih neydi, kendi tarihimizi nasıl yapacağız, düşman neydi, ne yapmak istiyor, biz onlara karşı ne yapacağız, biz neydik, ne yapmak istiyoruz, nasıl yapacağız, her zamankinden daha açık olarak ve kendi lehimize bu sorulara cevap verebiliriz.

Siz değerli halkımız, çok hazırlıksız, oldukça kıt ve sınırlı olanaklarla mücadele gerçekliğimize ilgi göstererek, katıldınız. Bunun karşılığında oldukça hazırlanmış ve her türlü yöntemi, tarihte eşine rastlanmayacak biçimde dayatan bir düşmanla karşılarken, zorluklar kadar umudunuzun da büyük olduğunu görüyor ve her geçen gün, çözülen, kaybeden düşman cephesi karşısında sağlamlaşan ve kazanan kendi cephenize kavuşuyorsunuz. Umudunuzun gerçekleştiğini ve zaferin adım adım yaklaştığını gördükçe de güveniniz artıyor. Bu temelde savaşa katılımınız her yönüyle gelişiyor.

PKK olarak hiç şüphesiz ortada ülkemiz adına ve kendi adınıza tek bir sözcük bile söyleme imkanı yokken, ortaya çıkan bu parti hareketimizin daha şimdiden zaferi nerede ise kesinleştirdiğini ortaya koymakla, güveninize nasıl layık olabileceğimizi göstermiş bulunuyoruz. Belki de düşüncenizden, hayalinizden bile geçiremediğiniz ve asla düşmana karşı konulmaz, düşman yenilemez ve başaramayız biçimindeki o yüzyılların düşmanının dayattığı anlayışları kırarak,

kurtuluş anlayışını, kurtuluş yaşamını benimseyerek, artık zor olanın kölelik, vazgeçilmez olanın da özgürlük olduğu, bu biçimde gün be gün gelişen gerçeğimiz, bir yaşam tarzımız olarak bizi sardıkça, artık özgürlüksüz nefes bile alınmaz. Dünün kader olan köleliği bugün özgürlüğün kaderi haline gelmiş bulunuyor. Hiç şüphesiz düşman, her zaman düşmandır, yüzyılların baskı, sömürü düzenini günümüzde de daha katmerli bir biçimde sürdürerek götürmek ister, en son güne kadar da böyle yapacaktır. Baş düşman Türk faşist sömürgeciliği, elinden gelen her şeyi yapıyor. Ben burada sizlere düşmanın özel savaşı nasıl geliştirdiğini, gizlisini, açığını nasıl yürüttüğünü, bunun amacını ve aracını nasıl ortaya çıkardığını, bütün yönleriyle anlatacak durumda değilim, sizler bunu her gün bizzat yaşıyorsunuz. Eskiden anlayamazdınız, şimdi anlayarak yaşıyorsunuz.

Bize karşı, dünya gerçiliğinin de arkasında olduğu çok sinsi olduğu kadar, vahşicesine bir savaş verilmektedir. Çok ilginç ve diğer halkların yaşadıklarına benzemeyen bir özel savaşla karşı karşıya olduğumuzu hiçbir zaman göz ardı edemeyiz. Düşmanı ve onun bütün dayanaklarını gün geçtikçe görmek, kurtuluşumuz için çok gereklidir. Gerek ülkemizdeki halkımız üzerinde yürütülen özel savaşı ve gerekse en az onların sayısı kadar yurt dışına, metropollere taşırılmış, göçertilmiş, kaçırılmış halkımıza dayatılan özel savaşı bütün yönleriyle görmeden kendimizi yeniden yaratmamız, özgür bir halk gerçekliği haline getirmemiz mümkün değildir. Düşmanı iyi tanımadan, onunla doğru bir savaşı vermeden de, kolay kurtuluşu beklememeliyiz. Başkalarının sanki savaşmadan kurtuluş kazanılacakmış gibi içine girdikleri durumun ne kadar tehlikeli olduğunu; işbirlikçilerin düşmana yalvararak bir takım haklar elde edeceğini sananların ne kadar tehlikeli ve sonuçsuz bir yolda olduğunu şimdi daha iyi anlamaktayız.

Düşmanın dayattığı çok zorlu, işkenceli bir yaşamdan ziyade, onu anlamamak ve ona karşı vereceğimiz savaşı bilmemek, üzerimize düşeni yapmamaktır. Hemen her halkın tarihinde düşmanları az-çok görülmüştür ama, en kötü tarihi olanlar, bizim gibi düşmanını zamanında tanımayan, ona karşı nasıl savaşıacağını bilmeyen ve hatta en kötüsü de ona alet olan, hizmet eden, ona asker ve ucuz iş gücü olan bir halk gerçekliğine sahip olmamızdır. Ne yazık ki bizim tarihimiz, en çok da bu konuda, neredeyse bütün halkların gerisinde olan lanetli bir tarihtir.

Bugün, bu tarihle hesaplaşıyoruz ve dolayısıyla iyi bir hesaplaşmadır. Ve bizi rahatlatan, lanetli ve utanmaz olmaktan kurtaran bir hesaplaşmadır. Bir köpek bile eğer sahibi ekmek vermezse, o eve hizmet etme gereğini duymaz. Yüzyıllardan beri faşist-barbar bir yönetime, bir iktidara hizmet edeceksin, ona asker, ucuz iş gücü olacaksın, seni her işe koşturacak, dilediği gibi kullanacak, ama sen ondan kimliğini, adını istediğinde sana en büyük vahşi bir savaşı, yok etmeyi dayatacak ve sen halen

böyle bir düşmana hizmet edeceksin, ona boyun eğeceksin! Bu en büyük alçaklıktır ve bu duruma giren bir halk, en lanetli olmaya layık bir halktır.

Biz PKK'yi, onun direnişini anlamak istiyorsak; böylesine bir halk olmaktansa ve hoşnutsuz bir düşmana hizmet etmektense, yerin dibine girmeye razı olmanın bin kat daha iyi olduğunu söyleyerek ortaya çıkan bir hareketiz. İnsan soyunu hiçbir baskı ve sömürü düzeni bu kadar aşağılayamaz, bu kadar kişiliğinden, kimliğinden, emeğinden ve ülkesinden koparıp, atamaz. Düşünün, ülkenizden çoktan kopmuşsunuz. Kimliğinizden, emeğinizden, kültürünüzden ve adınızdan bile kopmuşsunuz, bunu tarihimiz ve çağımız karşısında nasıl izah edeceğiz ve nasıl insanız, nasıl saygıya, eşitliğe, özgürlüğe bizim de hakkımız var diyeceğiz? Kendisini böylesine düşmana teslim ederek, kendi deyişleriyle, “İti ite kırdırtarak” yönetilen bir halk olmayı sineye çekerek, hiçbir şey beklemeden her şeyi böylesine vererek, hiçbir halkın kabul etmeyeceği bir tarzda hizmet ederek yaşanamayacağını bilmelisiniz. Bu dönemin sona erdiğini ve düşmanını tanımakla, onun bütün hilelerini, iğrençliğini görmekle, sadece görmek de değil, en önemlisi de artık bu düşmana karşı savaşıma imkanını ele geçirmekle, ilk defa insanlık arasına girebileceğimizi, lanetli olmaktan ve utanılır bir durumdan çıkabileceğimizi belirtebiliriz. Ve bundan sonra biraz alnı açık, sağlam adımlarla yaşam ve savaş yürüyüşü yapabilirsiniz.

İster dinlerin, ister her türlü düşünce ve bilimin tarihine bakın, bizim gibi yaşamaya alışmış tek bir halkın olmayacağını, olmadığını göreceksiniz. Ve eğer bize verilecek değer ne olmalıdır, en değerli olan nedir dersenez; bu özgürlük savaşımınızdır ve onu gerçekleştirmekle sizlere en büyük armağanı verdiğimizizi söylüyoruz. Bir çok yolla insanlığa, halka hizmet edilir ama, kendi toplumumuz, kendi halkımız söz konusu olduğunda, ona bir özgürlük savaşı vermekten başka değer veremeyeceğimizi ve bunun dışında her şeyin baştan sona aşağılık, kahredici olduğunu gördüm. Ve tek başımıza bu mücadeleye girdik, buraya kadar getirdik.

Bu konular üzerine sizlerle çok konuştuk. Çok mesaj verdik, çağrı yaptık, Parti tarihimizi ve savaş tarihimizi de anlatmaya çalıştık. Onları tekrarlamayacağım, fakat 1994 yılını daha şimdiden yüksek başarı umutlarıyla karşılamaya çalışırken, durumun ne olduğunu ve en önemlisi de her zamankinden daha fazla artan savaş imkanlarını nasıl ve neden iyi kullanmanız gerektiğini belirtmekten geri durmayacağız. Yürüttüğümüz bu savaş üzerine, hemen her gün düşmanın basın-yayın organları da, emperyalist basın-yayın organları da çok şey söylüyor, bizler de çok şey söylüyoruz. Yürütülen savaş mıdır, kutsal savaş mıdır, herkes bir şeyler söylüyor. En önemlisi de düşman, dün kendine güvenerek şunu söylüyordu: “Çözülüler, can çekişiyorlar, bitecekler”, ama şimdi bu güvenini yitirerek de olsa

yine söylüyor. Biz dün de başaracağımızı söylüyorduk, bugün de büyük bir güvenle, başaracağımızı söylüyoruz. Ama yine de daha çarpıcı ve açıkça söylenecek sözler var. Çünkü bir tarih değişiyor, kendimiz değiştiriyoruz. Değişen tarih, değişen kendimizi ve gerçekliğimizi şimdi daha cesaretli, daha emin ve daha gerçekçi konuşturuyor.

Sizler hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar, şimdi daha gerçekçi görüyor, ayağa kalkıyor ve hatta savaşıyorsunuz. Bunlar büyük gerçeklerdir. En Kürtçü geçineni bile bu savaşın bir kaç ay dayanamayacağını söylüyordu. Düşman karşısında ödü kopan, nefes alamaz duruma gelen ve hem de kendisini önder sayan bir çok kişi, grup ve parti asla bu günleri yakalamayacağımızı söylüyordu. Yine hatırlıyorum, düşman ilk adımları attığımızda, *“Tarihinize bakın; ömrünüzün kaç haftalık olduğunu göreceksiniz, dar ağacında nasıl sallandığınızı, mağaraların nasıl cesetlerle dolduğunu görerek vazgeçin”* diyordu.

İleri insanlık için çoktan ölmüştük. Her şeyin çok umutsuz ve aleyhte bir durumda olduğunu daha dün gibi hatırlıyoruz. Nasıl oldu da bugün her şey tersine çevrildi, durumu umutsuz olan düşman cephesini, gün gün yenilgiye giden düşmanın özel savaşını, insanlıkla bağdaşmayan, belki de hiçbir barbar-egemen gücün bile olmayacağı bir soykırımdan ve sömürgecilikten de öteye bir rejimin can çekişini görmek çok anlamlıdır. Bu, insani yeteneklerimizi ilk defa kendimiz için yaşama geçirmedir. Küçümsememek gerekir. Ben insanım, artık biraz kendim için düşüneneğim, kendimi anlayacağım ve bir tarihi yaratacağım; bunun zamanını yakaladık. Bu, bizim için ilk ve biricik yaşam zamanı, özgürlük zamanı oluyor. Nereden bakılırsa bakılsın, her zamankinden daha fazla, ekmek-sudan da daha değerli, teneffüs edilen havadan daha vazgeçilmez olan bu özgürlük tadımı ve savaşımı bir gerçektir. Onca baskı ve her türlü savaş yöntemine rağmen geriletilemeyeceğimizin temel nedeni buna ulaşma, buna kavuşmadır.

Hiç şüphesiz içinizde bir çoğu, bunun ne anlama geldiğini bütün yönleriyle kavramayabilir ve en önemlisi de görevleri nedir, nasıl yapılır sorusuna cevap veremeyebilir, ama aynı zamanda gün, yüzyıllarca öğrenilmeyeni öğrenme, yapılamayanı yapma günüdür. Bu da sizin için çok önemlidir. Hiç şüphesiz biz, tarihten umut kesen bir halktık. Yalnız uzun yüzyılların tarihi değil, Parti'mizin de tarihinde; yalnız sizler değil, partililerin de pek umutlu olmadıkları, dolayısıyla ilerlemede çok yavaş davrandıkları, başarılı adımlara kendilerini fazla katamadıkları ve ölüme bin defa varlar, ama yaşamaya bir defa yoklar gibi, bir gerçekliği yaşadık. Biz, sizleri, Parti adına yürüyenleri böyle ele aldık. Gözünü gerçeğe ve doğruya dikme, onda tutkulu olma çok geri. Gözünü ölüme, ihanete ve kaçmaya dikme; yüreğini kötü, küçük, basit işlere bağlama ve düşünmeme; herkesin neredeyse

prangalı zinciri gibi, onu her yere ve herkese bağıyor, özgürlük savaşımızdan uzaklaştırıyordu.

Biz yıllardır bununla savaştık. Ben her zaman söylerim, biz düşmanı fazla ciddiye de almadık, onun yürüttüğü savaşımın çok ahmakça ve hiç sonuç almayacak bir savaş olduğunu ilk günlerde de gördük ve söyledik. Fakat kendimizle yürüttüğümüz savaştan, lanetli tarihimize, her taraftan bağlanmış kahrolası kişiliğimize karşı savaşımızdan ürktük ve korktuk. Her an kendini sağa-sola vurmaya alışmış, gözünü teslimiyete ve ihanete dikmiş, ufak bir imkanı eline geçti mi düşmanın bile kullanamayacağı tarzda kötüye kullanmış insan gerçeğimiz bizi gerçekten ürktüyordu. Bundan çektiğimiz acılar ve yaşadığımız kayıplar kadar, asla düşmandan çekmedik ve kaybetmedik.

Yıllardır çözümlenemeli geliştiriyoruz; orada kendi gerçeğimiz, ameliyat masasına yatırılmış komalık durumumuz kurtarılmaya çalışılıyor. Öyle bir insan yapımız var ki, nereye dokunsan çürüme, nereye dokunsan bir irin, ağlama ve sızlama var. Bunun yanında, *“Ben yaşayamam, ben konuşamam, ben güçlenemem, ben çoktan ölmüşüm, bana her şey layık”* diyen bir gerçeğimiz var ve biz bununla savaştık. Bu kadar kendinden umutsuz, bu kadar kendine güvensiz, bu kadar kendine karşı saygısız olan gerçekliğimiz; en lanetli yanımız oluyor. Şimdi daha iyi taktir edersiniz ki biz bu yapıyı aşmadan, bu komalık duruma çok usta bir yaklaşımla tedavi imkanı vermeden değil savaşı yürütmek, hazır ülke de sunsalar veya al sana devlet deseler bile, çok iyi biliyoruz ki bir gün idare edemez ve elimizde tutamazdık.

Dayatılan Demokrasi Değil, Çok Yönlü Yürütülen Özel Savaştır

Siz değerli halkımıza, acı da olsa bu gerçekleri söylerken amacımız; biraz daha kendimizi tanımak ve daha çarpıcı bir savaşın sahibi olmak içindir. Bağlılığınızı ve yaptığınız fedakârlıkları biliyoruz ama, yine de kendini doğrular temelinde yaratmak zor da olsa, sert de olsa en doğrusudur. Düşman, sizlere günlük olarak ne yapıyor, 12 Eylül döneminin amacı neydi, Özal dönemi neydi, Demirel dönemi neydi, bunları tekrarlamayacağım. Çok iyi biliyorsunuz ki 12 Eylül, esasta bizim yeşeren özgürlük hareketimize, daha 1980'lerin başında imhayla karşılık verip, bizi tarih sahnesinden kaldırmak için gerçekleştirildi. Arkasına her türlü emperyalist gücü alarak bu yılın bir kaç ayı içinde, 1980'lerin o çok kısa zaman aralığı içinde, bizi bir daha diriltmemecesine, tarihin çöp sepetine atmak için faşist rejim başa geçirildi. Bunun üzerine çok şey konuşuldu. Biz de bu rejime karşı nasıl

cevap verdik, nasıl boşa çıkardık. Hatta bununla da yetinmeyerek, bu rejimin dayandığı TC gerçekliği ve Kemalist rejim nedir, onu da çok iyi söyledik.

Kemalist rejim, 1920'lerde kuruluşuyla birlikte Kürdistan'da ağa, şeyh ve beylere dayandı, onları arkasına aldı. Batıyı kurtardı ve daha sonra tekrar Doğuya yöneldi. Bize 1925'ten 1940'a kadar çok acımasız bir imhayla yönelip, bitirmek istedi. Ve bunun Roma İmparatorluğu'ndan, Cengiz, Timurlardan daha barbar ve kasıp-kavuran tarihteki en barbar bir rejim olduğunu belirttik. 20. yüzyılın büyük teknik imkanlarını ve o günün dünya dengesinde yükselen sosyalizmi de kullanarak, emperyalizmle de her türlü iş birliğini geliştirerek, yok edilmesi kararlaştırılmış bir halk gerçekliğini, 1920-'40 arasında önce ezme, sonrasında asimilasyonla bütünüyle bitirmeye yöneldi. Biz böylesine uğursuz ve yok edici bir politikayı yaşadık. Bunun Osmanlılardan hatta Selçuklulardan kalma bir düzeni de var. Bir işgalci güç olarak bir çok halkın silinip sürülmesinde olduğu kadar, daha dünün Ermeni ve Rum soykırımını da gerçekleştiren bu güç, en son bizi bir lokma olarak yutmak istiyordu. Bin yıllık tarihin tüm hikayesi buydu. 12 Eylül rejimi, bu lanetli yok etme tarihini devralıp, son bir nokta koymak istedi, esas özelliği de burada.

TC'nin, bin yıllık egemenlik sistemine verdiği son biçimi değerlendirerek; TC sömürgeciliği ve politikaları nelerdir, bize nasıl bir ömür biçmiş, bizi ne hale sokmuş diyerek tüm bunları açığa çıkardık. Ve en önemlisi de ne yapmamız gerektiğini; onun fikrini, siyasetini, örgütünü ve eylemini, PKK biçiminde ortaya çıkardık ve dayattık. Sonuç; *"Bunlar ölmemiş, başını bir kez daha kaldırıyorlar"* diyerek, bu sefer kesin öldürmek kastıyla 12 Eylül'ü dayattılar. Ve buna karşı biz de 1980'lerde, çok sınırlı bir imkanla, ki yine düşmanın asla beklemediği ve bir daha *"Kılıç artığı olmaktan kurtulamazlar"* dediği bir biçimdeyken temel attık. Yurt dışına çıkıp, en zor koşullarda bir başlangıç daha yapmak istedik.

Düşmanın, *"Kesinlikle bir daha dönemezler, dönseler de kırk sekiz saat bile dayanamazlar"* dedikleri bir dönemde ülkeye giriş yaptık. Büyük zindan direnişi yapıldı ve bildiğiniz gibi 1980'lerden itibaren bu azgın imha rejimine karşı çok kutsal bir savaşı göze aldık, ona cesaret ettik ve tüm gücümüzle yüklendik. Evren-Özal döneminde bize karşı büyük bir savaş yürütüldü. Gerçekten Sıkı Yönetimlerle, Olağanüstü Hal yöntemleriyle ve şimdi de tüm Türkiye'ye yayılmış bir özel savaşla, bu savaşı sürdürmek istiyorlar. Bu savaşın en çok hizmetkarlarından birisinin de Özal olduğunu biliyoruz. Amansız bir biçimde bizimle on yıl savaştı, fakat artık kazanamayacağını, bu siyaseti götüremeyeceğini ve bu özel savaşı kurtaramayacağını anlayınca siyasi yönetime dönüş yapmak istedi.

Özal, bu konudaki niyetlerini ciddi olarak ortaya koyunca bir günde düşürdüler ve nasıl öldüğü de daha belli değil. Şunu da açıkça belirtelim; son

yıllarda, özellikle Demirel-İnönü döneminde binlerce faili meçhul cinayet işlendi. Özal da bir faili meçhul cinayetin kurbanıdır. Çünkü adam Amerika'ya güvenerek, yine kendine güvenerek siyasi yöntemle ve görüşmeler yoluyla soruna çözüm getireceğine inanmıştı. Şimdi de barbar Kemalist klik, onun Demirel-İnönü hükümeti ve Genelkurmay Başkanı Güreş var. Bu üçlü ve onun devam ettiricileri, *“Bir çakıl taşı bile vermeyiz, ülkemizi böldürtmeyiz”* safsatası, sahtekârlığı altında ufak bir reforma bile kendi içlerinde acımasız bir karşılık vereceklerini ortaya koydular. Onlara en çok hizmet eden, Eşref Bitlis olayında olduğu gibi, istihbarat örgütlerinde hemen her gün yine bir çok cinayet işliyorlar. Bunları bile faili meçhul bir biçimde temizlemeleri; ne kadar suçüstü ve birbirlerine karşı ne kadar acımasız olduklarını gösteriyor. Ve gerçekten özel savaşın kendi arasında bir çekişmesi var.

Şu çok açık; böylesine sömürgeci bir rejimi yürütmek Türkiye'yi iflasa götürür deniliyor ve gerçekten götürüyor. En son yaşanan ekonomik bunalım, Türk parasını artık Türkiye'de bile kullanılamaz duruma getiriyor, iflas ediyor. Ve bu çok büyük bir iflastır. Eğer böyle devam ederse yürüttükleri savaşın ekonomiye yansması bile onları yenilgiye götürür. O çok güvendikleri -ki orada da dökülüyorlar- askeri cephede çok övündükleri, güçlü oldukları bir dönemde bakıyorlar ki, yeniliyorlar.

Çıkmaz bu kadar derin. Demirel-İnönü 1991'den itibaren gerçekten bir kez daha en az Evren-Özal kadar bir-iki yılda bizi kesin bitireceklerini sanıyorlardı; ve bu anlamda daha tehlikeli, daha gelişmiş bir özel savaşı göze aldılar. Özal'ın geldiği konumdan çok daha geriye, çok daha acımasız bir özel savaşla sonuca gitmek istediler. Dayanamadılar, biri kapağı Çankaya'ya attı, birisi de parti başkanlığından çekilerek kendini gizlemeye, kurtarmaya çalıştı. Ki ANAP'ın da dayanamayarak hükümetten çekildiğini ve bugünkü Mesut Yılmaz'ın da aslında daha bir kaç yılı olduğu halde, mevcut özel savaşı yürütemeyeceğini görerek çekildiğini biliyoruz.

Son bir yıldır karşımıza Amerikan vatandaşı mıdır, Türk vatandaşı mıdır daha belli olmayan bir bayan çıkardılar. Genelkurmayın deyişiyle *“Bir tabura bedel bir bayan”* özel savaşın makyajı olarak sunuldu. Bu, özel savaşta yeni bir numara. Çünkü Amerika'nın zaten vatandaşıdır, Clinton'un sevgilisidir, kendisini açıkça öyle sunuyor. Göze girmek için yine Avrupa'da *“Anti-laik, anti-demokratik tehlike var, en laik, en çok dayanılacak laiktir o. Başı açık Müslüman kadın, en tercih edilecek tip”* diyorlar. Avrupa'nın, Amerika'nın gözdesi ve bir de tekeli burjuvazinin profesörü, sözüm ona gözdesidir. Bununla oyalama politikalarını sürdürmek istediler.

Son bir yıl, PKK'yi tümüyle imha etme yıldır. Hatırlıyorum, Özal'ın düşürülmesiyle birlikte, bunun hazırlıklarını yaptıklarında *“Kesin yaza bitecekler,*

bilemedin güze, en son bilemedin kışa” diyorlardı. Şimdi de “1994’te kontrole alacağız” diyorlar. Özel savaşın bu sahte komutasında, fakat kontrgerillanın, bütünüyle özel savaş kurmayının denetiminde; tüm partileri, sendikaları, her türlü ekonomik, sosyal, siyasal kuruluşları, kendine bağlı basın-yayın organlarını borazan haline getirerek ve dini tam bir ajan kol haline getirerek, yine diplomasiyi bütünüyle özel savaşıma bağlayarak bu işi bitirmek istediler. Kendi deyişleriyle, “*Ya bitecekler ya bitecekler*” sloganı ile sonuca gitmek istediklerini biliyoruz. Bu bir anlamda nihai bir savaş; her şeyini ortaya koyarak ve her türlü yöntemi deneyerek yürüttükleri bir savaştır.

Son dönemlerde ilginç bazı siyasi cinayetleri daha işlediler. Hizbullah adı altında binlerce yurtseverin katledildiğini biliyoruz. Ve itirafçıların cinayetlerde nasıl kullanıldığını biliyoruz. Halka, barbar cinayeti diye tabir ettikleri, biraz Kürt meselesine ilgisi olan, zaman zaman destek sunan kişileri alçakça katlediyorlar. Bir yerde onlar, Kürt iş adamları da diyebileceğimiz bir gelişmeye de öncülük etmek istiyorlardı ve biraz servet birikimi yapmışlardı, en son bunları da götürdüler. Kaldı ki, bu Kürt iş adamları onlara da uzun süre hizmet etmiş kesimlerdi. “*Bize danışmadan, tam ajanlarımız olmadan nefes bile alamazsınız*” diyerek sözüm ona tam zaferi ilan etmeye çalıştılar.

Demirel, Güreş, Çiller ve diğerleri kendilerine göre bu yılı, 1994’e ve özellikle bu yerel seçimlere ulaşmadan, tam zafer yılı ilan edeceklerdi, niyetleri buydu. Yerel seçimleri öyle hazırlıyorlardı ki bunun için; mücadelemizin kazandırdığı ve kesin Kürdistan halkının desteğini alan ne varsa ve Türkiye’nin de demokrasisi anlamında kazandırdığı ne varsa tümünü tasfiye etmek, ortadan kaldırmak için görülmemiş bir baskı ve cinayetler dönemini tırmandırdılar. Biraz desteklemeye çalıştığımız HEP-DEP gibi partilere, bir yandan idamı göstererek, bu partilerin her gün bir mensubunu faili meçhul cinayetlerle götürerek, bazılarını da tutuklayarak devre dışı bırakmışlardır. Ve böylece kendi ajanlarını bütünüyle aday olarak belirleme yöntemiyle, gerekirse bütün partileri bir aday üzerinde anlaştırmak ve buna bir de seçim kılıfı, demokrasi kılıfı giydirecek bir oyunla özel savaşı tamamlamak istediler. Tabii bunun karşılıksız kalmayacağı ve bu oyuna da gelinmeyeceği açıktır. Ortada demokrasi, seçim filan yok, özellikle Kürdistan’da vahşi ve oldukça tırmandırılan bir kontrgerilla faaliyeti vardır.

Yerel seçimler yaklaştığı için söylemiyorum, dayatılan seçim veya demokrasi değil, çok yönlü yürütülen bir kontrgerilla savaşıdır, gerillaya karşı savaştır. Zaten bunu her gün kendileri söylüyor. Hiç şüphesiz bizim de bunlara dayatacağımız amansız bir gerilla savaşı, gerçek demokrasi savaşı, ulusal kurtuluş savaşıdır. Fakat buna ayrıntı gözüyle bakabiliriz. Daha da önemli olan, bunlar 1994 için ne

bekliyorlardı, ne söylüyorlardı ve başlarına gelecek olan nedir? Bunu biraz açmakta yarar var.

Onlar 1994 kışı içinde bizi bitireceklerine gerçekten inanmışlardı veya öyle inanmak istiyorlardı. Belki her gün takip ediyorsunuz, beş-on cephede uçak saldırıları da dahil, tank saldırıları, her türlü top ve diğer teknik silahlarla yürüttükleri bir operasyon var. TC'nin kuruluşunda Yunan ordusuna karşı bir savaşı vardı, bu savaş bir buçuk yıl sürmedi. Üç-dört tane önemli çarpışma, cephe savaşı yapıldı. Bizimle yaptığı savaşta, yalnız 15 Ağustos Atılımı'na dayalı olan onuncu yılını dolduruyor. Ve belki de bir haftalık bilançosu, katılımı ve masrafı, kendi deyişiyile, şimdiye kadar sekiz yüz trilyonu bulmuştur. Yalnız 1994 için öngördükleri iki yüz trilyondur. Bir haftalık bilançosu Yunan savaşından daha fazla oluyor.

Bizim devrimci savaşımız, gerilla savaşımız kendi mantığı içinde yürütüldüğü için bir türlü TC'yi başarılı kılmıyor. Acaba düşman 1994 için öngördüklerini gerçekleştirebilir mi? Sizler bizim devrimci savaşımızın nasıl olduğunu, nasıl geliştiğini biraz bilirsiniz ve daha fazlasını da biz bu yılda, 1993'te ve daha önceki yıllarda nasıl geliştirdik, onu da iyi bilmekte yarar var. Buna cevap vermeden önce geçen son bir iki yıla bakalım.

1992 Ekim Güney Savaşıyla birlikte en büyük başarısını sağladığını söylüyordu, ki gerçekten çok yüklenmişlerdi, bir yıllık hazırlıkla bu savaşa girdiler. Hainlerin de aktif desteğiyle, bir kemik karşılığında en büyük umutlara, en büyük darbe vurmaya gözlerine kestirerek bu sınıf düşmanlıklarını, ulusal hain yüzlerini gösterdikleri bu savaşı, bizim de bazı yanlışlıklarımız ve gafletimiz nedeniyle başarıya dönüştürmek istiyorlardı. Fakat her yıla ve her döneme olduğu gibi, bizim de buna karşı tedbirli yaklaşımımız vardı. Böylesine kapsamlı bir savaşı bile tersine çevirecek bir durumumuz, bir ele alışımız ve yüklenişimiz vardı. Ve öyle de oldu. 1992'yi bitirip, 1993'e girdiğimizde ateşkes taktikleri devreye sokuldu. Çoğu bunu da zamanında anlayamadı, *"Acaba gerçekten savaşı yürütemez duruma mı geldiler, acaba gerçekten teslim mi olacaklar"* diye soru işaretlerinin geçtiği bir dönemde, bir mermi bile sıklımadan bu ateşkes sürecini büyük bir savaşım ve onun kazanımlarına dönüştürdük.

Yaza doğru geldiğimizde çok kapsamlı bir savaş gücü olacağımızı, düşmanın siyasi görüşmelere yanaşmadığını, mütevazı ulusal-demokratik talepleri bile tartışmaya gelmediğini, dolayısıyla işlenecek bütün cinayetlerin ve dökülecek kanın sorumlusu olacağını belirtmemizle birlikte, bu eylem ve savaş dönemine bir kez daha girdik. Ve 1993 sona erdiğinde; geçmiş bütün yılları aşan bir kazanım yılı olduğu, eylemlerin niceliği ve niteliğinin diğer bütün eylem ve örgütlenmeleri aşan

bir sayıya ulaştığı görülür. Ülkemizin topraklarının neredeyse yarıdan daha fazlasını kendi denetimimiz altına aldık ve halkımızın ezici çoğunluğu kazanılmıştır. Devletin kurum ve kuruluşları artık çalışamaz ve kontrgerilla birliklerinden başka hiçbir düşman gücü dolaşamaz durumda.

Aslında ülke fiilen kazanılmış, fakat diplomatik, siyasi sahadaki gelişmelerin henüz olgun olmaması, yine kendi halk iktidar organlarımızın, kurumlarımızın yeterli olmaması, gerillanın tam kendini bu işe vermemesi, parti militanlarının her türlü gelişmeye karşılık verecek güçte olmayışları, bizi neredeyse devlet olmanın eşiğine getiren bir yılı istediğimiz gibi kazanmama veya sınırlı bir kazanmayla yüz yüze getirdi. Aslında daha fazla kazanabilirdik, sanıldığından daha fazla bu düşman çöküşünü de nihai çöküşün eşiğine getirebilirdik.

1993 yılını değerlendirdiğimizde, aslında cesaret kadar yol ve yöntem doğru dayatılırsa, düşmanın en güçlü saldırılarıyla, her şeyiyle ve mutlaka kazanırım dediği bir yılda bile en büyük darbeyi, çöküşü yaşayabileceği anlaşılmıştır. Bu yıldan çıkarılacak en önemli bir ders de budur. Düşmanın varını-yoğunu ortaya koyarak kazanmaya çalıştığı bir savaş, bizim devrimci savaşımımız temelinde boşa çıkarılmakla kalmıyor, nihai kurtuluşun bütün olanaklarına da kavuşuyoruz ve devlet olmanın eşiğine geliyoruz. Eğer tam kazanmamışsan bu, düşmanın tankı, topu, uçağı değil, senin kendi yetmezliğin, kendi işlerini yapamaman, kendi savaşını geliştirememenden dolayıdır. Bu, seni büyük bir zaferden alıkoyuyor. Bunu gördük ve dolayısıyla 1994 bir yandan kendimizi her yönüyle gözden geçirip tam kazanmaya hazır hale getirerek, bunun için parti, gerilla ordusu, halkın siyasi-savaş cephesi nasıl ele alınır, yanlışlardan, yetmezliklerden kurtarılır ve nasıl zaferden başka hiçbir şeye imkan vermeyen bir başlangıca, bir yeni döneme, zafer dönemine girilir? Tüm bunların hesabını, tartışmasını yapıp, kararını verdik.

Hiç şüphesiz düşman son bir umutla da olsa tekrar saldıracak. Halen saldırıyor, en büyük saldırılarını bu kış boyu gösterdi, bunu gizli yürütüyor ama, açıkça belirtelim ki geçen üç kış ayında da saldırı düzenlemediği bir gün ve saldırı düzenlemediği bir dağ kalmadı, fakat hepsi boşa çıktı. Gerilla için almış olduğumuz tedbirler, geniş ve derinlik kazanmış mevziler, bu saldırıları trilyonlarca lirayla ekonomik çöküşe götürüyor. Ve bu son terhisleri durdurma ve öğrencileri zorla askere almadan da anlaşıldığı gibi ordusunu artık yürütemiyor.

En son, Güney'deki Zele kampına en büyük saldırılarını yaptılar. Sonuç sıfır ve gün geçtikçe de en çok bel bağladıkları ordularında dağılma var. Bu kış saldırılarında orduyu gözü kara üzerimize sürmeleri, askerlerin yüzlercesinin intiharı ve binlercesinin kaçıyla sonuçlanıyor. Maddi yönden iflası söylemek artık gerekmiyor, cesaretleri ve güvenleri büyük oranda artık kırılıyor. Politika tükenmiş,

muhalefet partileri, iktidar partileri özel savaş politikalarıyla tek bir parti haline gelmiş ve bitmiştir. Her gün televizyonlarda kendi kendilerine “*Dünün DYP’si bugünün ANAP’ıdır. ANAP’ı DYP olmuştur*” diyerek, ne kadar birlik ve uyum içinde olduklarını kanıtlamak istiyorlar. Kontrgerilla, özel savaş bunu istiyor ve sözüm ona iktidar ve muhalefet partileri de uyguluyor. Solcusu sağcısını geçmiş, sağcısı solcusunu geçmiş. Türkeş, Ecevit’ten beter solcu olmuş; Ecevit, Türkeş’ten beter sağcı olmuş. Mesut Yılmaz, Demireleşmiş; Çiller, Özallaşmış. Kendileri her gün bunu söylüyor. Bunun anlamı şudur; köşeye sıkıştıkları için bir olmak zorundadırlar. Artık birbirlerine karşı muhalefet edecek ve orduya karşı politika yapacak güçleri de yok. Hepsi, özel savaşla en iyi nasıl kurtarırız hesabı içindeler.

Bu arada Kürt işbirlikçilerinin de nasıl kullandıklarına ilişkin bir, iki şey söylemek lazım. Tansu Çiller hükümeti sözüm ona en yakınına Kürt işbirlikçilerini aldı veya kökeni Kürt olan bazı bakanlar aldı. Hikmet Çetin, son üç-dört yılın Amerikan ajanlığı ve sosyal-demokrat ajanlığı da eklenerek, PKK’yi terörist ilan etmek için, buna “*Ben de bir Kürt’üm*” maskesi de takarak bütün o Kürt işbirlikçilerini, özellikle Güneyli Kürt işbirlikçilerini de arkasına alarak terörizm iddiasını Avrupa’ya ve Amerika’ya kanıtlamak için tüm gücünü ortaya koydu. Nasıl ki, 1920’lerde Kemalistlerin yanı başında bir kaç hain Kürt varsa ve emperyalistlere karşı “*İşte Kürtler bizimle bu kadar birleşmiş, Kürt halkıyla Türk halkı aynıdır*” diyorlardıysa; aynı Kemalistlerin yanında bu hain Kürtler de, “*Türklerin hakkı neyse bizim de hakkımız odur, bizim herhangi bir hak talebimiz olamaz, çünkü her şeyde eşit-özgürüz*” diyorlardı. Hikmet Çetin, bu büyük sahtekârlığın politikasını ve diplomathlığını yaptı. Baba İnönü zamanındaki oyunu, oğul İnönü zamanında birlikte yaptılar.

ANAP’ta, DYP’de bir Kamuran İnan, İdris-i Bitlisi’nin son geleneğini nasıl yürüttüyse, yine en hain işbirlikçilerden Necmettin Cevheri diye birisini Tansu Çiller yanına aldı. Bunlar Kürdistan’ın yüzyıllarca inkar edilmiş, ihanet ettirilmiş Kürt gerçeğini ifade ederler ve onlarla da gönüllü koruculuk, aşiret alayları, Hamidiye Alayları geliştirdiler. Ve çok iyi bildiğiniz gibi, yüzyıl sonra bunları Ankara’ya davet ettiler, daha önce İstanbul’a davet ediyorlardı. Bu sene Kürtçe konuşarak Ankara’ya davet ettiler, tıpkı Sultan Abdülhamit’in yaptığı gibi, “*Kürt’se bunlar da Kürt’tür*” diyorlar. M. Kemal’in “*Komünizm gerekiyorsa komünistiz*” demesi gibi. Bunları, “*Kürtlük gerekiyorsa bizim Kürtler*” deyip halka zorla dayatmak istediler. Barzani ailesi her ilden bir aileyi esas alarak bir ağa, işbirlikçi şeyh veya tarikat sahibini ekleyerek sözde siyasi cephelerini, kontrgerillanın yeni taktiklerini tamamlamak istediler. Fakat görüldü ki bütün bunlar

durumu kurtarmaya yetmiyor. Tansu Çiller hükümeti, Doğan Güreş planlaması durumu kurtarmıyor.

1993 sona erdi, 1994'e girdik. Tansu Çiller maskaralık olmuş. Onu başa getirenler bile bin pişman, başlarından nasıl def edeceklerini düşünüyorlar. Bir defa pisliğine bulaşmışlar. Onlar için kurtulmak zor oluyor. Çok rezil bir hükümet oldu. Değil Türk halkına, Türk sermaye çevrelerine bile güven veremeyeceği şimdiden anlaşılmıştır. Ekonomiye nasıl kullandıklarını kendileri çok iyi görüyorlar, değil halkın razı olmasını, halka bir şey vermesini, sermayeyi bile ürküten bir hükümet olduğunu, bir kontrgerilla hükümeti olduğunu onlar da dehşetle görüyorlar. Yenilgisi şimdiden kesinleşmiş bir hükümet! Bir yıl yaşayıp yaşamaması o kadar önemli değil, yaşarsa da zarar verir. Biz çekinmiyoruz, daha fazla da kalsın deriz. Muhalefeti, ondan beter bir kontrgerilla muhalefetidir.

Biz şunu sağladık; hangi parti gelirse gelsin hepsinin özel savaşın elinde bir maske olduğunu ve bunlara artık, Kürdistan halkının kanmadığını, Türkiye halkının da artık kanmayacağını şimdi daha açıkça söyleyebiliriz. 1994 yılında Türkiye'de politik partiler bitmiş ve ekonomisi iflas etmiştir. Kürdistan'daki orduları savaşamaz hale gelmiştir. Ne terhisleri durdurarak, ne de herkesi maaşa bağlayarak -ki paraya güven de yok- hiç kimseyi bu özel savaşa artık koşturamaz; bu noktaya gelip dayanmıştır. Ama yine de çılgınca saldıracaklar, kendi aralarında bile faili meçhul cinayetleri bu kadar geliştiren bir rejim, tabii ki Kürdistan'a karşı, sıradan yurtseverlere karşı cinayetleri tırmandıracaktır.

Gözünüz Hedefte, Sağlam İşlerde Olsun

Siz çilekeş halkımız, her an, her zaman işkenceyi çeken halkımız bilmelisiniz ki, 1994 yılı zorlu geçecektir. Bir canavarın ölümü yaklaştığında azgınlaştığını biliyorsunuz. Yaralı bir yılanın daha fazla ısırma çalıştığını biliyorsunuz. Bu açıdan bu son çılgın savaş yılını da iyi tanımamız lazım. Göstermelik, görünüşteki demokrasi laflarına aldanmayalım. Yeni seçimlerde yapabilirler, ona da aldanmayalım. Her şey özel savaşın izin verdiği ve uygun gördüğü biçimde olacaktır, uygunsu yapacaklar, uygun değilse yapmayacaklar. Bu partilerin sağcısı-solcusunun söylediklerine de bakmayalım. Onlara muhalefet de yaptırırlar, iktidar da yaparlar, hepsini bir günde yasaklarlar da. Basın-yayın kuruluşlarına da bakmayalım, gerekliyse konuştururlar, yazdırırlar. Gereksizse hepsini bir günde sustururlar. Tümüyle savaşın kaderine göre ayarlanmış bir ekonomik, sosyal ve siyasal durum var. Bu kadar para basıyorlar, hepsi karşılıksız. Niçin? Özel savaşın

yürütülmesi içindir. Şunu demeye getiriyorlar; biz bir yılı belki de kazanırız, ardından ekonomi düze çıkabilir, ahlakla oynarız sonra düzelebilir. Partilerle oynarız sonra yenileri kurulur. Yani her şeyi bir yere bağlamışlar.

Durum böyle olduğuna göre, biz kendi savaşımımızı nasıl ele almalıyız? Hiç şüphesiz hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar doğru, güçlü ve yeterli ele almalıyız. Şunu söylemek gerekir; 15 Ağustos Atılımı, gerçekten tarihimizin en zorlu ve en sonuç alıcı bir atılımı olmasına rağmen, eksikliklerle doludur. Nedenini de size söyledim, insanlarımız çürümüş, ölmekten başka ellerinden bir şey gelmiyor.

Siz halkımıza açıklıkla söylüyorum; çocuklarınız, evlatlarınız yanımıza geliyor, fakat gerçekten bir şey vermemişsiniz. Düşmanın ihanet temelindeki eğitim politikasını, yaşam politikasını siz yaşam felsefesi olarak bellemişsiniz. Kendiniz öyle yetişmişsiniz, onları da öyle yetiştirmişsiniz. Bu da bir eleştiridir. Tabii suç sizin değil, atalardan kalma bir durum. Gemisini yürüten kaptan dediniz, ülkeyi bırakıp kaçtınız. İtiraf edelim, ayıp değil oyuna getirildik, bize zoru da uyguladılar. Tüm bunlar doğru ama, bizim de oyunları bilmemiz, onların zoruna kendi zorumuzu dayatmamız gerekirdi. Ben, bir aile olarak tek başına görevlerinizi yerine getirmediniz demiyorum, buna gücünüz de, imkanınız da yoktu. Belki şimdi anlıyorsunuz. Ülkeye dönüş derken, ruhunuzu ve beyninizi dönüştürün derken, bir çırpıda hemen ülkeye koşun, dağlara koşun demiyorum. Yüzyılların işini bir günde, bir yılda yapamayız. Ama ruhunuzu bir günde dönüştürebilirsiniz veya bir günde yapacaklarınız var. Beyninizi ülkeye bağlayın.

Söylediklerimi doğru anlayın. Ayıp olan kendi geriliklerini yaşamak veya nasıl geri olduğumuzu söylemek değil, ayıp olan imkan elde iken onlardan vazgeçmemek, onlardan kurtulmamaktır. Çürümüşüz, oyuna getirilmişiz, başkaları bunu yapmış, lanetli bir tarih buna yol açmış, bunu söylemek ve görmek ayıp değil, ayıp olan bunları görüp gidermeme, imkan eldeyken yerle bir edercesine geriliklerimizle savaşmamadır. Nedir bunlar? Bilinçsizliğimiz, örgütsüzlüğümüzdür. Dediğim gibi, düşmandan daha fazla bunlarla, kendimizle savaşıyoruz. Bir yerde sizlerle savaşıyoruz. Zaten bir devrim eğer güçlü olacaksa, o devrim önce nefsiyle savaacaktır.

İslam Devrimi de, Fransız Devrimi de, Rus Devrimi de böyleydi. Onlar önce kendi geri düzenleriyle, geri ruhlarıyla ve bilinçsizlikleriyle savaştılar. Önderlerini yarattılar ve öyle kazandılar. Her ulusun devrimi böyledir, bizimde böyle olacağına benziyor. Kendi geriliklerimizle savaşağız, neden örgütlenemedik, neden bilinçlenemiyoruz, neden çok basit nedenlerle birbirimize taş atıyoruz, birbirimizi vuruyoruz? Tüm bunları anlayacağız, anlamakla yetinmeyecek; nasıl birleşeceğiz, ordulaşağız, özel savaş bu kadar saldırıyor biz nasıl saldırı gücü haline geleceğiz?

Onu bileceğiz. Bunu görmemek, görüp de gidermemek ayıptır ve kabul etmeyeceğimiz de budur. Sizlere de gerçekleri gösteriyor ve ne kadar ayıplı olduğunu söylüyorum ama, kurtuluş yolunu da gösteriyorum. Kurtuluş yoluna nasıl girileceğini ve hakkının verileceğini de çok açıkça belirliyoruz. Güvenebileceğinizi ve sadece umut edebileceğinizi değil, onu adım adım gerçekleştirebileceğinizi çok açık ortaya koyuyoruz.

Vicdan, onur, namus ve şeref sahibi hiç kimse, “*Ben göremiyorum, görüp de umutlanamıyorum, umutlanıp da mücadele edemiyorum, benim yerim yok*” diyemez. Hemen herkes için, yediden yetmişe, kadın-erkek, fakir-zengin, ülke içi-dışı, kentte-köyde, dağda, kısaca olduğu her yerde savaşıma imkanı vardır. Dua edebilir, taş atabilir, silah tutabilir ve para yardımı yapabilir, duruma göre mutlaka bir biçimde kendini bu işe verebilir. Hiçbir şey yapmıyorsa temiz bir vicdanın sahibi olarak evinde, köşesinde oturabilir. Bu da bir yardımdır, bu da bir savaşa katılımdır. Bütün bunlar iştir, hepinizin elinden gelecek bir iş. Şu on yılın savaş gerçeğini doğru anlayalım derken, aslında kendi eksikliğimizi görüp, giderip ve tam kurtuluşun yoluna, tam zaferi kesinleştirecek kadar emin adımlarla yaklaşabilecekken, bunu boşa harcamak, bunu basit veya hafif ele almak kendinize yapabileceğiniz en büyük kötülüktür.

Halk cephesi içinde, ulusal cephe içinde bunlar var, toplum içinde bunlar var. Partimiz içinde bunlar var. Buna kader gözüyle bakamayız. Kendi gerçeğimi her zaman size söyledim; benim gibi bir güçsüz, hiç imkanı olmayan, tek bir insanı olmayan, bir kuruş parası bile olmayan, bir kelimelik bilgi imkanı bile olmayan biri nasıl bu işe başladı da buraya kadar gelebildi? Bütün dünyanın birleşerek boşa çıkarmak ve hatta etkisizleştirmek istediği bir ben varım. Bunu düşman nasıl yapamıyor, başaramıyor ve hatta her gün biz daha fazla başarıyorsak; siz de bu imkanlarla, bu savaşım olanaklarıyla benden daha fazla yapabilirsiniz, hemen herkes bizden daha fazla işler becerebilir. Yeter ki yapma isteğiniz, inadınız ve kararınız olsun. O basit işlere, sağa-sola yatırmalara bir son verin, gözünüz hedefte, sağlam işlerde olsun ve çabanız olsun, göreceksiniz ki yapıyorsunuz; hepinizin elinden örgüt işi, savaş işi geliyor. Bu geçen yılları bir de kendimiz için eleştiri, muhasebe yılları yapmalıyız. Ne yapabildik? Niçin yapmadık? Kim engelledi? Kendin ne kadar engelledin? Sağın-solun ne kadar engeldi? PKK'liler ne kadar engeldi? Bunların hesabını yapın, engel sizseniz kaldırın. PKK adına bazıları engel olmuşsa onları çığneyip aşın, yeter ki savaşa koşun.

Bunları niçin söylüyorum? 1994 yılı ve sonrası bizim için “Ya zaferdir, ya zaferdir.” Nasıl onlar için “*Ya bitecek, ya bitecek*” ise, bizim için de “Ya zafer, ya zaferdir.” Böyle yaklaşsanız, kendi halk gerçekliğimizin bütün yanlışlarına,

eksikliklerine karşı savaşarak kendinizi sağlamlaştırmayı, tamamlamayı yaparsanız, bu böyledir. Geçmişte ERNK adına iş yaptınız, serhıldan yaptınız, 1990'lardan itibaren büyük bir serhıldan dönemine de girdiniz, bu serhıldanları selamlıyoruz. Fakat görüyorsunuz ki düşman da zora başvurup, sert vuruyor ve binlerce yurtseveri katlediyor. Durmak olmaz, daha fazla, dahi gizli, daha örgütlü, daha yaygınlaşmış serhıldanları geliştireceğiz. Eskisi gibi açık yapamıyorsak aniden gizli yaparız, gündüz yapamıyorsak gece yaparız, düşmanın kuşatması altında yapamıyorsak gerillanın kuşatması altında olan alanlarda yaparız. Yer çok, yapılamayan yer yerine yapılacak bir yerde yaparız. Serhıldanların biçimi değişmez, herkes katılamıyorsa bir kısmımız katılırız, diğer günde diğer kısmı katılır. Yeter ki düşünelim, yeter ki tartışalım. Ülke içinde de yapamıyorsak, ülke dışında yaparız; Avrupa'da yaparız, sömürgeci metropollerde yaparız. İmkanlar tükenmez.

O halde 1994 kararlılığımız, ona kendi halk savaşımızı, kendi ordulaşmamızı dayatmamız tarihi önemde bir görevdir. Zaten çok iyi biliyorsunuz ki, yaşamınızın düşman nazarında bir ölümden farkı yok. Yani öldürülmesi gereken bir halk haline getirilmişsiniz. Düşmanın kararı buysa, bizim de vereceğimiz karar; ülkemizde düşmanın öldürülmesi karardır. O her fırsatta öldürmeye çalışıyor, biz de her fırsatta buna karşılık vereceğiz. O her şeyi örgütüyor, biz de her şeyimizi örgütleyeceğiz. O her türlü cinayetlerle, saldırılarla bize yöneliyor, biz de her türlü yöntemle karşılık vereceğiz. Mesela ekonomimizi talan etti, biz de onun ekonomisini talan ederiz. Kısaca misillemelerin sonu gelmez. Bazıları bunu yanlış anlıyor. Toplantı salonları var, kahveleri var, parti ocakları var, mitingleri var, "Kahrolsun PKK" diye miting yapıyorlar. Bizi kahredenleri biz de kahrederiz. Yeter ki düşünelim, yeter ki zamana göre hangi biçimle yaklaşacağımızı kestirelim.

Bu kadar fedakârlık yapan, bu kadar her gün bombayı kendisinde patlatarak teslim olmayı kabul etmeyenler herhalde bu saldırılara karşılık vermesini bilir. Yeter ki beynini çalıştırsın. İşte bu yıl böylesine top yekun bir savaş yılıdır derken, bunları kastediyoruz. Yalnız gerillanın eylemleri değil, büyük bir savaş yapılacaktır. Bir çok milisin, sıradan yurtseverin de yapabileceği eylemler vardır, yeter ki düşünelim. Hain, işbirlikçi ve faşist çok, her köşe de biri var, örgütlen ve kendini savun. Kısaca, 1994 büyük bir eylem yılı, büyük bir hedef yılı ve herkesin bir eylemle karşılık vereceği bu yılı böyle ele alıyoruz.

Eşit ve Özgür Koşullarda Kardeş Bir Halk Olalım

En büyük savaşı gerilla verecek. Şunu da belirteyim; bizim 1994 hazırlığımız kapsamlıdır. Biz daha şimdiden bu yılı kazanmak için her şeyi ortaya koyduk, şimdiye kadar istediğiniz gibi savaşmayan ve öncülük etmeyen partiyi çok sağlam ele aldık. Bu kışta bütünüyle ve çok yoğun bir biçimde, nasıl partilileşilir, nasıl PKK'lileşilir ve nasıl gerçek önderler olarak savaşta yer alınır konularını açıklığa kavuşturduk. Ve çok açık söylüyorum, Parti adına artık kimse “Ben neden yetersiz kaldım, neden bir çok yersiz kayıplara yol açtım” diyemez, derse kendisi kaybeder, onun tedbirini aldık. Kim, PKK adına “Ben mevkicilik yaptım, ben yer işgal etmek istiyorum, ben ağalık yapmak istiyorum, ben halkın başına memurluk yapmak istiyorum, toplum içinde iş bulamadım, PKK içinde buldum” deyip kendini dayatıyorsa, biz anında cevabını veririz.

Böyle PKK'lileri siz de kabul etmeyin, bunlara bir sigara, bir bardak su bile vermeyin, atın bunları. Baktınız benim gibi çalışmıyor, konuşmuyor ve örgütlemiyor “Sen alçaksın” deyin ve kovun! Böyle PKK'lilik olmaz, bunu açıkça söylüyorum. Çünkü çok mektup yazıyor, çok şikayet ediyorsunuz, ben huzurunuzdayım, size nasıl hizmet ettiğim ortada. Bana bir öğün yemek bile vermediniz veya ben ona ihtiyaç duymadım. Kendim çalıştım, kendim yedim. Siz her gün bunları besliyorsunuz, çalıştırın, kendinize hizmet ettirin, aksi halde kovun. Şikayet etmeyin “Vay biz yaman adam bekliyorduk” demeyin, yaman adam işinde belli olur. Siz artık bilinçli bir halksınız, layıkça “Selam”, değilse “Defolun” deyin. Yani bu partilileri siz eğiteceksiniz, çoğu sizin çocuklarınız, yetiştirememişsiniz, yetiştirin. Çünkü çoğu yaramaz ve düzene kapılmış gidiyor. Alttan denetleyin, çocuklarınız bile olsa sert olun, yetiştirin. Bu bir görevdir, yalnız benim görevim değil.

PKK gökten inmedi, bu çabalarla yetişiyor, benim çabalarım az değil, ama bu kadar oluyor, gerisini siz tamamlayın. Hatta “Başımıza ağa kesiliyorlar, bela kesiliyorlar” diyorsunuz. Bir, iki sefer uyarın, adam olmuyorlarsa atın. Bir daha şikayet etmeyin, bu konuda bana da yüklenmeyin. Ben yapacağımı çok açık yaptım, söyleyeceğimi çok açık söyledim. Çoğu serseri gibi yetişmiş, böyle yetiştirmeyin, böyle göndermeyin. Ben kendimi yedi yaşından şimdiye kadar izliyorum. Sizin adınıza yersiz tek kelime söylemedim, tek adım atmadım ve yaptığım her şey halkın yararınaydı. Bütün bunların hesabını verebilirim ama, şimdi birileri bizim adımıza çıkmış rahat yaşamak istiyor; gerillada ağa olmak, köyde köy ağası veya kitlede kitle ağası olmak istiyor. Hayır! Bırak ağalık yapmayı, bürokratik yapmayı; en güzel sözü söyleyecek, en güzel planı yapacak, en güzel eylemi düzenleyecek, her şeyiyle hizmetinizde olduğunu kanıtlayacak, yapmadı mı kabul etmeyin diyorum. Benden daha fazlasını isteyemezsiniz.

PKK'lilerin işini böylece sağlama bağlamış oluyoruz, bütün yönleriyle açtım. Hastalıklarının ne olduğunu, tedavisinin nasıl yapılacağını gösterdim. Ben zavallı bir adam değilim, gücümüzü biraz sizden alarak, biraz pratikten alarak, kendi çalışmalarımızda “Doğru nasıl yapılır” çok açık gösterdik. Bütün bunları onlara da yaptıracağız, yapmazlarsa ayağınızın altında ezin, bunlar sizin en yakınınız da olsa üzülmeysin, layık olamıyorlarsa biz ne yapalım!

Önderlik çok tarihi bir sorun, ilk defa karşılaşıyoruz, ilk defa bunu çözmeye çalışıyoruz, bununla kimsenin oynamasına izin vermemeliyiz. Başa ne geldiyse bu sahte önderlerden geldi. PKK içinde de sahte önderlere izin vermeyelim; ya layık olur, ya gider. Bu çok önemli. Demek ki, 1994 yılında PKK adına hareket eden herkesten, mükemmel adam olma, görevlerine bağlı olma şartını istemelisiniz. Ben de denetlerim, kontrol ederim ama, bir insanın ömrü her şeye yetmez, bir insanın kolu her yere ulaşmaz. Her biriniz bir kol olursanız, ulaşamayacağımız hiçbir yer de kalmaz. Biraz bu konularda da görevimizi yapalım. Hepiniz PKK'lileşemezsiniz ama, PKK'nin siyasi çizgisine, PKK'nin yaşamına göz kulak olabilirsiniz. Yanlışta uyarabilir, doğru yola çekebilirsiniz. Bu görevinizi yerine getirin.

Gerillayı geliştiriyoruz, gerilla işin en zor kısmını kaldırmakla birlikte henüz istediğimiz gibi bir gerilla değildir. 1980'lerden beri gerillanın gelişimi üzerine çalışıyoruz. 15 yıldır bu sahada gerillanın teorisini, pratiğini bütün gücümle -ki çalışmalarımızın yüzde doksanı budur- başarıya götürmeye çalışıyorum. İnsanlarımız sanıldığından daha fazla çürük ve yanılı. Adam dağda nasıl yaşayacağını, bir yolda yürümeyi bilmiyor ve içine bir bomba düşüyor, hepsi ölüyor. Dağda bile bu oluyor. Hastalıklı kişilikler! Hiçbir hareketin, hiçbir partinin yapamayacağı kadar çözümlenme yaptık, yüzlerce ciltlik değerlendirme yaptık, maalesef öğrenemiyorlar. Biz bunu da bu kış çok iyi çözümledik, gerillaya nasıl yaklaşılır? Dağa nasıl yaklaşılır? Dağın anlamı nedir? Çok iyi biliyorsunuz ki, dağ olmadan biz nefes bile alamayız. Dağda doğru üslenme, doğru hareket olmadan ulus olarak zaten biteriz, yirmi dört saatte sonumuzu getirirler. Bu açıdan gerillaya yükleniyoruz. Görüyorsunuz ki düşmanı bitiren de dağdaki gerillanın varlığıdır, üslenme, hareket etme ve savaşma tarzıdır. Geçmişte istediğimiz gibi yapamadılar, fakat şimdi yüklenmiş durumdayız.

Değerli halkımız, Kürdistan'ın bütün önemli dağlarını tuttuk. Serhat alanından kuzeye kadar, Ağrı dağından Erzurum, Bingöl, Dersim, Sivas, Malatya ve Amanoslara kadar Kürdistan'ı böyle kuşatan o dağ çemberinde, güneye doğru Zağros ve tekrar batı Kürdistan'a kadar birleşen dağa da tümüyle el attık. Ortadaki dağları da, bütün Toros parçalarını da biz gerillaya kavuşturduk. Bu önemli bir iştir. Zaten gerillayı bu kadar serpiştirmeseydik, bu düşmanı dize getirmek mümkün

değildi. Büyük bir sabırla biz buna kendimizi verdik. on beş yıllık çabalar sonucu bütün bu dağlara temel çekirdekler, gerilla birlikleri oturtuldu. Ardından kentlere, köylere tekrar el atıldı, yetersiz de olsa gerilla hepsiyle bağlantılıdır. Artık kent, köy ayaklanırsa gerilladan yardım görür, gerilla onları korur. Ve yine yurt dışıyla bağlantıları eksik etmedik, Kürdistan'ın hemen her tarafıyla bağlantılar var, yurt dışı bağlantıları ve silah desteği, yeme-içme desteği her taraftan sağlanıyor. Yani kolay boğulmayacak bir gerillaya ulaşmış bulunuyoruz.

Düşman son diplomatik faaliyetleriyle aslında çemberi daraltmak istedi, içeride halkı katlederek faili meçhul cinayetlerle halkın desteğini kesmek istedi. Buna, “*Balıği sudan koparma*” diyordu. Dışarıdan uluslararası sistemden veya ilişkilerden koparmak istiyordu ve böylece dağda gerillayı sıkıştırıp, tüketmek istiyordu. Bu planını şimdi boşa çıkardık. İstedığımız kadar dışarıda mevzilenebilir, eğitim kampları oluşturabiliriz, istediğimiz yerden girebiliriz. Buna Türkiye de dahildir, Türkiye dağları da dahildir. Bu sene özellikle Türkiye'nin Karadeniz dağlarını, Toros dağlarını tümüyle gerillaya kavuşturacağız. Böylece o bizi kuşatmaya çalışırken, biz onu kuşatmaya alırsak. Diplomaside tecrit etmeye çalışırken, biz de onu tecrit etmeye çalışıyoruz.

Bu anlamda 1994 yılı büyük bir savaşım yılı oluyor. Mevzilenmesi öyle, cephe gerisi, cephe önü de öyle. Ve en önemlisi de, sağlam savaşıyan gerilla kişiliğini açığa çıkardık ve bu kişilik mutlaka bu sene doğru savaşıacak ve kesinlikle büyüyecektir. Biz önümüzdeki yıl gerilla ordusunu en az elli bin kişiye çıkaracağız. Hedef, elli bin kişilik gerilla ordusudur. Daha şimdiden Botan on bin gerillayla sınırlanmıştır. Diğer eyaletlerimizden Serhat'ta, Amed'de gerilla sayısı binin üstündedir, Garzan'da, Dersim'de bindir. Ve diğer irili ufaklı bölgelerimiz var, hepsi de gerillaya kavuşmuştur. Önümüzdeki yaza doğru geldiğimizde göreceğiz ki, gerilla sayısını ikiye katlamışız. Ve 1994 sonu geldiğinde savaşıyan, çelikten bir gerilla ordusu, sadece düşmanın saldırılarını, operasyonlarını boşa çıkarmak için değil, durdurmak içindir.

Bu yıl artık savunma döneminde değil, denge döneminde de değil, saldırı dönemine geçeceğiz. Bazı eyaletlerimizde, özellikle Botan başta olmak üzere saldırı yanı ağır basan bir savaşa yöneleceğiz. Gerilla ordusu büyüdüğü oranda dengeyi tutturuyor ve saldırıya geçiyor. Diğer bir çok dağlık bölgemizde de sürekli kendini operasyonda savunan değil, düşmana operasyon düzenleyen bir düzeye geliyoruz.

Zaferin artık sağlanabileceği, siyasi başarının -ister görüşmelerde olsun, ister olmasın- devreye gireceği bir yıldır. Biz askeri tedbirlerimizi aldık, ordu ne kadar yüklenirse yüklensin, orduyu o kadar geriletme ve başarısızlığa uğratma tedbirlerimiz var. Siyasi yöntemi devreye sokarlarsa ona da açık kapı bıraktık.

Meseleleri eşit, özgürce halletmekten yanaysa, özellikle Türk halkı zorlar ve bazı siyasi yaklaşım sahipleri ortaya çıkarsa, onlara da doğru yolu gösteriyoruz. Askeri yoldan anlıyorsa askeri yol veya siyasi yoldan anlıyorsa siyasi yol, hepsi açık.

Onların dayattığı seçime, meclis seçimlerine ve yerel seçimlere biz de mahalli eyalet seçimlerini dayatacağız. Onlar baharda yapıyor, biz de yerel seçimleri baharda, kendi kuralımıza göre yapacağız. Onlar erkenden seçimle Ulusal Meclisi yeniden açmak isterlerse, biz de Kürdistan Ulusal Meclisini bu önümüzdeki yılda yapacağız. Kürdistan için bir Ulusal Meclis, mahalli meclisleri bu sene geliştireceğiz. Biraz hazırlık yaptık, hayata geçirebiliriz ve daha da önemlisi yerel iktidar organlarını, hatta bir çok eyalet hükümetini oluşturacağız. Daha şimdiden Botan'da devletten daha çok bizim hükmümüz geçerli olduğuna göre; orada bir eyalet hükümeti ve dalga dalga diğer bölgelerde de hükümetleri, mahalli iktidarları dayatacağız. Buna da hazırlıklı olmalıyız. Halk meclislerine, halk hükümetlerine mahalli düzeyde açık olmalıyız ve bunu ulusal düzeyde meclislere ve hükümete de kavuşturabileceğiz, hedef budur.

Gerilla savaşımızın ve diğer tüm serhıldanlarımızın bizi ulaştıracağı kurumlar: Ulusal Meclis, Ulusal Hükümet, Ulusal Ordudur. Bunlar diğer bütün Kürdistan parçalarını da etkileyecektir ve bu etkilenmeyle birlikte ulusal birlik, Ulusal Kongre de önemli bir gerçekleşmeye kavuşabilir. Diplomatik saha ilişki kurmaya mecburdur. Kazanan bir Kürdistan büyük bir olaydır ve böyle bir olayla herkes ilişki kurmak isteyecektir. Dün, düşmana her türlü desteği sunanlar pişman olacaklardır. Alman emperyalistleri, ABD emperyalistleri böylesine bir vahşi sömürgeciliğe destek olmanın ne kadar büyük bir günah ve kefaletinin de ne kadar ağır olduğunu görecektir. İnsan hakları ve demokrasiden bir şey anladıkları varsa onu da bizim temsil ettiğimizi, ya onlar bizden özür dileyerek, ya da kendilerine biz dayatarak kabul ettireceğiz. Böylesine bir diplomasinin yolu da sonuna kadar açılmıştır.

Dostlarımız da her zamankinden daha fazla güvenle ve bir an önce daha fazla dostlukların gereğini yapmaya çalışacaklardır. En başta da Türkiye halkı bu kadar rezil bir hükümetin, ordu, kurmay ve paşalar rejiminin halkı ne kadar mahvettiğini görecektir. Ve Kürdistan savaşımının kendilerinin de savaşımı olduğunu, demokrasinin zaferinin Kürdistan Ulusal Kurtuluşundan geçtiğini görecekler, eşit ve özgür koşullarda kardeş bir halk olmanın gereğine her zamandan daha fazla inanacak ve gerekeni yapacaklardır. Görülüyor ki, 1994 yılı sadece umut yılı değil, büyük savaşım yılı, büyük savaşımın siyasal, askeri kazanım yılı haline gelebilir. Yeter ki kendimizi doğru ele alalım, görevlere doğru yaklaşalım.

Demokrasinin Öncülüğünü Halkımız Yapacaktır

Çilekeş, mazlum ve mutlaka kazanması gereken yurtsever Kürdistan halkımız; emin olun derken, boşuna konuşmuyoruz. Umutlu olun ve bu umudunuz da gerçekleşmeye doğru yüz tutuyor derken, sadece güven telkin etmek için söylemiyoruz. Adım adım gerçekleşen, başarılarla günlük çalışmalarımızla kopardığımız, adeta tırnaklarımızla söktüğümüz başarılardan bahsediyoruz. Ve daha doğru yaklaşır, daha fazla vurursanız, daha kesin kazanabileceğinizden söz ediyoruz. Bu temelde kendi savaş yılınızı kendiniz kazanın. Bu savaşı her zamankinden daha fazla bir Kürdistan Ulusal Kurtuluş savaşımı, Kürdistan'da insanlığın kazandığı bir savaşım haline getirin. Bütün bu çabalar aslında bir yerde sizin ülkenize, kimliğinize, özgürlüğüne ulaşmanız ve sahip olmanız içindir.

Bin yıllardan beri ülkemizden kaçırıldık, kimliğimize karşı ihanet ettirdik, insanlığımıza karşı suç işledik. Bunu tamamen sona erdiriyoruz. Belki de bu yıl bin yıllık düşmeyi durdurduğumuz gibi kaybedilenleri de ele geçirebiliriz. Öyle bir umutla, öyle bir coşkuyla siz bu yıla, onun savaşımına katılıyorsunuz. Kendinizi yeniden özgür temellerde var ediyorsunuz. Bu savaş sizin savaşınız, biz sadece bir aracıyız, bir hizmetkârız. Bizden her şeyi bekleme değil, ihtiyacınız olanı bekleme, bizi öyle değerlendirme, bizden öyle iş talep etme hakkınız var. Ve biz de karşılıksız yapıyoruz. Önderlikten benim anladığım budur.

Hiç kimse sizin adınıza düşünmedi, biz düşündük. Hiç kimse ilk adımı atmadı, biz attık, örgüt kurmadı ve savaşa cesaret etmedi, biz cesaret ettik. Ve herkes çok ince düşünemedi, biz düşündük; ince detaylarına kadar düşündük, yenilmez bir savaş, yenilmez bir örgüt, yenilmez bir taktik, gereken ne ise onu zamanında devreye koymaya çalıştık. Benim halk önderliğinden veya sizler adına iş yapmaktan anladığım, cesaret bulduğum ve yaptığım budur. Hiç biriniz bana özel olarak ne şu kadar para ve silah verdiniz, ne de şu kadar savaşçı. Ben, sizler adına bulup buluşturdum. İtiraz etmediniz, *“Doğruyu yapıyorsunuz”* dediniz, daha fazla katıldınız ve şimdi görüyorsunuz ki, büyük bir iradeye kavuştunuz.

Önderlik iradesi demek, sizin iradeniz demektir. Saygılıyız, ben de saygılıyım, siz de saygılısınız. Bu irade ülkeye dönüş iradesidir, kendini kazanma, kendini özgüleştirme iradesidir. Bunun için her türlü savaşımı verme iradesidir. Yoksa benim gibi çok zavallı birisi neden böyle konuşsun, neden böyle yürüsün ve savaşsın. Mümkün mü? Değil! Demek ki ortada yürüten, savaşan bir iradeniz var. Bunu bazıları iyi, bazıları kötü temsil ediyor, önemli değil. Daha ısrarlı olunursa, örgütleriniz olur, ordunuz kurulur, meclis ve hükümetleriniz oluşursa; sizin özgür

kimliğiniz, ulusal varlığımız ve kazanılan bir ülkeniz olur. Bu konularda hiç kimse, “Eskisi gibiyiz, elimizden hiçbir şey gelmez” demesin. Hayır elimizden her iş gelebilir. Dünya da karşımıza dikilse, kıyamet de kopartılmak istense, yine de üstte kalan ve yaşayan biz oluruz. Bu ortaya çıkmıştır ve biz bu temelde sizin bu çok zorlu geçen, daha da geçecek olan yaşam ve savaşım yılınızı selamlıyoruz.

Ülke içindeki halkımıza olduğu kadar, özellikle düşmanın açık, işkence taktiği ve katliamını yaşayan insanlarımıza, boşaltılan binlerce köyde, evleri başına yıkılan halkımıza daha fazla direnmelerini ve hatta bundan gurur duymalarını, kararlı ve örgütlü bir biçimde kendi savaşımalarını yapabiliyorlarsa öyle yapmalarını ve çıkarılması gereken sonucun bu olduğunu söylüyorum. Yine bin bir baskıyla, yoksullaştırmayla yurt dışına, metropollere taşırılmış halkımızın oldukça iyi mücadele fırsatları vardır. Özellikle siz Avrupa’daki yurtsever Kürdistanlı kitlemiz, Kürdistan’ı boşaltarak zorunlu olarak emperyalizmin dayatmaları altına alınarak, bu oyunlarla birlikte ulusal kimliğinden kopartılıp, hatta bütünüyle sahte bir yaşamla kandırılarak ülkeden kopan bir halk haline getirilmek istendiniz. Sizler de on beş yılı aşkın bir mücadele pratiği içindediniz, gün geçtikçe geliştiniz ve Avrupa’daki kitlemiz olarak şimdi muazzam bir ordu gücü haline geldiniz. Özellikle halk cephesini, ulusal cepheyi geliştirip başarıya götürebilirsiniz.

Yalnız Avrupa için değil, sizlere de bizim verdiğimiz talimat şudur; Kürdistanlı kitle bütünüyle Avrupa’da kazanılmalıdır, bunun için taarruz daha fazla ülkeye yöneltilmelidir. Avrupa’yı kazanmış kitlemiz, Avrupa’da kazanmış kitlemiz, ülkede siyasi cephenin zaferidir. Ülkeye yöneltilmiş Avrupa kitlemiz, büyük bir taarruz hareketidir. Bunu geliştirin, köy köy, aile aile, ne kadar ilişkiniz varsa, bir taarruz hareketiyle kazanın ve göreceksiniz ki kendi başınıza büyük bir ordusunuz. Bu ordunun savaşımını ve örgütlenmesini bütün engellere rağmen artık kendi kendinize yürütün. Bu savaş daha çok Avrupa’daki kitlemizin de en önde katıldığı ve sonuca götüreceği bir savaştır. 1994 sizin için böyledir, böyle olması için her şeyinizi ortaya koyun ve bunun başarısını pekiştirin.

Metropollerdeki halkımız için de öyledir, en az Kürdistan’daki halkımız kadar Türkiye metropollerini doldurdu. Buralarda halkımız tüketilmek, boğdurulmak istendi. **Buradaki halkımız, Türkiye halkının devriminin de adeta öncülüğünü yapıyor, demokrasinin öncülüğünü yapıyor.** Daha da yüklenilmeli, binlerce savaşçıyı Kürdistan’a göndermek yetmez, her türlü ihtiyaçlarını gidermek yetmez. Bizzat Türkiye’deki demokrasi savaşımına da daha fazla katılarak, düşman hedeflerine bütünüyle yönelerek, adeta ikinci bir devrimi de Türkiye’de yaparak, bu politikaya, bu bitirme politikasına en büyük cevabı siz metropolde bulunan Kürdistanlı halkımız vermelidir. Türkiye halkına kardeşliği, eşit ve özgürlüğü de

tanıtarak, savaşı Kürdistan halkının nasıl onların da her şeyi olduğunu göstererek bu metropollerin yaman bir devimci kesimi olduğunu ortaya koydunuz, daha fazlasını bu yıl gösterebilir ve bunu da büyük bir başarıyla kanıtlayabilirsiniz.

Bu şansınızı mükemmel değerlendirin ve başarılı sonuçları sonuna kadar gösterin. Bu yıla çok hazırlıklı girdik, bu yılı kaybetmek şurada kalsın, ilk defa bütünüyle çözümlenmiş ve ince ayrıntılarına kadar tartışılmış, karalaştırılmış bir savaş yılı olarak gördük. Hazırlıklarımız bütün yılları karşılayabilecek düzeydedir. Yirmi yılı aşkındır PKK adına ne yapılmışsa, bu yıl da ikiye, üçe katlanacaktır. Biz bu tarzda bu yıla yükleniyoruz. Ben de hazırım, PKK'de hazır, gerilla da hazırdır. Ve siz halkımız da hazırlığınızla bunu tamamlıyorsunuz.

O halde karar yerindedir, hazırlıklar tamamdır. Şüphesiz ölümler her zaman vardır, benim için de, hepimiz için de vardır. Ama böylesine kararlı, böylesine doğru yolda savaşmanın ve bu yolda karşılaşılacak ölümün, ölümsüzlük olduğunu ve ölüm nereden gelirse gelsin karşılamaya değer olduğunu söylüyoruz. Dolayısıyla ölümden hiç birimiz zaten çekinmiyoruz. Bu kadar kahramanca fedaisi olan, bu kadar kahramanca şehidi olanın ölümden korkması şurada kalsın, onda en büyük yaşamları yaratmak için her şeyini daha fazla ortaya koyacaklarını ve kazanacaklarını da kesinlikle belirtiyoruz.

İşte 1994'ün üzerine giderken bu temelde tekrar hepimizi görevlerinize karşı oldukça bilinçli olmaya, sorumluluk duygularınızı sonuna kadar ayağa kaldırmaya, hemen her konuda düşüncenizi, dikkatinizi, tedbirinizi elden bırakmamaya, yapabileceklerinizi azamileştirmeye, gerçekten bu yılı büyük bir özgürlük yılı, Kürdistan'da başarı ve hatta kesin zafer yılı haline getirmeye çağırıyorum. Buna özen göstermek, çaba harcamak, bunda asla engel tanımamak, içten-dıştan kaynaklanacak her engeli yerle bir etmek için kendinize güvenin. Ayağa kalkmışsınız, yürümeye başlamışsınız, daha fazla kalkın, kalkmayı da kaldırın, yürümeyeni yürütün, pekişerek ve savaşarak yürütün. Göreceksiniz ki böyle ayağa kalkan, böyle zincirleri parçalayıp özgürlüğe koşan bir halkı hiçbir güç durduramayacağı gibi, eğer iç engeller yani lanetli ihanetimiz bizi tutmazsa, gafletimiz, geriliğimiz ve eksikliğimiz bizi durdurmazsa, -ki bunları da rahatlıkla giderebiliriz- biz bu özgürlük savaşımını bu sefer kesin kazanacağız. Bütün planlarımız, bütün tedbirlerimiz, ölüm nereden gelirse gelsin kazanmamızın kesin olduğunu ortaya koyuyor, haklıyız, her şeyimizi ortaya koymuşuz, çok akıllıyız. O halde tam başarıya neden ulaşamayacağız?

Eğer bütün bunlar doğruysa, o halde daha şimdiden kesinleşmiş bu zaferin yaman bir savaşçısı olmaya, tarihimizin ilk defa bu onurlu savaşma ve özgürleşme şansını çok dikkatli değerlendirmeye ve bir katkınızın olması için elinizden geleni

yerine getirmeye bir kez daha hepinizi çağırıyorum. Bize gösterdiğiniz ilgiyi, verdiğiniz büyük desteği, kendiniz için daha fazla verin. Gücümüzü daha fazla sonuç alıcı bir tarzda ve yerinde kullanarak 'işte başarıyoruz' diyelim. Her zaman ölüm olabilir, hepimiz için olabilir ama, bir tekimiz bile sağlam kalsa, bize biraz layık olmaya çalıştığında, onun da zaferi kesinleştireceğini bir kez daha rahatlıkla söyleyebiliriz.

Sizleri bu temelde bu yılı böyle karşılamaya, bu yılı bu temelde kesin dönüştürmeye, geri dönülemez, geriletilemez bir savaş yılı haline getirmeye ve kazanılması için her şeyi ortaya koyarak hakkını verecek bir kahramanlık, yiğitlik yılı haline getirmeye çağırıyorum. Bu temelde siz yurtsever halkımıza ve dostlarımıza başaracağımıza dair bir kez daha söz veriyorum. Selam, sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

11 Şubat 1994

Cephe Üzerine*

Cephe; parti çözümünün kitleleştirilmesidir. Partide sağlanan çözümün kitleye taşınmasıdır. Partiyi iyi çözümlenmek, parti sorunlarını ve görevlere yaklaşımı sağlam ele almak, cephe işlerine sağlam bir giriş yapmaktır. Parti, kitle için nedir, kitlelerin siyasallaşmasında partinin rolü nedir? Bunlar çok tartışılmıştır. Parti çözümü, kitlenin siyasal çözümüdür, onun örgütsel çözümüdür. Parti modelinin geliştirilmesi, kitleye dayattığımız örgütlenmenin, yönetimin geliştirilmesidir.

Kesinlikle kitleleşmeden kopuk bir partileşme, yenilgiye götüren bir partileşmedir. Partileşmeyi yadsıyan kitleleşme, yine yenilmeye mahkûm bir kitleleşmedir. Öncülüğü olmayan bir kitleleşme ve siyasal bir cephe örgütlülüğü yenilgiye, dağılmaya mahkûm bir kitleleşme, cephe örgütlülüğüdür. Partiyi kitleye doğru taşırdığımızda geniş ve çok esnek çalışacağız,

* Abdullah Öcalan Yoldaşın Cephe Konferansına hitaben yaptığı konuşmadır.

gizli ve açık çalışmaların bütün yöntemlerini kullanacağız, ama parti temsilinin de mutlaka olması gerektiğini bileceğiz. Bu kitledir, fazla partileşmemiş alan çalışmalarımızdır dersek, bu büyük bir hata olur. Kesinlikle en hassas parti çalışması, kitle içinde olur. Bu konuda da ne kadar hassas olmamız, kitlenin eğitimine ve örgütlenmesine büyük önem vermemiz gerektiğini, partinin bunun için parti olduğunu, aslında militanlığın halk önderliği olduğunu, onun da kendi gerçeğimizde bir eğitim, örgütlenme olduğunu söylemek belki size çok basit gibi gelebilir ama, uygulayamadığımız ve hatta yanından bile geçmediğiniz hususlardır.

Ben baştan beri kitleyle yürüdüm. Aynı zamanda kendim bir cepheyim, partileşme konusunda bu kadar derinleşebiliyor, çekirdeğe ilişkin çözümleme yapabiliyorum ama, bir o kadar da halkla yürüyorum. Halkla ilişkiler, halkla temas, halkın sorunlarına ilişkin konular ve halkın eğitimi çok büyük bir duyarlılıkla ele alınmıştır. İlk günlerden günümüze kadar bir halkın içinde olacağım da ona kusurlu hareketlerim olacak, halkın eğitimine güç getiremeyeceğim, halka bir örgütlülük düzeyi veremeyeceğim. Bu mümkün mü! Bunu kabul edemem. Diğer yandan halkı bu kadar kendime bağlıyorum ama, halk kuyrukçusu olmadım ve önderlik vasıflarından taviz vermedim.

Biliyorsunuz ki halkımız, sömürgeciliğin ve feodalizmin düşürdüğü bir halktır. İlgileri, duyguları ve mantığı çok basittir; kuyrukçuluğunu yaparsan gidersin. Halkın içinde hiçbir şey yapmadan yaşamaya ve erimeye tenezzül bile etmem. Ama sizin ne kadar kitle kuyrukçusu olduğunuzu, bu geri köylüler içinde, geri aileler içinde yaşamaya ne kadar bayıldığınızı biliyorum. Kendi evim de dahil hiçbir evde çok zorunlu olmadıkça bir saat bile kalamam ve bunu da yedi yaşından beri yürütüyorum. Her şey halkım için ama, bu kadar da halktan uzak duruyorum. Siz bunu anlamak zorundasınız. Bir yere gidiyorsunuz canınız çıkıyor, ikinci gün köylerin içine, ailelerin içine giriyorsunuz ve bir türlü çıkamıyorsunuz, bu işgalciliktir. Ha sömürgeci işgal etmiş, ha siz, fazla fark etmez. Halkın ve ailelerin içine bu kadar pervasızca girmeye hakkınız yok. Bir tek şartla girilir; eğitim ve örgütlemeyle. Planlarsın, korumaya alırsın ve çok gizli hareket edersin. Çünkü açık ilişki tarzı onları imhaya götürüyor. Koruma imkanın varsa köye inersin, çalışmanı yaparsın ve çıkarırsın.

Bütün bu hususları ne kadar çiğnediniz açıktır. Halkın içinde olalım adı altında ne kadar halk kuyrukçuluğu veya bastırmacılığı geliştirdiğinizi biliyorsunuz. Önderlik vasıflarımızdan ne kadar taviz verdiğinizi veya PKK'nin etkisini halkın içinde nasıl çarçur ettiğinizi biliyorsunuz. Bunlar yanlıştır ve kabul edilemez. Köy ve kente girişleri ne kadar tahripkar bir temelde yürüttüğünüzü biliyorsunuz. Böyle cephe ilişkileri, cephe çalışmaları olmaz.

PKK, kesinlikle halkı ayağa kaldırma örgütüdür ve halkın öncüsüdür.

Halk için vardır, ama ona dayanarak halka kuyrukçuluk etmez. Halkı partinin emrine koyma, halkı eğitme ve örgütleme yerine, partiyi erit, partiyi kullanır veya tepeden bin! Bu sefer partinin eğitimini, etkisini ağalığın ve kendi kişisel etkinliğin için kullan! Halk yaklaşımı, cephe yaklaşımı ağırlıklı olarak böyle oluyor, bu yaklaşımlar kabul edilemez. Doğru biçimleri vardır ve doğru biçimleri önderlik gerçeğinde az-çok ortaya konmuştur. Ne halkın kuyrukçusu ol, ne bastırmacısı ol, ne kölesi ol, ne ağası ol. Halkın ruhunda, bilincinde ol ama, onların olanaklarını çarçur etme. Önder gibi önünde ol, ne sağına, ne soluna yatma. Onları dosdoğru yüceliğe ve ileriye çek, halkın geri özelliklerine sevdalanma. Halkın geri yaşamına tenezzül etme, halkın imkan ve olanaklarına göz dikme. Halkla savaşa bağlama temelinde ilgilen.

Halk kişiliği, halkın önderliği, halkın devrime çekilmesi büyük bir sanattır. Bu konularda çok şey söylendi, biraz dikkat etmek gerekir. Şimdiye kadar halkın karşısında bir hiç olanlar, PKK'de on binlere hükmettiklerini görüyorlar, bastır ha bastır, kendini yitir ha yitir, tüm bunlar doğru değil. Biz de yıllardır buradayız, halka hizmeti nasıl götürdüğümüzü biliyorsunuz. Başka türlü yapılmaz ve halk da ayağa kaldırılamaz. Biz bunun büyük sabrını, büyük yüreğini ve büyük cesaretini yıllardır temsil ediyoruz, bunu çarçur etmememiz gerekir. Siz, ayağa kaldırdığımız halkı bastırıyor, çarçur ediyor ve mahva götürüyorsunuz. Bir aile ilişkisini, bir köy ilişkisini gözünüzün bebeği gibi korumasını bilmelisiniz. Biz bir aileyi canlandırmak için yıllarımızı verdik, oysa siz bir çırpıda dağıtıyorsunuz. Buna hakkınız yok. Tek bir şartla köyün içine gireriz, bunu tekrar söylüyorum anlayın; onların eğitim ve örgütlenmesi için. Yoksa erzak toplamak ya da çay içmek için asla girilmez. Tüm bunlar suçtur ve hem de bunu gerilla yapıyor. Halkın evleri, dükkanları bu temelde kullanılamaz.

Halk Cephesi Halk İktidarındır

Hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar halkın siyasal ordulaşması dönemine girilmiştir. Halkın eylemlilik ve savaşımı dönemine girilmiştir. Zaten gerilla da, Parti öncülüğü de bunun için vardır. Halk da buna yüksek bir ilgiyle cevap verir, gerisi eğitim, örgütlenme ve yönetimdir. Bunlar da belirttiğim gibi biraz gerilla, biraz öncülük sorunudur. Halkı milisleştirme, halkı gerillanın ihtiyacına göre örgütlenme artık zor değildir. Bir milis nasıl örgütlenir, halkın serhıldanları nasıl geliştirilir, artık bunları çözmeniz zor değil. Bu konuda eksiklikleriniz ve

yanlışlıklarınız var, onları giderme de kolaydır. Çünkü çok sayıda deneyim var ve bunlardan önemli sonuçlar çıkarmak mümkündür. Cephe çalışmalarımızda önümüzdeki döneme ilişkin açılımlar yapılacaktır.

Özellikle cephe çalışmalarının temsilini, örgütsel, yine eylemsel ifadelerini ve planlamalarını, yaşadıklarınızın da sonuçlarını iyi irdeleyerek, doğruya en yakın biçimde yapabilmeliyiz. Partimizin cephe çalışmaları ayrışmalıdır, cephe örgütümüzü gerilla örgütümüzden ayrı geliştirmeliyiz. Hatta milis örgütümüzü de yine ayrı geliştirebilmeliyiz. Bu hususlar, çözümünde zorluk çekemeyeceğimiz hususlardır. Cephe tartışmalarınızı daha çok pratikleştirin. Teorisi dediğim gibi yapılmıştır, zaten partimizin cephe karakteri çoktan vurgulanmıştır. Cephesiz parti, partisz cephe olmaz, daha önce bunlar iç içeydi, ancak şimdi ayrıştışılacak. Geniş kitle örgütlenmesine parti ölçülerini dayatamayız. Partinin içinde de, cephe ölçülerini esas alarak yaşayamayız. Parti ölçüleri gereklidir, parti öncü içindir; cephe ölçüleri de gereklidir, o da kitle içindir. Yine gerillanın yaptıklarını da milisten veya kitleden bekleyemeyiz. Gerillanın tarzı, gerillanın örgütü ve savaşını ayırır. Kitlenin savaşını; siyasi savaşını, milis savaşını ayırır. Mevcut koşullarına göre hepsinin anlam ve önemini ortaya koyan bir değerlendirmeye ve örgütlenmede ona yer ayırmaya ihtiyaç vardır.

Biz gerillanın işini halka yükledik veya gerillayı halka yanlış yaklaştırdık; öncüyü halka dayattık, halkın öncü gibi olmasını istedik veya öncüyü halkla karıştırdık; cephe örgütlenmesini parti örgütlenmesiyle karıştırdık. Tüm bu konulardaki karışıklığı sona erdireceğiz. Parti öncülüğünün özelliklerini bileceğiz ve öyle partileşeceğiz. Ayrıca cephe örgütlenmesinin özelliklerini de bileceğiz. Geniş örgütlenmeyi, yarı açık, yarı gizli yöntemlerle örgütlenmeyi, yine siyasal amaçlı eylemler temelinde örgütlenmeyi, milisin özellikle üretime dayalı dar örgütlenme ve eylemliliğini, gerilladan farkını koyarak geliştireceğiz. Ancak aralarındaki bağlantıyı da göreceğiz.

Cephe çalışmalarımız hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar önümüzdeki dönemde bizden örgütlenme ve yönetim ister. Her eyalet buna bağlı olarak objektif bir değerlendirme temelinde cephe çalışmalarını planlayacak. Ve biz de burada belli bir planlamaya anlam verecek bir değerlendirmeye açıklık kazandırmalıyız. Değerlendirmemiz olmalı ve uygulanabilir bir cephe çalışmasına artık güç getirebilmeliyiz. Çünkü çok hata yaptık, habire yanlışlık yapıyoruz. İki bayan iki erkeğin eline silahı tutuşturmuşlar bilmem kente saldırdı, köye saldırdı, böyle olmaz. Bu gerilla tarzıyla olabilir ve cepheciler de asla böyle kent-köy çatışmasını yapamaz. Böyle yüzlerce kaybımız oldu, oysa bunların hepsini aşabilirdik.

Tartışmalarda iyi bir cephe değerlendirmesi ve ona dayalı bir plan imkan dahiline girebilir, buna gücümüz vardır. Cephe ayrışmasını önümüzdeki dönemde sağlam yaptığımız oranda, düşmanın özellikle kitleyi bizden kopartma -ki özel savaşı burada yoğunlaştırmıştır- oyununu boşa çıkarmada sanırım etkili yolu buluruz. Bu zayıf yönümüzü aşmakla da kitleye dayatılan bu katliamları tersine çevirebiliriz. Daha kapsamlı bir kitle örgütlenmesi ve eylemliliği, özel savaşın bu son altı aya, bir yıla dayattıklarını boşa çıkarmakla kalmayıp, gerillanın da büyük ihtiyaç duyduğu ve ona dayalı olarak çok büyük atılım sağlayacağı bir kitle gelişmesine ulaşırız. Böyle bir kitleyi yakaladığımızda, Kürdistan'da devrimin zaferi kesindir.

Eğer biz böyle bir kitle örgütlülüğünü yakalayamazsak gerilla dağda tecrit olur ve boğulma tehlikesi de vardır. Öncü kendisini kitleleştiirmezse, öncünün de varlığı kendini koruyamaz. Dolayısıyla ne yapıp edip sağlam bir kitle örgütlenmesini, eylemliliğini, bize dayatılan bu özel savaşa, onun katliamlarına ve cinayetlerine rağmen sağlamalıyız. Bu katliam ve cinayetleri boşa çıkartacak kitle politikamız, yönetimimiz olmalı. Bunu sağladığımızda devrimin başarısı kesindir ve kitle rolünü daha yetkin oynayacaktır. Gerilla eğer böyle bir cephe çalışmasıyla da bütünleşirse Kürdistan'da halk iktidarı kurulmuş demektir.

Halk cephesi, halk iktidarındır, bu biçimde halk meclisleri, halk hükümetleri, yerel halk hükümetleri ve iktidarları politikamız zaten kendiliğinden gelişir. İyi bir örgütlülük ve eylemlilik oldu mu, Kürdistan'ın bugünkü koşullarında bu bir halk iktidarındır. Parça parça ve eşitsiz de olsa bir halk iktidarı dönemine girmemizdir ve nitekim içindeyiz de. Bunu daha da geliştirmek ve ulusal düzeye taşımak; kitleyi örgütlememize, halkımızın cephesel örgütlenmesini yetkinleştirmemize bağlıdır. O halde bu konuya da getireceğimiz açıklık; doğru çözüm yolları ve pratiğe aktarma düzeyimiz devrimin kesin bir zaferi oluyor. Bu aracı yetkince çalıştırmadan ve savaştırmadan tam bir zafer beklememeliyiz. Hatta yenilgi işten bile değildir. Bu anlayış çerçevesinde yaklaşım gösterirsek, sanıyorum devrimi, başarısında çok önemli bir rol oynayan bu silahla tamamlamış olacağız.

Cephe silahını iyi çalıştırmak tıpkı parti silahında olduğu gibi bir devrimin, yine cephe silahını iyi kullanan bir çalışma, gerçekten zaferin üçüncü büyük ayağıdır. Biz bu silahı çalıştırsak kesin başarılarından bahsedebiliriz. Aslında biraz silik kalmış veya tam hakkı verilmemiş bir silahtır bu. Ama ne yapıp edip bu önümüzdeki dönemde bu silaha rolünü oynatacağız. Böyle bir yaklaşımla bakmak gerekir. Başarma olanakları çok fazladır, cephe örgütlenmesine şimdiden on binler adaydır. Her gün on binlerce insan cephe çalışmalarına katılmak istiyor. Yeter ki ayıklayalım, eğitelim, örgütleyelim ve yönetim gücü olalım. Yoksa hiçbir dönemle

kıyaslanmayacak kadar cephe çalışmalarına olanak kazandırıldığını iyi biliyoruz, fakat bunları değerlendiremiyoruz. Muazzam bolluk içinde yoksulluğu yaşıyoruz. Onu bu sefer gidereceğiz. Eskiden böyle bir kitle zemini yoktu, zor bela bir kaç ilişki peşindeydik. Fakat şimdi kitle var, temsili yok. On binlerce, yüz binlerce kitlemiz var, bir kaç partili orada onları temsil edemiyor.

Bu büyük eksikliği gidereceğiz. Cephe kitlemizi temsil etme, örgütlenme ve eğitime eksikliğini, bu konuda partiyi halka taşıma eksikliğimizi gidereceğiz. Gerillanın da halkı korumasını ve yetkinleştirmesini sağlatacağız. Bu eksiklikler tamamlandığında halkımız, zaten ayağa kalkmış, savaştan bir halk olacaktır. Ve Kürdistan halkının da savaşım gerçeği bu denli geliştikten sonra, özel savaş çökecektir. Dolayısıyla bu konuları ele alırken biraz sonuç alıcı olmak ve karar düzeyine doğru ulaşmak önemli, bunu yapabilecek güçteyiz.

Katılımınızı daha da güçlendirip, bunu kendinizde kesinleştirin. Benim görebildiğim kadarıyla; çok geç kavıyor ve özellikle pratiğini çok geç yapıyor veya yetmezliklerinizi çok geç fark ediyorsunuz. Ve bunlar da bize pahalıya patlıyor. Benim bu konuda üzerinde yoğunca durmamın nedeni; bu işe nasılsa girmiş ve kendinizi de adanmışsınız, o zaman bunun bilinçli önderliği zamanında ve yeterli olmalıdır. Her zaman bütün çalışmalara değer verin, basitten karmaşığa, alttan üste bütün çalışmaların değerli olduğunu görüyorsunuz. Biz kendi yaşamımızda bunlar nasıl anlam veriyoruz? Şimdi sizlerin de böyle bir katılıma ihtiyacınız var, artık gittiğiniz yerde kendinizi de, bizi de aldattığınız yeter. Herhangi bir şehre veya herhangi bir gerilla bölgesine mi gidersiniz; burada elinizden artık iş gelmeli ve kolay düşmemelisiniz. Bunun kesinleştirilmesini sağlayın. Artık bu kadar katıldıktan ve kendini bu kadar verdikten sonra, niye çalışmalarımızı yarım yamalak yapalım? Neden çok ucuz kaybedelim?

Burada sizi bu temelde sorguluyorum ve siz de katılımınızı bu temelde yetkinleştirin. Bundan başkası gaflettir, kendini oyalamadır ve onun da ne kadar vahim sonuçları olduğunu bu anlatımlardan çarpıcı olarak görüyorsunuz. Ben, katılımınızın şimdiye kadar yürüttüğümüz buna benzer çalışmaların çok üstünde ve bu çalışmalarla özellikle bizi de, sizleri de yanıltmayacak düzeyde olmasına büyük özen göstermenizi ve mutlaka başarmanızı söylüyorum. Bunun için zaten biz de kendimizi çok yoğun kattık, bu boşa gitmemeli. Bu, size mutlak gerekli olandır. Biraz kendinize yüklenin ve yine hiçbir dönemle kıyaslanmayacak bir yürüyüşün bundan sonraki temsilcileri olun. Bu sadece istenilen, ihtiyacı hissedilen bir temsil de değil, yaşamımızın ta kendisi olmalı. Çünkü yaşam bununla kazanılır ve biraz daha birbirine yoldaşça cevap verilir. Ve en fazla tercih edilecek, en gönülden katılacak olan da budur.

Niye partileşmeyi, kitlemizi ve halkımızı zorlayalım? Gerillayla, taktiklerle neden oynayalım? Bunun kime, ne yararı var ve kendinizi neden bu acıklı duruma düşürsünüz? Bu kadar bilinç açıklığı ve bu kadar konulara hakimiyet var, neden bunun güçlü bir temsilci olmayacaksınız? Her gittiğiniz alana neden bu temelde bir görevli olarak gitmeyeceksiniz ne zorunuz var, hangi ciddi engeliniz var? Görüyorsunuz ki yok. Gerisi kendine yüklenme, iradesini biraz bu işe hazırlama, sorumluluklarına sahip çıkma ve böyle bir yaşamı kendine yakıştırmadır. Neden başarabileceğimizi esas almalıyım ve bu temelde kendimizi gerekirse yeniden yaratmalıyım?

Bu konularda sonuca gitmeyi bileceksiniz, bütün çalışmalarımız şunu gösteriyor; PKK'nin çalışma tarzı evvel-ahır birdir ve ona doğru katılan büyüktür, her zaman da büyük kalacaktır. Fakat onunla oynayan her zaman küçüktür, küçük de kalacaktır. Siz büyük olmayı tercih edin.

8 Mart 1994

Her Şey Ülke İçin, Halk İçin, İnsanlık İçindir

Sovyet Kürtlerinden gelen bazı dostlar için bir konuşma yapmak istiyoruz. Aslında sadece onlar için değil, bütün halk için yapacağız.

İçinde bulunduğumuz günler, sadece yaz sıcağını hissettirmiyor; bunun yanında sıcak savaşı, tarihi bir sıcaklığı da ortaya seriyor. Burada yürüttüğüm çalışmalar; bu konuşmaları derinliğine açmak, bin yıllık kiri pası açığa çıkarmak içindir. Her açıdan yetmezlik var ve halkımız sağ mı, ölü mü belli değildir. Bunu

ortadan kaldırmak istiyoruz. Savaş, bize hem moral, hem bağımsızlık ve hem de özgürlük imkanı veriyor. Düşman, birkaç ay içinde yaptığımız başarıların tümünü bitirmek istiyor ama biz, parti ve savaş tecrübelerimizle daha çok kazanmak istiyoruz.

Sizin gibi, Kürdistan'ın her tarafından gelen dostların da ilgisi yüksek. Savaşımızı izliyor ve kendileri de bir hizmette bulunmak istiyorlar. Bu hizmet gerçekten de bir kişilik sahibi olmayla mümkün olabilir. Bütün halkımızı dostumuzdur, hatta sadece dostumuz değil, dayandığımız temeldir. Savaşımız halk savaşıdır, ama halkımız bunu bilmiyor, çünkü çok bilinçsiz kalmış. Özellikle savaş konusunda çok fazla aldatılmış ve hep düşman için var olmuş. Halkımız üzerinde her türlü oyun oynanıyor. Kürt insanı her yönüyle düşürülmüş. Dünyaya bakalım, Kürt kişiliği kadar düşürülmüş bir kişilik yoktur. Öyle bir hale gelmiş ki, kimse ne tür bir insan olduğunu tanımlayamıyor.

Benim sorunum sizi kötölemek değil, bilakis size güç vermek istiyorum. Fakat ne kadar isteklisiniz, gücünüz ne kadardır? Ne kadar kendi halkınızla berabersiniz? Ülke sorununu çözmeyi ne kadar hedef haline getirmişsiniz? İyi biliyorum ki, hepiniz başkaları için varsınız. Bazı devletler, bazı menfaatler için varsınız. Sizlerle oynamışlar, size hiçbir şey de vermemişler. Sizi öyle geride bırakmışlar ki, hiçbir fırsat verilmediği için de başarı elde edememişsiniz.

Biz halk için sadece konuşmuyoruz, savaşıyoruz da. Bizim savaşımız halk savaşıdır. Partimiz, halkın üstünde değil, halkın hizmetinde bir partidir. Savaş içindeki bütün alanlarda, Parti adına çalışan arkadaşlar, halk için ölümüne savaşıyorlar. Aslında bizim amacımız savaş değildir. Savaş, halkın zincirinin kırılması için bir araçtır. Halk, kendi kendini mahvediyor; savaş, halkı bu durumdan çıkarmak içindir. Parti bunun için savaşı kıstas alıyor. Tabii ki, halk da eskisi gibi değil. Bir çok açıdan derinleşmiş ve bir çok yönüyle de kendini mücadeleye katıyor. Fakat şu da bir gerçek ki, halk ne kadar zayıf olursa, Parti de o kadar zayıf olur. Bunlar birbirleriyle bağlantılıdır ve birbirlerini tamamlar ölçüdedir. Sizin gücünüz de buna bağlıdır.

Düşman, yaşamımızı çürütmüş, ne tarih bırakmış, ne beyin, ne yürek bırakmış, hepsini bitirip koparmış. Biz, bunları yeniden yeşertmek ve halkımıza kazandırmak istiyoruz. Biz hizmetten sıkılmayız, fakat bizimle beraber iyi bir hizmetten anlayan ve ölümüne beraber yürüyecek olanlar azdır. Bu günden itibaren yapılacak en iyi şey; yaşamın hizmete sunulmasıdır. Bu hizmeti yürütün, kendinizi kandırmayın. Sonuna kadar kendinizi verin, hiçbir engel tanımayın. Bir kaçınız böyle yaparsa, bu her şeye bedeldir.

Yine de çocuk gibi kandığınızı söylemeliyim. Çabuk ağlıyorsunuz; yaşam karşısında büyük bir inat ve tahammülü gösteremiyorsunuz. Bu, sizin çocukluğunuz, bizim değil. Bunu kaldırın, siz de sorunlara çare olun; büyük ve önemli hedeflerin sahibi olun, buna ters düşmeyin. Ülkede ayağa kalkan bütün dostlara, ‘hizmet zamanıdır’ diyenlere, imkanları oranında bazı şeyler yapmak isteyenlere yol açıyoruz. Bütün bu çalışmalar sizin içindir. Tarihte ilk kez bunlar başarıyor ve güven oluşuyor. Düşman ilk defa bizi eskisi gibi imha edemiyor. İlk defa bizim üzerimizden geçemiyor. Düşman, durgunluk ve gerileme dönemini yaşıyor. Unutmayalım ki, düşmanın ölümü, halkın çalışmasına bağlıdır. Şimdi bütün halk birleşti, belli bir amaca ulaştı, birlik kuruldu. Herkes savaş içerisindeki yerini aldı. Artık dünyanın hepsi bir araya gelse bile, bu halka kimse bir şey yapamaz.

Gerçekten biz de böyle bir savaşı yürütmek istemiyoruz. Halk bu duruma kadar geldi, artık bu dönem halkın aktif katıldığı bir dönem haline geldi ve savaşta görkemliliğini hakim kıldı. Eğer PKK, bu savaşı halen sürdürüyorsa, halkla sürdürüyor, halktan kopmamıştır. Bu, baştan beri böyledir ve gittikçe halk içerisinde temellerini daha da büyütüyor. Savaş, başarıya ulaşıyor. Halktan kopukluk, savaşta yenilgiyi doğurur. Biz bunun için, “her şey halkın zaferi içindir” diyoruz. Bu, halkın savaşıdır, sadece PKK’nin değil. Salt gerilla ile savaş başarılamaz. Herkes, ülke içinde veya dışında, bulunduğu her yerde bir şeyler yaparsa başarıya ulaşılır. Ulusallaşmayı böyle sağlıyoruz.

Özgür yaşamı yeni kuruyoruz. Bir çok yönüyle düşmanın sunduğu yaşamı ortadan kaldırıyoruz. Bizi gerileten yaşamı açığa çıkarıyoruz ve üzerine gidiyoruz. Bizim için nasıl bir yaşam olmalı? Size nasıl bir yaşam kurmalı? Felsefe ve ideolojiden tutalım güncel bakış açısına kadar, ne yapacağımızın üstünde gün be gün duruyoruz. Günü gününe atılan adımlarla kendimize nasıl bir yaşam kurmamız gerektiğini tartışıyor ve yaratıyoruz. Zaten bağımsızlık ve özgürlük de budur. Kendisi için yaşamı tanımak, kendisi için karar vermek, kendisi için çalışıp hizmet etmektir. Bunu da mümkün görüyoruz. Hepinizin önüne bunu koyduk. Özgür yaşamınızı bu temelde kurabilirsiniz. Savaşı ülkeye sokun, büyütün ve bütün halkı özgürleştirin. Bu, esas olandır. Bunlar olmasa kimse bize beş paralık değer vermez.

Yaşamını ülkene göre ayarlarsan, yurtsever görüşü esas alırsan, anlayışın halkın özgürlük anlayışı olursa; yürüyüşün, kalkışın, konuşman ve çalışmaların halkın hizmetinde olursa, o zaman “Benim de bir kişiliğim var, imkanlarım ve gücüm var” diyebilirsin. Halkınla birlikte olmadıktan sonra, ‘güçlüyüm, imkanlarım var’ demek bir yalandan ibarettir, kendini aldatmadır. İnsanlarımız genellikle böyle bir durumun içinde, onları değiştirmeyi düşünüyoruz. Ülkesiz

zenginleşme olmaz, halksız cepheleşme olmaz! Büyüklüğün değeri ancak ülkenin içinde olur. Cepheleştiğin düzeyde değerin vardır, onun dışında sen bitiksin. Sizin ve halkın doğruya gelmesini istiyoruz.

Artık halk ayağa kalkıyor. Hem ülke içinde, hem ülke dışında oldukça ayağa kalktı. Parti de buna yol açıyor. Bu hazırlıkların tümü halk içindir. Sizin gibi dostlarımız, Avrupa, Sovyet, Ortadoğu sahalarından ve düşman metropollerinden geliyorlar. Size, parti siyaseti budur, bunsuz hiçbir şey yürümez diyoruz. Her şeyden önce doğru bir siyaseti geliştirmeli ve bundan daha fazla, düşmanın hizmetine giren yaşamı kaldırmalı ve partiyi yaşamalıyız. *“Partinin hizmetine girecek yaşamı hayata geçirmeliyiz”* diyoruz. Hep başkaları için yaşayan, başkalarına hizmet eden yaşamdan kendinizi uzak tutun. Biraz kendinize hizmet edin. Düşman hizmetine giren çalışmalar yapmanıza ‘artık yeter’ diyeceğiz. Bundan sonra kendiniz için çalışın. PKK’nin gerçekliği budur.

Gün bugündür, ilk defa böyle bir imkan doğmuştur. Kayıtsız-şartsız layık olmaya çalışın! Kendinizi kandırmayın, ucuz bir dille, ucuz sorularla büyük gerçeklerle oynamaya çalışmayın! Sahte yaşamı savunmayın. Ve inatla, eski yaşamı kendinize yaşam olarak kabul etmeyin. Bazı geriliklerden kendinizi çabuk kurtarın ve yeni değerleri çabuk yakalayın. Bunlar herkes için geçerli olan gerçeklerdir. Ben günlerce, aylarca ve yıllarca ‘gerçekler budur’ diye konuşabilirim. Eğer bu gerçeklik, büyük gerçeklik olmasaydı, halkın gerçekliği olmasaydı, Önderlik böyle olur muydu? Bütün ülke gerçekliği olmasaydı ben böyle büyüyebilir miydim? Böyle güçlü gündem konusu olur muydum? İnsanlık gerçeği olmasaydı, dünyada böyle bir ün salar mıydım? Hayır!

Biz yokluktan bu kadar şeyi yarattık. Benim gibi biri, beş parasız ve hiçbir dostu olmadan bu işe başladı. Her açıdan güçsüz biriymen, bugün kendimi nasıl geliştirdiğimi görüyorsunuz. Her şey bu gerçeklik temelinde olmuştur. Hepiniz görüyorsunuz, atalarımın kalan mirasım yoktu, tam tersine her şeyi yokluktan yarattım. Dostlarımdan yardım görmedim. Herkes bana karşıydı. Herkes düşmanın hizmetindeydi. Ben hepsine karşı çıktım. İnatla, sabırla ve bilinçlice kendimizi buraya kadar getirdik. Bu, sizin için büyük bir örnek. İnceleyin ve kendinizi düzeltin. Yoklukta, karanlıkta ve her şeyin düşman için yapıldığı bir dönemde biz böyle başladık, böyle büyüdük ve böyle kazandık.

Niye siz de başaramayacaksınız? Bu soruyu kendinize sormalı ve cevaplamalısınız. Bunun dışında adam olarak kabul edilemezsiniz. Sizin şahsınızda bütün halkımıza şunu söylüyorum; ya kendinizi adam yerine koyarsınız, ya da siz bitmişsiniz demektir. Size yönelik çok ağır konuşmak istemiyorum; boş bir yaşam var, ya ülke için bir şey yapmalısınız, ya gerçeklik için bir hizmet sahibi

olmalısınız, yoksa siz bitmişsiniz demektir. Bunun dışında kimse ‘ben kişilik sahibiyim, değerliyim’ demesin. Bunu bütün halka söylüyorum. Sizin için görüşlerim bunlardır.

Arkadaşlar için de her gün ‘kişiliğiniz beş para etmez, kişiliğiniz düşmana aittir’ diyorum. Düşman bütün işini sizin sırtınızdan yürütüyor. Siz kendi işinizi yapmayı ve savaşmayı bilmiyorsunuz. Partinin ne olduğunu, ona nasıl katılacağınızı bilmiyorsunuz. Eğer bunları bilmiyorsanız, düşmanı yaşatırsınız. Ve bunun orta yolu yoktur. Ya düşmanın yolu, ya da Parti’nin yolu vardır. Orta yol, en kötü yoldur. Fakat bu, sizin yaşamınız oluyor. Her taraftan dağıtılmış, hem bizim yanımızda, hem de düşmanın tarafındasınız ve “*Böyle giderim*” diyorsunuz. Hayır! Bu durumu ortadan kaldırmalıyız, çünkü bize zarar veriyor.

Bizim yürüttüğümüz çizginin doğru olduğu ispatlanmıştır. İyi biliyorsunuz ki, bir şeyler yapılıyor ve imkanlar geliyor. Eskiden iki Kürt bir araya gelemezdi. Hepsini birbirine karşıydı, ama şimdi büyük birlik kuruldu. Bunu biz yarattık. Süleymaniye’den tutun en Kuzeye kadar, boydan boya bütün Kürdistan’dan dünyaya dağılan bütün Kürtlere kadar hepsini bir araya getirdik. Herkes bizim siyasetimizi destekliyor. Bunu nasıl sağladık? Büyük gerçekliği önlerine serdiğimizden dolayı tüm Kürtler bunun farkına vardı. Böyle olmasaydı, bu kadar insanın birleşmesi mümkün olmazdı.

Bunları doğru bir tarzda yürüttük, nasıl yürütüldüğünü görüyorsunuz. Tüm bunlar sabırla, doğru bir hizmetle, ruhunu ve beynini çalışmalara vermekle oluyor. Kimseyi kandırmama ve kimsenin kandırmasına fırsat vermeme, büyük bir görüş ve büyük bir irade ile yapılıyor. Esas çalışma, esas yurtseverlik, esas özgürlük budur. Bu, hepinizin hizmetindedir. Hepiniz bunu yapabilirsiniz. Hepinizin gücü var. Ömrünüz boşa gitmesin, büyük işler yapabilir ve yürütebilirsiniz. Yaşamınızı boşa harcamanız büyük bir günahdır.

Bu halinize bakınca toplum için kabul edilmez durumda olduğunuzu görüyoruz. Çok büyük işler yapın. Büyük başarılar kazanın demiyoruz, hizmet için sınır yoktur. Bir sempatican olmak da iyi bir hizmettir. Bu, Önderlik için de böyledir. İnsan dürüst oldu mu kendi gücüne göre bir şeyler yapabilir. Herkes işleri yerinde ve bilinçli yaparsa, bu işler yürür. Bazıları önder oluyor, bazıları askerleşiyor, bazıları siyasetleşiyor, bazıları sosyalleşiyor, bazıları şöyle, bazıları böyle oluyor, ama herkes bir şeyler yapıyor. Bu ulusal savaştır, halk savaşıdır. Başarıya ulaşacak olan da budur. Bundan başka hiçbir mücadele bu ülkenin zaferini sağlayamaz.

15 Ağustos’a da az kaldı, savaş içerisinde onuncu yılımız bitiyor. Partimizin kuruluşunun da on beş yılı bitmek üzere, on altıncı yıla doğru yürüyoruz. Parti

tarihinde on altı yıl resmi tarihimizdir, ama bir de onun öncesi önemli bir süreç var. Bugün savaşımız her zamankinden daha güçlü sürüyor.

Bilinçlenme ve Örgütlenme Yaşamamız İçin Tek Silahtır

Sovyet sahasındaki Kürt halkı, özellikle Kafkasya’da yaşayanlar ülkeden oldukça uzak düşmüş ve reel-sosyalizmden de hiçbir yarar görmemişler. Diyebilirim ki, reel-sosyalizmden en çok zarar gören halk, Kürt halkı olmuştur. Hem Sovyetler içinde, hem de Sovyetler dışında bu gerçek böyledir. Bunun bazı nedenleri vardır: Çok iyi biliyorsunuz ki, Kemalistler ortaya çıktığında, Lenin taktik olarak Sovyetlerin ömrünü uzatmak için Kemalistlerle ilişki yürütmek istedi. Fakat bu sonradan ilkesel düzeyde ele alındı. Özellikle de Stalin döneminde, “*TC ile ilişkilerimizi güçlendirelim*” denildi. Kürt isyanlarının başlamasından bitimine kadar, 1925-1940 yılları arasında tüm güçleriyle birlikte Kürtlere karşı bir ittifak yaptılar. Büyük zarar görüldü. Daha sonra 1958’de, Güney Kürdistan’da gelişen bir isyan oldu, ne yazık ki bu isyanda da durum öncekilerinden farklı olmadı. Günümüze kadar da Sovyetler, Araplara yardıma devam ediyor. Örneğin, Saddam’a çok yardım etti.

Kürt önderlerinin de bir çok yetmezlikleri vardı, önderlik hususunda pek gelişmemişlerdi. Fakat Sovyetler de, değer vermediler. Rus çıkarlarına göre, bazı Arap devletleriyle ilişkiye geçmek daha uygun görüldü ve onlara yardım ettiler. Siyasette de bunu esas aldılar. Güney serhıldanları boğuldu, hatta Mahabad serhıldanına da yardım etmek istedi, fakat vazgeçti. Böylece o da düştü. İran şahıyla dostluk kurdular.

Genel olarak Sovyetler içerisinde Azerbaycan önderliği biraz şovendir. Ermenistan ve diğerleri de bu biçimdedir. Kendi dar kavimsel çıkarlarını sürdürmek isterler. Bu yüzden de Kürtlere yer vermediler. “*Bizim çıkarlarımıza göre Kürtlerle ilişkiye geçmek uygun değildir*” diyorlardı. Başlangıçta Lenin, bazı şeyler yapmak istiyordu. Kızıl Kürdistan böyle kuruldu, bazı imkanlar da verdiler. Bunlar kendi çıkarlarına göre verilen imkanlardı, fakat onlar da çabuk yitirildi.

Belki yetmiş yıldır sosyalizmin içerisindeyiz ama, gördüğüm kadarıyla en geri kalmış Kürtlersiniz. Kültürel olarak kaç kelime öğrenmişsiniz? Çok zayıf, güçsüz ve siyasetsiz bir Kürtlük! Sadece kültürel bir Kürtlük! Kaldı ki, bununla da büyük bir Kürtlük yapılamaz. Görüyorsunuz ki, böylesi sınırlı bir Kürtlükle kendinizi idare edemez ve koruyamazsınız. Elinizdeki malınızı da, eski yaşamınızı da yitirdiniz. En çaresiz Kürtler, Sovyet Kürtleridir.

Bunun gibi bir çok neden daha var. Kürdistan'ın her tarafında Kürt halkı düşmüştü, serhıldanları bastırılmıştı. Reel-sosyalizm de Kürtleri defterden sildi. Bütün yetki ve gücünü Kürdistan'ın çevresindeki devletlere verdi ve siyasetini Kürdistan üzerine yaptı. Kendi içinde de Kürtlere değer verme, gün be gün azaldı. Değer verilmedi, verilse de çok zayıf oldu. Sonunda siz, diğer halk kesimlerinden daha zayıf konuma düştünüz.

Bunun tarihi ve sebebi o kadar önemli değil. Önemli olan, bundan sonrasında ne yapmanız gerektiğidir. Kürdistan'da gelişen devrimle birlikte, sizin çözümünüz de geliyor. Halkımız yeniden geliyor, coşkulu bir tarzda ülke sorunlarını göz önüne getiriyor, toplanıyor, tartışıyor ve daha çok da PKK'ye güveniyor. PKK'nin siyasetiyle yükselmek istiyor. Artık bu anlayış gittikçe gelişecektir. Bu istek, bu yurtseverlik, gelişecek ve sizi güçlendirecektir.

Ermenistan'da bir çok aile dağıldı, Azerbaycan pek imkan vermiyor, Rusya yine öyle. Toplanacağınız bir yer yok. Şehirleştireceğiniz, köy haline getireceğiniz yerler yok. Var olan köylerden ve şehirlerden de sizi çıkarıyorlar. Fakat ne olursa olsun, Avrupa çare değildir. Zaten Avrupa'da sizin sayınız kadar Kürt var, ama sizin kadar imkanları olduğunu da tahmin etmiyorum. Bazı ailelerin gitmesi mümkün olabilir, fakat bu, esas çözüm değildir. Kürdistan henüz kurtulmadığı için de, 'toplanın ve Kürdistan'a gelin' diyemiyorum. Şimdi bunun zamanı değil. Her şeye rağmen çözüm, sizin Rusya'da toparlanmanızdır diye düşünüyorum.

Rusya çok geniş bir ülkedir. Kürtlere karşı olduğunu da tahmin etmiyorum. Sizin bazı ilişkilere girmeniz gerekebilir. Buna PKK'nin dostluğu da dahildir. Zaten K. gibi yerlerde Kürtler vardır. Aslında bazı Sovyet şehirlerinde toplanılabilir. Bu, çok fazla dağıldığınız Kazakistan, Özbekistan gibi yerlerde de toplanabilirsiniz. Aslında bazı Kürt köyleri oluşturabilirsiniz. Bu mümkündür. Eğer üzerinde durulursa, bazı şehirlerde ve köylerde toplanılabilir.

Ermenistan biraz şoven bir siyaset yürütüyor. Tahmin ediyorum, Kürtlere yer vermez. Kızıl Kürdistan (Laçin) vardı, aslında orada da toplanabilirsiniz. Öyle bir imkan olsaydı, bir çok yönden iyi olurdu. Azerbaycan'da toplanma imkanınız var, fakat burada da Azeri şovenizmi, Türk şovenizmi gelişmiş. Türklerin etkileri, Azerbaycan'da epey geliyor. Yine de ısrarlı olunursa yapılabilir. Aslında imkan olsaydı, Nahçıvan'da vb. yerlerde toplanabilseydiniz, bu çok iyi olurdu.

Mesela sürgünler geliyor. Siz de kendinizi sürgün edebilirsiniz. Gördünüz, Afrika, Filistin, yine Güney Kürtleri nasıl sürgün oldular. Siz de böyle bir hamle yapsaydınız. Hepiniz birlik olup bir yere kendinizi sürgün ettirebilirsiniz. Sürgününüzü de aile aile, ev ev değil, toplu yapabilirsiniz. Hepiniz toplanın, "Bir yerde kalmak istiyoruz" deyin. Sürgün, Rusya'nın herhangi bir yerine de olabilir.

Ermenistan'dan kaçıp gitmeselerdi iyi olurdu, ama kaçıp gittiler. Azerbaycan'dakiler toplansın. Karabağ'dan kaçanlar kendilerine nasıl kamp yapmışlarsa, siz de yapın. On binlik, yirmi binlik kamplar, köyler oluşturabilirsiniz. Ermenistan ile Azerbaycan arasındaki Laçın'de de, Nahçıvan'da da bu mümkündür. On bin, yirmi bin kişi birleşse, Uludereli Kürtlerin Güneyde bir şehir kurmaları gibi, sizde yeni bir şehir kurabilirsiniz. Kendinizi sürgün ettirin, gidip hamle yapın. Rusya'da bir çokları böyle yaptı. Hepsi serhıldan yaptı ve kendilerine küçük devletler kurdular. Çerkezler, Abazalar, Kosedy-Karabağ nasıl yaptı? Böyle bir hamle yapılsaydı iyi olurdu. Ben çözümü böyle buluyorum. Siyasi bir hamle gerekiyor.

Diğer yandan gelip Kürdistan'a katılmak da iyidir. Gürcistan'da belki zor olabilir ama, yine de imkanları değerlendirmek gerekir. Azerbaycan'da ısrar etmek gerekir. Eskiden Kürtlerin olduğu yerler vardı, buradakiler birleşsinler. Siz kendinizi dağıtmış ve esas siyaseti yürütmemişsiniz. Doğru bir siyaset güdümediği için de hep kaçmışsınız, tıpkı diğer Kürtler gibi.

Örgütlenme ve teşkilatınız olmadığı için kendinize güveniniz yok. Kişisel kurtuluşu istiyorsunuz ama, bu da mümkün değil. PKK Önderliği altında artık birlik kuruldu, şimdi on binlerle birlik kuruluyor. Bunu siyasi bir harekete çevirmeliyiz. Kendi önünüze bazı plan ve programlar koymalı ve üzerinde yürümelisiniz. Ben her yere gidebileceğinizi söylemiyorum; koşullar uygun, imkanları denetleyin ve ona göre hareket edin. Bir yerde olmadığına başka bir yerde deneyin. İzinli olsun, zorla olsun, birleşin ve harekete geçin. Hatta dışarıdan da yardım isteyebilirsiniz.

Kürdistan'a da yönelebilirsiniz. Nasıl Türkler Serhat'a giriyorlarsa, siz de bir hamle yapıp "ülkemize gireceğiz" deyin. Güneydeki Kürtler nasıl Kuzey Kürdistan'a geldilerse, siz de öyle harekete geçin. Size böyle bir hareket gerekli. Belki zorluğu vardır, ama bu işler böyle oluyor. Barzani bile nasıl hareket etti? Sovyetlere geldi. Siz de böyle bir hareket yapın. Beş yüz binden başlayın, akın akın gelin. Azerbaycan'dan, Ermenistan'dan, Nahçıvan'a kadar bir yürüyüş yapın. Bunu yapabilirsiniz. İran'a girin, olmazsa Kürdistan'a gelin. Şimdiye kadar böyle bir hareket yapmamış olabilirsiniz ama, bundan sonra başlayın ve yürüyün. Belki bir şeyler yapabilirsiniz, tam başaramasanız bile, ses verebilirsiniz.

Biraz iradeniz gelişsin, hareket gelişsin. İmkanlar oluştuğunda bunu iyi kullanın. Kim ne derse desin, esas almayın. Devletin her dediğini kabul etmeyin, kabul ederseniz, kaderiniz ölümdür ve artık düzelemezsiniz. Bunun için de PKK, bir aydınlanmayı sağlamıştır.

Sizi doğru bir siyasete ulaştırdık. İlişkiler kurun. Ülke yolu açılmış, yavaş yavaş kuruluyor da. Siz de bir hamle yapın. İçinizde bulunan bazı arkadaşlar sorumluluk alabilirler, bunun üstünde durabilirsiniz. Geniş ve uzun vadeli düşünmelisiniz. Günlük menfaatleri düşünmeyin. Ben, bu kadar yıl nasıl çalıştım ve yokluktan bunları nasıl yarattım. Destek verecek bir tek Kürt ve tek bir imkan bile yoktu. Hepsini yokluktan yarattık ve bu büyük hareketi meydana getirdik. Sizin yeriniz ve imkanlarınız vardı, ama benim yoktu. Ancak şimdi büyük imkanlarımız var ve mücadelemiz yürüyor. Sizden de böyle bir şey isteniyor. PKK'nin tecrübelerinden yararlanın, istifade edin ve kendinize örgüt kurun.

Size söylediklerimin üstünde iyi yoğunlaşın. Bir taraf olmazsa, diğer tarafa yönelin. Rusya olmazsa, küçük bir devlete yönelin, o da olmazsa Kürdistan'a gelin. Hatta birkaç aile, örgüt adı altında Avrupa'ya da gidebilir. Hareket edin, hep hedefli olun. Toplanın, kendinize yeni bir hareket geliştirin. Kürdistan'a çok yakınsınız, hazırlıklarınızı yapın, iki üç gün yürüyün ve Kürdistan'ın içine girip, kendinize yeni bir yaşam kurun. Sizin içinizde de güçlü siyasi faaliyet, hatta askeri faaliyet olmalı. Bir çok gencimiz var, onları yeniden yaşama döndürmelisiniz. Sovyetlerin, Rusya'nın imkanı çok, silah ve öğretmen çok, gençleri askerleştirin. Hatta bir güç, bir cephe kurun. Bunu yapmış olsaydınız, bu kadar dağılmazdınız.

Yüzlerce, binlerce genç var, gelip bizim yanımızda savaşabilirlerdi. Şimdi hepsi de boş duruyor. Niye böyle olsun ki? Savaşa gelsinler. İnaniyorum ki, ileride imkanlarınız da artacaktır. Ülke sahası, yolu, size de güçlü açılır, şimdi de açılıyor. Ama bundan sonra daha çok açılır. Siz de bir kez daha canlanın, ruhunuz gelişsin, siyasileşin, cepheleşin. Bütün Sovyet Kürtleri PKK yardımıyla, PKK siyasetiyle cesaretle yürüsün. İnaniyorum ki, şimdiye kadar olmamış her şey olacak ve başarıyla sonuçlanacaktır.

Çözüm; Aşiretçiliğe ve Ağalığa Karşı Demokratik Bir Savaşım Vermektir

Şimdi Talabani-Barzani ne yapacaklar? Bu savaş nasıl sonuçlanacak? Ve bu konuda PKK'nin tavrı nedir, bu bize sıkça sorulan bir soru. İşte kimin yaptığı doğru, kimin yaptığı yanlıştır? PKK bunları iyi açtı. Talabani-Barzani savaşı, ağaların savaşıdır, bölge savaşıdır; “ya ben ya sen” savaşıdır. Yani bireysel menfaat savaşıdır. Kürdistan'da yaşanan ağalık ve aşiretçilik durumu Güney'de daha fazla var. Bu aşiretçiliğe ve ağalığa dayananlar halkın sırtında yükselmek istiyorlar. Savaşın sebebi budur. Çözüm, yurtseverlik ve toplumsallık ilkesine bağlı

olmaktır. Bütün halkın siyasetini esas almak, bütün halkın çıkarlarını öne çıkarmaktır. Aşiretçiliğe ve ağalığa karşı demokratik bir savaşıım vermektir. Bunlarla savaşıım yürütülerek çözüm gücü olunur.

Binlerce Kürt'ü katledip, hepsini birbirlerine düşman yaptılar. Sonunda hepsi de düşmanın hizmetine girdi. Her biri bir devletin yanında, kendi halkının düşmanı oldu. Birbirlerini böyle katlediyorlar. Bir ağa bir devletten yardım alıyor, diğeri başka devletten. Biri bir devletle savaşıyor, diğeri onun düşmanıyyla ittifak kuruyor ve sonunda kendilerini paramparça ediyor, üst üste yığıyorlar. Kürtlerin tarihi budur. Yani lanetli bir tarih! Düşkünlüğün tarihi! Ağa, bey, aşiret ve şeyhlerin tarihi! Bin yıldır böyle.

Bu tarih, PKK'nin çıkışıyla ortadan kaldırılmıştır. PKK ideolojik ve siyasi olarak bu kesimlerin üstüne yürüyor, bu sorunu açıyor ve çözümlüyor. Bu savaşı kötü olarak değerlendiriyor ve düşmanın hizmetinde olduğunu düşünüyor. Doğru yurtseverliği açıyor, doğru bir demokrasiyi ortaya koyuyor. Şimdiye kadar yaptığı faaliyetleriyle de halk arasında bir birliği sağlamıştır. Bu eski tür savaşı yürütenleri ve düşmana hizmet edenlerin hepsini daralttı. Bir çok açıdan onları, düşmanın hizmetinden çıkarmaya çalışıyoruz. Biz bunlarla da uzun bir süre savaştık, şimdiye kadar da savaşıta karşı karşıyayız.

Güneydeki önderlik, ulusal-demokratik önderlik değildir. 1992'deki Güney Savaşı büyük bir savaşı. Onların da oyunları büyüktü ve düşmanla beraber üzerimize geldiler. Biz de, ısrarla üstlerine gittik. Şimdi sahaları daralttık. Büyük Güneyde, PKK siyasetinin altında gün be gün yurtseverlik siyasetinin adımları atılıyor. Artık durum savaştan önceki gibi değil.

Talabani-Barzani savaşı da başarıya ulaşamaz. Kim doğruysa biz onlarlayız. Doğru siyaset kimin yanındaysa onlarlayız. PKK gücü, halka eskisi gibi zarar verilmesi fırsatını vermiyor. Bundan sonra çevrelerindeki Kürtleri karışıklığa götüremezler. Bunlarla bazı anlaşmalar yapıldı. Bir dostluk da kurmak istiyoruz. Kürt birlikleriyle, YNK ve hatta KDP ile ittifak kurmak istiyoruz. Görüşmeler, ittifaklar ve protokoller oluyor. Hatta istenirse, çalışmalar da bırakılmaz, bu zarar ortadan kaldırılırdı. İnanıyorum ki bundan sonra biraz ulusallık çerçevesinde yürürler. Yürümezlerse tecrit olurlar, yalnız kalırlar. Kim yurtseverlikle, doğrularla beraber olursa biz de onlarla olacağız ve onlara güç vereceğiz. Biz bu siyasi yaklaşıma önem veriyoruz ve bundan sonra da bu şekilde yaklaşıcağız. PKK siyaseti ağırlığını koymuştur. Savaş güçlenir ve Botan-Behdinan'da savaş kazanılırsa, Güney meselesinin çözümü de devrim lehine hallolur.

Emperyalizmin ve Türkiye'nin oynamak istediği bazı oyunlar var. Biz buna fırsat vermeyeceğiz. Güney halkı da devrime ve gerillaya katılacaktır. Bu onlar

içinde önemli bir çözümdür. Bu dönemde biraz gelişen budur. PKK'nin yürütmek istediği, halkın değer verdiği, Güney halkına da yapılacak yardım bu siyasettir. Şimdiye kadar görülen zararlara yeter diyoruz. Sebepsiz gelişen savaşlara da yeter! Düşmana yönelik birlik olalım, birbirimize karşı dürüst bir siyaset içinde olalım. PKK'yi de göreceksiniz, bundan sonra daha olumlu adımlar atacaktır.

Geri Yaşamı Kendinize Layık Görmeyin

Ülkede sağladığımız gelişmeler Avrupa'daki gelişmelere yol açıyor, dünyadaki gelişmelere yol açıyor. Düşmandır, her yerde işini yapıyor; Avrupa'da da yapar, ABD'de de, hatta tüm dünyada yapar. Biz de işimizi yapıyoruz, ama biz daha çok gelişmeleri ülkemizde yaratmaya özen göstermeliyiz.

Esas görevimiz savaştır. Düşman bu savaşımı tasfiye etmek istiyor. Bunun için Avrupa'nın yardımını da aldı, onların da baskısı oldu. ABD daha fazla bize yöneldi. Düşmanın menfaatine onlar yol açtılar ve yöneldiler. Ama biz, kendimizi kendi özgücümüzle ve savaşımızla büyüttük. Bazıları ile ilişki ve dostluk geliştirdik. Daha çok da Avrupa'daki halkımız mücadele etti, direndi. Güneyde direniş yarattık.

Tansu Çiller'in politikasını da keşfettik. Kan emici bir siyaset! İnsan karşıtı, çok faşist bir siyaset! Özel savaşı sürdürüyor. Bu özel savaşı yürüttüğünü gören bazı güçler de Türkiye'yi tecrit ediyor. O zaman bize yol açılıyor. Dünya, TC'nin bu savaşı nasıl yürüttüğünü biliyor. PKK'nin yürüttüğü savaşımın nasıl bir Kürt savaşımı olduğunu tanıyor. Bu da gün be gün diplomasinin gelişmesine yol açıyor.

Halkımız dünyaya dağılmış, halkımızın bulunduğu her alanda yürütülen faaliyetler var. Bu faaliyetler diplomasie faaliyetleri değil, halk faaliyetleridir. Bizim de diplomasie yönelik bazı adımlarımız var, ama bunu esas almıyoruz. Esas olan ülkede yürütülen savaştır. Gerilla savaşı başarılı olduğunda, düşmanın bütün oyunları boşa çıkar.

Ülkede savaşa ağırlık veriyoruz. Düşman geçen sene de bizi bitirmek istiyordu. Demirel-İnönü-Güreş üçlüsü de, bizi bu sene bitirmeyi önlerine koymuşlar. Onlara fırsat vermedik ve çalışmalarını geriletmedik. Ülkenin her tarafındaki dağlara yayıldık. Yine Güneyde kaldık. Her yerde çalışmalarımızı güçlendirdik. Şimdi düşman gittikçe daralıyor. Diplomaside çok daralmış, ülkede de daralmış, askeri yönlerden de, bütün toplumsal yönlerden de sıkıntılıdır. Düşmanın kendisi boğuntuya gelmiş, ama yine de bizi boğmak istiyor.

Bizlerden büyük bir direniş isteniyor. Bu gün, gerçekten de ölüm-kalım günüdür, direniş günüdür. Bundan sonra bu savaşı bir dakika bile bırakmamak gerekir. Bırakırsan gidersin. Bu savaşta başardık mı sonuna kadar Kürdistan'a yol açılıyor. Düşman yenilirse Kürdistan'ın yolu, birliğin yolu açılır. Küçük-büyük parçalar veya Güney-Kuzey fark etmez, önemli olan yollar açılıyor. Bunun üzerinde çalışmalarımız var ve şimdیه kadar da yürüyor. Önümüzdeki dönemde, mücadelemiz daha fazla başarıya ulaştığında kendimizi bir devlete ulaştırabiliriz; küçük-büyük, bir veya birkaç parçada olabilir.

Önemli bir dönemden geçiyoruz. Ortadoğu'da bağımsız ve demokratik bir Kürdistan oluşabilir. Her şeyden önce bizim yolumuzda yürünmelidir. Bu olursa, dışarıdaki Kürtlerin sorunlarının çözümünde diplomasiye sonuna kadar yol açılır.

Yaptığımız bu çağrı, sadece Sovyet Kürtleri için değil, dışarıda bulunan bütün Kürtler içindir. Aynı zamanda ülkedeki Kürtler için de geçerlidir. Birlik olmaları, yaratıcı olmaları ve canla, yürekle kendi yürüyüşlerini devrime bağlamaları için yıllardır çağrı yapıyoruz.

Halkımız kendi içinde birlik olacaktır. Halkımızın, PKK'nin siyaseti ve inancı olmadan bir araya gelmesi mümkün değil. Yürütülen savaş, verilen büyük şahadetler, düşmanı bu kadar sıkıntıya sokuyor; bu durum bile, tek başına halk için bir çağrıdır. Yürütülen savaş ve verilen şehitler en büyük çağrıdır. Güçlü olanlar birleşip başı çeksinler, kendilerini önderleştirsinler. Hangi sahada, kim kendini güveniyorsa, "ben bu işi yürüteceğim" desin ve öne atılsın. Önderlik tarzı, Önderlik çağrısı budur.

Herkes bulunduğu yerde, PKK siyaseti üzerinde, halkın ve partinin hizmetinde bir önderlik oluşturabilir. Parti yaşamı ve savaşa bağlılık üzerine, önderliğin nerede ve nasıl yürütülebileceğine ilişkin düşünün, tartışın, sorun soruşturun. Siz de bunu yapabilirsiniz, kendinize güvenin. Halkın istemlerini temsil edin, siz de önderleşirsiniz. Parti yaşamı esastır. Devrime katılım ve silahlı savaşıma inanç esastır. Halkın sevdiği, değer verdiği her şey esastır. Kim bunları temsil ediyorsa, o önderdir. Unutmayın ki, doğuştan önder olunmaz; mücadeleyle ve çalışmalarla olunur.

Bizim yardımlarımız da büyüktür, bundan sonra daha da fazla olur. Halk da birlik olsun. Bugün birlik günüdür. Eski düşmanlıklar, parçalanmışlık kaldırılsın. Bu kadar zamandır parçalanmış, güvensiz ve yüreksiz kalmışsınız. Sonuna kadar kendinize güvenin. O kadar büyük şehitler var, onların üzerine yemin edin. Günü gününe savaş haberleri yayılıyor, birleşin. Birleşin; tek tek insanlar hiçbir şey değildir, ama bir araya geldiklerinde güç olurlar. Bunu bütün halkımız biliyor.

Gün birleşme günüdür. Her şeyin ülke devrimi için adandığı gündür. Her şey ülkede yürütülen savaş içindir. Sizin yaşamınız da, bütün halkın geleceği de bu savaştadır. Bu ülkenin bağımsızlık ve özgürlüğü de bu halkın savaşa katılımındadır. Dünyadaki bütün halkların varlığı, birleşmelerine bağlıdır. Bir kişi bile ‘benimle ne olur’ demesin. Tam tersine herkes ‘benimle her şey olur’ desin.

Bize bakın; yokluktan kendimizi nasıl yarattık. Önceleri *“Hiçbir şey olmaz”* diyorlardı. Köylüler, işçiler, aydınlar, zenginler ve fakirler *“Bizden hiçbir şey olmaz”* diyorlardı. *“Kürtlerin birleşmesi mümkün değil, adam olmaları mümkün değil, hep başkalarının askerleridir”* diyorlardı. Biz bir şeyi ispatladık; bir Kürt’ün üzerinde dürüstçe durulursa her şey olur. Bizden bir şey çıkmaz değil, bizden her şey çıkar deyin. Benim gibi zayıf biri, yokluktan kendini yaratan biri, böyle bir kuvvet olmuşa; bu ispatlıyor ki, bütün Kürtler nerede olurlarsa olsunlar, hangi ülkede olurlarsa olsunlar, sonuna kadar kendilerini büyük yaratabilirler. Kendilerini siyasallaştırabilir, askerleştirebilirler. Maddiyata ve silaha kavuşturabilirler. Birleşebilir, daha büyük bir ruh olabilir ve kendilerini önderleştirebilirler.

Ben yukarıdan gelmiş biri değilim. Kendi öz çabamla kendimi eğittim. Benden daha bilinçsiz, daha zavallı ve daha çaresiz kimse yoktu; kendimi eğittim, sabırla bilinç edindim, şimdi her şeye çareyim ve elimden her şey geliyor. Nasıl yaptığımı görüyorsunuz. Siz kendinizi çaresiz bırakmışsınız, halk çaresiz kalmış, tabii ki düşman da size böyle yapar. Kim size ne vermişse almışsınız. Kim bir şeyleri ağzınıza koymuşsa öyle konuşmuşsunuz. Bırakın bunları! Kendiniz için görüş belirtin, kendiniz için soru sorun. Kendiniz için birlik kurun. Bunu yapamayan biri, nasıl ben insanım diyecek? Bunun saygınlığı nerede?

Bakın, bir insan kendi kendini nasıl yüceltiyor ve doğru yola koyuyor? Halkı için, parti için ve bir savaş için kendini nasıl kuvvet haline getirdi? Bunları görün ve anlayın. Size verebileceğim en büyük yardım da budur. Onun dışındaki hiçbir şeyle size yardım edemeyiz. Size yapılacak en büyük yardım; doğru esaslar temelinde Kürt kişiliğini yeniden yaratmaktır. İnsan günü gününe yücelir ve düşman ona bir şey yapamaz.

Tarihe bakın, üzerinde yoğunlaşın. Yazılanlar hepinizin gözleri önündedir. Size lazım olan her şeyi içinde bulabilirsiniz. Daha başka ne isteyeceksiniz? ‘Bazı devletler yardım etsin, bazıları yanımıza gelsin’ beklentisinde olmayın. Kendi kendinizi yaratacaksınız. Eğer kendinizi yeniden yaratmayı bilerseniz, herkes sizin yanınızda olur. Sen kendini dürüst yap, her değere bedelsin. Benim gibi zayıf ve yokluktan kendini yapan biri varsa, herkes kendini yapabilir. Yapamazsa namussuzdur, şerefsizdir, düşmanın yolundadır ve düşkün biridir; eski geri Kürt’tür. Değer görmek, maddi ve manevi imkan, şeref ve namus isteyen varsa,

kendilerini bizim gibi yapacaklar. Ancak bu anlamda yaşamın değerini ve hakkını verirler.

Geri yaşamı kendinize layık görmeyin. Neden bir şeyler yapamıyorsunuz? Eksikliğiniz olduğu için yapamıyorsunuz. Bu halk neden böyle geri kalmış? Kendini dürüstçe düzeltmemiş de ondan. Eksikliği ve çaresini de kendinizde görün. Şimdiye kadar size verilenler, başkalarının, düşmanın. Sizi çaresiz bırakmışlar. “*Kürt, sen değersizsin, adam olamazsın, beş para edemezsin*” demişler. Düşman sizi aldatıyordu. Ben de sizin gibi kendimi yalnız ve çaresiz bıraksaydım, kendimi öldürmüş olurum. En büyük kötülüğü, biz kendimize layık görmüşüz. Bundan derhal uzaklaşmalısınız.

Kendinize saygı ve verdiğiniz değer için, kendi gerçeğinize önem vereceksiniz. Kendinizi insan sayıyorsanız, “*Bu dünyanın neresindeyim, hangi dönemde kalmışım, nasıl bir geleceğim var*” diyeceksiniz. İnsanlığın ulaştığı gelişme düzeyinin neresindesiniz? Hangi konuda yoğunlaşıyorsunuz, kim için varsınız? Eskiden kimin için yaşıyordunuz, bugün kimin için yaşıyorsunuz? Kendinize bazı soruları sorun, cevabını da verin. Bilmiyorsanız, kitaplarda yazıyor. Sizin elinize verdiğimiz kitaplarda binlerce cevap var. Kendinize güveniyorsanız bunların üzerinde durun.

Yanımıza geliyorsunuz, “*Yardım istiyoruz*” diyorsunuz. İşte yardımı size verdik. Yardım, para değildir, maddiyat değildir. Çabasız kimseye bir şey verilmez. Yardım beyninin yüceltilmesi, yüreğinin sevinçli kılınması ve imkanlara kavuşturulmanız demektir. Bunu da güçlü veriyoruz. Onun dışında yardım sunmak zarardır, haksızlıktır. ‘Para istiyorum, yemek istiyorum’ dersanız, siz bir zavallısınız. Doğru değil, başka şeylere tenezzül edilmemeli. Bizim söylediğimiz tarzda yardım olur. Ben böyle yapıyorum, zarar mı verdim? Hayır! Belki kendimi zorluyorum ama insanlık yüceliyor.

Siz bir kalıp gibisiniz, içinizde bir şey bırakmamışsınız. Kendinizi güçlendirin. Arkadaşların hepsine, bütün Kürtlerin içine bakın, çürümüşler. Onun için ellerinden büyük işler gelmiyor. Kendilerini çürütmüşler. Şimdi siz burada ne öğreneceksiniz? Bizden ne alacaksınız? Görüş olarak doluyum, beyin olarak doluyum, yürek olarak doluyum. Zayıf kişilikleri kendime yaklaştırmıyorum. Çürümüş bir yaşamı kendime yaklaştırmıyorum. Bütün halk için olmayan bir soruyu sormam. Halkın hizmetinde olmayan bir yaşamı kabul etmem! Yine ilişkiler halk için olmazsa kabul etmem. Her şey halk için, her şey ülke için, her şey insanlık içindir.

Birisi, dostumuz veya arkadaşımız olmak istiyorsa, ancak bu temelde kabul edilir. Böyle yapanlar en büyük cepheleşmeyi oluştururlar. Sizler için her gün ders

verelim. Bütün halk için konuşalım, düşünelim. Halk için yaşamınızı böyle değiştirin. Gezin, araştırın, dünyada bundan başka çıkış yolu yok. Bizim yolumuz şeref yoludur, kendi kendini yarattığın yoldur.

Düşüncenizi ayaklandıracaksınız. Buraya, değerler üzerinde ucuz yatmak için gelmiyorsunuz. Her zaman çalışmak ve yeni fikirler yaratmak için buradasınız. Yüreğiniz, sadece çocuğunuz, kendiniz veya birkaç kuruluş paranız için değil, bir halk için olursa iş yapar ve başarabilirsin. Hepinizin okuması, yazması var. Orası olmazsa, başka bir yere gidin. Her zaman söylüyorum; kendinizi ne kadar büyük görüyorsanız gelin, ben sizleri yürütebilirim. Kendinizi bu düşkünlükten kurtarın, yüce olanı görün. Düşman, size düşkünlüğü layık görmüş, bunu kabul etmeyin. Düşmanın sizinle oynamasına izin vermeyin. Hep kendi doğrularınızın üzerinde yürüyün, inatla yürüyün. Bir gün amaçlarınıza ulaşırsınız. Hepimiz bir yerde böyle yapıyoruz. Her yerde yapın; zindanda yapın, dağda yapın, Rusya'da yapın, Amerika'da yapın, Arabistan'da yapın. Bakın, sonunda başaracaksınız.

Ben de, on beş yılı aşkıdır dışarıdayım. Dışarıdan ülkeyi adım adım yaratıyoruz. Halk için doğru olanı söyledik ve yaşamı doğru sürdürdük. Bütün ülke ayağa kalktı. Ülkenin uzağındayım, hatta sizden daha fazla uzağındayım. Ama ülkeyi ayağa kaldırıyorum. Bizim tarzımız budur, bu yaşamdır ve bilincimizdir.

Düşman hepimizden daha fazla bize yüklendi, hatta bütün dünya bize o yolu kapatmak istedi. Ama biz hepsini aştık. Sonuna kadar ülke yolunu, sonuna kadar bağımsızlık ve savaş yolunu yürüttük. Şimdi de yürütülen budur. Dünyada ses veren de, başaran da budur.

Bu temelde buraya gelişinizi selamlıyorum. Eski Sovyetlerde kalan, yurt dışında bulunan ve ülkedeki halkımızı tekrar selamlıyor ve başarılar diliyorum.

18 Temmuz 1994

Parti, Halkı Kölelikten  zg rl ge Taşıyan Köprüdür

Misafirlere tekrar hoş geldiniz diyelim. Umarım epey Şey  ğrendiler. Bizden de öğrenmek için kendilerini açık hale getiriyorlar. Tabii biz Şunu çok iyi biliyoruz: İnsanlarımız son derece zayıf. Gerçi yaşlısı da  yle, PKK militanı da, PKK dostu da ve bütün olarak halkımız böyle, çok zayıflatılmışımız. Anlayış düzeyinizin güçlenmesi için bir çok çalışma yürüttük. D ş ncenizin gelişmesi için bu savaşımızın kendisi epey ilerlemeye yol açabilir. Fakat sizin yaşadığımız i sorunlarınız, sosyal ve ekonomik zorluklarınız; sizi düşünce itibarıyla da çok geri bırakıyor. Düşmanın dayatması, sizi adeta ayakta gezen  l ler ve çok zayıf, zavallı kişiler durumunda bırakmış. Bunları nasıl açabilirsiniz?

Cesaret ettiniz buraya geldiniz, bizim atmosferimizi gördünüz. Belki içinizde hevesler uyandı, biraz arzularınız gelişti. Fakat mutlaka da  mr n z n bundan sonrası için bazı hayırlı işler yapmak isteyeceksiniz. Tabii ki mutlaka yapmalısınız da. Eskiden insanlar yaşlanınca Allah yoluna girerlerdi. *“ mr m z n kalan yıllarını da Allah yolunda, iyilik yolunda, hayrın yolunda harcayalım”* derlerdi. Şimdi Allah yolu da, iyiliğın, hayrın yolu da aslında PKK'nin yoludur.

Geçen yıllar biraz boş geçmiş. Büyük abanızı, enerjinizi, çok az ve zor bela kendinizi yaşatacak bir biçimde kullanmışınız. Ha siz, ha bütün halk aynı durumu yaşıyor. Kendinizi çok güçsüz bıraktınız ve Şimdi elinizden bir Şeyler gelebilir mi? Acaba  mr n z n bundan sonrasını vatan yolunda, doğruluk ve hak yolunda harcayabilir misiniz? Bu gücünüz var mı? Bunun için insanın bilinçli olması,

örgütlü olması, kendi kişiliğini özellikle buna göre hazırlaması gerekir. Bu kadar dağınık düşünce ve fiziki yapınızla tabii ki fazla gelişmeye yol açamazsınız. İnsan çok şey vermeyi istiyor, fakat alma gücünüz ve kapasiteniz sınırlı.

Yıllardır PKK yapısı üzerinde durmamıza rağmen çok az anlıyorlar ve bunlar çok az yaşama geçiriliyor. Ama yine de insanımıza inanırım, güvenirim ve şimdiye kadar hiç bıkmadan, usanmadan bütün halkla uğraştım. Hemen herkese, yediden, yetmişe, kadın-erkek ayırımı yapmadan bir şeyler vermeye çalıştım. Bu, hiç şüphesiz gelişmeye de yol açmıştır. Bu yine de iyi. Halkımızın içinde bulunduğu durumu gördünüz. Gelişinize değer biçiyorum.

Bütün bu işler halk içindir, onun başarısı ve özgürlüğü içindir, bunun dışında bir amacımız olamaz, yani halkın üstünde siyaset, halkın üstünde savaş diye bir derdimiz yok. Fakat sizin de sorunuz gerçekten özgürleşen bir halk yoluna girebilmedir veya özgürleşen bir halkın kendisi olabilmedir. Sizinle böyle konuşmak istemem, ama gerçekçi de olmak zorundayım. Benim en önemli bir özelliğim; insanlar arasında ayırım yapmadan, onların ciddi olmasını isterim, sözlerine bağlı kalmalarını isterim. Bu işin şakaya gelir yanı yok. Siz, eski toplumsal ölçüler ve anlayışlar içinde yaşamışsınız. Sizde ahbap-çavuş, senli-benli ve köylü anlayışlar oldukça egemen. Siyasi, hele askeri yönünüz fazla gelişmemiştir. Ahbap-çavuşluğu esas alıyorsunuz. Bize yaklaşımı bile, siyasi ve resmi yaklaşımdan ziyade dostluk yaklaşımı biçiminde ele alıyorsunuz.

Dostluk kötü değil, akraba, ahbap-çavuşluk da lanetlenecek şeyler değil, ama bunlar geri ilişki biçimleridir. Bunları aşmak gerekir. Yeni ve özgür bir halk olmayı birlikte düşünüp, tartışıp sağlamamız gerekir. Bunu kendimize yakıştırmamız gerekiyor ve buna kesinlikle ihtiyacımız da var. Biz, sizi özgürlük çalışmalarının dışında göremeyiz. Dediğim gibi bu savaş halk savaşıdır. Halkımızın kendisini mutlak yenileme ve özgürleştirme savaşıdır. Hatta siz bile parti çalışmalarını daha da güçlendirmenin yollarını bulmalı ve ona daha güçlü katılmayı kendinizde başlatmalısınız. Varsa yanlış, eksiklik üzerinde durmalısınız. Ben çok büyük bir çaba içine girmeme rağmen, halen kendimi çok şiddetli eleştirilere tabi tutuyorum.

Tamam, en çok eleştirilecek olan parti militanlarıdır, ama halkımızın da öz örgütlenmesini geliştirememesi, bu konuda kendisini son derece dağınık ve sorumsuz düzeyde bırakması affedilemez, kabul edilemez ve hep lanetlenmeye götürür. Yani siz kendinizi dilediğiniz gibi yaşayamazsınız. Sizin yaşam dediğiniz, düşmanın size yakıştırdığı yaşamdır.

Muazzam bir sorumsuzluk deryası altında buraya kadar geldiniz. Size nizam veren, biçim veren bir güç yoktu. Daha doğrusu bunu yapan düşmanın kendisiydi. Aslında düşman askeri gibi, düşmanın işçileri gibi geliştiniz. Bu durumunuzda

suçlanacak bir şey de yok, fakat normal görmemek gerekir. Yani halkın uyanabileceğine, hatta her koşul altında önemli işler yapabileceğine güvenmek gerekir. Düşman, nitekim size şunu yakıştırmıştır: “*Kırolar, hiçbir şeyden anlamazlar, süreriz, kullanırız, çalıştırırız. Bizim en iyi askerlerimiz, en iyi işçilerimizdir.*” Tabii biz bunu yerle bir etmek istiyoruz. Bu ölüm fermanından daha ağırdır ve insana hakarettir. Biz, insanı insanların yüz karası yapan bir ölüm fermanına karşı çıkmak ve bunu yerle bir etmek istiyoruz. Ve kesin doğru olan da budur. Bu yüzden siz fazla gelişemediniz. Yalnız sizler değil, bütün halk böyle.

Şunu da söyleyelim ki; bütün çabalarım rağmen öfkemi sınırlı bile olsa gidermiş değilim. Düşmanla bu kadar uğraşiyor ve savaşıyoruz, bu henüz küçük bir başlangıçtır. Neden? Çünkü, geliştirilen hakaret ve özellikle sizin kendinize yakıştırdığımız çirkinlik katlanılır ve yaşanılır gibi değildir. Ben yedi yaşımdan beri kendimi son derece bağımsız tutmaya özen göstermeme rağmen, halen de affedemiyorum. Neden bu yaşam, niçin bu yaşam, nasıl bir yaşam diye öfkelenirken öfkeleniyorum. Halbuki büyük çözüm gücüm ve kendimi özgürce yürütme gücüm var, ancak buna rağmen öfkem dinmiş değil. Ama siz kendinize bakın, nelere katlanmışsınız, ne kadar göz yaşı dökmüşsünüz, ne kadar boyun eğmişsiniz, ne kadar el kapılarında yalvarmış, yakarmışsınız ve tabii bu nedenle de özgür düşünceniz, özgür eyleminiz, özgür kişiliğiniz fazla gelişme kaydedememiş.

Özgür bir halk olmak, öyle sanıldığı gibi basit bir mesele değil veya öyle ileride düşünülecek bir mesele de değil. Ekmek-su kadar ve hatta ondan daha öncelikli bir yaşam ihtiyacıdır. Aksi halde siz her türlü laneti, olumsuzluğu kendinize yakıştırmış olursunuz. Unutmayın ki size bir tokat atıldığında, bir küfür sarf edildiğinde isyan edersiniz. Ulusal düzeydeki küfür, hakaret öyle sıradan bir tokat, küfür değildir. Ölümcüldür, en ağır ve yerle bir edici tarzdadır. Tabii bunları bilmek gerekir. Bunları bilmeden siz, zaten birey olarak da kendinizi anlayamaz, nasıl yaşadığınızın bile farkına varamazsınız.

Bütün devrimciliğimi yaşadığım koşullara duyduğum tepkiye bağlıyorum. Zamanla sizleri ve hatta bu gençleri gördükçe büyük öfke duyuyorum. Çünkü çok geriler ve askerlik nedir, örgütçülük nedir bilmiyorlar. Kendilerini imha ediyorlar, farkında değiller. Tabii binlerce yıldır insanlık nedir, nizam nedir, disiplin nedir bilmiyorlar. Bu duygular yitirilmiş. Çocuk yapılmış ama, fırlatılıp sokaklara doldurulmuş. Tek birisinin bile adı doğru konulmamış, tek bir doğru bile öğretilmemiş. Ben daha on yaşımdan beri buna tepki duyuyorum.

Belki okumuşsunuzdur. Anamın, üzerimde hak-hukuk iddia etmesine karşılık ‘sen ne konuşuyorsun, bir çocuğa karşı senin söyleyecek hiçbir sözün yok’ dedim. Ve bu anlamlı cevabı daha o zaman verdim. ‘Bir çocuğun eğitimidir,

sağlığıdır, geleceğidir, bu konularda en ufak bir düşünceniz yok' dedim. Doğrudur, bu hepiniz için geçerlidir. Sözüm ona çocuklarınızı seversiniz, sayarsınız ama, onların geleceğine ilişkin konularda kocaman bir hiçsiniz. Onun için ağlarsınız, sızlarsınız, neden? Çünkü çaresizsiniz.

Geleceğini iyi kararlaştıranlar, yolu-yöntemi iyi belirleyenler ağlamayı ve yalvarmayı bir yöntem olarak fazla benimsemezler. İşlerinin doğru sahibi olurlar. Nitekim, gelişmiş ulusları görüyorsunuz; onlarda hiç ağlama var mı? Son derece duyarlı uluslardır. Bütün işlerini son derece sağlam araçlara ve örgütlere bağlamışlardır. Ve son derece bilinçlidirler. Onlarda kaderini pamuk ipliğine bağlama var mı? Hiçbir zaman ağlamayı ve yalvarmayı bilmezler. Ama kendimize bakalım ne haldeyiz? Bu Allah'ın yaptığı ayırım değil, bizim kendi kendimize yakıştırdığımız lanetli durumdur. Ben her gün bu gençlerin gelişimi üzerinde bütün gücümle durmama rağmen, doğru yola ve başarı yoluna girme sınırlı. Kendinin herhangi bir alışkanlığına, bir sigara alışkanlığına gösterdiği ilgiyi ve tutkuyu altın gibi bir çalışmayı önüne koysan gösteremiyor. Yeteneği yok, afyonlanmaya alışmış. Bu genci ne yapacaksın? Bela!

Savaşın da bu yönlü zorlukları var. Kime laf anlatacaksın? Kendimi yıpratıyorum, her ay bir kaç ciltlik perspektif veriyorum, yine de yürütemiyorlar. Dağın başında çaresiz kalıp buraya geliyorlar. Hayran hayran mı desem veya aval aval mı desem öylece seyrediyorlar. Halbuki ben savaş sorunlarını tartışmak ve çok önemli karar süreçlerini geliştirmek istiyorum. İşin ayrıntılarına ve günlük taktiğine ilişkin çalışmaları birlikte yapmak istiyorum, ama kapasiteleri yok, ne kadar söylersen söyle aval aval dinliyorlar.

Tabii düşmandır, vurdukça vuruyor. Günlük olarak izliyorsunuz. Düşman Genelkurmayı bile bütün hissiyle, öfkesiyle ve ekip çalışmasıyla kendince, terörü nasıl dağıttığını ve son darbeyi indirmeye çalıştığını söylüyor. Ama bizimkilere sorarsan, düşmanın kim olduğunu ve nasıl vurmak istediğini dahi bilmiyorlar. Düşmanın gücünü hesaplayabiliyor musunuz? Ve en önemlisi de kendinizi buna göre planlayabiliyor musunuz? Kendi gücünüzü seferber ediyor musunuz? Hayır! Bu gaflettir, tabii ki yetersizliktir. Ve Kürtler tarih boyunca hep vurulmuşlar, daha da kötüsü düşürülmüşlerdir. Bugüne kadar da bir şey kalmamıştır.

Biz bunu devraldık. Bizim savaşımızın anlamı nedir? Bu tarzda yerin dibine batmamak, biraz daha fazla ayakta kalmak, biraz daha savaşın ömrünü uzatmak ve bu arada gelişmelere yol açabilmek. Ama yine görüyorsunuz ki, her şey neredeyse benimle sınırlı. Düşman halen ya sadece bana bağlıyor, ya da "Böyle bir mücadele yoktur" diyor. Yani kendi kavgasını bire bir, bir kişi ile sınırlı görüyor. Sizleri halen ciddiye almıyor, aranızdan yetenekli birilerinin

çıkabileceğini, iyi bir savaş geliştirebileceğinizi ve hatta kendi kimliğinize sahip çıkabileceğinizi görmek istemiyor. Bu önemli. Neden? Çünkü düşman sizi anlamlı bulmuyor. “*Kendi kimliğine, kendi savaşımına sahip çıkar ve iyi yürütebilirler*” demiyor. Çünkü sizi son derece köleleştirmiş, esir almış ve üzerinizde her türlü uygulamayı yürütecek gücü kendinde görüyor. Kontrol altına alamadığı bir ben kalmışım.

Beni neden kontrol altına alamıyor? Zaten üzerinde duruyorsunuz. Benim de kendime göre savaşımım, öfkem ve intikamım var. Düşmanın kontrolüne kolay kolay girmeyecek ve ona bütün yeteneklerimle vuracak güçlü tarzım, tempom var. Yani kişilik sahibi olmak biraz da bu demektir. Ama bizimkilere bakın, bindiği dala, kendi bacalarına ve kollarına vuruyorlar. Örgütlemeyi bilmemek ve uygun taktiklerle savaşımı geliştirmemek ne demektir? Bindiği dala vurmamak demektir ve hepsi de böyle yapıyor.

Sorunlarınızı daha kapsamlı önünüze koyup da sizi ürkütmek veya sizi çok daha zavallı durumda bırakıp da çaresiz gibi yansıtmak istemiyorum. Vermek istediğim, sizi biraz daha özgürlük gerçeğine ve savaşımına yakın hale getirmek, onun amacına ve onun duygusuna biraz kavuşturabilmektir. Çünkü yaşam bunsuz olmuyor. Sahte yaşamın, kendini kaybetmiş yaşamın metelik kadar değeri yoktur. Kürt eğer adam olacaksa, bu özgürlük adımına yaklaşmakla bunu sağlayabilir. Keşke yetenekleriniz olsaydı da sizinle iş yapabileseydim, şu işi şöyle geliştirin diyebilseydim. Nitekim bazı arkadaşlara bunu söylemeye çalıştım. Ancak yapamıyorlar. Kendisine ‘al hazırı ye, böyle konuş, böyle yap, böyle çalış’ diyorum, ama yapamıyor. Tabii buna rağmen umudumuzu kesmeyeceğiz, yine de üzerinde özenle durmaya devam edeceğiz.

Şunun için söylüyorum; işler bildiğiniz gibi yürümüyor veya kendi bildiğinizi uygulayarak başaramazsınız ve düşmanınızla başarıyla mücadele edemezsiniz. Bunun bir tarzi, bir temeli ve bir çok önemli nedeni vardır. Bunları yediğiniz ekmek ve içtiğiniz su kadar zorunlu bir ihtiyaç olarak görmelisiniz. Bu kadar gelişmişsiniz, bu soruları kendinize sorup cevaplandırmayı bileceksiniz. Ben belki de hepinizden daha yaşlıyım, ama buna rağmen on beş yaşındaki delikanlının heyecanıyla işlerin üzerinde duruyorum.

Çoğu on beş-yirmi yaşında, ama ölü gibiler. Zaten düşman kendi askeri yapmış. Biz de el koymasak hepsi düşman subaylarının karşısında dört dörtlük hazır oldular, düşman böyle alıştırmış. Yani bir kadın nasıl daha on beş yaşında iken mutlak anlamda köleliğe alışı ve bu biçimde evlenirse, bu gençler de Türk ordusu karşısında öyleler. ‘Kendinin askeri ol, çözüml’ diyoruz, oysa o yaramazlık yapıyor. Biraz özgürlük veriyorsun, ağzına-gözüne bulaştırıyor. Kendisi için,

disiplin düşünemiyor, dil düşünemiyor. Bu konuda yerle bir edilmiş. Bütün bunlar can alıcı sorunlardır. Doğru değilse tartışalım diyorum. Düşmanın bu kadar hakaretine uğrayan, bu kadar tahribatına uğrayan kişi kimdir? Sende birazcık namus varsa, birazcık onur varsa niye böyle duruyorsun, niye örgütlenmiyorsun?

İmkan var, ta Avrupa'dan gelmişsiniz, her gün bana raporlar da geliyor. Merkez, bölge sorumluları şunu söylüyorlar, çok ilginçtir; işte neden kendini örgüte tam veremiyor, olanakları değerlendiremiyor. İsteksiz, ilgisiz, hantal ve doğru üslup takınmıyor kısaca bin bir kusur var. Bunlara şunu söylemek gerekiyor: Kendinizi ne yapacaksınız? Bu kadar kusurlu ve çirkinlikle neye ulaşabilirsiniz? Kendilerini çok beğeniyorlar ve bize dayanarak yaşayabileceklerini sanıyorlar.

Böyle olmasalar, bizim kim olduğumuzu iyi tanısalara, kendilerini görevlerinin karşısında ve örgüt olayı içerisinde böyle tutabilirler mi? Biz kimiz, neyiz ve neyi kabul ederiz, bunlar bellidir. Yani Önderlik Gerçeği budur, disiplin budur. Adam tepkili, bu soruları kendine soracağına biraz öfkelenmiş, biz onu biraz fedakârlığa çağırıyor, 'şöyle halk adamı ol, şöyle militan ol' diyoruz, tepki duyuyor. *"Sen misin bana bunu yaptıran, ben de bildiğimi okuyacağım, canım çıksa da zorlamayacağım kendimi, disipline etmeyeceğim, doğru çalışma tarzıdır, doğru yaşam tarzıdır, buna gelmeyeceğim, fakat yine de PKK'yi paylaşacağım, çünkü PKK bana güç veriyor, beni onure ediyor, ama dilediğim gibi yaşarım"* diyor.

Tabii bu, ordulaşmayı bozmanın en tehlikeli biçimidir. Ve sorumsuzca bunu yapıyorlar. Böyle olmaz, yapmayın, problem çıkarmayın diyeceğiz ama, böyle geri insanların biraz üzerine giderseniz ağlarlar. Genç kızlar gibi duygusallığa kapılırlar. Ben, kadın derken köleşmeyi kastediyorum, ellerinden ancak bu gelir. Ya kin, ya öfke, ya komplo, ya duygusallık, ağlama-sızlama ve böylece büyük ordu gerçekliğimizi, büyük özgürlük gerçeğimizi bozmak, gelişmesine darbe vurmak, onu laçkalaştırmak isterler.

Çok iyi bilirsiniz günde on beş saat çalışsa ancak karnını doyurabilir. Adam PKK'nin içine gelmiş milyonlarla oynuyor. Milyonları görüp, bitiyor ve *"Yeter"* diyor. Bunlar sizin babanızın malı değil. Bunlar amansız savaş değerleridir. Ve yine kendisini birden bire on bin kişinin başında buluyor. Dağları yaratan benim diye kendisine sevdalanıyor. Bu kitleyi hazırlamak ve bir tane dost edinmek için yıllarca yollarda koştum durdum. Bir inanç ve bir ilişki yaratmak için çok büyük çaba harcadım. Onların ise umurunda değil, *"On bin kişi ne desem alkışlıyor"* diyor.

Şimdi bunlar yanlış ve tehlikeli anlayışlar ama, hemen hepsi bu hastalıklarla dolu dolu yaşıyor. Bana bakın, ben böyle değilim. Üzerinizdeki bu ağır soruna rağmen her zaman tektim. Her zaman söylediğim her şey ve her davranış yerinde olacak. Bütünüyle yirmi-yirmi beş yıldır, bu çizgi dahilindeyim. En ufacık bir saptırma görülmedi, sorumluluk dediğin böyledir. Bir halkın önderliğini yapmak, yürütmek biraz böyledir. Bizimkiler, bir sigaradan bile taviz vermiyorlar. En basit şeylerden bile vazgeçmek istemiyorlar. Oysa ben şimdi savaşı nasıl yürütüyorum.

Bir provokatör vardı, Semir, “*Apo sizi sizden çalıyor. Gençliğinizi sizden alıyor, görmüyor musunuz*” diyordu. Aslında bununla şunu demek istiyordu; “*Apo sizi TC’den çalmak istiyor.*” Aslında bu çalma değil, sizi size kazanma hareketidir. Evet bir anlamda sizi sizden de çalıyorum. Ama köleliğinizi kaldırıyorum. Gafletiniz var, bütün uyarıcı ve bilinçlendirici çabalarımıza rağmen uyanamıyorsunuz. Ve bilinen taktik hamlelerle sizi saflara katmaya çalışıyoruz. Yani sizi kendinize kazandırma eylemi. Çalma değil, kazandırma eylemi. Buna bile zor bela geliyorsunuz. Başka türlü, çok bilinçli ve kendinizi çok hazırlıklı kıлып katılsaydınız, iyi olurdu. Çok geç uyanıyorsunuz. Yine işler konusunda çok acemisiniz.

Şunu demeye getiriyorum; bütün bunlar gerçek olmasına rağmen, bazılarının kulakları halen duymuyor ve yürekleri sızlamıyor. “*Bize bu işler lüzumsuz, gereksiz*” diyor. Ama senin durumun ortada! Kendini istediğin kadar sat, istediğin kadar sun, alan yok. Biçilen hüküm; her şey senin için ölümcüldür. Şimdi PKK tam da bu noktada devreye giriyor veya benim büyük yanıım tam da bu noktada bu gidişata “dur” diyor. Nitekim zorluklara ben de katlanıyorum. Bütün ömrüm boyunca ister düşmana, ister dostluğa -ki hepsi de dayanılmaz boyuttadır- büyük bir tahammülle ve sabırla katlandım. Niçin? Biraz özgürlük işleri için ve yaşam fırsatını elde etmek için. Yani bir dosta, hatta sizlere bile katlanmam, biraz da işleri yönetmek içindir. Yoksa ne kadar öfkeli olduğumu herkes bilir, dostlar da bunu bilir. Düşman düşmandır, yapacağını yapar, dost da dosttur, ama kendileri zayıftır ve güçleri yok. Siz iyisiniz, hatta savaşçılarımız iyidirler, ama yetenekleri yok. İşleri fazla geliştirme güçleri yok. Buna rağmen katlanacağız. Yoksa ben niye bu kadar kendimi harcatacağım? Benim boynumun borcu mudur? Yalnız benim vazifem midir? Hayır! Bu, halkın işidir, herkesin işidir. Herkesin aynı sorumlulukla, aynı duyarlılıkla yaklaşım göstermesi gerekiyor. Kimse bana öğretmedi, emretmedi. Sen illa ulusal işler için şunu şunu yapacaksın demedi. Bu işin teorisini iğneyle kuyu kazar gibi buldum. Yine pratik adımlarını halen bu çabalarımınla götürüyorum. Sorumluluk budur.

Tabii insanın kendini bir halktan, bir insanlık gerçeğinden sorumlu hissetmesi bunu gerektirir. Sigaraya, afyonlanmaya alışmışsınız, -alışkanlıklar anlamında söylüyorum- bu alışkanlıklara daldırmışsınız kendinizi, oraya buraya gidip gidip dönüyorsunuz. Ondan sonra da saygı, şeref bekliyorsunuz, mümkün değil. Gafil olmamak lazım. Bir birey olarak, bir halk olarak, bir örgüt olarak kendi gerçeğini kavradığın oranda sana ilgi gösteririz, kimliğine sahip çıktığın oranda senin hatırın ve kıymetin olur.

Tabii görüyorsunuz, size son derece çarpıcı gerçeklerle karşılık vermeye çalışıyorum. Gidip halkı gördünüz, belki sizde biraz yeni duygular ve düşünceler uyandı. Ve aslında bu da bir cevap oluyor. Siz belki bizden oldukça ahbap-çavuşluk beklediniz. Bizde bu da vardır, ama daha fazlasını göstermek zorundayız. Yine dostlara yüksek ilgi ve bağlılıklar devam etmeli, ama bence işleri daha da ilerletmek gerekiyor. Yani şuna öfkeliyiz; *“Kendimizi geliştiremeyiz, eğitemeyiz”* diyorsunuz, geldiğiniz yer hakkında hep şikayet yapıyorsunuz. Gerektiriz, çözüm gücünü kendinizde bulmalısınız artık. Önünüzdeki işler küçük işlerdir. Yani bana göre hiç şikayet etmeden, sağa-sola başvurmadan küçük bir grup bile o işlerin üstesinden gelebilir. Eğer bizden bir şeyler almışsanız yeter de artar bile. Ve ben bir şeyler vermeye hazırım.

Tekrar söyleyeyim; mücadele içinde olan birisiyim. Mücadeleye ilgi duyuyorsanız, varsa bir sorunuz için, karşınızdayım. Son derece halktan ve sizden birisi gibi bu işlerin üzerindeyim. Tartışıyorum, gereken neyse onu karşılamaya varım. Ama karşımdakinden de ciddiyet isterim. Kesinlikle lafazanlık istemiyorum, kesinlikle sözüyle oynayan kişiler olmanızı istemiyorum. Yapabileceğiniz kadar tartışın, söz verin. Kesinlikle böyle insanlar olmaya özen gösterin. Ben böyle hatır, gönül için de iş yapmam. Dediğim gibi kimse bana böyle buyruk vermedi. İnsanlık onuru ve özgürlük ihtiyacı için yaptım. Böyle yaşamak istediğim için yaptım. Sizin buna benden daha fazla ihtiyacınız var. Bu böyledir, değilse tartışabilirsiniz, yanlışsa, eksiği varsa ortaya koyun. Bu, benim sülalemin hatırı için yapılmıyor. Bütün halkın özgürlük ihtiyacı için, bunun mutlak gereksinimi için yapıyorum.

Bir de anlayacaksınız. Anlamayı hiç olmazsa bundan sonra kesinlikle becermelisiniz. Varsa büyük zorluklarınız, her koşul altında yine katlanmaya hazırım. Kaldı ki çok şey de sunduk. Sizden istenilen sınırlı bir çalışma, özgürlüğünüze sınırsız bir katılımdır. Utandırmayacak bir çabanın sahibi olmanızdır. Alay edilmekten, olumsuz değerlendirilmekten sizi kurtaracak kadar özgür bir çabaya güç getirmenizdir. Ve bu da dediğimiz gibi, yediğiniz ekmek, içtiğiniz su kadar size gereklidir. Değilse tartışalım. Ve bu çalışmalarımıza oldukça

anlam verin. Size böyle bir imkan, böyle bir zaman sürecinde verildi. Özgürleşen halkı ve özgürlük savaşçılarının nasıl geliştiğini gördünüz. Bu anlamlıdır tabii. Ve şanslısınız aynı zamanda, bütün halkımız şanslıdır denilebilir. Çünkü en kötü ölüm, düşmana hizmet eden yolun ölümüdür.

Ben -halen hatırlıyorum- ‘böyle bir ölümüm olsaydı’ diyordum. Bunu “*Şöyle ülkesi için savaştı, şöyle soylu amaçları için savaştı, öldü*” desinler diye istiyordum. Onun için bu çok önemlidir. Böyle bir ölümü kucaklamak bile, bu sahte, bu kirli yaşamdan bin kat daha değerlidir ve bu da en büyük nimettir. Bunları bilmek lazım. Ben bunların dökümünü yapabilirim. Ama dediğim gibi karşımda öyle fazla güçlü, anlamlı çalışan yok. Yıllardır üzerinde durduğum adamlarımızın hepsi şimdi yatalak, bir kocakarıdan beterler. Söz, eylem, talimat, ordu ve yaşamdan ne haber diyorum, utanmadan, sıkılmadan konuşuyor. Kendinizi hazırlayın, yirmi yaşındaki delikanlısınız, ama benim gibi sağlam ayakta durmayı beceremiyorsunuz. Halbuki sizleri yaşatmaya çalıştık. Mutlaka çok dürüst, çok özlü evlatlar olmalısınız. Bundan sonra bilinçlenebilirsiniz.

Düşman Genelkurmayı bile kendi günlük taktiklerini benim konuşmalarımdan çıkartıyor. Adam demir gibidir, ama bütün o taktikleri bizi okuyarak buluyor. Kocakarısı da, şunu da, bunu da bizi izleyerek bilinçleniyorlar. Bu düşünceler ve bu kişiliği geliştirme çabaları sizin içindir. Bunları yapamazsanız, yerin dibine girin. Ne diye yaşamaya çalışıyor, ne diye laflıyorsun, buna gerek var mı? Kendini bu kadar kötü bırakanın yaşamaya hakkı var mı? Bir düşman kadar kendi gerçeğine ilgisi yoksa ve üzerinde durmuyorsa bu en büyük alçaklıktır, ahlaksızlıktır. Bunları bileceksiniz, “*Kendimizi yetiştiremiyoruz, eğitemiyoruz, şuram bu kadar kusurlu, buram bu kadar geri*” diyorsunuz, o zaman siz ne güne duruyorsunuz? Bir sigaradan vazgeçebiliyor musunuz? Basit bir alışkanlığınızdan bile vazgeçebiliyor musunuz? Hayır diyorsanız, o zaman bu işlerden de vazgeçmeyin.

Bunlar önemli aslında, gittiğiniz yerlerde kıyamet koparmalısınız. Ve o iş diye bellediğiniz şeyler el yordamıyla götürülür, yapılır. Aslında dediğim gibi sizinle daha da tartışabilirim. Neden kendinizi bu halde bırakıyorsunuz? Halbuki bu savaşçılarla her gün uğraşıyorum, o zaman neden bu durumdasınız? Neden kendinizi bu kadar kötü bir durumda tutunuz, hiç mi kendinize soru sormadınız, kendinizi nasıl insan yapacağımıza dair, bir ülke sahipliği, bir halk sahipliği, kişilik sahipliğini yapmak için hiç mi ilgi duymadınız? Düşman ufacık bir zil sesini çıkartsa, bir damla su akıtır mı, akıtmaz mı diye binlerceniz koşturursunuz. Ama altın gibi ülkeniz var, enerjinizi birleştirirseniz cenneti kurabilirsiniz. Bunun fakında bile değilsiniz. Çok kötü bir durumdasınız, bunları aşmak gerekir.

Benim sizi karşılamam bu gerçekler temelindedir. Siz saygılı, sevgili dostlar karşısında söyleyeceklerim biraz böyle. İnşallah şimdi biraz gelişme umudunuz vardır. Bazı gerçekleri gördünüz, herhalde akıllanma yoluna daha fazla gireceksiniz. Kendinizi, özgürleşen ve savaşılan halk gerçeğine, onun bilinçlenmesine, örgütlenmesine, siyasi ve askeri ordulaşmasına adımlar atabilecek duruma getiriyor veya en azından bir başarı çizgisini çizme gereğini duyuyorsunuz. Bunun yanında bir çok özlü düşünceleriniz de şüphesiz gelişmiştir. Israrla buraya gelmek istediniz, hatta burada biraz şeref kazanmak istediniz. Biz de, kapımızı hemen sizlere açtık. Diğer güçler gibi değiliz. Sizi de, rahatlıkla halk ordulaşmamızın yoluna girebilirler diye kabul ettik. Ve hatta sizden umutluyuz, iyi bir savaşılan olarak çıkarabilirsiniz. Bu çok kısa sürede de olsa, bunu sağlatabiliriz. Yeter ki kendinizi hızla gözden geçirmeye, sorgulamaya ve bazı temel kararları, temel adımları atmaya hazır hissedin.

Benim Durumum; Gerçekleşen ve Özgür Kimlikli Bir Halk Olayıdır

Yine söyleyeyim; bu işler öyle gelip geçici, çok uzağınızda olan işler değil. Bütün işler özünde sizin işlerinizdir ve partiden daha önce sizin işlerinizdir. Parti bir araçtır, parti bir köprüdür. Halkı, üzerinde bir yerden diğer bir yere taşımak için, kölelikten özgürlüğe taşımak içindir. Bundan sonra parti biter. Dolayısıyla uzağınızda, çok tali işler olarak görmemelisiniz. Benim bile varlığım halk içindir. Yani bugün biraz değerim varsa, halk için bir şeyler yaptığım içindir. Benim gibi birisi nasıl bu kadar etkin olabilir? Halk adına doğru işler yaptığı, doğru yolu ve doğru çalışma tarzını esas aldığı için şimdi etkilidir. Yani halkın hizmetinde bir araç olduğu için, iyi bir köprü teşkil ettiği için güçlüdür. Yeterli ilgiyi görüyor, dolayısıyla kendisini büyütüyor. Şimdi halkı temsil ediyor.

Eğer bugün bu halk beni bu kadar tutuyorsa veya ben en az bir halk kadar etkiliysem bunun sebebi şu: Halk zayıf, örgütsüz ve düşüncesiz ama, ben kendimi çok örgütlü, bilinçli ve bir halkı tam da kendi kişiliğinde güçlendirecek kadar güçlendirdim. Benim varlığım işte budur. Bana gökten yardım yağdıran yok. Arkamda herhangi bir devlet de yok. Tüm gücüm ve yetkinliğim halkı temsil ettiğim, halkı örgütlü ve bir halkla da kendimi güçlü tuttuğum içindir. **Yarın bu gücün tümünü halka vereceğiz, zaten kendimi en yetkin halk haline getirmeyi, bir halkı güçlendirmek için yapıyorum.** Kendimi güçlendirmesem veya kendimi son derece bilinç, köprü ve örgüt çarkı haline getiremezsem, tabii bir halkı da bu temelde bilinçlendirip, örgütlendiremeyiz.

Zayıf bir adam zayıflık yansıtır. Örgütsüz bir adam örgütsüzlük yansıtır. Çaresiz bir adam çaresizliği üretir ve yayar. Ama güçlü adam gücü yayar. Bilinçli adam bilinçlendirir. Bu yüzden böyleyiz. Tutarlılık budur. Kendimi güçlendirmem, tamamen bu halkı güçlendirmek içindir. Nitekim bu, sözle de, eylemle de kanıtlanmıştır. **Güçlenen ben, güçlenen halktır.** Kendini kanıtlayan ve kendini kimlik sahibi yapan ben, kendini kanıtlayan ülkedir, halktır. Ve bu konuda da tutarlılık olacak. Böyle laf söyleyip, işi yapmama olmaz. İddian kadar işin, işin kadar gerçekleşme olacak. Ve bütün bunları da ayarlayıp biraz da işi dosta ve düşmana gösterdiğim için; kendimi işleri biraz yaptım diye bağışlayabiliyorum, kabul edebiliyorum. Bunun dışında mümkün değil.

Görürsünüz, Önderlik tanımını doğru yapmak ve doğru değerlendirmek zorundasınız. Ne göktedir, ne de -çok anladığınız gibi- sülale, aşiret başkanıdır veya diğer siyasi önderlikler gibi değildir. Aslında değişik bir biçimde kendini geliştiren ve örgütlendiren bir halk olayıdır. Ama çok yüce, çok üretken, çok işini bilen bir halk olayı veya çok yeni, çok işini bilmez, başkaları için olan bir halkın gerçeğine veya kimliksizliğine, kişiliksizliğine karşı tepkidir. Önderlik, kendisi için olan, kendisi için çalışan ve bunu öncelikle kendisinde başlatan ve giderek bu çelişkiyi halk lehine çözen kişi demektir. Biraz öyle olmaya çalışıyoruz. Bunu belirtmem gerekli. Diğer bütün tanımlamalar, değerlendirmeler yanlış.

Benim adıma kimi ağa gibi, kimi bey, paşa gibi hareket ediyor, ama öyle olamaz, tam tersine ben bunlarla savaşıyorum. Benim durumum gerçekleşen ve özgür kimlikli bir halk olayıdır. Bizim adımıza hareket edenler bütünüyle böyle davranmak zorundalar. Böyle olmadılar mı, bizden değillerdir. O bir hırsız, o bir ajan, -objektif veya subjektif olur- o bir haindir. Bizi bizden çalmak istiyor, gücümüzü ve ülkemizi kötü kullanmak istiyor. Tabii bunların da amansızca peşindeyiz. Bizim ne olduğumuz, ne yaptığımız ve nasıl yaptığımız bellidir, gözlerinizin önündedir. Size bunları açıkça da söylüyorum. Görmedik, duymadık demeyin. Ve iki de bir de bana mektup yazıp cevap istemeyin. Bunlar bütün sorunlara cevaptır. Gördüğünüz gibi ve ortaya konulduğu gibidir. Ben de gördüğünüz gibiyim.

Bu kadar hizmet, bu kadar çözüm, bu kadar çare açıktır. Gücüm bu kadarına elveriyor veya elvermediği daha ne kalmıştır. Siz de, biraz bunu yapmayı becerseydiniz başarırdınız. Başarılanlara biraz saygılı olalım. Başarılı kişiliğe, başarılı çalışmaya, başarılı tempoya, başarılı üsluba saygılı olalım ve mümkünse onunla biraz kendimizi geliştirelim. Çözüm geliştiriyor ve kendinizi yetiştiriyorsunuz, şimdi bu temelde biraz doğru yetiştirin. Her zaman söylediğim gibi, gücünüz sağa-sola yetmiyorsa kendinize yetsin. Ben gücümü öncelikle

kendime karşı kullandım, kendimi iyi yetiştirdim ve daha sonra gücüm herkese yeterli olmaya başladı. Ve bu önemlidir. Önce bakarım, bunlarla bu kadar konuşuyorum ama gücüm yetmiyorsa, neden yetmiyor diye kendime yüklenirim. Sende eksiklikler var derim ve orada kendimi güçlendiririm, gelirim bir kez daha yüklenirim ve hep üste çıkarım. Sizin de kendinizi böyle güçlendirmeye ihtiyacınız var. Yani halkın hizmetindeki adam kendini böyle yetiştirir, böyle büyütür ve böyle egemen kılar, kendini halk adamı yapar.

Umarım bir şeyler anlıyorsunuz. Sizlerin şahsında halkımızla 15 Ağustos Atılımı'nın da onuncu yılını tamamlıyoruz. Bu önemli bir savaş sürecidir ve bunu güçlü tamamlamak istiyoruz. Zaten bunun doğru ifadesi içerisindeyiz. Ve bir on yıl savaşı yaşamak öyle bildiğiniz gibi değil, tarihimizde ilk defa gerçekleşen çok ilginç, ilginç olduğu kadar çok anlamlıdır. Ve denilebilir ki; ilk ve son özgürlük adımıdır. İlk defa böyle bir özgürlük adımı atıldı. Başarırsa nihai başarıdır, başarılmazsa da bu son olur. Bu, iki kere iki dört eder gibi bir gerçektir. Bu savaşım yılını derslerle dolu karşılıyoruz veya bu on yıllık savaşımın bizde gerçekleştirdiği kişilikle bugün karşınızdayız. Bu konuşmayı da bu temelde yapıyoruz. Dersleri hayli çok olan, çözüm yolu çok olan on yıllık bir süreçtir. Tarihimizde ilk defa gerçekleşen bir savaşım sürecidir. Bu halkı hiç kimse bu kadar genişlikte, derinlikte savaştıramadığı gibi, en çok 'benim' diyenler bir kaç günlük bir isyan düzenlediler ve geriye, daha da kötüye ve bitirişe götürdüler. Bizse bunu, tam tersine en kötü, en bitiriş koşullarında aldık, halen büyük üretkenlikle bu savaşı götürüyoruz.

Halk hizmetindeki önderlik, halk hizmetindeki parti adına yürütülen faaliyetleri geldiniz, gördünüz. Garip duygular veya yeni gelişmiş düşünceler içinde olabilirsiniz. Kafanızda bir çok soru uyanmıştır ve belki cevabı da şimdiden bulunuyordur. Sizi böyle karşılayabiliriz. Sizi veya tüm halkımızı bu 15 Ağustos Atılımı dolayısıyla da böyle değerlendirmeye çalışıyoruz. Bütün Parti'yi de, bütün ARGK'yi de böyle değerlendirmeye çalışıyoruz. Düşmanı istediğimiz gibi vuramasak da, henüz boyun eğilmiş değil veya onun acımasız iradesi sonuca gitmiş de değildir. Düşmanın Genelkurmayı her ne kadar acımasızsa ve kesin bitirmek istiyorsa da biz, ona başarı şansını vermedik. Bu da bizim açımızdan son derece önemli.

O, mutlaka başarmak, geçen yaz bizi bitirmek istiyordu. Sonra da güzün olmadı kışın, bilemedin bu baharda, Mart'ta dedi, daha sonra işte bu yaz da bitirmek istiyordu. Bu şansını onlara vermemek bizim açımızdan çok önemliydi ve bunu kısmen de başardık diyebiliriz. Ama tam istediğimiz gibi vurmaktan uzağız. Lanetli bir tarihin sayfaları altında kalıp gitmememiz için de, şu andaki

durumumuz çok önemli. Hatta bu çalışmalarını bu haliyle bile götürmemiz, sizleri böyle karşılamamız yine çok önemli. Ve tarihe bakmayı bilmeniz lazım. İmha tarihi, ihanet tarihi ve düşmüşlük tarihine bakmanız gerekir.

Bunu biraz anlarsanız bu gündeki duruşu, bugün böyle düşmanın karşısında konuşmanın, düşmanıya böyle savaşmanın ne kadar büyük bir olay olduğunu rahatlıkla değerlendirip, tespit edersiniz. Ve kendinizi de çok mutlu, öfkeli ve intikamcı kılabilirsiniz. Ben bunun nedenlerini çok yönlü olarak yine anlatacağım. Bin defa anlattım, gerekirse bin defa daha anlatırım. Ben, öyle sandığınız gibi bir adam değilim. İşimi bilirim, bildiğim kadar da inadım var. Ve sen de bunun içindesin.

Bundan sonra kendinize özgü yaşam yok. Halk olarak bütün yaşam devrimci çizginin denetimi altına alınmış ve gittikçe hükmünü yürütecektir. Buna tepki duymaya, bununla yetersiz uğraşmaya gerek yok, büyük özgürlük hamlesini güçlü karşılayın, güçlü katılın ve elinizden geldiği kadar sağlam bir savaşçısı olun. Biz kimsenin sırtına kaldıramayacağı yükü yüklemiyoruz. Ama herkesin de yapabileceği bir iş vardır. Hepinizi bu işi görmeye ve gereklerini yerine getirmeye çağırıyorum. Bunu yapacaksınız, bunun şakası yok, bunun ucuz tartışması da yok, iş iştir gerekleri yerine getirilecektir. Yani düşmanın size yakıştırdığı ad, sizi içine sürüklediği kargaşa ve laçkalık bitsin. Bu kadar özüne, insanlığa ters, kimliğine ve cinsiyetine ters yaşam bitsin.

Daha fazla kendiniz için olan, halkımız ve ülkemiz için olan ve dolayısıyla insanlık için olan yaşam, layığımız olsun. Bizi bu teskin edebilir, rahatlatılabilir. Bunun dışında hiçbir yaşam, hiçbir para, pul, hiçbir çıkar asla bizi tatmin edemez ve elimizin tersiyle de itmeliyiz. Biz böyle yaptık ve gördüğümüz gibi de bu gerçekliğe ulaştık. Ve yine böyleyiz, yani başka türlü değerlendirilmem ve kullanılmam mümkün değil. Bağlı olmaya geliyorsunuz, Önderlik kimdir, nedir diye soruyorsunuz, selam vermeye çalışıyorsunuz. Ben buyum işte. **Önderlik, sizden daha fazla size yakın, sizden daha fazla sizi yürüten güçtür.** Bugün farkında olmazsanız, yarın veya mezarda farkına varırsınız. Önderlik deyiş geçmemek gerekiyor. Akıllı olun, iyi anlayın ve zamanında karşılık verin, bu sizin çıkarınızadır ve kişiliğinizin zaferi olur.

Görüyorsunuz biz halk gerçekliğimize karşı etkili, tepkili ve eleştirel olmaya çalışıyoruz, bu gerekli. Bunun yanında doğru yolu çok net olarak çizmeye çalışıyoruz. Zaten katılmışsınız, bizim istediğimiz bundan sonrasının kesin zaferini, sağlam tarzını yakalamanızdır. Bu zafer mümkündür. İlk ve son defa bu bir zafer imkanındır. Onu elden bırakmamaya büyük özen gösterin. Bunun için her şeyimizi ortaya koyalım, kesin başarıdan başka hiçbir şeye fırsat vermeyelim. Ve bütün

bunlara benden daha fazla sizin ihtiyacınız vardır. Belki şimdiye kadar istediğiniz gibi katılamadınız, kendinizi yargılayamadınız ama, bundan sonra da bu başarı şansınız var. Onu mutlaka müthiş bir şekilde ve asla tarihte yapıla gelmediği gibi yapacak ve sizden her şeyin çalınıp çırpılmasına da bundan sonra dur diyeceksiniz. Bundan sonra kendimiz için düşünürüz, çalışırız, var ederiz, koruruz, geliştiririz ve biliriz.

(...)

Bütün bunlar önemli, umarım bunlarla kendinizi yeniden büyötmeye çalışırsınız. Kalan ömrünüzün bu dönemini, bu büyük doğruların hizmetine verebilirsiniz ve vermek için de büyük çaba gösterin. Düşünün ki, kimse emretmiyor, herkes kendi tutkularıyla, kendilerini bu işe veriyor. Zaten üstün emir ve dayatma oldu mu, orada bürokrasi ve ağalık olur. O yok, tamamen özgürlük var. Özgürlük bu anlamda en büyük otorite ve en büyük emreden kuvvettir. Sizde özgürlük tutkusu oldu mu duramazsınız, dünya birleşse sizi durduramaz. Bizi durdurabildi mi? Ama sömürgeci ve işbirlikçi egemenlik içine girdin mi, gücün ne olursa olsun bitersin. Bunun etkisini yaşayan kadromuz, militanımız kesin başaramıyor ve bela oluyor, ama birisi özgürlük yoluna girdiğinde ve bunun yöntemini tutturduğunda kimse onu tutamaz. Mesela ben tekim ve kesinlikle hiç kimse beni durduramıyor.

Bu partililer beni öyle taşıma, yürütme ve savaştırma hareketi değil, kusurlarıyla ve zayıflıklarıyla beni durdurma hareketidir. Biz şunu da kanıtladık; önemli bir kısmı kontra hareketi gibi çalışıyor, ama tek olmama rağmen şu anda korkunç güçlüyüm. Zaten geçenlerde Doğan Güreş, “*Bu işler, APO’nun işleri olamaz*” dedi. Aslında tepeden tırnağa benim işim, nefes nefese herkesi böyle görüyorum, ama o hafızasına sığdıramıyor. Adam haklı, böyle bir olayın olmaması gerekiyor, ama onun anlamadığı sırlar ve anlamadığı bir ruh vardır, anlamadığı dünya var, kişilik var ve bunlar iş yaptırır, bunu anlamamanızı istiyoruz veya bunu böyle anlar ve özgürlükçü olursanız, hiç kimse sizi durduramaz ve sizden de epey önder kişilik çıkabilir.

Sabırlı olun ve düşünün, ben öyle bildiğiniz gibi bir hareket değilim, düşünce ve duyum gücü çok yüksek, planlama gücü çok olan, ölçme-biçme yönü ağır basan bir yürüyüş tarzım var. Üslubu, tarzı ve temposu çok yerinde olan bir yürüyüş tarzım var. Siz de böyle oldunuz mu öndersiniz, hatta ulusal düzeyde bile sürükleyici olabilirsiniz, kendinizi her çevreye sığdırabilirsiniz. Böyle olmak çaba istiyor, bizi kavramayı gerekli kılıyor, bu anlamda ben size yardımcı olabilirim veya beni anlamanız, yaşamanız size büyük bir yardımdır. Yardım almaya geliyorsun veya halkımız yardım istiyor, ona en büyük katkı kendinizi böyle

yaratmaktır ve böyle sunmaktır. Nitekim bunun büyük bir yardım olduğu da ortaya çıktı.

Eskiden halk, “*Hangi dünya devletleri bize yardımcı olur*” diyordu. Eğer bütün dünya devletleri yardımcı olsaydı bu hareket böyle doğmaz ve bu halk böyle yaratılmazdı. En büyük yardım, insanın kendini yetiştirip sunmasıdır. Bunu kendi gözlerinizle gördünüz. Kendiniz de böyle yapın, bu kendinize de ve halkımızın kendisine de en büyük yardımdır ve hatta insanlık bile bu yardımdan nasibini alır.

Temelde bir halkı kendi içinde özgürce üretmeye çalışırken, onları yaşadım. Demin söylediğime geldim, kendilerini bulmaya, kendileriyle tanışmaya çalışıyorlar ve kesinlikle çok amansız bir Önderlik bağlılığı var. Önderliği çok görmek isterler, aslında orada kendilerini görmek istiyorlar veya benim şahsımda kendilerinin kazanılmış gerçeğine kavuşmak istiyorlar. O konu da tabii anlamlıdır. Yitirilmiş kişilikler, yitirilmiş bir yaşamın kazanılma sahasını bizde görmek istiyorlar, bu doğrudur. Biz de tanışmayı şöyle yapacağız; kendini gör, kendini geliştir, kendini büyüt, bu sizin için de geçerlidir. Görme resimlerde de olabilir, filmlerde de.

Beni şu anda da belki bir resim gibi görebiliyorsunuz, belki bir film gibi, fark etmez. Ben sizi hiç görmeyebilirdim de. Ama görüp de etkilerim, görmeden de etkilerim ve kuşatırım. Görmeyi şu temelde sağlama bağlayacağım; bazı temel amaçlarımız var, işte ülkeden, halkın gerçekliğinden bahsettiniz, mutlak onu çalıştırır, mücadelenin hizmetine sokarım, ona yol aldırırım ama onu birebir tanımam. Seni kesinlikle bir vatanseverlik yoluna, halkın gerçeğini şu veya bu düzeyde tanımış biri haline getirirsem bu bir tanışma olur ve bunun bir anlamı vardır. Bunun dışında tanışmanın fazla bir anlamı yok. Kim olursan ol, nereden gelmiş olursan ol, yine de gel. Tanışmak, sağlam ilkeler gerçeğimizin can alıcı kısımlarıyla olmalı.

En Güzel Dil, Halkla Konuşan Dildir

Şu anda düşmanı takibe aldım. Benden ürüyor, “*Suçumu ortaya çıkardı*” diyor. Benden nasıl intikam alacak diye düşünüyor. Hakkıdır, çünkü büyük suçu var. Özal şunu diyordu: “*Bilseydik bir şeyle tatmin olurlar verirdik, ancak elimizi uzatsak gövdemizi kaparlar.*” Biraz işler o noktaya gelmiş. Bu sizler için de geçerli. Bir şeyler gördünüz, ama sonu nasıl gelecek? Mutlaka çalışma gereği var. Mezarda da olsa, insan ölümle de kurtulamaz. Zaten ölüm bir kurtuluş değil, önemli olan yaşarken başarmaktır. Tabii kontrol altındasınız. Kontrol nedir? İşte o

halktır. Kontrol nedir? Bu büyüyen Partidir. Kontrol nedir? Bu büyük savaştır. Nereye kaçacaksınız? Kaçtınız veya Avrupa'ya, Avustralya'ya götürüldünüz, tekrar nasıl geldiniz, nasıl bağlandınız? Büyük zincirle bağlandığınız söyleniyor. İsteseniz de kaçamazsınız, mümkün değil, bundan sonra bu işlere kendinizi vermek zorundasınız. Bu her yönüyle böyle, insani kural-kaidesiyle böyledir.

Bundan çıkarılması gereken sonuç: Tabii tanışmak iyi bir şeydir, ama en önemlisi bir ömür boyu yaşama geçirmektir. Bunu yaşamın kendisi haline getirmektir, emektir ve çabadır. Ben de, dakikası dakikasına böyleyim. Halk bunu bildiği için *“Ben de veririm. Oğlumu-kızımı, malıma-mülkümü al. Acaba yine beni affeder misin”* diyor, yok diyorum. Vermekle kurtulamazsın. Kaldı ki o kız senin değil, mal-mülk de senin değil, sen belki de bir hırsızsın. *“Şehitler bizimdir”* diyorlar, sizin öyle şehitleriniz yok, PKK'nin şehitlerine sahiplik yapmayın. Önderlik şahsında Partinin şehitleridir diyorum. Ve bütün bunları da kabul edip, *“Doğrudur”* diyorlar. Tabii bunlar sizin için de geçerli, bu kadar doğruların etkisi altında herhalde farklı yaşayacaksınız. Eskisi gibi olamaz artık.

Kaldı ki bu görkemli bir yoldur, özgür bir irade yürüyüşüdür. Halkta bunu gördünüz. Angaryaya koşturan yok, angaryaya koştursaydık, öyle emek sarf etmez ve katılım göstermezlerdi. Bunu özgür katılım olduğu için yapıyorlar. Onun imkanını biz açtık. Şimdi kimse bunun önünü tutamıyor. Hükümet dediniz, hükümet engellemek istese de uygulamaz, sorun olur. Onun için bırakıyor, *“En iyisi dostça gitsinler”* diyor. Avrupa'da da öyle oldu, Almanya'yı da biz bu duruma getirdik aslında. Yasaklama koydu ve ardından şimdi *“En iyisi böyle gitmeleridir. Yasaklamalarla bu iş olmaz”* diyor. Yarın TC'de bunu diyecek. Yeter ki sen ısrarlı ol ve katı yürüyüşünü sağlam esaslar dahilinde götür.

Ben biraz yürüttüm. Gördünüz, biraz koordineli yürütüyorum. Sonuç ne kadar çarpıcıdır! Bazıları, *“Ya biz nasıl edelim, gücümüz var mı, destekleyenimiz var mı”* diyor. Oysa en büyük güç siz kendinizsiniz, kendinizi doğru katın. İşte büyük gücü görüyorsunuz. Ne istiyorsan hepsi var, güç ve zenginlik adına hepsi var. Ben bunu buradayken yaptım, sen halkın içindesin niye yapmıyorsun? *“Ağzım bozuk, bilmem nerem eğik”* diyorsun. Bunu düzelterek ve doğru katacaksın, o zaman her şeyi kazanırsın. Bu sanırım oldukça kanıtlanmış bir durum.

Görüyorsunuz dostlarla karşılaşmak çok önemlidir. Onların gördüğü gerçeklikler çok önemli. Bizim vermemiz gerekenler çok önemli. Önemli bir kesiminiz kendinizi Parti'nin kadroları, militanları olarak görürsünüz, ama halkın karşısında nasıl davranabileceğinizi ve nasıl yaklaşmanız gerektiğini iyi bilemiyorsunuz.

Ben tüm halkı, yediden yetmişe kadar, kim gelirse gelsin kabul ederim. Aynı duyarlılık ve aynı tutarlılıkla bir cevap veririm. Zayıf ve çaresiz olabilirler, ama güç verebilirsiniz. Kaldı ki sizin göreviniz doğru yaklaşımdır. Yoksa, *“Zayıftır, ne söylersem kabul ettiririm, neyi dayatırsam götürürüm”* dersiniz bu kabul edilmez. Ben de çok rahat *“Boş geldin, boş gidebilirsin”* diyebilirdim. Ama tam tersine insanın gerçeğini dile getirmem ve kesin saygılı olmam gerekir. Büyük bir ciddiyetle yönelip, gerçeklerin üzerinde durmam lazım ve öyle yapmaya çalıştım.

Biz partiyle halka ulaşmaya çalıştık. Parti, kesinlikle bir araç. Halk tam özgürleşince, parti parti olmaktan çıkar, parti halk olur, kesinlikle halkın dışında, halka rağmen herhangi bir parti veya bir önderlik hareketimiz söz konusu olamaz. Özellikle yanlış önderlik anlayışınızı, sanırım biraz burada çözmeye çalıştım. Bunları kadrolar itibarıyla, Parti ve Önderlik adına hareket edenler için söylüyorum. İşte gördüğünüz gibi bir önderlik, halkla böyle diyalog, temas ve ilişki halindedir, halk için araçtır. Kendileri duygu ve düşüncelerini dile getirdiler. Ve anlaşılabilir özgürlük, önderliğe bir kuvvettir ve her şeye gücü yeterlidir. Şimdi bunu siz de gözlemlenizle gördünüz ve göreceksiniz. *“Anlamadık, kendimizi şöyle ağa gibi dayattık, jandarma gibi dayattık”* demeyi bırakacaksınız.

En güzel dil, halkla konuşan dildir. En güzel bağ, halkla kurulan bağıdır. Ve hepsi de mümkündür. Ben, yıllardır halkın dışındayım. Ziyaretlerimize gelenler olur. İşte bu kadar iç içe, bu kadar yoğun ve bu kadar candan olabiliyorlar. Hiçbir yerde bu kadar özgür ve anlayışlı olmayı beceremezler, ama karşımızda olurlar. Oysa siz gidiyor ve dağıtıyorsunuz. Zor bela bir yaşama güçleri var, onların üzerine yükleniyorsunuz. Ondan sonra da önderlik yaptığımızı sanıyorsunuz. Bu kesinlikle TC'nin jandarma önderliğidir. Köy ağalarının ağalığıdır. Bizde böyle olmayacağını herhalde biraz fark ediyorsunuz. Bu gerçeklere saygılı olmalısınız. Nasıl saygılı olmanız gerektiğini artık kavramalısınız.

Bize biraz saygınız varsa, yine bizim şahsımızda bir halk gerçeğine ilgi duyuyorsanız, anlayışlı olmalısınız. Onun nasıl olması gerektiğini ben bu vesileyle çok açık ortaya koydum. Siz yoldaş adaylarıyorsunuz, yoldaşsınız. Amansız bir biçimde bağlı olmayı ve bizi halka taşırmayı bileceksiniz. Sizin göreviniz bu. Bizim etkinliğimiz halkımızı yeniden yaratırken, ortaya çıkardığımız gelişmeleri fırsat bilip, üzerine gidip, kendinizi yaşatma durumunda olamazsınız. Bunu yaparsanız, dini açıdan söylersek kesinlikle münafık, zındık olarak değerlendirilirsiniz. Siyaset açısından söylersek, saptırmacı ve boşa çıkarıcı olursunuz. Tabii böyle yapmanıza da kimse müsaade etmez. Bu Önderlik ve yaratılan bu halk, böyle sahte önderlere fırsat vermez.

Gördünüz, emekçiler geldiler, şu anda ne dersek onu yaparlar, onu yapmak zorundadırlar. Kısaca bu değerlendirmem yeterlidir, hatta ömür boyu yeterlidir. Ve öyle de olacaktır, oluyor da. Bu kadrolar için daha fazla böyledir. Tamı tamına halka ulaştırılan kuvvet, halkı köprüden geçirten kuvvet olacaksınız. Bunu bu vesileyle sizlere eğitici anlamda göstermeye çalıştım. Kesin sonuçlar çıkaracaksınız ve bu aynı zamanda kesin bir talimattır. Bizi oyalamayacak ve uğraştırmayacaksınız, tam tersine adam akıllı uygulayacaksınız. Gördünüz, biz de kendimizi burada nasıl bir köprü yapmışız. Nasıl gören göz, duyan kulak, nasıl canlandırılan dil haline getirmişiz. En çarpıcı şekilde karşınızdayız. Ayıbı falan yok, ayıp olan sizin durumunuzda başarısız ve yetersiz kalmaktır.

Şimdi ben kendimi biraz mutlu sayıyorum. Düşmanımı tanıyan, kendi gerçeğine bağlanmayı sağlayan kişi olarak değerlendiriyorum. Ve namusu biraz kurtaran kişi olarak ele alıyorum. Halen de eğer bu hizmetlerim bana bir lokma yemek yediriyorsa, 'yeter, başka bir şey istemiyorum' diyebiliyorsa, sizin çıkarmanız gereken bazı sonuçlar var. "*Şöyle sigaramızdan vazgeçmeyiz, şöyle uzlaşmactıyız, şöyle ertelemeciyiz, şöyle bilmem tembeliz, şöyle laçkayız*" bunlar ayıp laflardır. Bu eyleme ve bu yola giren kişi için bu sözler söylenmez. Ben de iki kelimeyle, bir takım sıradan duygularla bu işe girdim. O zaman ki ciddiyet neyse, şimdiki de odur. Bu, dile getirildiği gibi insanlarımıza değer vermenin, halkımızın da bağlı olmasının nasıl sağlandığını ortaya çıkaran bir tılısmıdır. Veya açıklaması böyle olur.

Aynı zamanda bu son derece mütevazı bir çalışmadır, ama ısrarla gerekleri yerine getirilmezse bir balyoz hareketidir de. Kendinle oynayamazsın, kendini böyle basit göremezsin, başarısız bir yaşamın sahibi olamazsın, çözümsüz bırakamazsın. Oldukça ölü bir yaşamın veya yaşamamışlığın içinden geliyorsunuz. Yaşama doğru bağlanmaya, yücelmeye ve biraz canlanmaya ihtiyacı olan sensin. Niye buna karşı direniyor, niye düşmanın yakıştırmalarını fazilet diye benimsiyorsun, ne gereği var? Sana eşsiz, son derece saygıdeğer, güçlü ve zengin bir yaşam sunuluyor.

Bu, çaba istiyormuş, emek istiyormuş, zaten düşmana bilmem ne gibi çalışıyorsun da, niye kendin için çalışmıyorsun? Düşman sana istediği yükü bindirip, taşıyor. Kendin için yüklen. Düşmanın emrinde papağan gibi konuşacağına, kendi gerçeklerin için konuş. Düşman için en yiğit savaşıyorsun, ama kendine karşı da vahşi savaşıyorsun. Kendin için düşmanına karşı savaş. Tüm bunlar doğru olandır ve yaşamsaldır. Ekmeksiz, susuz belki olunur, ama yaşamsız olunamaz. Bunları dile getirmeye çalıştık. Bunlar bize yön veren en temel doğrular ve büyük gerçeklerdir. Ben bu gerçeklerle kendimi büyüttüm. Halen bu gerçeklerin

içindeyim, emrindeyim. Beni de büyüten bu büyük güç, bizi bağlayan esas gerçeklerdir. Herhangi farklı bir nitelik yok. İyi dile getirdim, iyi takip ettim ve iyi korudum.

Sonuç: Ben büyüdüm, halk büyüdü, savaş ortamında ülkemiz açıklığa kavuştu. Bizim, mücadeleyi bir bayram coşkusuyla ele aldığımızı ve halkın da böyle katıldığını görüyorsunuz. Savaşız olunamayacağını çok çarpıcı gördünüz. Benim gibi biri kendini böyle yapabildiğine göre, siz daha fazla yapabilirsiniz. Bu temelde doğrulara daha fazla bağlanıp, başarılarla yol açabilirsiniz. Her zaman doğru yol budur. Doğru yolda neyle ve nasıl yürünür? Doğru için savaşılır ve amaç neyse ona ulaşılır, bunun dışında hiçbir şeye anlam verilmez. Engel teşkil eden ne varsa onunla savaşılır, yerle bir edilir ve yaşama yol açılır.

Umarım dostlar başta olmak üzere, tüm partililer ve savaşçılar da bizi böyle anlıyor. Böyle anlamaları büyük savaştır, büyük savaşmak da büyük kazanmaktır.

2 Ağustos 1994

Bağlılık Artık Kendi Kurumlaşmalarımızda, Kendi Kişiliklerimizin Görev Ve Başarısında Olmalıdır

Özellikle aramıza yeni gelen Kürdistan halk temsilcilerine bir kez daha hoş geldiniz diyorum.

15 Ağustos Hamlesinin 10. yıldönümünü sonuçlandırmaya çalışırken; DEP şahsında yargılanılmaya çalışılan ve çok açık bir biçimde PKK'yle de irtibat kurdurularak ve bu anlamda TC'nin kendine göre her türlü bilinen basit katliam politikalarının açığa çıkarılmasını, güçleri oranında sağlamaya çalışmalarına karşılık, geliştirilmek istenen yargılama sürecini de bugünlerde yoğunca yaşıyoruz. Yargılanmak istenilen nedir? Gerçekten yargılanması gereken kimlerdir ve yargı hakkını, yargı gücünü kimler, neye ve kimlere karşı kullanmalıdır? Bu konuda görev ne olmalıdır? Bu vesileyle yakıcı sorunlar önümüzde durmaktadır.

Böylesine tarihi dönemlerde yapılması gerekeni iyi kavramak büyük önem taşır. En önemlisi de ne yapılması, nasıl yaşanılması, hatta savaşılmaması gerektiğini doğru belirleyemeyenler önemli fırsatları kaçırdıkları gibi, beklenmedik kayıplara ve yenilgilere de her an düşebilirler. Aynı zamanda yerinde yaklaşımlar, belki de onlarca yılda sağlanılamayan gelişimleri bir kaç aya sığdırmaya yol açabilir.

Düşman, Kürt halkının kitlesel ifadesi olmaya çalışan, yasal yöntemle gerçekten bir şeyler yapmaya çalışan HEP-DEP ve hatta onun devamı gibi olmaya çalışan HADEP türü kurumlara yönelirken; esasında Kürdistan halkına ve hatta genel olarak demokrasiye yönelmektedir. Faşist yönetim adım adım tırmandırılırken, hiç şüphesiz en belirgin demokratik kurumları işlevsiz bırakmak, hatta yok etmek istiyor. Çünkü hakim olamayacağını çok iyi biliyor. Bütün bu gelişmelerin temelinde PKK yatmaktadır. Ve düşman amansız bir biçimde katliam sınırlarını bile aşan her türlü aşağılık özel savaş yöntemleriyle saldırıyor. Ama bunun yanında her kesimden dürüst insanı da yok etmek, kendi politikasının gereği veya faşist mantığının, genelde TC gerçeğinin ayrılmaz bir parçasıdır.

Her zaman açıkça söylediğimiz gibi; bu tip kurumlar isteseler de PKK'li olamazlar ve buna gerek de yoktur. Ama düşman böyle göstermeye çalışıyor, çünkü bu zayıflığından ileri gelmektedir. PKK'li olmak bir suç değil, bir şeref sorunudur. Şüphesiz herkes dost olabilir. Dolaylı yönden bizden etkilenen kurumlar da bunu bilmekte ve öyle değerlendirmektedirler. Ama düşmanın, "*İlla*

öylesin veya öyle değerlendirileceksiniz” demesine de belki anlam vermekte güçlük çekiyorlar. Ama bu husus bizce çok rahatlıkla anlaşılabilir, sınırlar iyi ortaya konulabilir ve alanlara göre yargılama ve savaşım verilebilir. Bu vesileyle, bu hususları da oldukça açıklığa kavuşturacağız.

Bazı ülkelerden emekçi gruplar gelirken -bu arada daha fazla gelmeye çalışırken- hiç şüphesiz böyle bir temsil grubunun da bulunmasına böylesine bir anlam biçiyoruz. Hepimiz genelde halk hareketinin ve halkın ta kendisi olmaya, ama onun özgür ifadesi olmaya özen gösteriyoruz. Ve bu, insan olmanın en temel gereksinimidir. Hiçbir kişi kendi ülkesini, halkını inkar ederek ve onun çok zorunlu olan mücadelesine omuz silkerek namus davasında bulunamaz ve hatta yaşama hakkını doğru kullandığını söyleyemez. Azıcık insanlık haysiyetiyle bağlantısı olduğunu iddia eden, mutlak anlamda kendi tarihi, ulusal gerçekliği konusunda ve yine asgari insan hakları düzeyinde bir ifade özgürlüğüne sahip olmak gerektiğini bilir ve mutlaka bir şeyler yapma ihtiyacını hisseder.

Bunu yapmayanlar en alçaklar, en lanetliler sürüsü olarak değerlendirilmeye müstahaktır. Ve öyle adlandırılırlar. Tabii hiçbir insanımızın böylesine lanetli bir durumu yaşamaması gerektiğine eminiz. Elindeki her türlü imkanla bu kara yazgıyı silmesi gerektiğine de, bir o kadar inanıyoruz. Şunu çok açıkça göreceğiz ki; aslında mücadelemiz sanıldığından daha fazla, ekmek, sudan ve teneffüs edilen havadan daha öncelik taşıyan bir ihtiyaca cevap vermektedir. Bunu çok açıkça yine vurgulayacağız. Hiç kimse düşmanın yaydığı *“İşte şöyle terörist örgüt, böyle teröristler, şöyle vatan hainleri”* yaygarasına kapılarak değil, geri bir adım atmadan veya tereddüt geçirmeden, bilakis daha fazla terörist kimdir, faşist kimdir, terörist örgütler kimlerden oluşmaktadır, temsilcileri kimdir konularını çok açıkça görmek ve buna göre de bir yargı hakkını geliştirmek, bu hakkı kendinde görmek, onun onurunu yaşamak durumundadır. Ve bunu da şerefle yapmaya çalışır.

Düşmanın dayatmak istediği suçluluk psikolojisini tümüyle tersine çevirmenin zamanını da yaşıyoruz. Ve artık bu, bir kahramanlığı da gerektirmiyor, bu aynı zamanda sıradan insan olmanın da bir gereğidir. Halk hareketimizin gelişim düzeyi de onu biraz gösteriyor. Biz de öyleyiz. Sıradan bir halk kişiliğinin gereklerini yerine getirmeye çalışıyoruz. Kendimizi hiç de öyle ahım-şahım bir düzeyde görmek istediğimiz söylenemez. İnsanlığın gerçek özelliklerine bir halk somutunda bağlı kalmak isteyenler; biraz da böyle çalışmak zorundadır. Benim yaşam ilkem ilk günden beri budur, şimdi de böyledir. Ve bu ilkeyi sürekli savunur, uygulamam. Doğruluğu da anlaşılmalı ve en büyük gücün bu olduğu da ortaya çıkmıştır. Hiç şüphesiz herkesin bundan ders çıkarması da elzemdir.

Gün, insanımızın hem çok mütevazı, yerinde ve hem de çok cesaretlece davranma günüdür. Kendi hukukuna hem bilinçle, hem iradeyle yaklaşım günüdür. En önemlisi de, tarihin o bilinen olumsuzluklarını tersine çevirmeye çalıştığımız bu süreçte, yerini ve rolünü tam belirleme günüdür. Böyle bir şansı elde etmek, böyle bir tarihin alt edildiği ve lehimize çevrildiği bir süreci yaşamak kıvanç vericidir. Değil yüzyılların, belki de bin yılların özlemi olarak ifade ediliyor. Ona gerçeklik kazandırma, hatta zafer kazandırma günü için de yaşanabilir. Her insana böylesi dönemler nasip olmaz. Bunu her zaman böyle söyledik ve bu da doğrulanıyor.

Gün, gerçekten insanımızın kendini bulma, kendini tanımlama, kendini adlandırma, kendini konuşurma, kendini savaştırma ve kazanma günüdür. Bundan ödün verilemez, bundan geri adım atılamaz. Ben kendi pratiğimle de gösterdim ki, her gün ancak geçen günü aşacak tarzda ele alınabilecek, hakkı verilebilecek bir gündür, bir dönemdir. İnanılmaz zorluklarla veya hiç olmayan olanaklarla bu işe başladığımızda bundan emindik. Ve şimdi de bunu çok açık söylerken, belki de hepinizin inancı ve hatta zafer umudu bizden daha fazla artmıştır, yine alçak gönüllü bir biçimde başladığımız gibi sürdürüyoruz diyeceğiz. O zaman tectik, ama bugün milyonları buluyoruz. Ama yine de ne yapılması gerektiğini bilerek ve onun tutkusu kadar zorluklarını da yaşayarak yürümeyi bileceğiz. Şimdiye kadar yürüdük ve bundan sonra da daha iyi yürüyeceğiz.

Şu çok açık ki; yanılığardan, yanlışlıklardan ve eksikliklerden hızla sıyrılarak günü yakalamak önemli. Bu, bir halkın en temel özgürlük sorununun çözümüyse, buna mutlaka böyle yaklaşma gücünü ortaya çıkarmak ve biraz iddialı olmak isteyen, hele politikada iddialı olmak isteyen yüklenmesi gereken bir görev oluyor. Böyle süreçlerle oynanılmaz. Hakkı verilmeden, özellikle onun gereken sabrı, irade gücü ve en önemlisi de bir sanat olarak kavranılması gereken politik tarzı yakalanmadan başarı elde edilemez ve süreç başarıyla yaşanılmaz. Şimdiye kadar ne yapıldıysa azdır demek gerekir.

Politika, sanatların anası veya bütün gelişmelerin kilididir. Hepiniz az-çok politikaya bulaşıyorsunuz. Savaş da politikanın daha gelişmiş, ateşli ve yoğun bir ifadesidir. Kültür de yine onun değişik bir ifadesidir. Yasalar; legaliteyle ve politikayla ayrılmaz bir bütünlükle bağlantılıdır. Hele bizim halkımız için, politika öyle bir toplumsal etkinlik haline gelmiştir ki; bütün gelişmelerin kilididir. Onsuz nefes alamaz ve sağa-sola bile bakamazsın. Her şeyin artık politik olacaktır, politika konuşacaktır ve politika yapılacaktır. Hiçbir halk, Kürdistan halkı kadar politik sürecin içine böylesine girmiş değildir. Devrimci politikanın içine, devrimci politik öze ve onun her türlü biçimlenişine, silahlı ordusundan tutalım onun en mütevazı barışçıl çalışmalarına kadar bulaşma ve gereklerinin yerine getirilmesi

görevleri ile karşı karşıya değildir. Neden? Çünkü, yüzyıllardır politikadan yoksunluk, onun bitirilmişliğini getirmiştir.

Politik tükeniş aynı zamanda sosyal tükeniştir. Sosyal tükeniş ekonomik tükeniştir ve ekonomik olarak da tükendikten sonra zaten kocaman bir iskeletten ibaretsin demektir. Ülkemiz gibi insanlığın beşiği olma sıfatına sahip bir yerde, bugün en fazla yoksunluklar yaşıyorsa ve insanlığın en temel gereksinimleri bile yok edilmişse politikaya doğru bakmak ve politikanın tükenişini iyi görmek gerekir. Bu büyük sanata kavramak kadar, mutlaka yerinde ve yetkin kullanmayı bilmek gerekir. Aksi halde çocuğun altınla oynarken, onu sağa-sola teneke gibi dağıtmasına yol açabilir. Zaten bu tehlike de son derece açıktır ve yaşanmaktadır.

Çok yoğun bir biçimde bu savaşı götürürken, aslında politikayı öğrenmeye ve özellikle de halkımıza öğretmeye çalışıyoruz. Savaş, kesinlikle politikanın çok çarpıcı bir öğretmenidir. Herkesi etkisi altına alması da nedensiz değildir. Bu zorunlu ve mutlak bir ihtiyaçtan kaynaklanıyor. En politika bilmez bir halkın çok hızlı bir biçimde yediden yetmişe ve dağdaki çobanından aydınına kadar politikleşmesi, ona olan açıklığından ileri gelmektedir. O halde politikadan bu kadar yoksun bir halkın, günümüzde çarpık bir biçimde politik sahaya yönelişini yadırgayamayız. Hepinizin bu isteğini ortaya koymasını yadırgamadığımız gibi, çok doğal ve daha da gelişerek, yoğunlaşarak geliştirilmesi gerektiğine eminiz. Kısaca gündem politikayla yüklü ve yüzyılların açıklığını gidermeye ve kaybedilen her şeyi o araçla, ki yerinde ve temel bir araçtır, kazanmaya çalışıyoruz. İşte PKK, bunun temel öncüsü, örgütsel ifadesidir. Ve ERNK-ARGK onun daha da ordulaşmış ifadesidir.

Rönesans Yeniden Doğuşun Adıdır

Hayat bütünüyle yeniden canlanıyor. Bütün canlılık bir nevi Rönesansı yaşıyor. Onun için yeniden doğuş bunun sonucudur. Zaten başka türlü de yapılmaz ve yaşanılmaz. Biz çocuklar gibi hem kandırılmış, hem ürkütülmüş ve hatta daha da kötü durumlara koyulmuş bir halk olduğumuz için, en çok gereksinim duyulan şey bize yasaklanmıştır. Buna el attığımızda tarih boyunca ve günümüzde yaygınca yasaklama, harmanlama yöntemleri ile uzak tutulmaya çalışılırız. Ama ülkemizde, yine halkımızla hiçbir ilintisi olmayanlar, her türlü talanı ve çekip-çevirmeyi doğal hakları sayarlar. Sen kimsin, nereden geliyorsun dediğimizde, bizim dilimizden bir sözcüğü bile anlamak istemeden, *“Yasaktır, büyük suç işledin, hakkın idamdır”*

deyip, işin altından sıyrılmaya çalışırlar. Bu, aynı zamanda bizim ne kadar zavallı konumda bırakıldığımızı da gösterir. Yani ev sahibinin karşısındaki Yavuz hırsızdan bile daha Yavuz hırsız rolünü oynamaktadırlar. Hiçbir şey bırakmadığı gibi, evin sahiplerini en ağır yargılamaya ve en ağır katliama tabi tutuyor, biraz ses çıkardım mı sana onu bile çok görüyor. “*Evimdir, emeğimdir, her şeyimdir*” diyor. Oysa sen en büyük suçu işliyorsun. Böyle Yavuz hırsız nerede ve ne zaman görülmüştür?

Bu sorulara yakıcı cevabı vermeden, hiç birinizi fazla onurlu bulmam ve ciddiye de almam. Bütün insanlarımıza karşı en ağır eleştirileri yapmamın temelinde karar gücü ve iddialı olmam yatıyor. Hiç birinizi ciddiye almayacağım. Yavuz hırsızdan daha beter hırsıza, bir şey söylemeden, ona karşı koymadan ne aile namusunuzun, ne mal-mülk hakkınızın, ne de kişilik haklarınızın olduğuna inanmayacağım. Kendini aldatanı, rezilin teki ve beş para etmezini biri olarak değerlendireceğim. Çünkü gerçek bu. Gücümü aslında buradan alıyorum ve sizler de artık bunun böyle olduğunu oldukça görmekte ve yavaş yavaş kendi gücünüzle bir şeylerin yapılması gerektiğine inanmaktasınız. Ama yine de çok sınırlı ve çok yetersiz.

Gücünüzün bile farkında değilsiniz. Bir birey kendini nasıl değerlendirebilir, nasıl çalıştırabilir, bu bile fazla anlaşılmalı değil. Bir çocuğa bile bunları öğretsen, belki çok daha başarılısını yapabilir. Siz ondan da geri kalıyorsunuz. Bunun da bilinen nedenleri var. Dediğim gibi; Yavuz hırsız, en ufak bir hak sahiplenmesini bile, en ağır bir suçlama ile karşılıyor ki, bu tarihi bir düzenleniştir. Özellikle Türk egemenliğinin bin yıllık hikayesidir. TC'nin amansızlığıdır. Kendilerine göre başarmış ve bizi çarpıtıp sapıtılabiliyor. Kendimize karşı bile tanınmaz hale getiriyor. Ve böylece işin içinden sıyrılmaya çalışıyor. Bizim, bunu bir an sorgulamaya çalışmamız onu dehşete düşürdü.

Özellikle benim hakkımda her gün neleri, nasıl söylemek istediği açık. Bütün istediğim bu, ‘gel bir gün seninle tartışmaya girelim’ diyorum. Bu sözden bile dehşetle korktuğunu biliyoruz. ‘Elini uzat’ diyorum, -bir hırsız tutuyoruz ya- elini uzatmakla belki de her şeyi kaptıracağımı sanıyor ve bu kadar çalıp çırpılmış bir hırsızın sonunun ne olacağını dehşetle duyarak kaçıyor. Bu kadar anlamsız davranıyor ve zaten bugün bütün dünya buna hayret ediyor. Özellikle bu, son DEP davasıyla da açığa çıktı. Neden görüşmekten kaçıyor? Neden bazı kavramları böyle telaşlı kullanıyor? Bütün dünya buna şaşıyor. “*Hiçbir hukuki düzenlemede böylesi bir durum yaşanmaz*” diyorlar. Bizce, TC gerçeği az anlaşılmalıdır. Böylece Türk gerçeği sınırlı olarak -ki egemen sınıf gerçeğidir- açığa çıkıyor. Biraz daha altı değildikçe daha neler neler çıkacak. Aslında yaşanan bunun telaşı ve korkusudur.

Bunun açığa çıkmaması için inanılmaz entrikalar ve bastırma yöntemleri geliştiriyorlar. Tabii biz, bu konuda biraz akıllıyız ve onu biraz tanıdığımız için, maskesini düşürdükçe düşürmeyi en temel savaş gerekçemiz sayıyoruz.

Geliştirilen yöntemler ve taktikler onun daha da suçüstü yakalanmasına yol açıyor. Onu asıl ürküten ve herkesi şaşkınlığa uğratan duruma yol açan biraz budur. Dolayısıyla sözüm ona bizi yargılarken, kendisi daha kötü yargılanacaktır. O katliamların -ki çok sessiz bir katliam yürütüyor ve bir an önce telaşla bu katliamı sonuçlandırmak istiyor- sonuçlarını çok yakıcı bir biçimde hem kavrayacağız, hem de ona ödettirmeyi düşüneceğiz. Bugün, savaş sanatımızın en önemli yanı da bu olacaktır. Sessizce yürütülen ve kendilerince son aşamaya vardırılmak istenilen bir katliamın hesabı nasıl verilir, katledenlerin suçu nasıl açığa çıkarılır? Nazilerden bile daha tehlikeli olan bu katliamcılarını, insanlığın mahkemesine nasıl çıkaracağız? Özellikle de hesabını nasıl soracağız? 'Ben biraz iddialıyım, insanım, vatanseverim, demokratiğim' diyenin çok özenle peşinde koşması gereken görevi budur ve bu çok önemli bir görevdir.

Binlerce insanın sorgusuz sualsiz imhası var. Zindanda çürütülen on binlerce insan var. Soruşturma adı altında her türlü işkenceye reva tutulan yüz binler var. Yine milyonlarcası yaşam bile -ki zindandan farksızdır- diyemeyeceğimiz, ölüm sürecinde yaşatılan halkımız ve halklarımız var. Öyle kolay geçiştirilecek bir süreç değil. Bütün bu gerçekler, hiç şüphesiz sizin anlayışınızı belirleyecek, bu anlayışlar sizin görüş ufkunuzu netleştirecek, bu da sizin çizginizi tayin edecektir. Dürüstlüğünüz ve yoğunluğunuz düzeyinde yürüyüş gücünüz ortaya çıkacaktır. Böyleyseniz; yaşamda ve bu savaşta iddialı olmanız söz konusu olabilir. Biz öyle olmaya büyük özen gösteriyoruz. Gördüğümüz gibi bu çok önemli ve mutlaka bir şeyler yapılmak durumunda. Yaşamın bir somutluk kazanması kadar, ondan da öncelikli bu bir insanlık sorunudur. Mutlaka hakkını vermek gerekecek.

Hiç şüphesiz sizler de bu temelde, her şeyinizi bir tarafa bırakarak veya tüm içtenliğinizle gelişıyorsunuz. Çünkü, bu anlamda bu saha; büyük bir iddia, büyük bir yargılama sahasıdır, gerçekleri ortaya çıkarma ve bu temelde haklıyı sorma, haklıyı, doğruyu belirleme ve onun savaşımını geliştirme sahasıdır. Değer biçtik, günlerdir tartışıyoruz, beklentilerinize cevap vermeye çalıştık. Önemli sorunlarınıza cevap verilmiştir. Gerisi gerçekten size bağlıdır. Bu vesileyle bütün halkımıza da her gün sesleniyoruz. Yine sizlerin şahsında seslendik, yine bir çok taleplerinize cevap verilmeye çalışılmıştır. Kullanmasını bilerseniz size yıllarca yeterlidir.

Biraz kafanızı yoracaksınız. Biraz özde yaşamaya, gerçek kimlikle yaşamaya çalışacaksınız, yapabileceğinizi iyi düşünüp kestireceksiniz. Ve böylece 15

Ağustos Atılımı'nın onuncu yılı, bu yıla sığdırılan şehitler, bunun yarattığı cesaret ve fedakârlık sizin için de yeniden doğuşun, gerçek bir kişilik kazanmanın, cesur ve başarılı bir yürüyüşün sahibi olmaya yeterlidir, fazladır bile. İşte biz bunları da böylece sizlere yansıtıyoruz. Ve bu da herhalde insanlarımıza yapılabilecek en büyük iyiliktir.

PKK Hareketi, Özünde Örgütsüzlüğe Bir Cevaptır

Hiç şüphesiz Avrupa'da ki parti-cephe örgütümüz, uzun bir süreden beri oluşturma ve geliştirme çabalarımıza rağmen, kendini yerli yerine oturmaktan uzaktır. Bu, genelde PKK'de böyledir. Şu nokta çok açık ve en çok üzerinde durduğumuz husustur; Kürt halkını örgütlemek sanıldığından çok daha zor ve belki de zaferi getirecek en temel bir çalışmadır. Dünyada Kürt insanı kadar örgütsüz, özellikle kendisi için örgütlenmesini bilmeyen insan yoktur. Örgütlenmeye çok zıt, daha doğrusu kendisi için örgütlenmeye çok tepkili bir kişiliktir. Ve ben kendi çabalarımı çok erken yaşlardan beri örgütlemeye hasrettim.

Şunu çok iyi biliyordum; bu insanları örgütlersen savaşı kazanırsın. Çünkü çok dayanıklı, zorluklara oldukça tahammül eden bir halktır. Fakat mantık yapısı çok zayıf ve çarpıktır. Birleşmeyi bilmiyorlar. Birbirlerine karşı çok tepkilidirler ve dolayısıyla bireysel dayanıklılık düzeyleri düşmanın her türlü uygulamasına, hizmetine açık haldedir ve böyle kullanılıyorlar. Bu açıdan PKK hareketi, bu bahsettiğimiz örgütlenmeyi bilememe ve örgütlenmeyi geliştirememeye en büyük cevabı veriyor. Veya önderlik gerçeğinin kendisi, özünde örgütlülüğe cevaptır. Düşmanın, Kürt gerçeğine yönelik, genelde devrimci örgütlenmeye ve bunun ulusal-sosyal düzeyine, tüm örgütsüzleştirme ve kendisi için bir malzeme olmaktan çıkarma çabalarına etkili bir cevaptır.

Bizim değerlendirmelerimizde esasta bu yaklaşım rol oynar. Siz yeni bir örgütlenme ile tanışıyorsunuz ve böyle sorunlar söz konusu olduğunda büyük bir yetmezliği hem görüyor, hem yaşıyor ve hatta temsil ediyorsunuz. Bu nasıl çözülebilir? Önderlik bu konuda ne yapabilir? Çok büyük çabalar içine girilmiştir ve bu halen en büyük savaşımız oluyor. Doğru örgüt anlayışı ve doğru uygulamayı başaran, zaferin en temel ve en yaman önderi oluyor. Genel olarak halkı biraz örgütlenmeye alıştırdık. Halktan ziyade, PKK içindeki örgütlenmeyi biraz geliştirmeye çalışıyoruz. İnanılmaz bir şey! En büyük mücadeleyi PKK içerisinde, örgütsel sorunlarda yaşıyoruz. Bir gün ağalık yapsın da canı çıksın, bir gün bürokratik taslasın da başına ne gelirse gelsin. Bu hoşuna gidiyor.

Bunu sıkça şöyle değerlendirmiştik; bir günlük paşalık uğruna babasını bile asar. Çingene kültürü. Ve böyle yüzlerce ‘en benim’ diyen kadro, bu yaklaşım uğruna binlerce kişiyi de beraberinde kurban etti. Doğru örgütlesene ve yönetse zafere gidecek. *“Başına otururum, sigaramı tüttürürüm, ağalığı, jandarmalığı yürütürüm, bir günlük de olsa bu keyif bana yeter”* deniliyor. Tabi ki bu, toplumumuzun derinliklerinde yatan bir zaafı ifade etmektedir. Köleliğimizin, düşürülmüşlüğüümüzün ve kullanılmamızın en temel nedeni bu. Bütün çabalarımıza rağmen, ancak sınırlı bir kolektif örgütlenmeye yaklaşıyoruz. Diyebilirim ki, örgüt için yaşamak, örgüt resmiyeti dahilinde yaşamak, örgüt üslubuyla yaşamak en büyük yiğitliktir. Başarabilene bravo derim ve bu en büyük gelişmeye yol açabilir.

Ben halen sizleri örgütlenmeye alıştırmak ve doğru bir örgütlenmeye çekebilmek için amansız uğraşıyorum. Sizin bahsettiğiniz sorunlar benim için bir çırpıda halledilebilir. Çünkü ben bunun kırk yıldır uğraşısıyım ve pratiğini yaşıyorum. Bir insan ne kadar örgütlenilebilir, bir insana ne kadar iş yaptırılabilir, benim bunda ısrar etmem olağan, çekici ve aşına olduğum bir çalışmadır. Ama diğer arkadaşlar içinde bir o kadar boşa çıkarılan, anlaşılmak istenmeyen, öl dersen ölen, ama doğru örgütlen dedin mi, devenin nasıl hendek atlaması zorsa öyle kendini tutabilen tutucu, gerici ve keyfietçi konumda kaldığı çok büyük öfkeyle görülür. Hiç şüphesiz örgütlülük düzeyi eskisi gibi değil. PKK içinde örgüt ölçüleri artık oturtuluyor.

Benim şu anda kendimi en çok verdiğim mesele şudur; PKK içinde merkezi düzey yaratılabilir mi? PKK’de gövde kadrolar çıkarılabilir mi? Ve bunun için çok uğraş verildi Bir örgüt gücü haline getirmek ve onları örgütleyebilen bir konumda tutabilmek için, yirmi yıllık tecrübesi olan arkadaşlara halen çocuklar gibi öğretmek zorunda kalıyoruz. Özellikle emekçi halkın bu konudaki örgütçülüğü dumura uğratılmış. Çok rahatlıkla ideolojik-siyasi ifade onu çalıştırılabilir, ama bunun farkında bile değil. Kullanılıyorsun, kendine gel, seni işbirliğine çekiyorlar dikkat et, sonuç imhadır, bunu fark et diyoruz. Biz olmasak çoktan gider. Ve halen bu savaş yoğun bir biçimde yaşanıyor.

Avrupa’yı biraz dile getiriyorsunuz, işte yurt dışı emekçilerinin içinde nasıl bir örgütlenme geliyor ve nasıl olmalıdır konusundaki endişe, şikayet ve tepkilerinizi dile getiriyorsunuz. Bu, genel gerçeğin bir parçasıdır. Eleştirilerinizin en önemli bir bölümü, buraya hakim olan örgüt ve yaşam anlayışının orada fazla gelişmemiş olmasıdır. Yine halk olarak da, buradaki halkımıza hakim olan örgüt bağlılığı ve örgütlenme düzeyi oradaki halkımızın içinde gelişmemiş. Bunun nedeni oranın kadrosunda bireyciliğinin ve kendi yaşamını çeşitli kurnazca yöntemlerle sağlama alma kaygısının birinci planda olmasıdır. Yine halkımızın da

oradaki katılımı, ülke ruhunu derinliğine yaşamaktan uzaktır. Durumları sınırlı bir katkıdan ibarettir. Bunlar doğrulanabilir.

Hem halkın örgütsel düzeydeki zayıflıklarını görmek mümkün, hem de daha da belirleyici olarak kadroların bireysel yaşamlarını kurtarmak için aslında tam bir ayarlama, orta yolcu tutumun içinde kaldığı ve bunun üslubunu konuştuğu, “*Ne kadar yaşarsam kârdır*” mantığı ile yaşayabildiği eleştirisine ben de katılıyorum. Bu, yoğunca yaşanan bir durumdur. Bu kadroyu özellikle bu durumdan nasıl çıkaracağız? Basit, basit olduğu kadar da tehlikeli bir hesabın sahibi olmaktan nasıl alıkoyabiliriz. Oraya da büyük yüklendik.

Her gün talimat veriliyor, tedbir de geliştirilmek isteniliyor. Alanda yeni yetişenlerden tutalım, tecrübelilere kadar oraya gönderiyoruz. Tecrübeliler gerçekten bastırılmış bir çok duygularını yeni yeni fark ediyorlar. Bunu rahatlıkla gizleyerek veya örgütsel çalışmayla iç içe karıştırarak ve böylece her türlü hesapçılık, kurnazlık geliştirerek, gerekirse kamufle ederek işi idare etmeye çalıştıkları sıkça görülüyor. Avrupa koşullarında yetişenlerin de çok büyük bir yabancılıkları söz konusu. Parti’yi, örgütü ve halkı tanımaları çok zor. Ne verilmişse kendilerini öyle ortaya koydukları ve bunun etrafında bir çok sorunun doğduğu rahatlıkla görülebilir. En tecrübeli, en dürüst diye tabir edebileceğimiz yönetim, merkez de kendini bu durumdan kurtarabilmiş değildir. İyi niyetle bir şeyler yapmak istiyorlar ama, gerçek bir önderlik ifadesi olmaktan uzaklar. Zaten gerçek bir önderlik ifadesi bulmak, dediğim gibi zaferin kendisidir. Ben de her zaman kendime sorarım. Dört tane iyi yardımcı olsaydı, zaferi kesinlikle sağlamıştım. Bir tane Avrupa’dan, bir tane gerilladan, bir tane de siyasi-cephe çalışmalarından olsa yeterlidir. Yardımcıları çıkaramadık bir türlü. Bin defa ölmeye varlar, ama yeterli bir temsile gelmeye yoklar. “*Biraz kendimi yaşayayım, biraz nasıl oluşmuşsam öyle kabul göreyim. Benim tarzıma biraz da sen takıl. Zaaflarımla beni kabul et, bana öl de öleyim, ama dört dörtlük örgüt ölçülerini dayatma. Parti ölçülerini dayatma. Benden biraz bir şeyler kalsın, adeta buna bayılıyorum, varsam zaaflarımla, yetersizliklerimle varım, kişiliğim ve kimliğim budur.*” Genel yaklaşım bu. Tabii ben buna karşı çok büyük bir savaş açtım. Senin bu kişiliğini, kimliğini ciddiye almayacağım. Ama biliyorum direnecek ve sorun çıkaracaksın. Mutlaka incelterek şu veya bu yolla kendini tekrar dayatacaksın.

Şimdi bu ezeli bir hastalığımız ve kadroda inanılmaz ölçüde ortaya çıkıyor. Nasıl aşacağım? Evet benim kırk yıllık sorunum bu. Hiç şüphesiz çözümlerle bir ilerlemeyi sağladım. Büyük bir örgüt gücü olma nasıl sağlanır? Görüyorsunuz, mesela burada sizin gözlerinizin önünde bir çözüm sunmaya çalıştık. Sizleri bile yanımda olsanız amansız çalıştırmasını ve nefes nefese koşturmasını bilirim, bu

güç var. İlk günkü gibi bir katılımınız bile olsa sizi tam bir örgüt adamı gibi çalıştırabilirim, bundan hiç kuşum yok. Ama her şey benimle veya bu kadar yakın denetimimde olmaz. Biraz tarihe bakın; bu çalışmalarını tarihin uzun vadesine de yaymak gerektiği açık. Tabi ki yine herkesin düzeyini çok iyi görmek gerektiği açık.

Önderlik bu konuda kesin başarı konumunda olmasaydı bu gelişmeler olmazdı. Kendisini çözmüş bir kişiliktir ve bu anlamda mücadeleyi kesin başarı ölçülerinde yürüten bir kişiliktir. Şu ihtiyaç var; iyi kadroların, iyi yardımcı kadroların ihtiyacı halen can alıcıdır. Böyle kadrolar olsaydınız sevinirdik, siz de sevinirdiniz, ama çıkmıyor. Ben aylardır, yıllardır genel yapımıza karşı ve sizin için de günlerdir Önderlik çözümlenmesi yaptım. İki de bir diyorsunuz ki; *“İşte Allah’tan bir lütfu bulduk, şaşıyoruz, bu nasıl oldu.”* Öyle değil, sandığınız gibi kendinizi bulmadınız. Kendinizi yaratmanın savaşı çok ilginç ve halen de kendinizi öyle bir yürütüş tarzınız var ki, gerçekten olağanüstü bir yetenek ister, sabır ister, çok ustalık ister

Bu benim işim değil, siz de sorumluluk alın ki, ben de kendi işimi yürüteyim. Buraya geldiniz, bende en ufak bir kusur bulursanız bravo derim size. Varsa gücünüz, yönetim, ilgileniş ve yürüyüş tarzımda ufak bir kusur bulun, *“Şu noktada senin ilişkinin eksikliğini yakaladık”* deyin, ilgimin fazla sonuç almayacağını görseniz bu konuda kendimi ispatlarım, oldukça da iddialyım. Özden tut her türlü biçim sorununa, ilgi düzeyinin yüksekliğinden tut kesin doğruluk sınırlarına kadar bunu gösterebilirim. Bunu zaten size gösteriyorum. Var mı sizde bir yiğitlik? Siz de acaba biraz bunu yapabilir misiniz?

Her zaman şunu söylerim; sigaranıza gösterdiğiniz ilgiyi ve bu tutkularınıza, bireyciliklerinize gösterdiğiniz -aslında yanlış ve yetersizdir, kendinizi birey olarak da fazla geliştirip yaşatmaktan uzaksınız- ilgiyi bizim altın gibi değerlerimize gösterebilir misiniz? Gösteremiyorsunuz, çünkü kendinizi yetiştirmeyi bilmiyorsunuz. Eğitim diyorsunuz, eğitim bu anlamdadır. Olağanüstü eğitici çaba nasıl sergilenir? Büyük bir sabırla yürüttüğüm otuz yıla rahatlıkla sığdırdığım bir eğitsel çalışmam var. Halen bıkmadan, usanmadan eğitimin nasıl verilmesi gerektiğini gözlerinizin önünde ortaya koyuyorum. Siz verilmek istenilenin onda birini bile alabiliyor musunuz? Bunu biraz düşünmeniz gerekir. Evet, şu veya bu kadro diyerek benim yerimi taklit ettiğinizi biliyorum. Ve sonra da *“Bazıları Önderliği taklit ediyor”* diyorsunuz, bu pek hoşunuza gitmiyor.

Bunun suçlusu kendinizsiniz. Önderliği doğru kavransan kimse Önderliğin taklidini yapamaz. Ve bunu doğru kavrayamamak siz halkın kusurudur. Aslında benim ölçülerim son derece somut ve açıklayıcıdır. Bakın, bununla çelişen kadro

kimse bize gönderin. Biz şu çağrıyla yaptık: Genel ölçülerimize uymayan, ben bile olsam yüklenin, bu sizin bir hakkınızdır. Ölçüyü kaçıranı, ölçüyü saptıranı, kullanmayanı, örgüt içinde olsun, halk içinde olsun gördüğünüzde bu konuda görevlerinize sahip çıkın. Ben ölçüye gelin diye sizlerle nasıl savaşıyorum. Her gün kıyameti koparıyorum. Siz de biraz görevlerinize sahip çıkın. Her gün parti içinde bunu söylüyorum. Bana bu kadar şikayet raporları yazacağınızda, diyorum ki; yanı başındakilerle sıkı bir tartışmaya girip bu sorunları çözün.

Yirmi kişilik bir takımla bir yıldır berabersin, doğru bir örgüt çalışmasına, eğitimine katkıda bulunamıyorsun. Sen kimsin? Ne hakla, ne cüretle bana bunu bildirirsin? Benim bin bir işim var, milyonların veya bir halkın en tarihi sorunlarıyla uğraşıyorum. Sen ise aylarca birlikte kaldığın grubun küçük işleriyle uğraşamıyorsun. Avrupa gibi rahat bir çalışma alanında basit bir komite çalışmasına, bu komitenin örgütsel işlerine, onun tartışma, karar sürecine güç getiremiyorsan senin bir zavallıdan farkın olabilir mi? Tabii bunu çok açık söyleyeceğim.

Öyle fazla yıpratıcı bir durum yok, tehlike yok ve fazla yıpranmış da değilsiniz. Avrupa’da bir bölge çalışması nedir ki; kitleleri bellidir, onlara verilmesi gerekenler zaten sınırlıdır, bellidir. Sınırlı bir görevdir. Tarzı, temposu da rahatlıkla bulunabilir. Yapılması gereken saygıdır, yoldaşça ilişkilerdir, birbirini ikna etmedir, görev bölümü yapmadır, denetlemedir. Yoldaşça işini yaptın mı, düzeninde eksiklik varsa uyarıp, görevini yerine getirirsin ve bu işler olumlu biter. Bu çok basit.

Bizim yerimizde olsaydınız ne yapardınız? Karşınızda bin yıldır katliam yürüten bir güç var, bunun inanılmaz taktikleri var ve hemen hemen her gün uyguluyor. Peki, artık bunları göreceksiniz diyeceğim, ama ne gezer. Bizim temel sorunlarımız var, düşürülmüş yanlarımız var. Onu görebilir misiniz? Mümkün mü aklınıza gelsin? Düşünün ki, kendi basit sıkıntılarınızın altından bile çıkamıyorsunuz. Geri bir düzey tabii. Bakın biz ise, ne kadar kapsamlı işlerle uğraşıyoruz. Ve yöntemimiz şikayet değil, çözümü esas alır. En azından bulunduğum sahada çatlak bir ses çıkamaz.

Şunu da söyleyeyim; bastırmiyorum, dikkat edin burada en ufak bir bastırma yok. Sizin üzerinizde bir bastırma değil, olağanüstü bir demokrasi uygulanmıştır. İçten katılıyorsunuz, içinizden bazıları ilk defa böyle konuşmaya başladı, ilk defa diliniz burada çözülmeye başladı. Bu demokrasidir ve özgürlük yaklaşımıdır. Ama disiplin var, nefes almamacasına dinleme ve bağlanma gereğini duyuyorsunuz. Bu disiplinin ve örgütlenmenin esasıdır. Kim yapıyor? Görev anlayışım bu durumu ortaya çıkarıyor. Genelde PKK’nin büyüklüğü, bu örgüt

anlayışından ileri gelmektedir. Zaten çok ustaca savaştığım için böyle bir örgüt disiplini var, bunu az çok sağlıyorum. Ölçüler bunu tutar. Bununla oynanamaz. Çok deneyip, çok kez yerle bir etmek istediler, ama örgütsel derinliğim ve tedbirlerim o kadar var ki, o denli hazırım ki bunu yapmaları mümkün değil.

TC'nin en fazla kendine güvenen provokatörleri de çıktı; çok akıllıydılar ve kendilerini müthiş eğitmişlerdi, ama başaramadılar. En ağayım diyenler, en paşayım diyenler kendilerini çok kurnaz sandılar, çok hesap yaptılar ve tanınmaz hale geldiler. Bu alanda kendi işlerimi yürütürüm, ama sizin de biraz kendi işlerinizi yürütmeyi bilmeniz lazım. Neden böylesiniz veya polemik yaratıyorsunuz diye ayıplamıyorum. Fakat siz de büyüklüğü kendinize yakıştırmalısınız. Bunca yaşam tecrübeniz var, fakat basit bir örgütsel meseleye güç getiremiyorsunuz. Nedir, bu kadar mı zavallısınız? Çevrenizi eğitip, örgütlemek zor mu? Alın bizim kitapları okuyun, kasetleri seyredin, kadrodan bunları isteyin, vermedi mi üstüne gidin. Önderlik emridir, vereceksiniz deyin. Görevini yapmıyorsun, sen örgüt bozguncususun, kabul etmiyorum deyin. Bütün bunlar gözlerinizin önünde.

Ben öyle tahmin ediyorum ki, siz halen kendinizi yüzde bir bile değerlendirmeyi bilmiyorsunuz. Maalesef açığa çıktı ki, zaten çok geç ve yanılığlı başlıyorsunuz, aslında bir anlamda kendinizden şikayet ediyorsunuz. Bu, şu anda Kürt halkının yaşadığı genel bir durum. Bunu da biraz anlayışla karşılıyoruz. Ama bu, sürekli böyle kalmalı veya devam etmeli anlamına da gelmez. Artık bir yerde kadro olacaksınız, gelişeceksiniz ve cevap olacaksınız. Başlarken; politika nedir tanımını yap, görevlere nasıl yaklaşılmalı, bir çırpıda göster dedik. Zaten siz de bu işin talibisiniz, işleri doğru yola koyun. Ayıp değil, ayıp olan bile bile öğrenmemek, bile bile imkan dahiline gireni yapmamaktır. Ne kazanırsınız ki, hiç! Tam tersine her şeyi kaybedersiniz. Altın gibi bir çalışma öngörüyorlar; seni doyuruyor, şereflendiriyor, dosta-düşmana karşı güç haline de getiriyor.

Bu, en insani olan durum değil de nedir? Niye böyle olmak istemiyorsunuz? İlla atadan kalma ve düşmanın körüklediği yöntemlerle birbirimize girme, birbirimizi boşa çıkarma ve dinlememede ısrar ediyorsunuz. Bu kimin mesleğidir, kimden kalmadır? Açık ki düşmanın mesleğidir, ondan kalmadır. Ne cesaretle devam edebilirsin, buna hakkın var mı? Hayır! Siz "*Yine de ben böyleyim*" diyorsunuz. Bende diyorum ki, hayır böyle olamazsın. Bu bir suçtur, buna dur diyecek, kendinden başlatacak ve çevrene yayacaksın.

Aslında insan size daha fazla şans verse, onu doğru yolda kullanma yerine; nereden başlar, nereden biter, ne kadar kaybettirir, fırsat nasıl elden gider belli olmaz, çok sonradan aklınız başınıza gelir. Belki anlarsınız, fakat olan da size olur. Bu durumu ortadan kaldırmak istiyoruz. Fırsatı yakalayan, ona tarzı ve tempoyu

dayatan, kesin başarı sonucunu çıkararak bir dönemin içindeyiz. Veya Önderlik demek, PKK demek budur. Düşmanı da bitiren tutum ve temel çalışma tarzı budur. Bunu bilecek ve kendinize yedireceksiniz. Yani söylediklerim çok açık, iyi şeyler ve doğru sonuç çıkarıcı yaklaşımlardır.

Niye kendinize hakim olamıyorsunuz, niye bu konuda bir disiplininiz yok ve ne zaman olacak? Ben daha sizin için ne yapayım? En yeni katılanınıza da son derece anlaşılır konuşuyorum. Yapabileceği işlerin ne olması gerektiğini ona açıyor ve kaldıracabildiğin kadar yap diyorum. Yüreğindeki de yeterli. İki komşuya bir propaganda yapsan da, önemli bir mektup yazsan da olur. Bunu size hep söyledim. Baktın ki kendini daha güçlü sayıyorsun, o zaman bir örgüt temsilciliğine soyun. Daha da yiğit olduğuna güveniyorsan çek silahını. Bu sana bağlı, zorlama yok. Kendini ölç-biç ve öyle kat. Bunu da yapamayacak durumdaysan, sen bir zavallısın ve kendinle oynuyorsun. Benim de şu an ki durumum; bir halk için neyi yapabiliyorsam ona cevaptır.

Düşünün ki, eğer haddimi-hududumu bilmeseydim, böylesine amansız bir savaşa karşı nasıl ayakta kalırdım? On altıncı yılımda iyi sabrettim, ayağımı çok denk attım. Herkes bizi hep atar tutar sanır, ama öyle değil. Olağanüstü bir ortamı değerlendirme, ne çıkarılabilir onu görme, bunun bütün davranış inceliğini sorumluluğu ile gösterebilme oldukça gereklidir. Ve bu önemli bir gelişmeye yol açtı. Altın gibi yerleriniz ve fırsatlarınız var, ancak bakmasını bile bilmiyorsunuz. Ondan sonra da bizden ilgi bekliyorsunuz, size ‘ne kadar iyi arkadaşsınız, başarılı adamdır’ dememizi bekliyorsunuz, bu mümkün değil. Benim ölçülerim var. Neyi, nasıl kazandığımızı çok iyi bilirim. Neyi, nereden alıp, nereye getirdiğimi çok iyi biliyorum. Seni ölçmeyecek, tartmayacak kadar zayıf değilim. Kendini de maskeleyip sunma veya farklı göstermene gerek yok. Ulusal kurtuluş işlerinde kesinlikle ölçüyü en iyi değerlendirecek güce sahibim. Şimdi bunu daha iyi anlamanız gerekir. Yüreğinizde ve düşüncenizde tam vurun, nasıl olması gerektiğini bilirsiniz, sağlıklı adımlar atabilirsiniz.

Söylediklerim aslında çok zor veya ulaşılmaz şeyler değil. Kendine hakim olma, kendini tanıma, koşulları tanıma, ne yapmalıyız, nasıl yaşamalıyız sorularına böylece biraz cevap verme. Başlarken de söyledim; aslında ben en güzel cevabı teşkil ediyorum. Büyük tutkuyla, insani ve bin yılların susamışlığıyla bir cevap oluyor. Bu gücünüz yoksa ne istiyorsunuz benden? Ne geziyorsunuz PKK'nin içinde? Buna çok büyük öfkem vardır ve derhal kapı dışarı etmek isterim. Sende sınırlı bir insan hassasiyeti yoksa, kendi kimliğine, cibilliyetine ve varlığına bir saygın yoksa kimsin? Tabii bunlara değer vermeye de gerek yok. Bütün çabalarımıza rağmen eğitilemiyor, akıllanamıyor. Bizi kullanmak istiyor.

Bahsettiğiniz kişiler, gerçekten büyük emeklerin, milyonlarca halkımızın, binlerce şehidimizin, bu kadar tutuklu, işkence çekenlerimizin omuzları üzerinde yükselen bir mücadelenin etkilerine dayanıp çok sorumsuzca yaşamak isteyenlerdir. Bunların içinde Avrupa'dan gelenlerde var. Tekrar söylüyorum; ya bu yaşamı terk ederler, ya da gerçekten onu sudan çıkmış balığa çeviririz. Ben bunu her gün defalarca gerilla içindekilere de söylüyorum. Herkes az-çok değerleri geliştirme savaşımızı bilerek yaşamalı. Size yaşamayın demiyorum. Kral gibi de yaşayabilirsiniz. Ben de yaşıyorum, ama bir çalışma tarzım var, bir göreve bağlılık tarzım var. Her şey veya bütün yaşam buna hizmet ederse gerekli. Savaşa hizmetimin, örgüte, Parti'ye fazla katkımın olmadığını bilmesem, o zaman ben bir ölüyüm demektir. Fakat oldukça katkılıyım, oldukça sonuç alıcıyım, en yaman, en yaşayan ve yaşamaya en fazla hakim olan biriyim. Tüm bunlar temeldir.

Avrupa'ya gidenler yaşamasınlar demiyorum, biraz nefes alsınlar. Kolay koşullarda hem daha iyi çalışsınlar, hem de yaşasınlar. Ama o gidip, *“Ben burada nasıl sürekli kalabilirim veya buranın olanaklarını kişisel keyfime göre nasıl kullanırım, nasıl çarçur ederim”* diyorsa, onu yakasından tutacağız. Kimsin, nesin diyeceğiz. Bu mücadeleyi kazananlar sen böyle yaşayansın diye mi imkanları sundu? Zaten bunu aklına getirdikçe bozuluyorlar, kullanma bozgunculuğu, provokasyonculukları bu temelde geliyor. Bana yıllardan beri bu çok dayatıldı. Her yılda bir provokasyon dayatıldı. Avrupa'nın sunduğu yaşama göz dikiyor. Örgütün bunu elinden alacağını biliyor ve o açıdan örgüte meydan okuyor. Adına da halen *“Diktatörlüğe karşı çıkış tarzı, demokrasi anlayışı”* deniliyor. Aslında ne demokrasiden anladığı var, ne diktatörlükten, ne önderlikten, ne de kendisinden. Canı istiyor, insan canı istemekle yaşamasını bilmez ki. Bu çok gafil bir yaşam tarzı oluyor. Bu kişilikler kesinlikle derhal bu gafletten uyanmalıdırlar. Hünerkom'dan Kürdistan Komitelerine, bölge temsilciliklerinden sıradan çalışana, merkeze ve en benim diyen PKK temsilcisine kadar; eğer bir yiğit gibi yaşarsanız bravo size.

Benim de bir yaşam tarzım var. Şu anda halkın büyük ilgisi ve olağan üstü yaklaşımları var. Maddi, manevi her yönüyle kendini katıyor. Belki de bir padişahın daha etkili yaşayabilirim. Ama çalışma tarzım benim için her şeydir. Örgütle ilgileniş tarzım halen beni sürükleyen tek etmendir. Bu ilgiyi aksatmam aklımdan bile geçmez. Üzerine çok rahatlıkla konup, anladıkları anlamda pašalık böyle olur demek, esef ettiğim bir durumdur. Zaten bu konumumdur ki, bizi halen gittikçe güçlendiriyor ve etkileyici hale getiriyor. Anlayamadıkları veya bazılarının gafleti şu; bu değerler rüyalarında bile görmedikleri değerlerdir. *“Bir daha bu fırsatı yakalayamam, kullanırım kullanabildiğim kadar, harcarım harcayabildiğim*

kadar” diyorlar. Dedim ya bir günlük paşaysalar bu onlara yetiyor. Bunu çok denediler, yaptılar da. Sonuç; çok kötü gittiler.

İstemememize rağmen en kötü uygulamaların pençesinde kıvranıp gidiyorlar, halen de öyleleri var. Öyleleri örgüt içinde olmamalı. Örgüt adına bunların böyle yaşaması kesinlikle olmamalı. Kaçsalar da kurtulamazlar. Gizlenseler de uzun süreli gizlenme olanakları yoktur. PKK olayında gizlenme olmaz. Gizleyebilseydi, TC kendisini gizlerdi. Biz, onun bu kadar suçunu ortaya çıkaran bir hareketiz. Kürdistan toplumu çok düzenbaz, kurnaz ve sahteliklerle örülmüş bir toplumdur. Gizleyebilseydi bu toplum kendisini bizden gizleyebilirdi. Bunların hepsini biz ortaya çıkardık.

PKK netleşmiş bir ortamdır. Bu ortamdan kendini kim gizleyebilir, kim değerleri kamufle ederek kendini yaşayabilir. Böylelerine gafiller derim. Kendilerini aldatıyorlar ve çarpılacaklar. Ne madden, ne manen, ne de düşünce itibarıyla öyle güçleri de yok ki, örgüte karşı çıksınlar. Bir beladırlar. Bilsinler ki; gerçekten hasta olsalar bir köşede belki idare ederiz, yaşatırız. Fakat içimizde, onu örgüt sorunu olarak tutamayız.

(...)

Bu konularda ölçü sahibi olmanız için örgüt değerlerini iyi anlamak ve onun iyi temsilcisi olmak gerekir. Bunu siz yapamıyorsunuz, yoksa biz ölçüleri verdik. Biraz yiğitlik ve değerlere saygılı bir yaklaşım, bu bahsettiğimiz bütün sorunları bir çırpıda çözmeye yeter de artar bile. Yiğitlik sizde yoksa ben ne yapayım? Değerlere doğru bağlılık yoksa, bunun bilinci, tarzı sizde gelişmemişse kendinizi suçlayacaksınız. Kendinizi koca karılar haline getirmişsiniz. Elbette sizi böyle süründürürler. Bir köylü kurnazı çıkar sizi istediği gibi kullanır. Bir küçük burjuva kurnazı sizi allak-bullak eder. Neden? Çünkü siz zavallısınız, kullanılmaya alışmışsınız. Öncelikle eleştirileriniz kendinize olmalıydı. Bakın, dünya birleşti beni kullanabildi mi! Ben her şeyi dünyadan koparmadım mı!

Düşünün ki ben, Kürdistan için değerleri en başta TC’den nasıl kopardım? TC’ye liseden itibaren borçluydum, ona dayanarak okudum. Ve halen TC’ye yaptırdığım masraf, yalnız maddi planda sorumluluğumuz altında geliştirilen, kendi söylemleriyle dört yüz trilyondur. Yıllardır PKK’yi dayatarak TC’yi çözüyor ve yaşamasına imkan vermiyoruz. Biz, en azgın düşmana karşı böyle davranmasını bilen bir hareketken, bu hareket böyle oluşturulmuşken, işte bunun büyük ustalığı söz konusuysen, sen nasıl değerleri çarçur edersin? Anlayış bunun neresinde? PKK’yi anlamayla, Önderlik gerçeğini kavramayla, senin bu yaşamın arasındaki ilişki nerede? Böyle nasıl yiğitleşecek, nasıl saygıdeğer bir konuma geleceksin? PKK’nin iyi bir kadrosu, hatta iyi bir dostu veya sempatzanı olmak istiyorsan

bunları bileceksin, bunun başka çaresi yok. Çünkü bir halk için, bir ulus için ölçü gerekiyor. Yani biz deli miyiz, neden bütün yıllarımızı bu işlere acımasızca veriyoruz.

İnsanlığa karşı şöyle alınımız ak, itibarımız artıyor diye bahsediyorsunuz. Acaba o nasıl geliyor? Bunun tarihçesini biliyor musunuz? Bilmezseniz saygısızsınız. Alnınız açık, hatırınız var. Bu nasıl ortaya çıktı? Büyük çabalar nasıl geliştirildi? Eskiden grupta adım bile anılmıyordu. Ve hatta adımı andığım zaman kendi kendimden utanıyordum. Şu anda hepiniz itibar kazandınız. Bunun kıymetini takdir etmezsen, şükran duygularını diri tutmazsan tabi ki bir gafil olursun, bir bastırmacı, bozguncu olursun ve kendini de akıllı sanırsın. Yanlış! Şimdi görüyorsunuz ki, tüm bunlar PKK dersleri oluyor. Aynı zamanda eğitimidir ve biz de olağanüstü bir çalışmayla bu eğitimi vermek istiyoruz. Ve sizler için de bu değerlendirmeler tam bir konferans, bir kongre havasında geçti, sizi her türlü sağlıklı kararlara ulaştırabildik. Önümüzdeki ufak-tefek sorunlara çok rahatlıkla çözüm gücü olabilirsiniz. Ben onlara sorun da demiyorum, zamanla halledilecek meselelerdir.

Sizden daha fazlasını beklemeliyiz ve daha fazlasını başarmalısınız. Bu sizin için de adeta uzun bir süreden beri ihtiyacı duyulan bir susuzluğun giderilmesidir. Böyle yaklaşım göstereceksiniz. Bu aynı zamanda kendinizi biraz yığitleştirme, adam etme hareketidir. Kendinizi buna layık görün, yakıştırın, kazanan siz olacaksınız.

Avustralya'daki Kürdistanlı Yurtsever, Emekçi Halkımıza!

Değerli Yurtsever Halkımız!

Aranızdan gelen bir grup parti taraftarlarımızla da yaptığımız tartışmalar gösterdi ki, dönem sizin için de yurtseverliğe dönüş, ülkeye bağlanış ve PKK öncülüğünde hızlı gelişmeler sağlama dönemidir. En uzağa savrulan bir halk kesimimizsiniz. Yaşadığınız büyük zorluklarla ve yine şu anda sahip olduğunuz olanaklar, belki bir çok şeylerin bitirilmesi pahasına kazanılmıştır. PKK'ye katılmaya ve bu anlamda yurtseverliğe dönmeye çalışırken, şüphesiz bazı sorunlarınız ortaya çıkacaktır. Bu yeni bir gelişmedir, sahihsiz olmaz. Fedakârlık yapmadan, yine belli bir kişilik alt üst oluşumu yaşamadan bu yeni döneme katılmak söz konusu olmaz. Gelen dostlarımızın şahsında da ortaya çıkan budur. Kaldı ki çok heyecanlısınız. Oldukça da yetenekleriniz var. Oraya gitmeniz bile belli bir kabiliyetinizin olduğunu ve belli bir olanağa kavuştuğunuzu gösterir. Hiç

şüphesiz uluslararası alanı tanıyorsunuz. Kürdistan ölçülerine göre belli bir maddi dayanma gücünüz de ortaya çıkmıştır. Oldukça özgür koşullarda yaşamayı da bilmişsiniz. Bunu artık ulusal kurtuluşun hizmetine verme zamanıdır. Bu temelde Parti'yi iyi kavramanın ve onun ölçülerine bağlanmanın zamanıdır.

Parti uzun süreden beri sizlerle ilgilenmek istedi. Hatta temsilcilik düzeyinde bazılarını yolladı. Bunların istenilen ölçüde olmadığını biliyoruz. Zaten sizlerin de bunları dört dörtlük Partili diye almanıza gerek yok. Sadece bir şeyler versinler, hiç yoktansa böyleleri olsun anlayışıyla verilmiştir. Ama esas olan, belgeli olarak da size sunulan parti değerlendirmeleridir, çözümlenmelerdir. Bunlar da elinize ulaşmıştır. Ülkedeki savaş, zaten sizi her gün çalkalandırmakta ve derinden yurtseverliğe bağlamaktadır. Düşmanın, her gün dünyayı bile etkileyen vahşeti, işte daha yeni olan DEP yargılanmaları, günlük katliamlar sizi inandırmaktadır. Yine, basın-yayın olanakları artmıştır. Her gün bu konularda değerlendirmeler yapılmaktadır. Dünya öğreniyor, hiç şüphesiz siz de gerçeklerimizi öğreneceksiniz.

Gelen dost grubu, -hatta çoğu partili olabilecek kadar güçlüdür- rahatlıkla Avustralya'daki Parti temsilciliğine, yine ERNK temsilciliğine yeter de artar bile. İnanıyoruz ki, özellikle bundan sonra bu temsilcilerimiz, sadece oradaki sorunlara çözüm gücü olmakla kalmayacak, daha fazlasını ülkeye taşıracaklar. Maddi ve manevi anlamda ülkeye taşırmayı bilecekler. Bir defa oradaki bütün kitemizi yurtseverlik saflarına çekecekler. Etkilenmedik, örgütlenmedik tek bir aile kalmamalıdır. Ülkeye kadar uzanan çevreleri vardır. Bu çevreleri de, bu mücadeleye bağlamayı kesinlikle bileceksiniz. Çünkü koşullarınız buna imkan veriyor.

İçinizde daha aktif yönelmek isteyenler olacaktır. Bunda da zorlama yoktur. İçinizde bazılarının katıldığını biliyorum, değerli katılımlardır, oldukça özlü ve ölçülere gelmekte kararlıdırlar. Daha fazlası da ortaya çıkabilir. Gücünüz ölçüsünde, gerekirse her aileden birisini gerilla saflarına, profesyonel savaşıyla katılmasını bir hedef olarak önünüze koymalısınız.

Sizlere bu grubun şahsında seslenirken; mücadelemizin ne durumda olduğunu görüyorsunuz. Biz 15 Ağustos Atılımı'nın onuncu yıldönümünü büyük bir başarıyla geride bıraktık. Gerçekten bu yıldönümü için söylenecek olan şudur; Kürdistan halkı yeni yeni bir çeki düzeni yakalamıştır. Bu anlamda gerilla ordulaşması bir daha sökülmeyecek kadar kendini örgütlemiş ve savaşıma çekmiştir. Sizin için en büyük müjde, kesinlikle böylesine bir ordulaşmayı, savaşıma diri ve sürekli kılmaktır. Bunun müjdesini verebiliriz. Bununla da halkımız tümüyle ayağa kalkışını ve savaşımını sürdürmektedir. Yurt içi ve yurt dışında her düzeydeki halkımızın uyanışı, örgütlenişi gelişerek devam etmektedir.

Ve bunun küçük bir parçası da sizsiniz. Kendi gelişmenizde de görüyorsunuz ki, bir halk uyanıyor ve herkes bir arada bir kale görevi, iyi bir savaşım mevzisi rolünü oynayabilecek durumdadır. Etkimizin ulaşmadığı tek bir yer kalmadı.

Avustralya kıtasının en uzakta olmasına rağmen burada da ne kadar güçlü olduğumuzu görüyorsunuz. Asya kıtası, Afrika kıtası, Avrupa kıtası hatta Amerika kıtasında da daha fazlasıyla güçlüyüz. Bir giremediğimiz Antartika kıtası varsa, o da insandan yoksun olduğu içindir. Sadece mekansal yayılmak değil, insanlığı derinden etkileyecek bir gelişmenin de içindeyiz.

Biliyorsunuz ki, ülkemiz insanlığın beşiği olan Ortadoğu'nun kilit ülkesi. Kaderimizi elimize almaya çalışıyoruz. Öyle inanıyoruz ki, önümüzdeki dönem de sadece ülkede değil, bölgede de etkinliğimizi oldukça arttırıp, -dernekleşme de dahil- siyasal gelişmelerin en anlamlı ve ufuklu imkanını yakalayacağız. Şimdiden kazandıklarımız bunun teminatı, bunun başarılabilceğinin ifadesidir. Bu sizin için de büyük bir umut, umut olmaktan da öteye, gün be gün gerçekleşen ve onsuz yaşanmayacak olan bir yaşam gerçekliğimizdir. Bunu her zamankinden daha iyi anlamalı böylece kendinizi tanımalı, ülkenizi tanımalı ve özgürlüğünüzü elde etmelisiniz. Bizde en eksik olan bunlardır. Bu yönüyle de kendinizi tamamladığımızda belki de dünyada bizden daha güçlü bir halk olamaz. Hatta en arkadaki bir halk, en öne geçen bir halk bile olabilir. Ve sizleri bu temelde selamlar, 15 Ağustos Atılımı'nın sizler için de önemli bir gelişmenin başlangıcı olmasını diler, tekrar saygı ve sevgilerimi sunarım.

Şimdi Avrupa'ya da diğer grubumuz şahsında seslenmek istiyorum.

Avrupa'daki Yurtsever, Emekçi Halkımıza ve Tüm ERNK Çalışanlarına!

Değerli Yurtsever Halkımız ve Tüm Çalışanlarımız!

15 Ağustos Atılımı dolayısıyla sahamıza gelen bir grup emekçi taraftarımızın şahsında bir kez daha sizleri, yaşam koşullarınızı, özellikle de mücadele sorunlarınızı yakından tartışma imkanını bulduk. Hiç şüphesiz yıllardan beri, Parti hem size bir çok şey verdi, hem de sizden epeyce değer aldı. Maddi katkılarımız, savaşçı katılımınız mücadelemizde vazgeçilmez bir ağırlığa sahip olmuştur. Ve halen de en verimli ve kapsamlı bir biçimde bu işlevini sürdürmektedir.

PKK'nin 1980'den sonrası gelişiminde, emekçi halkımız kesinlikle belirleyici bir rolün sahibidir. Bir Ortadoğu'daki halkımızın, bir de Avrupa'daki

halkımızın emeği, katılımı ve katkısı olmasaydı ne PKK böyle bir PKK olabilirdi, ne de ARGK, ERNK böyle bir gelişmeye ulaşabilirdi. Ve kesinlikle 1980 sonrası, PKK'nin güç kazanmasında ve yine silahlı savaşımın gelişmesinde belirleyici bir yeriniz var. Fakat bu böyle olmakla birlikte, çok iyi çalıştığınız, çok yeterli olduğunuz halde, 'bundan daha fazlasına gerek yok' deme durumunda olmadığınızı, tam tersine daha fazla çalışmanın ve hatta ilk defa verimli bir çalışmanın başlangıç aşamasına ayak bastığınızı söyleyebilirim.

Şimdiye kadar yapılanlar bir hazırlıktı, asıl çalışma bundan sonrası içindir. Siz Parti'yi şimdi daha iyi tanıdınız, yurtseverliği şimdi fark ediyorsunuz. Bu bir başlangıçtır. Biz de on-on beş yıldır sizlere ulaşmaya çalışmamıza rağmen, ancak sınırlı olarak ulaşabildiğimizi söyleyebiliriz. Gösterdiğimiz sabır ve bizim adımıza yapılan her türlü yetmezliğe katlanmamızın sebebi, size sağlıklı ulaşabilmek içindir. Aslında bağlılığınız güçlü ve oldukça kapsamlıdır. Artık sizlerle daha fazla iş geliştirebiliriz.

Orada Partimiz adına çalışanlar, merkezden tutalım bölgelere kadar, çok çeşitli yetmezlikler, yanlışlıklar ve hatta kabul edilmez tutum ve davranışlar içindedirler. Bunu biliyorum ve zaten şunu söylemekten de geri durmuyorum; bunlar adeta halk için çalışan, halkı ilerletenler olmak yerine, oldukça geriletken bir konuma düşmekten kendilerini kurtarmıyorlar. Ayak bağı olmayı, ağır bir bürokrasiyi ve kendini yaşatmayı esas almaktan çekinmiyorlar. Bunlara sert eleştirilerimiz oldu. Siz halkımıza da bir kez daha bunu çok açıkça böyle olduğunu belirtmekten çekinmiyorum. Çekinme şurada kalsın, bizimle sizin arasında yer alan bu örgüt çalışanlarının üzerine gitmenin bir görev olduğunu da söylemeliyim.

Ben siz emekçilerde fazla kusur bulamam. Sizin kusurunuz; eksikliğiniz bilinçsizliğiniz ve duyarsızlığınızdır. Bunları da hızla aşılıyorsunuz. Bundan sonrasını en iyi biçimde yapacaksınız. Fakat daha fazlasını yapmanız gerekir. Çok çalışmak ve özellikle bundan sonra çok fazla mücadele vermek istiyorsunuz. Öyle sanıyorum ki vermek istediklerimizin yüzde birini bile alma imkanını yakalayamamışınız veya oradaki örgütümüz size bunu vermemiş. Siz de oldukça katkıda bulunmak istiyorsunuz. Yetenekleriniz, gücünüz, olanaklarınız var; köyleriniz, akrabalarınız ve diğer yakınlarınızın hepsini devrime çekme imkanlarınız olmasına rağmen, bir örgüt çıkıp da şöyle yapmalısınız demiyor, hatta bunu dayatmıyor ve görevlerinizi size hatırlatmıyor. Tam tersine en az ilgiyle, çok şey yapabileceğiniz halde sanki yapma gereği hiç yokmuş gibi bir yaklaşımla boşa çıkarıyor. Ne siz bunu kabul etmelisiniz, ne de ben asla bunu kabul etmeliyim. Bunu örgüt temsilcilerimiz yapamıyorsa, giderek biz yapmalıyız.

Parti, örgüt sizin içindir. Sizin için olamıyorsa, “*Biz halk olarak kendi kendimiz içiniz*” deyin. Parti gökten inmiş değil, sadece bir araçtır. İyi köprü rolünü gördü mü, size iyi değer taşıdı mı başınızın üstünde yeri vardır. Baktınız fazla bir şey veremiyor, kırıp döküyor, basmayın ona, ağaç olarak güvenmeyin. Kendinize güvenin. Çünkü Önderlik de gerektiğinde Parti’den daha fazla size ulaşmayı bilen bir kurumdur. Bazen kendimi Parti yerinde, hatta daha fazlasında tutuyorum ve size ulaştırıyorum. O zaman yine bizden öğrenin, ihtiyacınız olan her şeyi bizde bulabileceğiniz gibi, görevlerinizi de bilince çıkarabilir ve çözüm gücü olabilirsiniz. Bu anlamda çaresiz değilsiniz. İki de bir yeni kadro geliyor, istediğinize sizi kavuşturamıyorsa, beklediğinizi göremiyorsanız “*Filan acemi, filan zarar veremez*” diyebilirsiniz. Kadromuz da kendini böyle tanımalı.

Kan-ter içinde çalışılmadığını çok iyi biliyoruz. Ülkemizde karnını bile doyurmak meseledir. Oysa bazıları örgütün sırtında ağa gibi yaşayacak, görevi de sanki halkı bastırmakmış, bozgunculukmuş gibi davranacak. Hayır, biz enayi değiliz, bunları bir çırpıda köşeye oturturuz. Kimdir bu? Kenarda kendinden mamur, pehlivanlar, evliyalı gibi, onlar kimdir? Bir şey vermediği açık. Üslup bozukluğu veya yoldaşça olmayan yaklaşımları varsa, o zaman atın bir tarafa. Ben örgüt içinde de bunu söylüyorum. Böyle yoldaşlık ölçülerini zorlayan, değer sunmak yerine bile bile çarçur eden olursa devamlı yakasından tutun. Zaten iyi bir devrim savaşçısı kesin böyle olmasını bilendir.

Düşman bizimle oynadığı kadar oynadı. Bozguncular ve provokatörler zarar verdikleri kadar verdi. Biz de bunlara karşı amansız savaştık. Düşmanın, örgütümüzü bozma girişimlerini ilk defa tamamen boşa çıkardık. Onun dolaylı müttefiklerini, işbirlikçilerini, her türlü provokatif, kışkırtan, tahrik eden ve bozan temsilcilerini de durdurduk. Doğrusunu çok rahatlıkla hem egemen kıldık, hem de pratikte birleşen ve kazandıran örgütü size sunduk. Sahip çıkmak, onunla savaşmak sizin işinizdir.

Bazı şikayetleriniz var. Hem örgüt çalışanı, hem kitle halk olarak bana yüzlerce mektup gönderiyorsunuz. Ben de size cevaplarını veriyorum. Cevapları çoktan verdim ve her gün tekrarlıyorum. Ancak siz öğrenmesini ve yerinde uygulamasını bilmiyorsunuz. ve bu sizin kusurunuz. Yetki mi istiyorsun? Genelde bütün halka bu verilmiştir. Ben her zaman şunu söyledim; bildiğiniz bazı doğrular var, birisi temsil etmiyorsa ben de olsam yüklenin. Örgütün çalışma tarzı, temposu var, temsil edemiyorsa, merkezimiz de, Avrupa temsilcimiz de hatta sıradan bir çalışan da olsa onu eleştirebilmeli ve “*Hizaya gel*” diyebilmelisiniz. Bu hem yetkiniz, hem hakkınız, hem de görevinizdir. Sahip çıkacaksınız.

Biz, kimseye ağalık yapsın diye yetki vermedik. Hele benim adıma, bütün gücünü benden alsın, dolayısıyla da halktan alsın ve gelsin orada kendini sahtekârca hak etmediği bir yaşam içinde tutsun. Düşmandan önce bunları çözelim. Beni kullanmalarına ve taklit etmelerine hiç gerek yok. Benim ne olduğum ve nasıl çalıştığım çok açıktır. Emek savaşıçılığım belli, yetişmem belli, taklitlerim belli ve dünya alem beni tanıyor. Bu taklitçiler mi tanımıyor? Ve onlar mı bizimle oynayacak, kim bunlar? Onlara şunu söylüyorum; hadlerini bilsinler. Yiyecekleri kadar yiyorlar, yaşayacakları kadar yaşıyorlar, ama sahte bir önderlikle, bir taklitçilikle bizi uğraştırmasınlar. Ve siz buna fırsat vermeyin. Korku veya endişeye gerek yok. Başarılysa başımızın üzerinde yeri var, en değerli yoldaşımızdır, değilse ya hizaya gelsin, ya aramızdan gitsin. Ben tekrar söylüyorum; bunlara ne muhtacım, ne de bunlardan çekiniyorum. Sadece yüce yoldaşlık sıfatını kullandıkları için onlara karşı kendimi bozmak istemiyorum. Yoksa gerçekten kahretmesini bilirim. Israr ederlerse kahrolacakları da kesindir. Marazi hastalıkları yaymasınlar. Halkımızın eğitime ilişkin, yine örgütün eğitime ilişkin görevlerini bilmezlik etmesinler. Biz çok cesur bir hareketiz.

Ben kendimi bu kadar eğitebiliyorum. Gördünüz, bu saate dahi bile nasıl işlerin başındayım. Benim günlük ilgilenişlerim, bin bir işim vardır. Hoş geldin demeden tutalım bir selamı vermeye kadar bir tarzım vardır, taklit edeceklerse bunu taklit etsinler. Yoksa kendi ağalıklarını şuna buna dayatmasınlar. Bu kabul görmez. İnsanımızla nasıl ilgileniyoruz? Ben yediden yetmişe, yeni gelenden yirmi yıldır katılmış olana kadar, hepsine her gün öğretiyorum. Kendine çok güvenen ve bizi temsil ettiğini iddia eden de böyle çalışmak zorundadır. Aksi halde sırtımda onu tutmam, taşımam. Böyle yaptım diye de *“Vay şöyle etkili bir temsilci, şöyle yaman bir PKK kadrosuna bu yapılır mı”* denilmesin. Evet, en başta da ona her şey yapılır, çünkü adam gibi çalışmasını bilmesi gerekir. Bu da bir talim. Gereklerini halkımız da, örgütün altı da, üstü de yerine getirmeli.

PKK deyip geçmeyelim, Önderlik deyip geçmeyelim. Biz, size gerçek veya olağan otoritemizi göstermek istiyoruz. Görmediğiniz, bilmediğiniz için değil yeni yetişiyorsunuz. Umutlarınızı, moralinizi biraz daha pekiştirmek ve anlayışla, ikna ile düzeltmek istiyoruz. Ama bundan şu sonuç çıkarılmamalı: Bildiğimi yaparım, bildiğim gibi yaşarım. Yaşayamazsın! Önderlik nedir, bunu bilin. Düşmanını bile çalıştıran, düşmanına dayanarak hareketini geliştiren bir örgüt, senin böyle ağalık yapmana, emekler üzerine bağdaş kurup kendini dayatmana, kendini satmana izin verir mi? Sen çılğın mısın?

Siz halkımızı bile bu kadar emekle çalıştırıyoruz. Bu kadar katkılarımızı sağlamışız. Bütün ülke halkımızı görüyorsunuz. Bu kadar zulme rağmen her şeye

direniyor. Ve biz az bir şey vermemişiz, yoksul oldukları halde ona katlanıyor ve örgüte tek bir şey söylemiyorlar. Önderlik gerçeğine bağlılıklarını ölümüne sürdürüyorlar. Tabii bunun anlamı var. Siz Avrupa'daki halkımız rahat koşullardasınız. Daha fazla çalışacaksınız. Şimdiye kadar verdiklerinizi, katkılarınızı sadece bir başlangıç olarak değerlendireceksiniz. 'Katkımız asıl bundan sonrası içindir. Ülkeye taşırılacağız' diyeceksiniz.

Yüz binleri bulan bir kitleyi ifade ediyorsunuz, her biriniz ülkede beş tane akrabasını kazanırsa bu eder bir milyon. Kazanamaz mısınız? Rahatlıkla mektupla, telefonlarla bile bunu yapabilirsiniz. Size bağlı olan insanlar çoktur, siyasileştirin, örgütleyin ve bir grup yapın. Mahalleleriniz, köyleriniz var, kendinizi oralara yayın. Ben bütün dünyaya kendimi yayıyorum. Siz üç-dört hanelik bir köye mi, on beş-yirmi kişilik bir aileye mi kendinizi yayamıyorsunuz? Kendinizi yayamıyorsanız bitmişsiniz, zavallısınız ve bizi hiç anlayamamışsınız demektir. Madem yüz binlere ulaştınız, bu eşittir mücadelemizin en kısa sürede ülkemizin ulaşabileceğiniz hemen her köyüne, her mahallesine, ailesine taşırılmasıdır. Bundan sonra sizin göreviniz budur ve artık Avrupa'yı değil, ülkenin içini fethedeceksiniz. Fethetmenin zamanıdır, bu mümkündür ve olağanüstü olanaklarımız da vardır, bunları kullanacaksınız. Görevdir, tartışılmaz ve gereği yerine getirilir.

Tüm Değerli Çalışan Yurtsever Halkımız!

Parti adına gerçekten fedakârca çaba gösteren tüm çalışanlar. Merkezden tut en sıradan bir çalışma alanında bulunan yoldaşlar! Gün, gerçekten fethetmeye yakın günlerdir. 15 Ağustos Atılım'ının bu yıldönümü de, ülkede büyük gelişmelerin yaşandığı, hemen her düzeyde TC ile hesaplaşmanın sürdüğü günlerdir. Onuncu savaş yılı, bir devlet kurmaktan bile değerli mücadele günleridir. Mücadelenin ezilmemesi, -ki düşman bu yaz bizi bitirme iddiasındadır, olağanüstü ve görülmemiş yöntemlerle yükleniyor- ezmesine fırsat vermemek size yapacağımız en büyük iyiliktir. Siz halkımıza sunacağımız en değerli müjdedir. Ben bunun dışında da bir değer sunulabileceğine inanmıyorum.

Tarihimizde, düşmanın çok iddialı olduğunu, oldukça planlayıp yüklendiğini biliyoruz. Bizim de bunun karşısında bir yok etme sürecini boşa çıkarmakla, büyük coşku ve mutluluk içerisinde olduğumuzu belirtebiliriz. Bu savaşı bu düzeyde tutmanın, sizin en büyük tutkunuz olacağı inancındayım. Zaten heyecanınız bizimkinden bile daha fazla, tutkuyla yaşama katılmanız bunun böyle olduğunu gösteriyor. Yerindedir, doğrudur ve bundan sonra daha fazlası olacaktır. Biz bundan sonra ülkede daha iyi savaşağız. Buna, şimdiye kadarki

yanlılıklarımızdan, eksiklerimizden kurtulma dönemi de diyebiliriz. Tarihi kösteklerini yırtma, zaaflarımızı giderme dönemi de diyebiliriz. Kösteklerden, zaaflardan ve yanlılıklardan bu kadar arınmış bir gerilla savaşı, yine bu kadar dayanabilir, savaşan halk gerçekliğimiz eğer kendi kendisine kötülük etmez, kendi kendine darbe vurmazsa ki buna - fırsat vermemek en temel görevimizdir-bundan sonrası zamanlamadır ve bu iş kazanılacaktır.

Bize çok bağlı olduğunuzu söylüyorsunuz, bence buna da gerek yok. Bağlılık artık kendi kurumlaşmalarımızda, kendi kişiliklerimizin görev bilme başarısında olmalıdır. Ben şimdiye kadar idare etmeyi bile çok fazla buluyorum. Vermem, yani tarihi açıdan bir kişilikten ne beklenir. Kaldı ki gerekmez de, siz daha fazlasını yapabilirsiniz. Bunu böyle bilmeli, kendinize böyle güvenmeli ve başarıyı da zorlamalısınız. Bunun için düşünce ve gerektiğinde tartışacaksınız, gerekli olan örgütlenmeleri yaparak ülkeye ve savaşa taşıracak gücünüz de var. Kesinlikle zaferi sağlayabilecek bir kitlesiniz. Oradaki parti rahatlıkla zaferi kendinde başlatabilir bir nicelik ve kapsamdadır.

Mesele, görevlere tam başarı temelinde, özellikle bizim verdiklerimiz temelinde sahip çıkabilecek misiniz, layık olabilecek misiniz? Özellikle yaşamda mücadeleci üslubu, çekici ve örgütleyici üslubu tutturabilecek misiniz? Bunları sağladığınızda adım gibi biliyorum ki, bu iş başarılacaktır. Burada çok mütevazıyım. Çoktan başarmamız gerekeni yeni yeni başarıyoruz. Kesinlikle şırmamıyoruz, kendimizi yitirmiyoruz. Çoktan halledilmesi gereken bir iş gelip omzumuzu yıkılmış, onu da insan olmamızın bir gereği olarak üstlendik ve gördüğümüz gibi başardık. Anlaşılmayacak hiçbir yanı yok, anlaşılıp da gerekleri yerine getirilmeyecek bir iş de değil. Ölüm her zaman vardır, belki beş yıl fazla, belki beş yıl az yaşayacağız. Kaldı ki, bizim bu yolumuz biraz da ölümsüzlük yoludur.

En kötü ölümler veya bize dayatılan ölüm ölümün ta kendisidir. Ölümsüzlük ise PKK'nin dayattığı yaşamdır. Biz, her zaman bu yolun şahadetlerini yaşamın komuta gücü diye değerlendiriyoruz. **Bizde şahadet yaşayan kaynaktır, yaşatan kaynaktır.** Benim de altımda bu kaynak akıyor, yoksa ben böyle yaşayacağıma asla inanmıyorum. Şehitlerin sözcüsü olmaya çalıştık, onların vasiyetlerini yerine getirmeye çalıştık ve böylece güçlendik. Bu herkes için geçerlidir. Şehitlerimizin sözcüsü olmak, onların vasiyetlerinin yerine getiricisi olmak yaşamımızın varlık nedenidir.

Yine bu arada, kahramanca direnen yoldaşlarımızın zindan direnişçiliği, dağ direnişçiliği var. Hatta bu sahanın direnişçiliği de saygıdeğerdir. Onlara da her zaman bağlıyız. Bütün bunlar yüksek ve her şeyin önüne konulması gereken

değerlerimizdir. Şimdiye kadar dürüstçe ve yerinde bağlılık göstermekle geliştireceğimizi gösterdik veya başarılmayanın başarılabilceğini de ortaya koyduk. Bundan sonrası kesin zafere doğru yürümedir. Yürüyüş halindeyiz, ciddi hatalar yapmazsak ve herkes söylediğim kısa çerçeve dahilinde görevlere sağlıklı yaklaşırsa zafer kesindir.

Bu temelde tekrar 15 Ağustos Atılımı'nın onuncu yıldönümünü sizler için de kutluyorum. Selam ve sevgilerimi sunuyorum.

5 Ağustos 1994

Savaşan Halkımıza

Yeniden dirilişi gerçekleştiren ve kurtuluş yolunda emin adımlarla yürüyen halkımıza 15 Ağustos Atılımı'nın 10. yıldönümü kutlu olsun!

Tarihte yitirilen bir ülkenin en eski halkı, günlerin en anlamlısı olan bu günü, 15 Ağustos Atılımı'nın 10. yıldönümünü, kendini her yönüyle yeniden yaratarak, insanlıkla tanışmasını en temel insan hakları savaşıyla ve bağımsız bir ülke, özgür halk kimliğiyle karşılayarak kendine layık olanı artık iyi anlamış, hiçbir gücün elinden koparamayacağı tarihi bir savaşı başarıyla verme şansına erişmiştir.

Bugün artık meselemiz, bir kurtuluşun ön gününde neleri yapmalıyız, üzerimize düşen görev nedir, hakkettiğimiz tam kurtuluşu bir an önce nasıl sağlamamız gerekir meselesidir. Bugün, bu gerçeği iyi görüyor ve hepimizle bunu

tartışıyoruz. İnanıyoruz ki, görevlerimizin üzerine doğru gidersek bu kurtuluş da fazla geç olmayacaktır.

Siz meşakkatli bir yaşamın içinden geçen değerli halkımız!

Şunu iyi bilmelisiniz ki, Parti sizin içindir. Halk ordumuz da sizin içindir. Uzun yıllardır Partimizin adını uzaktan duydunuz. Ama bu gerçek gittikçe size yaklaştı ve bugün yaşamınızın ayrılmaz bir parçası haline geldi. Bu tarihi gelişmeyi sağlayan ve Partimizin öncülüğüne tabi olmanızı gerçekleştiren yıllar sizin içindir. Parti savaşımı sizin için bir öncü yaratma, sizi kendinizle tanıştırma, savaşa alıştırma, kazanmaya alıştırma savaşıydı ve bu başarıldı. Peki, Parti savaşımıyla ne kazandınız? Düşünce gücü kazandınız, siyaset sahibi olmayı öğrendiğiniz ve özgür yaşamın nasıl olması gerektiğini anladınız.

Daha sonra devreye ordumuz girdi. Silahlı kuvvetlerimiz ve onun savaşımı size ne kazandırdı? Düşmana bakma gücünü bile gösteremeyen, daha düne kadar bir düşman jandarması karşısında bile yerlere dek eğilen sizler, eğer bugün düşman karşısında oldukça iddialıysanız ve sadece karşı koymayla da değil, onu savaşarak gittikçe geriletiyor ve emin adımlarla başarıya doğru koşuyorsanız, işte bütün bunları sizin adınıza uzun süredir savaşan ordumuza, ARGK'ye borçlusunuz. O sizin öncü ordunuzdur. Ne kadar küçük de olsa, ne kadar yetersiz de kalsa, bu ordunun savaşımı, siz halkımızın savaşan bir orduya, bizzat her cephede en sonuç alıcı bir siyasi orduya ulaşmanıza, onun bütün olanaklarını elde etmenize yol açmıştır. Şunu şimdi çok daha iyi görüyorsunuz ki; Parti sizin partinizdir, ordu sizin ordunuzdur ve hem de bunlar yaşamınızın ta kendisidir.

Görüyor ve inanıyoruz ki, sizler bugün özgürlük için ayağa kalkma, bunun için gereken her türlü fedakârlıkta bulunma gücünü gösteriyorsunuz. En değerli evlatlarınızı gözünüzü kırpmadan ve gülerek savaşa vermekten tutalım, zor bela elde ettiğiniz kendi yaşam olanaklarınızı bile sınırsız bir fedakârlıkla sunmaktan da geri durmuyorsunuz. Yani mutlaka bir şeyler yapmak gerektiğini biliyorsunuz. Bu ne demektir? Bu, sizin artık bu savaşı kendi öz savaşınız olarak gördüğünüzü, onu kazanmak için gerekirse en değerli varlığınızı ortaya koymak durumunda kaldığınızı gösteriyor. Bu temelde sizi kutluyorum.

15 Ağustos Atılımı'nın esas anlamı, sizin böyle savaşmaya cesaret eden, kazanmak için her şeyini ortaya koymaya yaklaşan bir halk durumuna gelmenizdir. Bundan daha büyük bir kazanım olmaz. Şimdi daha iyi görüyorsunuz ki, tarihte ve insanlık alemi içinde biz en yitirilmiş, her türlü insani ve ulusal haklarından uzaklaştırılmış, hakkında ölüm fermanı çoktan verilmiş ve yere gömülmüş bir halktık. Daha düne kadar düşman, cumhuriyet döneminin isyanlarını ezmeyle,

“İşte mezara gömdük, betonladık” diyordu. Kendince her şeyi yaptığını sanan ve bizi bir daha dirilemeyecek gören bu düşmana karşı şimdiye kadar verdiğimiz, esasta bir diriliş savaşıydı. Yakın dönemde diriliş gerçekleşti, hem de yeniden.

Hiç kimse şunu iddia edemez; bizim eskiden de şöyle-böyle bir tarihimiz vardı. Bir tarihimiz vardı, ama bu tarih, 1940'lara geldiğimizde biten bir tarihti. Bir tarihimiz vardı, ama içinde her şeyin aleyhimize gittiği ve bir daha da özgür yaşam olanağı bulamadığımız bir tarihti. O tarih içinde her şey gittikçe daha da fazla tükeniyordu. Böylece elimizde yitirilmiş bir halk ve kaybedilmiş bir ülke, daha da kötüsü düşmanı için çalışan bir halk ve sömürgeci bir ülke kalıyordu. PKK'yi ortaya çıkardığımızda böyle bir ülkeyi miras aldık. Biz, sizler adına ilk kelimeyi söylediğimizde, “Kürt de vardır” dediğimizde sizi böyle devraldık. Bugün ulaştığımız noktada mücadelemizi saygıyla anmamız gerektiği açıktır. Bugün böyle bir anma günüdür. Ve bizi bugüne getiren kahraman şehitlerimizdir. Bugünü bir de şehitlerin anısına böyle anlamalıyız.

Bir halkın kendini bu kadar unutmaması çok esef vericidir. Sizler bazen acılı günlerle karşılaşsınız. Halbuki bizim halk olarak en acı günümüz dünkü gündü. Düşünün, insanlık adına ortada hiçbir şey kalmamıştı, en rezil ve en utanılabilir bir durum söz konusuydu. Fakat sizler o koşullarda da yaşadığınızı sandınız. Düşmana en alçakça hizmet etmeyi yaşam sandınız. Hiçbir halk, faşist bir düşmana, kendini soykırıma tabi tutan bir düşmana böyle hizmet ederek yaşadığını sanamaz. Eğer o koşullarda da yaşadığını sanıyorsa, o halk, sadece en lanetli ve en aşağılık bir halk olarak anılmakla kalmayacak, hep üzerine tükürülen, ölüsü de, dirisi de böyle anılan en rezil bir halk olacaktır. Bu, herhalde ölümlerin, ayaktaki ölümün en beteri idi. Lakin daha düne kadar yaşanan da buydu. Biz PKK'yi niçin böyle ateş altında, bu büyük ve korkunç ateş içinde ortaya çıkarmaya çalıştık? İşte bu çok rezil olan, bir an bile yaşanmaması gereken yaşamdan kurtulmak için.

Bugün değişen bir atmosferde hepiniz her gün düşmanı lanetliyorsunuz. Bizden daha fazla cesaretle sizler, düşmanın üzerine gitmeye çalışıyorsunuz. Yarın bu yürüyüşünüz daha da amansız olacak ve belki de dünya birleşse sizi durduramayacaktır. Ama yakın tarihimizi bilmeden bu yürüyüşten bir şey anlayamayız. Ben kendim de sizin adınıza devrimciliğime başlar ve geliştirirken, bu lanetli yaşama karşı tek başıma yıllarca savaşırken, ‘ben yalnızım, ben tekim, olanaklarım yok’ deyip kendimi yere atacağıma, ilk kelimeyle ve her şeyiyle borçlu bir kişilikle başlamayı ve yürümeyi esas aldım ve başka bir çare de bulamadım. Bu sadece benim için değil, hepiniz için geçerlidir.

Biz insan olmak istiyoruz, sizi şerefli bir insan haline getirmenin ekmek ve sudan daha öncelikli ve gerekli olduğunu düşünüyoruz. Sizlerin en büyük yanlıgısı,

bunsuz ve bunu mahşere erteleyerek yaşayabileceğinizi sanmanızdır. Ben çok açıkça söyleyeyim, yalnız siz halkımıza değil, herkese söyleyeyim, bütün Parti'ye ve bütün savaşılan ordumuza söyleyeyim; biz bu yaşamı gerekirse bin defa yerin dibine gömeriz ve asla sizlere layık görmeyiz. Bu, bizim hayata yeniden başlama sözüdür. Yaşamı yeni bir-iki kelimeyle kavrayarak, yeniden yaşama başlamaya çalışmamızdır.

En büyük kötülük hem de kendi kendimize yaptığımız kötülük nedir? Düşmanın kendi kendisine bile yaptırmadığı işleri, kendi askerine yaptırmadığı askerliği ve kendi emekçisine yaptırmadığı emekçiliği azap askerleri gibi öne sürerek sizlere yaptırması, en tortu işleri karşılığında hiçbir şey vermeden siz emekçilere gördürmesi, hatta bir hamallık, bir çöpçülük işini bile çok görerek sizi en hakaretili, en aşağılık bir yaşamın mahkûmu yapması ve sizlerin de bütün bunları böyle isyansız ve tepkisiz kabul etmenizdir. Peki, bu bir suç değil de nedir? Daha düne kadar hepinizin yaşadığı böylesine bir suçluluk ve suçlu bir halk olmak değil de neydi? Bu konularda açık olalım. Ne kadar açık olur ve ne kadar dünümüzü doğru kavrarsak, bugünün kıymetini, bu büyük çabalarla yaratılan ve en başta da şehit kanyla temizlenen günlerin kıymetini o kadar iyi biliriz.

Sizlere bakıyorum, her gün Parti ve orduyla adeta düşmanla savaşır gibi savaşıyorum. Niçin? Çünkü yaşamı suçlu gibi ele alıyorlar, bir suçlu gibi yaşama alışkanlığından kurtulamamışlar da ondan. Elbette bu yaşamı affetmem. Yıllarca tektim, ama nasıl yüklendim ve nasıl affetmedim? Çünkü affedilmemesi gereken şeyler vardı. Çünkü yaşanmaya değmeyecek durumlar vardı. En büyük yücelik, işte burada kendini aldatmamaktır. Burada kendine saygıyı yitirmemektir, burada hiçbir yaşam yolu kalmamışsa bile düşmanın dayattığı aşağılık yaşamı da kabul etmemek, gerekirse çile çeken bir insan gibi kırk yıl yalnız başına hiçbir şey yemeyerek ve içmeyerek, bir damla su ve bir zeytinle kendini yaşatarak böylesine bir suçlu yaşamın sahibi ve düşmanın işbirlikçisi olmamaktır.

Biz bunu da yapmaya çalıştık. En önemlisi de, bu suçlu yaşamla savaştık. İşte bunun sonucu olarak siz, yeniden dirilen ve kazanmanın yoluna giren halkımız ortaya çıkıyorsunuz. Hiç kimse, hatta düşmanlarımız bile bu gelişmelerin önemli olmadığını iddia edemez. Çok önemlidir, hele bizim için teneffüs ettiğimiz havadan daha çok önemlidir. Eğer yaşamınız bundan sonra anlam kazanacaksa, bu havayı teneffüs etmenizle olacaktır. İşte ben buna yaşam derim.

Çok açık konuşuyorum ve anlamadık da demeyin. Ortadadır, halen dünyanın en zorda olan halkısınız. Mevcut durumunuz; kendini dünyaya anlatamamış, bunun için kendini kuvvet haline getirememiş, kendini siyasetlendirememiş, kendini örgütlendirememiş, savaştırmada taktik adım sahibi yapamamış bir halkı ifade

ediyor. Elbette sorumluluklarımızın ve görevlerimizin ne olduğu üzerinde dikkatle duracağız. Ve nefes alıp veriyorsak, bu bize yeter, gerisi görevdir diyeceğiz. Yani ne pahasına olursa olsun, gereken yapılacaktır.

Mevcut halk gerçekliğimizi artık yakalamanız gerekiyor. Bir savaşın içinde olduğunuza kesin gözüyle bakıyorsunuz. Hele şu son bir yıl içinde, savaşın sizi ateş gibi sardığını, binlerce köyün başınıza yıkıldığını, milyonlarcanızın bin yıllık topraklardan koparıldığını ve işsiz-güçsüz bırakılıp çadırlarda bile barınamayacak durumlara düşürüldüğünü görürseniz, bu savaşın, bu özel savaşın en çok size yöneldiğini anlarsınız. Yine, ordumuzun yürüttüğü bu savaşımın da aslında en çok sizin vermeniz gereken bir savaş olduğunu daha iyi anlıyorsunuz. Bunu görüp anladığınız için de destekliyorsunuz ve çığ gibi de katılıyorsunuz. Başka türlü zaten düşünülemez.

Düşman her gün yeni safsatalar, yeni tehditler savuruyor, “*Ülkemizin milli birlik ve bütünlüğü için ya bitireceğiz, ya bitireceğiz*” diyor. Diğer yandan da, “*Ana şefkatiyle kucaklayacağız*” diyor. Bu kadar azgın faşist bir demagogik ağız, bize bu kadar hakaret ederken, biz ne söylüyoruz? Veya gerçekten bize dayatılan nedir? Her gün suçsuz insanların, biraz temiz kalan insanların katliamına bakın! Hem de ‘faili meçhul’ dedikleri bir tarzda vuruyor, asıyor, fakat ‘ben yaptım’ bile demiyor. Bu da tarihte eşine ender rastlanan bir tutumdur.

Siz Değerli Halkımız!

Bu düşmanı iyi tanımakla karşı karşıyasınız. Düşmanını iyi tanımayan, bu temelde kendini bir göreve bağlamayan bir halk, saygı bulamaz. Halkımızın milyonlarcası yurt dışına savrulmuş, düşmanın metropol kentlerine taşırılmış, yine ülkesinde de milyonlarcası toplama kamplarına çekilmiştir. Her şey şimdi çok daha açıktır. Her şeyi yerinde görmenin zamanıdır. Buna dur demeyi bilmeliyiz. Niye bu kadar ‘faili meçhul’, niye sıradan ve dürüst insanların en vahşi bir biçimde arkadan vurulup, beynine bir kurşun sıkılarak bir köşeye atılması? Bundan daha tehlikeli ve daha ağır bir yönelim olabilir mi? Ve her gün onlarcası var. İçinizden alıyorlar bunları. Şu bu derken, yarın sıra hepimize gelebilir. Dolayısıyla gün, sorumluluk duyma günüdür. Gün, düşmanı tanıma günüdür. Gün, fırsat ve olanakları bu savaşa nasıl seferber ederiz diye düşünme günüdür.

Ben, 15 Ağustos Atılımı’nın ne kazandırdığını daha fazla söylemek istemem. Hiç şüphesiz bu savaşla bu duruma geldiniz. Düşmanımızı açığa çıkarmakla kalmadık, şimdi biz de onunla savaşıyoruz. Biz de ona hak ettiği dersleri veriyoruz.

Ve en önemlisi de, yakın gelecekte kesin kaybetmesi için ne lazımsa onu yapacağız.

15 Ağustos Atılımı'nın gelişmesi düşmana büyük korku verdi. Bu atılımdan korktuğu için size daha fazla acı çektirdi. Dediğim gibi, binlerce köyünüz boşaltıldı. Milyonlarca Ermeni katliamından bile daha beter yöntemlerle göçertildiniz. Tekrar söylüyorum, Ermenilere uygulanandan daha kötü katliam ve göçertilme var, hakaret var, bunu şimdi belki biraz görüyorsunuz. Yediden yetmiş herkes iliklerine kadar bunu hissederek, “*Vay bu başımıza gelen nedir*” diyordu. Neden böyle oldu? Çünkü sen zamanında düşmanını tanımadığın gibi, hep ona hizmet ettin. Çünkü sen iyi örgütlenmedin, imkanlarını savaşın emrine, kurtuluşun emrine doğru vermedin. Onun için de şimdi acı içindesin. Bunun giderilmesinin yolu, kendi öz savaşımını iyi yapmaktan geçer.

15 Ağustos Atılımı, sizi savaşan bir halk durumuna getirmekle en büyük başarısını ortaya çıkarmıştır. Ve sizin savaşan bir halk haline gelmeniz, tarihimizin tanıdığı en önemli gelişmedir. Kendi tarihimizin bu on yılı, en şerefli, en umut vaat eden ve en doğru adımlarla savaşılıp yaşanan bir on yıldır.

Çok iyi biliyorsunuz ki, bu on yılda çok üstün kuvvetlerle -belki başlangıçta bire yüzdü- arkasında bütün dünyanın olduğu bir çapul sürüsüyle, en gelişkin teknik donanımlı bir orduyla üzerimize gelindi ve tüm bunları karşılamaya çalıştık. Hiç kimse başlangıçta durumun böyle olmadığını ve kolay savaşılacağını söyleyemez. Diğer örgütler de vardı ve onlar da devlete bir-iki darbe indirmek istediler, ama ömürleri bir günlüktü, bir haftalıktı. Ömrü bir ayı geçen örgüt yoktu. Ama biz bu on yılı, gittikçe yükselen bir gelişmeyle, her gün artan başarılarla geçirmesini bildik. Bunun üzerinde çok düşünmelisiniz. Bu on yıl nasıl kazanıldı? Bunlar düşünmeye değer. Bunu bilmeniz için çok konuştum, çok açıklama yaptım. Partimizi de, ordumuzu da şimdi daha iyi bilmelisiniz.

Savaş kolay değildir. Acısı kolay değildir. Hele işkencesi hiç kolay değildir. Şahadeti hiç kolay karşılanamaz. Bunun için neyin lazım olduğunu doğru anlamak gerekiyor. Buna verebileceğin en iyi karşılık, nasıl savaşmalıyız karşılığıdır. Bunu her gün partililere, ordululara söylüyorum ve size de açıkça söylüyorum; doğru savaşmayı bilmek zorundasınız. “*Biz cahiliz, yaşlıyız, kadınız, çocuğuz*” demeyin. Hayır, bu bir halk savaşıdır. Yüreğinde düşmanı mahkûm etmekten, bir düşman ajanına ve işbirlikçisine ceza vermekten tutalım, cepheye koşmaya kadar yapılacak bir çok iş vardır.

Herkes köyünde, evinde, mahallesinde, hatta dünyanın her köşesinde düşmanı görebiliyor ve ona gücü oranında mutlaka bir darbe vurabiliyor. Herkes “*Benden düşmana bir darbe*” derse, o zaman biz düşmanı boğarız. Düşman, dürüst

bir çok yurtsever insanı vuruyor. Halbuki her taraf işbirlikçi, faşist dolu, siz de bunlara yönelebilirsiniz. Etrafınıza ve kendinize bakın, o zaman ne kadar iş yapabileceğinizi rahatlıkla görürsünüz. Benim ne bir kuruş param, ne bir fişeğim vardı, peki nasıl vurdum bu düşmanı?

Bundan çıkaracağımız sonuç, dürüst olmalıyız sonucudur. Bütün partililere de söylüyorum, herkese söylüyorum; dürüst olmalısınız. Madem yaşamak istiyorsunuz, madem şeref ve saygı istiyorsunuz, eğer sizden yaşamı alan düşmanı vurursanız bunu elde edersiniz. Beyninizi bunun için çalıştırırsanız, size saygının yolu açılır ve size insanlık hürmet eder. Hiç kimse başka türlü hak talep etmesin. *“Ben de insanım. İşte elbise giymişim, kravat da takmışım, ne farkım var”* deyip de kendinizi aldatmayın. Çok acıdır, ama söylemekten geri durmayacağım: Nasıl ki insana benzer bir yaratığa elbise giydirip ve kravat takıp sirk sahasına sürerlerse, bizim kendimize böyle durumları yakıştırıp, kendimizi özgür saymamız da aynen öyle sirk sahasına sürülen insana benzetilmiş yaratıkların durumuna benzer.

Biz kölelikten daha beter durumda olan bir halkız. Ama kurtulacağız, ama savaşıyoruz ve en şerefli insan haline gelmenin imkanını yakalıyoruz. Savaşımımız bunun için gereken her şeyi veriyor. Bunun için savaş değerlidir. Bunun için sonuna kadar, zafere kadar savaş diyoruz. Hiç kimse ‘anlamadım’ demesin.

Bu savaş boşuna değildir. Bazı sözüm ona Kürtlükle uğraştığını sananlar var, *“Terörsüz iş, terörsüz çözüm yolu”* diyorlarmış. Acaba bunlar kendilerini ne kadar aldattıklarını biliyorlar mı? İşte *“Biz sadece siyasi yolu düşünüyoruz”* diyorlarmış. Acaba bunlar siyasetin ne olduğunu biliyorlar mı? Öyle bir düşman var ki, sana yalnız terör de değil, hayvana bile uygulanmayacak yöntemleri uyguluyor. Düşünün ki, her hayvanın adı vardır, ama senin adın bile sana yasaktır. Bu, terörden de öteye bir şey değil de nedir? Gerçek böyleyken, bazıları halen ‘terörsüz çözüm(!)’ peşindeymiş. Böyle sahtekârlara aldanmayalım. Bunlar düşmandan daha beter kölelik yolunun öncüleridir. Zorlanma var diyorlar, ama bu zorlanmayı düşman dayatmıştır. Bunlarinki doğrudan düşmana çalışmaktır. Mevcut koşullarda ‘siyasi çözüm’ demek, düşmana teslim olmak demektir. Ve teslimiyetin de ne getirdiği biliniyor.

En büyük başarımızın elinize silah vermek olduğunu biliyoruz. Siz halkımızdan her aile, kabile ve aşiretten insanları ordumuza, Partimize çekerek aslında düşmana en büyük darbeyi vurduğumuzu biliyoruz. Her aileden neredeyse bir şehit vererek sizleri davanın asli sahibi haline getirmekle düşmana en önemli darbeyi indirdiğimizi biliyoruz. İşte bu karalanmak isteniyor, sanki başka kurtuluş yolu varmış gibi, başka birlik yolu, başka siyaset yolu varmış gibi, bazıları gafilce, haince ve uşakça başka yolun varlığını iddia etmektedirler. Bunları da anlamamanın

yolu, hak ettikleri dersleri en çarpıcı ve layık oldukları biçimiyle vermekten geçiyor.

Bugünler bu anlamda çok önemlidir. Köleleştirmenin ne ince yolu, ne kaba yolu, ne işkence yolu ve ne de demagoji yolu sizi böylesine soylu bir savaşımın ve başarının içinden çekip çıkarmamalıdır. Bu konuda sonuna kadar uyanıklık, bilinçlilik ve örgütlülük içinde olmanız, kendi öz örgütlenmeniz ve öz ordunuzu kurmanız, cephe ordunuzu kurmanız gerekir. Şimdi savaşan bir ordusunuz. Biz buna ulusal kurtuluş ordusu, onun siyasi ordusu diyoruz. Kendinizi artık bir ordu gibi değerlendirmelisiniz.

Bu ordunun örgütçüsü olun, ordu birimlerinin komutanı olun. Her tarafta halkımızın siyasi ordusunun komutanları olmalı. Sizler her yerde kendinizi bir örgütlenmeye, bir sorumluya kavuşturmalısınız. Bunu bizzat kendiniz yapmalısınız. Parti size bu yolu açtı. ARGK savaşmayı öğretti. Şimdi siz ordulaşacaksınız ve büyük siyasi savaşımınızı bizzat vereceksiniz. Gerektiğinde yüz binlerin bile toplanabileceğini Amed’de gösterdiniz, Avrupa’da gösterdiniz, Güney’de gösterdiniz, Kuzey’de gösterdiniz. Bunlar büyük bir siyasi savaşım yürüyüşüydü ve çok büyük bir güçtü. Şimdi her gün böyle olmalı. Bundan sonraki savaşı böyle görmenin ve tam zaferi bununla sağlamanın günündeyiz. Bundan sonrası böyle kazanılacaktır.

Şuna güvenebilirsiniz: Partimiz kendini kanıtlamış bir partidir. Sıfırın çok çok altında ve çok beter bir durumdayken böylesine bir yol gösteren, her koşul altında doğru yolda yürümesini sağlayan bir parti sizin en büyük güvencenizdir. Sonuna kadar ona bağlılığınız ve sonuna kadar onunla yürümeniz, savaşan bir halkın başarısı için ilk şarttır.

Ordumuz ARGK de, sizin için başarılı adımlar attı. Savaşabileceğini, düşmanın dayattığı korkunun yıkılabileceğini, emin adımlarla her gün bir parça vatan kurtarılabilceğini ve her gün bir parça düşmanı etkisizleştirerek size yer açabileceğini gösterdi. Öncü ordu, sizi savaşa alıştıran, cesaretlendiren ve savaşan bir halk haline getiren bir ordudur.

Şimdi en temel bir husus da, siz kendi siyasi ordunuzu yaratacaksınız. Serhıldanla 1990’da bunu başlattınız. Cizre ve Nusaybin’den başlatıp dalga dalga bütün ülkeye yaydınız. Aslında kendi siyasi ordunuzu ve savaşımınızı dayattınız. Bildiğiniz gibi, düşman yeni hükümetler kurarak, Lice ve Şırnak benzeri şehirleri toptan katliamdan geçirme teşebbüsünde bulunarak bunu durdurmak istedi. Newrozları kana bulayarak, siz halkımızın tarihi siyasi yürüyüşünü ve savaşımını durdurmak, boşa çıkarmak ve sizi pişman ettirmek istedi. Ama bu tarihi yürüyüş, büyük özgürlük yürüyüşü durmadı, durdurulamadı. Bugün Avrupa’da yüz binler,

Güney’de on binler yürüyerek bunu devam ettiriyor. Ve eminiz ki, eğer istersek - düşmanın oyunları olsa da- bu yürüyüşü daha da büyütebilir ve milyonlara vardırıarak sürdürebiliriz.

Kısaca gün, kendi cephenizi örgütlemenin, kendi tarzınızla ve doğru bulduğunuz biçimde savaşmanın günüdür ve bunu da biraz kendi kendinize yapacaksınız. “*Bunu da Parti yapsın, ordu yapsın*” demeyin. Bilmem “*Şurada eylem niye yapılmıyor*” demeyin. Halkımızın büyük bir kesimi metropoldedir, Antalya’da, İzmir’de ve İstanbul’dadır; fakat “*Parti gelsin, burada da büyük eylem yapsın*” diyorlar. Sizler orada yüz binlerce insansınız, onlar her gün faili meçhul cinayetler işliyor, siz buna karşılık bir eylem yapamıyor musunuz?

Bu tür eylemler yapmamak; biz aslında imkanları seferber edemiyoruz demektir, savaşmasını bilmiyoruz demektir. Yoksa ta Gabar’dan, Cudi’dan gerilla gelsin de İzmir’de eylem yapsın demek olmaz. Bu sizin işinizdir. Bu konularda kendinizi eğitin. Düşünün, tartışın ve kendi öz örgüt, öz savunma birliklerinizi kurun.

Ben, bunu sadece metropolde, Avrupa’da yapın demiyorum, ülkemizin kentlerinde de yapabiliriz. Bu konuda görevlerinize yüzde bir bile doğru yaklaşmıyorsunuz. Ayıplanacak olan budur. Kaldı ki ölüm her zaman var, her gün dürüst insanlarımız katlediliyor, her gün binlercesi işkence hanelerden geçiriliyor. O zaman niye meşru müdaafanızı yapmıyorsunuz? Madem düşman bize bunu yapıyor, o zaman biz de her gün mücadeleyi geliştirmeliyiz. İşte savaşan halk dediğimiz, hem zamanı gelmiştir ve hem de imkanı vardır dediğimiz budur.

Bütün bunlar, artık sizin için de savaş ortamının çok iyi olduğunu ve bir çok olanağın ortaya çıktığını göstermektedir. Yeter ki biraz düşünelim, yeter ki en güvendiğimiz insanlarla kendi aramızda neye, nasıl yaklaşılacağını biraz tartışalım, o zaman göreceksiniz ki, yönecek binlerce hedef vardır. İşte 15 Ağustos Atılımı’nın onuncu yılını tamamladığımız bugünlerde, on birinci yılın da çok kapsamlı bir halk savaşımı yılı olmasını diliyorum derken bunu kast ediyorum. Çünkü, düşman hadsiz hesapsız üzerimize geliyor. İşte bilmem Türkeş de üzerimize gelecekmiş. Gelsin. Bu, ininde saklanan faşistlerin, döktükleri bütün devrimcilerin kanında boğulması için, ne lazımsa onu yapmak üzere şimdi onları bekleyelim. Miting yapıyorlar, “*MHP güçleniyor, bilmem şöyle sağcılık geliyor*” diyorlar. Görelim onları! Onlardan intikamı almak için özel birlikler kuralım. Onlar özel savaş birlikleri kurmadılar mı? İşte bunların en eli kanlı olanlarını, kan içicileri, sağcıları ve korucuları toplamışlar ve adını da “Özel Ordu” koymuşlar. Bu ordunun başı da Başbakan değil mi? Bu ordu, en serseri ve lümpenlerin bir ordusu değil mi?

Görüyorsunuz, cesetleri bile yakıyorlar, beyinleri parçalıyorlar, kadınları cırılçıplak yollara atıyorlar. Bunlar en vahşi özel savaş yöntemleri değil mi? O zaman biz ne güne duruyoruz? Kürtler, tarih boyunca hiç olmazsa aile koşullarında bile biraz da intikamcı sayılırlar. Şimdi düşman bunu dostlarınıza yapıyor, yarın hepinize yapar. İşte gün, sizin için de özel devrimci savaş birliklerini oluşturma günüdür derken bunu kast ediyorum.

Bu düşmanın sizi imha etmesini başka türlü önleyemezsiniz. Kaçmakla nereye kadar gideceksiniz? Zaten düşman bütün dünyayı da başınıza yıkabilir. Teslim olsanız, onu da kabul etmiyor, “Kürtlükten çıkacaksınız” diyor. Faşist Türkeş, “Kürt dili, Kürt topluluğu, Kürt televizyonu olamaz” diyor. Faşist görüş budur ve hakimdir. Başbakan budur, başka başbakan vardır diye aldanmayın. O bayan, başbakan filan değil, o göstermelik bir kukladır. Bağlı olduğu asıl başbakanın eli kanlı bir faşist olduğunu basın-yayın da biraz yazdı. Kırk yıldır Türkiyeli devrimcilerin hepsini katleden de aslında buydu. Ve o devrimcilerin adı bile unutuldu.

Şimdi sıra bizde. Bizi de sözüm ona bir yılda bitirecekmiş. “Altı ayda hazırlık, bir yılda tamamlama” diyor. Uyanık olalım, yüz binlercenizi katledebilir. Zaten on binlercesini şimdiye kadar katliama tabi tuttu. O toplama köylerini yarın katledebilir, kentlerdeki halkımızı katledebilir. Altı ay için hazırlık yapıyor. Belki bir yıl sonra zaman çok geç olur. O açıdan siz de, hiç olmazsa bu yıl ve şimdiden, bu faşist özel savaşıma karşı, onun başının bizzat işin başına geçmek istediğini de göz önüne getirerek, kendi özel savaşım birliklerinizi, yaşama birliklerinizi, savunma birliklerinizi, intikam birliklerinizi hemen kurun. İki-üç kişilik olur, tek kişilik olur, bin kişilik olur, hepsi mümkün.

(...)

İşte sizi, önümüzdeki yıla bu temelde karşılık vermeye, kendi öz savaşımınızın yılı haline getirmeye davet ediyorum. Önümüzdeki yılı en fazla halk örgütlenmesi, cephe örgütlenmesi, halk eylemliliği yılı haline getirmenizi, bunun için gerçekten ‘Parti iyi savaştı ve kazandı, ARGK iyi savaştı ve kazandı, halkın siyasi ordusu, cephesi de iyi savaştı ve kazandı’ diyecek bir yıl haline getirmenizi bekliyorum. Şimdi bunun tam zamanıdır. Düşman tetikte, çok katletti, tetikte olma sırası şimdi bizde. Tetiğe biz geçmeli ve biz de intikam almaya başlamalıyız. Düşman her yöntemle yakıp yıktı, şimdi biz de intikamımızı almalıyız.

Siz değerli halkımızın yeni bir savaşım yılına girişini, kazanan Parti, kazanan ARGK ve kazanan 15 Ağustos Atılımı’nın onuncu yılı adına selamlarken, görevinizin bu olduğunu, bunun dışında bir amaç edinemeyeceğinizi, bütün yaşam olanaklarınızı önümüzdeki yıla ve yıllara böyle vererek, namus davanızı, intikam

davanızı, şeref ve haysiyetinizi, şehitlerin anısının gereklerini, insan haklarının gereklerini, vatan ve özgürlük kazanmanın gereklerini yerine getireceğinizi ve bunun da yegane kurtuluş yolunuz olduğunu söylüyorum. Bunu artık siz yapacak ve siz başaracaksınız diyorum.

Zaferden emin olabilirsiniz. Ancak zaferin en temel şartı da savaşılan parti ve ordudur. Hiç şüphesiz, bundan sonra partimiz daha sağlam siyaset yapacak, diplomasi yapacak, cephe kuracak ve yönetecektir. Ordumuz, daha şimdiden düşmanı dağlarda barınamaz hale getirmiştir ve önümüzdeki yılda daha da getirecektir. Ülkemizin en fazla savaşılabilecek alanları denetimimizdedir. Yarın kentleri de yavaş yavaş kuşatmaya alacağız. Ama bunun için kendi başına ne parti yeter, ne ordu. Eğer siz de, burada belirtildiği gibi savaşım ordunuzu geliştirirseniz, güçlü savaş örgütü, cephe örgütü de bu işe tam katılırsa, ayrıca yarın başka bir adla kendinizi örgütlediğinizde o örgütünüz de bütün Kürdistan adına kendini katarsa, o zaman bu savaşımın kazanılması artık sadece yıl işi olur. On yıl, hatta bir beş yıl da değil, ondan da daha az bir zaman işi olur.

Tarihe ve geleceğe böyle bakmalısınız. Buna göre hazırlık, buna göre sorumluluk, buna göre örgütlülük, buna göre eylemlilik, buna göre topyekün savaş olmalı. İşte kurtuluşunuzun yolu, işte kurtuluşunuzun olanakları, işte daha dünkü en lanetli tarihten bugünkü en savaşılan özgürlük tarihine geçiş, işte bugünün dirilen, kurtuluş yoluna giren ve savaşılan halkından önümüzdeki dönemde kesin zafere doğru yol alan halka, onun bağımsız ülkesine ve iktidarına ulaşma, böylece kendini zaferleştiren halka ulaşma böyledir. Bundan daha değerli bir yaşam düşünülemez, bunun uğruna ne verilmesi gerekiyorsa onun verilmemesi düşünülemez.

Siz buna çoktan hazırsınız, bunu çoktan kabul etmişsiniz. Artık mesele, görevlerin üzerine yerinde ve akıllıca gitmektir. Büyük-küçük ayrımı yapmadan, yurt içi-yurt dışı ayrımı yapmadan, ülke içinde ve dışında her yönüme sarılarak, basitten karmaşığa, gizli olandan açık olana, silahla yapılandan dille ve dua ile yapılanına kadar, bütün savaşım biçimlerini değerlendirmelisiniz. Ve bu öz savaşımınızı kesin başarılarınızla dolu dolu götürmelisiniz. En başta, öz savunma birliklerinizle kendinizi korumalısınız; aile içinde öz savunma, köyde öz savunma, mahallede öz savunma, fabrikada, tarlada, camide öz savunma, neredeyse orada öz savunma ve her zaman öz savunma! Kendinizi böyle bir halk haline getirmelisiniz. Kendini böyle savunan ve böyle savaşılan bir halk mutlaka kazanacaktır!

Ben, bu temelde tekrar 15 Ağustos Atılımı'nızın onuncu yıldönümünü kutlar, bundan sonraki savaşım yılında siz halkımızın kesin kazanmasını bekler, selam ve sevgilerimi sunarım.

15 Ağustos 1994

1994 Uluslararası Kürdistan Festivaline!

Bağımsızlığı ve özgürlüğü için ayağa kalkan Kürdistan halkına ve tüm değerli dostlara!

Düzenlemekte olduğunuz festival, halkımızın tarihinde ve yaşamınızda ilk defa özgürlük savaşımının başarıyla verilmekte olduğu ve özellikle de 1994 yılında dayatılan büyük faşist bastırma hamlesinin boşa çıkarıldığı, bunun yerine özgürlük savaşımının başta ülkemizin doruklarında olmak üzere, dalga dalga bütün ülke halkımıza, siz Avrupa'daki Kürdistanlılara ve tüm dostlara da yansıdığı, bununla tekrar yeniden ayağa kalktığınız ve coştüğünüz bir dönemde karşılanıyor. Bu temelde bu festivali gerçekleştiriyorsunuz. Anlamı hayli büyük ve mücadelemize de katkıları olabilecek bir çalışmadır. Selamlıyoruz!

Biz Avrupa'daki kitlemize, halkımıza ve bütün parti-cephe çalışanlarına bu yıl için şunu söyledik; düşman bizi tümüyle ülkemizden koparmak istedi. Binlerce köyü yakıp, yıktı. Kimliksiz bırakmak istedi. Vereceğimiz karşılık tam bağımsız ve özgür koşullarda bir Kürdistan vatandaşlığı ve bunun da temellerinin Avrupalı Kürdistan kitesinde atılmasıdır.

Vatandaşlık, bildiğiniz gibi devlet ile bireye bağlıdır. Bunu size söylerken, sanki Kürdistan devleti varmış gibi bir bağ ile Kürdistan'a bağlanıyorsunuz. Bu,

kimliksizliğe ve Kürdistan'ı boşaltmaya verebileceğimiz en büyük karşılıktır. Gerçekleşen de budur.

Siz Değerli Halkımız, Bütün Dostlar ve Çeşitli Uluslara Mensup Tüm Değerli Çalışanlar!

Halkımız böylesi bir devrimi yaşamakla sadece bir ulusal kurtuluşçuluğu değil, büyük bir insani kalkışı temsil etmektedir. Denilebilir ki en insani devrim, Kürdistan devrimidir. Biz her zaman şunu söyledik; insanın beşiği ve uygarlığın şafak vakti Kürdistan'dadır. Ve bugün insanlığın en büyük tehlikeyle karşı karşıya geldiği bir dönemde; doğa kirlenmesi, nüfus patlaması ve çok anlamsız, neredeyse en küçük topluluklara kadar yansıyan bu etnik çatışmaları da önlemenin en anlamlı ifadesi, geliştirmekte olduğumuz devrim olduğunu bütün inancımızla belirtmek isterim. Bu devrim, böylesine enternasyonalist bir devrimdir. Görünüşte çok yeni ve ilkel bir halkın devrimi gibi gözükse de, bu böyledir.

Bu arada şunu da vurgulamayalım ki; bu devrim, en başta bir Türkiye devrimidir. Türk egemenlerin, özellikle onun on dört yıldır Türkiye halkına da kan kusturan 12 Eylül faşizmi, onun bütün tonları başta olmak üzere, dayatılan rejimi boşa çıkaran bir devrim olduğuna göre ve böylesine bir rejimi açığa çıkarıp teşhir ve tecrit etmekle, iflasın ve çözülmenin eşğine getirmekle, bir Türkiye devrimi gerçekleştirdiğimizi ve bunun, biraz insafılı tüm demokratların büyük bir coşkuyla selamlayacağı bir devrim olduğuna da eminim. Bu festivale katılan tüm Türkiyeli dostlara da, bunu sadece bildirmekle kalmıyor, aynı zamanda müjdeliyorum: **Kazanan Kürdistan Devrimi, kazanan Türkiye'dir ve bu temelde kazanan tüm Ortadoğu halklarıdır.**

Siz Tüm Değerli Dostlarımız!

Bir çok ulus da devrimimize ilgi göstermekle, sadece bir ulusal kurtuluşçuluğa değil, en temel insani gelişmeye, insani çözüm yoluna katkı gösterdiğinizizi rahatlıkla söyleyebilir ve böyle inanabilir, bu temelde, bundan sonra desteğinizi anlamlı kılabilirsiniz. Uluslararası gericilik, Kürdistan Devrimi'ne karşı birleşmiştir. Uluslararası ilerici insanlık da, Kürdistan Devrimi'nde birleşmiştir. Bu temelde sizleri ve diğer ulustan tüm dostları da selamlıyoruz. Ve sizlere, başta Avrupa'daki Kürdistanlı halkımız ve ilgili tüm dost çevreleri olmak üzere verebileceğimiz en önemli mesaj, devrimimizin ve özellikle onun silahlı cephesinin çok güçlü geliştiğidir.

Her ne kadar özel savaş hükümeti, *“Yazın bitimiyle birlikte bu iş bitmiştir”* dese de, biz, gerilla savaşının şimdi başladığını size söylemekte en gurur verici

mesajı veriyoruz. Hiçbir dönem, bu kadar güvenli değildik. Devrime, özellikle silahlı güçlerimize ilişkin ve yine ayağa kalkan halkımız içinde hiçbir zaman bu kadar güçlü değildik. Asıl silahlı devrim, asıl halkımızın ayağa kalkışı bizzat bu festivalde ve bu gecede başlıyor.

Çözülen, gün be gün eriyen insanlığı, en ilkel koşullara ve hatta maymunlaştıran bu rejime böylesine bir cevap olmak onurludur. Bu onuru hep birlikte paylaşıyoruz. Ve eminiz ki, bu tempoyla bu savaşı götürdüğümüzde en soylu bir insanlık kazanımını birlikte paylaşacağız. Ve bu temelde şimdiye kadar görevlerini layıkıyla yerine getirmeyen siz halkımız başta olmak üzere, bundan sonra Kürdistan vatandaşlık bağları temelinde ülkemize, ulusal kimliğimize ve özgürlüğümüze amansız bağlanmanın örnek savaşımı içinde olacağız. “Benimle bir şey olmaz” demenin devri geçti. Gördüğünüz gibi örgütlenen bir halk her şeydir. Başaramayacağı, dünyada önüne engel teşkil edecek, engel teşkil etse de aşamayacağı bir engel yoktur. Mucizevi gelişme vardır ve tam zafere de yakındır.

Tamamen kendinizi örgütlediğinizde ve her aile, her birey üzerine düşeni yaptığında bu devrim başarılmış demektir. Dolayısıyla tüm Avrupa’da yaşayan Kürdistanlı kitlemiz, örgütlenmesini bu önümüzdeki yıl tamamlamalı ve bununla yetinmemelidir. Nasıl ki ülkeden koparılanın, savrulup bir daha dönmemesine kurban edilen kişileri, aileleri olarak seçildiniz, kendinizden başlatacağımız ülkeye dönüş; ruhta, düşüncede ve yaşamda dönüş, bu temelde ülkeyi, kimliği ve insanlığı köklü kazanmada en güçlü başlangıcı ve gerçekleşmesini siz halkımızda bulmalıdır. Buna inanıyoruz ve başaracağımızı kesindir.

Tüm dostlarımıza ve başta Türkiyeli devrimci-demokrat sosyalist insanlara düşen görev de, halkımızı bu kadar kirleten, Türkiye’yi de yaşanmaz hale getiren ve hiçbir gerekçeyle artık kabul edilemez bu özel savaş hükümetine, kendi cephemizde karşı çıkmanın ve buna dur demenin geç de olsa zamanıdır. Bu şansınızı iyi kullanın ki, devrim biraz da sizin devriminiz olsun. Kürdistan halkından yüz yıllarca gördünüz büyük iyiliği, bu sefer Kürdistan halkı sizden görsün ve başarısını kendi başarısı kılsın. Kısaca, kendi özgürlüğünüz için desteğinizi bekliyoruz.

Bu temelde bu festivali ve onun tüm etkinliklerini, başta da büyük gecenizi kutluyorum. Başarılı olması için canı gönülden selamlıyorum. Sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

18 Eylül 1994

**Tüm Kürdistan Halkına, Partimize ve
Savaşan Ordumuza!**

1995 Newroz'unu yüksek savaşım ve onun kazanımları temelinde kutluyor ve zgr yaşamınızda başarılarla dolu bir yıl olmasını diliyorum, selamlıyorum.

Değerli Halkımız, Partililer ve Savaşçılar!

1995 Newroz'unu belki de tarihimizin hiçbir döneminde görülmemiş bir hazırlık, kesinleşmiş düşünce, karar ve onun hayata geçirilmeye hazır olanaklarıyla karşılıyoruz. En derli-toplu karşılayış bu yıldır desek yerindedir. Tarihimiz, iki bin beş yüz yıldan daha fazla Newrozlarını yaşayarak bugüne gelen, en son olarak da Partimizin çıkışına doğru geldiğimizde, neredeyse yitirilmiş bir tarihti. Halkımız da, bu temelde kendini kaybeden bir halk ve belki de en lanetli bir sonuçla kaybetmiş bir halktı. Böyle bir duruma gelindiğinde, her şey elden gitmişken Partimiz ortaya çıktı ve bir Newroz gününde adım attı.

İlk bağımsızlık ve özgürlük düşüncelerimizi, 1973'ün Newroz'unda 'bir karşılamamız olsun, onu özgür temelde bir kutlama niyetimiz olsun' biçiminde cesaretle dile getirdik. Çok küçük ve iddiasız da olsa bir grup olmayı bu yılda, böyle bir Newroz gününde bir karar olarak önümüze koyduk. Geçen yirmi iki yıla baktığımızda, en doğru işin yapıldığı ve en önemli başarıların sağlandığı, belki de tarihimizde ilk defa kazanmaya doğru giden yılların bu yıllar olduğu çok açık görülüyor.

Dünyanın en talihsiz ve en acı çeken bir halkı olduğumuz açıktır. Ve en kötüsü de kendini en lanetli bir halk olarak inkar eden, düşmanın hizmetine en iyi koyan ve bunda yarışan bir halk olmanın büyük utancını yaşamamanın ne demek olduğunu bilerek, bu savaşım yıllarının en amansız, bir o kadar da gerekli yıllar olduğunu bugün çok daha iyi düşünmekteyiz.

İnsanoğlu; şeref, namus kavramıyla biraz kendini yaşatmak isteyen bir varlıktır. İnsanın, tüm ilkel topluluklardan tutalım en gelişmiş uluslara kadar, bazı temel değerlerden yoksun olursa, hayvanlardan bile daha kötü duruma düşürüldüğünü tarih çok iyi gösteriyor. Böyle bir halk olmanın büyük tehlikesini yaşıyoruz. Daha düne kadar da yaşamdan kastedilen buydu. İşte bu lanetli yaşamı yıkmanın ne kolay olduğu, ne de önemsiz olduğunu şimdi hepimiz çok daha iyi görüyoruz. Çekilen acıların, dökülen kanların ne kadar olduğunu rahatlıkla görebiliyoruz.

Siz değerli halkımıza, hiç şüphesiz daha fazla başarıyla, layık olunan bir yaşamla karşılık vermek isteriz. Buna inandık ve kendi payımıza hiçbir maddi teşvikle, hiçbir başka gerekçeyle içine girilemeyecek amansız bir mücadele sürecini ve onun başarıma imkanlarını, yoktan var edercesine, iğneyle kuyu kazarcasına verilen mücadele ile sağlanan bu kazanımları hiç şüphesiz herkesten çok, siz halkımız takdir ediyorsunuz. Zaten bu nedenle de kimsenin beklemediği desteği, katılımı gösteriyorsunuz. Bu, kendinizi kazanmanın gerçeğidir.

Her ne kadar birey olarak çok dışınızda, çok anlayamaz bir biçimde size bu savaşı dayattıysak da, bugün bizden daha fazla bu savaşın, kendi öz savaşınız

olduğunu, mutlaka vermeniz gerektiğini, bunun dışında her şeyin boş olduğunu görüyor ve kendinizi yeniden kararlaştırıyorsunuz. Ve savaşı, haklarınızı, temel ulusal-demokratik taleplerinizi gerçekleştirinceye kadar, insana layık bir barışı ve kardeşliği, insanlık adına sağlayacak güne kadar, gerektiğinde tek başınıza da olsanız, gerektiğinde tek bir kişi de kalsanız yürütmeniz gerektiğine büyük inanıyor, çalışıyor ve başarıyorsunuz.

Çeşitli Newroz günlerinde, şimdije kadar siz halkımızla yan yana geldik, çağrılar yaptık, görevler belirledik. Ben onları tekrarlamayacağım. Her yılın anlamı çok önemlidir ve gerekirse yeniden üzerine düşünün. O yıllara ilişkin ne kadar düşünmeniz gerekiyorsa, o kadar düşünün. Yapmanız gerektiği kadar, bir borç bilerek ve gerekirse daha fazla yaparak hakkını ödeyin.

Biz, bu günleri yeni günler, yeni yaşamlar ve yeni bir tarih olarak değerlendirmek istiyoruz. Tüm eski günler, eski yıllar, eski yaşamlar bizim değil, düşmanındır; büyük bir talihsizlik ve çok lanetli bir geçmiştir. Sadece bundan kurtulmak bile hayatınızda verebileceğiniz ve kazanabileceğiniz en büyük gerçektir. İstedığınız gibi kazanabildiniz mi, kendinize mal ettiniz mi? Hayır! Bunun çok çeşitli nedenleri var. Düşmanın her gün beyinler üzerinde, ruhlar üzerinde yürüttüğü bir özel savaş var. Sıcak savaştan bahsetmiyorum, kirli savaştan bahsetmiyorum, ondan da daha tehlikelisi, büyük bir psikolojik savaşın, basın-yayın alanındaki -teknğin son yıllarda düşman tarafından uygulanışını da göz önüne getirirsek- savaşın nasıl amansız yürütüldüğünü bir an bile göz ardı etmeyelim.

Yine dünyanın en güçlü ordularından birisinin, bütün irili-ufaklı, emperyalist-sömürgeci güçleri de arkasına alarak, bu büyük diriliş umutlarına, özgür yaşam tutkularına, onun savaşımlarına ve sizlere kendini nasıl dayattığını da şimdi çok daha çarpıcı anlıyorsunuz. Biz, eğer bugüne kadar gelebildiysek ve şimdije kadar tüm yönleriyle bunu anlayamadıysanız, diyorum ki yeniden biraz düşünelim. Yapamadıklarımız nedir, yapabileceklerimiz nedir? Yapalım. Artık bu ülkede ve bu halk adına başka türlü düşünmek ve yapmak mümkün değildir.

Değerli Tüm Dostlar!

Umarım tüm dostlar da, halkımızın içinden olsun, çok çeşitli örgütler, kişilikler olsun, dışımızdaki başta Türkiye halkından olan, kişilikler, örgütler olsun gerçeği görmeye çalışsınlar. Bu mücadelenin sıkıntılarından, acılarından, ekonomiye, sosyal ve siyasal yaşama getirdiği zorluklardan çokça bahsediliyor. Hem de her gün. Bunun altındaki temel neden nedir? Eğer bir halka, bu kadar lanetli bir yaşam dayatılırsa, bundan sorumlu olan halk, onun hükümetleri, onun

devleti de herhalde kendini yeniden gözden geçirmek zorundadır. Başta Türkiye halkı ve ilgili bütün taraflar, yine emperyalist ve sömürgeci devletler, çok çeşitli nedenlerle içinde buldukları ve kendilerinin de artık gözlerine batan çirkin politikalarına, zulmüne, insanlık dışı uygulamalarına sınırsız desteklerini gözden geçirerek, biraz daha insani olana, hatta uygulaya geldikleri emperyalist politikalarına da yeni bir anlam verirler.

ABD'nin, Almanya'nın ve benzer güçlerin neredeyse tümüyle kara bir gerçekle, benzer çıkarlara dayalı politikalarla bir halk üzerine bu kadar acımasız yürümemesi gerektiğini vurguluyoruz. Bunu TC'nin kirli savaş güçlerine biraz anlattığımız gibi, yakında bu devletlerin gizlice yürütülen kirli savaş desteklerine de, onun politikalarına karşı da göstereceğiz.

Kendi halkımızın ve dostlarımızın sınırlı bir desteğinden bahsediyoruz. Halkımız ve dostlarımız, verdikleri bu desteğin kendi emellerine hizmet eden bir çaba olduğunu şimdilik biraz anladılar. Anlamaktan da öteye, daha fazla destek vermek gerektiğini görmeleri, boşa geçen yılları daha anlamlı yıllar haline getirmeleri, ödenmesi gereken borçlarını artık ödemeleri gerektiğini vurguluyoruz.

Ulusal birlik isteyen, "*Cephe ve ortak güç birlikleri ile mücadeleye varım*" diyen güçlere söylüyorum; sizler de gerçeği biraz daha derinden anlayın. Bugünlere gelmenin anlamı kadar, bundan sonrasının da nasıl yürütülmesi gerektiğini; çokça istediğinizi söylediğiniz doğru bir demokrasi anlayışıyla, emek bağlantılarıyla, hakla, adaletle değerlendirin. Ve bu mücadelede çok ısrarlı olduğunuz ulusal birlikle ama, gerçekten bir şeyler yaparak yerinizi almanız için, bizleri de dahil etmek üzere, geçmişinizi tüm yönleri ile değerlendirin, doğrulara varın. Yerine getiremediklerinizi, bundan sonra daha hızlı, daha çarpıcı yerine getirin. Hiç şüphesiz en çok kendisine yardım etmekte olan halkımızın kendisidir.

Biz şimdiye kadarki kazanımları birer başlangıç olarak gördük. Geçen bütün mücadele Newrozlarını daha sonraki yılın mütevazı bir başlangıcı olarak gördük. Bu yılki Newroz'un başlangıcını da en umutlu olduğumuz, hazırlıklarıyla bu umutları gerçekleştirmeye kendimizi en güçlü kıldığımız bir yılbaşı olarak değerlendiriyoruz. Hiçbir yıl hakkında bu kadar iddialı olduğumu söyleyemem. En iddialı, en fazla çözümlenmiş, en fazla pratik hazırlıkları yapılmış bir yılbaşıdır diyorum. Halkımızın da bu günü böyle değerlendirerek anlam vermesi; kendisine en yaraşır ve en gerekli olan tutumdur. Halkımızın, onu tüm ulusal-demokratik ve hatta insani soy varlığını yok etme temelinde, sinsice, haince, kalleşce katletmek isteyen kirli savaşın, özel savaşın, faşistlerin savaşını anlaması gerekir.

Özel savaş güçlerinin her gün faili meçhul cinayetlerle ne kadar acımasızca ve çok sayıda suçsuz insanların kanına girdiklerini bugün herkes iyi biliyor. Geçen

Newrozlarda başta Şırnak, Cizre, Nusaybin, Lice ve Kürdistan'ın bütün irili-ufaklı yerleşim alanlarına kan kusturarak, tankla-topla saldırarak yüzlerce insanımızı katliamdan geçirdiklerini ve halkımızın bu büyük uyanış yıllarını, Newrozlarını bastırmak için böyle çılgınca davrandıklarını tekrarlamama gerek yok. 1992 Newroz'uyla Şırnak'ın ve peşi sıra bir çok şehrimizin katliamdan geçirildiğini ve yine geçtiğimiz bir-iki yıl içinde de binlerce köyün boşaltıldığını, tahrip edildiğini biliyoruz.

Geçen yıl da, özellikle halkımızın birlik ve bütünlüğünde önemli bir yeri olan Dersim'i hedeflediler. Alevi kökenli halkımızın da mücadeleye katılmasını hazmedemeyen bu kirli özel savaş güçlerinin, en son aç bırakılarak, katliam tehdidi altında metropollere göçertilmiş halkımıza, Gazi Osman Paşa'da yeni bir faili meçhul adı altında -ama çok iyi bilinen kirli özel savaş gücünün, kontranın-saldırısı söz konusu oldu. Tamamen hareketimizin derin sempatisi altında, Ulusal Kurtuluş Savaşımı'na, onun birlik, bütünlüğüne katılan ve böylece de Kemalist rejimin yetmiş yıllık geleneğini, oyunlarını bozan bu yöre halkımıza ve halkımızın metropole taşınmış güçlerine karşı dayatılan bu cinayetler bilinmez gerçekler değildir. Kendilerinin söyledikleri gibi dış güçlerin bir oyunu olarak değil, tamamen hükümetin içindeki güçlerin bir oyunu olarak gelişmiştir.

Hükümet krizini aşmak için, kaybettikleri halk desteğini, tekrar korkuyla sindirerek, bir tarafın adeta sağcılık oynayarak, bir tarafın da solculuk oynayarak, bu oyunla tekrar o kirli ittifaklarını halkımıza, özellikle de Alevi halkımıza tek çıkar yol olarak dayatmakta, onlara bunun dışında yol olmadığını, aksi halde katledileceklerini hissettirmeye çalışmaktadırlar. Böylesine çılgın, kirli ve alçakça katliamı planladıklarını çok iyi bilmekteyiz.

Hükümetin başı ve yardımcılarının ne denli bu kontra güçlerinin sıradan bir neferi olduklarını iyi bilmekteyiz. Halkımız da bunu iyi bilmektedir. Güneyde kaybettikleri Kürdistan halkının, Kuzeyde de kaybettirildiğini, halkımızın her mezhebenden, aşiretinden kaybettiklerini, Alevi kökenli insanlarımızı da kaybettiklerini içine sindiremeyen bu kirli savaş güçleri, bu son katliamı düzenlediler. Halkımızın da buna çok soylu bir karşılık verdiğini, tıpkı Cizre, Nusaybin, Lice halkımız gibi son derece görkemli bir serhıldanla karşılık verip, oyunlarını yerle bir ettiklerini, onları pişman ettiklerini şimdi çok daha iyi görmekteyiz.

Özellikle Newroz'a doğru yaklaşırken bunun, anlamı çok büyük olan bir serhıldan olduğunu, halk serhıldanlarının böylece Güneyden Kuzeye taşırılarak tamamlandığını kıvançla belirtiyorum. Bu yeniden diriliş; 1990'larda Cizre'de, Nusaybin'de başlayan ve dalga dalga Kürdistan'ın her kentine ve köyüne yayılan

serhıldanlardır. Bugün metropole de taşırılmıştır ve en son halkası da düşmanın en güçlü olduğunu iddia ettiği yerde, böylesine patlak verip tamamlanmaktadır. Düşmanın en çok da, “*Bitirdim, geriye kalan artıklardır*” dediği bir sırada serhıldanların ortaya çıkması, en son Dersim’de de gerillanın yüzlerce düşmanı saf dışı bırakan eylemlerinin gerçekleşmesi, bu Newroz’u ne denli güçlü ve yerinde karşıladığımızı gösteriyor. Bu, düşmanın beklentilerinin ve özel savaşın imha, cinayet birliklerinin çabalarının boşa gittiğini gösteriyor.

Değerli Halkımız!

Önümüzdeki yılda yapacaklarımız da daha şimdiden bellidir. Sürgünde Kürdistan Parlamentosu daha şimdiden düşmanı ürkütüyor. 1920’lerde “*İki halkın meclisidir*” diye kurulan TBMM’nin, bu yetmiş yıldır nasıl Kürt halkının ve tüm azınlıkların imhasını, giderek asimilasyonunu tamamladığı bilinmektedir. Oysa başlangıçta verilen sözler böyle değildi. TBMM’nin, halkların eşit ve özgür bir meclisi olduğunu söylemelerine rağmen, hile ile daha sonra da katliamlarla Türk şovenizmi giderek körüklenmiştir. Geçen yıllarda da DEP’li milletvekillerine uygulanan çirkin saldırılardan ve parlamentodan çıkarmalarından sonra, artık Kürdistan halkının siyasi iradesini, parlamento ve meclis gücünü ortaya çıkarmak kaçınılmaz bir görev olmuştur. Şimdi bu görev gerçekleştirilmeye doğru yüz tutuyor.

Sadece sürgünde değil, en yakında Kürdistan’ın kurtarılmış bölgelerinde Ulusal Meclis teşekkül edecektir. Daha şimdiden uluslararası alanda emperyalist ağa-babalarının ne kadar desteklenirse desteklensin, TC diplomasisinin bunu artık önleyemeyeceği, sömürgeci güçlerin Kürdistan üzerinde şimdiye kadarki ittifaklarının artık bir daha tutturulamayacağı anlaşılmıştır. Bu anlamıyla gerek emperyalizmin ve gerek sömürgeciliğin geleneksel Kürdistan politikaları yıkılmıştır. Bir daha da onlar açısından tamiri mümkün değildir. Bu anlamda Kemalizm’in yok edici yetmiş yıllık politikaları artık tüketilmiştir. Bir daha da demagojiyle tutturulması mümkün değildir.

Bu yıl başında bunu çok rahatlıkla görebilmekteyiz. Ve en önemlisi, tüm bu gelişmelerin temelinde yatan gerillamız, yenilmesi şurada kalsın, ilk defa yerli yerinde tüm Kürdistan’ın stratejik noktalarında üsleniyor. Doğru kurallar temelinde, birlikler biçiminde derinliğine ve genişliğine yayılıyor. Eksikliklerini hızla aştığı gibi, doğrulara da hakim oluyor. Bu da demektir ki, 1995 yılında gerilla savaşı ilk defa istenildiği gibi ordulaşıp savaşıacaktır. Büyük bir gelişme buna bağlıdır. Şimdiye kadarki gelişmelerin esas nedeni, bu gerilla savaşı olduğu gibi, bundan sonra da daha çarpıcı bir biçimde böyle gelişeceğini, bu vesileyle tüm halkımıza

rahatlıkla müjdeleyebiliriz. Halkımızın siyasi cephesi kadar, onun hükümeti kadar, sağlam silahlı kuvvetlerinin ve savaşımının da önümüzdeki yılda büyük mesafe kaydedeceğini söylemek artık bir kehanet değil, hazırlıklarımızın doğal bir sonucudur.

Bu Newroz'a doğru gelirken, Partimizin V. Kongresi'ni de gerçekleştirdik. Denilebilir ki, PKK'nin V. Kongre adı altında gerçekleştirdikleri sadece bir örgüt kongresi değildir; orada insanlık yeniden çözümlendi; ulusal gerçeklik, halk gerçekliğimiz, öncü örgüt gerçekliği, sosyalizm, demokrasi, devlet ne anlamdadır, bunlar çözümlendi. Reel-sosyalizmin deneyiminden de dersler çıkarılarak, doğru bir sosyalizm ve demokrasi anlayışı, doğru bir halk iktidarı anlayışına nasıl ulaşılır hususları, çok güçlü bir biçimde tartışıldı ve kararlaştırıldı. Newroz'a doğru geldiğimizde, bunun hayata geçirilmesinin ve adım adım başarıya ulaşmasının savaşını veriyoruz.

Denilebilir ki Partimiz, tarihinde ilk defa bu kadar derli-toplu, kendi ideolojik, siyasi, örgütsel ifadesini yaşama dönüştürmüş, dilediğini, amaçladığını örgüt kurallarıyla, örgüt iç yaşamıyla bütünleştirmiş ve böylece her savaş için çok gerekli olan parti öncülüğünü sağlam tutturmuş bir şekilde, bu yılı, bu Newroz'u karşılıyor.

Parti öncülüğü, hiçbir dönem bu kadar sağlam değildi. Bu tecrübeyi en çok yaşayan biri olarak diyebilirim ki, nicelik ve nitelik olarak Partimiz, her türlü savaşı verebilecek kadar donanımlıdır, yetkindir. İçinde olduğu kadar, dışında da tüm engelleri başarıyla, doğru yöntemlerle aşabilecek güçtedir. Halkımızın gerek siyasal savaşım cephesinin, gerekse silahlı savaşım cephesinin en temel garantisi, böylesine bir öncü güce kavuşmuş olmamızdır. Halkımıza böylesine başaran bir öncü gücü, bu Newroz'un başlangıcında sağlamış olmayı müjdelemekle ve onun başarısına, onun güvenine sonuna kadar dayanabileceklerini söylemekle kıvanç duyuyoruz.

(...)

Dostlarımız, şimdiye kadar bize olan desteklerini hiç şüphesiz bundan sonra da artırarak devam ettireceklerdir. Başta Türkiye halkının ve onun ilerici-devrimci güçlerinin ve diğer komşu halkların ilerici güç ve yönetimlerinin, PKK'yi ve bu savaşımı daha iyi anladıklarına kendi halklarının özgürlük mücadelesindeki yerini çok iyi kavradıklarına eminiz.

Denilebilir ki, tarihte en enternasyonal savaşlardan birisini vermekteyiz. Ortadoğu halklarının tarihinde bir çok devrim vardır. Bir büyük İslam Devrimi vardır. Bir Hıristiyanlık Devrimi ve onun öncesinde de Hz. Musa'nın devrimi de vardır. Bunlara benzer bir devrimi de biz yürütüyoruz. Böyle değerlendirilmeli ve

dostlar gereklerini yapabilmelidir. Şovenizm ile, dar milliyetçilikle kafaları bulanmış, ruhları kirletilmiş halklar ve onların temsilcileri, yeni diriliş, yaşam günü olarak da karşıladığımız bu Newroz'da kendilerini doğruya, dostluğa ve kardeşliğe yakın hale getirebilmelidirler. Buna her zamankinden daha çok hazırız ve gereken çabayı da fazlasıyla verebilecek durumdayız.

Halkların uzun yıllardan beri, verdikleri eşitlik ve özgürlük mücadelesini, sosyalizm ve demokrasi mücadelesini, bu savaşımızda, bir çok gerici çevrenin “Artık sosyalizm öldü, halkların kendi kaderlerini tayin etmelerinin anlamı yoktur” dedikleri bir dönemde gerçekleştirmiş olmamız kıvanç vericidir. Sosyalizmin anlamını veriyoruz ve halk demokrasilerini de en yaratıcı bir tarzda temsil etmeye çalışıyoruz.

PKK'nin kendi içinde gerçekleştirdiği insan; dünyanın bugün karşı karşıya bulunduğu bütün tehlikelere, başta doğayı tehdit eden kapitalizmin yok edici, yine toplumu bir tüketim canavarı olmaya doğru götüren o yaşam tarzına, sonuna kadar insan emellerine bağlı, doğayı ve çevreyi kirletmeye karşı bir yaşam tarzıyla en iyi cevap veren kişiliktir. Bunun bir alternatif kişilik olduğunu söyleyerek, yine insanlığa karşı görevlerimizin ne olduğunu bilerek ve halkımızın insanlık tarihinde yeri ve ülkemizin uygarlık tarihinde yeri, yine bu uygarlık tarihine girişteki rolü neyse; kapitalizmin kararttığı insanlığa karşı da bir kez daha rolü ve yeri budur diyerek insanlığımıza sahip çıkıyoruz.

Tüm bu esaslar dahilinde, 1995 Newroz'unun daha şimdiden anlamlı bir özgürlük yıldönümü olduğuna, halkımızın yaşamıyla kopmamacasına bu özgür temellerle ve savaşının yüksek başarılarıyla bütünleştiğine tanık oluyoruz. Siz halkımızın bunu bir daha elden kaçırmamak için, sonuna kadar ulusal-toplumsal kurumlarımızla ve insani yaşamımızla, enternasyonale de taşımak üzere, bütünleştirmek doğrultusunda, asıl bundan sonra savaş açısından daha başarıyla gerçekleştirecek çok işiniz olduğuna inanıyoruz.

Şimdiye kadar yaptıklarımız, bundan sonra ne yapmak istediğimizin de bir ispatıdır. Tüm halkımızın, partililerin, savaşan güçlerimizin inanmak kadar güvenmeleri, güvenmek kadar bilmeleri, bilmek kadar da yapmaları, savaşmaları ve başarılarını diliyoruz.

Ben tekrar bu temelde, bu Newroz'un halkımıza, tüm partililere ve savaşanlara da kutlu olmasını diliyorum, selam ve sevgilerimi sunuyorum.

20 Mart 1995

Toplumsal Barış İçin Savaşı Durduralım

Savaşan Kürdistan Halkına!

Değerli Halkımız; 15 Ağustos Atılımı'nın 11. yılını geride bırakıp 12. savaş yılına girerken, bu yılın da sizin zafer yılınız olması için başarı sözünü tekrarlıyor ve hepinizi büyük coşkuyla selamlıyorum.

Siz halkımız, bu yılda da büyük bir savaşı yaşadınız. Düşman geçtiğimiz yılı bizim için büyük bir umutsuzluk, karanlık ve bitiş yılı haline getirmek için bütün imkanlarını seferber etti. Belki de hiçbir savaşta kullanılmaması gereken kirli savaş yöntemlerini dayattı. Çok iyi biliyoruz ki eğer bu savaşı hem de bu yakın yıllarda kazanmazsa o lanetli tarihi, barbar faşist tarihi başına büyük bir bela getirebilir. Bundan duyduğu korkuyla oldukça üzerimize geldi. Çok iyi tanıdığımız ve tüm yaşamınızı yerle bir eden, insanlık tarihinde eşi görülmeyen bu canavarca yükleniş karşısında tabii ki biz de dayanmak zorundayız. Sizlere çok açıkça vurgulamak istediğim şudur: Bu yıllar öyle kolayca savaşılacak yıllar değildir. Çok büyük sabır, inat ve direnme istediği gibi bunların da yenilmemesi için çok büyük ustalık istiyor. Biz bunların anlaşılabilmesi için, Partimiz ve ordumuz içinde çok büyük çaba gösterdik. Eğer büyük hatalar yapmış olsaydık, en önemlisi de kendi tarzımızı ve direnişimizi sürdürememiş olsaydık bugün her şey elden gidebilirdi.

Çok iyi biliyorsunuz ki bütün içtenliğimize ve fedakarlığımıza rağmen, düşmandan daha kötü bozguncular ve işi boşa çıkaranlar kendi içimizden çıkıyor. Ulusal kurtuluş saflarında, hatta parti içinde bela olan, neye nasıl hizmet ettiğini doğru dürüst bilmeyen kişilikler, tüm tarihimizin isyanlarında görüldüğü gibi bu kutsal son umut isyanını, tek yaşam kavgasını belki de çok basit bir nedenle ve iyi niyetlice boşa çıkarabilirlerdi. Ve denilebilir ki düşmandan daha fazla akıllı, sabırlı

ve inatçı bir mücadeleyi vermeliydik. Hem de ustaca. Bu cephede geçen yıllarda büyük bir savaşı verdiğimizizi rahatlıkla söyleyebilirim.

Siz değerli halkımız!

Bugün çok iyi görüyorsunuz ki mücadele yenilmediği gibi, kazanım yanları ağır basan, hatta zaferin işaretlerini veren bir süreç yakalanmıştır. Düşman gerçekten geçen birkaç yıla, bir halkın son kurtuluş umutlarını yerle bir etmek için yüklendi. Ve unutmayalım, yalnız Kuzey Kürdistan'ın değil, bütün Kürdistan parçalarında nihai çöküş için belki de en tehlikeli katliam tarzını esas alarak haince, gizlice, iki yüzlüce dayatarak yürütmek istedi. Bunu hiç kimse göz ardı etmemeli ve anlamazlıktan gelmemeli. Eğer bir halk, uyanan, hatta savaştan bir halk ve sizler bu en temel savaş gerçekliğini göremezseniz, kötü kaybedeceksiniz. Şimdiki zorluklardan daha fazla zorluk, şimdiki işkenceli, katliamlı yıllardan daha katliamlı, işkenceli yılları ve bu anlamda bitiş yıllarını yaşamak zorunda kalacaksınız.

Bu gün neden dünyanın en gerisinde bir halk durumuna düştüğümüzü çok iyi görüyoruz. Düşmanımız kadar, ona karşı savaşı bilemediğimiz, ordulaşamadığımız ve doğru savaş tarzına sahip olamadığımız için kaybettik ve bu duruma düştük. Bazıları diyebilir ki benimle ne olabilir. Bundan da öte kaybeden bir halkın tekrar dirilmesi, kurtuluşu sağlaması mümkün mü? Biz bunu çok duyduk. Ben kendim ilk günlerimden bu güne kadar halen Parti içinde ve dışında da bu sözü duyuyorum: Bir benimle ne olur, bir bizimle ne olur?

Bu kadar kendini unutmuş, bu kadar özüne ters düşmüş bir insan ve yine bir halk gerçekten çok lanetlidir. Ve bu dünyada hiçbir şeye sahip olamaz. Niçin bu savaş yürütülüyor? Bu işkencelere ve katliamlara neden daha büyük bir direnç göstermek gerekir? Şunun içindir: Bu savaş olmazsa bir hiçsiniz. Çok iyi biliyorsunuz ki eğer bugün dünya da bir adınız varsa, bu savaşla mümkün olmuştur. Kendi öz savaşımını vermesini bilmeyen bir halk, ülkesini bir hiç uğruna terk eder. Nasıl terk ettiğini ve hatta ardı sıra bakmadan kaçtığını bilmeyen bir halk, en kötü düşmüş bir halktır. Ve çok acıdır ki daha düne kadar yaşadığınız gerçeğiniz de buydu. Şimdi sizlerde bir vatanseverlik geliyor. Vatan sahibi olmak, özgür bir vatanda, özgür bir yaşamı arzulamak, hepimizde gün geçtikçe geliyor. Ve giderek önünde durulamaz bir sel gibi doğal kaynağınıza da döneceksiniz. Bundan kuşumuz yok. Ama unutmayalım ki daha düne kadar kaçan kaçana ve halen şimdi de herkes gözünü ya düşmanın bir beldesine ya emperyalizmin metropollerine dikmiş gidiyor.

Ve ülke dışına savrulmuş halkımıza soruyorum. Bu yaşamı beğeniyor musunuz? Rezillik şimdi daha fazla değil mi? Vatansızlık ve onursuzluk ne kadar kötü bir şey. İşte bunun için savaş diyorum. Bu özgürlük savaşı belki ekmek ve sudan daha önce gelir. Savaşta belki kesin bir zafer kazanmadık, ama belki de onun kadar ve hatta ondan daha değerli kazandıklarımız var. Savaşı yakalayan ve savaştan bir halk olmak, belki zafer kazanmaktan daha değerlidir. Durumu, koşulları sizin gibi olan bir halkın savaşması, kesinlikle kendi başına zafer kazanmaktan daha değerlidir.

Savaş, köle halklar için bir bayramdır. Şu anda, her gün bunun bayramını yaşıyorsunuz. Bu doğrudur ve öyle olmalıdır. *“Neden kolay bir zafer kazanmadık”* diye beklenti içinde olmaya hiç gerek yok. Bu savaş on yıl daha sürsün, yeter ki savaşmasını bilelim ve savaşta bayramı yaşayalım. Bize gerekli olan budur ve siz bu şansı elde ettiniz. Bizzat böyle bir halk oldunuz. İşte savaşımızın bu yılında kesin ve emin biçimde benim size söyleyebileceğim şudur: Ardı arkası kesilmeyen bir savaşı sağlam temellere oturttuk. Tabii bunun için cesaret, fedakarlık, daha da ötesi siyaset, bizzat hazırlık ve mevzilenme çok büyük çaba ister.

Bir çok konuşmamda belirttiğim gibi, düşmana boyun eğmeyen, direnen bir tarz bile büyük cesaret isterdi. Bunu hepimiz biliyorsunuz. Bir jandarma karşısında kırk büklüm olmadan, teslim olmadan durmak bile bir onurdur. Kendi adını söylemek bir onurdur. *“Benim de bir vatanım olmalı”* demek bir adımdır. Bu gün bütün bunlar hiç kimsenin kazanım diyemeyeceği, göremeyeceği şeylerdir. Ama ben yıllarca bir adınız için, yıllarca bir cesareti, bir fedakarlık duygusunu yaratmak için hangi çabaları harcadığımı çok iyi biliyorum. Bu konuda inkarcı olmamak gerekir.

Herkes kendisini mutlaka doğru biçimde tanımalı. Nereden nereye geldik, neyle nasıl geldik? Bunu bilmezseniz Parti nedir, Önderlik nedir, şehit kimdir, işkence nedir anlayamazsınız. Ama bunları anlamadan da savaş olmaz. Savaşı anlamadan da yaşam, şeref ve haysiyet olmaz. Artık bu kelimeleri kendimize yakıştırmalıyız. Ben bu dönemde, önümüzdeki yıl ve yıllar içinde çok açıkça söyleyeyim; ne mutlu ki kesin bir zafer kazanırız demeyeceğim ama ardı arkası kesilmeyecek bir savaşı gerçekleştirdiğimizi belirtebilirim. Bize ucuz zafer getirecek bir savaşı kuşkuyla karşılamalıyız. Savaşın potasında çelikleşmeyen bir kişilik, her zaman kaybetmeye mahkum bir kişiliktir. Yıkılmaz, yenilmez kişiliği biz savaş potasında çelikleştireceğiz. Yenilmez ve çelikleşmiş bir halkı, onu düşüncesi, iddiası ve irade gücünü bu savaşta yaratacağız. Yenilmez bir halk olduğumuza artık düşman da inanıyor.

Bu günlerde Kürt raporları yayınlanıyor. “*Ya bitecekler, ya bitecekler*” diyenler rapor yayınlanıyor. “*PKK yenemez, bu halkın savaşımını da yenemez*” diyorlar. Ama çaresizler. Bu halkı kabul edecek durumları da yok. Düşman büyük bir çözümsüzlüğü yaşıyor. Bu dünyanın hiçbir zaman kabul etmeyeceği kirli savaşı, entrika ile iki yüzlülükle gizleyerek daha fazla sürdürmek istiyorlar. Ancak arkasında güvendiği dostları ve müttefikleri bile artık bunu kabul edemez duruma gelmişlerdir. Artık büyük güçlere, Amerika’sına, Almanya’sına dayanarak bu savaşı yürütemez. İçeride de herkesi, demagojiyle, milli bütünlük çılgınlıklarıyla kışkırtarak da bu savaşın kirini gözlerden saklayamaz. Düşman bu noktaya gelmiştir. Biz ise direnebildik.

Sonuç olarak ben size açıkça kendi raporumu veriyorum: Düşman kadar ondan daha da tehlikeli bir biçimde savaşmasını bilmeyen, kendini doğru dürüst ordulaştırmayan, hatta halklaştırmayan kişilikler nedeniyle, belki sizler de, şu veya bu oranda hemen hepimiz de çok iyi biliyoruz ki savaş sahasında zayıflıklarımız nedeniyle zordayız. Bazıları çok daha kötü yapıyor. Bunları gördük ve bunlarla amansız savaştık. Çok rahatlıkla söyleyebilirim ki nasıl düşmanı daralttıysak, bu dayattığı en tehlikeli savaşı sınırlandırıp durduysak, içimizde bulunan düşmanın dolaylı müttefiklerini de -kimisi iyi niyetli, kimisi bozguncu, kimisi başboş- biçimi ne olursa olsun bunların da artık Parti’nin ve ordunun başına bela olan durumlarını sınırlandırdık. Bu ne demektir? Bu, bundan sonra karşı durulan düşmana daha daraltıcı savaşı dayatmak demektir. Bu, savaşı içte de müthiş geliştirmek demektir.

Yeni yıla, savaş yılına bu temelde giriyoruz. Fazla umut vaat etmek istemem. Müjdeler de vermek istemiyorum. Söyleyebileceğim, bu önümüzdeki savaş yılında ben de dahil şahadetler olabilir, ama yenilgi olmaz. Halk savaşının yenilgisi, onun her türlü engel ve tehlikeleri bertaraf edilmiştir. Halk savaşı önümüzdeki yıl içte ve dışta kendini arındırarak, hem niceliğini, hem niteliğini ve çarpıcı tarzını geliştirerek devam edecektir. Bunu küçümsememek gerekir. Gelişen savaş, gelişen kurtuluştur, özgür yaşamdır. Daha fazla savaş, daha fazla özgürlüktür, bağımsızlıktır. Hiç kimse savaştan çekinmemeli.

Ben, sizi önümüzdeki süreçte daha fazla savaşkan bir halk olmaya çağırıyorum. Savaşın korkusu yıkıldı, savaşın fedakarlığı kanıtlandı. Savaşın bir yaşam tarzı olarak kabulü gerçekleşti. O halde bu temel üzerinde daha fazla savaş ve daha fazla savaş için daha fazla örgüt, daha fazla eğitim, daha fazla propaganda demeli. Herkesin, her yerde ailede, tarlada, fabrikada, camide, kilisede, yurt içinde, yurt dışında, dağlarda, şehirlerde, köylerde elinden geleni sunması gerekir. Bir taştan tutalım, en ağır bir silaha kadar. Bir gönüldeki duadan tutalım, bir kılıç

darbesine kadar. Durumuna ve koşullarına göre içinden ne geliyorsa, yeteneği neye elveriyorsa, öylesine bu savaşı büyötmeye, tutkuyla devam etmeli.

Biz, düşmana gelin siyasi çözüm yoluna başvuralım dedik. Bu vesile ile bu çağrımı bir kez daha yineliyorum. Ayıryeten 14 Temmuz direnişini adına on binler direnişe yattı. Başta kahraman on binlerin zindan direnişçiliğini bu vesile ile selamlıyorum. Ve siz halkımız, her taraftaki açlık grevlerine dünya çapında katılım gösterirken, gelin bu kirli savaş yerine çağdaş, uygarca bir çözüm yolu olarak, siyasi diyalog yoluyla meseleleri tartışalım, çözelim diyerek bunun bir barış çağrısı olduğunu açıkça gösterdiniz. Ben de bu barış çağrısını tekrarlıyorum. Ama görünen o ki, düşman hiç anlamak bile istemiyor.

Düşman, yüzyıllardan beri bir çapul savaşını vermekte, barbarca tarzını yürütmekte ısrarlı, bunu hepimiz anlamalıyız. Anlamakla yetinmeyiz, karşı durmalıyız. Ona karşı kendi savaşımızı geliştirmeliyiz. Onun için, savaş çok keyifli olduğu için savaşın demiyorum. Her şeyi barbarca bir savaşla halledeceğini, hatta siz halkımızı ortadan kaldıracığını sanan bir düşman var. Bunu yüzyıllardan beri böyle yaptı. Şimdi de hiçbir dünya milletinin de kabul etmeyeceği bir biçimde, dünyanın gözünün içine baka baka *“Ben, seni ya bitireceğim, ya bitireceğim”* diyor. Ne cüretle bu sözü söylüyor? Ne hakla, hangi insanlık adına bunu söylüyor? Kimlerin kanunudur bu? Bunu bilmeliyiz ve eğer biz de yüzde yüz bitmişlik yoksa, insanlık onurunu kaybetmemişsek, kahraman zindan direnişçilerimiz, dağ direnişçilerimiz kadar, siz halkımız da artık boyun eğmez, baş eğmez durumda ve mutlaka bir şeyler yapmak gerekir diyorsanız, dalga dalga bu duruma geliyorsunuz ve hatta daha da öndesiniz. Yani bir serhıldanlar dönemine, halkımızın yedisinden yetmişine kadar bir bayram coşkusuyla, her şeyiyle bir isyan dönemine girmesinin tam da zamanıdır diyoruz. Ayağa kalkan ve savaşan halka böyle cevap verebilir.

Bu halkın kutsal direniş savaşımına kalkalım diyorum. Bundan daha yüce, daha fazla savaşla daha fazla onur, daha fazla özgürlük elde edecek tarihi bir sürecin içine girdiniz. Daha dün adını bile ağzınıza almakta çekinen halk, vatanından kaçmak için, adeta öcünden, vebadan kaçır gibi kaçan halk, bugün ruhunu vatanına bağlamış. Ve onun için en büyük fedakarlığı göze almış bir halk haline gelmeniz ne kolaydır, ne de küçümsenir. Eğer biraz daha halk gerçeğimizi, onun özgürlük bilincini, ordusunu ve savaşını tamamıyla anladıysanız, siz en büyük kazanımı daha şimdiden yaşıyorsunuz demektir. Biz bununla yetinmiyoruz, ısrarlı olan düşmana karşı, ısrarlı olan bir halkı, hem de ondan daha amansızca mücadeleye kaldırıyoruz. Çünkü haklı olan ve mutlaka vatanımızda özgürce yaşamak zorunda olan biziz. Eşitlik ve kardeşlik temelinde birlik kadar özgürlük

isteyen biziz. Bunun için savaş gerekir mi? Zaten dünyanın en belalı yaşamını siz her yerde yaşıyorsunuz. Yaşamınız savaştan da beterdir.

Siz değerli halkımız, çok iyi biliyorsunuz ki hemen her yerde yaşam sizin için bir zindandı. Bu, savaştan daha zordur. Bilakis savaş yaşamın çekilebilir, kabul edilebilir haline gelmiştir. Savaş bu anlamda gerçekten kabul edeceğiniz bir yaşamdır artık. Ve bu anlamda kabul edilebilir bir yaşama sizi çağırıyorum. Savaş kurtuluştur, savaş şereftir. Savaş maddi olarak, manevi olarak tüm kaybettiklerimizi gün gün kazanmaktır. Bundan daha değerli bir uğraş, bir meslek olamaz. Ve ne mutlu size ki bu savaşı, kendi öz savaşımınızı artık yıkılmaz, yenilmez bir biçimde elde etmiş bulunuyorsunuz. Benim size müjdem ve sizin adınıza bir savaşçı olarak vereceğim destek de demeyeceğim, katkı da demeyeceğim, görevim budur.

Siz, bu temelde bu savaşa daha fazla katılacaksınız. Bu önümüzdeki yılda, yıllarda daha fazla savaş diyeceksiniz, daha fazla özgürlük ve vatan diyeceksiniz. Daha fazla özgürlük ve vatan, daha fazla iş ve emek demektir. Daha fazla manevi, ahlaki gelişme demektir. Bunu artık sonuna kadar anlamalı ve hiçbir şeyle değiştirmemelisiniz. Sizi, bunu her zamankinden daha fazla anlamaya ve gereklerini gerekirse en şiddetli savaşla yerine getirmeye ve kazanmaya çağırıyorum.

Partimiz buna öncülük ediyor. Partimiz hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar kendi içini arındırmıştır. Savaş tecrübesini kazandığı gibi, belki de dünyada sosyalist temellerde kendini tüm engellemelere rağmen içte ve dışta geliştirerek kanıtlayan ve zafere yürüyen bir parti olduğunu kesinleştirmiştir. Bu parti sizin savaşımınıza öncülük ediyor. Böylesine kendini kazanan, her koşul altında başarıya giden bir partiyi esas almaya devam etmelisiniz. Bu partinin öncülüğünden, mücadelenin gereklerine uymayı ve hatta gereklerinin yerine getirilmesi için doğru parti kavrayışı, doğru parti öncülüğü istemelisiniz. Ve partililer de, gerçekten verdikleri savaşın bu anlamda bir halk savaşı olduğunu, geliştirilmesi gerekenin de onur, özgürlük, bağımsızlık, maddi-manevi zenginlik olduğunu bilerek öncülük rollerini yapmaları gerektiğini kesinlikle bilmeli ve öncülük rollerini böyle oynamalıdır. Bunun dışında hiç kimse PKK adına öncülük iddiasında bulunamayacağı gibi, sizi de görevlerinizi kesinleştirmeye, tamamlamaya ve başarmaya çağırıyorum.

Hiç şüphesiz en temel gücümüz, ordu gücümüzdür. ARGK'dir. Ordu gücümüz, halkımızın en savaşkan, en cesur ve fedakar öncü koludur. Ordumuz içinde de, halk savaşının hem stratejik hem uzun vadeli hem de kısa vadeli, 'nasıl savaşmak gerekir' sorusuna biz, bu geçen yıllarda büyük cevaplar bulduk. Yanlış

ve hatalardan uzaklaşmak kadar doğruları da her zamankinden daha fazla egemen kıldık. ARGK, artık kendi işlerini zafer temelinde yürütecek güce kavuşmuştur. Niceliğini ve niteliğini artık her türlü düşmana karşı başarıyla geliştirip, pekiştirecek duruma gelmiştir.

ARGK savaşçılara ve özellikle komutanlarına artık diyoruz ki; sizi, bu kadar tecrübeden sonra tarihimizde çok ucuzca kaybettiğimiz durumlara düşmemeye ve oldukça anlaşılır kazanım esaslarına bağlı kalmaya çağırıyorum. Gerçek bir halk ordusunun kişiliğine, özellikle onun disiplinine, onun sabır, inat, dayanışma gücüne, ustalığına her koşul altında ulaşmaya çalışmalısınız. Ve bunun doğru savaş biçimini, günlük, aylık, yıllık olarak geliştirmeyi, komutanlar olarak yine bilinçli savaşçı, savaşanlar olarak bu önümüzdeki süreçte geliştirmeyi bilmelisiniz. Önünde durulamaz bir ordu haline gelebilmek için, kendimizi gerektiği kadar gözden geçirme, yeniden kararlaştırma, tam zafer temelinde bir militan haline getirmeye büyük özen gösterelim. Bunun gereklerini mutlaka yerine getirelim.

Ordu gücümüzü tüm ARGK komuta ve savaşçı yapısını, bu temelde kazanmayı her koşul altında esas almaya, bunun engellerine -ister direkt düşmandan kaynaklansın, hepsine- karşı doğru tavır almaya, engelleri başarıyla aşmaya ve kesin zafer doğrultusunda, esas savaşımın kendi savaşımı olduğunu bilerek yüklenmeye ve kazanım adımlarını pekiştirmeye çağırıyorum.

Tüm değerli dostlarımıza, başta Türkiye halkının bu kirli savaşa karşı olan güçlerine ve kendi kurtuluşunu halkımızın kurtuluşunda gören bütün devrimci, demokrat ve sosyalistlerine, temiz insanlarına!

Bu kirli savaş bizim halkımızdan daha fazla sizin halkınızın mahvına, sizin kirlenmenize yol açıyor. Kirlenmeyi durdurmak için bu savaşı durdurun! Bu savaş sizin savaşınız değildir; ne ulusal, ne sınıfsal savaşınızdır. Bu savaş, bir avuç işbirlikçinin, vatani satan, emeğinizi yok yere sizden çalanların savaşıdır. Bütün toplumsal yüce değerler üzerine en kirli savaşı yürüten bu büyük vatan hainlerine, halk düşmanlarına karşı çıkmayı becermelisiniz.

Size dayatılan bu kirli savaşı artık bir ulus savaşınız olarak, halk savaşınız olarak görmek bir yanlıgı olduğu kadar Kürdistan halkının açtığı bu savaşı, kendi öz savaşımıza dönüştürerek ve belki de tarihimizde, halkımız kadar çok isyan edip de başaramadığınız kendi savaşımınızı bu vesileyle, bu büyük enternasyonal dayanışmayla verin. Göreceksiniz ki sizin için de nihai kurtuluş bu savaştır. Bunun günü gelmiştir. Bunun olanakları fazlasıyla vardır.

Başta tüm devrimciler ve özgürlük isteyen Türkiye halkı bunu görmeli, anlamalı ve gereklerini yerine getirmelidir. Ben her zamankinden daha açıkça söylüyorum ki; savaşımız Türkiye halkının savaşıdır. Başarımız Türkiye halkının başarısıdır. Tüm Türkiye halkını, bunu anlamaya ve gereklerini yerine getirmeye, yine onun öncü devrimci, demokrat, ilerici ve aydınlık güçlerini kendi cephelerini örgütlemeye, başarıya olan inançlarını daha da kesinleştirerek bu önümüzdeki yılı ve yılları kendi öz savaşım yılları ve başarıyla savaşan bir halkın öncü gücü haline gelmelerine, gereklerini yerine getirerek başarımlarına çağırıyoruz.

Dışımızdaki çok çeşitli Kürdistan'lı güçleri de, diğer parçalar dahil olmak üzere ulusal birlik, dayanışma günlerine anlam vermeye, artık neredeyse kesin bir ulusal kurtuluş savaşından da öteye varlık yokluk meselesi haline gelmiş bu savaşımızı anlamaya, ona karşı durmamaya, eğer istiyorlarsa gereklerini yerine getirmeye çağırıyor ve bu konuda onlara sonuna kadar destek sunacağımızı belirtiyorum. Askeri cephesine katılmıyorlarsa siyasi cephesine, yurt içindeki cepheye katılmıyorlarsa, yurt dışındaki cepheye katılmaya, ama asla engel teşkil etmemeye, yurtseverlik görevlerini bu savaşla çelişmeden yerine getirmeye, bu temelde geçmiş olumsuzluklara, hangimizden kaynaklanırsa kaynaklansın bir daha düşmemeye, büyük bir ulusal ruhla bu önümüzdeki kutsal direnme savaşlarına kendi güçlerince katkıda bulunmaya ve gereklerini yerine getirmeye çağırıyorum.

Dünyadaki dostlarımızın da her zamankinden daha fazla bu savaşımızı anladıklarına ve destek olmak istediklerine eminim. Savaşımızın en anlamlı bir enternasyonal savaşı olduğu kesindir. Günümüzde Kürdistan savaşı; devrimin şeref savaşıdır, sosyalizmin onur savaşıdır, demokrasinin savaşıdır. Bu temelde değerlendirdiklerine ve bundan gurur duyduklarına eminken, bundan sonra kendi desteklerini, dayanışmalarını daha da geliştirmeye, küçümsenemez adımları daha sık atmaya ve başarılı olmaya çağırıyoruz.

Siz değerli halkımız kendi cephemden de şunu söylemek isterim ki: Biz savaşı artık onsuz yaşanılmaz, nefes bile alınamaz bir gerçeklik olarak görüyoruz. Yorgunlukmuş, yıpranmış bunlar bizim için hiç önemli değil. Tam tersine bizim yorgunluğumuz, yıpranmamız savaş durursa olur. Ben sizlere şunu hemen açıkça söyleyeyim ki, savaş geliştiği için veya savaşta engeller çıktığı için zorlanıyorum. Savaş zayıflatıldığı için zorlanıyorum, yıpranıyorum.

Şunu çok iyi gördüm ve size de göstermeye çalışıyorum: Savaşın gelişmesi kişinin gelişmesidir. Benim böylesine gelişmem, savaşı biraz bilmem ve gereklerine uymamdan ötürüdür. Buraya gelmeyi bilen bir kişi olarak, savaşın neye kadir olduğunu ve halk savaşının ne destanlar yazabileceğini görerek bunun kendi

gerçeğimize ve halkımızın özelliklerine göre, nasıl olması gerektiğini hem çok iyi bilince çıkarıp, hem de gereklerini iğne ucu kadar yerde ve dönemlerde, yerine getirerek ve şimdiye kadar buraya gelmeyi başararak diyorum ki; insanoğludur, bir taşta düşer başına yere yıkılır, her an fiziksel olarak gidebilir. Ama bir kurum olarak önderlik, biz olsak da olmasak da bu savaşı başarıyla yürütecek noktaya gelmiştir.

Kişilere bağlı olmak yerine, işlerin teşkil ettiği kişilik tarzına, savaş tarzına bağlı kalmak sizler için oldukça önemlidir. Bizim fiziki varlığımızdan ziyade, temsil ettiğimiz düşünce gücü, moral gücü, siyasi ve askeri savaş tarzımızı anlamayı bilin. Bu, sizin kendinizi kazanmanız demektir. Bana bağlanmaktan ziyade, bu gerçeklere bağlanın. Bunlar sizin zafer gerekçelerinizdir. Sadece fiziki olarak yaşamak değil benimki. Öyle bir tarz yarattık ki, mezarda bile olsak bu ülkede bu savaş yürüyecektir. Doğal sonuçlarına, amaçlarına ulaşınca kadar sürecektir. Biz bu temelde bu savaşa anlam verdik, buraya kadar getirdik. Tabi ki bundan sonra da yürüteceğiz. Bunu herkes böyle anlamalı.

Bizimle bu savaşı yürütmek durumunda olan bütün önde gelen kadrolarımız da, artık bir şeyleri kesinlikle anlamak zorundadırlar. Biz herhangi bir kişi olarak değil, adını bile ağızlarına alınmaktan ürkülen bir ad olarak anılmamızdır. Yıllarca tek başına bir savaşı, kendi içinde yürüten bir kişi olarak bu savaşı buraya kadar getirdim. Bunun nasıldığını artık anlamalısınız. Bir önderlik kendini buna nasıl verdi ve nasıl gerçekleştirdi. Bunu görüp değerlendirmeli ve gerçekten yol arkadaşlığını doğru yapmalısınız. Yapmazsanız kabul göremezsiniz.

Çok açıkça söylüyorum; benim halkla sorunum yoktur. Hatta düşmanla da benim fazla sorunum yoktur. Onun anladığı dilde ne yapması gerekirse onu yapıyorum. Benim sorunum, sözüm ona bizimle yol arkadaşlığı yaptığını sananlardır; -özellikle de savaşçılara da değil, benim onlarla da sorunum yoktur-savaşın kurmaylığını paylaşmaya, komuta, kadro gücü olmaya, öyle olmaya çalışanlara benim sözlerim var. Ben en çok onlara yükleniyorum. Önderlik gerçekliğini, komuta gerçekliğini doğru kavramak zorundasınız. Bizimle doğru bir savaş yaşamını paylaşmayı bilmelisiniz. Burada asla aldatma, aldanma olmamalıdır. Ciddi yetersizlikler kabul edilemez.

Zamanında, yerinden komuta kişiliği sergilenmeden komuta gücü haline gelinemez. Hele hele çoktan lanetli ağalık, bürokratik hastalıklarına tutularak hiç mi hiç komutanlık, militanlık yapılamaz. Bu anlamda bütün önder güçlerimizi, kadrolarımızı doğru önderlik tarzını kesinlikle anlamaya, gereklerini mutlaka yerine getirmeye çağırıyorum. Size çok müsamaha ettik, çoğu yanlışlıklarınıza belki göz yumduk ama sinemize yediremedik. Ama bunu daha fazla böyle

sürdüremeyiz. Savaşın acımasız kurallarını sizler için de yürütmek zorunda kalacağız. Hazin sonuçlarla karşılaşmamak ve ucuz kaybetmemek için insanlığınıza güvenin. Kazanabilen bir komutan olmanız için, her sahada kendisiyle mücadele eder bir önder kadro olmanın gereklerini artık kavrayın. Bunun için çok kapsamlı çözümler geliştirmek kadar, olanaklarını da seferber ettik. İsteyen onunla dev bir yürüyüşün sahibi olabilir.

Sizleri bu temelde Önderlik gerçeğini kavramaya, özellikle bir komuta önder kadro olmaya, onun gereklerini hem derinden büyük bir ciddiyet ile, sorumlulukla kavramaya, hem de yerine getirmeye bu vesileyle çağırıyorum. Siz, bu temelde bu önümüzdeki savaş yılının üzerine yürürken, hem heyecanlı ve coşkulusunuz, hem de kazanmak için hazırlıklarınız büyüktür.

Hemen her cephemiz yürüyüş, hem de savaş yürüyüşü halindedir. Bu devam edecektir. Düşman ya çağdaş çözüm yollarından anlar, bunu siyasetle halletmek ister ya da kör şiddette direniyorsa, halkların amansız şiddetin ne olduğunu anlayınca kadar yürüyüşümüz devam edecektir.

Ben bu temelde halkımızın 15 Ağustos Atılımı'nın on birinci yılını kutlarken, on ikinci yılının da üstün başarılarla dolu geçmesini diliyorum. Halkımızın, her zamankinden daha fazla bağımsızlık ve özgürlük için savaştan bir halk haline gelme yolunda, kendi öz savaşımıyla bu yılı da kazanması için, daha fazla fedakarlık, daha fazla cesaret ve daha fazla savaş için ileriye atılmasını ve başarmasını dilerken, sonsuz selam, sevgi ve saygılarını sunuyorum.

Yaşasın Halk Savaşı!

08 Ağustos 1995

Alevi Muhalefeti Halkçdır, Zulme ve Adaletsizliğe Karşıdır

Gerek Türkiye, gerekse Kürdistan'da, hatta Ortadoğu'da dini sorun ve onun ayrılmaz parçası olan mezhep sorunu; tarihin derinliklerinden gelmekle birlikte tamamen sosyal, siyasal ve hatta ulusal boyutu olan bir öze sahiptir. Ortaçağın mücadele gerçeği günümüzdeki gibi yalın sınıf, ulus mücadeleleri değildir. Daha çok dini ideolojilere ve onun da mezhepsel kolları biçiminde bir anlatıma sahiptir. Hiçbir grup; *"Ben filan sınıftanım, filan halktanım"* diye ortaya çıkıp mücadele

edemez. Her halk ve onun içindeki bir sosyal grup; *“Ben filan dindenim, şu dinim, bu mezhep benim”* diye ortaya çıkar ve büyük bir mücadeleye girişir. İdeolojik söylem böyledir. Özellikle kapitalist gelişmeyle birlikte hem ulusal, hem sınıfsal mücadele, açık ve biraz bilimsel kavramlar temelinde teorikleştirilmiş ve daha sonra programa, örgüte, eyleme, savaşa kavuşmuş olarak çağı doldurmuştur. Bunun için de yine dinsel, mezhepsel mücadeledeki ağır payı taşımak zorundadır. Çünkü yüzyılların mücadele gerçeğidir. Hem ulusal, hem sınıfsal geleneği temsil ederler. Kapitalizmle birlikte sona ermeleri düşünülemez.

Hele Ortadoğu’da mücadele günümüze kadar ağırlıklı olarak böyledir. En milliyetçi hareketler bile kendini ağırlıklı olarak dinsel, mezhepsel görüntülere ve söylemlere bağlı olarak dile getirirler. Hatta bugünkü Türkiye’nin koşullarında bile hükümetin bir ortağı İslam ideolojisi ile büyük bir güç kazanmıştır, ki Türkiye bölgenin en kapitalist geçinen bir ülkesidir. Bu parti direk sınıfsal kimliğini açıkça ortaya koymuyor, hatta bu ideolojiyi sakıncalı buluyor, ama buna rağmen en gelişen parti olabiliyorsa demek ki, bizim dini söylemi dikkatle değerlendirmemiz ve devrim lehine sonuçlandırmamız büyük önem taşır.

Ortadoğu tarihinde bilindiği üzere İslam bir devrimdir. Köleciliğe, oldukça geri klan, kabile ve aşiret düzenlerine karşı Arabistan yarımadasında çıkan büyük bir devrimdir. Her ortaya çıkan devrim gibi bu devrimde de ilk çıkışın arılığı -bu Hz. Muhammed’in kişiliğinde- çok net dile getirilir. Ancak belli bir aşamada özellikle iktidarlaşmaya gittiği bir dönemde çok sayıda kişi, tabaka ve menfaat için içine girdiğinde devrimin sağı-solu, ortası ortaya çıkar. İslam devrimi hızla iktidara ulaştıktan, büyük servetler, ganimetler ortaya çıkarıldıktan ve iktidar bu anlamda büyük bir gücün kaynağına dönüştükten sonra, Hz. Muhammed’in henüz öldüğü günlerde, daha bildiğiniz gibi cenazesi yerdeyken mücadele başladı. Kimisi *“İktidar Hz. Ali’nin hakkıdır”*, kimisi; *“Osman’ındır, Ebubekir’indir”* dedi.

Tüm bunların altında daha geniş bir anlam yatmaktadır. Hz. Muhammed’in hem Ali’ye çok büyük emek harcaması ve hem de Ali’nin peygamber ailesinden, Ehl-i Beytten gelmesi söz konusu. Osman’ın, Ebubekir’in ise bu ailenin dışından olmaları ve uzun süre İslam’a karşı gelmiş Kureyş’in diğer kabilelerinden gelmeleri, hele Muaviye gibi birisi -en son Müslüman olan birisi- bir yerde sonradan Müslüman olan ve sağ kesim diyebileceğimiz, Müslümanlığın özüne fazla inanmayan, onun nimetlerinden yararlanan, devleti ele geçiren bir kesim olduğu anlaşılırdır. Her devrimin sağı biraz güçlü olur. Çünkü eski rejimi, İslamın deyişyle; ‘münafıklığı’ arkasına alır. Çıkarı bozulana, menfaatçıları, ucuza ve kolayla konmayı temel aldığı için güçlü olacağı beklenir. Devrimin özünü, saflığını

temsil etmek isteyenler ise sürekli azınlıkta kalma gibi bir durumla karşı karşıyadır. Bu, daha sonraki Fransa, Rusya ve benzeri devrimlerde de görülmüştür.

Bilindiği üzere Ali taraftarları, Alevi diye ortaya çıkar ve bin üç yüz yılı aşkın bir süredir bu mücadele böyle bir kaynaktan günümüze kadar gelmiştir. İktidar; daha çok Muaviye'nin –özellikle Şam'da - oluşturduğu imparatorluk, bu Sunni söylemi esas alır, feodal imparatorluğu kurar. Daha sonra Abbasiler, Selçuklular, Osmanlılar ve Ortadoğu'da kurulan diğer irili-ufaklı bir çok devlet bu söylemi esas alır. Aleviler ise; bilindiği üzere Hz. Ali'nin öldürülmesinden sonra torunları, oğlu ve daha sonra 12 imamların ve daha sonra bir çok kesimin katliamlardan geçirilerek, özellikle iktidar karşıtı olan halklar içinde -İraniler gibi, yine Ortadoğu'nun diğer dağ halkları vardır. Bunlar hep zarar gören muhalefet eden halklar oluyor- onlar da taban bulur, gizli kalır ve kendi geleneklerini oluşturur.

Aleviler, daha çok halkçıdır, zulme ve adaletsizliğe karşıdır, kapalı, direnişçi ve savaşçı bir tarzda her ülkede, her halk içinde belli bir ağırlığa sahip olarak hükümlerini sürdürürler. Alevi muhalefeti, o dönemin bir yönde halk muhalefeti oluyor, sınıf muhalefeti oluyor. Hatta tabakalar muhalefeti de denilebilir, ezilen kavimler -ki İraniler böyledir- muhalefetidir. Bu anlamda şaşırıyoruz.

Ortadoğu'ya Türk akınları başladığında, Türk beyleri henüz tam olarak olgun bir sınıflaşmaya tabii tutulmamışlardı. Ancak feodal toplumla karşılaştıklarında ve kendileri de artık bu toplumsal yapı içinde iktidara doğru ilerlediklerinde, önce Abbasilerle, daha sonra Ortadoğu'nun diğer birçok güçleriyle -buna Bizanslılarda dahil- karşılaştıklarında, feodal devlet geleneği ile tanıştılar. Boyların üst tabakası yani beyler, onlarla hızla bütünleştiler ve üst tabakayı, dolayısıyla devleti oluşturdular. Şimdi bunlara Türkmen denilir. Şiddetli bir sınıfsal ayrışma ile birlikte alta doğru ayrıştılar. Bu bir çatışmaydı. Bunlardan bir Alevi gelenek doğar. Ve sonra da bu, doğal olarak dağlara sürülür. Diğerleri kentlerde yoğunlaşır, iktidara gider. Selçuklular -ki bu Türk boylarının önderliğinde kurulan devlettir- 1040 yılından itibaren Oğuz beylerinin öncülük ettiği akınlarla İran içlerine gelip, önce İran'daki bazı devletler var, onları aşarlar, Abbasiler içinde etkili olurlar ve giderek beylikler kurarlar.

Daha sonra Selçuklu imparatorluğu doğar. Onun da ardından, giderek Osmanlı beyliği, devleti ve imparatorluğu gelişir. Tabii bu da sert mücadelelerle olur. Diğer Anadolu Türk Beylikleri ve hatta Hıristiyan halk, yine Türkmen toplulukları, beylikleri kendilerini büyük bir mücadele içinde bulurlar. Osmanlıların merkeziyetçi eğilimleri ile bu beyliklerin karşı faaliyeti zaten çelişmek durumundadır. Bir de sınıflaşma devam ediyor. Örneğin Bedrettin; hem

bazı beyliklerden, hem Hıristiyanlardan güç almaya çalışıyor, hem de bir sınıfsal harekettir. Celali isyanları vardır, bildiğiniz gibi bu bayağı bir köylü isyanıdır. Bu dönemde Alevi hareketleri de ortaya çıkar; Yavuz Sultan Selim'in bir çırpıda kırk bin Alevi'yi kuyulara doldurması olayı vardır. Sünni söyleminin çok ağır bir biçimde iktidara egemen kılınması gerçekleşir. Alevilerin imha edilmesi gerekeni imha edip, iğdiş edilmiş bir kısmı olarak Bektaşî ocağını kurar. Bektaşîlik; Alevilerin devlete teslim olmuş kesimini ifade eder. Kaldı ki Yeniçeri Ocağı Yavuz'un geliştirdiği bir ocak olmakla birlikte, resmi tarikatı da Bektaşîciliktir. Tabii bununla da bu kesimleri kontrol altına alıyor.

Osmanlı İmparatorluğu yıkıldığında, Mustafa Kemal'in eylemi ortaya çıkar. Mustafa Kemal bunun farkında ve kendisine dayanak ararken, Anadolu da bu Bektaşîciliği, Aleviliği de göz önüne getirir. Yeni bir toplum kesiminin desteğini alırken bunları da düşünür. Alevi kesimlerinin yüzyıllardan beri baskı altındaki durumlarını göz önüne getirerek, Cumhuriyeti -veya TC diye tabir ettiğimiz devleti- biraz bunlara dayandırarak geliştirmek ister. Doğal bir müttefik bulur. Aslında kesinlikle böyle bir özü yoktur. Kemalist rejim, genelde İslam'a karşı bir öze sahiptir. Daha doğrusu dini ideolojiyle beslenmiş bütün menfaat gruplarını, kendisinin önünde bir engel olarak görür. Başta Osmanlı sultanı olmak üzere, yerel birçok güç odakları da böyledir. Bunlar çıkarlarını İslam ideolojisi ile dile getirirler. Bu da M. Kemal'in kendisi için, kendi diktatörlüğü için kabul edilmezdi. Dolayısıyla, İslam'a karşı çıkar. Yani aslında o, siyasi güce karşıdır. Yalınkat bir diktatörlük geliştirmek istiyor. Bunun için de, bu güç odaklarının dağıtılması gerekiyor.

Alevilerin gücünü, hatta müftünün gücünü arkasına alır, sonradan hepsini tasfiye eder. Dersim isyanında Aleviliği de büyük bir katliama tabii tutar. Mühim olan, TC başlangıçta gerektiği gibi Alevi oyununu oynamıştır. Daha sonra da hepsini kırmıştır. Bütün İslam'ı böyle kırmıştır. Devlet içinde iğdiş edilmiş bir diyanet reisliği kurarak dini, devletin hizmetinde mükemmel bir işleve tabii tutmuştur.

Aleviliğin yanılığı burada daha derindir. Devleti bir yerde laik sanar, yani din yetkisinden dolayısıyla Sünni yetkiden arındırılmış sayar. Öyle inanmak ister, öyle bağlanır, öyle bir yaşam tarzıyla bütünleşmek ister. Fakat tabii bu bir yanılığı. Devlet Osmanlı Sünniliğini daha değişik bir biçimde, sinsî diyanet reisliği biçiminde ideolojik bagajına almıştır. Aleviliği de hem sınıfsal nedenleriyle, hem de ideolojisinin direnişçi özelliği nedeniyle baskı altına almıştır. Hatta daha derin bir biçimde bunu yapmıştır.

Sorunun özü buradan kaynaklanmaktadır. Cumhuriyet için kontrol altında tutulması gereken bir kesimin devrimci geleneğini, Osmanlı Sultanlık geleneğine kaşı kullandı. Kendisine karşı yönelmemesi için, örneğin Dersimde görüldüğü gibi, çok özel tedbir alacaktı. Dersim katliamından sonra geliştirdiği yeni bir yeniçerileşme vardı. Buna iğdiş edilmiş Alevilik de diyebiliriz. Yedi yaşında aldığı o çocukları Cumhuriyet okullarında mükemmel eğitiyor, ve Cumhuriyetin en sağlam öğeleri haline getiriyor. Tıpkı Yavuz, Bektaşılığı, Yeniçeriliği nasıl sağlam bir ocağı haline getirmişse, Cumhuriyet de aynı olayı diğer Alevi kesim üzerinde deniyor ve habire kadro devşiriyor. Sonuç; işte bugün karşımıza yeni bir Alevi partisi mi çıkarıyor?

Daha önceleri Türkiye tarihinde, Türkiye Cumhuriyeti döneminde 1965'lerde bildiğiniz gibi bir devrimci sol yükseliş vardı. Ve bu yükseliş, Alevileri de bağrında hızla topluyordu. O zaman bildiğimiz gibi bir birlik partisi ortaya çıkarıldı. Görülecektir ki bu bir devlet partisidir. Alevilerin, devrimci direnişçi geleneğinin solla, o dönemin sosyalist ideolojisi ile birleşmemesi ve sol devrimci muhalefete katılmaması için bu parti dayatıldı. Ve çok önemli bir hareketi barajladı. Devrimci hareketi çok güçlü bir sosyal tabandan yoksun bıraktı. Ne zamana kadar? Devrimci sol zaafa düşünceye ve iktidar için bir tehlike olmaktan çıkıncaya kadar. Ardından bu partinin de rolünü oynayıp, tasfiye olduğunu biliyoruz.

Tekrardan, özellikle PKK'nin öncülük ettiği Ulusal Savaşımın Alevi geleneği ile birleşmesi sorunu ortaya çıktı. Güney'de yükselen hareket, Kuzey'i de bağrına aldığında Aleviler üzerindeki oyun tekrar daha kapsamlı oynanmaya çalışıldı. Epey ideologla birlikte, palazlanmış sermaye çevresi yaratılmak istendi. Milyarlar, hatta trilyonlar akıtıldı. Dernek kurmalarına dolaylı izin verdi, oralar kendi adamlarını yerleştirdi. Tabii daha ileri gidenleri de sindirtti; Maraş katliamı gibi daha sonra, Gazi Osman Paşa ve Sivas'taki katliamlar da, bu dönemin yükselen Ulusal Kurtuluş Savaşımıyla birleşmesini engellemeyi amaçlayan, devletten kaynaklı katliamlardır. Bunu, hem dönem itibarıyla, hem de biçimde çok iyi planlıyor ve uyguluyorlar. Maraş katliamı bildiğiniz üzere tam PKK'nin ilanının gerçekleştiği yıldır. O bölgede PKK hızla geliyordu; Adıyaman, Maraş, Elbistan, Malatya gibi Kürt Aleviliğinin yoğun olduğu yerlerde bir kök salma dönemine girilmişti. Hatta PKK, ağırlıklı olarak buralarda yerleşiyordu. Diğer yerlere daha ulaşmamıştı. Tam da işte bunun engellenmesi için, o bildiğimiz Maraş katliamı gerçekleşti. Ecevit iktidarı, CHP Hükümeti hiçbir tedbir almadı. Bu katliamın sabaha kadar sürmesi, bizzat bu partinin gözetiminde yürütüldü.

Bu, aynı zamanda Şu anlama geliyordu: “*Yeni yükselen Kürdistan’daki Ulusal Harekete yaklaşursanız, imha olursunuz!*” ve nitekim çok büyük bir geri çekilme yaşandı. Alanın büyük bir bölümü metropole ve Avrupa’ya akıtıldı. Hem yol açıldı, hem korku dayatıldı. Alanın böylelikle büyük oranda boşaltılması gerçekleşti. Bugün, öyle sanıyorum Pazarcık, Elbistan ve Malatya’nın birçok yeri, Maraş alanın ise neredeyse dörtte üçü boşaltılmış durumdadır. Ve bu katliamla bağlantılıdır. Malatya’da ve Adıyaman’da da birçok katliam girişimleri oldu. Bu, ülkeden kaçışları daha da hızlandırdı. Yerine Şimdi bildiğimiz gibi büyük bir sermaye birikmiştir. Maraş’taki bu sermaye, Türkiye’de birinci sırada bir büyümeye ulaşmıştır. Bu da katliamla ilişkilidir. Yani Alevi ağırlıklı zenginleşme ortadan kaldırıldı. Artık zenginleşme faşistlere, katliam güçlerine dayalıdır, nitekim bütün seçilen milletvekilleri ve büyüyen sermaye bunların elindedir.

Malatya’da da, Adıyaman’da da, Sivas’ta da benzer bir gelişme var. Kontrgerilla yöntemleriyle tasfiye edilen Aleviliğin yerini, en faşistler alıyor. Evet, faşizm bir tarife göre; sermayenin en Şoven, en eli kanlı kesimi oluyor. İşte burada da yoğunlaşan budur, hem de katliamlar temelinde.

Daha sonra örneğin; İstanbul’da Gazi Osman Paşa’da benzer bir katliam var. Burası çoğunlukla Alevilerin oturduğu yerdir. Ve bizim de hızla taban teşkil etmeye çalıştığımız, kabarışın -yine Kürdistan alevi bölgelerinden- geliştiği yerlerden oraya göçen bir kesime, benzer bir provokasyonun ardından, bir katliam girişimi oldu. Bu neyi amaçlıyordu? Bu katliam, yükselen Ulusal Kurtuluş dalgasına, özellikle 1990’lardan sonra Kuzey’e ulaşan harekete, yani 94’lere denk geliyor. PKK, Dersim’e adam akıllı girmişti ve Sivas’a doğru adımlar atılmıştı. Ve buna barajlama koymak açısından bu katliam geliştirildi. Tabii, hemen o zaman bir de Sivas katliamı gerçekleştirildi. Sonuç; devlet içinde, bizzat hükümet içinde bu kesimin, toplumsal temeldeki bu kabarışı durdurması söz konusu oldu. Sivas ezici bir biçimde bunların tabanı haline geldi. İstanbul’da da bu kayış önemli oranda frenlendi.

Onun yerine Şu tür Alevicilik geliştirildi: Bu, tarihte görüldüğü gibi parayla, korkuyla ve bir sürü temsilciler oluşturulmuş; günümüzde Ali Haydar Vezir oğlu, bilmem Prof. İzzetin Doğan, Avrupa’da çığ gibi Alevi dernekleri vb. Cumhurbaşkanı’nın yeniden; “*Bektaşicilik benim himayemdedir*” söyleminde dediği gibi devletin ağır etkisi altındaki gelişmeler katliamla birlikte hız kazandı. Şu anda rejim, Aleviliği oldukça kontrol altında tutuyor. En son Ulusal Kurtuluş Savaşımının yaygın etkisi altında geliştirilen HADEP ve onun etrafındaki barış ve demokrasi bloğu vardı; hızla kitleleri toparlıyor, hem halkları ve hem de ezilen kesimleri saflaştırıyordu. Hemen bildiğiniz gibi Demokratik Barış Hareketi

partileştiriliyor. Tıpkı 1965'lerde olduğu gibi, bu sefer yirmi yıl sonra, '95'lerde tekrar bir Alevi partisi ile karşı karşıyayız. Başarılı olur, olmaz ayrı bir şey, ama devletin bir oyunu olduğu açık. Ulusal Kurtuluş Mücadelesi diri olduğu, gelişmesini sürdürdüğü ve yine Türkiye'de de halkın muhalefeti bu tip oyunlarla kolay kolay durdurulamayacağı için, eskisi kadar başarılı olmayacakları da başından belli ama mühim olan oyunun sürdürülmesidir. Günümüzde kısaca böyle bir tarihi temeli olan bu sorunun, halen canlılığını koruduğu açığa çıkmıştır. Dikkat etmemiz gereken, doğru yaklaşım ve doğru bir pratikle, bu direniş geleneğini, doğal mecrasına akıtmaktır.

PKK, Mezhepler Mozaïğidir

Bizim, PKK bünyemizde zaten başından beri halkaların böyle direniş geleneklerini temsil etmek gibi bir özelliğimiz vardır. Partimizin tarihten de gelen, hangi din ve mezheple ifade edilirse edilsin, yine aynı direnişçi geleneklere saygılı olmayı, kesinlikle onlara dar bir yaklaşım içinde olmamayı ve ideolojik olarak onlarla özümseşmeyi dikkate alan bir özelliği vardır. Dolayısıyla; hangi halk tabakasıyla ve mezheple -dinle hatta- karşılaşsaksak karşılaşalım, en ufacık bir ayrılık görmüyorduk. İdeolojik bagajımız hepsini içine alacak zenginlikte ve genişlikteydi. Hareket, başından itibaren hem halklar, hem mezhepler mozaïğine uygundu, dolayısıyla içimizde böyle bir sorun yok. Tam tersine, toplumdaki sorunu da halletmeye çalışırken, bu doğal özelliğimiz nedeniyle, doğal bir çözümleyici oluyorduk.

Şu anda **PKK'de her tür mezhepten gelen insanlar büyük bir kardeşliği yaşamaktadırlar**. Hıristiyanı, Yezidisi, Zerdeşti, dinsizi, dinlisi, Türk'ü, Kürt'ü, Arap'ı, Laz'ı, Çerkez'i hemen hepsi kendisini Parti içinde ifade etmektedir. Ve Partimiz, bu özelliği ile gelişime yatkındır. Dolayısıyla; Alevilik üzerindeki oyunu bozmakta hem epey birikimimiz var, hem de ideolojik olarak siyasi yaklaşım itibarıyla, uygulamaya dikkat edilirse, zorluk çekmeyiz. Geniş bir demokratik uzlaşma tecrübesine de sahibiz. Birçok Türkiye devrimci gruplarıyla, partiler ile olduğu kadar, böylesine toplumsal, sosyal grupların ideolojik değerleriyle de anlaşmak ve ittifaka gitmek bizim için zor değil. Alevilik olayında devrimci geleneğe bağlı ve düzene karşı direnişini sürdürmek isteyen birçok kesim var. Aleviler bünyesinde bir ayrışma gelişti. Sınırlı da olsa bu, önemli bir sonuca ulaştı. Bunu daha da derinleştirmek önümüzde bir görev olarak durmaktadır.

Bilindiği üzere Alevilik, özellikle Türkiye'de, Kürdistan'da daha çok kültür yanı çokça işlenmiş ama siyasi yanı değerlendirilmemiş bir özelliğe sahiptir. İran'daki Şia tamamen siyasi bir olaydır. Dini motifler daha çok siyasi iktidar

için kullanılır. Bir Suriye’de bile Alevilik ağırlıklı olarak iktidardadır ve tamamen siyasal bir güce, üstünlüğe sahiptir. Türkiye’deki Aleviliğin siyasetle fazla bir tanışmışlığı yoktur. Daha çok kültürel bir olay olarak, özgür yaşam yanı ağır basan, fakat iktidarla bütünleşemediği için bunu da tam yaşayamayan, dolayısıyla bu sorunu sürekli yaşayan bir özelliğe sahiptir. Şimdi sanırım kültür yanı ağır basan bu derneklerin durumunu siyasal bir kanala akıtmak, en temel bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Eğer salt kültürel bir çalışmayla, kendilerini fazla siyasetleştirmeden, dar tutarlarsa kendi içinde yozlaşır ve zaten devlet Aleviciliğinin de yapmak istediği budur. Bu anlamıyla en oportünist bir kesim olur. Düzenin oy potansiyeli olur, sahte bir laiklik demagojisi altında da kendilerini yaşıyorken, düzeni yaşıtmış ve böylece de kendi tarihi özleriyle çelişmiş, kullanılmış olurlar.

Bu nasıl bozulacaktır? Bu durum kültür Aleviciliğini, siyasi Aleviciliğe dönüştürmekle aşılır. Kültür Aleviciliği şüphesiz değerli olmakla birlikte, yetersizdir. Daha çok kapalı kalmış, yüzyıllardan beri, dağ koşullarındaki gibi özgür olmaya özen göstermiş, ama artık günümüzün gelişen ulusal, toplumsal koşullarında bu yetmiyor. Dikkat edilirse aşınmanın bir yolu, çok kötü bir yozlaşmadır. Türkiye’de laiklik ideolojisi, modernizm, Alevicilikte büyük bir desteğe sahip olmuştur. Niçin? Çünkü o özgürlük özelliği burada yanlış bir kanala akıtılıyor. Tutucu olmayalım, özgürlükçü olalım derken, tam bir yozlaşmaya uğruyor. Tam bir devlet oyunuyla sonuçlandığı ortadadır. Burada siyasi kanal yok, halbuki özgürlük siyasi kanal ister. Özgürlük tam doğru yaşanılmak isteniyorsa, mutlaka siyasal bir amaca ve araca bağlanmak zorundadır.

Bireysel Alevilik; işte düzende bugün yoğun olarak yaşıyorlar, ama köledirler ve üzerinde her türlü oyun oynanmıştır. Bireysel tepkileri var, ama hiçbir sonuca götürmemekte. Neden? Çünkü toplumsal muhalefetle bütünlüğü yok. Neden? İktidar sorununa doğru yaklaşımı yok. Tam tersine, karşısında olması gereken iktidarların elinde bir oyuncak. İşte bazı yozlaşmış, kültür değerleriyle alabildiğine karıştırılıyor ve felç edilmişlerdir. Bu anlamda günümüzde eğer buna dikkat edilmezse, bana göre Alevilik bu anlamıyla, nasıl ki Nakşilerin bir tutuculuğu varsa ve devlet bir kanadıyla bunu kullanıyorsa, Alevi tutuculuğu da tehlikeli bir hal almaktadır. Aslında buna dikkat çekmek gerekir. Alevi kültür çalışmaları adı altındaki tutuculuk eğer aşılmazsa, onun özü bir yerde ihanete uğramış olur. Ve nitekim bu kültür, tarihte çok büyük direnişlere yol açmıştı.

Türkiye solunun geliştiği dönemde de aslında Alevi kökenli birçok iyi direnişçi vardı. Hatırlıyoruz; örneğin İbrahim Kaypakkaya gibi çok iyi tanıdığım birçok alevi kökenli militan vardı. Dersim’de yüzlerce, binlercesi var. Devrimle bütünleşirlerse, kahramanlaşabilirler. Hatta bizde en son Zilan (Zeynep

Kınacı'ların) gerçekliğinde de bunu görmek mümkündür. Mutlaka bu gelenekle bir bağlantısı vardır, ama bu PKK ortamında olmuştur. Zeynep bir hemşireydi, PKK ortamı olmasıydı, yozlaşmış gidecekti. Zaten o tehlikeyi yaşadığını belirtir. Ama PKK'nin büyük devrimci ideolojisi ve ondaki militan kişilikle birleşince insanlık tarihinde çok büyük ve eşine ender rastlanan böylesi bir eylemin sahibi oldu. Demek ki, burada yozlaşmaya karşı, devrimci çerçeveyi iyi koymak lazım. Eğer bu olursa, büyük bir gelişmeye yol açabilir. Henüz bunun olanakları tümüyle silinmiş de değildir.

Düzen bundan çok korkuyor, korktuğu için de trilyonlar döküyor. Naylon örgütlerle, yozlaşmayı özellikle teşvik eden sanat programlarını da müthiş geliştiriyor. Örneğin; bir Müslüm Gürses gibi, bir çok Alevi ozan türemiş. Hatta Arif Sağ, ki en büyük ustası geçirir, "*Ben gerillayı buraya yaklaştırmadım*" diye övünen, Erzincan Özel savaş valisi Yazıcıoğlu ile kol koladır. Onların hepsi planlıdır. Özel olarak bunları yanlarına aldılar. Bütün devlet TV ve radyoların da ağırlıklı olarak bunlara program düzenlettiriyorlar. Sanırım onların yarısı bu gelenektendir. Ama devletle bütünleşme içerisinde bulunmaktadırlar. Devlet bunların vasıtasıyla Alevi kitlesi üzerinde yozlaştırma ve özünden boşaltma yaklaşımlarını geliştirmektedir. Önümüzdeki dönemde bu yozlaştırmaya karşı, devrimci mücadelenin sınırlı olarak temsil ettiği bir geleneği şimdi daha da geliştirmek gerekir diye tartışıyoruz.

Bu potansiyel öyle kolay tasfiye edilecek bir potansiyel değil. En başta yapılması gereken; bu dar kültür Aleveciliğini aşmayan çabalar içinde kalmamak, onu aşmak, yozlaşmaya karşı tedbir almak, devrimci kanalı sağlam kurmak ve genel devrimci hareketle birleştirmektir. Bunun imkanları fazlasıyla olduğu gibi üzerinde yoğun ve özenle çalışılması gerektiği de bir o kadar açıktır. Anadolu Aleviliği, Kürdistan Aleviliği, Ortadoğu Aleviliği önemini korumakla birlikte, kendisini devrime tam olarak kanalize etmiş de değildir. Şimdi PKK'yi düşünecek olursak, örneğin biz Ortadoğu Aleviliği ile de siyasal düzeyde bağlantıları geliştirmiş durumdayız. Yine Türkiye'deki Alevilerle de bağlantıları geliştirdik. Kürdistan'daki Alevilik de zaten ağırlıklı olarak bizim için tabandır. Yani PKK, bu konuda en iddialı bir öncü örgüt konumundadır.

Dolayısıyla; Alevi hareketinin, PKK öncülüğünde büyük bir destek bulması ve çıkış yapması imkan dahilindedir. Zaten günlük olarak gelişimi de buna yol açıyor ve PKK'nin öncülük ettiği genelde devrimci hareket, özelde kurtuluş savaşını böyle sahte Alevi partisini, Alevi trilyonlarını ve yine sanat alanında da yozlaştırmaya götüren bir çok kişiliğini, grubunu ortaya çıkarmıştır, çıkarmaya da devam edecektir ve teşhir de etmiştir. Şimdi bunu daha da planlı, örgütlü bir hale

getirme görevi vardır. Yaptıklarımızla yetinmiyoruz, daha fazlasını yapmaya ve hatta iktidara taşımaya da çaba göstereceğiz.

Aleviliğin, ulusal bir kökene dayanmasını fazla ayrılık gerekçesi olarak görmemek lazım. Örneğin İran'daki Şialık; Fars ve Azeri uluslarına daha çok dayanmaktadır. Tabii, ulusal köken göz ardı edilmemekle birlikte, fazla bir ayrıklığa da yol açmaması gerekir. Fars Aleviliği her zaman iktidara oynamıştır. Hatta Araplarda da, fazla olmamakla beraber, kısmen iktidara oynamışlar. Suriye'de Alevilik yüzde ondur, ama yüzde doksan üzerinde etkili olabilmektedir.

Burada Kürdistan Aleviliği ve Türk Aleviliği arasındaki ayrılık bana göre; ulusal farkından ziyade, Bektaşiciliğin daha Yavuz zamanından beri bir devlet mezhebi -ki ulusun resmi ocağıdır- olarak örgütlendirilmesidir. Dolayısıyla bunu, Türk Aleviliğinin ulus farkından doğan bir özellik olarak değerlendirmek yerine, bizzat siyasal iktidarın, Aleviciliği iğdiş etmesi -içinde Kürt'te olabilir- şeklinde değerlendirmek gerekir, sanırım aralarındaki fark da böyle izah edilmelidir. Bir bu yönü var. Anadolu'da da sanırım Türkmenlerden, Bektaşiliğe aykırı olanlar da bugün vardır. Yani ayrımı, devletin iğdiş ettiği Alevilikle, direnen Alevilik biçiminde yapmak gerekir. Tabii, ulusal farklılıklardan doğan bazı farklar da olabilir. Aleviliğin devrimci özünden boşaltılması, nasıl ki günümüzde diyanet reisliği, devletin bir kontrol aracı ise, dernekler de, tekkeler de o zaman öyle bir rol oynamış olabilir.

Şimdi, Aleviliğin farklı bir doktrin olmadığı açık. Hatta Hıristiyanlık'taki gibi; Katolik, Ortodoks, Protestan gibi ayrıma gitmediği de açık. Ama İslamiyet içerisinde yine etkili bir bölünmedir. Sünniliğin, kendi içinde ne kadar mezhebe ayrıldığı bilmemiz gerekir. Aleviliğin de kendi içinde çok kolay ayrılacağı kaçınılmazdır. Bu neden böyledir? Çünkü ulusal ve sosyal farklılıklar çok ileri düzeyde. Yani böyle olmasını beklemek gerekir. Neden birbirine çok benzemiyorlar? İran'ın kendisi bir imparatorluk geleneğidir. Orada Sünni, Emevi ve Abbasi imparatorluğuna karşı, Alevi geleneği ile, Ali geleneği ile, mücadele edecektir. Ama diğer yandan büyük bir devlettir, o devleti esas alacaktır. Dolayısıyla; devlet anlayışına, devlet felsefesine son derece yakındır. Ama Anadolu'daki Alevilikte ise tam tersine, Sünni geleneği devlete hakimdir. Bunun, son derece ezilen ve mistik bir felsefeye dayanacağı açıktır. Kürdistan'da belki daha değişiktir: Zerdüşçülüğe yakın olacaktır ve o geleneklerle ifadesini bulacaktır.

Baba İshak'da, Bedrettin'de olsun, daha sonraki birçok isyanda olsun, Kürtlük, Alevilik ve Türkmenlik birbirine karışmıştır. İşte bunda, sınıfsal karakterin yakınlıklarından bahsetmek gerekir. Sanırım hem Selçuklu, hem de

Osmanlı döneminden böyle birçok sınıf, tabaka ve hatta başka uluslardan kültürler hızla bir önderlik altında birleşmekten uzak durmamışlardır. Baba İshak ve Şeyh Bedrettin bunun bir örneğidir. Sanırım buna benzer birçok örnek var. Bu direnişlerin hepsi, kendilerine Alevi geleneğini yakıştırlar, çünkü Sünnilik iktidardadır. Ona karşı geliştirilen her şey de Aleviliktir, ama hepsinin ulusal ve sosyal farklılıkları var. Birbirine benzemeyecekleri de açıktır. Bunları fazla tartışmanın gereği yok, istenildiği kadar tartışılır. Biz, bu konuda yöntemi belirledik.

Alevilik Kardeşliğin Özüdür

Kürt Alevilerinin, şimdi Kürdistan sorunu diye bir sorunları vardır. Meseleyi doğru koymak gerekir. İster her sınıftan başkaldırı, ister mezhepsel başkaldırı olsun günümüzde bir ulusal amacı da göz önüne getirmek zorunda. Elbette Kürdistan'ın bir Alevilik sorunu yoktur, fakat Alevilerin bir Kürdistan sorunu vardır. Bugün bir Elbistan, Pazarcık'ı düşünelim. Oralar Alevi katliamından ötürü boşaltılmıştı, neden? Çünkü orada Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi geliyordu.

Demek ki Alevilikle, Kürdistan Ulusal Kurtuluşu arasında çok önemli bir ilişki vardır. Hem alevi, hem Kürt olmaları Kürdistan Ulusal sorunu açısından onların durumunu daha da yakıcı kılmaktadır. Çünkü sorunu en derinden yaşayan onlardır. Dolayısıyla, kim diyor ki; *“Alevilerin bir Kürt sorunu yoktur”* bu en büyük bir çarpıtmadır. Belki de Hakkari Kürtlerinden daha fazla -ki onlar için de günümüzde önem kazanmıştır- Mardin'den daha fazla, Alevilerin bir Kürt sorunu var. Çünkü boşaltılan, en çok baskıya ve katliama uğrayan yerler oralardır. Salt mezhep özelliklerinden dolayı değil, ulusal özelliği onları tarih boyunca hedef durumuna getirmiştir.

Alevilik; Zerdüştlüğe bağlıdır! Onun geleneklerini epey esas almıştır. O da ulusal bir özelliktir. Dolayısıyla; Kürdistan Aleviliği veya Kürt Alevilerinin, Kürdistan diye bir sorunu var mıdır konusunu tartışarsanız, birazcık Alevilik geleneğine bağlı olan birsi varsa, bundan sonra bu sorunu çok daha amansız ve son derece etkileyici bir biçimde rahatlıkla kabul eder. Ve hatta öncü rol oynar. Şimdi Türk Aleviliği, Anadolu Aleviliği söz konusu olduğunda bu konuda da hiçbir çatışma olamaz. Bunu bu gün, bu kesimlerin içinden hızla saflarımıza gelenlerin de niteliğinden anlamaktayız. İbrahim Kaypakkaya Çorum Alevi'sidir, ama Dersim'de eylem organizesini yaptı. Hatta Kürdistan devrimini ve Kürt milli meselelerini Kaypakkaya en çok işleme gereğini, belki de en ileri düzeyde duydu. Bu tesadüf değildir. O, en iyi Anadolu Alevi'sidir. Benim bilebildiğim, günümüzün en büyük direnen, işte 'ser verip sır vermeyen', en direngen diye tabir edilen bir

kişiliktir. O, Kürdistan meselesini işledi. Cumhuriyette hiç kimsenin cesaret edemeyeceği kadar işledi.

O zaman bu neyi gösteriyor? Her kim ki, “*Kürt sorunu, Kürdistan sorunu Alevileri ilgilendiremez*” veya “*Türk Alevileri buna karşı*” diyorsa o, en büyük yalanı söylüyor demektir. Hiç kimse, İbrahim Kaypakkaya gibi ne Alevi geleneğine bağlıdır, ne ondan gelir, ne de onun kadar bilinçlidir. Buna benzer bildiğimiz birçok direnişçi var. Kürdistan’ı esas alıyorlar, Kürdistan’a geliyorlar. Demek ki; Türkiye Anadolu Aleviliğinin de, Kürdistan ve Kürt sorununa doğru yaklaşmaya oldukça ihtiyaçları var. Çünkü kurtuluşları orayla bağlantılıdır. Tarih boyunca bu böyle olduğu gibi, günümüzde de bu kesim böyledir. Nitekim günümüzde birçok Anadolu Türkmen Aleviliği epeyce saflarımıza doğru geliyorlar. Tabii bu özel savaşın MHP diye bir kolu var, bunlar erkenden İç Anadolu Türkmenlerinin üzerinde oyun düzenlediler. Şimdi daha da yaygın uyguluyorlar, o özel savaşın bir çalışmasıdır. Biz bunu iyi biliyoruz. Türkmenler yoğunluklu olarak İç Anadolu, Toroslarda ve Karadeniz’de yaşarlar. MHP, onlar üzerinde özel etkileme yöntemlerini geliştirmiştir. Devrimciler bu konuda çalışmalarını fazla geliştirmemişlerdir. Onlar daha çok kent, aydın ve işçileriyle uğraşmışlardır. Türkmen ve Alevi sahasını ihmal etmişlerdir ama bu şimdi geliştirilecektir.

Delaysıyla biz, Anadolu Aleviliğini kendi doğal bir müttefikimiz olarak değerlendiriyoruz. Kürt Aleviliği ise; bundan sonra bu sorunla daha derin uğraşmak zorunda. Burada söz konusu olan; “*Aleviliğin pek fazla ulusallığı yoktur*” deniliyor. Hayır, hem Kürt Aleviliğinin çok önemli bir ulusal sorunu vardır, hem de Anadolu ve Türkmen Alevi’sinin çok önemli bir ulusal sorunu vardır. Örneğin söylediğim gibi, katliama en çok uğrayan Kürt Aleviliğidir, yine Türkiye’de de baskılara en çok başkaldıran Alevi kökenlilerdir ve onlar da ulusal sorunla en fazla ilgilenen kesimdir.

Propaganda ile, Kürt ve Türk Aleviler arasında çelişkiler çıkarılamaz. Anadolu’daki ile Kürdistan’daki Aleviler arasındaki köprüler çok rahatlıkla kurulabilir. Ulusal farklılıkları bir engel değil, tam tersine birbirlerini güçlendiren, yani birbirlerine müttefik olma gibi bir konuma hizmet ederler. Yeter ki bunu doğru işlemesini bilelim.

Tarihte de böyle örnekler var. Baba İshak Adıyaman’dan girdi, Çorum ve Tokat’tan çıktı. Aynı rejim tarafından Amasya’da derisi yüzüldü. İbrahim Kaypakkaya Çorum’dan çıktı, Dersim’de büyük eylemini koydu, Diyarbakır’da ser verip sır vermedi, en büyük eylemi orda koydu ve şahadete ulaştı. Aleviliğin özü, tarihsel gelişmesi budur ve devrimci tarzı da bu biçimdedir.

Aleviliğin özünü ve devrimci biçimlenmesine ilişkin tarihi ve güncel örnekleri gösterdim. İbrahim Kaypakkaya'yı, Zeynep Kınacı'yı anlatım. Bunlar, kutsal değerlerdir, anılarına saygıyla bağlı kalmak gerekir. Kesinlikle bunlar büyük, tarihi örneklerdir. Her zaman ben de bunlara büyük saygı duyuyorum. Biz, PKK eylemini de dediğimiz gibi hem bunları ortaya çıkaranlar olarak, hem da anılarına en çok sahip çıkanlar olarak değerlendiriyoruz. Ve kimsenin kem gözlerle veya sahtekarca tavırlarla, ne Alevilik adına, ne Türklük adına, ne de Kürtlük adına bunu zedelemeye ne hakkı vardır, ne de buna fırsat veririz. Büyük değerlere sadece büyük bağlı kalmak görevi onların ardıllarına düşer.

Bir defa devletin Aleviliğe el atışı iyi görülüp değerlendirilmelidir. İkincisi, Alevilere, Aleviliğin sorunları doğru götürülmemiştir. Dediğim gibi, Kaypakkaya'nın çalışmaları gittikçe daha çok yozlaştırıldı. Ulusal soruna en güçlü yaklaşımı o gösterdi, ama daha sonra TİKKO, Kürt meselesine yönelik en büyük kötülüğü yaptı. Kaypakkaya'nın tezlerini hiç geliştirmedigi gibi, uygulamadı da. Eğer şimdi bizim geliştirdiğimiz gerilla, İbrahim Kaypakkaya'nın zamanında olsaydı, İbrahim Kaypakkaya nasıl karşılık verirdi? Büyük bir ordu kurucusu biçiminde karşılık verirdi. Benim bundan hiç kuşku yok. Geldirdi; *"Kürdistan'daki bu gerilla mükemmel. Benim özlemlerime müthiş uygun gelmektedir"* derdi. Çok iyi biliyorum ki, onun en önde gelen bir komutanı olabilirdi. Oysa ardılları bunu yapmamıştır. Belirttiğim gibi, Alevilik bir kültürel olay oldu sanki ve Avrupa'da onun en yozlaşmış ifadesi yaşandı, bir bu. İkincisi; sanki İbrahim Kaypakkaya'nın söyledikleri ortada yokmuş gibi, ardılları tıpkı düzenin söylediği gibi *"Bu bölücülüktür, bu ayrımcılıktır"* diyorlar. Hep bunu söylemiyorlar mı?

Peki bu, İbrahim Kaypakkaya'nın kendisine en büyük ihanet değil mi? O, Ulusal sorunda en cesur adımı atmış değil midir? Birilerinin onlara bunu sorması lazım. İşte eğer bunu kırmak istiyorsanız; hem Anadolu'ya, hem de geleneğe biraz bağlı olanların, önderlerine sahip çıkması lazım. Bana göre, Türk Aleviciliğindeki sorun bilimsel olarak tanımlanmıştır. Eskiden Kürtçülük nasıl ki dar ilkel milliyetçilerin işiyse, devrimcilerin bu sorunla ilgisi olmayacaksa, ki 1970'lerde siz bunu çok iyi biliyorsunuz, Kürt meselesi eşittir, Kürtçülerin meselesi, sosyalist mesele de eşittir, sosyalistlerin meselesi olarak görülüyordu. Bir tarafta Türk faşistleri, Türk milliyetçiliğini aldılar, göturdüler solculara fazla bir şey kalmadı. Kürtlerde de Kürt meselesine ilkel milliyetçiler sahip çıktılar. İki de yurtsever olamazlar, doğru bir yurtseverliğe ulaşamazlar. Dar bir şovenizmi gerçekleştireceklerdi, nitekim günümüzde bunlar gerçekleşti. Ama sol, ne Kürt

sorununa beklenen bir yaklaşımlı gösterdi, ne de Türkiye’de de bu Türk milliyetçiliğine karşı doğru yaklaşımı, Türk yurtseverliğini geliştirebildi.

Türk Milliyetçiliğine MHP daha fazla sahip çıktı. Kürtlerde de ilkel milliyetçilik; “*Kürt meselesi benimdir*” dedi. Bunu bozan yalnız biziz. Ben açıkça söyleyeyim, ben bu tehlikeyi o zaman da sezdim, hatta Kemal PİR’lerin bir sözü de vardı; “*Bizim solu da hizaya getirmek için, Kürt ulusal kurtuluşçuluğunu geliştirmemiz gerekir*” diyordu. Zaten Kemal Pir’lerin katılımlarının temel nedeni buydu ve bu doğru bir yaklaşım. Nitekim günümüzde ürünlerini verdiği çok açık. Kürt yurtseverliği, bizim Önderliğimizde muazzam bir gelişme kaydetmiştir. Örneğin; Barzani’yi kendi köyüne sıkıştırdık, ilkel-milliyetçiliğin en büyük Önderiydi, Atatürk gibiydi.

Demek ki, Kürt ulusal kurtuluşçuluğu; devrimcilerin hatta sosyalistlerin en temel meselesidir. Bu, tartışma götürmez bir biçimde kanıtlandı. Önemli olan, şimdi bunu Türkiye’de kanıtlamak. Aslında Refah’ında, MHP’nin de elinden, Türklükle ilgili birçok slogan alınır. Din ve mezheple ilgili birçok sloganı alıp tekrar işlemek gerekir. Türk solcusunun, aslında din sorununu yeniden el alıp tartışmaya ihtiyacı vardır. Yine ulusal sorunu, kendi tarih sorunlarını ve kendi kimlik sorunlarını yeniden ele almaya şimdi ihtiyaçları var, bu çok açık. Resmi tarih açısından her şey değerlendirildi: Din, mezhepler, tüm ulusal sorunlar, devlet geleneği, temel kıstasları koymuştur ve sol onu üzerine almıştır. Kendi tarih tezini, kendi dini tezlerini ortaya hiç koymadı.

Kesin çok büyük devrimcilerdi. Maalesef sağlam bir tarih ve teorik temelleri ortaya konulmadığı için, birçok siyasi hata yaptılar. Bu hatalar gerçekten onları hak etmedikleri birçok kayıplara da götürdü. Günümüzde işte bunların aşılması için, bizim açtığımız bu kanalları iyi değerlendirmeniz gerekiyor. Belirttiğim gibi Toroslar’da, Karadeniz’de, Ege’de yaşayan Türkmen kesimle ilişkilenecek gerekir, bunlar bana göre çok uygun. Ben gelenlerin durumundan bunu çok iyi ortaya çıkarıyorum. Zaten işçi ve diğer yoksullaşan kesimler üzerinde çalışılır. Alevilik, bir yerde Türkmenlik; Anadolu Aleviliği, Türkmen Aleviliğidir. İbrahim Kaypakkaya, bu anlamda Anadolu Aleviliğinin de bir temsilcisidir ve öyle bir çok devrimci vardır. Bunlar, Türk meselesine en çok ilgi duyan kesimlerdi. Bunlara biz yabancı değiliz. Eğer Avrupa’da böyle bir yabancılaşma varsa, devlet eli çok güçlü olduğu ve devrimcilerin anısına doğru sahip çıkılmadığı içindir. O gruplarda maalesef, TİKKO, hatta THKO geleneğinden gelen birçok örgüt bunu biraz yozlaştırdıkları için durum bu hale gelmiştir. Bunun da giderilmesinin yolu; kesinlikle sorunu doğru ortaya koymak ve birbirimize muazzam güç vermektir.

Ben şimdi burada bir milli meseleyi fazla açma durumunda değilim. Nerden bakılırsa bakılsın şu anda MHP'nin elindeki Türk ulusçuluğu, sermayenin en elli kanlı, halka ve emekçi sınıflara en karşı kesimi, aslında normal bir faşist de değil, en tehlikeli bir cinayet şebekesidir! Bunun milliyetçiliği veya Türkçülüğü olamaz! Klasik anlamda Türkçülük de değil, dikkate edilirse bu, günlük caniler örgütüdür. Bunlara, faili meçhul cinayetleri işleme görevi verilmiştir. Keşke Bektaşiler, Türkmenler ve muazzam bir kesim olan Tahtacılar içine girilse, yine Karadeniz'de yaşayan halk, devrimin çok doğal bir müttefiği durumundadır. Bunlar içinde çalışma olmadı, ancak çalışılabilir. Benim her zaman kendime şöyle bir güvenim de var; aynı yaklaşımları ben şu anda Anadolu'da, Kürdistan'dan daha fazla hayata geçirebilirim. Ben, halkın doğasını tanyorum, ezilenlerin yaşam gerçeğini iyi tanyorum, sadece teoriyi onların somut durumuna biraz uyarlayacağım o kadar. Biz buna yabancı değiliz.

(...)

Kaldı ki biz yalnız bununla da yetinmiyoruz, bugün hareketimiz Koçgiri'ye ulaştı, oradan Karadeniz'e ulaşıyor, ki buralar tarihte de Aleviciliğin yoğunlaştığı alanlardır. Geçen gün bir gazetede; "*PKK, Sivas'ta Alevi timi kurdu*" diye yazıyordu. Çok ilginç, önemli oranda bundan korkuyorlar ve Sivas Aleviliğine sahip çıkıyor, "*Bu da, müthiş bir ayırımı yol açacaktır*" diyorlar. Yani bayağı titremeye başlamışlar. Bu, bence çok önemli bir gelişme. PKK'nin Koçgiri'de gerillayı oturtmasının, Alevilik gelişimine de önemli etkileri olacaktır. Nitekim Sivas'a dayalı o yeni çıkışın, kitleyi temelden sarsması vardır. Etkisi İstanbul'da, Avrupa'da oldukça ortaya çıkıyor. Dersim'de kökleşmiştir, Malatya'da, Maraş'ta zaten güçlü bir gelişmeye kavuşmuştur. Çorum ve Amasya gibi alanlara da sanırım ulaşıldı. Biraz daha bu potansiyeli de gerillaya kavuşturursak -ki, İstanbul bu konuda zaten giderek hızlanacaktır, Toroslar'daki Türkmenler arasına girme durumu var, denemeler var- böylece tarihi gelenek bizim etkimizle birlikte canlanabilir. Bu bir başlangıçtır, düzen orada bizden çok daha fazla tedbir almıştır, onu da belirtmek gerekir. Özellikle MHP, Toroslarda fazlasıyla tedbir almıştır. Son dönemde özellikle Karadeniz'de de, 12 Eylül'den sonra düzen, tedbiri nasıl aldı? Yarısını, iktidara bakan yaptı.

Karadeniz, 12 Eylül faşizminin en çok dikkat ettiği bölgedir, hatta Ordu geleneği vardı, onu söndürmek için çok özel bir Karadeniz planını hazırladılar. Tabii bu ciddi bir engeldir, bunu aşmayı bilmek gerekiyor. Karadeniz'e ve Toroslara yönelik, Türkmeni yeniden kazanmanın inatçı çabalarını sürdürmek gerekiyor. Bana göre iç Anadolu bile MHP'yi bu yönüyle fazla taşıyamaz. Refah, orayı zaten önemli oranda çekiyor, bu da olumlu bir gelişmedir. Kısaca Türkmen

üzerindeki faşist oyun bitebilir. Refah'ın bu konuda gelişimini ileri bir adım olarak görmek gerekir. Dolayısıyla; Alevi sorununun giderek devrime daha yatkın bir aşamaya getirilmesi, bundan sonra da yabana atılamaz bir ihtimal, bir eğilim ve bir güç alma durumuna doğru hızla geliyor.

Tabii ki devrimci, sadece bir eğilimle uğraşmaz, buna dikkat ederiz ve dar yaklaşmayız. Genel devrimci akımın, ideolojinin gerekleriyle çelişemeyiz. Genel siyasi hareketin eğilimleri ile çelişmemek ve dar yaklaşmamak gerekir. Şimdi bunlar olmazsa, her grup nasıl ki, “Ben, ben” diye bir parçalanmaya yol açıtıysa, her dar mezhepsel yaklaşım ve dar milli, sınıfsal yaklaşım kesinlikle devrimci hareketi böler. Türkiye’de çoğunlukla bu böyle olmuştur. Bunun için PKK’yi çok geniş yelpazede ideolojik öze kavuşturduk, yine siyasi olarak aynı esnekliği gösterdik. Ve bu, olumlu bir örnektir.

17 Eylül 1996

PKK Büyük Bir İlimdir, Moraldir, Ahlaktır ve Büyük Bir Savaşır*

Partimizin kuruluşunun 19. yılını geride bırakırken, 20. kuruluş aşamasında büyük çalışma ve başarılı bir savaşla, bütün halkı ve arkadaş yapısını kutluyoruz.

Partinin kuruluş yıldönümleri; tarihi yıl dönümleridir, savaş yıldönümleridir ve başarı yıldönümleridir. Halk tarihlerinde, parti tarihlerinde bazı yıldönümleri vardır ki, onun öncesi ve sonrası arasında büyük farklar oluyor. Parti'nin kuruluşundan veya ilanından önce diyebiliriz ki; halkımızın tarihinde bizim için olmayan bir yaşam ve çalışma vardı. Sonuna kadar düşman için olan, sonuna kadar düşüş olan, dünya halklarından daha geri, daha kötü bir durum söz konusuydu.

Parti'nin kuruluşunu kavrayamazsanız, hiçbir şeyi tanıyamazsınız. Hatta kendinizi bile tanıyamazsınız. PKK'nin kuruluşu; Kürt olsun mu olmasın mı, Kürt

* 27 Kasım vesilesiyle halkla yapılan toplantı.

yaşasın mı, yaşamasın mı, Kürt'e insanca bir yaşam olsun mu, olmasın mı sorularına cevaptır. Bir çok şeyi derinlikli anlamak ve kavramak lazım. Kendini tanımayan birinin, tarihte, ülkede ve toplumda insan olduğunu söylemeye hakkı yoktur. İnsanlıktan bir şey de isteyemez. Bunun için partinin kuruluşu tamamen; biz insan mıyız değil miyiz? Dünyada bir yerimiz var mı, yok mu? Kendimize bir yer yapma imkanı var mı, yok mu? Hatta yerden önce kendimize bir ad takabilir miyiz? Tüm bunları göz önüne getiriyor. Çalışmasız ve savaşırsız insanız diyebilir miyiz?

Seni her tarafta düşüren ve sende bir şey bırakmayan bir düşman karşısında, sen yine *"Ben insanım, ben yiğidim"* dersin, bu bir gaflettir. Bu, sonuna kadar bizde yaşıyordu. Bizim içimizde, Kürtlük adına düşman hizmetinde olanlar vardı. İnsan şaşırıyor; ihanet neden bu kadar yaşatılıyor? Önceden, siz de bu ihanete bağlıydınız. Önceleri, sizin zemininiz üzerinde bunlar kendilerini büyüttüler. Sizin zemininiz üzerinde bunlar düşmana ulaştılar ve düşmanı yıllarca güçlendirdiler. Burada kusurun büyüğü ihanetin değil, bizimdir. Bilinçsiz bir halk, yanlış doğruyu birbirinden ayıramayan, her şeyi ucuz ve yüzeysel ele alan bir halk gerçekliğimiz söz konusu. Sonuç itibarıyla yaptığı işi düşman bile yapamıyor. Maalesef bu birincisi. İkincisi; biz kendimizi önceden akıllı sanıyorduk. Kendimizi ne kadar ucuz bir şeye bağladıysak, bir aileye, eve ve bir kabileye, o düzeyde kendimizi çok güçlü görüyorduk. Fakat ortaya çıktı ki; bu düşünce ve yaşam düşmanı güçlendirmedir. Bizim en büyük zayıflığımız bu yönlüdür. Düşman da bundan büyük fayda görüyor. Bizim üzerimizde bu büyük zulmü ve sömürgeciliği uyguluyor. PKK'den önce yanlış fikir ve dağılmış bir ruh hali vardı, hepinize boğazınıza kadar hakimdi.

İnsan, kendisini dürüst itiraf etmezse iflah olmaz. Cahil birisi kendisini bilinçli sanıyorsa, o iflah olmazdır. Çaresiz biri kendisini güçlü sanıyorsa, o iflah olmazdır. Kendisini çaresiz bırakan ve bunu kabul eden daha kötüdür, sonu da tehlikelidir. PKK'nin çıkışıyla, bir çok soruyu size sordum. Cevabı da sizden isteniyor. Siz şimdi kendinize bakıp utanıyor ve *"Bu ne haldir"* diyorsunuz. Evet, bunun sebebi düşmandır, fakat çaresizliğiniz de buna bir sebeptir. Ağlamanız da yine kötü durumunuzla bağlantılıdır. Kendisini savunamayan, düşüncesiz olan, 'ben kimim, neyim' diye sormayan, kendini tanımadan kimseden bir şey isteyemez. Hatta sonu da kötülüğe gider, yanlışta gider. Her zaman bir şey istese de bu, kendini kandırmadır.

PKK'den önce yaşam böyleydi. PKK'yi her yönüyle derinlikli anlamak ve kavramak lazım. Tanıyamazsanız, nasıl ki bizim arkadaşlarımızın başına bela olmuşsa, bu yaklaşımlarınız sizin de başınıza bela olacaktır. Biz korumasak

halkımız, eski Kürtlükleriyle ve kişilikleriyle düşmanın hizmetine girecekler. Diğer yönüyle bu ihanet zemini altında birbirlerini öldürecekler. İçinizde bundan başka bir şey var mı? Çalışmama ve sağlıksız olma, boğazımıza kadar bizde yaşanılıyor. Bunun bir kader olduğunu söylüyorsunuz. Bunların hepsi yalandır, ahlaksızlıktır, düşkünlüktür ve kendi kendisinin ihanetidir.

PKK kendi ideolojisiyle ve düşüncesiyle bambaşkadır. Yani PKK'nin çıkışı, PKK'nin kuruluşu bir kaç kelime düzeyindedir. Bir kaç nokta üzerine düşünme, kavrama ve yeni bir yaşama ulaşmadır. Nedir bu? PKK, içinde bulunduğunuz yaşamı kabul etmiyor. Bunu ne kader görüyor, ne de kendisinin üstünde görüyor. Rızı olunan bu yaşamı kötü görüyor. Eğer düşünce buysa, pratik kendiliğinden gelir. Yanlışı ve bilinçsizliği kabul etmeyen büyüyebilir.

Yüzyıl içinde yaşadığımız bir ulustur. Büyük bir ihanet içindediniz, bu büyük bir ayıptır. Niçin, biz insan değil miyiz? Dünya halkları nereye ulaşmış, biz hangi düzeyde kalmışız? Bunlar önemli yıllardır. Bu yılları kendine sormayan birini, ben insan kabul edemem. Hiç kusura bakmayın, bazen bunları kendime de soruyorum. Bizim nazarımızda bilinçsizlik ve çaresizlik çok kötüdür. Biz, kendimize gerekçe de bulamayız. Biz neden bu durumdayız? Namussuzluğun ve arsızlığın gerekçesi olamaz. Kötüysen, kendini güçlendireceksin. Düşman karşısındaki çaresizliğini bir sebebe bağlayamazsın. *“Neden yürüyemiyorum, neden kendi başıma bela olmuşum”* demek de büyük bir namussuzluktur. Kesinlikle bunu görmek gerekiyor. Bunda ısrar edersen, en büyük namussuz sensin. Bu bir insanlık davasıdır.

Birisi size kendinden olumlu bahsetmişse ve durumundan memnunsa, bunu size söyleyenin kim, ne olduğuna ve bizi ne durumda bıraktığına bakın. Bu konuları şimdiye kadar kendinize sormuyordunuz. Tamam, sizin yaşınız büyüktür, buna saygım var. Fakat bu durumunuzu bir çocuk bile kabul edemez. Bu kadar büyüyorsunuz ve ondan sonra da düşmanın önünüze koyduğu yaşamı bir kader olarak görüyorsunuz. Çaresizler gibi ağlamanız en büyük ayıptır. Bir yiğitlik varsa kendi kendinize soracaksınız; bu ne durumdur? Bunu kendinize yakıştırmayacaksınız.

Aslında ben de zor durumdayım. Fakat bu benim kişiliğimle ilgili bir darlık değil, bu darlık arkadaşlarımızın ve bir parça da sizindir. Bunlar nasıl çocuklardır ki, bizden yaşam istiyorlar, bir ulus, bir kimlik istiyorlar, ama istedikleri şeylere göre de çalışma yapamıyorlar. Kendilerini insan sanıyorlar, fakat insanlık çalışması yapamıyorlar. Güzel bir yaşam istiyorlar, ancak bu yaşam için bir şey yapmıyorlar. Bu ya ahmaklıktır, ya fesatlıktır ya da yüzeysel bir yaklaşımdır. İnsan bununla kendisini büyütmez. Eğer PKK'yi anlamak istiyorsanız ve parti çalışmasına değer veriyorsanız, sorduğum bu sorulara kendiniz cevap vereceksiniz. Başka türlü iflah

olamazsınız.

Şimdi İslam dinini savunuyorsunuz, keşke İslam dinini tanısaydınız. Keşke Müslüman olsaydınız, Müslümanlığın özünü bazı yönleriyle yakalaysaydınız. Sizin elinizde bu da yok! İslam'da ne kadar olumsuz bir şey varsa, İslamiyet maskesi altında almışsınız. Bu derin bir ihanettir ve bunun sorumlusu da sadece siz değilsiniz. Atalarımızdan beri süregelen bir durumdur. İslamlık bu değildir. Dini ve imanı olan, kendini böyle çaresiz, böyle yorgun, ülkesiz ve özgürlüksüz bırakmaz.

İslamiyet'in çıkışının kendisi, bütün insanlığın yüceliştir. Sonuna kadar büyüklük ve yüceliktir. İslamiyet'in askeri yönü güçlüdür, İslamiyet devlettir. Bizde bu tür şeyler var mı, biz neyin askeriyiz, biz neyin devletiyiz? Bu unutulmuş. İslamiyet elbisesini sonradan giymişiz. Başka da bizim fikrimiz kavmiyet fikridir, sosyalizmin fikridir. Fakat bunlar da doğru anlaşılmalıdır. Sosyalizmin fikriyle bir çok devlet kuruldu, kavmiyet fikriyle bir çok devlet kuruldu. Halkımız içinde bu fikirlere sahip olanlar şimdiye kadar ne yaptılar, hiçbir şey. Burada da her şeyden önce biz kendimizi kandırmışız. Burada sorumluluk kime aittir? Biz her şeyi düşmana, kadere mi bağlayacağız? Hayır! Düşman, bizde bir hayır bırakmamış, kendisinde de bir hayır bırakmamış. İşte bu noktada Önderliğe saygınız var.

Uzun bir yoldan geliyorsunuz. Bizden bir şeyler almak istiyorsunuz. Önderlik nedir? Bu durumlara karşı sizin gibi davranmamaktır. Ot gibisiniz, bu yaşamdan hiç bir sonuç çıkarmıyorsunuz. Bu düşüştür, gönülden yaptığınız hiçbir şey yok, güzellik ve iyilik adına bir şey yok. Bu durum ise, sonunda kendini inkar etmedir, düşmana hizmet etmedir. İşte ben bu tür şeyleri kabul etmedim ve bunların doğru olmadığını söyledim. Tabi bu, tek başına yetmezdi. Önderlik, çocukluğundan şimdiye kadar kendisi için yaşamadı. Çocukluğumdan itibaren 'bu yeterli değil' dedim. Peki doğru şey nerededir? Biz kendimizi bu yalandan nasıl çıkardık? Çalışmalarımız, büyük bir sabırla, emekle ve büyük bir araştırmayla, iğne ucuyla kuyu kazar ve bir suya ulaşır gibiydi. Yıllarca bu böyleydi.

PKK'den önce kendimi yapılandırmak için tek başıma yirmi yıldan fazla çalışma yürüttüm. Hatta buna on yaşımdan itibaren başladım. Sizin yaşadığınız şeylere karşı savaş açtım. Yapmasaydım ben de sizin gibi olurum. Şimdi siz kendi durumunuzdan memnun musunuz? Bizim arkadaşlarımız da savaşı güçlendiremiyorlar. Bizim korumamız ve yönetimimiz olmasa yirmi dört saat bile ayakta duramazlar. Siz de şimdi herkesten şikayet ediyorsunuz? Bunlar sizin çocuklarınızdır, neden ağlıyorlar? Onları siz yetiştirdiniz. Neden içlerinden yiğit bir kişi çıkaramıyorsunuz? Ben de insanım, ama bizim bir farkımız var. Nedir o fark? Ben kendimi büyük geliştirmek istedim. Doğrular üzerine beynim çalışacak,

dilim çalışacak. Bu herkes için, düşüşü engellemek içindir. Sizin buna saygınızın olması gerekiyor. Eskiden sizin bu temel hususlara saygınızın olmaması gafletten ve fesatlıktan ileri geliyordu. Tekrardan böyle yaparsanız, bu fesatlığınız ve münafıklığınız bizi iflah etmez. Bırakalım içimizdeki gafleti ve yetersizliği, arkadaşlarımız üzerinde büyük bir titizlikle duruyorum.

Ölüm kaderdir dersenez, elinizdeki her şey gider. Düşmana karşı durmak için bir çare bulmak zorundasınız. Çareler de çoktur. Biz bunu da ispat ettik. Yokluktan bu duruma geldik. Neden bu imkanlarla kendinizi koruyamıyorsunuz? Benim şu anda en büyük savaşımına karşı siz diyorsunuz ki; *“Biz ölüme de razıyız, bu savaşa da.”* Ben de şunu diyorum; siz kendinizi kandırmışsınız, kendi şahsınızda beni de kandırmak istiyorsunuz. Kendiniz düşmüşsünüz, kendi düşürülmüşlüğünüzle beni de düşürmek istiyorsunuz. Üstelik benim silahımla, benim yardımımlla. Ben bunu kabul edemem. *“Bırak beni, bir gün yaşayayım yeterdir bana, ben savaştım, şerefe de ulaştım, rüyalarımda görmediğim şeyi gördüm, artık bundan sonra ölsem de gam yemem”* diyor. Siz, düşmanınıza vurdunuz mu vurmadınız mı? Şerefli bir yaşamı yakaladınız mı yakalamadınız mı? En temel sorular bunlardır. Siz bunlara cevap veremezseniz, yakanızı bırakmam. Evet eski ağalar gibi sizi sopalarla dövmüyoruz. Fakat bizim siyasetimizin kendisi en büyük vuruştur.

Bizim siyasi vuruşumuz sadece düşmana karşı değildir. Biz kendi siyasetimizle düşmana vurduğumuzda, bunu halk adına yapıyoruz. Sonuna kadar düşmanını vuran bir halk yaratmak için bunu terbiye edeceğiz. Siyasi terbiyedir. Halk savaşında buna askeri terbiye diyoruz. Siz bu terbiyeyi alacaksınız. Almazsanız, *“Parti çizgisinde dürüst yürüyoruz”* diyemezsiniz. *“Biz parti çizgisine namuslu ve şereflice bağlıyız”* diyorsunuz. Hayır! Kendine bahane arayanlar için bu bir kandırmadır. Ve neden yapamıyorumun bahanesini bulamazsın kendine. Siz insan değil misiniz?

Tarihte büyük insanların nasıl çıktığına bakın. Zor bir durumdaysanız ve özgürlük her şeyden önceyse; o zaman ilk başta bu özgürlük savaşınızı yürüteceksiniz. Sizin yemeniz içmeniz özgürlük savaşına bağlıysa, siz kahraman bir savaşçısınız, siz halkın savaşçısıdır. Bunu yapmazsanız sahtekarsınız ve sizin hakkınız ölümdür. Tarih bunları söylüyor. Gereğe bulmak doğru değildir. Halk savaşlarında, parti çalışmalarında böyle şeyler olmaz.

Benim Doğrularım, Özgürlük Doğrularıdır

Şimdi benden güzel bir kaç söz dinlemek istiyorsunuz. Durumunuz nasıl diye sormamı istiyorsunuz. Hayır! Ben bunu sormam. Siz kendinizi yetiştirmesiniz ben size ‘nasılsınız’ demem. Önderliği tanımanız gerekir. Ben on yaşında yaşama başladığımda, anne ve babamın söyledikleriyle hareket etmedim. Kendi doğrularım üzerine hareket ettim. Benim doğrularım özgürlük doğrularıydı. Ve en iyi, en doğru oydu. Eğer kendimi kandırsaydım ve kendimi özgürlükten uzaklaştırsaydım; bu önderlik on beş yaşından beri elden giderdi. Şimdi siz, “*Bu nasıl bir önderdir*” diyorsunuz. Bin sefer dua edin ki, kendi başıma cesaret edip özgürlüğü büyüttüm. Size yapacağım en büyük hayır buydu. Bunu yaptım da. Eğer siz “*Doğrular üzerine PKK yaşam bulsun*” diyorsanız, bunu anlayacaksınız. Şimdi görüyorum ki siz, “*Biz daraldık, PKK’li arkadaşlar bizi eskisi gibi yönetmiyorlar*” diyorsunuz. Bu, doğru bir yaklaşım değildir. Arkadaşlar da sizin için, “*Halk iyi değildir*” diyor. Siz de bunu arkadaşlara diyorsunuz. Siz bir gün bile, “*Kendimizi nasıl bağımsızlığa ulaştırırız*” diye düşünmüyorsunuz. Bunların hepsi yine kendini kandırmadır ve doğru da değildir.

Ne kadar bağımsızlıktan yanasın? Bağımsızlık çalışmasını istiyorsan, gerçekten savaş istiyor musun veya gerçekten savaşabilir misin? Ben, silahlı savaşımdan bahsetmiyorum. Ev içindeki savaştan bahsediyorum, dışarıdaki savaştan bahsediyorum, çevrenin savaşımdan bahsediyorum. Komşunu örgütleyebilir misin veya köyünde, mahallende hayırlı bir iş yaptın mı? Hayır! O zaman kimden bir şey istiyorsun? Böyle bir kusurunuz var. Bir şey yapamadığınızda Allah’a havale ediyorsunuz. Allah da böyle bir şeyi kabul etmez, Allah da, ‘elinden geldiğince işini yapabiliyorsan, ben senin Allah’ınım’ diyor. Allah, ‘başka türlü senin Allah’ın olamam’ diyor. Peygamberlerin hadislerinde bile bu şeyler dile geliyor.

Biz peygamberlerleyiz, biz hadislerleyiz. Bu, PKK’de de böyledir. PKK, yeni bir biçimle dinin doğrularını yürütüyor. Bir yandan da kendi doğrularını, dönem siyasetinin doğrularını yürütüyor. Bu bir elbise değildir, giydirilemez. Siz de ‘giydim’ diyemezsiniz. Tüm bunları sonuna kadar beyninize, yüreğinize yerleştireceksiniz ve kişiliğinizi biçimlendireceksiniz. Yapamazsanız bir yere ulaşamazsınız. “*Ben darım, ben rahatsızım*” diyorsunuz. Öyleyse hiç yaşamayın. Ben, her zaman dini örnek veriyorum. Kürt İslamları nefis savaşıyla kendilerini geliştirmişler, kendilerini büyümüşler. Onlardan evliya olmuş. Yıllarca ayakta kalarak kendilerini yenilediler ve öyle alim oldular. Ben şimdi bakıyorum ki, ilimi de bırakmışlar ve ondan sonra da yaşayalım diyorlar. Evet, yani bunun temeli var. Çok çaresiz kaldık ama vazgeçmedik. Burada PKK, ‘çaresizliğe hayır!’ Diyor.

Şimdi ben görüyorum ki, PKK güçlenmiş. Şu anda herkes PKK nasıl

güçlendi diye şaşırıyor. PKK'nin büyüklüğü; söylediğim bir kaç söz, söylediğim bir kaç doğrudur. Neden diğer partilerin elinde kötülükten ve düşüşten başka bir şey kalmadı? Çünkü biz doğrularla birlikteydik. Çürük sözlerle parti başarıya ulaşamaz. Yalan sözlerle kendimizi doğrulara ulaştıramayız. Bunun için bu partiler bu duruma düştüler. Onlar düşmanın partileri oldular. Neden? Çünkü, doğru sözleri yoktu. İlk çıkışları düşmana dayalıydı. Yine büyüklükleri düşmanındı. PKK şimdi çok büyüktür. Çünkü büyük doğruları var. PKK önderliği büyüyor, neden? Çünkü doğrular üzerindeydi de ondan. Yine *“Ben bir şey anlamadım, ben bir yere ulaşamam”* dersenez, o zaman siz ölmüşsünüz, sizden bir hayır gelmez. Çaresizliği her zaman kendinize kader olarak görürseniz; kendi halinize ağlayın. Hiç kimseden bir şey isteme ve ağla.

Şimdi benim PKK'li arkadaşlarla, savaşımlarla savaşım nedendir? Çünkü çok ağlıyorlar; ölürken ağlıyorlar, yaşarken ağlıyorlar. Çok büyük yiğitlikleri, büyük yönetimleri ortaya çıkaramıyorlar. Varolanı da kendi aralarında bölüşmek istiyorlar. Hani bazı paylaşımlar vardır. On, on beş çocuk vardır. İşte babasından kalacak bazı şeyler varsa *“Babamız ölse de hemen paylaşsak”* anlayışını geliştirirler. Baba 70 yaşındadır. Babası için, *“Bir gün gitse de evin değerleriyle kendimi yaşatsam”* diyor. Şimdi bizim içimizde de böyle şeyler var: *“Yeterlidir, biraz çalıştık, bazı şeyler yaptık, bunları da kendi aramızda paylaşalım”* diyorlar. Bu büyük bir namussuzluktur. Düşmanın çalışmasından daha kötüdür. Siyasette de bu tür şeyler çok kötü bir imtiyazdır. Dürüsttür, belki doğru da çalışmıştır veya bazı şeyleri anlamış da olabilir. Fakat siyasette pay isteme bireyselliktir, ölümdür. Biliyorsunuz, yani bir mülk için kardeş kardeşle kavga ediyor. Şimdi PKK'yi böyle düşünürseniz, bu çok tehlikeli. ‘Bu benimdir, bu senindir’ diyerek PKK’de çalışma olmaz. Mevkiyle çalışmak olmaz. ‘PKK bu kadar benimdir’ dersene olmaz.

Nasıl ki İslam dinini baba mülkiyetine alamazsanız ve *“Allah'ın dinidir, Hz. Muhammed onun elçisidir”* diyorsanız, PKK'ye de böyle diyeceksiniz. PKK bütün halkın partisidir. İnsanı büyüten bir partidir. Ona dua edip, ibadet edeceksiniz, öyle ki kendinizi ispat edeceksiniz. Diğerini yapar, ‘bu bana, şu bana’ dersenez münafık olursunuz. Bu, PKK de daha fazladır. Şimdi biz, sizi bıraktık. Yaşamınız gönüllülük temelinde bir yaşamdır. Belki PKK de fazla kalamıyorsunuz. Üzerinize ne çok ağlıyor, ne de çok üzülünüz. Siz, partiden bir şeyler istiyorsunuz. Partiden bir şeyler isteyen, gerçekleri anlamak zorundadır.

PKK neyin üzerinde kuruldu? Her zaman söylüyorum; PKK adına ne yaptınız? Ama ben yapıyorum ve bu benim kararım; 20. yılı da her yönüyle büyük bir savaş yılı yapacağım. Size açıkça söylüyorum. Zaten son günlerde her şeyi açık açık söyledim. PKK içinde ne var diye dünyaya çağrı yaptım.

Düşmanımız nedir, PKK içinde ne var? Bunların hepsini açık açık söyledim. ‘Düşman bilmesin, bizim ayıbımız dışarı çıkmasın’ demek olmaz. Biz, her şeyden önce kendi ayıbımızı ortaya çıkaracağız. Gizlilikte ayıplar gizlenir. Kirli bir ruhla parti çalışması yürütemezsiniz. Düşmüş bir bireycilik, çevresini düşürür. Siz bununla parti çalışması yürütemezsiniz. Bir muhtardan daha zayıf halinizle, parti çalışmasını, önderlik çalışmasını yürütemezsiniz. Bu hususları özellikle arkadaşlar için söylüyorum. Tabi ki, kendinizi kandırmayacaksınız. Siz de, PKK’den muhtar istemeyin. Ağanızdan ve muhtarınızdan öğrenmişsiniz, PKK’nin de size muhtarlık, ağalık yapmasını istiyorsunuz. Hayır! Zaten siz izin vermeseydiniz ve muhtarlık yaklaşımlarına zemin olmasaydınız, bu arkadaşlarımız ne kendi başlarına, ne benim başıma, ne de sizin başınıza bela olurdu. Burada ben, sizi sorumlu tutuyorum. Parti doğrularını tanımadan kendinize muhtar istiyorsunuz. Ardından da bakıyorsunuz ki, PKK’nin muhtarları eski muhtarlar gibi değil. Sonrada oturup ağlıyorsunuz. Siz buna zeminsiniz.

Ne söyledim; Önderliği tanıyın. Sizin bir lokma ekmeğinizi yiyorsam, emekle de onun karşılığını ödüyorum. Söylediğim sözler siyasi sözlerdir, siyasi çalışmalardır ve sizin hizmetinizdedir. Bir lokma ekmeğinizi yiyorsam bunun içindir. Bazıları, hiçbir çalışma yapmadan geliyor, onları evinize alıyorsunuz. Almayın. Çalışmayan birisine ‘merhaba’ bile demeyin. Önderlik, çalışmadan ve doğru olmayan şeyler temelinde size yaklaştı mı? Ahbap çavuşluk, köylülük temelinde size yaklaştı mı? Hayır! Önderlik, büyük sözler ve siyaset üzerine size yaklaştı. Önderlik selamı bu temeldeydi. Bu, size bir işaretti. Bu işaret temelinde yürüyenler Önderliğin arkadaşlarıdır. Yürüyemeyenler birbirlerinin ahbap çavuşu olurlar. Siz, çıkar grupları oluşturmak istiyorsunuz ve bu yürümediği zaman da daralıyorsunuz. Bu doğru değildir.

Gelişiniz, merhabalaşmanız Önderlik gerçeği üzerinedir. Eğer bunlar doğrular temelinde olmazsa başınıza bela olurlar. Burada kendi kendinizin hesabını vereceksiniz. Bütün duyarlılığınız, bütün bilinciniz Önderlik gerçeği temelinde olursa, iyi yapana ‘başım gözüm üstüne’, kötü yapana ise, ‘toplumdan, köyden, evden dışarı’ diyeceğim. Bu sizin terbiyeniz, disiplininiz ve işleyişiniz olmalı. “*Biz anlamadık*” demeyin. Söylediğim şeyler çok somuttur, hepimiz anlıyorsunuz. Ağlamayın da.

“*PKK’nin eski kadroları nerede*” diyorsunuz. Bunu söylemek de ikiyüzlülüktür, söylemeyin. Ben her hafta bir konuşma yapıyorum. Bütün kitaplar elinizde. Siz tecrübe sahibisiniz, yaşınız büyük ve birçok şeyi ayırt edebilirsiniz. Siz, kendinizi benim başıma da bela etmek istiyorsunuz. Bir kitaptan bir talimattan, bir sonuç çıkaramıyorsunuz, buna alışmamışsınız. “*Önderlik bize iyi kadrolar*

göndersin” diyorsunuz. Oysa bunlar sizin çocuklarınızdır. Sen kendi çocuğunu yetiştiremediysen, ben nasıl yetiştireyim? Bunca yıldır büyük bir çalışma yürütüyorum. Sizin çocuklar hem kendi ayağını, hem benim ayağımı kaydırıyorlar. Burada siz, kendinizi sorumlu göreceksiniz. Siz, neden kendi çocuğunuzu terbiye edemiyorsunuz? Çevrenizi, akrabanızı eğer terbiye edemiyorsanız, neden her şeyi Önderlikten istiyorsunuz? Önderlik, milyonlara verse de, ki veriyor da, halen yeterli değil mi? Ben burada biraz haksızlık görüyorum. Değil ki çalışma yürütemiyorum, hepsinden daha çok iş yapabilirim, ama adaletli, hepinizin çalışmalarının üstünde. Herkes anlasa ve çalışsa birbirimizi güçlendirebiliriz. İşte bu noktada ağlamalarınız varsa, üzerinde duracak ve kendinizden isteyeceksiniz.

Daha önceki önderlerinize bakın. Düne kadar onlara hizmet ediyordunuz. Düşmanın yapamadığı çalışmayı onlar yapıyorlar. Burada kimler sorumludur? İşte sizin önderleriniz. Belki biz olmasaydık, yine onların emri altına girecektiniz. Fakat bunlar sizin düşmanlarınız. Bu öyle bir düşman ki, bizi inkar ediyor. Neden bunlardan hesap soramıyorsunuz? Kendi içinizde, evinizin içinde, çevrenizde bunları mahkum edin. Benim savaşımdır, fakat sadece benim savaşım değildir, hepimizin savaşıdır. Halk savaşı hepimizindir, bir kişinin değil.

Şimdi siz kesin başarı istiyorsunuz. *“19 yıl geçti, hani kesin başarı”* diyorsunuz. Bizim bazı arkadaşlarımız da öyle diyorlar: Yeter bu kadar savaştık, artık yaşam istiyoruz. En büyük ahmaklıklardan biri de budur. Çünkü kendi düşmanının farkında değil. Savaşta düşmüş, ama benden yaşam istiyor. Siz bunu bırakacaksınız. Bu böyle olmaz. Ben, nefes nefese bir şeyler söylüyorum ve yapıyorum. Siz, düşmanınıza ne kadar vurduysanız, o kadar yaşamı hakkedersiniz. Sizin yaşamınız sömürgeciliğin düşürülmesindedir. Düşüremezseniz, *“Ben yaşam istiyorum”* diyemezsiniz. Nefsinizde, savaşınızda ve ülkenizde düşürdüyseniz, yaşamın yolu size açılır. Savaştınız, fakat düşürememişsiniz. Savaştınız, fakat öldünüz. Yirmi yıl çalıştınız, fakat düştünüz. O zaman yaşam hakkınız yoktur.

Yaşam şartı başarıya bağlıdır. Başarıyı yakalayacak ve daha sonra namuslu bir şekilde yaşam isteyeceksiniz. Sizin önünüze bir kanun koyuyorum. Düşmanı nefsinde, köyünde, çevrende ve mümkünse yerinde düşürdüyseniz; o zaman *“Namuslu bir yaşamın imkanları yaratılmıştır”* diyebilirsiniz. Namuslu yaşamın kanunu budur. Sizin yaşamlarınızı geride bıraktım. Bundan başka yaşam haramdır. Kendinizi affetmeyin.

Arkadaşlara da söylüyorum; sadece savaşmak da yeterli değildir. Savaşın, fakat ne kadar düşmanı düşürdün? Sen ülkede bir yer edindin mi? Kurtarılmış bir mıntıka edindin mi? Kendini savunabilir misin? Kendini orada savunursan, devlet sensin. Devlet senin olsun, benim değil. Ben o kadar hizmet ettim ama senin olsun.

Cudi, Herekol, Cilo, Zağros ve Toros dağlarında bu kadar yardımımızla kendine bir yer edin, bir devlet kur. İşte o zaman yaşa. Her şeyi kaybet, Parti'nin verdiği imkanları kaybet, çarçur et, ondan sonra de ki, *“Ben yaşam istiyorum”* Biz bunu ihanet sayıyoruz. Bizden bu temelde yaşam istenilirse; bu bizim savaş kanunlarında cezalandırılmanız için yeterli bir gerekçedir. Kendi düşmanını yenemeyen zaten ölmüştür. Başına ne gelir? Düşman vurur. Tarihte de bakın, faşist Türk devleti affeder mi etmez mi? Bu savaşta teslim olanları da sonradan öldürüyor, bırakmıyor. Bu düşman kanunudur. Siz kendinizi kandıramazsınız. Bir düşmanınız varsa yaşamınız yoktur. Silahla, düşman karşısında savaşıyor, sonra da *“Ben savaşıyorum”* diyor ve yaşam istiyorsunuz. Bu sahtekarlıktır, bu kandırmadır. Yaşama, hakkını böyle veremezsiniz. Yine de ben, size kendi tecrübelerimi anlatıyorum.

İki üç kelimeyle bu siyasete başladığım zaman büyük bir savaşın içinde olduğumu biliyordum. Her gün başarılı olabilmem bu nedenledir. Yarın bu günden daha iyi savaşmasaydım, üçüncü gün düşerdim. Yarını bugünden yakalıyorum, öbür günü yarından yakalıyorum. Dakika dakika kendimi ispatlamaya çalışıyorum. Başarım bunun için mümkün oldu. Her gün başarı vardı. Benim yaşamım ideolojiden tut savaşa kadar her yönüyle böyle başarılı oldu. Benim yaşam hakkım; kişiliğimle, halk adına, savaş adına ben varım demektir. Bunu düşman da itiraf ediyor, siz de itiraf ediyorsunuz. Ben varım. Ama ben nasıl varım? Her gün bütün yönleriyle savaşta düşmana vurup yaşam hakkını alarak. Ben bu biçimiyle varım. Arkadaşlar bunu iyi tanıyıp, kavrasınlar, *“Ben anlamadım”* demeyin.

PKK adına 25 yıldır mümkün değil ki tek bir gün ‘ben düştüm’ demedim. Bir gün çaresiz kaldım mı? Hayır! Her gün vurdum aldım. Sonuç itibariyle bu biçimde şu anda karşınızdayım. ‘Ben yoruldum’ dedim mi? ‘Savaştım bundan sonra yaşam istiyorum’ dedim mi? Bir gün karşınızda bu sözleri söyledim mi? Çocuklar bile bu sözleri anlıyorlar. Eğer siz de bir yaşam sahibi olmak istiyorsanız, son nefesinize kadar çalışarak, savaşta vurup alacağınız şeyler içinde kendinizi büyütebilirsiniz. Başka türlü size inanacak ve size yaşamı verecek kimse yoktur.

Düşman azgındır tabi. Düşman vuruyor, vermiyor. Şimdi bana bu partinin önderi; Ulusal Önder diyorsunuz. Benim kanunlarımda birisi; vurup aldı mı büyük dava adamıdır, değerli ve etkilidir. Yaşayabilir ve beni temsil edebilir. Başka türlü olmaz. *“Ben yirmi yıl savaştım. Bir gün düştüysem de beni affet”* diyorsunuz. Hayır! Sen yirmi yıl savaştıysan ve başarılı olduysan da, son günde düşersen gittin. Bunun için ‘son nefesine kadar’ diyorum. Şehitlerimiz, son nefese kadarki şehitlerdir. Başka türlü kabul olunamaz. Bu bizim devrimimizin kanunudur. Bu

bizim devrimimizdeki başarı kanunudur. Böyle olmasa yaşam olmaz. Bu konuda hiç kimse kendisini kandırmasın.

Şimdi buraya geliyor ve bazı şeyleri kavramak istiyorsunuz, gelişiniz bunun içindir. Arkadaşlar da ta Zağros dağlarından geliyorlar, onlarda bunun için geliyorlar. Tek başına yemek ve benzeri bir şey değildir. Gördünüz, yediğinizde hiçbir tat yok. En büyük tat düşmanına vurabiliyor musun, vuramıyor musun? Düşmanına vurmayla kendini büyütebilir misin, büyütemez misin? Burada en büyük tavır budur. Bunu almaya geliyorsunuz. Çok güzel bir şeydir. Neden buna yaklaşmıyorsunuz? Bu kadar yıl geçti, neden kendinizi burada büyütemediniz. Bu sermayemi babama mı götürüyorum? Hayır! Her gün kendi kendimi geliştiriyorum. Hiç kimse bana zorla 'yap' demedi. Ne kimse bana fazla bir şey verdi, ne de yardım etti. Kendi düşüncem, kendi vicdanım bana 'yap' dedi, ben de yaptım. En iyisi de bu değil mi. Peki benim yardımına rağmen neden yapamıyorsunuz? Siz yine bahane mi arayacaksınız? Yine gülüp geçecek misiniz? Kendini her zaman kandıran ucuz yaşam, sigaraya bağlı yaşam, fesat yaşam. Önderlik karşısında bu tür şeyleri yapamazsınız. Keyfi bir bireycilikle, boğulmuş bir ruh haliyle bu yaşam, insanı boğar. Fırsat buldukça sıkıntılarıyla kendi arkadaşını boğuyor. Bu şekilde, bu önderlikten ne bir şey alınabilir, ne karşısında durulabilir. Önderlik bu tür şeylerin düşmanıdır. Siz uzakta da olsanız, dağda da olsanız bir şey yapamazsınız.

PKK savaşı vicdanlı bir savaştır. Dürüstsen vicdanın vardır, değilsen karasın, vicdansızsın demektir. Bazıları size, *"Siz yüzeysel olarak yaşıyorsunuz"* diyor. Bazıları, *"Size gülmüş, sizi kandırmişlar. Bir sigarayla da kendi zevkinize ulaşabilirsiniz, rahata ulaşabilirsiniz. Böyle rahat uyuyabilirsiniz"* diyorlar. Kim demiş bunları, ben bunları söyledim mi? Hayır! Tam tersine bunun karşılığı olan her şeyi söylüyorum. 'İçinde yaşadığınız bu yaşam, bu savaş iyidir, güzeldir' demiş miyim? Hayır! Benim dediklerime ne kadar anlıyorsunuz, onu soruyorum.

Doğrularla Büyüyen Kazanır

Burada vurguladıklarım bütün arkadaşlar, bütün savaşçılar ve bütün halk içindir. Büyük saygı kelimesiyle 'hoş geldiniz' demiyorum, kimseden de bunu istemiyorum. Bu kadar benimle olun da demiyorum. Kesinlikle hayır! Yanında olduğum şeyleri hayırlı sayıyorum. Benim söylediklerimin yanındaysanız, siz sonuna kadar benimlesiniz, ben sonuna kadar sizinleyim. Bizde ucuz ölüm yoktur. Doğrularla birlikte değilseniz siz bir belasınız, yerinizde durun. Kararmış yüreğiniz sizde kalsın, ölsün. Gelmeyin üzerimize.

Bu yetersizliklerinizi ayıp saymıyorum. Değil ki bu bilinçsizliğinizi ayıp sayıyorum. Hayır! Ben bunun nedenlerini biliyorum. Yediden, yetmiş kadar

herkese ‘neden böylesiniz’ demiyorum. Ben şunu söylüyorum: Bu kadar şey önünüze koyduk, neden öğrenemiyorsunuz? En büyük ayıbımız budur. Öğreneceğiniz çok şey var. Siz PKK ile uğraşıyorsunuz. PKK büyük bir ilimdir, büyük bir moraldir, büyük bir ahlakıdır ve büyük bir savaştır, öğrenin. Öğrenmezseniz bu büyük bir ayıp olur. Kimse de kendi ayıbıyla bizi rahatsız edemez. “Benim gönlüm kendi eksikliklerimi yaşatmak istiyor” diyorsunuz. Ama bu bizimle olmaz. Şerefli ve kendini kandırmayan insanlar bizim yanımıza gelecekler. 20. çalışma yılında bu çağrıya gelen, sonuna kadar yoldaştır.

PKK’de keşfedilen ve icat edilen şey nedir? “Bu PKK imkanlarıyla ben kendimi yaşatayım” diyenleri keşfettim ve dünyaya da ilan ettim. Siz sonuna kadar PKK doğrularını yakalayıp, onunla ayağa kalkacaksınız. Başka yolunuz da yoktur. Siz bir savaş yürütüyorsunuz.

(...)

Şimdi hepimize söylüyorum; PKK ile yürümek istiyorsanız, PKK gerçekliği budur işte. Şimdiye kadar kendinizi böyle kandırdınız. Ama şimdi görüyorsunuz ki ben sonuna kadar siyasiyim. Bu halk için, her şeyden daha iyi olanı nefes nefese temsil ediyoruz. Nedir siyasi olmak; ülkesine ve özgürlük savaşına sahip çıkan savaşçı bir halkı, güçlü ve kudretli savun. İçindeki fitne fesadı kaldırı, düşmanına karşı kendini savun. Benim siyasetim budur. Şimdi birbirinize aşiret usulüyle yaklaşmak istiyorsunuz. “Hele gel, eskisi gibi birbirimizi memnun edelim” diyorsunuz. Hayır, bu kesinlikle kabul edilmez! Bu önderlik, sizin sandığımız gibi bir Önderlik değildir. Arkadaşlarımızın da birçok ahab çavuş ilişkisi vardır. Dağda bunu bir alışkanlık haline getirmişler. Benden de böyle bir şey istiyorlar. Fakat benim böyle şeyleri kabul etmem mümkün değil.

Benim tarihe ve siyasete saygım var. Askeri ve siyasi bilimi biliyorum. Askeri tarzı biliyor, yaşamı tanıyorum. Bu ahab çavuş ilişkilerinizle, bu geleneklerinizle kendimi kandırmam mümkün mü? O zaman benim değerim kalmaz. O zaman ben hiç bir şeyin önderi olamam, diğer önderler gibi olurum. Diğer önderlikleri görüyorsunuz. Her şeyden önce bu kadar kan dökülmüş, bu kadar acılar çekilmiş. Ve siz bu değerlerin karşısında durursanız büyük ihanetçi olursunuz. Hiç olmazsa bunları beyninize yerleştirin. Sonuna kadar bunları kendi beyninize yerleştirmezseniz olmaz. PKK’nin meselesi nedir, siyaseti nedir? Bu konularda varsa yetersizliklerimiz, gafletli bir yaşam varsa bunu ortadan kaldıracaksınız. İnsan, inancı ve cesareti yakalayabilmeli. Benim çalışmam hepimizininkinden daha da ağırdır. Ben yürütüyorum, yürütmeye de razıyım. Fakat siz de kendi bireysel görevinizi yerine getirin, nefsinizi terbiye edin ve kendinizi yüceltin, bu da yeterlidir. İçinizde başka yiğitler de varsa, yiğitliklerini yapsınlar.

Parti dışında yaşam var mıdır, yok mudur? Şimdi Önderliği gördünüz. “*Bu PKK nereden geldi, Güney de ne arıyor*” sözlerini söyleyen, tarihi ve temel düşmanı kendi evine almıştır. Kendi evinde düşmanı besliyor. “*Bu düşman benim evimde ne arıyor*” diye sormuyor da, ‘*PKK burada ne arıyor*’ diyor. İşte sizin eski önderlikleriniz böyledir. Bundan daha büyük gaflet, bundan kötü ihanet var mı? Düşmanı ricayla kendi evine getiriyor, bizim için de ölüm istiyor. Bunları da yapınca, “*Ben Kürtlük adına yapıyorum, Kürtlerin önderliğini yapıyorum*” diyor. Bu yalana kendisi de inanıyor. İşte ölümünüz budur, kimin elindedir ve ne kadar derindir.

Bizim arkadaşlarımız da savaşıyorlar. Her günkü savaşlarıyla kendilerini vuruyorlar. Sonra da kendilerini savaşçı sanıyorlar. Evet, biçim olarak da savaşçılar, fakat kendilerini vuruyorlar. Hazır olan şeyleri elleriyle itiyorlar. Partiden rahatsızlar, düşman tarzını kendi yaşam tarzları yapmışlar. Bizim arkadaşlarımız, içimizden çıkan hainler gibi Parti işleyişinden rahatsızlar. Parti işleyişinden, parti disiplininin ve parti tarzından memnun değiller. Bu keyfiyettir, böyle keyfiyet olur mu, keyfiyet düşmana aittir. Bunu seviyorsunuz ve işte bu nokta da düşman sizinle yürüyor. Kendinizi kandırmayın, siz düşmanınıslısınız. Düşman, sizinle yaşad mı “*Bireysel namusu kurtardım*” diyemezsiniz. Düşmanı kendi üzerine bu kadar çeken, işte Kürt korucularıdır, bunlar kendilerini parti sahibi de sanıyorlar. Bunlar Kürtlükle ne kadar beraberdirler?

Düşman, “*Kendini işlevsiz bırak, bilinçsiz bırak, siyasetsiz bırak*” diyor. Evet bizim arkadaşlarımız da şimdi bunları istiyorlar. “*Biz muhtarlıktan anlarız, biz ağalıktan anlarız*” diyorlar. Bunlar düşmana aittir. Eğer iyi bir şey olsaydı, bin yıldır bizi bu durumlara düşürmezdi. Bunları bırakmak lazım. “*Bir sigarayı bırakmam çok zordur, bana bırakılan bu yaşamı ben nasıl bırakabilirim*” diyenlere, bırakamazsan eski ahmaksın diyorum. Kimse size ülke veremez, kimse size özgürlük veremez. Sizi daha çok kendi hizmetine koşar. Ya bu durumu kabul edeceksiniz, ya öbür durumu kabul edeceksiniz. Ama her ikisi de olmaz. “*Biraz düşmana, biraz bana*” diyorsunuz. Olmaz! Bu, Kürtlerdeki en büyük ihanettir. Hatta her Kürt bireyinde bu şekildedir: Ben biraz kendimi, biraz da düşmanı yaşayayım. En büyük kötülük budur.

Arkadaşlarımız dağdan geliyorlar, siz de köyünüzden, şehrinizden geliyorsunuz. İlla da “*Önderlik, Önderlik*” diyorsunuz. İşte Önderlik, bu bir kaç sözdedir, başka bir yerde değil. Ben olsam da olmasam da, ben buyum. Ben ne kendimi insandan uzak tutuyorum, ne de öyle sandığınız gibi yakın hissediyorum. Ben mezarda olsam da sizinleyim. Her gün sizin evinizde olsam da, ben böyleyim. Ne sizin bana uzaklığınız kadar size uzağım, ne yakınlığınız kadar size yakınım.

Ben doğrulara yakınım. Bunu arkadaşlar için de söylüyorum. Siz, Önderliğe yakınlaştınız ama doğru yaklaştınız mı? Hayır! Parti temeline, Önderlik temeline dair ne kadar kavradıysanız, yakınlaşma bu düzeydedir ve doğru yaklaşım budur. ‘Geldi bir şey anlamadı, geldi keyfiyetini yaşattı’ dedirtirseniz, o zaman bu münafıklık olur. Bu yakınlaşma değil, uzaklaşmadır.

Şimdi Kürt halkı bize yakındır. Milyonlar burada değil, fakat ruhlarımızla birbirimize yakınız. Neden? Bazı doğrulara yakınlaştıkları içindir. Biz her dönemden daha fazla şimdi birbirimize yakınız. En doğrusu da budur. Ben buradan adım atmadım, ama şimdi Kürt halkı, bütün önderlerden daha fazla, tarihteki tüm bağlılıklarından daha fazla bize yakındır. Neden? Çünkü bazı doğrulara ulaştırdık. Bu baştan beri böyledir. Bu yaklaşımı istiyorsan, birlik olursun. Birlik oldu mu hiç kimse seni yenemez. Nasıl ki, şu anda düşman beni yenemiyorsa, birlik olursanız dünyanın hepsi bir olsa da kimse sizi yenemez. Bu, sizin doğru yaklaşımınıza bağlıdır. Şimdi siz, “PKK nedir” diyorsunuz? PKK, işte bu doğrulardır. Bu doğrulardır ki, bizi birlik yapan, bu doğrular ki bizi düşman karşısında birlik yapıyor ve yenilmez kılıyor. PKK başka bir şey değildir.

İnsanın Yiğitliği Sözüyledir

Biz bu yıldönümünde bir söz vermek istiyoruz. 20. yıla girerken parti birlik sözü verelim. Parti siyasetinin sözünü, parti yaşamının sözünü verelim. Fakat bununla oynamayın. Siz doğru söz verirseniz, size ölüm yoktur. Size acı veren o sözler, sizi daraltan şeyler, bütün hepsi ortadan kalkar. Yıldönümünde vereceğimiz sözün bu denli değeri vardır. Şimdiye kadar söz verdiniz, ancak yürütemediniz. Şimdi verin! 20 yıl sonra biz yine razıyız. Fakat, söz verirseniz bırakamazsınız. Bir dahaki sefere ‘merhaba’ diyor verdiği sözü de unutup gidiyor, eğer böyle yaparsanız siz büyük bir münafıksınız, iflah olmazsınız. Sözüyle böyle olan iflah olmazdır. Ben olsam da olmasam da; iflah olmazsınız. Kürt neden iflah olmadı? Çünkü kendi sözüne sahip çıkmadı; kendisini kandırdı, kendisine güldü. Bütün dünya size güldü.

Benim büyüklüğüm nedir? Benim büyüklüğüm; kendi sözüme sahip olmamdır. Ama doğru temelde sözüme bağlıyım. Keyfim istediği için, işte büyümek için veya kendime daha iyi bakmak için değil. Ben halkın ve büyük siyasetin sözüleyim. Gücüm oranında kendi çalışmamla varım, ben kendi sözümle varım. Benim büyüklüğüm buradadır ve ben bu konuda dürüstüm. Ne kendimi hasta görüyorum, ne sizin gibi inliyor ve ağlıyorum. Böylelikle bu kadar büyümemin nedeni, bu doğrular temelinde oldu. Şimdi siz de büyüklük istiyorsunuz ve tabi ki bu hakkınızdır da. Ama doğrular üzerinde cesaretle ve

dürüstlükle durun. Neden bu kadar küçük kalıyorsunuz? Özellikle bunu arkadaşlara söylüyorum. Siz hepimiz rütbe istiyorsunuz, büyük bir komutan olmak istiyorsunuz. O zaman sözünüzle olun, parti sözüyle olun ve büyüün. Arkadaşlarına zorluğu dayat, kandır ve parti imkanlarıyla oyna; sonra de ki; *“Ben komutan oldum, bilmem nasıl bir komutan oldum”* Hayır! Kesinlikle bu hesabı bırakacaksınız. Parti sözüyle ve parti esaslarıyla çalışmaları bu şekilde birbirine bağlarsan ve her şeyi buna göre göz önüne getirip yaparsan; o zaman büyüksün heval! Bütün çalışmaları yapabilir ve büyük başarılarla ulaşabilirsin. Artık yeter, bu söylediğim şeyleri kavrayın. Düşmanın size verdiği bu hafif, yumuşak kişiliği bırakın, bana yaklaştırmayın. Bunları yine özellikle arkadaşlara söylüyorum. Siz buraya geliyorsunuz yıllarca size hizmet ediyoruz.

İnsanın yiğitliği sözüyledir. Ben on yaşından itibaren anne ve babamı terk ettim. Ben yiğitlikten ve doğrulardan yanayım. Yıllarca kendimi tek başıma yetiştirdim. Bu kadar size yardım ediyor ve destek sunuyoruz, bunu yapamıyorsanız sizi böyle kabul etmeyiz. Siz, bizden çarpık özgürlüğü isteyemezsiniz. *“Keyfim istiyor, ben böyle yaşamayı istiyorum”* diyerek ne kendini böyle yaşayabilirsin ne de böyle bir savaşım kabul edilebilir. Bize işleyiş ve ciddiyet gereklidir. Düşman, senin karşında ne kadar ciddidir ve ne kadar rahattır? Bir jandarma ne kadar ciddidir? Bizim komutanlarımız karşısında bir Türk jandarmasına bakalım; onlar 24 saat kendi işleyişleri üzerindeyken, bizimki bir gün parti işleyiş üzerinde durmazken bir de, *“Ben komutanım. Ben de hemen hemen önder oldum”* diyor. İşte insan kendi düşmanını görüp, onun karışısın da kendini tanıması gerekiyor. Neden gafleti, kandırmayı kabul ediyorsunuz? Bunu bırakın. Kesinlikle bu bizim işimiz değil.

Eğer bizden saygı istiyorsanız, doğru olmayan bu şeyleri bırakacaksınız. Köylü kurnazlığıyla insan bir yere ulaşamaz, insan iflah da olamaz. Benim söylediğim bütün şeyleri hepimiz anlıyorsunuz. Yapmayanları kesinlikle dürüst saymıyorum. Benim nazarımda bu sahtekardır, gafildir ve zarar verir. Bu durumunuza saygı gösterilmez. Ne kadar ağlasan ve ne kadar yalvarsan da buna saygı gösterilmez. Beni kandırmanız mümkün mü? Ancak cahil insanları kandırabilirsiniz.

Parti'nin kuruluş yıldönümünde neden bunları söylüyorum? Partimiz gerçekten büyük şehitlere sahiptir. Her bir şehidi bir abide gibidir. Bu şehitler adına konuşmaya mecburuz. Biz bazı büyük doğrularla olmaya mecburuz. Şimdi zindanda binlerce arkadaşımız var. Biz onların acısına bağlı kalmaya mecburuz. Dağ başında da binlerce aç susuz arkadaş var. Biz bunlara karşı dürüst olmaya mecburuz. PKK'nin sözü budur. Diğer taraftan da bizim düşmanımızın gücü

büyüktür. Bizi, her gün yok etmek istiyor. Biz, düşmanın karşısında durmaya mecburuz. Bu konuda kendimizi gevşetemeyiz. Buna da hakkımız yok. Söylediğim bu hususları herkes anlıyor. PKK bilimi, PKK siyaseti, PKK doğrusu budur. Ben şimdiye kadar neden daraldım? Doğruları yakalamak çok zor değildi. Özellikle ülkede, savaş içinde o doğrularla oynadılar. Düşmanın size öğrettiği yanlışlıkları, şimdi siz yaşam yapmışsınız ve bizden özgürlük istiyorsunuz. Düşman hizmetinde olan şeyler sizin olamaz. Bilinçsizlik, yüzeysellik ve karışıklık düşmanındır, sizin özellikleriniz değil. Gaflet ve ihanet düşmanındır, sizin yaşamınızın değil. Yine düşme, sürekli düşüş düşmanındır, sizin değil. Bunlar üzerine kendinizi ölüme yatırmayın, kendinizi kandırmayın. Dar bir ruhla, amaçsız bir yaşam düşmandan kalmıştır, yani size bir şey vermez. Ancak leşinizi verir. Bu çaresizlik, bireycilik ve bu ağlamanın hepsi de düşmandan kalmadır. Bu size yaşam olmaz, bırak bunu.

Gelişmiş insan, toplumun doğrularına, siyasetin doğrularına göredir.

Din ve iman doğruları üzerinedir. Bunları elinizden almak istiyorlar. Siz de bunları isteyin, bunların üzerinde olun. Bunlar sizin için bir yaşamdır. Yine eğer burada *“Hayır olmaz, illah biraz buradan, biraz şuradan”* dersiniz, ahmak olursunuz ve iflah olmazsınız. Ağlamakla yaşama cevap olunamaz. Hele bu dönemde hiç mi hiç olunamaz. Ben, insana esaslı ders vermekten yorulmam. Benim derdim bu değil. Benim derdim; bu kadar büyük eğitim vereceğiz, siz bunu almayacaksınız. Özellikle bu erkek arkadaşlarımız. Bunlar parti içinde çete olmuşlar, eşkiya olmuşlar. Bunu açık açık söyledim. Israr ederlerse, onları daha da rezil ederim. Hiç kimsenin buna hakkı da yoktur. ‘Savaşıyorum ama ölüyorum’ deme yaklaşımı doğru değildir. Savaş yaşam içindir, ölüm için değil. Ölüm geliyor, geldiğinin bile farkında değilsiniz. Savaş, yaşam savaşıdır. Siz savaşı sonuna kadar böyle anlayacaksınız. PKK adına adım atmak, böyle hastalıkları tehlike içinde yaşatmak değildir. PKK adına yaşama başladıysanız, çevrenize yaşam saçacaksınız. Halkın ve arkadaşların yaşamını daraltmayacaksınız. Bilakis, PKK adına yaşam yolunu açıyor ve yaşamı yüceltiyorsunuz. PKK gerçekliği budur.

Ben, halk içinde de fitne fesatlığı kabul etmem. PKK adına fesatlık yapma hakkınız yoktur. Bunlar yalandır, menfaattir. Eski gelenek ve görenekler temelinde, ailecilik, kabilecilik yapmayacaksınız. Eğer böyle yaparsanız münafıksınız. Bu kabul edilemez! Bunları bırakacaksınız. Yetmiş yaşında da olsanız, ağlamalarınızın bir değeri olmaz. Gerçek, gerçektir ve hepimiz için geçerlidir. Allah’ın gerçekleridir, peygamberlerin gerçeğidir. Bilim sahiplerinin, filozofların ve büyük komutanların gerçekleridir. Bunların yanında olmaya mecbursunuz. En büyük tavrınız, kadınlar gibi ağlamaktır. En büyük biliminiz fesatlık bilimidir. Bununla kim büyüyor ve ne kadar büyüdük? Sizin için de, PKK

kararı büyük bir karardır. En büyük karar da bugün iflas olmuş yaşamı kendimizden uzaklaştırmadır.

Evet, 20. kuruluş yıldönümü bu gerçekler temelindedir. Eğer içine girmek istiyorsanız bu böyledir. Bütün Kürdistan halkı için söylüyorum. Ben böyle giriyorum, böyle girenlerle de beraberim. Bizim arkadaşlarımız çalışmak ve savaşmak istiyorlarsa, PKK gerçekliği budur. Somuttur, gözleriniz önündedir. Böyle yaklaşırsanız ben sizinleyim, değılseniz rezil olursunuz. Oynarsanız siz düşersiniz. Görüyorsunuz Önderlik büyüktür, kandıramazsınız. Kendi keyfinize göre de yürüyemezsiniz. İnsan böyle bir kanunla oynar mı? Kim bu kanunla oynarsa, kendi eli yanar. Önderlik kanunu diğer kanunlardan zayıf değildir. Önderlik kanunları babamın kanunları değildir. Bunlar devrimin ve insanlığın kanunlarıdır, bunlar kanunun kanunudur. Bunlarla birlikte olmaya mecbursunuz. Bunlarla birlikte olmazsanız eliniz, başınız gider.

Bu çağrıyla yaşama saygınız olması için yapıyorum. *“Halkımız yaşama gelmiyor, yaşamdan uzaklaşmış, dinden, imandan çıkmış. Felsefe, siyaset gerçekliğinden uzaklaşmış, kapitalizm ve sosyalizm gerçekliğinden çıkmış. Hiçbir gerçeklik kalmamış”* deniyor. Sizin için en kötü şey budur. Önderlik buna ‘yeter’ diyor. Siz kendinizi kandırdınız ve bazıları bununla oynadı, artık yeter! İşte bundan sonra PKK’nin gerçekliği var. PKK önceden zayıftı, fakat şimdi güçlüdür. İnsanı doyuruyor, her şeyi eline veriyor ve beynini de doyuruyor. Kısacası herkesi doyuruyor. Bunun için eskisi gibi ağlamayın. Buna hakkınız yoktur.

20. yıla girerken çalışma ve savaşımımız bu gerçekler temelindedir. Sizin kendinizi güçlendirmeniz beklentisi içerisindeyiz. Kendinizi doğru yapın ve güçlü kılın. Bunları yapın ki başaralım. Neden yapmıyorsunuz? Neden bu hastalıkları kendiniz için de, bizim için de büyük bir acı yapıyorsunuz? Özellikle PKK’li arkadaşlar diyorum: Bunca yıldır, sizi bu kadar idare ediyoruz, bizden bu kadar alıyorsunuz yine de arkadaşlık esasları temelinde bize bir şey veremiyorsunuz. Alacaksınız, alamazsanız işte sizi çete ilan ediyoruz. Nedir çete? İşsiz, kazançsız PKK içerisinde ucuz bir yaşam sürdürmektir. Hayır, bunlar hiç kimse için kabul edilemez. Bunları, bütün eski PKK’li arkadaşlar, *“Vay adım var, ünüm var”* diyenler için söylüyorum. Çalışmanla faydalı mısın, değil misin? Değerin var mı, yok mu? Arkadaşlığın bu temeller üzerindedir. PKK gerçekliği budur. İşçi Partisi’nin gerçekliği budur, sosyalizm gerçekliği budur. Bunların hepsini beyninize yerleştireceksiniz. Yerleştirmezseniz sonuç savaştır. Parti içindeki savaş daha da büyür, Önderlik varolduğu sürece de bizi düşüremezsiniz olan kendisine olur.

PKK Gerçekliği, İnsanlık Gerçekliğidir

Şimdi dünya ve Ortadoğu üzerine bir kaç şey söylemek gerekirse; durum eskisinden kötü değil, daha da iyidir. Daha önce, “*Bilmem hangi devlet bize yardım ediyor*” diyordunuz. Ben de o zaman; ‘sen kendine yardım et, o zaman dünya seninledir, hatta düşman bile seninledir’ demiştim. Bunlar doğruydu. Ben kendime yardım ettiğim zaman, düşmanın kendi üzerindeki oyunların hepsini kendi çalışmam haline getirdim. Kendime sermaye yaptım. Şimdi Amerika bizimle ne kadar savaşa da, bize karşı olsa da bunların hepsi bizim kazancımız oluyor. Türkiye’ye verdiği yardım, Barzani’ye verdiği yardımların hepsi şimdi bize sermaye oluyor. Eğer sen kendini iyi yaparsan, düşmanından böyle yararlanabilirsin. Hatta bizim zayıflığımız bile bize bir çalışma oldu. Kürdistan’ın zayıflığını kendimize ve özellikle Kürdistan halkı için bir savaş durumuna getirdik. Bu zayıflıklar, bize kazanç oluyor. Yani sen dürüst olursan, kendi savaşının esasını verirsene, durumun ne kadar kötü de olursa, ki eskisinden daha da kötü değildir, yine de sana büyük bir sermaye oluyor.

Şimdi Kürdistan bir sermayedir. Dürüst olan birisi bu durumda kendisine bir devlet kurabilir. Daha önceden ‘herkes bizim düşmanımızdır’ diyorduk. Ortadoğu’ya bakın, daha önceden düşmanlık yapan bütün devletler şimdi önünüzde engel değiller. Daha önceden burada bu topraklar üzerinde, bu toplum içerisinde, bu devlet içerisinde nefes bile alamıyordunuz. Fakat şimdi serbestsiniz. Bu nasıl oldu, bu durum nasıl değiştirdi? Olur mu, olmaz mı? Olur! Sonuna kadar Kürtlüğünü yücelt. Kimse size bir şey söylüyor mu? Hayır! Sonuna kadar insanlığını büyüt. Bunun temel sebebi Ortadoğu’daki durum değildir. Bunun sebebi; ilk başta biz kendimiziz.

Şimdi dünyadaki ve Ortadoğu’daki devletlerin durumu bize bir engel değildir. Biz dürüst ve iyi olursak, bu durumları kendi çalışmamız haline getirebiliriz. Oluyor da nitekim. Nasıl oldu? Yine PKK gerçekliğiyle gerçekleşti. PKK gerçekliği halkların gerçekliğidir, PKK gerçekliği şerefli halk gerçekliğidir, PKK gerçekliği insanlık gerçekliğidir. Bunların hepsi de ispatlanmıştır. Görüyorsunuz ki, Ortadoğu halkları hem bizi kabul ediyor, hem de bize dost oluyorlar. Başka türlü size de çare olunamaz.

Önceden ihanet çok güçlüydü. Şimdi ihanet daraldı ve aile düzeyine hapsedildi. Düşmanın yetmiş bin askeri olmasa, 24 saat kendini savunamaz. İhanet daha önceden bütün Kürdistan’a hakimdi. Şimdi ise Türk ordusu bunları köylerinde bile koruyor. İhanete karşı mücadele de bize bir temel oldu. Biz, ülke temelinde, şerefimiz temelinde yükseldik. PKK’de bütün bu şeyler ispatlandı.

Bunun için diyorum ki, uluslararası durum, Ortadoğu ve Kürdistan’ın

durumu bizim için nedir, ne değildir? Bunlar artık bizim için bir sorun değil. Sorun, benim şimdi tek başıma bir yerde olmamdır. Sorun Parti içindedir, sorunu Parti içinde görüyorum. Yine de sorun, bütün arkadaşlar içinde değildir, sorumlu düzeydeki arkadaşların içindedir. Yani önderlik yapmayı bilmeyenlerin içindedir. Bütün sorun işte buradadır ve bu da çözülüyor. Eskisinden daha fazla çözülüyor. Siz istediğiniz takdirde de başarı olur. Şimdiye kadar ben ne diyordum; benim her yılki çalışmam başarı çalışmasıdır. Eğer Parti içinde ve Parti merkezindeki bu yetersizlikler olmasaydı, şimdi başarıyı yakalamış olurduk.

Geçen bu 20 yıl içerisinde eğer bir başarı yakalayamadıysak, sebebi düşman veya genel durumlar değildir. Sebep, halkın kendisidir, Önderlik adına hareket edenlerin rollerini oynayamamasıdır. Tabi herkes benim gibi bir önderlik yürütmüyor. Fakat herkes Önderlik çalışmasını paylaşmaya mecburdur. Önderlik çalışması arkadaşlar içinde paylaşılmazsa, bu dava başarıya ulaşamaz. Bu ispatlandı. Bu da büyük bir başarıdır. Biz ona bir çözüm bulduk; önderlik yapamayan birisi varsa onun yerine on tane koyuyoruz. Büyük çareler bulunmuştur. Bunun için diyorum ki, 20. yılın başarısı için yaptığım hazırlıkları tanıyın.

Biz sizin iyi olmanızı da istiyoruz, arkadaşların iyi olmasını da istiyoruz. Arkadaşlarımız da bu yılı, kendileri için bir başarı yılı yapsınlar. İnsan kendisini başarısız bırakmaz. İnsanın, ömründe yapacağı en büyük iyilik yirmi yaşında kendini büyüttür. Siz sonuna kadar ülkeye yakınsınız, sonuna kadar özgürlüğe yakınsınız. Düşmanın eriyip gidiyor. Bundan daha büyük bir iyilik var mı? Bu, insanı bin yıllık doğrulara götürür. İnsan, kendisine bundan daha büyük bir kazanç, bir sermaye görebilir mi? Hayır! O zaman buna ve bu yıla saygınız olsun. Kaybettiğiniz bütün şeyleri bu yılda yakalayabilirsiniz. Şehitlerin yarattığı bu kadar değer, size yetmez mi? O kadar zindan çalışması var. O kadar cesur ve kahraman insanların çalışması var. Sizin büyümeniz için bunlar yeterli değil mi? Eğer dürüst ve akıllıysanız yeter. Bunun için diyorum ki, 20. yıl rahatlıkla, yokluktan da başlasanız, sonuna kadar başarılı bir yıl olabilir.

Bizden, artık fazla bir şey istemeyin. Bizden istenileni verdik, gerisini kendiniz yapın. 19. yıl başarı yılıydı. Üzerinde durun, bu doğru yoldur. 20. yıl, 19 yıldan daha büyük ve daha çok imkanlara sahiptir. Bu imkanlar önünüzde duruyor. Siz zayıfsınız, kendinizi onunla güçlendirin. Bilinçsizseniz kendinizi onunla bilinçlendirin. Her şey var ve yeterlidir. Sizden istenilen şey, kendinizi hazırlamanız ve çok ciddi bir şekilde ele almanızdır. Şimdiye kadar belki kaybettiniz, yaşamınız iflas etmişti. Artık bunların hepsini yakalayabilirsiniz. Bizim arkadaşlarımız da bazı şeyleri iyi yapmak istiyorlar. 20. yıl için doğruları

önünüze koyuyoruz, yakalayın. Ciddi ve ağır olun. Geniş ve derinlikli ele alın, bütün sorunlarımız hallolur. Bizim 20. yıl sözümüz budur.

Ben, 20. yıl sözüyleyim. Büyük bir hazırlık ve büyük bir savaşa, onunlayım. 19 yılın hepsi, Önderlik için başarı yıllarıydı, daha önceden de açık bir şekilde PKK adına olmasa da yine de başarı yıllarıydı. Önderlikte, yedi yaşından şimdiye kadar bütün yıllar başarı yıllarıydı. Ben sözüme sadığım. Ben her yıl söylüyorum. Şimdiye kadarki tüm yılların bedeli bu yıldadır. Bu gerçekler temelinde yine diyorum ki: 20. yıl geçmiş bütün yılların bir ifadesidir. Bu benim için de, PKK için de böyledir. Halk ordusu için yine aynıdır.

Bütün yıllar bir tarafa, 20. yıl bir tarafa. 20. yılda diğer yıllardan daha fazla başarıya ulaşacağız. Kendinize çare olun. İşte size çerçeveyi belirledim. Bu çerçeve temelinde yürüyün. Yine diyorum ki; bu büyük bir başlangıçtır, büyük bir saldırdır, büyük bir bilinçlenmedir, büyük imkanların başlangıcıdır. Fakat insanda düşünce istiyor, insanda hesap istiyor, insanda büyük bir siyasi yaşam, düzenli bir yaşam istiyor. Burada ne kadar yetersizlikleriniz, eksiklikleriniz varsa, bunları gidermek için o kadar da dürüstlük istiyor. Böyle yaparsanız, bu yıl sizin yılınızdır. Tarihte ne kadar kaybetmişseniz, hepsini yakalayabilirsiniz. Önünüzdeki süreç için ne kadar beklenti içindeyseniz, gerçekten ulaşabilirsiniz. Ben yine de inançlıyım; Partideki bütün arkadaşlar için, halk ordusunun bütün savaşçıları için, bütün Kürdistan Halkı için inançlıyım. Bu gerçekler temelinde 20. yılın çalışmasına ve savaşına giriyoruz.

Şimdiye kadarki yaptığımız şeylerin, olumlu olumsuz hepsi açığa çıksın. Doğru olmayanlardan kendimizi uzaklaştıralım. Doğruyu, yılın çalışması haline getirelim. **Biz düşen bir halk değil, devrimci bir halkız.** Başarı yolundayız. İçimizdeki ve önümüzdeki bütün engelleri savaşla aşacağız.

İnanıyorum ki, ihanet bu yılda bitecektir. Bu yıl, içimizdeki ihanetin boğulmasıdır. Bu yıl, Kürtlerin ulusal birlik yılıdır, Kürdistan Ulusal Kongre yılıdır. Bu yıl, PKK yoldaşlığının sonuna kadar güçlendiği yıl olacaktır. Tüm bunlar tekrardan yerine oturtulacaktır. Buna layık olmayanlar tamamen uzaklaşacaklardır. Yine Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu'nda, çetecilik adına, olumsuzluk ve keyfiyet adına ne yapılmışsa düzeltereğiz. Halk Ordusu'nun gerçekliği temelinde teorik-pratik boyutuyla tekrardan derinlikli oluşturarak bu yıl savaşımını ve taktiğini düzeltereğiz. Bunlar başarılı olacaktır. Bunların başarılı olması dahilinde düşman ne kadar *“Ben bunları daralttım, kontrol altındadırlar”* dese de bunlar yalan olur. Tam tersine biz, düşmanı daralttık, biz düşmanı kontrol altına aldık. Bunlar da sonuçta bizim için bir başarıdır.

Biz bu yılı böyle görüyoruz. Tarihimizde bu yılı kendimiz için böyle

hazırladık. Büyük bir direnişle hazırladık. Bazı şehitlerin olması mümkündür. Sizden de şehit olabilir. Ben hepinizle konuşuyorum. Bu sahada bizim çalışmalarımıza yakınsınız. Daha önceki yıllarda da sizin yardımlarınız vardı. Sizin yaptığımız yardımlarla biz bu çalışmayı büyüttük. Bunun için size teşekkür ediyorum. Biz bu sahanın misafirleriyiz. Sadece bu sahanın misafirleri değil, bu sahadakilerin arkadaşlarıyız. Yine de bu misafirperverlik için, bu arkadaşlık için, bu sahanın önderiyle sonuna kadar birlikteyiz. Teşekkür ederiz.

PKK Bir Newroz Partisidir

Parti Merkez Okulumuz, Mahsum Korkmaz Akademisi'nin değerli öğrencileri, partililer ve tüm ARGK'liler, Newroz'unuz kutlu olsun!

Tüm Partililer, ARGK'liler, Halkımız, Dostlarımız!

Kutsal direniş, diriliş savaşımız, 25. Newroz'unu da büyük bir başarıyla karşılama gücünü göstermiştir. Büyük tarihi düşüşü belki de Med'lerin yıkılışıyla başlatırsak, -ki bu bir Mezopotamya uygarlığıydı- 2500 yıllık gibi bir düşüşün ardından; belki de onun tam karşılığı olan, yani her bir yılı bir yüzyılı bulan bu 25. yıl gerçekten bir diriliş oluyor ve oldukça da kurtuluşa yakındır. Nerden geldiğimizi, nasıl bir duruma sokduğumuzu anlayabilir ve nasıl olmamız gerektiğine dair düşünebilir ve neler yapabileceğimizi kararlaştırabilirsek göreceğiz ki, adına yaşam denilen ama ölümden beter bu durumdan, kendi insanlığına ve toprakla karışmış özgür kimliğimize ulaşırsak; bunun sınırlı bir nefes alışverişinin bile ne kadar değerli olduğunu mutlaka takdir etmek gerekir.

Büyük bir minnettarlıkla başta büyük Newroz şehitlerimiz Mazlum Doğan'ın, Zekiyeler'in, Raşan, Ronahi ve Berivanlar'ın o büyük şahadetlerini ve hemen her yıl o kutsal serhıldan isyanlarımızın son ifadesi, '90' yıllarındaki Nusaybin, Cizre, Şırnak, Lice, Van ve giderek bütün Kürdistan kent ve köylülerinin o şehitlerini de bu Newroz'un özüne yerleştirirsek göreceğiz ki; yaşamın başka türlü anlaşılması, savaşın da başka türlü verilmesi gerekiyor. Bu yirmi beş yıl üzerinde sürekli durulmalı, dersler çıkarılmalı ve varsa insanlık iddiamız, gerçekten ana topraklarımızda bir yaşamaya güç getirmek, yürekten ve irade ile bunu başarmak istiyorsak; kesinlikle bu yıllar, kendimizi yeniden yapma, yaratma ve hemen hemen kaybedilen her şeyi bulma yıllarıdır. Bu savaşın, bir özlü düşünceden tutalım, özgürce bir nefes alışverişe kadar, esasta bunun en son çabası olduğunu bilerek anlayabilmelisiniz.

Bu anlamda PKK; bir diriliş olayı, yeni gün olayı ve bir Newroz olayıdır. Biz bugüne boşuna PKK'yle başlamadık. Ama aynı zamanda bu, korkunç bitişin ve karanlığın eşiğindeki zayıf insanımızın, kendisine dürüst bir ad vermesidir. Kendine 'ben dürüst olacağım' sözünü vermesidir. İnsanımızın hiçbir umut işaretinin olmadığı bir dönemde bile, inandırıcılığı ve hiç bir şansı bile olmasa, 'ben bu kimlikle ve bu söz için yaşayacağım, gerekirse savaşacağım', diyebilmesi işin özüdür. Başka türlü olmuyor.

Ben o gün şü an gibi hatırlıyorum. Düşmanın başkentinde silik, iddiasız ve yutulmayla karşı karşıya olan bir gençlik döneminde, hem de sömürgeciliğın bütün

çekici imkanlarıyla karşı karşıyken ve sizin hiçbir ilginize değmeyecek kadar geriyken, bitmişken böylesine bir günde bir tercih yaptım. İmhacı sömürgeciliğin oldukça imkan dahiline giren yaşamına hayır dedim. Oldukça umutsuz, olanaksız ve belki de imkansız gibi gözüken bu özgürlük umuduna, herkesin, mensupları da dahil hiç inanmadıkları, belki her şeye anlam verseler de anlam veremeyecekleri bir adıma, biz başlasak ne olur dedim. Belki de bunun tarihte eşi bile yoktur. Biz bu kararı verdik. İki sözcükle olacaksa, ana topraklı ve kimlikli bir yaşam, özgürlükle olsun dedik. Ve gerçekten o büyük umut savaşına giriştik.

Bu tarihi, şüphesiz bir hitapla dile getirmek mümkün değil. Bu yirmi beş yılı mümkünse sürekli incelemeye, değerlendirmeye almak ve gittikçe daha da derinleşen teorisini ortaya çıkarmak kadar, ki başlangıcından itibaren de iradesi vardır. Onun siyasetteki ifadesi nedir? Geliştirmek istediği yaşam ve askerlik dilindeki ifadesi nedir? Neyi gerçekleştiriyor. Gerçekleştirilen; bütün yönleriyle bir değil bin daire çizerek daha derin ve giderek yükselen bir biçimde bu yılları böyle anlayabilmek, bu yıllarla büyüebilmek, bu yıllarla yeniden yaratılmaktır. Önderlik gerçeği denilen, PKK gerçeği denilen olay bu. İçinde neler yok ki: Silik insandan totalim en hainine, eşsiz kahramanlarından totalim en düşkününe, en güzelinden totalim en çirkinine, en korkağından totalim en kahramanına, en dirisinden totalim en ölüsüne kadar her şey var. Bu yıllar, bu çağdaş Kürdistan yılları; PKK dışında her şeyin bittiği, adımın bile kalmadığı son bir çare olarak, olacaksa insanlığımız, yaşayacaksa kimliğimiz, mümkün olacaksa kurtuluşumuz, her şeyden önce gelin bunu tartışın deme hareketidir. Daha sonra mümkünse bir karara, ondan da daha ötesi bir iradeye ve bir savaşa yol açabilir miyiz hareketidir.

Bugün büyük öfkelerimizi az da olsa dindirmişiz. Ama asıl büyük kavga için, kurtuluş için bu günleri yaratmanın bir başlangıç olduğunun da bilincindeyiz. Çağdaş partiler için yirmi beş yıl, zafer yıllarıdır. 20. asrın, hemen hemen büyük devrim yapan bütün partileri bu işi, on yıl, on beş yıl bilemedin yirmi yıla sığdırmışlardır. Bazıları da başarısız olmuş, hatta devlet kuranlar bile, devletini de kaybetmişlerdir. Biz ne devlet kurabildik, ne de tam başarısız olduk. İkisinin orta yerindeyiz. Önemli olan burası da değil. Önemli olan ve bizi ilgilendiren; bu büyük tartışmayı, aydınlamayı, iradeleşmeyi ve daha da önemlisi gerçekler ne ise olduğu gibi görmeyi ortaya çıkarmaktır. Kürdistan'daki çok kirli, işgalci ve imhacı gücün savaşı kadar, yine Kürt gerçeğindeki sosyal bir anlamı olmayan, bir eşkıya kavgası kadar değeri kalmayan o çok çirkin, bitik ve hiçbir amacı olmayan kavgacılığı ve bütün bunların Partimizin içine bir daha hesaplaşmak üzere çekilmesi bayıldığımız işlerdendi. Anlamsız kavgalara sınır çekmek istedik, kavga

olacaksa bir çizgi temelinde, bir anlamı olan ve tarafları olan bir kavga olsun dedik. Bunu yapmak, sanırım hayırlı bir işti.

Kendi tarihine bu kadar ihanet etmiş, çağdaş insanlık içerisinde sıfırlanmış bir kimlik, bir gerçeklik ne kadar utanç vericidir. Bu parti, bununla hesaplaşmak için gerekliydi. Bu yirmi beş yıl, bunu güzel çerçevededi, çemberledi. Her şey yeniden, fazla inancı olmasa da, iddiasız ve hatta kendini örtbas ederek de olsa burada tartışıldı. Bu yirmi beş yılın içerisinde girmeyen tek bir Kürt insanı, bir Kürdistanlı kalmadı. Tek bir sömürgeci de kalmadı. Hatta emperyalistler de bunun içine çekildi. Bütün dünya çekildi. Gelin Kürdistan'a kavganızı açıkça yapın, hepimizi çekti. Gelin boyunuzun ölçüsünü alın dedik. Ben başarıyı biraz burada görüyorum. Yani kim nedir açığa çıksın. Kavgada önce tarafların açıklığa kavuşması gerekir. Eğer bir ülkede bu yoksa, herkes düşmanın istediğinden daha fazla düşmanın ajanıysa, yaşam hainiyse, utanılası ve lanetli bir gerçeğin ifadesiyse, öncelikle yapılması gereken bunu açıklığa kavuşturmaktır. Bu, Partiyle mümkün oldu. Kimisi içinde, kimisi dışındadır ama hemen hepsi ilgilidir. Bu önemli bir gelişme ve kazanımdır. Diriliş bunsuz olmaz, direniş bunsuz olmaz, kurtuluşa daha zaman da olsa önce bu gerekli. Güzel bir tespit. Yerinde ve doğru bir adım.

Bu yıllara o kadar iradeyle bağlandık ki, kavgası o kadar nefes nefese, o kadar çelişkili, hırslı ve o kadar kinli verildi. Ancak bazıları da o kadar silikti ki, gidişleri kadar gelişleri de anlamsızdı. Bütün bunlar öfkeyi müthiş geliştiriyor, ama bir şey olmaz veya öfkenin gelişmesi eğer bir hataya dönüşmezse iyi bir kavga başlatıcısıdır. Bunu, yalnız Parti'nin gerçek mensupları için değil, karşıtları için de söylüyorum. Kavgada anlamlı bir düzey ortaya çıkarmak da bir gelişmedir. Ben ne yapacağım? Siz köleliğinizle zafer bile kazansanız, bana göre bu, hiçbir şeye yaramaz. Ben ne yapacağım ki, düşmanı koynunuzda beslemiş, ama PKK'li geçinmişsiniz. Kurşun patlatmış ve isyan edip, savaşmışsınız, fakat ben, sizleri hiçbir şey sayamam. Benim için bunlar, hiçbir şey ifade etmez. Hatta bazı zaferleriniz olmuş, bunun değeri de yoktur. Çünkü, bunlar hangi yaşamla ilgili, sizi hangi temel amaca doğru götürüyor, o kişinin kendisini nasıl yaratıyor, bu daha önemli.

Bu yıllar, aynı zamanda PKK'nin bu anlamdaki yıllarıdır. Sizleri açığa çıkarabilmek önemlidir. Neyin ve kimin kişiliğisiniz? Neyin ve nasıl bir yaşamın peşindediniz? Bunları açığa çıkarmak, kurtuluştan daha değerli veya kurtuluş için öncelikle gerekli olanıdır. Diriliş bunun acı sancularıyla olmuştur. Ben tam doğuş yaptığımıza veya doğmuşsanız da doğru büyüdüğünüze inanmıyorum. Kuşularım var, ama bunlar iyi kuşular. Bunun her gün örnekleri açığa çıkıyor. Çeşitli kılık

kıyafetlerde, kadında, erkekte, yenide, eskide bunları daha da açığa çıkarmak iyi oluyor. Yani burada insan artık gizli kalmayacak. Dost da, düşman da, yoldaş da hain de ne kadar açığa çıkarsa o kadar iyidir.

Mezopotamya Bir Özgürlükler Ülkesi ve Özgürlükler Tarihidir

Newroz: Gün ışığına çıkan çiçektir, yaşama duruştur, doğanın rengarenkliğe açılışdır ve bütün yaşam damarlarına kan verilmesidir. İşte PKK de böyledir. PKK, gerçekten bir Newroz partisidir. Yaşama yürüyen kanın partisidir. Diriliş için doğasında bir şey varsa, onun yeşillenmeye ve çiçeklenmeye duruşudur. Ama bir de bu Newroz günlerinde bazen çiçekleri bile kasıp kavuran, meyveye kesilmek iddiasında olan meyve tohumlarını da yakan, sert esen kasırgalar vardır. Onlar içimizde yok mu! Var. Diriliş tohumlarını kasıp-kavurmaya az mı zemin oluyorsunuz. Az mı kasıp kavuruyorsunuz! PKK'nin, Newroz PKK'si olması ne kadar yerinde! Ne kadar yaşamsal ve ne kadar açıklayıcı! Ama tarihini, güncelliğini kasıp-kavurması da ne kadar gerçekçi! Gerçeği olduğu gibi kabul etmek daha doğrudur.

Biz her zaman şuna inandık. En son bir sözü şöyle söyledik; hiçbir kanun, özgür yaşam kanununun üstünde bir güce sahip olamaz. En büyük güç ve kanun; özgür yaşam kanunudur. O halde, TC'nin Anayasa maddeleri, *“Anayasa kanunu en çok bu cumhuriyet böyle bir cumhuriyet, birlik, bütünlüğü tartışamaz”* diyor. Bütün bunları bizim için söylüyor. Nedir o? *“Yaşamayacaksınız, yani en büyük kanun olan özgür yaşam kanununa yer yoktur”* diyor. Biz de ilk çıkışımızda tersini söyledik. **En büyük kanun özgür yaşam iradesidir.** Ve galip gelen de, tüm yönleriyle olmasa da, budur.

Bu yasalar, ölüm yasalarının en güçlüsüdür diyenler ve her gün bu yasaları kan kusturarak uygulayanlar var. Açıktan düşmanın ölüm yasaları kadar bir de hainlerin ve özgürlüğü hiç tanımayanların yasaları var. Bunun yanında çürümüş, kendisinin olamamış, kendisini tanımlayamamış, bir ilkenin ve bir özgürlük iradesinin sahibi bile olamamış siliklerin, maymunların yasaları, bukalemunların yasaları var. O çok söylenen muğlak, en kutsal amacı karşısında bile bir türlü doğruya gelemeyenlerin yasaları var, ki onlar da bu yasalarına çok güvendiler. Böylece üç tane temel yasa koyucu; açıktan katliamcı yasa, hain yasa, düşkün ve silik bukalemun yasası karşımızdaydı. Ve biz de buna karşın, özgür yaşamın yasası

olacak dedik. Ve bu yıllara bu yasayı dayattık. Görüyoruz ki bu yasa, en güçlü yasadır.

Özellikle TC'nin bu asla delinemez ve niyet edenlerin kellesi gider dedikleri, zırh gibi yasasını delmekle kalmadık, paramparça ediyoruz. Hainlerin de öyle. Yanına bile yaklaşılmayanların yasalarını, başlarına bela ettik. Acınacak durumdalar. O kişiliksizlerin ancak bir bit kadar değerlerinin olabileceğini ortaya koydum. Özgürlük ağacının bağrındaki bu kurtçukları da, artık yasalarıyla birlikte perişan ediyoruz. Bunlar güzel işlerdir. Özgür yaşam kanununa açıklık kazandırmaktır.

Oldum olası fazla süslü cümlelerle, madde madde yasa sıralamadım. Mezopotamya'da Hammurabi'nin de yasaları vardır. Asur'un en başta yasa koyucu olduğu bilinir. Bunlar korkunç yasalarıdır. Ve tarihte yasalar bu toprakta doğdu. Egemenler adına, uygarlık adına temelleri ilk burada atıldı. Ama bu topraklarda bir de özgürlüğün savaşçıları da vardı. Köleci, en katı Asur İmparatorluğu çözüldüğünde yalnız Kürtlerin değil, Asur halkı da dahil bütün halkların özgürlüğü de başladı. Bu anlamda Mezopotamya bir özgürlükler ülkesi ve özgürlükler tarihidir. Demirci Kawa'dan, Mazlum'a kadar çok soylu özgürlük savaşçıları vardır. Hallac-ı Mansurlardan tutalım yine Pir Sultanlara ve Sivas'ta derisi yüzülen Nesimilere kadar hepsi bu toprağın özgürlük savaşçılarıdır. Ama en son kendini TC'nin şahsında dile getiren egemenlerin acımasız yasaları da vardır. Bunlar büyük bir savaş içindeler. Biz, bu savaşta yerimizi iyi tayin ettik. **Halkların direniş tarafında yer almak; özgürlük yasalarına bağlı kalabilmektir.** İnsanlık, burada başlayan özgür yaşama ve özgürlük tarihinin bu beşiğine bir kez daha şahitlik etmek ve bağlı kalabilmektir.

Bize bu çok gekici geldi ve bugün bizi buraya getirdi. Mutluyuz, gerçek kutlamanın içindeyiz, başlarken biz söz söylemiştik. Bundan sonra bütün günler Newroz'dur, dedik. Ve bu yirmi beş yılda bütün günler, gerçekten Newrozlu günlerdir dedik, sözümüz buydu. Çiğnetmedik. Fakat zalimlerin dayattıkları acılar, işkenceler ve kasıp-kavurmalar da vardı. Nice insanları yaktılar. Her türlü teknikle, silahla ve işkenceyle yaktılar. Yüreğimiz diyor ki, bu yakılanların anısına nasıl sahip çıkılacak? İşte PKK, bunun intikam gücüdür. Zekiyeler, Zılanlar, Ronahiler bugünlerin büyük şehitleri olurken, aslında tam da özgür yaşam nasıldır sorusunun cevabına ulaşmak için bu eylemleri yaptıklarını bizzat sözlerinden, vasiyetlerinden biliyoruz.

Mezopotamya; Zağrosların eteklerindeki yaşamın belirişi, bütün kutsal kitapların anlatmak istedikleri cennet ülkesi, Nuh'un tufan sonrası yeni yaşam alanıdır. Bir de bu topraklarda baştan beri insanlar özgürlük tutkularıyla

yaşamıştır. Belki de hiçbir ülkedekine benzemez. Belki de yazılan hiçbir kitaptakine de benzemez. Belki de kitaplarda daha yazılmamıştır, ama bir özgürlük savaşı vardır. Kitabı tam yazılamamışsa, belki de kurtuluşu tam olmadığı içindir. Yazılan kitaplar daha çok yarım kalan kitaplarsa, o da kurtuluşun tam olmamasındadır. Ve PKK budur aynı zamanda.

PKK, sonu gelmemiş bir roman, bir şiir, bir türküdür. Yazmadan önce konuşma, bir eylem ve gerçeğine de bu anlamda sadık ve tarihi özüne bir yanıt oluyor. Kolay değil, insanlık beşiğindeki insanın, mezardan daha kötü bir yaşam tutsağı da demeyeceğim, yaşam dışılığını kabul etmesi çok zor. Hani burada insanlık dile geldi. Hani burada ilk kanunlar yazıldı. Hani burada ilk umutlar, insanlar adına dile getirildi. Hani her toprağa dokunuşta bir eser meydana geldi, ilk hayvanlar evcilleştirildi, ilk bitkiler tahıl oldu, ambarlara dolduruldu. İlk köyler burada kuruldu ve ilk şehirler de. Devletler ilkin burada doğdu. Ve şiir ve müzik ilkin burada yapıldı. Bütün insanların ilk duyguları burada doğdu. Kimi yerde bir sınıf gerçeği oldu, ilk köleci imparatorluk doğdu. Kimi yerde bir aşiret yasası oldu ve bu halen tüm gücüyle sürüyor. Ama bir şey daha oldu; sanki bütün bunlar olmamış gibi bir silikliğin alanı oldu. İnsanlığın kimliği yok şimdi, umudu bile kalmamış. Nasıl oluyor bu büyük çelişki? Hem tüm ilklerin ana yurdu ve hem de şimdi hiçbir eserin kalmayışı. Bu büyük çelişkiyi çözmek gerekiyor. Gilgamiş'in büyük destanı, ilk arkadaşlığın olduğu yer, şimdi en hainin yürüdüğü yer haline gelmiş. İçimizde bunu da çözmek gerekir.

PKK bunun için büyük bir olay ve çözüm yeri. Ve bu büyük güzel tarih nasıl düştü? Ve bu, yeniden bir diriliş tarihi olacaksa, nasıl olacak? İşte heyecanın kaynağı burası. **Hazineler kaybedildiği yerde aranır. İnsanlık doğduğu yerde, kökleri üzerinde araştırılır ve bulunacaksa orada bulunur.** Amerika'da, Rusya'da veya Sibirya'da bulunmaz. Merkezi burası. PKK yirmi beş yıldır insanı arıyor, önce kendi insanını. Ve bu insan ilk insandır ve belki de olacaksa doğrusu, en son insan da o olacaktır. Olmak durumundadır. Eğer yaşama selama duracak ve Newroz gibi her şey yaşama gülüşecekse, onun dilini yakalamak gerekecek. Onun için yaşam kolay değil.

Ben, halen büyük bir yaşam arayıcısıyım. Her şeyi durdurduk. Hiçbir önyargıya saplanmadan, hiçbir kalıba girmeden, hiçbir kesin yargıya da gitmeden hep anlamak, daha derin anlamak: Ne nedir, ne değildir, ne olmalıdır, ne nasıl olmalıdır? Kendimi kolay tanımlamamak hele kirli binlerce yılı bulan, bu özgür insanı tanınamaz hale getiren uygarlığı kendimde tanınamamak; kendimde yaşatmamak, verilen tüm isimleri kendi ismim olarak almamak. Dayatılan tüm iradelerden kuşku duymak ve halen yaşamaya bile karar vermemek, verdirmemek.

İşte yoğunlaşma denilen olay bu. Olacaksa en doğrusu ve en güzeli; buranın tarihi köklerine ve beşikliğine uygun olacaktır. Tıpkı o Gılgamış'ta başlayan tüm yaşam arayışçılarının, ölümsüzlük peşinde koşanların gerçeğine sadık bir yaşam tanımı gibi. Özgürlük insanına yaraşan tam da bu oluyor.

İşte yirmi beş yıl PKK'deki Newrozların hepsi bir arayış ve biraz da buluş yıllarıdır derken bunları kastediyoruz. Şunları çok çarpıcı olarak, halen hepinizin şahsında görüyorum; yaşadıklarını sanıyorlar, ama sağlıklı bir düşünce bile üretmiyorlar. Bir taze filizin yaşama duruşunu bile halen kavramış değiller ve yaşadıklarını sanıyorlar. Nasıl öfkeli olmayayım buna? Her şey çirkince! Ben bu yaşam dayatmasını nasıl kabul edeceğim? Önce ne yaptım? Kutsal bir mabedin el dokunulmaz tanrı veya tanrıçası gibi kilitledim kendimi. Bütün bu kötülük anlayışlarına, ellerine karşı, bir saf-temiz ruhum olacaksa, bir köşemde kalsın dedim: İşte PKK ve şehitleri. Çok güzel olan bu.

Şehitlerimiz Tüm Çirkinlikleri Önce Bedenlerinde Yaktılar Kül Etiler

Bu toprağa ne kadar çok şehit düşüp ekilseler, herhalde o kadar da temiz olan yenileri boy atacak. PKK bu, heyecanlandırıcı bu. Bunu egemen kılmak istiyorum. Ve bu beni daha fazla ilgilendiriyor. Bir insanlık görevi. Bu topraklara bir hürmet, bu sayısız insanlık şehitlerine ve insanlık tarihine bir saygı. Şehitlerimiz Mazlumlar, Zekiyeler, Rahşanlar, Ronahiler varsın hiç yaşamasınlar ve zaten Zilanlar ne demişlerdi ve neyi kül etmişlerdi? İğrenç sınıf, ulus, cins ve her tür iyiliğin, doğruluğun, güzelliğin ve emeğin düşmanlarının kendilerinde yarattığı ve kendilerinde gerçekleştirdikleri ne varsa önce hepsini bedenlerinde yaktılar, kül ettiler. Pir Sultanlar, Hallac-ı Mansurlar da böyleydi. Ve ne şahane ki, bu geleneği temsil ettik. PKK'yi bu günlere böyle getirebilmek, özgür insana dayatılan tüm suçları PKK'nin bedeninde yakmak, yok etmek ve mümkünse temizlenmiş yeniden yaşama koyulmak. PKK, belki de hiçbir örgütte olmayacak kadar canlı büyüyor; bu yirmi beşinci yılın diğer bir tanımı da budur. Kesinlikle bu canlar yanarken ve o egemenlerin elindeki en son teknikle yakılan bütün PKK şehitleri, aslında öldüklerine hiçbir zaman inanmadılar. Son nefeslerinde hemen hepsi yaşamla kucaklaştığını adı gibi biliyorlardı. Bu trajiktir, ama bir gerçektir. Başka türlü yaşamla kucaklaşma olamıyor.

Sorun şimdi nedir? Şehidin bu trajedisini, bu toprağı yaşam adına kucaklayışını daha ikinci bir aşamada, kurtuluşla nasıl taçlandıracağız? Sıra bunda. Bunun zor olacağına inanmıyorum da, anlaşılmasının önemini dile getirmek

istiyorum. Bu iş için savaşmaya bayılıyorum, ama artık başarı tarzı daha fazla ilgilendiriyor. Aşamalar meselesinde hata yapacağıma inanmıyorum veya hatalardan hiç korkmuyorum. Ama başarı tarzı benim için daha da amansız geliyor. Bu günlerde şunu da düşünüyorum: Asla yanılmayacak iradeyi gerçekleştirmek, yoğunluğun öyle bir düzeye taşırılması ile şehitlerin o sembolik olarak dile getirdiği, yakılması gereken her şeyi, ama bir daha bulaşmayacak biçimde yakmak ve özgür yaşam iradesini de bir daha bükülmeyecek kadar keskinleştirmek. Beni, bu iş daha çok ilgilendiriyor.

Bu anlamda Newroz, en şiddetli yoğunlaşma, her savaşa dayanacak ve başaracak kadar keskinleşmedir. Bakar anlar, yürür yapar ve arkasından zaferi gelir. PKK'deki savaşçıyı yaratabilmek güzel bir çalışma oluyor. Bütün bunları o çokça tekrarladığınız bazı sözcüklerle değil, sözden de öte onun özüne inerek yapıyorum. Genel bir günü kurtarmak değil, insanın başlangıcını ve sonunu birleştirecek kadar iradeyi ve insanı yaratma işine bayılıyorum. Bunun felsefesi nasıl olur diyorlar? İsteyen yazar, bundan felsefesini çıkarır. İsteyen siyasetini, isteyen askerlik bilimini, isteyen sanatını, isteyen estetiğini çıkarır ve her şeyi var. Bu beni çok daha ilgilendiriyor ve hepsini birleştiriyoruz.

Siz PKK adıyla geçinenler, hatta bir ordu durumuna geldiğini de sananlar; buna saygı duyuyorum ve müthiş destek vermeye de çalışıyorum, ama durumunuza üzülüyorum. Çünkü işin sözcük düzeyine bile daha kendinizi tam bağlayabilmiş değilsiniz. O büyük ruh gerçeği nerede, hele zemin olduğunuz o düşmanlarınız üzerinizde tepişirken? Hatta işte genç kızlar, PKK'nin büyüklüğüne duyduğunuz bağlıktan ve özgürlük temelinde kendinizi adadığımızda da kuşku duymuyorum. Ama çoktan yitirilmiş cinsinizin ve özgürlük savaşımının kanunlarından habersiz olmak, sınıf savaşımından, ulusal savaşımından ve güzel insan savaşımından uzak durmak acaba sizi -çok örneklerini de görüyorsunuz- bir sokak kadınından veya bir cariyeden daha teslimkar kılmıyor mu? Demek ki eksiklik var. Hele hele o en benim diyen erkeklerimize sesleniyorum. İşte açığa çıkan bazı sahte komutanları var. En ünlüsü de komutan Zeki (Şemdin Sakık) vardı. Onunla ne kadar da rahat uzlaşmıştınız.

Çok ünlü kadın komutanımız Zilan ile sözüm ona çok ünlü erkek komutanımız Zeki, karşı karşıya getirilse ve mukayese edilse, birisi tanrı katına yücelirken, diğersinin düşman kucağına yönelmesi acaba tesadüf müdür? Bunu çarpıcı ve müthiş anlamak gerekiyor. Tabi anlamak da yetmiyor. Birisinin bir daha doğmamacasına kökünü kurutmak gerekirken; diğersinin gerçekten tanrı katında bir kutsal mabede yerleştirilerek saygı duyulacak bir biçimde yüceltmek ve bağlanmak gerekiyor. Bunlar ne kadar önemli ve gerekli. Acaba böyle misiniz?

Acaba bu konuma geldiniz mi? Bunlar sizi nasıl ilgilendirmez. Ve halen demagoji, yani sonuca götürmez söz oyunları ve çarpık bacak yürüyüşleriyle acaba anlayabilecek misiniz? Birisine sonuna kadar ret cevabı, diğerini sonuna kadar kabul gerçekleştirmiş midir? Hayır. İşte bu sizin için acı oluyor.

Çokça çağrılarımız oluyor. Sanıyorsunuz ki biz de bir laf cambazıyız. Ama gördüğünüz gibi değil, gerçekler öyle dile gelmiyor. Bizim gerçeğimizde rica ile küçük amaçlara ulaşmak veya bir rüşvetle insan kazanmak yoktur. Benim gerçeğimde bu yoktur. Benim gerçeğimde Newroz gibi doğuşu hazırlayan bir anaya karşı, bir de duruş vardır. Nedir? Sen yaşamın önünde bu halinle engel oluyorsun ana, dur! Seni engel haline getirmişler, önümden çekil. Bunu büyük yaşam tanıyışında gerçekleştiren insanım da. Ve bunu esas alarak, kendimi artık toplumdan kopartmıştım. Adımız ipsisize de çıkmıştı. Ama bütün halatlarımı insanlığın sağlam direğine bağlamak için de tüm gücümü harcadım. Bir an bile, bir kelime düzeyinde bile insani olandan uzak durmadım. Müthiş ilgi duydum. Ama ne gördüm: Hep yalan, hep yanlış, hep çirkinlik, hep aldatma. Bunun için kendime taktığım isimler var; aldatmaz, aldatılmaz, yalanı dinlemez, yalan söylemez, çirkin kabul etmez, çirkin olarak kendini yaşatmaz ve dayatmaz. Yenilginin yanına yaklaşmaz, yenilgiyi kabul etmez. Bunları kendi kendime o kadar işledim ki, görüyorsunuz bir şeyler olmuş, oluyor, olacak. Biz bunu paylaşmak isteriz. Gördüğünüz gibi siz paylaşmayı bir hırsız kadar bile beceremiyorsunuz. İçimizdeki hainin ve ihanetin hırsızlarını bile bulamıyorsunuz.

Bir defa PKK içindeki bütün hırsızları veya kendinizdeki hırsızlığı kovmalısınız. Gerçekten bunlar büyük özgürlük ve emek hareketine yakışmıyor. Bilincim eksik, aldatıldım demek ne kadar çirkin, şimdi görüyor musunuz? Diyebilirsiniz ki, biz düzende böyle alışmışız ve hoşumuza gidiyordu. Böyleleri bizi etkileyebilir. Ben buna kendimi kırk defa işleyerek hazırladım. Açık yapıyorum. Ve giden gitsin. Çünkü benim için çok gerekli olan öz, gerçeğin en yalın ifadesi ve o bende kalacak. İhanet, her düzeydeki yalan ve hırsız açığa çıkarılıp kaçacaktır. Bu daha güzeldir. Sizi bastırmayacağım, rica da etmeyeceğim. Mert olmanın gereği ne ise onu yapacağım ve bu tercihi size bırakacağım. Çünkü şuna inanıyorum; bu kutsal savaşında ricaya, yalvarmaya yer yoktur; kurala yer vardır ve bu da iradenin kendisidir. Bu kural bilincin ışığıdır. Bunları kelime düzeyinde söylemeye bile gerek yoktur. Ve böyle kurallı, şemalı parti yanlısı da değilim.

Herkes kendi kuralını almış gidiyor. İşte bir Zilan'ın kuralları vardır. Bir diğerinin, Zeki'nin kuralları vardır. Kiminiz öyle, kiminiz böyle. Ve bu da güzel bir ayrışmadır. Onlar güçlüymüş, tarihte de hep böyle olur. Zalimmiş, çok vururlarmış!

İşin gerçeğinde bunların hepsi var. Zorlukları ve zalimleri hep arkalarına alırlarmış. En çok da kritik süreçlerden yararlanarak vururlarmış. Hepsini yapsınlar, onların sanatı öyledir. Ama biz, yine de en mert tarzda ısrarlıyız, bu da bizim sanatımız. Demek ki daha çok önemli olan, bu büyük yılların oluşumuna, PKK'sine nasıl katıldınız ve ne olacaksınız?

Benim burada halka fazla seslenmeme de gerek yok. Bu halk bana göre iyidir. Bu halk veya bu halklarla ciddi iş yapmaya her zaman bayılıyorum ve hiçbir sıkıntım yok. Ama bu anlamda sizleri mücadelede çemberine, çerçevesine almaya gelince aynı rahatlığı hissedemiyorum. Sanki tımarhanedeki deliler, sanki komalık hastalar, zindandaki tutsaklar gibi çağrışımları görüyorum. Kalkarsa düşer, zindandan çıkarsa kendini yere atar ve biter. Delidir, çıkarsa sağı-solu vurur. Kendinizi acaba bu durumdan ne kadar alıkoyabileceksiniz. PKK'nin böyle bir ortam olmadığını ne zaman anlayacaksınız. Ve PKK içinde çizilen böyle büyük anlamlara bağlı olabilecek misiniz? Yine burada rica yok, yalvarma yok, ama bir gerçeklik var. Onu anlayabilecek misiniz diyorum. Çünkü size buranın tarihi budur diyorum. Gılgamış'tan beri bu tarih böyle geldi. Yirmi beş yıl bunun özet ifadesidir. Siz hangisini tercih edeceksiniz? Diyeceksiniz ki, biz çok güçsüzüz. Bize göre bu, daha çok egemen olan bir yan oluyor. Çok güçsüzünüz, hiç hazırlığınız yok, hatta hazırlanmaktan sıkılıyorsunuz. Yaşama ilgi bile duyamayacak kadar çürümüşsünüz. Savaşın en basit kuralına bile gelemiyorsunuz. Bunları görüyorum. Bu mücadeleyi kendi adıma değil, ama tek başlattım ve tek başıma götürmekte şahaneyim. Bundan hiç sıkıntım da yok, ama sizler ne olacaksınız?

Biliyorsunuz Gılgamış, tarihin en arkadaş canlısı kişisidir. Ve gerçekten çok tesadüf müdür, ben bu tarihi bilmiyordum, ama benim ilk yaptığım iş, kendimden çok arkadaşımı düşünmekti. Ama şimdi size bakıyorum ki, bütün bu yılların büyük arkadaşlığına rağmen yürüyemiyorsunuz. Bir tane anlayışlısı çıkıp, 'düşman şuradan geldi, gördüm ve tedbirimi aldım; şöyle arkadan hançerliyordu, elini tuttum; kötü niyetliydi, içimizdeydi, bizim gibi elbisesi de vardı, hatta yanı başımızdaydı ama tespit ettim' diyemiyor. İşte bu beni üzüyor. Kendi adıma hiç üzülmiyorum, çünkü tüm yoldaşlarımı ve tüm düşmanlarımı da iyi tanırım. Zaten benden daha çok bu işin ordusudurlar.

Şehitler ordusu, zindanlar ordusu, halkımızın ordusu hepsi var. Ama özellikle sizler, sıcak savaş cephesindekiler, elinde yalın kılıç silahı olanlar. Hiç bir silahı; dil silahından tutalım, en son teknik silahına kadar bunları kullanamıyorsunuz. Kullandığımızda ise ağırlıklı olarak bizi vuruyorsunuz. Bunlar bizi zorluyor. Bu kadar yeteneksiz kalacağınızı veya sizin üzerinizde bu kadar parti dışılıklar, ordu

dışlıklar dayatıldığında bu kadar ucuz laf söylemenizi, yılanla adeta koyun koyuna yatar gibi yanlışlıklarla uzlaşmanızı, hainle, alçakla böyle birlik olmanızı hiç beklemiyordum. Demek ki, ruhunuzda büyük bir yoksunluk var. Beyniniz fazla düşünemiyor, işte bunlar köleliği ifade eder. Bunlar özgürlüğe ters. Acaba bunları anlayabildiniz mi? Gerçekten anlamak istiyorsanız, sözleriniz şimdije kadar söylediğiniz sözler ve verdiğiniz sözler gibi olmayacak.

Size tarihi anlatıyorum ve PKK'yi de anlattım. Hangisine gelirsiniz, hangisi hoşunuza giderse; o tanımla ne kadar yaşayabileceksiniz. Ölüm demiyorum, yaşama gelişi diyorum. PKK'nin kolay ölünen yer olduğunu hiç kimse söyleyemez. Hayır! Ölüm her yerde kolaydır, ama PKK'de çok zordur ve olmaması gerekir. Doğal ölüme ben bir şey demiyorum. PKK, bir yanlışlığın veya yetersizliğin sonucu ölüm yeri değildir. Ama çoğunuz gırtlığınıza kadar, böyle ölümlük olarak kendinizi dayatıyorsunuz. Bu bizi üzüyor. PKK'nin bu olmadığına dair çok şey söyledik. Anlamaya gelememeniz, belki de bu büyük umut, bu büyük kurtuluş yürüyüşünde tek ciddi engeldir. Kimse size kendinizi küçük görün demiyor. Dikkat edin! Bir büyüklük tarzını yaratın. Parti içinde varsa, onunla kendinizi geliştirin ve o hep sizin olsun. Bütün yaptıklarımız sizin olsun. Zayıf kadınları geliştirmeye kendimi olduğu gibi verdim.

Zilanlar ne güzel söyledi. Hatta Bermal'de ne güzel söyledi, o da diyordu, *“Canımızdan başka bir şeyimiz olsaydı da, verseydik.”* Hayır, ben onlardan can filan istemiyorum. Benim istediğim; varsa kavrayış gücünüz, iradeniz sonuna kadar beni anlar mısınız? Çünkü beni başka türlü de güçlendirmeye götürmez. O kolay ölen şehide de söylüyorum veya kendisini gerçekten özlü savaştırana da söylüyorum: Bu ölüm benim kabul edeceğim bir ölüm değil. Ben de sizin gibi çok yalnızdım ve tektim. Ama gördüğünüz gibi müthiş bir yaşam savaşı içindeyim. Tüm görevlerin ve savaşların üzerine öyle gidin, bunu anlayın ve yürüyün. Bundan uzak durmak, PKK sanki bu değilmiş gibi davranmak, eline silahı alıp -benim yüzde doksan dokuz virgül dokuz kabul edemeyeceğim bir tarzla- savaştığını sanmak, savaşılabileceğini iddia etmek beni dehşete düşürüyor. Halen yaşama duran hemen her şey kadar kendisini yaşamda bir duruşa geçirecek pozisyonu, bir duruşu bile yakalayamamak; en basit bir savaş kuralını bile işletmemek, bana hep ölüyü çağırıştırıyor ve ölüme koşuyorsunuz. Ama bu PKK değil; bunu aşmamız gerekiyor.

Yaşayan ve yaşam iddiasında olan sizlerin, Mazlumların değerine, hatırasına, tüm büyük Newroz şehitlerimize ve bu tarihimizin değerlerine bağlılığınız varsa, kolay ölmek kadar, yaşam hangi savaşla kazanılacaksa onun üzerine yürümeniz gerekir. Onun için bu temel bilinci almışsınız, işleyin. Elinize bazı silahlar verilmiş, kullanın. Bütün bunları şunun için söylüyorum: Anadan doğuşunuza,

yaşama doğduk demeyin. Düşmanın talim-terbiyesi ile büyütülüşünüzde de, büyüdük demeyin. Hatta şimdiki halinizle, PKK'de de büyüdüğünüzde, PKK'lileştik de demeyin, bu konularda yanılığlarınız var. Doğrusu tanımlamaya çalıştığım gibidir. Ben de halen araştırıyorum. Askeri, siyasi ve örgütsel ifadeler çok net. Hazırlıklarım ve katkılarım var. Çok açık ki, ölmedim, ayaktaım. Bu yaptıklarım sizinle çok önemli bir zafer yaratmak istediğim için değil, bu beni birinci derecede ilgilendirmiyor. Beni en çok ilgilendiren, neden böyle gerekçesiz, basit ve sözüm ona ya yaşıyorlar, ya ölüyorlar konumunda olmanızdır. Bunu arkadaş canlısı bir kişi olarak söylüyorum.

En Büyük Otorite; Duygu, Düşünce ve İrade Yüceliğidir

İlk günlerde de böyleydim. Bütün çocukluk arkadaşlarıma da -çok ihtiyacım olduğu için değil- haydi diyordum: Şurada bir avlanalım, şurada bir bitki kökünü çıkaralım, şurada bir kuş yuvasına ulaşalım, şurada bir yılan öldürelim. Ama buna gelemiyorlardı ve bu iyi bir şey değil diyordum. Hatta ekin biçiyorduk, ama kardeşlerim ekin biçmeye gelmiyordu. Ben de kardeşlerimi dövüyordum. Evet, neden gereklerini yerine getirmiyor diye en çok dövüdüklerim kardeşlerimdi. Çünkü ilk örgüt odur. PKK için söylemiyorum. Ondan öncesi böyle başlamıştı. Babam bana bayılıyordu. Babam herhalde kusursuz iş yapma tarzıma baktı ve gördü. Adam ne kadar tehlikeli bir iş içine girdiğimi de bilenlerdendi ve buna inanmıştı. Hikaye çok ilginç ama diyordu ki, "*Senin ahnında fetih işareti var.*" Bunun ne anlama geldiğini ben de bilmiyordum, fakat o günden bu güne kadar, iş yapma tarzımız fetih tarzıdır. Şimdi bu bana göre zor da değil. Bana göre hem yaşamın, hem tüm işlere koşmanın en makbul, en sonuç alıcı tarzıdır.

Siz bunları neden yapamıyorsunuz? Neden eliniz bu kadar birbirine dolanıyor? Neden her el attığınız iş karışıyor? Ben bunu anlayamıyorum. Neden bütün işleri yarım yamalak bırakıyorsunuz? Bir konuşmayı paramparça ediyorsunuz. Bir kararı hiç uygulayamıyorsunuz. Bir kötüyü teşhis edemiyorsunuz. Bir tehlikeyi sezemiyorsunuz. Bir hainin gırtlalığını tutamıyorsunuz. Neden bir güzelliğe bağlanamıyorsunuz? Çirkinne varmak neden bir kader veya sizi hoşnut eden bir şey olsun ki? Hep bir yenilgiye doğru koşmak, örgütsüzlüğu yaşam tarzı bellemek neden? Bunlar nasıl olur? İlk örgütlü insan bu topraklarda ortaya çıktı. Neden buna bu kadar zıtsınız. İnsanlar ilkin birbirlerini burada tanıdılar. Neden şimdi herkes birbirinden kaçıyor?

PKK’de en çok işlenen örgüt sorunudur. Çünkü örgüte gelemiyorsunuz. Bu, bu kadar hainlikte, insan olmamakta ve düşmana ait olmakta ısrar değil mi? Kendinizi bu konuda savunamazsınız, çünkü ben bunu çözdüm. Bunun için ben güçlüyüm. Sizler de bırakın bunları, her işi temiz yapın. Hatta bakın, hainler üzerinizde oynarken, düşman her gün yaşam diye size bir şeyler sunarken, şunu diyor, “*Dağlarda aç kalmışlar.*” Doğru. Gerçekten burada kesinlikle sizleri eleştirmiyorum. Aç-susuz, soğuk ve sıcakta bu kadar dayandığınız için de sizi kutluyorum. Ama tüm bunlardan sonra kalkıp da sizi bir çorbayla, hele içimizdeki sefillerin, sizin önünüze koydukları sözüm ona bu yaşam reçetelerine takılmanız, düşmana bu konuda cesaret vermeniz ve şerefsiz olanı kendinize umut yolu olarak denemeniz beni çok öfkelenirdi. Ve şunu acıyla gördüm ki, bunu felsefe haline getirmişsiniz. Küçük yiyecek, içeceklerin basit kadınlı, erkekli olmanın felsefesi gelişmiş. Korkunç! Bunu anlatmak için halen kelime bile bulamıyorum.

PKK’nin felsefesi ve yaşam tarzı bu değildi, ki ben halkımızın da yaşadığı felsefe demeyeceğim ona dayatılmış, bu bir çaresizliktir. Ama PKK çaresizliğin yeri değildi, PKK çarenin yeri idi. PKK’de yaşam sorunu yoktur. PKK’de asla açlık sorunu yoktur; PKK’nin yiyeceği hiçbir zaman eksik olmadı. PKK’nin parası hiçbir zaman eksik olmadı. PKK’nin sosyal yaşamında da hiçbir eksiklik olmadı. Hepsi tanrılara özgüydü. Onu ele ayağa düşürüyorsunuz. PKK’de tutku ve aşk da eksik olmadı. Onun canına okunuyor ve onun özüne darbe indiriliyor ve siz ona alet olmuşsunuz. Bu felsefe, anlayış haline getirilmiş ve başarısına da çok az bir mesafe kalmış. Bunu gördüm, affedemiyorum. Çaresiz değilim tabi, daha fazla çareliyim. Ve yaşama da en büyük saygıyı duyuyorum, dıştaki ve içteki haine karşı da her zaman tetikteyim. Ama yine üzüntüm daha çok sizler için. Bir kavganın ve bir yaşamın sahibi olmalıydınız ve bu, yürekten alkışlanacak cinsten olmalıydı.

Eyaletlerimizi tartışıyor ve anlamlı bir Parti toplantısını yapıyoruz. Merkezimizi tartışıyoruz, durumları ne kadar yürekler acısı. Kullandıkları cümlelere ve içine girdikleri davranışlara bakın. Sergiledikleri komutanlığa ve savaşçılarımızın neye zemin olduklarına ve kızlarımızın, Zilanlar’ın ardıllarının öyle olması gerekenlerin, neye sarıldıklarına bakın. Bu öfke yaratmaz mı? Bu, değerlere ihanet olmuyor mu? Bunu nasıl sıradan geçiştirebiliriz? Bu düşüşü nasıl felsefe haline getireceksiniz? Bu duruşu nasıl kabul edeceksiniz? Bu şahadetlere karşı nasıl böyle duracaksınız? Bir de yaşam özgürleşiyor ve yüceliyor, nasıl ona karşı duracaksınız? Halen anlaşılamadı mı diyeceksiniz? Hisler ve duygular oluşmuyor mu diyeceksiniz? O zaman siz kimsiniz? Sizi anlamak çok zor. Basit bir askeri kuralı işletemedik demek, ne anlama gelir? Peki nerede askeri irade? Benim el yordamıyla ve tek başıma yirmi beş yıl önce düşmanın başkentinden alıp, buraya

getirdiğim irade nerede? Düşman iradesi karşısında kırılması şöyle kalsın, bükülmez ve yenilmemiş iradeyi siz böyle mi temsil edeceksiniz? Gözümüzün içine baka baka, nereden nereye getirdiğimizi hiç değerlendirme, ama onun gölgesi altında düşmana oyna, düşmanın objektif ajanlığını yap. Bu artık ayıp olmuyor mu? Bunun karşısında söylenecek bir lafınız bile yok, çaresizlik kaynağısınız. Bu, çok ayıplı bir duruş değil mi? Ele başlarınız gidiyor, gitsin. Yarınız bile gitse, hiç üzülmem, benim için bir zaferdir derim.

Ama tekrar söylüyorum. Ben yine Gılgamış kadar arkadaş canlısıyım. Yemem yediririm, içmem içiririm, yaşamam yaşatırım. Ama yine aynı zamanda affetmediklerim de vardır ve bunları mutlaka tanımanız gerekiyor. Çok büyük bir otoriteyi size dayatmak istemiyorum, bundan hoşlanmıyorum da. Çaresiz olduğum için değil, küçüklere bir otorite dayatmanın bir anlamı olmadığı içindir. Ondan anlayacak bir gücü olmayanlara hangi otoriteyi dayatabilirim? Kaldı ki **en büyük otorite; duygu yüceliği, düşünce ve irade yüceliğidir.** Bunlar beni yeterince otoriter kılmıştır. Ama ya sizler, ne zaman saygı değer bir otoritenin sahibi olacaksınız?

Benim yanımda doğrular yaşar. Benim yanımda güzellikler yaşar. **Benim yanımda savaşta zafer, yaşamda aşk yaşar.** Bunlara ne zaman ulaşacaksınız? Bunlar önemsiz mi, gereksiz mi? Peki ya yaptığınız, ya yediğiniz, içtiğiniz tarz, ya sevip-seviştiğiniz tarz değerli mi? İşe yarıyor mu, bir şeyi kurtarıyor mu? Bu sorulara mutlaka bir cevabınızın olması gerekir. Hatta bir daha *“Beni aldattılar, kötü uzlaştım”* demeyin. Bunları bırakın, bunlardan gerçekten bir şey olmaz. Bu yaptıklarınız bana değil, en başta kesinlikle her birisi birer abide olan şehitlere, Newroz şehitlerine ters oluyor. Yaşamın özgürlük kanunlarına ters oluyor. Sizi kaba şekillendirmek veya dört dörtlük emrin uygulayıcıları olarak da görmek istemiyorum. Zaten böyle yaparak savaşçı kılınamayacağınızı biliyorum.

En büyük emir, duygu büyüklüğündeki düşüncenin doğru kıvılcımındaki kuraldır. Işık hızı kadar hızlı olan, tümüyle enerjik kesilmiş bireydir. Biz bunu yaratmaya çalışıyoruz. Bunları şunun için söylüyorum; bazılarınız bizimle olmaya talip, bizimle partileşmeye ve ordulaşmaya oldukça istekli. Ama ben de, bunun tanımını yapmak zorundayım. Sadece gereklerini açıklıyorum, tercih sizindir, partileşmede ve ordulaşmada zorlama olmaz. Ama tekrar vurguluyorum, bizdeki düşünmenin de, yapmanın da hızı politikada ışık hızı ayarındadır. ‘Düşünemedim, konuşamadım, yapamadım’ demek bir ilkeye ters düşmek, bir Önderlik çalışma ilkesine ters düşmektir. Çünkü burada politika ve askerlik ışık hızında iş yapar, yani yapmanın en son sınırındır. Işığın bir özelliği daha var; yakıcıdır, aydınlatıcıdır ve öyle olmak gerekiyor. Diyacaksınız ki bu,

şimdiye kadar pek uygulanmamış bir tarzdır. Ama bizim yaşadığımız kölelik tarzı da hiçbir yerde yaşanmamıştır. Bu köleliğe ancak bu tarz, etkili bir cevap olabilir. Bunun başka çaresi yok. Bütün insanlık kitaplarını araştırdım ve ilacı budur diye bir sonuç çıkardım. Anlayışlı olmalısınız. Bana göre, bunun tutkulu olmamak önlenemezdir. Yoksa sönmüş, güçten ve kuvvetten kesilmiş olmanın özgürlüğü, onun tercihi olamaz.

Tabii ki ışık hızında koşmalıyız. Onun yakıcı aydınlığında yaşamalıyız. Biz bunu tercih ettik diye suç mu işledik? Hayır. En gerekli olanı gerçekleştirdik ve oluyor. Tam tersine ne yaşam, ne savaş bunsuz olmuyor. Karşı cephedeki düşman, eline en son tekniği almış ve bu şekli-şemali sayılı üstünlüğüyle, anayasam ve emirlerim diyerek üzerimize geldi. Resmen ve fiilen yirmi beş yıl geçti. Bu düşmanı ciddiye almadım demeyeceğim, ciddiye de aldım. Ancak, yenilmez ve ona karşı bir şey yapılmaz anlamında ciddiye almadım. Halen onun bana ulaşmaması için, tam bir koşu halindeyim. O hiç bir zaman bana ulaşamayacak, vuruş tarzıyla beni kesemeyecek ve ona o şans hiç vermeyeceğim diyorum. Zaten vermedim ve bu, yeter de artar bile. Bu, düşmanı ciddiye almamla oluyor.

Sizin bir türlü ciddiye alamadığınız o düşmanı, ben çok ciddiye alıyorum. Nefesini sürekli enseme hissediyorum, ama durmuyorum. Mertek oluyor gözünüze giriyor, ama görmüyorsunuz. Ama ben, onu her yerde görüyorum. Ve hep olduğu yerde de durdurdum. Savaşmak için bu gerekli. Ama diğer bir şeyi daha yapıyorum. Nedir o? Yenme işleri! Siz, ne bu anlamda görüyor ve ciddiye alıyorsunuz, ne de yenme işleri konusunda kendinize güveniyorsunuz. Hayır, kendinize güvenin. Hiçbiriniz bu işe benim kadar sıfırdan başlamadı, imkansızlıklarla boğuşmadı ve iğne ucuyla kuyu kazmadı. Bunların hepsini ben yaptım. Hepinizin imkanları benimkiyle kıyaslanmayacak kadar fazla. Özgürlük dağlarındasınız, en güvenilir fedailer birliği içindedesiniz ve vuracak silahınız da fena sayılmaz. Gerisi ne? Gerisi, yenme kişiliği ve ‘ben, yaşamak için yenerim ve yenmek için yaşarım’ felsefesine müthiş bağlanmaktadır. Düşüncede, hayatın her işinde, özellikle örgütte ve düşmana karşı bir eylemin planında yenmektir. Bütün gerekli olanlar yapılı, savaşa girilir ve yaşanır. Yenmekle, yaşamı ve savaşı bütünleştirme, yapılacak tek yol oluyor.

Düşman yalnız bir cephede karşımızda değil ve gördüğünüz gibi o ciddiye de alınır. Basit bir tedbirle bunu yapabilirsiniz. Mesela dağda, düşmanın kolayca giremeyeceği bir noktaya hepiniz girebilirsiniz. Bu, cephe savaşında iyi bir mevzidir. Ve bunu yapmak zor değildir, biraz düşünce sahibi olsanız bile yaparsınız. Ama orda iş yapabilmek için, düşmanın yendiği kişiliği yenmek, düşmanı yenecek kuralı, örgütü geliştirmek ve her hazırlığı yapmak gerekiyor. İşte

siz bunu yapamıyorsunuz. Bu bir yaşam hakkı veya savaşta bir militanlık tarzı olamaz. Savaşın Newrozlarına girdiğimizde ben, bu gençler, bu militanlar dağa girerler ve ondan sonra düşmanın işi biter sanmıştım. Ortadoğu sahasından, suyun ötesine geçerler gerisi gelir diyordum. Teori bile hiç geliştirmek istemedim, bir tüzük, bir yönetmelik bile hazırlamak istemedim. Çünkü, dağların dili herkese ne konuşacağını, nasıl savaşaacağını zaten gösterir diyordum. Ama başıma öyle coraplar ördüler ki.

Olacaksa Bu Halk; Ben Onunla, O Benimle ve Dostlarıyla Olmalı

1985 yılının Newroz’unda gerçekten sevdiğim yoldaş ve onun arkadaşı olmaktan da öteye, en hoşuma giden bir kişilik Agit’le (Mahsum Korkmaz) -bu okulumuzun isim sahibi- beraberdik, Newroz’u tartışıyorduk ve '85 Newroz’unu kazanmaya çalışıyorduk. Bir şey söylüyordu: Daha sonra ülkede, işte bu bugünde yakamızı bırakmayan aşağılık hırsız, köylü kurnazını, kara yürekli ve yoldaş düşmanını tespit ediyordu. Ve yine kendini eğitmemiş, eğitmeyen kadroyu da tespit ediyordu.

Agit, biliyorsunuz ki, Mart’ın 27’yi 28’e bağlayan gününün şehididir. *“Bu köylü kurnazlığını bu Parti’de yaşatmayacağız”* diyordu. İkincisi, *“Bu kadroların müthiş eğitilmesi gerekiyor. Aksi halde, bunlar 15 Ağustos Hamlesi’ni yenilgiye götürecekler”* diyordu. Dedikleri kelime kelime doğruydum. Ve belki de o ihanet onu katletti. Ve onun birliğindeki adamlar, onu hiç anlayamadılar ve Agit yoldaşın şahadetinden sonra savaş bozuldu. Bizim her şeyi yapabilirler dediklerimiz, çok kötü gittiler. Zaten ondan sonra ortaya çıkanlar da hırsız. Halen ve çok acı ki, kişiliklerinizde yaşananlar az değil. Komutanlığı, birliğini başarıya değil, kötü ölüme göndermek, yaşam olanaklarını yoldaşına vermek değil de canını alarak kendini yaşatmak olarak anladınız. İçinizde böyle anlayanlar az mı? Bunu tartışmak istemek bile bana ne kadar zor geliyor. Bu gerillayı ve bu orduyu bu hale getirenlerin ve ünlü komutan(!) Zeki’nin savaş tarzına yatanların yaşam tarzı ne kadar yakışsız. Dağlar kadar imkanla buluştuğunda bile bir Agit iradesi olamama veya tüm şehitlerimizin iradesini böyle çiğnemek; sizin ağır suçunuzdur demeyeceğim, acı gerçeğinizdir. Bırakın, savaşa böyle gitmeyin! Böyle sürdürecekseniz, kalın kaldığınız yerde veya gidin gideceğiniz yere.

Ordu için bir şeyler söyleyeceğim, şehitlerin sözü temel emirdir. Hakiki gerilla Agit’tir ve onun o güzel duyguları, o güzel sözcükleri bizim için emirdir. Hepsinde bu var, Zilan’ın da öyle. Tüm sözleri bizim için bir emirdir ve zaten iyi

yürüdüler. Mühim olan çok zaferli olmaları değil, bir tek de olsa zaferli olmalarıdır. Onu egemen kılacağız! Kız da, erkek de ve delikanlı da bunu egemen kılacak! Başka türlü bu ordu içine girilmez, bu ordunun andı bu iki isimdir. Gücünüz varsa, gereklerini yapacaksınız, andınızı için. Ve sözcükleri de emirdir, savaşmak ve hata yapmamak için, söylediklerinin bir sayfası bile yeterlidir.

Bunları artık anlayacaksınız. Ordu işlerini çok istiyorsunuz. Ben, size parti işlerini de anlattım. Mazlum Parti demektir. Bu Parti'nin Kemalleri, Hayrileri binlerce büyük şehidi daha var. Militan onlardır. Ben bile onların bir sözcüsüyüm. Yarın ne olacağım belli olmaz ama, şimdiye kadar sözcülük yaptım. Ordusu da bu; kadında Zilan, erkekte Agit temsil edilmelidir. Onlar ilk adımdırlar, son adımlarıdır ve adımları birlikte atacağız. Yürüyüşümüz o temelde olacak. Bunun anlaşılmayacak hiç bir yönü yok.

Çok eğitime, çok teoriye ihtiyaç olduğunu da sanmıyorum. Zihin ve yürek açıklığı, ölçülü adımlar gerekli. Zilan yepyeni bir savaşçıydı, kendi eylemini ne kadar kusursuz örgütledi. Agit kelime hatası bile yapmadan, ilk gerilla birliğini oluşturmasından son nefesine kadar güzeldi, anlamlıydı. Gerillanın teorisini de, pratiğini de iyi yürütüyordu. Vuruldu diyebilirsiniz. Zayıflıkları da olabilir. Bir gerilla komutanı kolay ölmemeli, ama oldu. Ancak kalanlar var, askerler var, sözcüler var; onlar ne güne duruyor? Sizler ne güne duruyorsunuz? Kalanı sizler tamamlayacaksınız. Vasiyet değil, yalnız emirdir. Gereklerini yapacaksınız. Onun için hem parti sözünüzü, hem de ordu sözünüzü doğru verin diyorum.

25. Newroz PKK sözü, ordu sözüdür, bu kesinlikle anlaşılmalıdır. Bu söz doğru verilmelidir ve kimsenin çiğnetmesine de fırsat verilmemelidir. Bu büyük şahadetlere bağlanış; halkımızın gerçekten ciddiye alınması gereken -yetersiz de olsa- özgürlük umutlarına sahiplenmedir. Bundan daha öncelikli bir görev düşünülebilir mi? Düşmana, haine, işbirlikçiye ve içimizi karıştıranlara öfkemiz var. Verilecek cevap; doğru bağlanış, doğru partileşme ve yetkin ordulaşmadır. Ben hiç de böyle kuru bir şekilciliği dayatmayacağım. Ama onun en şahane partilisi ve askeri olmayı bilmek sizin şerefimiz olmalıdır. Başka türlü sizi ne kurtarır, ne yaşatır. Yaşatırsa sadece bir hain, işkenceci veya bir itirafçı gibi yaşatır. Onu mu kabul edeceksiniz! Asla diyeceksiniz ve o zaman geriye doğrusu kalıyor.

Şu da çok kötü artık: Bir köylü gibi *“İşte bu günü kurtaracak kadar çalıştık”* diyorsunuz. Bu da en az diğeri kadar tehlikeli ve böyleleri içimizde çok fazla. Merkezimizi, orta kademelerimizi ve tabanımızı nerdeyse işgal etmişler. Bugünü kurtardık diyen köylü, bugün dünyanın en rezil köylüsüdür, en karnı aç emekçisidir. Bu, PKK'ye ve ordusuna da tümüyle terstir. Bana tamamen terstir. Bunu kabul etmiyor ve yanlış buluyorum, bu en ciddi tehlike kaynaklarından

birisidir. Köylünün namus kurtarma anlayışı gibi namusunu, sözde onurunu kurtarıyor. Ama köylülük, şu anda her türlü namussuzluğun başında parçalandığı toplum gerçeğidir. Böyle özgürlük anlayışıyla dünyada dolaşan insanımız, dünyanın en zavallısıdır. Parti'de bunu temsil etmenin anlamı yoktur. Değil Partinin çizgi iradesine, ordunun bir kuralına bile yaratıcılıkla bağlanamıyor. Hep tekleşmeden bahsediyor ve aslında kendisini tekleştiriyor. Sözüm ona özgürlükle, özerkliği karıştırıyor. Tek kalsın, biraz PKK'nin üzerinde yaşasın ve biraz da çalışsın, artık bunu bırakın. Bütün yaratıcılığı, bütün yazmamız gereken destanları komikleştiriyor. Bu yaşam pratiğini kesinlikle terk edin. En az kötü niyet kadar bundan da nefret ediyoruz.

Yirmi beş yıldır, 'halen tam yoğunlaşamadık' diyenler var. Ama Zilan da bir yıllıktı, nasıl yoğunlaştı? Agit, hiçte on beş yıllık savaş tecrübesine sahip değildi. İki yıllıktı, nasıl yoğunlaştı? Yazdıkları tam bir gerilla günlüğüdür. Yaptıkları da tamamen en zor koşullarda gerilla pratiğidir. Demek ki bunun, yoğunlaşmayla ve eğitimle fazla ilgisi yok. Dürüstlikle, kararlılıkla, içtenlikle, yaptığı işine yüksek duygularla ve arzuyla bağlanmayla ilişkisi vardır. Sizde eksik olan bunlardır. Kendinizde bunları yaratacaksınız ve hepiniz bunu yapabilirsiniz. Bu eğitim düzeyiyle, bu tecrübeyle Zilan'ın, Agit'in bin kat üstünde bir rol oynayabilirsiniz. Zaten onlar bir çağrıdır ve artık buna koşacak olan biziz. PKK'nin, şehit anısına bağlılığı kesinlikle böyle anlaşılmalıdır. Hak edilmeyen ve çoğunun da sözüm ona komuta tarzınızdan kaynaklanan bütün o gencecik savaşçıların son nefesleri bir emirdir. Bunu iliklerine kadar nakşetmeyen kişi, komutan olamaz. Bunu mutlaka çözecek ve gereklerini mutlaka yerine getireceksiniz. Ancak o zaman sizi kabul edebilirim.

Kendi kabul sınırlarımı artık dile getirmek istiyorum. Parti içine girişte, 'vay kendimi şöyle yaşatmak istiyorum, vay Parti temsilciliğini şöyle kullanmak istedim' sözcüklerini duymak bile istemem. Değil yıllarca bu temelde yaşamamız, siz tek bir şey için PKK'lileştiniz. Bunun tanımını yaptım: Bu kadar ideolojik esaslar, bu kadar siyasi çizgi ve bu kadar candan bir yoldaşlık için PKK'lileştiniz. Siz bunun için PKK'nin alan koordinesi veya bir alan temsilcisi oldunuz. Yoksa bu basit güdülerinizi yaşamak için değil. Biz sizinle böyle sözleşme yapmadık. Neden yalancı oluyorsunuz. Size kim, 'PKK'de böyle yaşanılır' dedi. Nereden çıkarıyorsunuz bunları? Ortaya çıktı ki, böyle yaşamanızı düşman istemiş. Önünüze kadar yeminizi de atmışlar, siz bunu yiyorsunuz. Bu, göz göre göre içimizde düşmanı oynamaktır. Bu PKK'lilik değildir. Bunları duymak bile istemiyorum. Bırakacaksınız!

Ben kolay öldürmem, kolay öldürme belki insanı bir nefeslik tatmin edebilir. Ben, düşmanımın böyle boğuşmak istemiyorum. Stalin de öyle yaptı. Binlercesi ortaya çıktı ve şimdi mezarı bile belli değildir. Ben öyle yapmak istemiyorum. Onlar bile beni öldürse, bunun dahi anlamı vardır. Ancak benim onları kolay öldürmemin fazla bir anlamı yoktur. Ve böyleleri, böylelikle Partide kalmak isteyenleri de uyarıyorum!

Ne kadar savaşçı olduğumuz çok açık ve karşınızdadır. Bir hırsızın, bir namussuzun suratiyle, kurnazlığıyla on, on beş yıl denediler. Şimdi bazıları kaçtı, şu gücün, şu devletin içinde gizlenmişler ve düşmanımız şimdi onları kucaklamaya çalışıyor. Örgütlemiş, örgütleyebilir de ve kurduğu örgütün başına da bunları geçirebilir. Tıpkı Mazlum'lara, Hayri'lere, Kemal'lere karşı da düşmanın zindanda, *"Burada başlarsanız Kürdistan'daki tüm itirafçıların komutanı da yapacağız"* dayatması gibi. Bunu reddettiler. Ama düşmana kansaydılar ve şimdi yaşasaydılar nerede olacaktı? Yaşamları her gün ölüm olurdu.

Siz bu yolu bırakın. Sizi zorlamıyor, yaşamayın da demiyorum. Ben bütün ürettiklerimle yaşamamız için bunları söylüyorum. Hiç bir yerde olmayan fedakarlık nerede dersiniz, o da bendedir. Bütün bu emekleri size sunuyorum ama bunlar doğru yaşam değerleridir. Bir çingene emekçisine bile saygım var. Çalışma tarzınızla bu işi böyle çarçur etmenin anlamı yoktur. Kaldı ki yaşamın doğru yolu var. Büyük yoldaşça yaşam paylaşılabilir, örgüt kuralları da paylaşılabilir, taktik tartışma da paylaşılabilir.

Kadın-erkek diyeceksiniz. Aşk yaratıyoruz, bundan daha büyüğü olur mu? Düşkünün tarzı yaşam olur mu? Buna tenezzül edilir mi? Ortaya çıktı ki, savaş aynı zamanda büyük aşk içindir. Bunu neden anlamayacaksınız? Cinsleriniz çok düşmüş değil mi? Cinslerinizin size dayatıldığı veya öğretildiği tarzıyla konuşması korkunç bir düşüş değil mi? Onunla ülke elinizden gitmedi mi, onunla toplum olmaktan çıkmadınız mı, onunla en çaresiz birey haline gelmediniz mi? Evet, o zaman çirkini, düşüreni, güçlendirmeyeni yaklaştırmayın kendinize. Daha birbirinizi tanımamışsınız, ana topraklara bağlanmamışsınız ve bir yiğitlikle daha kendinizi kanıtlamamışsınız. Kim, kimi, kimden nasıl çalacak? Hangi aşktan, sevgilerden bahsedeceksiniz? Ana toprağına daha bağlanmamış, düşmanına iki darbe vuramamış, bir kinini düşmanına, bir sevgisini yoldaşına daha doğru sunamamış. Yarın ne olacağı belli olmayanın buluşması mı olur? Kucaklaşması mı olur? Sevgisi mi olur? Cins-cinsiyeti mi olur? Artık bu oyunu kişiliğinizde bozun. Size doğruları söylüyorum. **En fazla yiğitliğin olduğu yerde, en yüce ilişkiler, sevgiler, aşklar oluşur.** Bunların olmadığı yerde her şey, hele kadın-erkek boyutunda, sadece haramdır demeyeceğim, tam bir ajanlık rolü oynar. Bunu lütfen

anlayın. Hem partimizin yoldaşlık gerçeğinde, hem de en çok ordulaşmada hassas olun ve en büyük savaşın, bu yaşam tarzındaki savaş olduğunu anlayın.

İslam dinindeki en büyük savaşın, nefis savaşı gibi bir savaş olduğunu unutmayın. Bunu en büyük verenler, en büyük savaşanlar olur. Ve ardında da sel gibi özgür bir yaşamın yolunu açarlar. Demek ki bu savaş, ölüme kolay gitmenin adı değildir, özgür yaşamın sağlam köprüsüdür. Bu köprüden başarı ile geçerse, özgür yaşamla buluşacağız. Onun için biz her şeyimizi ortaya koyduk. Dedik ya kelime düzeyinde bile hiçbir aracı yoktu, ama yarattık ve size sunduk. Partileşme, büyük ordulaşmak içindir. Ordulaşma, yenilmek için değil, yenmek içindir. Ve bütün bunlar, esirgenen bu toprakların en büyük özgürlük savaşçılarının ve yaşam aşklarının bir kez daha adlandırılması, onun temsili içindir. Ben de bunun mütevazı bir temsilcisiyim.

Kendimi hiç abartmak istemiyorum. Ama benim de yaşamaya hakkım var, güzeli anlamam gerekli. Çoktan bitmiş düşmanın adeta kurduğu toplumumuzun ölçüleri de demeyeceğim, onlar da yok, özgürlük kuralları uğruna benim çabam önemli ve gerekli. Toplum bana bir şey veremedi, benim kendime vermem gerekli. Görüyorsunuz ki ben, bunları kendim için yapmadım. Korkunç bir bireycilik içinde değilim. Hiç kimse böylesine parçalanmış bir gerçeklikten yola çıkarak, bir halkı böyle birleştiremedi. Öyle bir halkı ki; halk olmaktan artık çıkmış, adını bile utançla ağzına alan, ağzına aldıkça daha da çekinen bir gerçeklik haline gelmiş.

Sizleri bugün gururlu bir düzeye getirdik. Devrim yapan bir halk, en devrimciyim diyen insanlar haline getirdik. Bu basit bir gelişme değildir. Bu yirmi beş yıl benim yıllarım; korkunç ve amansız yıllarımdı. Ve bu konuda hiç böbürlenmiyorum, ama anlaşılmasını istiyorum. Bu yaptıklarım benim babamın sülalesini oluşturmak için de değildir. Bu, gerçekten bu halkın bir ülkesini ve büyük özgürlüğünü yaratmak içindir. Ondandır size verdim. Siz de, halk için gerekli olanı verin diyorum. İyi bir çağrıdır, gerekli bir çağrıdır. Hiç sıkılmaya da gerek yok. Çünkü bu, sizin gerçeğinizin dile getirilişidir. İnanılmaz bir tarzla yaptım. Eğer kendini koruyacak başka bir şey yoksa, ona dostluk edecek -kendisi de dahil- kimsesi kalmamışsa ve en çok birlikte yürünmesi gerekenler bile içerde bu kadar parti dışılık yapıp, ordulaşmaya bu kadar ters kendilerini dayatırlarsa, tabii ki benim kıyamet koparmam, çılgınca savaşmam gerekiyor. Hiçbir yerde böylesi yoktur. Sizler gibisi de yoktur. Onun için böyle olacağım. İstemiyordum, zor geliyordu bana, tekleştim ve müthiş yalnızlaştım ama korkmadım. ‘Muhteşem yalnızlık’ dedim buna.

O yitik ülkenin yalnızlığını, kendini çoktan unutmuş halkın yalnızlığını şimdi daha iyi anlıyorum. Buna sadık kaldım ve ne güzel oldu diyorum: Ülkem kadar

yalnız ve halkım kadar kimsesiz. Olacaksa ÷lkem dostlarıyla kabul edilmeli; olacaksa bu halk, ben onunla, o benimle ve dostlarıyla olmalı. Yalnızlığı gidereceksek sahte dostlarla, yol arkadaşlarıyla değil, olacaksa insanlıkla eşitçe ve özgürce bir beraberlik olmalı. Olacaksa yoldaşlık, onun duygularını da, acılarını da ve onun sevincini de tamamen paylaşmak temelinde olmalı. Düşüncede de öyle, irade de öyle. Giderilecekse yalnızlık bu temelde giderilebilir. Neden ahbap çavuşluk yapayım ki? Neden dost olamayacaklara sonuna kadar bağlanayım ki? Neden kendini kurtaramayacak halka ağlayarak, sızlayarak bağlanayım ki? Böyle olacağına tek yaşayayım: Gerektiğinde bir tanrı kadar, gerektiğinde hiç yaşamamak üzere. Ve böyle yaptım, doğruydu, güzeldi de. Abartmıyorum, yapılması gerektiği gibi yapıldı. İnsanlık da artık görecektir ki, yaşanılması gerektiği gibi çaba harcandı ve o yaşamın yoluna girildi.

Tam bir zafer beklemek bizim gibi varlıklar için olabilir de, olmaz da, olmadı diye üzülmemek gerekir. Çünkü ardılları vardır. Tüm büyük hareketlerin sıradan bir takipçisi olsa bile çok iyi sonuçları alabilir. Bizim harekette de bu böyledir. Ben bu imkanlarla bakıyorum, sıradan herhangi biriniz bu tanımlara bağlı kalırsa benden daha fazla iş yapar. Bunu da abartmasız söylüyorum; artık hepiniz benden daha fazla başarabilirsiniz. Biraz bunun gerçeğine bağlı kalarak, özde ve tarzda, hitapta ve yapış usullerinde inatçı olun, ölçerek-biçerek yapmaya çalışın. O zaman başarılar gelir. Bu anlamda aslında zafer elde edilmiştir. Gerisi, herkesin bir tuğlayı kullanılacak yere kadar taşınmasıdır. Plan, temel atıldığı gibi çatıya kadar da yükseltilmiştir. Gerisi ev işlerinin, ev içinin düzenlenmesidir. Bu da hiç zor değildir. Bu anlamda ÷lkenin temeli atılmış, binası yükseltilmiş, hatta çatısı da kurulmuştur.

Özgür bir halk gibi, bu ÷lkenin içinde artık yaşama hesapları yapacaksınız. Evin içini kesin süsleyeceksiniz. Ve bir de değerlerinize sahiplik edeceksiniz. Burası şu şehidin yeri, burası şu güzelin yeri, burada şu kurala göre yaşanılır, şöyle bir hain-hırsız geldi mi şöyle karşı konulur ve bu ÷lkeye, dolayısıyla bu ÷lkedeki insanlara şöyle bağlı kalınır. Ruhundan düşüncesine kadar, yasasından siyasetine kadar, hepsi belirtilmiştir. Gayet tabii, insansınız bu her zaman yaşama kafa yormayla olur. Bütün çağdaş insanlık böyle. Bir güzel yemeği yemek için bile çenenizi iyi hareketlendireceksiniz. En güzel yemek bile çenenizi çalıştırmadıkça zevk vermez, mideye kötü oturur. Bu kadar özgür yaşam yakınlaşmışken, bu kadar özgürlük sofrası yenmeye açıkken, yaşamayı halen bilmiyoruz demeyin. Bu çok büyük bir ayıptır. Evin içinde, evin sofrası da, evin tüm güzellikleri de yerli yerindedir. Size düşen, sahiplenmek biraz donatmak, daha çok da sahiplik etmektir. Bu da bir dağdaki çobanın bile en çok yaptığı iştir, oysa siz militanlarsınız. Ne

kadar parti ve ordu için gerekliyse o kadar; ne kadar halk için de gerekliyse o kadar; ne kadar düşmana karşı gerekliyse o kadar; ne kadar hakkımızsa o kadar. Bu sosyalizmdir ve insanlığın geçmişi kadar geleceğidir.

Bu temelde bu şanlı, zaferli ve PKK'li 25. Newroz'u siz değerli tüm partili militanlarımıza, halkımıza kutluyorum. Selamlıyorum ve sevgilerimi sunuyorum!

21 Mart 1998

ABDULLAH ÖCALAN

DEMOKRATİK DEVRİMDE HALK SERHILDANLARI (DEVAMI)

BİLİM AYDINLANMA YAYINLARI

Her Şey Ülke İçin, Halk İçin, İnsanlık İçindir

Sovyet Kürtlerinden gelen bazı dostlar için bir konuşma yapmak istiyoruz. Aslında sadece onlar için değil, bütün halk için yapacağız.

İçinde bulunduğumuz günler, sadece yaz sıcaklığını hissettirmiyor; bunun yanında sıcak savaşı, tarihi bir sıcaklığı da ortaya seriyor. Burada yürüttüğüm çalışmalar; bu konuşmaları derinliğine açmak, bin yıllık kiri pası açığa çıkarmak içindir. Her açıdan yetmezlik var ve halkımız sağ mı, ölü mü belli değildir. Bunu ortadan kaldırmak istiyoruz. Savaş, bize hem moral, hem bağımsızlık ve hem de özgürlük imkanı veriyor. Düşman, birkaç ay içinde yaptığımız başarıların tümünü bitirmek istiyor ama biz, parti ve savaş tecrübelerimizle daha çok kazanmak istiyoruz.

Sizin gibi, Kürdistan'ın her tarafından gelen dostların da ilgisi yüksek. Savaşımızı izliyor ve kendileri de bir hizmette bulunmak istiyorlar. Bu hizmet gerçekten de bir kişilik sahibi olmayla mümkün olabilir. Bütün halkımız dostumuzdur, hatta sadece dostumuz değil, dayandığımız temeldir. Savaşımız halk savaşıdır, ama halkımız bunu bilmiyor, çünkü çok bilinçsiz kalmış. Özellikle savaş konusunda çok fazla aldatılmış ve hep düşman için var olmuş. Halkımız üzerinde her türlü oyun oynanıyor. Kürt insanı her yönüyle düşürülmüş. Dünyaya bakalım, Kürt kişiliği kadar düşürülmüş bir kişilik yoktur. Öyle bir hale gelmiş ki, kimse ne tür bir insan olduğunu tanımlayamıyor.

Benim sorunum sizi kötümek değil, bilakis size güç vermek istiyorum. Fakat ne kadar isteklisiniz, gücünüz ne kadardır? Ne kadar kendi halkınızla berabersiniz? Ülke sorununu çözmeyi ne kadar hedef haline getirmişsiniz? İyi biliyorum ki, hepimiz başkaları için varsınız. Bazı devletler, bazı menfaatler için varsınız. Sizlerle oynamışlar, size hiçbir şey de vermemişler. Sizi öyle geride bırakmışlar ki, hiçbir fırsat verilmediği için de başarı elde edememişsiniz.

Biz halk için sadece konuşmuyoruz, savaşıyoruz da. Bizim savaşımız halk savaşıdır. **Partimiz, halkın üstünde değil, halkın hizmetinde bir partidir.** Savaş içindeki bütün alanlarda, Parti adına çalışan arkadaşlar, halk için ölümüne savaşıyorlar. Aslında bizim amacımız savaş değildir. **Savaş, halkın zincirinin**

kırılması için bir araçtır. Halk, kendi kendini mahvediyor; savaş, halkı bu durumdan çıkarmak içindir. Parti bunun için savaşı kıstas alıyor. Tabii ki, halk da eskisi gibi değil. Bir çok açıdan derinleşmiş ve bir çok yönüyle de kendini mücadeleye katıyor. Fakat şu da bir gerçek ki, halk ne kadar zayıf olursa, Parti de o kadar zayıf olur. Bunlar birbirleriyle bağlantılıdır ve birbirlerini tamamlar ölçüdedir. Sizin gücünüz de buna bağlıdır.

Düşman, yaşamımızı çürütmüş, ne tarih bırakmış, ne beyin, ne yürek bırakmış, hepsini bitirip koparmış. Biz, bunları yeniden yeşertmek ve halkımıza kazandırmak istiyoruz. Biz hizmetten sıkılmayız, fakat bizimle beraber iyi bir hizmetten anlayan ve ölümüne beraber yürüyecek olanlar azdır. Bu günden itibaren yapılacak en iyi şey; yaşamın hizmete sunulmasıdır. Bu hizmeti yürütün, kendinizi kandırmayın. Sonuna kadar kendinizi verin, hiçbir engel tanımayın. Bir kaçınız böyle yaparsa, bu her şeyde bedeldir.

Yine de çocuk gibi kandıgımızı söylemeliyim. Çabuk ağlıyorsunuz; yaşam karşısında büyük bir inat ve tahammülü gösteremiyorsunuz. Bu, sizin çocukluğunuz, bizim değil. Bunu kaldırın, siz de sorunlara çare olun; büyük ve önemli hedeflerin sahibi olun, buna ters düşmeyin. Ülkede ayağa kalkan bütün dostlara, ‘hizmet zamanıdır’ diyenlere, imkanları oranında bazı şeyler yapmak isteyenlere yol açıyoruz. Bütün bu çalışmalar sizin içindir. Tarihte ilk kez bunlar başarıyor ve güven oluşuyor. Düşman ilk defa bizi eskisi gibi imha edemiyor. İlk defa bizim üzerimizden geçemiyor. Düşman, durgunluk ve gerileme dönemini yaşıyor. Unutmayalım ki, düşmanın ölümü, halkın çalışmasına bağlıdır. Şimdi bütün halk birleşti, belli bir amaca ulaştı, birlik kuruldu. Herkes savaş içerisindeki yerini aldı. Artık dünyanın hepsi bir araya gelse bile, bu halka kimse bir şey yapamaz.

Gerçekten biz de böyle bir savaşı yürütmek istemiyoruz. Halk bu duruma kadar geldi, artık bu dönem halkın aktif katıldığı bir dönem haline geldi ve savaşta görkemliliğini hakim kıldı. Eğer PKK, bu savaşı halen sürdürüyorsa, halkla sürdürüyor, halktan kopmamıştır. Bu, baştan beri böyledir ve gittikçe halk içerisinde temellerini daha da büyütüyor. Savaş, başarıya ulaşıyor. Halktan kopukluk, savaşta yenilgiyi doğurur. Biz bunun için, **“her şey halkın zaferi içindir”** diyoruz. Bu, halkın savaşıdır, sadece PKK’nin değil. Salt gerilla ile savaş başarılamaz. Herkes, ülke içinde veya dışında, bulunduğu her yerde bir şeyler yaparsa başarıya ulaşılır. Ulusallaşmayı böyle sağlıyoruz.

Özgür yaşamı yeni kuruyoruz. Bir çok yönüyle düşmanın sunduğu yaşamı ortadan kaldırıyoruz. Bizi geriletken yaşamı açığa çıkarıyoruz ve üzerine gidiyoruz. Bizim için nasıl bir yaşam olmalı? Size nasıl bir yaşam kurmalı? Felsefe ve ideolojiden tutalım güncel bakış açısına kadar, ne yapacağımızın üstünde gün be gün duruyoruz. Günü gününe atılan adımlarla kendimize nasıl bir

yaşam kurmamız gerektiğini tartışıyor ve yaratıyoruz. Zaten bağımsızlık ve özgürlük de budur. Kendisi için yaşamı tanımak, kendisi için karar vermek, kendisi için çalışıp hizmet etmektir. Bunu da mümkün görüyoruz. Hepinizin önüne bunu koyduk. Özgür yaşamınızı bu temelde kurabilirsiniz. Savaşı ülkeye sokun, büyütün ve bütün halkı özgürleştirin. Bu, esas olandır. Bunlar olmasa kimse bize beş paralık değer vermez.

Yaşamını ülkeneye göre ayarlarsan, yurtsever görüşü esas alırsan, anlayışın halkın özgürlük anlayışı olursa; yürüyüşün, kalkışın, konuşman ve çalışmaların halkın hizmetinde olursa, o zaman “*Benim de bir kişiliğim var, imkanlarım ve gücüm var*” diyebilirsin. Halkınla birlikte olmadıktan sonra, ‘güçlüyüm, imkanlarım var’ demek bir yalandan ibarettir, kendini aldatmadır. İnsanlarımız genellikle böyle bir durumun içinde, onları değiştirmeyi düşünüyoruz. Ülkesiz zenginleşme olmaz, halksız cepheleşme olmaz! Büyüklüğün değeri ancak ülkenin içinde olur. Cepheleştiğin düzeyde değerin vardır, onun dışında sen bitiksin. Sizin ve halkın doğruya gelmesini istiyoruz.

Artık halk ayağa kalkıyor. Hem ülke içinde, hem ülke dışında oldukça ayağa kalktı. Parti de buna yol açıyor. Bu hazırlıkların tümü halk içindir. Sizin gibi dostlarımız, Avrupa, Sovyet, Ortadoğu sahalarından ve düşman metropollerinden geliyorlar. Size, parti siyaseti budur, bunsuz hiçbir şey yürümez diyoruz. Her şeyden önce doğru bir siyaseti geliştirmeli ve bundan daha fazla, düşmanın hizmetine giren yaşamı kaldırmalı ve partiyi yaşamalıyız. “*Partinin hizmetine girecek yaşamı hayata geçirmeliyiz*” diyoruz. Hep başkaları için yaşayan, başkalarına hizmet eden yaşamdan kendinizi uzak tutun. Biraz kendinize hizmet edin. Düşman hizmetine giren çalışmalar yapmanıza ‘artık yeter’ diyeceğiz. Bundan sonra kendiniz için çalışın. PKK’nin gerçekliği budur.

Gün bugündür, ilk defa böyle bir imkan doğmuştur. Kayıtsız-şartsız layık olmaya çalışın! Kendinizi kandırmayın, ucuz bir dille, ucuz sorularla büyük gerçeklerle oynamaya çalışmayın! Sahte yaşamı savunmayın. Ve inatla, eski yaşamı kendinize yaşam olarak kabul etmeyin. Bazı geriliklerden kendinizi çabuk kurtarın ve yeni değerleri çabuk yakalayın. Bunlar herkes için geçerli olan gerçeklerdir. Ben günlerce, aylarca ve yıllarca ‘gerçekler budur’ diye konuşabilirim. Eğer bu gerçeklik, büyük gerçeklik olmasaydı, halkın gerçekliği olmasaydı, Önderlik böyle olur muydu? Bütün ülke gerçekliği olmasaydı ben böyle büyüyebilir miydim? Böyle güçlü gündem konusu olur muydum? İnsanlık gerçeği olmasaydı, dünyada böyle bir ün salar mıydım? Hayır!

Biz yokluktan bu kadar şeyi yarattık. Benim gibi biri, beş parasız ve hiçbir dostu olmadan bu işe başladı. Her açıdan güçsüz biriyken, bugün kendimi nasıl geliştirdiğimi görüyorsunuz. Her şey bu gerçeklik temelinde olmuştur. Hepiniz görüyorsunuz, atalarımın kalan mirasım yoktu, tam tersine her şeyi yokluktan

yarattım. Dostlarımdan yardım görmedim. Herkes bana karşıydı. Herkes düşmanın hizmetindeydi. Ben hepsine karşı çıktım. İnatla, sabırla ve bilinçlice kendimizi buraya kadar getirdik. Bu, sizin için büyük bir örnek. İnceleyin ve kendinizi düzeltin. Yoklukta, karanlıkta ve her şeyin düşman için yapıldığı bir dönemde biz böyle başladık, böyle büyüdük ve böyle kazandık.

Niye siz de başaramayacaksınız? Bu soruyu kendinize sormalı ve cevaplamalısınız. Bunun dışında adam olarak kabul edilemezsiniz. Sizin şahsınızda bütün halkımıza şunu söylüyorum; ya kendinizi adam yerine koyarsınız, ya da siz bitmişsiniz demektir. Size yönelik çok ağır konuşmak istemiyorum; boş bir yaşam var, ya ülke için bir şey yapmalısınız, ya gerçeklik için bir hizmet sahibi olmalısınız, yoksa siz bitmişsiniz demektir. Bunun dışında kimse 'ben kişilik sahibiyim, değerliyim' demesin. Bunu bütün halka söylüyorum. Sizin için görüşlerim bunlardır.

Arkadaşlar için de her gün 'kişiliğiniz beş para etmez, kişiliğiniz düşmana aittir' diyorum. Düşman bütün işini sizin sırtınızdan yürütüyor. Siz kendi işinizi yapmayı ve savaşmayı bilmiyorsunuz. Partinin ne olduğunu, ona nasıl katılacağımızı bilmiyorsunuz. Eğer bunları bilmiyorsanız, düşmanı yaşatırsınız. Ve bunun orta yolu yoktur. Ya düşmanın yolu, ya da Parti'nin yolu vardır. Orta yol, en kötü yoldur. Fakat bu, sizin yaşamınız oluyor. Her taraftan dağıtılmış, hem bizim yanımızda, hem de düşmanın tarafındasınız ve "*Böyle giderim*" diyorsunuz. Hayır! Bu durumu ortadan kaldırmalıyız, çünkü bize zarar veriyor.

Bizim yürüttüğümüz çizginin doğru olduğu ispatlanmıştır. İyi biliyorsunuz ki, bir şeyler yapılıyor ve imkanlar gelişiyor. Eskiden iki Kürt bir araya gelemiyordu. Hepsi birbirine karşıydı, ama şimdi büyük birlik kuruldu. Bunu biz yarattık. Süleymaniye'den tutun en Kuzeye kadar, boydan boya bütün Kürdistan'dan dünyaya dağılan bütün Kürtlere kadar hepsini bir araya getirdik. Herkes bizim siyasetimizi destekliyor. Bunu nasıl sağladık? Büyük gerçekliği önlerine serdiğimizden dolayı tüm Kürtler bunun farkına vardı. Böyle olmasaydı, bu kadar insanın birleşmesi mümkün olmazdı.

Bunları doğru bir tarzda yürüttük, nasıl yürütüldüğünü görüyorsunuz. Tüm bunlar sabırla, doğru bir hizmetle, ruhunu ve beynini çalışmalara vermekle oluyor. Kimseyi kandırmama ve kimsenin kandırmasına fırsat vermeme, büyük bir görüş ve büyük bir irade ile yapılıyor. Esas çalışma, esas yurtseverlik, esas özgürlük budur. Bu, hepinizin hizmetindedir. Hepiniz bunu yapabilirsiniz. Hepinizin gücü var. Ömrünüz boşa gitmesin, büyük işler yapabilir ve yürütebilirsiniz. Yaşamınızı boşa harcamanız büyük bir günahtır.

Bu halinize bakınca toplum için kabul edilmez durumda olduğunuzu görüyoruz. Çok büyük işler yapın. Büyük başarılar kazanın demiyoruz, hizmet için sınır yoktur. Bir sempatizan olmak da iyi bir hizmettir. Bu, Önderlik için de

böyledir. İnsan dürüst oldu mu kendi gücüne göre bir şeyler yapabilir. Herkes işleri yerinde ve bilinçli yaparsa, bu işler yürür. Bazıları önder oluyor, bazıları askerleşiyor, bazıları siyasileşiyor, bazıları sosyalleşiyor, bazıları şöyle, bazıları böyle oluyor, ama herkes bir şeyler yapıyor. Bu ulusal savaştır, halk savaşıdır. Başarıya ulaşacak olan da budur. Bundan başka hiçbir mücadele bu ülkenin zaferini sağlayamaz.

15 Ağustos'a da az kaldı, savaş içerisinde onuncu yılımız bitiyor. Partimizin kuruluşunun da on beş yılı bitmek üzere, on altıncı yıla doğru yürüyoruz. Parti tarihinde on altı yıl resmi tarihimizdir, ama bir de onun öncesi önemli bir süreç var. Bugün savaşımız her zamankinden daha güçlü sürüyor.

Bilinçlenme ve Örgütlenme Yaşamamız İçin Tek Silahtır

Sovyet sahasındaki Kürt halkı, özellikle Kafkasya'da yaşayanlar ülkeden oldukça uzak düşmüş ve reel-sosyalizmden de hiçbir yarar görmemişler. Diyebilirim ki, reel-sosyalizmden en çok zarar gören halk, Kürt halkı olmuştur. Hem Sovyetler içinde, hem de Sovyetler dışında bu gerçek böyledir. Bunun bazı nedenleri vardır: Çok iyi biliyorsunuz ki, Kemalistler ortaya çıktığında, Lenin taktik olarak Sovyetlerin ömrünü uzatmak için Kemalistlerle ilişki yürütmek istedi. Fakat bu sonradan ilkesel düzeyde ele alındı. Özellikle de Stalin döneminde, *"TC ile ilişkilerimizi güçlendirelim"* denildi. Kürt isyanlarının başlamasından bitimine kadar, 1925-1940 yılları arasında tüm güçleriyle birlikte Kürtlere karşı bir ittifak yaptılar. Büyük zarar görüldü. Daha sonra 1958'de, Güney Kürdistan'da gelişen bir isyan oldu, ne yazık ki bu isyanda da durum öncekilerinden farklı olmadı. Günümüze kadar da Sovyetler, Araplara yardıma devam ediyor. Örneğin, Saddam'a çok yardım etti.

Kürt önderlerinin de bir çok yetmezlikleri vardı, önderlik hususunda pek gelişmemişlerdi. Fakat Sovyetler de, değer vermediler. Rus çıkarlarına göre, bazı Arap devletleriyle ilişkiye geçmek daha uygun görüldü ve onlara yardım ettiler. Siyasette de bunu esas aldılar. Güney serhıldanları boğuldu, hatta Mahabad serhıldanına da yardım etmek istedi, fakat vazgeçti. Böylece o da düştü. İran şahıyla dostluk kurdular.

Genel olarak Sovyetler içerisinde Azerbaycan önderliği biraz şovendir. Ermenistan ve diğerleri de bu biçimdedir. Kendi dar kavimsel çıkarlarını sürdürmek isterler. Bu yüzden de Kürtlere yer vermediler. *"Bizim çıkarlarımıza göre Kürtlere ilişkiye geçmek uygun değildir"* diyorlardı. Başlangıçta Lenin, bazı şeyler yapmak istiyordu. Kızıl Kürdistan böyle kuruldu, bazı imkanlar da

verdiler. Bunlar kendi çıkarlarına göre verilen imkanlardı, fakat onlar da çabuk yitirildi.

Belki yetmiş yıldır sosyalizmin içindediniz ama, gördüğüm kadarıyla en geri kalmış Kürtlersiniz. Kültürel olarak kaç kelime öğrenmişsiniz? Çok zayıf, güçsüz ve siyasetsiz bir Kürtlük! Sadece kültürel bir Kürtlük! Kaldı ki, bununla da büyük bir Kürtlük yapılamaz. Görüyorsunuz ki, böylesi sınırlı bir Kürtlükle kendinizi idare edemez ve koruyamazsınız. Elinizdeki malınızı da, eski yaşamanızı da yitirdiniz. En çaresiz Kürtler, Sovyet Kürtleridir.

Bunun gibi bir çok neden daha var. Kürdistan'ın her tarafında Kürt halkı düşmüştü, serhıldanları bastırılmıştı. Reel-sosyalizm de Kürtleri defterden sildi. Bütün yetki ve gücünü Kürdistan'ın çevresindeki devletlere verdi ve siyasetini Kürdistan üzerine yaptı. Kendi içinde de Kürtlere değer verme, gün be gün azaldı. Değer verilmedi, verilse de çok zayıf oldu. Sonunda siz, diğer halk kesimlerinden daha zayıf konuma düştünüz.

Bunun tarihi ve sebebi o kadar önemli değil. Önemli olan, bundan sonrasında ne yapmanız gerektiğidir. Kürdistan'da gelişen devrimle birlikte, sizin çözümünüz de geliyor. Halkımız yeniden geliyor, coşkulu bir tarzda ülke sorunlarını göz önüne getiriyor, toplanıyor, tartışıyor ve daha çok da PKK'ye güveniyor. PKK'nin siyasetiyle yükselmek istiyor. Artık bu anlayış gittikçe gelişecektir. Bu istek, bu yurtseverlik, gelişecek ve sizi güçlendirecektir.

Ermenistan'da bir çok aile dağıldı, Azerbaycan pek imkan vermiyor, Rusya yine öyle. Toplanacağınız bir yer yok. Şehirleştireceğiniz, köy haline getireceğiniz yerler yok. Var olan köylerden ve şehirlerden de sizi çıkarıyorlar. Fakat ne olursa olsun, Avrupa çare değildir. Zaten Avrupa'da sizin sayınız kadar Kürt var, ama sizin kadar imkanları olduğunu da tahmin etmiyorum. Bazı ailelerin gitmesi mümkün olabilir, fakat bu, esas çözüm değildir. Kürdistan henüz kurtulmadığı için de, 'toplanın ve Kürdistan'a gelin' diyemiyorum. Şimdi bunun zamanı değil. Her şeye rağmen çözüm, sizin Rusya'da toparlanmanızdır diye düşünüyorum.

Rusya çok geniş bir ülkedir. Kürtlere karşı olduğunu da tahmin etmiyorum. Sizin bazı ilişkilere girmeniz gerekebilir. Buna PKK'nin dostluğu da dahildir. Zaten K. gibi yerlerde Kürtler vardır. Aslında bazı Sovyet şehirlerinde toplanılabilir. Bu, çok fazla dağıldığınız Kazakistan, Özbekistan gibi yerlerde de toplanabilirsiniz. Aslında bazı Kürt köyleri oluşturabilirsiniz. Bu mümkündür. Eğer üzerinde durulursa, bazı şehirlerde ve köylerde toplanılabilir.

Ermenistan biraz şoven bir siyaset yürütüyor. Tahmin ediyorum, Kürtlere yer vermez. Kızıl Kürdistan (Laçin) vardı, aslında orada da toplanabilirsiniz. Öyle bir imkan olsaydı, bir çok yönden iyi olurdu. Azerbaycan'da toplanma imkanınız var, fakat burada da Azeri şovenizmi, Türk şovenizmi gelişmiş. Türklerin etkileri,

Azerbaycan'da epey geliyor. Yine de ısrarlı olunursa yapılabilir. Aslında imkan olsaydı, Nahçıvan'da vb. yerlerde toplanabilseydiniz, bu çok iyi olurdu.

Mesela sürgünler geliyor. Siz de kendinizi sürgün edebilirsiniz. Gördünüz, Afrika, Filistin, yine Güney Kürtleri nasıl sürgün oldular. Siz de böyle bir hamle yapsaydınız. Hepiniz birlik olup bir yere kendinizi sürgün ettirebilirsiniz. Sürgününüzü de aile aile, ev ev değil, toplu yapabilirsiniz. Hepiniz toplanın, *“Bir yerde kalmak istiyoruz”* deyin. Sürgün, Rusya'nın herhangi bir yerine de olabilir.

Ermenistan'dan kaçıp gitmeselerdi iyi olurdu, ama kaçıp gittiler. Azerbaycan'dakiler toplansın. Karabağ'dan kaçanlar kendilerine nasıl kamp yapmışlarsa, siz de yapın. On binlik, yirmi binlik kamplar, köyler oluşturabilirsiniz. Ermenistan ile Azerbaycan arasındaki Laçın'de de, Nahçıvan'da da bu mümkündür. On bin, yirmi bin kişi birleşse, Uludere'li Kürtlerin Güneyde bir şehir kurmaları gibi, sizde yeni bir şehir kurabilirsiniz. Kendinizi sürgün ettirin, gidip hamle yapın. Rusya'da bir çokları böyle yaptı. Hepsini serhıldan yaptı ve kendilerine küçük devletler kurdular. Çerkezler, Abazalar, Kosedy-Karabağ nasıl yaptı? Böyle bir hamle yapılsaydı iyi olurdu. Ben çözümü böyle buluyorum. Siyasi bir hamle gerekiyor.

Diğer yandan gelip Kürdistan'a katılmak da iyidir. Gürcistan'da belki zor olabilir ama, yine de imkanları değerlendirmek gerekir. Azerbaycan'da ısrar etmek gerekir. Eskiden Kürtlerin olduğu yerler vardı, buradakiler birleşsinler. Siz kendinizi dağıtmış ve esas siyaseti yürütmemişsiniz. Doğru bir siyaset güdümediği için de hep kaçmışsınız, tıpkı diğer Kürtler gibi.

Örgütlenme ve teşkilatınız olmadığı için kendinize güveniniz yok. Kişisel kurtuluşu istiyorsunuz ama, bu da mümkün değil. PKK Önderliği altında artık birlik kuruldu, şimdi on binlerle birlik kuruluyor. Bunu siyasal bir harekete çevirmeliyiz. Kendi önünüze bazı plan ve programlar koymalı ve üzerinde yürümelisiniz. Ben her yere gidebileceğinizi söylemiyorum; koşullar uygun, imkanları denetleyin ve ona göre hareket edin. Bir yerde olmadığına başka bir yerde deneyin. İzinli olsun, zorla olsun, birleşin ve harekete geçin. Hatta dışarıdan da yardım isteyebilirsiniz.

Kürdistan'a da yönebilirsiniz. Nasıl Türkler Serhat'a giriyorlarsa, siz de bir hamle yapıp *“ülkemize gireceğiz”* deyin. Güneydeki Kürtler nasıl Kuzey Kürdistan'a geldilerse, siz de öyle harekete geçin. Size böyle bir hareket gerekli. Belki zorluğu vardır, ama bu işler böyle oluyor. Barzani bile nasıl hareket etti? Sovyetlere geldi. Siz de böyle bir hareket yapın. Beş yüz binden başlayın, akın akın gelin. Azerbaycan'dan, Ermenistan'dan, Nahçıvan'a kadar bir yürüyüş yapın. Bunu yapabilirsiniz. İran'a girin, olmazsa Kürdistan'a gelin. Şimdiye kadar böyle bir hareket yapmamış olabilirsiniz ama, bundan sonra başlayın ve

yürüyün. Belki bir şeyler yapabilirsiniz, tam başaramasanız bile, ses verebilirsiniz.

Biraz iradeniz gelişsin, hareket gelişsin. İmkanlar oluştuğunda bunu iyi kullanın. Kim ne derse desin, esas almayın. Devletin her dediğini kabul etmeyin, kabul ederseniz, kaderiniz ölümdür ve artık düzelemezsiniz. Bunun için de PKK, bir aydınlanmayı sağlamıştır.

Sizi doğru bir siyasete ulaştırdık. İlişkiler kurun. Ülke yolu açılmış, yavaş yavaş kuruluyor da. Siz de bir hamle yapın. İçinizde bulunan bazı arkadaşlar sorumluluk alabilirler, bunun üstünde durabilirsiniz. Geniş ve uzun vadeli düşünmelisiniz. Günlük menfaatleri düşünmeyin. Ben, bu kadar yıl nasıl çalıştım ve yokluktan bunları nasıl yarattım. Destek verecek bir tek Kürt ve tek bir imkan bile yoktu. Hepsini yokluktan yarattık ve bu büyük hareketi meydana getirdik. Sizin yeriniz ve imkanlarınız vardı, ama benim yoktu. Ancak şimdi büyük imkanlarımız var ve mücadeleimiz yürüyor. Sizden de böyle bir şey isteniyor. PKK'nin tecrübelerinden yararlanın, istifade edin ve kendinize örgüt kurun.

Size söylediklerimin üstünde iyi yoğunlaşın. Bir taraf olmazsa, diğer tarafa yönelin. Rusya olmazsa, küçük bir devlete yönelin, o da olmazsa Kürdistan'a gelin. Hatta birkaç aile, örgüt adı altında Avrupa'ya da gidebilir. Hareket edin, hep hedefli olun. Toplanın, kendinize yeni bir hareket geliştirin. Kürdistan'a çok yakınsınız, hazırlıklarınızı yapın, iki üç gün yürüyün ve Kürdistan'ın içine girip, kendinize yeni bir yaşam kurun. Sizin içinizde de güçlü siyasi faaliyet, hatta askeri faaliyet olmalı. Bir çok gencimiz var, onları yeniden yaşama döndürmelisiniz. Sovyetlerin, Rusya'nın imkanı çok, silah ve öğretmen çok, gençleri askerleştirin. Hatta bir güç, bir cephe kurun. Bunu yapmış olsaydınız, bu kadar dağılmazdınız.

Yüzlerce, binlerce genç var, gelip bizim yanımızda savaşabilirlerdi. Şimdi hepsi de boş duruyor. Niye böyle olsun ki? Savaşa gelsinler. İnanıyorum ki, ileride imkanlarımız da artacaktır. Ülke sahası, yolu, size de güçlü açılır, şimdi de açılıyor. Ama bundan sonra daha çok açılır. Siz de bir kez daha canlanın, ruhunuz gelişsin, siyasetleşin, cepheleşin. Bütün Sovyet Kürtleri PKK yardımıyla, PKK siyasetiyle cesaretle yürüsün. İnanıyorum ki, şimdiye kadar olmamış her şey olacak ve başarıyla sonuçlanacaktır.

Çözüm; Aşiretçiliğe ve Ağalığa Karşı Demokratik Bir Savaşım Vermektir

Şimdi Talabani-Barzani ne yapacaklar? Bu savaş nasıl sonuçlanacak? Ve bu konuda PKK'nin tavrı nedir, bu bize sıkça sorulan bir soru. İşte kimin yaptığı

doğru, kimin yaptığı yanlıştır? PKK bunları iyi aadı. Talabani-Barzani savaşı, ağaların savaşıdır, bölge savaşıdır; “ya ben ya sen” savaşıdır. Yani bireysel menfaat savaşıdır. Kürdistan’da yaşanan ağalık ve aşiretçilik durumu Güney’de daha fazla var. Bu aşiretçiliğe ve ağalığa dayananlar halkın sırtında yükselmek istiyorlar. Savaşın sebebi budur. Çözüm, yurtseverlik ve toplumsallık ilkesine bağlı olmaktır. Bütün halkın siyasetini esas almak, bütün halkın çıkarlarını öne çıkarmaktır. Aşiretçiliğe ve ağalığa karşı demokratik bir savaşım vermektir. Bunlarla savaşım yürütölerek çözüm gücü olunur.

Binlerce Kürt’ü katledip, hepsini birbirlerine dűřman yaptılar. Sonunda hepsi de dűřmanın hizmetine girdi. Her biri bir devletin yanında, kendi halkının dűřmanı oldu. Birbirlerini böyle katlediyorlar. Bir ađa bir devletten yardım alıyor, diđerı başka devletten. Biri bir devletle savařıyor, diđerı onun dűřmanıyla ittifak kuruyor ve sonunda kendilerini paramparça ediyor, üst üste yıđıyorlar. Kürtlerin tarihi budur. Yani lanetli bir tarih! Dűřkünlüđün tarihi! Ađa, bey, ařiret ve řeyhlerin tarihi! Bin yıldır böyle.

Bu tarih, PKK’nin çıkışıyla ortadan kaldırılmıştır. PKK ideolojik ve siyasi olarak bu kesimlerin üstüne yürüyor, bu sorunu açıyor ve çözümlüyor. Bu savaşı kötü olarak değerlendiriyor ve dűřmanın hizmetinde olduğunu düşünüyor. Dođru yurtseverliği açıyor, doğru bir demokrasiyi ortaya koyuyor. şimdiye kadar yaptığı faaliyetleriyle de halk arasında bir birliği sağlamıştır. Bu eski tür savaşı yürütenleri ve dűřmana hizmet edenlerin hepsini daralttı. Bir çok açıdan onları, dűřmanın hizmetinden çıkarmaya çalışıyoruz. Biz bunlarla da uzun bir süre savaştık, şimdiye kadar da savaşta karşı karşıyayız.

Güneydeki önderlik, ulusal-demokratik önderlik değildir. 1992’deki Güney Savaşı büyük bir savaştı. Onların da oyunları büyüktü ve dűřmanla beraber üzerimize geldiler. Biz de, ısrarla üstlerine gittik. şimdi sahaları daralttık. Büyük Güneyde, PKK siyasetinin altında gün be gün yurtseverlik siyasetinin adımları atılıyor. Artık durum savaştan önceki gibi değil.

Talabani-Barzani savaşı da başarıya ulaşamaz. Kim doğruysa biz onlarlayız. Doğru siyaset kimin yanındaysa onlarlayız. PKK gücü, halka eskisi gibi zarar verilmesi fırsatını vermiyor. Bundan sonra çevrelerindeki Kürtleri karışıklığa götüremezler. Bunlarla bazı anlaşmalar yapıldı. Bir dostluk da kurmak istiyoruz. Kürt birlikleriyle, YNK ve hatta KDP ile ittifak kurmak istiyoruz. Görüşmeler, ittifaklar ve protokoller oluyor. Hatta istenirse, çalışmalar da bırakılmaz, bu zarar ortadan kaldırılırdı. İnaniyorum ki bundan sonra biraz ulusallık çerçevesinde yürürler. Yürümezlerse tecrit olurlar, yalnız kalırlar. Kim yurtseverlikle, doğrularla beraber olursa biz de onlarla olacağız ve onlara güç vereceğiz. Biz bu siyasi yaklaşıma önem veriyoruz ve bundan sonra da bu şekilde yaklaşacağız. PKK siyaseti ağırlığını koymuştur. Savaş güçlenir ve Botan-

Behdinin'da savaş kazanılırsa, Güney meselesinin çözümü de devrim lehine hallolur.

Emperyalizmin ve Türkiye'nin oynamak istediği bazı oyunlar var. Biz buna fırsat vermeyeceğiz. Güney halkı da devrime ve gerillaya katılacaktır. Bu onlar içinde önemli bir çözümdür. Bu dönemde biraz gelişen budur. PKK'nin yürütmek istediği, halkın değer verdiği, Güney halkına da yapılacak yardım bu siyasettir. Şimdiye kadar görülen zararlara yeter diyoruz. Sebepsiz gelişen savaşlara da yeter! Düşmana yönelik birlik olalım, birbirimize karşı dürüst bir siyaset içinde olalım. PKK'yi de göreceksiniz, bundan sonra daha olumlu adımlar atacaktır.

Gerî Yaşamı Kendinize Layık Görmeyin

Ülkede sağladığımız gelişmeler Avrupa'daki gelişmelere yol açıyor, dünyadaki gelişmelere yol açıyor. Düşmandır, her yerde işini yapıyor; Avrupa'da da yapar, ABD'de de, hatta tüm dünyada yapar. Biz de işimizi yapıyoruz, ama biz daha çok gelişmeleri ülkemizde yaratmaya özen göstermeliyiz.

Esas görevimiz savaştır. Düşman bu savaşı tasfiye etmek istiyor. Bunun için Avrupa'nın yardımını da aldı, onların da baskısı oldu. ABD daha fazla bize yöneldi. Düşmanın menfaatine onlar yol açtılar ve yöneldiler. Ama biz, kendimizi kendi özgücümüzle ve savaşımızla büyüttük. Bazıları ile ilişki ve dostluk geliştirdik. Daha çok da Avrupa'daki halkımız mücadele etti, direndi. Güneyde direniş yarattık.

Tansu Çiller'in politikasını da keşfettik. Kan emici bir siyaset! İnsan karşıtı, çok faşist bir siyaset! Özel savaşı sürdürüyor. Bu özel savaşı yürüttüğünü gören bazı güçler de Türkiye'yi tecrit ediyor. O zaman bize yol açılıyor. Dünya, TC'nin bu savaşı nasıl yürüttüğünü biliyor. PKK'nin yürüttüğü savaşımın nasıl bir Kürt savaşımı olduğunu tanıyor. Bu da gün be gün diplomasinin gelişmesine yol açıyor.

Halkımız dünyaya dağılmış, halkımızın bulunduğu her alanda yürütülen faaliyetler var. Bu faaliyetler diplomasi faaliyetleri değil, halk faaliyetleridir. Bizim de diplomasiye yönelik bazı adımlarımız var, ama bunu esas almıyoruz. Esas olan ülkede yürütülen savaştır. Gerilla savaşı başarılı olduğunda, düşmanın bütün oyunları boşa çıkar.

Ülkede savaşa ağırlık veriyoruz. Düşman geçen sene de bizi bitirmek istiyordu. Demirel-İnönü-Güreş üçlüsü de, bizi bu sene bitirmeyi önlerine koymuşlar. Onlara fırsat vermedik ve çalışmalarını geriletmedik. Ülkenin her tarafındaki dağlara yayıldık. Yine Güneyde kaldık. Her yerde çalışmalarımızı

güçlendirdik. Şimdi düşman gittikçe daralıyor. Diplomaside çok daralmış, ülkede de daralmış, askeri yönlerden de, bütün toplumsal yönlerden de sıkıntıdadır. Düşmanın kendisi boğuntuya gelmiş, ama yine de bizi boğmak istiyor.

Bizlerden büyük bir direniş isteniyor. Bu gün, gerçekten de ölüm-kalım günüdür, direniş günüdür. Bundan sonra bu savaşı bir dakika bile bırakmamak gerekir. Bırakırsan gidersin. Bu savaşta başardık mı sonuna kadar Kürdistan'a yol açılıyor. Düşman yenilirse Kürdistan'ın yolu, birliğin yolu açılır. Küçük-büyük parçalar veya Güney-Kuzey fark etmez, önemli olan yollar açılıyor. Bunun üzerinde çalışmalarımız var ve şimdiye kadar da yürüyor. Önümüzdeki dönemde, mücadelemiz daha fazla başarıya ulaştığında kendimizi bir devlete ulaştırabiliriz; küçük-büyük, bir veya birkaç parçada olabilir.

Önemli bir dönemden geçiyoruz. Ortadoğu'da bağımsız ve demokratik bir Kürdistan oluşabilir. Her şeyden önce bizim yolumuzda yürünmelidir. Bu olursa, dışarıdaki Kürtlerin sorunlarının çözümünde diplomasiye sonuna kadar yol açılır.

Yaptığımız bu çağrı, sadece Sovyet Kürtleri için değil, dışarıda bulunan bütün Kürtler içindir. Aynı zamanda ülkedeki Kürtler için de geçerlidir. Birlik olmaları, yaratıcı olmaları ve canla, yürekle kendi yürüyüşlerini devrime bağlamaları için yıllardır çağrı yapıyoruz.

Halkımız kendi içinde birlik olacaktır. Halkımızın, PKK'nin siyaseti ve inancı olmadan bir araya gelmesi mümkün değil. Yürütülen savaş, verilen büyük şahadetler, düşmanı bu kadar sıkıntıya sokuyor; bu durum bile, tek başına halk için bir çağrıdır. **Yürütülen savaş ve verilen şehitler en büyük çağrıdır.** Güçlü olanlar birleşip başı çeksinler, kendilerini önderleştirsınler. Hangi sahada, kim kendini güveniyorsa, "ben bu işi yürüteceğim" desin ve öne atılsın. Önderlik tarzı, Önderlik çağrısı budur.

Herkes bulunduğu yerde, PKK siyaseti üzerinde, halkın ve partinin hizmetinde bir önderlik oluşturabilir. Parti yaşamı ve savaşa bağlılık üzerine, önderliğin nerede ve nasıl yürütülebileceğine ilişkin düşünün, tartışın, sorun sorunlaştırın. Siz de bunu yapabilirsiniz, kendinize güvenin. Halkın istemlerini temsil edin, siz de önderleşirsiniz. Parti yaşamı esastır. Devrime katılım ve silahlı savaşıma inanç esastır. Halkın sevdiği, değer verdiği her şey esastır. Kim bunları temsil ediyorsa, o önderdir. Unutmayın ki, doğuştan önder olunmaz; mücadeleyle ve çalışmalarla olunur.

Bizim yardımlarımız da büyüktür, bundan sonra daha da fazla olur. Halk da birlik olsun. Bugün birlik günüdür. Eski düşmanlıklar, parçalanmışlık kaldırılınsın. Bu kadar zamandır parçalanmış, güvensiz ve yüreksiz kalmışsınız. Sonuna kadar kendinize güvenin. O kadar büyük şehitler var, onların üzerine yemin edin. Günü gününe savaş haberleri yayılıyor, birleşin. Birleşin; tek tek

insanlar hiçbir şey değildir, ama bir araya geldiklerinde güç olurlar. Bunu bütün halkımız biliyor.

Gün birleşme günüdür. Her şeyin ülke devrimi için adandığı gündür. Her şey ülkede yürütülen savaş içindir. Sizin yaşamınız da, bütün halkın geleceği de bu savaştır. Bu ülkenin bağımsızlık ve özgürlüğü de bu halkın savaşa katılımındadır. Dünyadaki bütün halkların varlığı, birleşmelerine bağlıdır. Bir kişi bile ‘benimle ne olur’ demesin. Tam tersine herkes ‘benimle her şey olur’ desin.

Bize bakın; yokluktan kendimizi nasıl yarattık. Önceleri “*Hiçbir şey olmaz*” diyorlardı. Köylüler, işçiler, aydınlar, zenginler ve fakirler “*Bizden hiçbir şey olmaz*” diyorlardı. “*Kürtlerin birleşmesi mümkün değil, adam olmaları mümkün değil, hep başkalarının askerleridir*” diyorlardı. Biz bir şeyi ispatladık; bir Kürt’ün üzerinde dürüstçe durulursa her şey olur. Bizden bir şey çıkmaz değil, bizden her şey çıkar deyin. Benim gibi zayıf biri, yokluktan kendini yaratan biri, böyle bir kuvvet olmuşsa; bu ispatlıyor ki, bütün Kürtler nerede olurlarsa olsunlar, hangi ülkede olurlarsa olsunlar, sonuna kadar kendilerini büyük yaratabilirler. Kendilerini siyasallaştırabilir, askerileştirebilirler. Maddiyata ve silaha kavuşturabilirler. Birleşebilir, daha büyük bir ruh olabilir ve kendilerini önderleştirebilirler.

Ben yukarıdan gelmiş biri değilim. Kendi öz çabamla kendimi eğittim. Benden daha bilinçsiz, daha zavallı ve daha çaresiz kimse yoktu; kendimi eğittim, sabırla bilinç edindim, şimdi her şeye çareyim ve elimden her şey geliyor. Nasıl yaptığımı görüyorsunuz. Siz kendinizi çaresiz bırakmışsınız, halk çaresiz kalmış, tabii ki düşman da size böyle yapar. Kim size ne vermişse almışsınız. Kim bir şeyleri ağzınıza koymuşsa öyle konuşmuşsunuz. Bırakın bunları! Kendiniz için görüş belirtin, kendiniz için soru sorun. Kendiniz için birlik kurun. Bunu yapamayan biri, nasıl ben insanım diyecek? Bunun saygınlığı nerede?

Bakın, bir insan kendi kendini nasıl yüceltiyor ve doğru yola koyuyor? Halk için, parti için ve bir savaş için kendini nasıl kuvvet haline getirdi? Bunları görün ve anlayın. Size verebileceğim en büyük yardım da budur. Onun dışındaki hiçbir şeyle size yardım edemeyiz. Size yapılacak en büyük yardım; doğru esaslar temelinde Kürt kişiliğini yeniden yaratmaktır. İnsan günü gününe yücelir ve düşman ona bir şey yapamaz.

Tarihe bakın, üzerinde yoğunlaşın. Yazılanlar hepinizin gözleri önündedir. Size lazım olan her şeyi içinde bulabilirsiniz. Daha başka ne isteyeceksiniz? ‘Bazı devletler yardım etsin, bazıları yanımıza gelsin’ beklentisinde olmayın. Kendi kendinizi yaratacağız. Eğer kendinizi yeniden yaratmayı bilerseniz, herkes sizin yanınızda olur. Sen kendini dürüst yap, her değere bedelsin. Benim gibi zayıf ve yokluktan kendini yapan biri varsa, herkes kendini yapabilir. Yapamazsa namussuzdur, şerefsizdir, düşmanın yolundadır ve düşkün biridir; eski geri

Kürt'tür. Değer görmek, maddi ve manevi imkan, şeref ve namus isteyen varsa, kendilerini bizim gibi yapacaklar. Ancak bu anlamda yaşamın değerini ve hakkını verirler.

Geri yaşamı kendinize layık görmeyin. Neden bir şeyler yapamıyorsunuz? Eksikliğinizi olduğu için yapamıyorsunuz. Bu halk neden böyle geri kalmış? Kendini dürüstçe düzeltmemiş de ondan. Eksikliği ve çaresini de kendinizde görün. Şimdiye kadar size verilenler, başkalarındı, düşmanındı. Sizi çaresiz bırakmışlar. *“Kürt, sen değersizsin, adam olamazsın, beş para edemezsin”* demişler. Düşman sizi aldatıyordu. Ben de sizin gibi kendimi yalnız ve çaresiz bıraksaydım, kendimi öldürmüş olurum. En büyük kötülüğü, biz kendimize layık görmüşüz. Bundan derhal uzaklaşmalısınız.

Kendinize saygı ve verdiğiniz değer için, kendi gerçeğinize önem vereceksiniz. Kendinizi insan sayıyorsanız, *“Bu dünyanın neresindeyim, hangi döneminde kalmışım, nasıl bir geleceğim var”* diyeceksiniz. İnsanlığın ulaştığı gelişme düzeyinin neresindesiniz? Hangi konuda yoğunlaşıyorsunuz, kim için varsınız? Eskiden kimin için yaşıyordunuz, bugün kimin için yaşıyorsunuz? Kendinize bazı soruları sorun, cevabını da verin. Bilmiyorsanız, kitaplarda yazıyor. Sizin elinize verdiğimiz kitaplarda binlerce cevap var. Kendinize güveniyorsanız bunların üzerinde durun.

Yanımıza geliyorsunuz, *“Yardım istiyoruz”* diyorsunuz. İşte yardımı size verdik. Yardım, para değildir, maddiyat değildir. Çabasız kimseye bir şey verilmez. Yardım beyninin yüceltilmesi, yüreğinin sevinçli kılınması ve imkanlara kavuşturulmanız demektir. Bunu da güçlü veriyoruz. Onun dışında yardım sunmak zarardır, haksızlıktır. ‘Para istiyorum, yemek istiyorum’ dersanız, siz bir zavallısınız. Doğru değil, başka şeylere tenezzül edilmemeli. Bizim söylediğimiz tarzda yardım olur. Ben böyle yapıyorum, zarar mı verdim? Hayır! Belki kendimi zorluyorum ama insanlık yüceliyor.

Siz bir kalıp gibisiniz, içinizde bir şey bırakmamışsınız. Kendinizi güçlendirin. Arkadaşların hepsine, bütün Kürtlerin içine bakın, çürümüşler. Onun için ellerinden büyük işler gelmiyor. Kendilerini çürütmüşler. Şimdi siz burada ne öğreneceksiniz? Bizden ne alacaksınız? Görüş olarak doluyum, beyin olarak doluyum, yürek olarak doluyum. Zayıf kişilikleri kendime yaklaştırmıyorum. Çürümüş bir yaşamı kendime yaklaştırmıyorum. Bütün halk için olmayan bir soruyu sormam. Halkın hizmetinde olmayan bir yaşamı kabul etmem! Yine ilişkiler halk için olmazsa kabul etmem. Her şey halk için, her şey ülke için, her şey insanlık içindir.

Birisi, dostumuz veya arkadaşımız olmak istiyorsa, ancak bu temelde kabul edilir. Böyle yapanlar en büyük cepheleşmeyi oluştururlar. Sizler için her gün ders verelim. Bütün halk için konuşalım, düşünelim. Halk için yaşamınızı böyle

değiştirin. Gezin, araştırın, dünyada bundan başka çıkış yolu yok. Bizim yolumuz şeref yoludur, kendi kendini yarattığın yoldur.

Düşüncenizi ayaklandıracaksınız. Buraya, değerler üzerinde ucuz yatmak için gelmiyorsunuz. Her zaman çalışmak ve yeni fikirler yaratmak için buradasınız. Yüreğiniz, sadece çocuğunuz, kendiniz veya birkaç kuruş paranız için değil, bir halk için olursa iş yapar ve başarabilirsin. Hepinizin okuması, yazması var. Orası olmazsa, başka bir yere gidin. Her zaman söylüyorum; kendinizi ne kadar büyük görüyorsanız gelin, ben sizleri yürütebilirim. Kendinizi bu düşkünlükten kurtarın, yüce olanı görün. Düşman, size düşkünlüğü layık görmüş, bunu kabul etmeyin. Düşmanın sizinle oynamasına izin vermeyin. Hep kendi doğrularınızın üzerinde yürüyün, inatla yürüyün. Bir gün amaçlarınıza ulaşırsınız. Hepimiz bir yerde böyle yapıyoruz. Her yerde yapın; zindanda yapın, dağda yapın, Rusya'da yapın, Amerika'da yapın, Arabistan'da yapın. Bakın, sonunda başaracaksınız.

Ben de, on beş yılı aşkıdır dışarıdayım. Dışarıdan ülkeyi adım adım yaratıyoruz. Halk için doğru olanı söyledik ve yaşamı doğru sürdürdük. Bütün ülke ayağa kalktı. Ülkenin uzağındayım, hatta sizden daha fazla uzağındayım. Ama ülkeyi ayağa kaldırıyorum. Bizim tarzımız budur, bu yaşamdır ve bilincimizdir.

Düşman hepinizden daha fazla bize yüklendi, hatta bütün dünya bize o yolu kapatmak istedi. Ama biz hepsini aştık. Sonuna kadar ülke yolunu, sonuna kadar bağımsızlık ve savaş yolunu yürüttük. Şimdi de yürütülen budur. Dünyada ses veren de, başarılan da budur.

Bu temelde buraya gelişinizi selamlıyorum. Eski Sovyetlerde kalan, yurt dışında bulunan ve ülkedeki halkımızı tekrar selamlıyor ve başarılan diliyorum.

18 Temmuz 1994

Parti, Halkı Kölelikten  zg rl ge Taşıyan Köprüdür

Misafirlere tekrar hoş geldiniz diyelim. Umarım epey Şey  ğrendiler. Bizden de öğrenmek için kendilerini açık hale getiriyorlar. Tabii biz Şunu çok iyi biliyoruz: İnsanlarımız son derece zayıf. Gerçi yaşlısı da  yle, PKK militanı da, PKK dostu da ve bütün olarak halkımız böyle, çok zayıflatılmışsınız. Anlayış düzeyinizin güçlenmesi için bir çok çalışma yürüttük. D ş ncenizin gelişmesi için bu savaşımızın kendisi epey ilerlemeye yol açabilir. Fakat sizin yaşadığımız i sorunlarınız, sosyal ve ekonomik zorluklarınız; sizi düşünce itibarıyla da çok geri bırakıyor. Düşmanın dayatması, sizi adeta ayakta gezen  l ler ve çok zayıf, zavallı kişiler durumunda bırakmış. Bunları nasıl açabilirsiniz?

Cesaret ettiniz buraya geldiniz, bizim atmosferimizi g rd nt z. Belki içinizde hevesler uyandı, biraz arzularınız gelişti. Fakat mutlaka da  mr n z n bundan sonrası için bazı hayırlı işler yapmak isteyeceksiniz. Tabii ki mutlaka yapmalısınız da. Eskiden insanlar yaşlanınca Allah yoluna girerlerdi. *“ mr m z n kalan yıllarını da Allah yolunda, iyilik yolunda, hayrın yolunda harcayalım”* derlerdi. Şimdi Allah yolu da, iyiliğın, hayrın yolu da aslında PKK'nin yoludur.

Geçen yıllar biraz boş geçmiş. Büyük abanızı, enerjinizi, çok az ve zor bela kendinizi yaşatacak bir biçimde kullanmışsınız. Ha siz, ha bütün halk aynı durumu yaşıyor. Kendinizi çok güçsüz bıraktınız ve Şimdi elinizden bir Şeyler gelebilir mi? Acaba  mr n z n bundan sonrasını vatan yolunda, doğruluk ve hak yolunda harcayabilir misiniz? Bu gücünüz var mı? Bunun için insanın bilinçli olması, örgütlü olması, kendi kişiliğini özellikle buna göre hazırlaması gerekir. Bu kadar dağınık düşünce ve fiziki yapınızla tabii ki fazla gelişmeye yol açamazsınız. İnsan ok Şey vermeyi istiyor, fakat alma gücünüz ve kapasiteniz sınırlı.

Yıllardır PKK yapısı üzerinde durmamıza rağmen çok az anlıyorlar ve bunlar çok az yaşama geçiriliyor. Ama yine de insanımıza inanırım, güvenirim ve Şimdiye kadar hiç bıkmadan, usanmadan bütün halkla uğraştım. Hemen herkese,

yediden, yetmişe, kadın-erkek ayrımı yapmadan bir şeyler vermeye çalıştım. Bu, hiç şüphesiz gelişmeye de yol açmıştır. Bu yine de iyi. Halkımızın içinde bulunduğu durumu gördünüz. Gelişinize değer biçiyorum.

Bütün bu işler halk içindir, onun başarısı ve özgürlüğü içindir, bunun dışında bir amacımız olamaz, yani halkın üstünde siyaset, halkın üstünde savaş diye bir derdimiz yok. Fakat sizin de sorunuz gerçekten özgürleşen bir halk yoluna girebilmedir veya özgürleşen bir halkın kendisi olabilmeyi. Sizinle böyle konuşmak istemem, ama gerçekçi de olmak zorundayım. Benim en önemli bir özelliğim; insanlar arasında ayrım yapmadan, onların ciddi olmasını isterim, sözlerine bağlı kalmalarını isterim. Bu işin şakaya gelir yanı yok. Siz, eski toplumsal ölçüler ve anlayışlar içinde yaşamışsınız. Sizde ahbap-çavuş, senli-benli ve köylü anlayışlar oldukça egemen. Siyasi, hele askeri yönünüz fazla gelişmemiştir. Ahbap-çavuşluğu esas alıyorsunuz. Bize yaklaşımı bile, siyasi ve resmi yaklaşımdan ziyade dostluk yaklaşımı biçiminde ele alıyorsunuz.

Dostluk kötü değil, akraba, ahbap-çavuşluk da lanetlenen şeyler değil, ama bunlar geri ilişki biçimleridir. Bunları aşmak gerekir. Yeni ve özgür bir halk olmayı birlikte düşünüp, tartışıp sağlamamız gerekir. Bunu kendimize yakıştırmamız gerekiyor ve buna kesinlikle ihtiyacımız da var. Biz, sizi özgürlük çalışmalarının dışında göremeyiz. Dediğim gibi bu savaş halk savaşıdır. Halkımızın kendisini mutlak yenileme ve özgürleştirme savaşıdır. Hatta siz bile parti çalışmalarını daha da güçlendirmenin yollarını bulmalı ve ona daha güçlü katılmayı kendinizde başlatmalısınız. Varsa yanlış, eksiklik üzerinde durmalıyız. Ben çok büyük bir çaba içine girmeme rağmen, halen kendimi çok şiddetli eleştirilere tabi tutuyorum.

Tamam, en çok eleştirilecek olan parti militanlarıdır, ama halkımızın da öz örgütlenmesini geliştirememesi, bu konuda kendisini son derece dağınık ve sorumsuz düzeyde bırakması affedilemez, kabul edilemez ve hep lanetlenmeye götürür. Yani siz kendinizi dilediğiniz gibi yaşayamazsınız. Sizin yaşam dediğiniz, düşmanın size yakıştırdığı yaşamdır.

Muazzam bir sorumsuzluk deryası altında buraya kadar geldiniz. Size nizam veren, biçim veren bir güç yoktu. Daha doğrusu bunu yapan düşmanın kendisiydi. Aslında düşman askeri gibi, düşmanın işçileri gibi geliştiniz. Bu durumunuzda suçlanacak bir şey de yok, fakat normal görmemek gerekir. Yani halkın uyanabileceğine, hatta her koşul altında önemli işler yapabileceğine güvenmek gerekir. Düşman, nitekim size şunu yakıştırmıştır: *“Kırolar, hiçbir şeyden anlamazlar, süreriz, kullanırız, çalıştırırız. Bizim en iyi askerlerimiz, en iyi işçilerimizdir.”* Tabii biz bunu yerle bir etmek istiyoruz. Bu ölüm fermanından daha ağırdır ve insana hakarettir. Biz, insanı insanların yüz karası yapan bir ölüm

fermanına karşı çıkmak ve bunu yerle bir etmek istiyoruz. Ve kesin doğru olan da budur. Bu yüzden siz fazla gelişemediniz. Yalnız sizler değil, bütün halk böyle.

Şunu da söyleyelim ki; bütün çabalarım rağmen öfkemi sınırlı bile olsa gidermiş değilim. Düşmanla bu kadar uğraşiyor ve savaşıyoruz, bu henüz küçük bir başlangıçtır. Neden? Çünkü, geliştirilen hakaret ve özellikle sizin kendinize yakıştırdığınız çirkinlik katlanılır ve yaşanılır gibi değildir. Ben yedi yaşımdan beri kendimi son derece bağımsız tutmaya özen göstermeme rağmen, halen de affedemiyorum. Neden bu yaşam, niçin bu yaşam, nasıl bir yaşam diye öfkelendikçe öfkeleniyorum. Halbuki büyük çözüm gücüm ve kendimi özgürce yürütme gücüm var, ancak buna rağmen öfkem dinmiş değil. Ama siz kendinize bakın, nelere katlanmışsınız, ne kadar göz yaşı dökmüşsünüz, ne kadar boyun eğmişsiniz, ne kadar el kapılarında yalvarmış, yakarmışsınız ve tabii bu nedenle de özgür düşünceniz, özgür eyleminiz, özgür kişiliğiniz fazla gelişme kaydedememiş.

Özgür bir halk olmak, öyle sanıldığı gibi basit bir mesele değil veya öyle ileride düşünülecek bir mesele de değil. Ekmek-su kadar ve hatta ondan daha öncelikli bir yaşam ihtiyacıdır. Aksi halde siz her türlü laneti, olumsuzluğu kendinize yakıştırmış olursunuz. Unutmayın ki size bir tokat atıldığında, bir küfür sarf edildiğinde isyan edersiniz. Ulusal düzeydeki küfür, hakaret öyle sıradan bir tokat, küfür değildir. Ölümcüldür, en ağır ve yerle bir edici tarzdadır. Tabii bunları bilmek gerekir. Bunları bilmeden siz, zaten birey olarak da kendinizi anlayamaz, nasıl yaşadığının bile farkına varamazsınız.

Bütün devrimciliğimi yaşadığım koşullara duyduğum tepkiye bağlıyorum. Zamanla sizleri ve hatta bu gençleri gördükçe büyük öfke duyuyorum. Çünkü çok geriler ve askerlik nedir, örgütçülük nedir bilmiyorlar. Kendilerini imha ediyorlar, farkında değiller. Tabii binlerce yıldır insanlık nedir, nizam nedir, disiplin nedir bilmiyorlar. Bu duygular yitirilmiş. Çocuk yapılmış ama, fırlatılıp sokaklara doldurulmuş. Tek birisinin bile adı doğru konulmamış, tek bir doğru bile öğretilmemiş. Ben daha on yaşımdan beri buna tepki duyuyorum.

Belki okumuşsunuzdur. Anamın, üzerimde hak-hukuk iddia etmesine karşılık ‘sen ne konuşuyorsun, bir çocuğa karşı senin söyleyecek hiçbir sözün yok’ dedim. Ve bu anlamlı cevabı daha o zaman verdim. ‘Bir çocuğun eğitimidir, sağlığıdır, geleceğidir, bu konularda en ufak bir düşünceniz yok’ dedim. Doğrudur, bu hepimiz için geçerlidir. Sözüm ona çocuklarınızı seversiniz, sayarsınız ama, onların geleceğine ilişkin konularda kocaman bir hiçsiniz. Onun için ağlarsınız, sızlarsınız, neden? Çünkü çaresizsiniz.

Geleceğini iyi kararlaştıranlar, yolu-yöntemi iyi belirleyenler ağlamayı ve yalvarmayı bir yöntem olarak fazla benimsemeyiz. İşlerinin doğru sahibi olurlar. Nitekim, gelişmiş ulusları görüyorsunuz; onlarda hiç ağlama var mı? Son derece

duyarlı uluslardır. Bütün işlerini son derece sağlam araçlara ve örgütlere bağlamışlardır. Ve son derece bilinçlidirler. Onlarda kaderini pamuk ipliğine bağlama var mı? Hiçbir zaman ağlamayı ve yalvarmayı bilmezler. Ama kendimize bakalım ne haldeyiz? Bu Allah'ın yaptığı ayırım değil, bizim kendi kendimize yakıştırdığımız lanetli durumdur. Ben her gün bu gençlerin gelişimi üzerinde bütün gücümle durmama rağmen, doğru yola ve başarı yoluna girme sınırlı. Kendinin herhangi bir alışkanlığına, bir sigara alışkanlığına gösterdiği ilgiyi ve tutkuyu altın gibi bir çalışmayı önüne koysan gösteremiyor. Yeteneği yok, afyonlanmaya alışmış. Bu genci ne yapacaksın? Bela!

Savaşın da bu yönlü zorlukları var. Kime laf anlatacaksın? Kendimi yıpratıyorum, her ay bir kaç ciltlik perspektif veriyorum, yine de yürütemiyorlar. Dağın başında çaresiz kalıp buraya geliyorlar. Hayran hayran mı desem veya aval aval mı desem öylece seyrediyorlar. Halbuki ben savaş sorunlarını tartışmak ve çok önemli karar süreçlerini geliştirmek istiyorum. İşin ayrıntılarına ve günlük taktiğine ilişkin çalışmaları birlikte yapmak istiyorum, ama kapasiteleri yok, ne kadar söylersen söyle aval aval dinliyorlar.

Tabii düşmandır, vurdukça vuruyor. Günlük olarak izliyorsunuz. Düşman Genelkurmayı bile bütün hışımıyla, öfkesiyle ve ekip çalışmasıyla kendince, terörü nasıl dağıttığını ve son darbeyi indirmeye çalıştığını söylüyor. Ama bizimkilere sorarsan, düşmanın kim olduğunu ve nasıl vurmak istediğini dahi bilmiyorlar. Düşmanın gücünü hesaplayabiliyor musunuz? Ve en önemlisi de kendinizi buna göre planlayabiliyor musunuz? Kendi gücünüzü seferber ediyor musunuz? Hayır! Bu gaflettir, tabii ki yetersizliktir. Ve Kürtler tarih boyunca hep vurulmuşlar, daha da kötüsü düşürülmüşlerdir. Bugüne kadar da bir şey kalmamıştır.

Biz bunu devraldık. Bizim savaşımızın anlamı nedir? Bu tarzda yerin dibine batmamak, biraz daha fazla ayakta kalmak, biraz daha savaşın ömrünü uzatmak ve bu arada gelişmelere yol açabilmek. Ama yine görüyorsunuz ki, her şey neredeyse benimle sınırlı. Düşman halen ya sadece bana bağlıyor, ya da *"Böyle bir mücadele yoktur"* diyor. Yani kendi kavgasını bire bir, bir kişi ile sınırlı görüyor. Sizleri halen ciddiye almıyor, aranızdan yetenekli birilerinin çıkabileceğini, iyi bir savaş geliştirebileceğinizi ve hatta kendi kimliğinize sahip çıkabileceğinizi görmek istemiyor. Bu önemli. Neden? Çünkü düşman sizi anlamlı bulmuyor. *"Kendi kimliğine, kendi savaşımına sahip çıkar ve iyi yürütebilirler"* demiyor. Çünkü sizi son derece köleleştirmiş, esir almış ve üzerinizde her türlü uygulamayı yürütecek gücü kendinde görüyor. Kontrol altına alamadığı bir ben kalmışım.

Beni neden kontrol altına alamıyor? Zaten üzerinde duruyorsunuz. Benim de kendime göre savaşımım, öfkem ve intikamım var. Düşmanın kontrolüne

kolay kolay girmeyecek ve ona bütün yeteneklerimle vuracak güçlü tarzım, tempom var. Yani kişilik sahibi olmak biraz da bu demektir. Ama bizimkilere bakın, bindiği dala, kendi bacaklarına ve kollarına vuruyorlar. Örgütlemeyi bilmemek ve uygun taktiklerle savaşımı geliştirmemek ne demektir? Binddiği dala vurmak demektir ve hepsi de böyle yapıyor.

Sorunlarınızı daha kapsamlı önünüze koyup da sizi ürkütmek veya sizi çok daha zavallı durumda bırakıp da çaresiz gibi yansıtmak istemiyorum. Vermek istediğim, sizi biraz daha özgürlük gerçeğine ve savaşımına yakın hale getirmek, onun amacına ve onun duygusuna biraz kavuşturabilmektir. Çünkü yaşam bunsuz olmuyor. Sahte yaşamın, kendini kaybetmiş yaşamın metelik kadar değeri yoktur. Kürt eğer adam olacaksa, bu özgürlük adımına yaklaşmakla bunu sağlayabilir. Keşke yetenekleriniz olsaydı da sizinle iş yapabilseydim, şu işi şöyle geliştirin diyebilseydim. Nitekim bazı arkadaşlara bunu söylemeye çalıştım. Ancak yapamıyorlar. Kendisine ‘al hazırı ye, böyle konuş, böyle yap, böyle çalış’ diyorum, ama yapamıyor. Tabii buna rağmen umudumuzu kesmeyeceğiz, yine de üzerinde özenle durmaya devam edeceğiz.

Şunun için söylüyorum; işler bildiğiniz gibi yürümüyor veya kendi bildiğinizi uygulayarak başaramazsınız ve düşmanınızla başarıyla mücadele edemezsiniz. Bunun bir tarzı, bir temeli ve bir çok önemli nedeni vardır. Bunları yediğiniz ekmek ve içtiğiniz su kadar zorunlu bir ihtiyaç olarak görmelisiniz. Bu kadar gelişmişsiniz, bu soruları kendinize sorup cevaplandırmayı bileceksiniz. Ben belki de hepinizden daha yaşlıyım, ama buna rağmen on beş yaşındaki delikanlının heycanıyla işlerin üzerinde duruyorum.

Çoğu on beş-yirmi yaşında, ama ölü gibiler. Zaten düşman kendi askeri yapmış. Biz de el koymasak hepsi düşman subaylarının karşısında dört dörtlük hazır oldular, düşman böyle alıştırmış. Yani bir kadın nasıl daha on beş yaşında iken mutlak anlamda köleliğe alışır ve bu biçimde evlenirse, bu gençler de Türk ordusu karşısında öyleler. ‘Kendinin askeri ol, çözü’ diyoruz, oysa o yaramazlık yapıyor. Biraz özgürlük veriyorsun, ağzına-gözüne bulaştırıyor. Kendisi için, disiplin düşünemiyor, dil düşünemiyor. Bu konuda yerle bir edilmiş. Bütün bunlar can alıcı sorunlardır. Doğru değilse tartışalım diyorum. Düşmanın bu kadar hakaretine uğrayan, bu kadar tahribatına uğrayan kişi kimdir? Sende birazcık namus varsa, birazcık onur varsa niye böyle duruyorsun, niye örgütlenmiyorsun?

İmkan var, ta Avrupa’dan gelmişsiniz, her gün bana raporlar da geliyor. Merkez, bölge sorumluları şunu söylüyorlar, çok ilginçtir; işte neden kendini örgüte tam veremiyor, olanakları değerlendiremiyor. İsteksiz, ilgisiz, hantal ve doğru üslup takınamıyor kısaca bin bir kusur var. Bunlara şunu söylemek gerekiyor: Kendinizi ne yapacaksınız? Bu kadar kusurlu ve çirkinlikle neye

ulaşabilirsiniz? Kendilerini çok beğeniyorlar ve bize dayanarak yaşayabileceklerini sanıyorlar.

Böyle olmasalar, bizim kim olduğumuzu iyi tanısalar, kendilerini görevlerinin karşısında ve örgüt olayı içerisinde böyle tutabilirler mi? Biz kimiz, neyiz ve neyi kabul ederiz, bunlar bellidir. Yani Önderlik Gerçeği budur, disiplin budur. Adam tepkili, bu soruları kendine soracağına biraz öfkelenmiş, biz onu biraz fedakârlığa çağırıyor, ‘şöyle halk adamı ol, şöyle militan ol’ diyoruz, tepki duyuyor. *“Sen misin bana bunu yaptıran, ben de bildiğimi okuyacağım, canım çıksa da zorlamayacağım kendimi, disipline etmeyeceğim, doğru çalışma tarzıdır, doğru yaşam tarzıdır, buna gelmeyeceğim, fakat yine de PKK’yi paylaşacağım, çünkü PKK bana güç veriyor, beni onure ediyor, ama dilediğim gibi yaşarım”* diyor.

Tabii bu, ordulaşmayı bozmanın en tehlikeli biçimidir. Ve sorumsuzca bunu yapıyorlar. Böyle olmaz, yapmayın, problem çıkarmayın diyeceğiz ama, böyle geri insanların biraz üzerine giderseniz ağlarlar. Genç kızlar gibi duygusallığa kapılırlar. Ben, kadın derken köleleşmeyi kastediyorum, ellerinden ancak bu gelir. Ya kin, ya öfke, ya komplo, ya duygusallık, ağlama-sızlama ve böylece büyük ordu gerçekliğimizi, büyük özgürlük gerçeğimizi bozmak, gelişmesine darbe vurmak, onu laçkalaştırmak isterler.

Çok iyi bilirsiniz günde on beş saat çalışsa ancak karnını doyurabilir. Adam PKK’nin içine gelmiş milyonlarla oynuyor. Milyonları görüp, bitiyor ve *“Yeter”* diyor. Bunlar sizin babanızın malı değil. Bunlar amansız savaş değerleridir. Ve yine kendisini birden bire on bin kişinin başında buluyor. Dağları yaratan benim diye kendisine sevdalanıyor. Bu kitleyi hazırlamak ve bir tane dost edinmek için yıllarca yollarda koştum durdum. Bir inanç ve bir ilişki yaratmak için çok büyük çaba harcadım. Onların ise umurunda değil, *“On bin kişi ne desem alkışlıyor”* diyor.

Şimdi bunlar yanlış ve tehlikeli anlayışlar ama, hemen hepsi bu hastalıklarla dolu dolu yaşıyor. Bana bakın, ben böyle değilim. Üzerinizdeki bu ağır soruna rağmen her zaman tektim. Her zaman söylediğim her şey ve her davranış yerinde olacak. Bütünüyle yirmi-yirmi beş yıldır, bu çizgi dahilindeyim. En ufak bir saptırma görülmedi, sorumluluk dediğin böyledir. Bir halkın önderliğini yapmak, yürütmek biraz böyledir. Bizimkiler, bir sigaradan bile taviz vermiyorlar. En basit şeylerden bile vazgeçmek istemiyorlar. Oysa ben şimdi savaşı nasıl yürütüyorum.

Bir provokatör vardı, Semir, *“Apo sizi sizden alıyor. Gençliğinizi sizden alıyor, görmüyor musunuz”* diyordu. Aslında bununla şunu demek istiyordu; *“Apo sizi TC’den çalmak istiyor.”* Aslında bu çalma değil, sizi size kazanma hareketidir. Evet bir anlamda sizi sizden de alıyorum. Ama köleliğinizi

kaldırıyorum. Gafletiniz var, bütün uyarıcı ve bilinçlendirici çabalarımıza rağmen uyanamıyorsunuz. Ve bilinen taktik hamlelerle sizi saflara katmaya çalışıyoruz. Yani sizi kendinize kazandırma eylemi. Çalma değil, kazandırma eylemi. Buna bile zor bela geliyorsunuz. Başka türlü, çok bilinçli ve kendinizi çok hazırlıklı kılıp katılsaydınız, iyi olurdu. Çok geç uyanıyorsunuz. Yine işler konusunda çok acemisiniz.

Şunu demeye getiriyorum; bütün bunlar gerçek olmasına rağmen, bazılarının kulakları halen duymuyor ve yürekleri sızlamıyor. “*Bize bu işler lüzumsuz, gereksiz*” diyor. Ama senin durumun ortada! Kendini istediğin kadar sat, istediğin kadar sun, alan yok. Biçilen hüküm; her şey senin için ölümcüldür. Şimdi PKK tam da bu noktada devreye giriyor veya benim büyük yanıım tam da bu noktada bu gidişata “dur” diyor. Nitekim zorluklara ben de katlanıyorum. Bütün ömrüm boyunca ister düşmana, ister dostluğa -ki hepsi de dayanılmaz boyuttadır- büyük bir tahammülle ve sabırla katlandım. Niçin? Biraz özgürlük işleri için ve yaşam fırsatını elde etmek için. Yani bir dosta, hatta sizlere bile katlanmam, biraz da işleri yönetmek içindir. Yoksa ne kadar öfkeli olduğumu herkes bilir, dostlar da bunu bilir. Düşman düşmandır, yapacağını yapar, dost da dosttur, ama kendileri zayıftır ve güçleri yok. Siz iyisiniz, hatta savaşılarınız iyidirler, ama yetenekleri yok. İşleri fazla geliştirme güçleri yok. Buna rağmen katlanacağız. Yoksa ben niye bu kadar kendimi harcatacağım? Benim boynumun borcu mudur? Yalnız benim vazifem midir? Hayır! Bu, halkın işidir, herkesin işidir. Herkesin aynı sorumlulukla, aynı duyarlılıkla yaklaşım göstermesi gerekiyor. Kimse bana öğretmedi, emretmedi. Sen illa ulusal işler için şunu şunu yapacaksın demedi. Bu işin teorisini iğneyle kuyu kazar gibi buldum. Yine pratik adımlarını halen bu çabalarımla götürüyorum. Sorumluluk budur.

Tabii insanın kendini bir halktan, bir insanlık gerçeğinden sorumlu hissetmesi bunu gerektirir. Sigaraya, afyonlanmaya alışmışsınız, -alışkanlıklar anlamında söylüyorum- bu alışkanlıklara daldırmışsınız kendinizi, oraya buraya gidip gidip dönüyorsunuz. Ondan sonra da saygı, şeref bekliyorsunuz, mümkün değil. Gafil olmamak lazım. Bir birey olarak, bir halk olarak, bir örgüt olarak kendi gerçeğini kavradığın oranda sana ilgi gösteririz, kimliğine sahip çıktığın oranda senin hatırın ve kıymetin olur.

Tabii görüyorsunuz, size son derece çarpıcı gerçeklerle karşılık vermeye çalışıyorum. Gidip halkı gördünüz, belki sizde biraz yeni duygular ve düşünceler uyandı. Ve aslında bu da bir cevap oluyor. Siz belki bizden oldukça ahbap-çavuşluk beklediniz. Bizde bu da vardır, ama daha fazlasını göstermek zorundayız. Yine dostlara yüksek ilgi ve bağlılıklar devam etmeli, ama bence işleri daha da ilerletmek gerekiyor. Yani şuna öfkeliyiz; “*Kendimizi geliştiremeyiz, eğitemeyiz*” diyorsunuz, geldiğiniz yer hakkında hep şikayet

yapıyorsunuz. Gerekmez, çözüm gücünü kendinizde bulmalısınız artık. Önünüzdeki işler küçük işlerdir. Yani bana göre hiç şikayet etmeden, sağa-sola başvurmadan küçük bir grup bile o işlerin üstesinden gelebilir. Eğer bizden bir şeyler almışsanız yeter de artar bile. Ve ben bir şeyler vermeye hazırım.

Tekrar söyleyeyim; mücadele içinde olan birisiyim. Mücadeleye ilgi duyuyorsanız, varsa bir sorunuz açın, karşınızdayım. Son derece halktan ve sizden birisi gibi bu işlerin üzerindeyim. Tartışyorum, gereken neyse onu karşılamaya varım. Ama karşımdakinden de ciddiyet isterim. Kesinlikle lafazanlık istemiyorum, kesinlikle sözüyle oynayan kişiler olmanızı istemiyorum. Yapabileceğiniz kadar tartışın, söz verin. Kesinlikle böyle insanlar olmaya özen gösterin. Ben böyle hatır, gönül için de iş yapmam. Dediğim gibi kimse bana böyle buyruk vermedi. İnsanlık onuru ve özgürlük ihtiyacı için yaptım. Böyle yaşamak istediğim için yaptım. Sizin buna benden daha fazla ihtiyacınız var. Bu böyledir, değilse tartışabilirsiniz, yanlışsa, eksigi varsa ortaya koyun. Bu, benim sülalemin hatırı için yapılmıyor. Bütün halkın özgürlük ihtiyacı için, bunun mutlak gereksinimi için yapıyorum.

Bir de anlayacaksınız. Anlamayı hiç olmazsa bundan sonra kesinlikle becermelisiniz. Varsa büyük zorluklarınız, her koşul altında yine katlanmaya hazırım. Kaldı ki çok şey de sunduk. Sizden istenilen sınırlı bir çalışma, özgürlüğünüze sınırsız bir katılımdır. Utandırmayacak bir çabanın sahibi olmanızdır. Alay edilmekten, olumsuz değerlendirilmekten sizi kurtaracak kadar özgür bir çabaya güc getirmenizdir. Ve bu da dediğimiz gibi, yediğiniz ekmek, içtiğiniz su kadar size gereklidir. Değilse tartışalım. Ve bu çalışmalarımıza oldukça anlam verin. Size böyle bir imkan, böyle bir zaman sürecinde verildi. Özgürleşen halkı ve özgürlük savaşçılarının nasıl geliştiğini gördünüz. Bu anlamlıdır tabii. Ve şanslısınız aynı zamanda, bütün halkımız şanslıdır denilebilir. Çünkü en kötü ölüm, düşmana hizmet eden yolun ölümüdür.

Ben -halen hatırlıyorum- ‘böyle bir ölümüm olsaydı’ diyordum. Bunu “*Şöyle ülkesi için savaştı, şöyle soylu amaçları için savaştı, öldü*” desinler diye istiyordum. Onun için bu çok önemlidir. Böyle bir ölümü kucaklamak bile, bu sahte, bu kirli yaşamdan bin kat daha değerlidir ve bu da en büyük nimettir. Bunları bilmek lazım. Ben bunların dökümünü yapabilirim. Ama dediğim gibi karşımda öyle fazla güçlü, anlamlı çalışan yok. Yıllardır üzerinde durduğum adamlarımızın hepsi şimdi yatalak, bir kocakarıdan beterler. Söz, eylem, talimat, ordu ve yaşamdan ne haber diyorum, utanmadan, sıkılmadan konuşuyor. Kendinizi hazırlayın, yirmi yaşındaki delikanlılarsınız, ama benim gibi sağlam ayakta durmayı beceremiyorsunuz. Halbuki sizleri yaşatmaya çalıştık. Mutlaka çok dürüst, çok özlü evlatlar olmalısınız. Bundan sonra bilinçlenebilirsiniz.

Düşman Genelkurmayı bile kendi günlük taktiklerini benim konuşmalarından çıkartıyor. Adam demir gibidir, ama bütün o taktikleri bizi okuyarak buluyor. Kocakarısı da, şunu da, bunu da bizi izleyerek bilinçleniyorlar. Bu düşünceler ve bu kişiliği geliştirme çabaları sizin içindir. Bunları yapamazsanız, yerin dibine girin. Ne diye yaşamaya çalışıyor, ne diye laflıyorsun, buna gerek var mı? Kendini bu kadar kötü bırakanın yaşamaya hakkı var mı? Bir düşman kadar kendi gerçeğine ilgisi yoksa ve üzerinde durmuyorsa bu en büyük alçaklıktır, ahlaksızlıktır. Bunları bileceksiniz, *“Kendimizi yetiştiremiyoruz, eğitemiyoruz, şuram bu kadar kusurlu, buram bu kadar geri”* diyorsunuz, o zaman siz ne güne duruyorsunuz? Bir sigaradan vazgeçebiliyor musunuz? Basit bir alışkanlığımızdan bile vazgeçebiliyor musunuz? Hayır diyorsanız, o zaman bu işlerden de vazgeçmeyin.

Bunlar önemli aslında, gittiğiniz yerlerde kıyamet koparmalısınız. Ve o iş diye bellediğiniz şeyler el yordamıyla götürülür, yapılır. Aslında dediğim gibi sizinle daha da tartışabilirim. Neden kendinizi bu halde bırakıyorsunuz? Halbuki bu savaşçılarla her gün uğraşıyorum, o zaman neden bu durumdasınız? Neden kendinizi bu kadar kötü bir durumda tuttunuz, hiç mi kendinize soru sormadınız, kendinizi nasıl insan yapacağınıza dair, bir ülke sahipliği, bir halk sahipliği, kişilik sahipliğini yapmak için hiç mi ilgi duymadınız? Düşman ufacık bir zil sesini çıkartsa, bir damla su akıtır mı, akıtmaz mı diye binlerce koşturursunuz. Ama altın gibi ülkeniz var, enerjinizi birleştirirseniz cenneti kurabilirsiniz. Bunun fakında bile değilsiniz. Çok kötü bir durumdasınız, bunları aşmak gerekir.

Benim sizi karşılamam bu gerçekler temelindedir. Siz saygılı, sevgili dostlar karşısında söyleyeceklerim biraz böyle. İnşallah şimdi biraz gelişme umudunuz vardır. Bazı gerçekleri gördünüz, herhalde akıllanma yoluna daha fazla gireceksiniz. Kendinizi, özgürleşen ve savaşan halk gerçeğine, onun bilinçlenmesine, örgütlenmesine, siyasi ve askeri ordulaşmasına adımlar atabilecek duruma getiriyor veya en azından bir başarı çizgisini çizme gereğini duyuyorsunuz. Bunun yanında bir çok özlü düşünceleriniz de şüphesiz gelişmiştir. İsrarla buraya gelmek istediniz, hatta burada biraz şeref kazanmak istediniz. Biz de, kapımızı hemen sizlere açtık. Diğer güçler gibi değiliz. Sizi de, rahatlıkla halk ordulaşmamızın yoluna girebilirler diye kabul ettik. Ve hatta sizden umutluyuz, iyi bir savaşan olarak çıkarabilirsiniz. Bu çok kısa sürede de olsa, bunu sağlatabiliriz. Yeter ki kendinizi hızla gözden geçirmeye, sorgulamaya ve bazı temel kararları, temel adımları atmaya hazır hissedin.

Benim Durumum; Gerçekleşen ve Özgür Kimlikli Bir Halk Olayıdır

Yine söyleyeyim; bu işler öyle gelip geçici, çok uzağınızda olan işler değil. Bütün işler özünde sizin işlerinizdir ve partiden daha önce sizin işlerinizdir. Parti bir araçtır, parti bir köprüdür. Halkı, üzerinde bir yerden diğer bir yere taşımak için, kölelikten özgürlüğe taşımak içindir. Bundan sonra parti biter. Dolayısıyla uzağınızda, çok tali işler olarak görmemelisiniz. Benim bile varlığım halk içindir. Yani bugün biraz değerim varsa, halk için bir şeyler yaptığım içindir. Benim gibi birisi nasıl bu kadar etkin olabilir? Halk adına doğru işler yaptığı, doğru yolu ve doğru çalışma tarzını esas aldığı için şimdi etkilidir. Yani halkın hizmetinde bir araç olduğu için, iyi bir köprü teşkil ettiği için güçlüdür. Yeterli ilgiyi görüyor, dolayısıyla kendisini büyütüyor. Şimdi halkı temsil ediyor.

Eğer bugün bu halk beni bu kadar tutuyorsa veya ben en az bir halk kadar etkiliysem bunun sebebi şu: Halk zayıf, örgütsüz ve düşüncesiz ama, ben kendimi çok örgütlü, bilinçli ve bir halkı tam da kendi kişiliğinde güçlendirecek kadar güçlendirdim. Benim varlığım işte budur. Bana gökten yardım yağdıran yok. Arkamda herhangi bir devlet de yok. Tüm gücüm ve yetkinliğim halkı temsil ettiğim, halkı örgütlü ve bir halkla da kendimi güçlü tuttuğum içindir. **Yarın bu gücün tümünü halka vereceğiz, zaten kendimi en yetkin halk haline getirmeyi, bir halkı güçlendirmek için yapıyorum.** Kendimi güçlendirmesem veya kendimi son derece bilinç, köprü ve örgüt çarkı haline getiremezsem, tabii bir halkı da bu temelde bilinçlendirip, örgütlendiremeyiz.

Zayıf bir adam zayıflık yansıtır. Örgütsüz bir adam örgütsüzlük yansıtır. Çaresiz bir adam çaresizliği üretir ve yayar. Ama güçlü adam gücü yayar. Bilinçli adam bilinçlendirir. Bu yüzden böyleyiz. Tutarlılık budur. Kendimi güçlendirmem, tamamen bu halkı güçlendirmek içindir. Nitekim bu, sözle de, eylemle de kanıtlanmıştır. **Güçlenen ben, güçlenen halktır.** Kendini kanıtlayan ve kendini kimlik sahibi yapan ben, kendini kanıtlayan ülkedir, halktır. Ve bu konuda da tutarlılık olacak. Böyle laf söyleyip, işi yapmama olmaz. İddian kadar işin, işin kadar gerçekleşme olacak. Ve bütün bunları da ayarlayıp biraz da işi dosta ve düşmana gösterdiğim için; kendimi işleri biraz yaptım diye bağışlayabiliyorum, kabul edebiliyorum. Bunun dışında mümkün değil.

Görüyorsunuz, Önderlik tanımını doğru yapmak ve doğru değerlendirmek zorundasınız. Ne göktedir, ne de -çok anladığımız gibi- sülale, aşiret başkanıdır veya diğer siyasi önderlikler gibi değildir. Aslında değişik bir biçimde kendini geliştiren ve örgütlendiren bir halk olayıdır. Ama çok yüce, çok üretken, çok işini bilen bir halk olayı veya çok yeni, çok işini bilmez, başkaları için olan bir halkın gerçeğine veya kimliksizliğine, kişiliksizliğine karşı tepkidir. Önderlik, kendisi için olan, kendisi için çalışan ve bunu öncelikle kendisinde başlatan ve giderek bu çelişkiyi halk lehine çözen kişi demektir. Biraz öyle olmaya çalışıyoruz. Bunu belirtmem gerekli. Diğer bütün tanımlamalar, değerlendirmeler yanlış.

Benim adıma kimi ağa gibi, kimi bey, paşa gibi hareket ediyor, ama öyle olamaz, tam tersine ben bunlarla savaşıyorum. Benim durumum gerçekleşen ve özgür kimlikli bir halk olayıdır. Bizim adımıza hareket edenler bütünüyle böyle davranmak zorundalar. Böyle olmadılar mı, bizden degillerdir. O bir hırsız, o bir ajan, -objektif veya subjektif olur- o bir haindir. Bizi bizden çalmak istiyor, gücümüzü ve ülkemizi kötü kullanmak istiyor. Tabii bunların da amansızca peşindeyiz. Bizim ne olduğumuz, ne yaptığımız ve nasıl yaptığımız bellidir, gözlerinizin önündedir. Size bunları açıkça da söylüyorum. Görmedik, duymadık demeyin. Ve iki de bir de bana mektup yazıp cevap istemeyin. Bunlar bütün sorunlara cevaptır. Gördüğünüz gibi ve ortaya konulduğu gibidir. Ben de gördüğünüz gibiyim.

Bu kadar hizmet, bu kadar çözüm, bu kadar çare açıktır. Gücüm bu kadarına elveriyor veya elvermediği daha ne kalmıştır. Siz de, biraz bunu yapmayı becerseydiniz başarırdınız. Başarılanlara biraz saygılı olalım. Başarılı kişiliğe, başarılı çalışmaya, başarılı tempoya, başarılı üsluba saygılı olalım ve mümkünse onunla biraz kendimizi geliştirelim. Çözüm geliştiriyor ve kendinizi yetiştiriyorsunuz, şimdi bu temelde biraz doğru yetiştirin. Her zaman söylediğim gibi, gücünüz sağa-sola yetmiyorsa kendinize yetsin. Ben gücümü öncelikle kendime karşı kullandım, kendimi iyi yetiştirdim ve daha sonra gücüm herkese yeterli olmaya başladı. Ve bu önemlidir. Önce bakarım, bunlarla bu kadar konuşuyorum ama gücüm yetmiyorsa, neden yetmiyor diye kendime yüklenirim. Sende eksiklikler var derim ve orada kendimi güçlendiririm, gelirim bir kez daha yüklenirim ve hep üste çıkarım. Sizin de kendinizi böyle güçlendirmeye ihtiyacınız var. Yani halkın hizmetindeki adam kendini böyle yetiştirir, böyle büyütür ve böyle egemen kılar, kendini halk adamı yapar.

Umarım bir şeyler anlıyorsunuz. Sizlerin şahsında halkımızla 15 Ağustos Atılımı'nın da onuncu yılını tamamlıyoruz. Bu önemli bir savaş sürecidir ve bunu güçlü tamamlamak istiyoruz. Zaten bunun doğru ifadesi içerisindeyiz. Ve bir on yıl savaşı yaşamak öyle bildiğiniz gibi değil, tarihimizde ilk defa gerçekleşen çok ilginç, ilginç olduğu kadar çok anlamlıdır. Ve denilebilir ki; ilk ve son özgürlük adımıdır. İlk defa böyle bir özgürlük adımı atıldı. Başarırsa nihai başarıdır, başarılmazsa da bu son olur. Bu, iki kere iki dört eder gibi bir gerçektir. Bu savaşım yılını derslerle dolu karşılıyoruz veya bu on yıllık savaşımın bizde gerçekleştirdiği kişilikle bugün karşınızdayız. Bu konuşmayı da bu temelde yapıyoruz. Dersleri hayli çok olan, çözüm yolu çok olan on yıllık bir süreçtir. Tarihimizde ilk defa gerçekleşen bir savaşım sürecidir. Bu halkı hiç kimse bu kadar genişlikte, derinlikte savaştıramadığı gibi, en çok 'benim' diyenler bir kaç günlük bir isyan düzenlediler ve geriye, daha da kötüye ve bitirişe göturdüler.

Bizse bunu, tam tersine en kötü, en bitiriş koşullarında aldık, halen büyük üretkenlikle bu savaşı götürüyoruz.

Halk hizmetindeki önderlik, halk hizmetindeki parti adına yürütülen faaliyetleri geldiniz, gördünüz. Garip duygular veya yeni gelişmiş düşünceler içinde olabilirsiniz. Kafanızda bir çok soru uyanmıştır ve belki cevabı da şimdiden bulunuyordur. Sizi böyle karşılayabiliriz. Sizi veya tüm halkımızı bu 15 Ağustos Atılımı dolayısıyla da böyle değerlendirmeye çalışıyoruz. Bütün Parti'yi de, bütün ARGK'yi de böyle değerlendirmeye çalışıyoruz. Düşmanı istediğimiz gibi vurmasak da, henüz boyun eğilmiş değil veya onun acımasız iradesi sonuca gitmiş de değildir. Düşmanın Genelkurmayı her ne kadar acımasızsa ve kesin bitirmek istiyorsa da biz, ona başarı şansını vermedik. Bu da bizim açımızdan son derece önemli.

O, mutlaka başarmak, geçen yaz bizi bitirmek istiyordu. Sonra da güzün olmadı kışın, bilemedin bu baharda, Mart'ta dedi, daha sonra işte bu yaz da bitirmek istiyordu. Bu şansı onlara vermemek bizim açımızdan çok önemliydi ve bunu kısmen de başardık diyebiliriz. Ama tam istediğimiz gibi vurmaktan uzağız. Lanetli bir tarihin sayfaları altında kalıp gitmememiz için de, şu andaki durumumuz çok önemli. Hatta bu çalışmalarını bu haliyle bile götürmemiz, sizleri böyle karşılamamız yine çok önemli. Ve tarihe bakmayı bilmeniz lazım. İmha tarihi, ihanet tarihi ve düşmüşlük tarihine bakmanız gerekir.

Bunu biraz anlarsanız bu gündeki durumu, bugün böyle düşmanın karşısında konuşmanın, düşmanıyla böyle savaşmanın ne kadar büyük bir olay olduğunu rahatlıkla değerlendirip, tespit edersiniz. Ve kendinizi de çok mutlu, öfkeli ve intikamcı kılabilirsiniz. Ben bunun nedenlerini çok yönlü olarak yine anlatacağım. Bin defa anlattım, gerekirse bin defa daha anlatırım. Ben, öyle sandığınız gibi bir adam değilim. İşimi bilirim, bildiğim kadar da inadım var. Ve sen de bunun içindesin.

Bundan sonra kendinize özgü yaşam yok. Halk olarak bütün yaşam devrimci çizginin denetimi altına alınmış ve gittikçe hükmünü yürütecektir. Buna tepki duymaya, bununla yetersiz uğraşmaya gerek yok, büyük özgürlük hamlesini güçlü karşılayın, güçlü katılım ve elinizden geldiği kadar sağlam bir savaşçısı olun. Biz kimsenin sırtına kaldıramayacağı yükü yüklemiyoruz. Ama herkesin de yapabileceği bir iş vardır. Hepinizi bu işi görmeye ve gereklerini yerine getirmeye çağırıyorum. Bunu yapacaksınız, bunun şakası yok, bunun ucuz tartışması da yok, iş iştir gerekleri yerine getirilecektir. Yani düşmanın size yakıştırdığı ad, sizi içine sürüklediği kargaşa ve laçkalık bitsin. Bu kadar özüne, insanlığa ters, kimliğine ve cinsiyetine ters yaşam bitsin.

Daha fazla kendiniz için olan, halkımız ve ülkemiz için olan ve dolayısıyla insanlık için olan yaşam, layığımız olsun. Bizi bu teskin edebilir, rahatlatabilir.

Bunun dışında hiçbir yaşam, hiçbir para, pul, hiçbir çıkar asla bizi tatmin edemez ve elimizin tersiyle de itmeliyiz. Biz böyle yaptık ve gördüğümüz gibi de bu gerçekliğe ulaştık. Ve yine böyleyiz, yani başka türlü değerlendirilmem ve kullanılmam mümkün değil. Bağlı olmaya geliyorsunuz, Önderlik kimdir, nedir diye soruyorsunuz, selam vermeye çalışıyorsunuz. Ben buyum işte. **Önderlik, sizden daha fazla size yakın, sizden daha fazla sizi yürüten güçtür.** Bugün farkında olmazsanız, yarın veya mezarda farkına varırsınız. Önderlik deyip geçmemek gerekiyor. Akıllı olun, iyi anlayın ve zamanında karşılık verin, bu sizin çıkarınızadır ve kişiliğinizin zaferi olur.

Görüyorsunuz biz halk gerçekliğimize karşı etkili, tepkili ve eleştirisel olmaya çalışıyoruz, bu gerekli. Bunun yanında doğru yolu çok net olarak çizmeye çalışıyoruz. Zaten katılmışsınız, bizim istediğimiz bundan sonrasının kesin zaferini, sağlam tarzını yakalamanızdır. Bu zafer mümkündür. İlk ve son defa bu bir zafer imkanındır. Onu elden bırakmamaya büyük özen gösterin. Bunun için her şeyimizi ortaya koyalım, kesin başarıdan başka hiçbir şeye fırsat vermeyelim. Ve bütün bunlara benden daha fazla sizin ihtiyacınız vardır. Belki şimdiye kadar istediğiniz gibi katılamadınız, kendinizi yargılayamadınız ama, bundan sonra da bu başarı şansınız var. Onu mutlaka müthiş bir şekilde ve asla tarihte yapıla gelmediği gibi yapacak ve sizden her şeyin çalınıp çırpılmasına da bundan sonra dur diyeceksiniz. Bundan sonra kendimiz için düşünürüz, çalışırız, var ederiz, koruruz, geliştiririz ve biliriz.

(...)

Bütün bunlar önemli, umarım bunlarla kendinizi yeniden büyütmeye çalışırsınız. Kalan ömrünüzün bu dönemini, bu büyük doğruların hizmetine verebilirsiniz ve vermek için de büyük çaba gösterin. Düşünün ki, kimse emretmiyor, herkes kendi tutkularıyla, kendilerini bu işe veriyor. Zaten üstün emir ve dayatma oldu mu, orada bürokrasi ve ağalık olur. O yok, tamamen özgürlük var. Özgürlük bu anlamda en büyük otorite ve en büyük emreden kuvvettir. Sizde özgürlük tutkusu oldu mu duramazsınız, dünya birleşse sizi durduramaz. Bizi durdurabildi mi? Ama sömürgeci ve işbirlikçi egemenlik içine girdin mi, gücün ne olursa olsun bitersin. Bunun etkisini yaşayan kadromuz, militanımız kesin başaramıyor ve bela oluyor, ama birisi özgürlük yoluna girdiğinde ve bunun yöntemini tutturduğunda kimse onu tutamaz. Mesela ben tekim ve kesinlikle hiç kimse beni durduramıyor.

Bu partililer beni öyle taşıma, yürütme ve savaştırma hareketi değil, kusurlarıyla ve zayıflıklarıyla beni durdurma hareketidir. Biz şunu da kanıtladık; önemli bir kısmı kontra hareketi gibi çalışıyor, ama tek olmama rağmen şu anda korkunç güçlüyüm. Zaten geçenlerde Doğan Güreş, “*Bu işler, APO'nun işleri olamaz*” dedi. Aslında tepeden tırnağa benim işim, nefes nefese herkesi böyle

görüyorum, ama o hafızasına sığdıramıyor. Adam haklı, böyle bir olayın olmaması gerekiyor, ama onun anlamadığı sırlar ve anlamadığı bir ruh vardır, anlamadığı dünya var, kişilik var ve bunlar iş yaptırır, bunu anlamanızı istiyoruz veya bunu böyle anlar ve özgürlükçü olursanız, hiç kimse sizi durduramaz ve sizden de epey önder kişilik çıkabilir.

Sabırlı olun ve düşünün, ben öyle bildiğiniz gibi bir hareket değilim, düşünce ve duyum gücü çok yüksek, planlama gücü çok olan, ölçme-biçme yönü ağır basan bir yürüyüş tarzım var. Üslubu, tarzı ve temposu çok yerinde olan bir yürüyüş tarzım var. Siz de böyle oldunuz mu öndersiniz, hatta ulusal düzeyde bile sürükleyici olabilirsiniz, kendinizi her çevreye sığdırabilirsiniz. Böyle olmak çaba istiyor, bizi kavramayı gerekli kılıyor, bu anlamda ben size yardımcı olabilirim veya beni anlamanız, yaşamanız size büyük bir yardımdır. Yardım almaya geliyorsun veya halkımız yardım istiyor, ona en büyük katkı kendinizi böyle yaratmaktır ve böyle sunmaktır. Nitekim bunun büyük bir yardım olduğu da ortaya çıktı.

Eskiden halk, *“Hangi dünya devletleri bize yardımcı olur”* diyordu. Eğer bütün dünya devletleri yardımcı olsaydı bu hareket böyle doğmaz ve bu halk böyle yaratılmazdı. En büyük yardım, insanın kendini yetiştirip sunmasıdır. Bunu kendi gözlerinizle gördünüz. Kendiniz de böyle yapın, bu kendinize de ve halkımızın kendisine de en büyük yardımdır ve hatta insanlık bile bu yardımdan nasibini alır.

Temelde bir halkı kendi içinde özgürce üretmeye çalışırken, onları yaşadım. Demin söylediğime geldim, kendilerini bulmaya, kendileriyle tanışmaya çalışıyorlar ve kesinlikle çok amansız bir Önderlik bağıllığı var. Önderliği çok görmek isterler, aslında orada kendilerini görmek istiyorlar veya benim şahsımda kendilerinin kazanılmış gerçeğine kavuşmak istiyorlar. O konu da tabii anlamlıdır. Yitirilmiş kişilikler, yitirilmiş bir yaşamın kazanılma sahasını bizde görmek istiyorlar, bu doğrudur. Biz de tanışmayı şöyle yapacağız; kendini gör, kendini geliştir, kendini büyüt, bu sizin için de geçerlidir. Görme resimlerde de olabilir, filmlerde de.

Beni şu anda da belki bir resim gibi görebiliyorsunuz, belki bir film gibi, fark etmez. Ben sizi hiç görmeyebilirdim de. Ama görüp de etkilerim, görmeden de etkilerim ve kuşatırım. Görmeyi şu temelde sağlama sağlayacağım; bazı temel amaçlarımız var, işte ülkeden, halkın gerçekliğinden bahsettiniz, mutlak onu çalıştırır, mücadelenin hizmetine sokarım, ona yol aldırırım ama onu birebir tanımam. Seni kesinlikle bir vatanseverlik yoluna, halkın gerçeğini şu veya bu düzeyde tanımış biri haline getirirsem bu bir tanışma olur ve bunun bir anlamı vardır. Bunun dışında tanışmanın fazla bir anlamı yok. Kim olursan ol, nereden

gelmiş olursan ol, yine de gel. Tanışmak, sağlam ilkeler gerçeğimizin can alıcı kısımlarıyla olmalı.

En Güzel Dil, Halkla Konuşan Dildir

Şu anda düşmanı takibe aldım. Benden ürüyor, “*Suçumu ortaya çıkardı*” diyor. Benden nasıl intikam alacak diye düşünüyor. Hakkıdır, çünkü büyük suçu var. Özal şunu diyordu: “*Bilseydik bir şeyle tatmin olurlar verirdik, ancak elimizi uzatsak gövdemizi kaparlar.*” Biraz işler o noktaya gelmiş. Bu sizler için de geçerli. Bir şeyler gördünüz, ama sonu nasıl gelecek? Mutlaka çalışma gereği var. Mezarda da olsa, insan ölümle de kurtulamaz. Zaten ölüm bir kurtuluş değil, önemli olan yaşarken başarmaktır. Tabii kontrol altındasınız. Kontrol nedir? İşte o halktır. Kontrol nedir? Bu büyüyen Partidir. Kontrol nedir? Bu büyük savaştır. Nereye kaçacaksın? Kaçtınız veya Avrupa’ya, Avustralya’ya götürüldünüz, tekrar nasıl geldiniz, nasıl bağlandınız? Büyük zincirle bağlandığımız söyleniyor. İsteseniz de kaçamazsınız, mümkün değil, bundan sonra bu işlere kendinizi vermek zorundasınız. Bu her yönüyle böyle, insani kural-kaidesiyle böyledir.

Bundan çıkarılması gereken sonuç: Tabii tanışmak iyi bir şeydir, ama en önemlisi bir ömür boyu yaşama geçirmektir. Bunu yaşamın kendisi haline getirmektir, emektir ve çabadır. Ben de, dakikası dakikasına böyleyim. Halk bunu bildiği için “*Ben de veririm. Oğlumu-kızımı, malıma-mülkümü al. Acaba yine beni affeder misin*” diyor, yok diyorum. Vermekle kurtulamazsın. Kaldı ki o kız senin değil, mal-mülk de senin değil, sen belki de bir hırsızsın. “*Şehitler bizimdir*” diyorlar, sizin öyle şehitleriniz yok, PKK’nin şehitlerine sahiplik yapmayın. Önderlik şahsında Partinin şehitleridir diyorum. Ve bütün bunları da kabul edip, “*Doğrudur*” diyorlar. Tabii bunlar sizin için de geçerli, bu kadar doğruların etkisi altında herhalde farklı yaşayacaksınız. Eskisi gibi olamaz artık.

Kaldı ki bu görkemli bir yoldur, özgür bir irade yürüyüşüdür. Halkta bunu gördünüz. Angaryaya koşturan yok, angaryaya koştursaydık, öyle emek sarf etmez ve katılım göstermezlerdi. Bunu özgür katılım olduğu için yapıyorlar. Onun imkanını biz açtık. Şimdi kimse bunun önünü tutamıyor. Hükümet dediniz, hükümet engellemek istese de uygulamaz, sorun olur. Onun için bırakıyor, “*En iyisi dostça gitsinler*” diyor. Avrupa’da da öyle oldu, Almanya’yı da biz bu duruma getirdik aslında. Yasaklama koydu ve ardından şimdi “*En iyisi böyle gitmeleridir. Yasaklamalarla bu iş olmaz*” diyor. Yarın TC’de bunu diyecek. Yeter ki sen ısrarlı ol ve katı yürüyüşünü sağlam esaslar dahilinde götür.

Ben biraz yürüttüm. Gördünüz, biraz koordineli yürütüyorum. Sonuç ne kadar çarpıcıdır! Bazıları, “*Ya biz nasıl edelim, gücümüz var mı, destekleyenimiz*

var mı” diyor. Oysa en büyük güç siz kendinizsiniz, kendinizi doğru katın. İşte büyük gücü görüyorsunuz. Ne istiyorsan hepsi var, güç ve zenginlik adına hepsi var. Ben bunu buradayken yaptım, sen halkın içindesin niye yapmıyorsun? *“Ağzım bozuk, bilmem nerem eğik”* diyorsun. Bunu düzeltecek ve doğru katacaksın, o zaman her şeyi kazanırsın. Bu sanırım oldukça kanıtlanmış bir durum.

Görüyorsunuz dostlarla karşılaşmak çok önemlidir. Onların gördüğü gerçeklikler çok önemli. Bizim vermemiz gerekenler çok önemli. Önemli bir kesiminiz kendinizi Parti’nin kadroları, militanları olarak görürsünüz, ama halkın karşısında nasıl davranabileceğinizi ve nasıl yaklaşmanız gerektiğini iyi bilemiyorsunuz.

Ben tüm halkı, yediden yetmişe kadar, kim gelirse gelsin kabul ederim. Aynı duyarlılık ve aynı tutarlılıkla bir cevap veririm. Zayıf ve çaresiz olabilirler, ama güç verebilirsiniz. Kaldı ki sizin göreviniz doğru yaklaşımdır. Yoksa, *“Zayıftır, ne söylersem kabul ettiririm, neyi dayatırsam götürürüm”* dersiniz bu kabul edilmez. Ben de çok rahat *“Boş geldin, boş gidebilirsin”* diyebilirdim. Ama tam tersine insanın gerçeğini dile getirmem ve kesin saygılı olmam gerekir. Büyük bir ciddiyetle yönelip, gerçeklerin üzerinde durmam lazım ve öyle yapmaya çalıştım.

Biz partiyle halka ulaşmaya çalıştık. Parti, kesinlikle bir araç. Halk tam özgürleşince, parti parti olmaktan çıkar, parti halk olur, kesinlikle halkın dışında, halka rağmen herhangi bir parti veya bir önderlik hareketimiz söz konusu olamaz. Özellikle yanlış önderlik anlayışınızı, sanırım biraz burada çözmeye çalıştım. Bunları kadrolar itibarıyla, Parti ve Önderlik adına hareket edenler için söylüyorum. İşte gördüğünüz gibi bir önderlik, halkla böyle diyalog, temas ve ilişki halindedir, halk için araçtır. Kendileri duygu ve düşüncelerini dile getirdiler. Ve anlaşılın özgürlük, önderliğe bir kuvvettir ve her şeye gücü yeterlidir. Şimdi bunu siz de gözlemlerinizle gördünüz ve göreceksiniz. *“Anlamadık, kendimizi şöyle ağa gibi dayattık, jandarma gibi dayattık”* demeyi bırakacaksınız.

En güzel dil, halkla konuşan dildir. En güzel bağ, halkla kurulan bağıdır. Ve hepsi de mümkündür. Ben, yıllardır halkın dışındayım. Ziyaretlerimize gelenler olur. İşte bu kadar iç içe, bu kadar yoğun ve bu kadar candan olabiliyorlar. Hiçbir yerde bu kadar özgür ve anlayışlı olmayı beceremezler, ama karşımızda olurlar. Oysa siz gidiyor ve dağıtıyorsunuz. Zor bela bir yaşama güçleri var, onların üzerine yükleniyorsunuz. Ondandır da önderlik yaptığınızı sanıyorsunuz. Bu kesinlikle TC’nin jandarma önderliğidir. Köy ağalarının ağalığıdır. Bizde böyle olmayacağını herhalde biraz fark ediyorsunuz. Bu gerçeklere saygılı olmalısınız. Nasıl saygılı olmanız gerektiğini artık kavramalısınız.

Bize biraz saygınız varsa, yine bizim şahsımızda bir halk gerçeğine ilgi duyuyorsanız, anlayışlı olmalısınız. Onun nasıl olması gerektiğini ben bu vesileyle çok açık ortaya koydum. Siz yoldaş adaylarıyorsunuz, yoldaşınız. Amansız bir biçimde bağlı olmayı ve bizi halka taşırmayı bileceksiniz. Sizin göreviniz bu. Bizim etkinliğimiz halkımızı yeniden yaratırken, ortaya çıkardığımız gelişmeleri fırsat bilip, üzerine gidip, kendinizi yaşatma durumunda olamazsınız. Bunu yaparsanız, dini açıdan söylersek kesinlikle münafık, zındık olarak değerlendirilirsiniz. Siyaset açısından söylersek, saptırmacı ve boşa çıkarıcı olursunuz. Tabii böyle yapmanıza da kimse müsaade etmez. Bu Önderlik ve yaratılan bu halk, böyle sahte önderlere fırsat vermez.

Gördünüz, emekçiler geldiler, şu anda ne dersek onu yaparlar, onu yapmak zorundadırlar. Kısaca bu değerlendirmem yeterlidir, hatta ömür boyu yeterlidir. Ve öyle de olacaktır, oluyor da. Bu kadrolar için daha fazla böyledir. Tamı tamına halka ulaştırılan kuvvet, halkı köprüden geçirten kuvvet olacaksınız. Bunu bu vesileyle sizlere eğitici anlamda göstermeye çalıştım. Kesin sonuçlar çıkaracaksınız ve bu aynı zamanda kesin bir talimattır. Bizi oyalamayacak ve uğraştırmayacaksınız, tam tersine adam akıllı uygulayacaksınız. Gördünüz, biz de kendimizi burada nasıl bir köprü yapmışız. Nasıl gören göz, duyan kulak, nasıl canlandıran dil haline getirmişiz. En çarpıcı şekilde karşınızdayız. Ayıby falan yok, ayıp olan sizin durumunuzda başarısız ve yetersiz kalmaktır.

Şimdi ben kendimi biraz mutlu sayıyorum. Düşmanını tanıyan, kendi gerçeğine bağlanmayı sağlayan kişi olarak değerlendiriyorum. Ve namusu biraz kurtaran kişi olarak ele alıyorum. Halen de eğer bu hizmetlerim bana bir lokma yemek yediriyorsa, ‘yeter, başka bir şey istemiyorum’ diyebiliyorsa, sizin çıkarmanız gereken bazı sonuçlar var. *“Şöyle sigaramızdan vazgeçmeyiz, şöyle uzlaşmacıyız, şöyle ertelemeciyiz, şöyle bilmem tembeliz, şöyle laçkayız”* bunlar ayıp laflardır. Bu eyleme ve bu yola giren kişi için bu sözler söylenmez. Ben de iki kelimeyle, bir takım sıradan duygularla bu işe girdim. O zaman ki ciddiyet neyse, şimdiki de odur. Bu, dile getirildiği gibi insanlarımıza değer vermenin, halkımızın da bağlı olmasının nasıl sağlandığını ortaya çıkarıcı bir tılsımdır. Veya açıklaması böyle olur.

Aynı zamanda bu son derece mütevazı bir çalışmadır, ama ısrarla gerekleri yerine getirilmezse bir balyoz hareketidir de. Kendinle oynayamazsın, kendini böyle basit göremezsin, başarısız bir yaşamın sahibi olamazsın, çözümsüz bırakamazsın. Oldukça ölü bir yaşamın veya yaşamamışlığın içinden geliyorsunuz. Yaşama doğru bağlanmaya, yücelmeye ve biraz canlanmaya ihtiyacı olan sensin. Niye buna karşı direniyor, niye düşmanın yakıştırmalarını fazilet diye benimsiyorsun, ne gereği var? Sana eşsiz, son derece saygıdeğer, güçlü ve zengin bir yaşam sunuluyor.

Bu, çaba istiyormuş, emek istiyormuş, zaten düşmana bilmem ne gibi çalışıyorsun da, niye kendin için çalışmıyorsun? Düşman sana istediği yükü bindirip, taşıtıyor. Kendin için yüklen. Düşmanın emrinde papağan gibi konuşacağına, kendi gerçeklerin için konuş. Düşman için en yiğit savaşçısın, ama kendine karşı da vahşi savaşıyorsun. Kendin için düşmanına karşı savaş. Tüm bunlar doğru olandır ve yaşamsaldır. Ekmeksiz, susuz belki olunur, ama yaşamsız olunamaz. Bunları dile getirmeye çalıştık. Bunlar bize yön veren en temel doğrular ve büyük gerçeklerdir. Ben bu gerçeklerle kendimi büyüttüm. Halen bu gerçeklerin içindeyim, emrindeyim. Beni de büyüten bu büyük güç, bizi bağlayan esas gerçeklerdir. Herhangi farklı bir nitelik yok. İyi dile getirdim, iyi takip ettim ve iyi korudum.

Sonuç: Ben büyüdüm, halk büyüdü, savaş ortamında ülkemiz açıklığa kavuştu. Bizim, mücadeleyi bir bayram coşkusuyla ele aldığımızı ve halkın da böyle katıldığını görüyorsunuz. Savaşız olunamayacağını çok çarpıcı gördünüz. Benim gibi biri kendini böyle yapabildiğine göre, siz daha fazla yapabilirsiniz. Bu temelde doğrulara daha fazla bağlanıp, başarılarla yol açabilirsiniz. Her zaman doğru yol budur. Doğru yolda neyle ve nasıl yürünür? Doğru için savaşılır ve amaç neyse ona ulaşılır, bunun dışında hiçbir şeye anlam verilmez. Engel teşkil eden ne varsa onunla savaşılır, yerle bir edilir ve yaşama yol açılır.

Umarım dostlar başta olmak üzere, tüm partililer ve savaşçılar da bizi böyle anlıyor. Böyle anlamaları büyük savaşmaktır, büyük savaşmak da büyük kazanmaktır.

2 Ağustos 1994

Bağlılık Artık Kendi Kurumlaşmalarımızda, Kendi Kişiliklerimizin Görev Ve Başarısında Olmalıdır

Özellikle aramıza yeni gelen Kürdistan halk temsilcilerine bir kez daha hoş geldiniz diyorum.

15 Ağustos Hamlesinin 10. yıldönümünü sonuçlandırmaya çalışırken; DEP şahsında yargılanılmaya çalışılan ve çok açık bir biçimde PKK'yle de irtibat kurdurularak ve bu anlamda TC'nin kendine göre her türlü bilinen basit katliam politikalarının açığa çıkarılmasını, güçleri oranında sağlamaya çalışmalarına karşılık, geliştirilmek istenen yargılama sürecini de bugünlerde yoğunca yaşıyoruz. Yargılanmak istenilen nedir? Gerçekten yargılanması gereken kimlerdir ve yargı hakkını, yargı gücünü kimler, neye ve kimlere karşı kullanmalıdır? Bu konuda görev ne olmalıdır? Bu vesileyle yakıcı sorunlar önümüzde durmaktadır.

Böylesine tarihi dönemlerde yapılması gerekeni iyi kavramak büyük önem taşır. En önemlisi de ne yapılması, nasıl yaşanılması, hatta savaşılmaması gerektiğini doğru belirleyemeyenler önemli fırsatları kaçırdıkları gibi, beklenmedik kayıplara ve yenilgilere de her an düşebilirler. Aynı zamanda yerinde yaklaşımlar, belki de onlarca yılda sağlanılamayan gelişimleri bir kaç aya sığdırmaya yol açabilir.

Düşman, Kürt halkının kitlesel ifadesi olmaya çalışan, yasal yöntemle gerçekten bir şeyler yapmaya çalışan HEP-DEP ve hatta onun devamı gibi olmaya çalışan HADEP türü kurumlara yönelirken; esasında Kürdistan halkına ve hatta genel olarak demokrasiye yönelmektedir. Faşist yönetim adım adım tırmandırılırken, hiç şüphesiz en belirgin demokratik kurumları işlevsiz bırakmak, hatta yok etmek istiyor. Çünkü hakim olamayacağını çok iyi biliyor. Bütün bu gelişmelerin temelinde PKK yatmaktadır. Ve düşman amansız bir biçimde katliam sınırlarını bile aşan her türlü aşağılık özel savaş yöntemleriyle saldırıyor. Ama bunun yanında her kesimden dürüst insanı da yok etmek, kendi politikasının gereği veya faşist mantığının, genelde TC gerçeğinin ayrılmaz bir parçasıdır.

Her zaman açıkça söylediğimiz gibi; bu tip kurumlar isteseler de PKK'li olamazlar ve buna gerek de yoktur. Ama düşman böyle göstermeye çalışıyor, çünkü bu zayıflığından ileri gelmektedir. PKK'li olmak bir suç değil, bir şeref sorunudur. Şüphesiz herkes dost olabilir. Dolaylı yönden bizden etkilenen kurumlar da bunu bilmekte ve öyle değerlendirmektedirler. Ama düşmanın, *“İlla öylesin veya öyle değerlendireceksiniz”* demesine de belki anlam vermekte güçlük çekiyorlar. Ama bu husus bizce çok rahatlıkla anlaşılabilir, sınırlar iyi

ortaya konulabilir ve alanlara göre yargılama ve savaşmlar verilebilir. Bu vesileyle, bu hususları da oldukça açıklığa kavuşturacağız.

Bazı ülkelerden emekçi gruplar gelirler -bu arada daha fazla gelmeye çalışırken- hiç şüphesiz böyle bir temsil grubunun da bulunmasına böylesine bir anlam biçiyoruz. Hepimiz genelde halk hareketinin ve halkın ta kendisi olmaya, ama onun özgür ifadesi olmaya özen gösteriyoruz. Ve bu, insan olmanın en temel gereksinimidir. Hiçbir kişi kendi ülkesini, halkını inkar ederek ve onun çok zorunlu olan mücadelesine omuz silkerek namus davasında bulunamaz ve hatta yaşama hakkını doğru kullandığını söyleyemez. Azıcık insanlık haysiyetiyle bağlantısı olduğunu iddia eden, mutlak anlamda kendi tarihi, ulusal gerçekliği konusunda ve yine asgari insan hakları düzeyinde bir ifade özgürlüğüne sahip olmak gerektiğini bilir ve mutlaka bir şeyler yapma ihtiyacını hisseder.

Bunu yapmayanlar en alçaklar, en lanetliler sürüsü olarak değerlendirilmeye müstahaktır. Ve öyle adlandırılırlar. Tabii hiçbir insanımızın böylesine lanetli bir durumu yaşamaması gerektiğine eminiz. Elindeki her türlü imkanla bu kara yazgıyı silmesi gerektiğine de, bir o kadar inanıyoruz. Şunu çok açıkça göreceğiz ki; aslında mücadelemiz sanıldığından daha fazla, ekmek, sudan ve teneffüs edilen havadan daha öncelik taşıyan bir ihtiyaca cevap vermektedir. Bunu çok açıkça yine vurgulayacağız. Hiç kimse düşmanın yaydığı *“İşte şöyle terörist örgüt, böyle teröristler, şöyle vatan hainleri”* yaygarasına kapılarak değil, geri bir adım atmadan veya tereddüt geçirmeden, bilakis daha fazla terörist kimdir, faşist kimdir, terörist örgütler kimlerden oluşmaktadır, temsilcileri kimdir konularını çok açıkça görmek ve buna göre de bir yargı hakkını geliştirmek, bu hakkı kendinde görmek, onun onurunu yaşamak durumundadır. Ve bunu da şerefle yapmaya çalışır.

Düşmanın dayatmak istediği suçluluk psikolojisini tümüyle tersine çevirmenin zamanını da yaşıyoruz. Ve artık bu, bir kahramanlığı da gerektirmiyor, bu aynı zamanda sıradan insan olmanın da bir gereğidir. Halk hareketimizin gelişim düzeyi de onu biraz gösteriyor. Biz de öyleyiz. Sıradan bir halk kişiliğinin gereklerini yerine getirmeye çalışıyoruz. Kendimizi hiç de öyle ahım-şahım bir düzeyde görmek istediğimiz söylenemez. İnsanlığın gerçek özelliklerine bir halk somutunda bağlı kalmak isteyenler; biraz da böyle çalışmak zorundadır. Benim yaşam ilkem ilk günden beri budur, şimdi de böyledir. Ve bu ilkeyi sürekli savunur, uygulam. Doğruluğu da anlaşılmiş ve en büyük gücün bu olduğu da ortaya çıkmıştır. Hiç şüphesiz herkesin bundan ders çıkarması da elzemdir.

Gün, insanımızın hem çok mütevazı, yerinde ve hem de çok cesaretlece davranma günüdür. Kendi hukukuna hem bilinçle, hem iradeyle yaklaşım günüdür. En önemlisi de, tarihin o bilinen olumsuzluklarını tersine çevirmeye

çalıştığımız bu süreçte, yerini ve rolünü tam belirleme günüdür. Böyle bir şans elde etmek, böyle bir tarihin alt edildiği ve lehimize çevrildiği bir süreci yaşamak kıvanç vericidir. Değil yüzyılların, belki de bin yılların özlemi olarak ifade ediliyor. Ona gerçeklik kazandırma, hatta zafer kazandırma günü için de yaşanabilir. Her insana böylesi dönemler nasip olmaz. Bunu her zaman böyle söyledik ve bu da doğrulanıyor.

Gün, gerçekten insanımızın kendini bulma, kendini tanımlama, kendini adlandırma, kendini konuşurma, kendini savaştırma ve kazanma günüdür. Bundan ödün verilemez, bundan geri adım atılamaz. Ben kendi pratiğimle de gösterdim ki, her gün ancak geçen günü aşacak tarzda ele alınabilecek, hakkı verilebilecek bir gündür, bir dönemdir. İnanılmaz zorluklarla veya hiç olmayan olanaklarla bu işe başladığımızda bundan emindik. Ve şimdi de bunu çok açık söylerken, belki de hepinizin inancı ve hatta zafer umudu bizden daha fazla artmıştır, yine alçak gönüllü bir biçimde başladığımız gibi sürdürüyoruz diyeceğiz. O zaman tectik, ama bugün milyonları buluyoruz. Ama yine de ne yapılması gerektiğini bilerek ve onun tutkusu kadar zorluklarını da yaşayarak yürümeyi bileceğiz. Şimdiye kadar yürüdük ve bundan sonra da daha iyi yürüyeceğiz.

Şu çok açık ki; yanlıgıllardan, yanlışıklardan ve eksikliklerden hızla sıyrılarak günü yakalamak önemli. Bu, bir halkın en temel özgürlük sorununun çözümüyse, buna mutlaka böyle yaklaşma gücünü ortaya çıkarmak ve biraz iddialı olmak isteyen, hele politikada iddialı olmak isteyen yüklenmesi gereken bir görev oluyor. Böyle süreçlerle oynanılmaz. Hakkı verilmeden, özellikle onun gereken sabrı, irade gücü ve en önemlisi de bir sanat olarak kavranılması gereken politik tarzı yakalanmadan başarı elde edilemez ve süreç başarıyla yaşanılmaz. Şimdiye kadar ne yapıldıysa azdır demek gerekir.

Politika, sanatların anası veya bütün gelişmelerin kilididir. Hepiniz az-çok politikaya bulaşıyorsunuz. Savaş da politikanın daha gelişmiş, ateşli ve yoğun bir ifadesidir. Kültür de yine onun değişik bir ifadesidir. Yasalar; legaliteyle ve politikayla ayrılmaz bir bütünlükle bağlantılıdır. Hele bizim halkımız için, politika öyle bir toplumsal etkinlik haline gelmiştir ki; bütün gelişmelerin kilididir. Onsuz nefes alamaz ve sağa-sola bile bakamazsın. Her şeyin artık politik olacaktır, politika konuşacaktır ve politika yapılacaktır. Hiçbir halk, Kürdistan halkı kadar politik sürecin içine böylesine girmiş değildir. Devrimci politikanın içine, devrimci politik öze ve onun her türlü biçimlenişine, silahlı ordusundan tutalım onun en mütevazı barışçıl çalışmalarına kadar bulaşma ve gereklerinin yerine getirilmesi görevleri ile karşı karşıya değildir. Neden? Çünkü, yüzyıllardır politikadan yoksunluk, onun bitirilmişliğini getirmiştir.

Politik tükeniş aynı zamanda sosyal tükeniştir. Sosyal tükeniş ekonomik tükeniştir ve ekonomik olarak da tükendikten sonra zaten kocaman bir iskeletten ibaretsin demektir. Ülkemiz gibi insanlığın beşiği olma sıfatına sahip bir yerde, bugün en fazla yoksunluklar yaşıyorsa ve insanlığın en temel gereksinimleri bile yok edilmişse politikaya doğru bakmak ve politikanın tükenişini iyi görmek gerekir. Bu büyük sanati kavramak kadar, mutlaka yerinde ve yetkin kullanmayı bilmek gerekir. Aksi halde çocuğun altınla oynarken, onu sağa-sola teneke gibi dağıtmasına yol açabilir. Zaten bu tehlike de son derece açıktır ve yaşanmaktadır.

Çok yoğun bir biçimde bu savaşı götürürken, aslında politikayı öğrenmeye ve özellikle de halkımıza öğretmeye çalışıyoruz. Savaş, kesinlikle politikanın çok çarpıcı bir öğretmenidir. Herkesi etkisi altına alması da nedensiz değildir. Bu zorunlu ve mutlak bir ihtiyaçtan kaynaklanıyor. En politika bilmez bir halkın çok hızlı bir biçimde yediden yetmişe ve dağdaki çobanından aydınına kadar politikleşmesi, ona olan açıklığından ileri gelmektedir. O halde politikadan bu kadar yoksun bir halkın, günümüzde çarpık bir biçimde politik sahaya yönelişini yadırgayamayız. Hepinizin bu isteğini ortaya koymasını yadırgamadığımız gibi, çok doğal ve daha da gelişerek, yoğunlaşarak geliştirilmesi gerektiğine eminiz. Kısaca gündem politikayla yüklü ve yüzyılların açıklığını gidermeye ve kaybedilen her şeyi o araçla, ki yerinde ve temel bir araçtır, kazanmaya çalışıyoruz. İşte PKK, bunun temel öncüsü, örgütsel ifadesidir. Ve ERNK-ARGK onun daha da ordulaşmış ifadesidir.

Rönesans Yeniden Doğuşun Adıdır

Hayat bütünüyle yeniden canlanıyor. Bütün canlılık bir nevi Rönesansı yaşıyor. Onun için yeniden doğuş bunun sonucudur. Zaten başka türlü de yapılmaz ve yaşanılmaz. Biz çocuklar gibi hem kandırılmış, hem ürkütülmüş ve hatta daha da kötü durumlara koyulmuş bir halk olduğumuz için, en çok gereksinim duyulan şey bize yasaklanmıştır. Buna el attığımızda tarih boyunca ve günümüzde yaygınca yasaklama, harmanlama yöntemleri ile uzak tutulmaya çalışılır. Ama ülkemizde, yine halkımızla hiçbir ilintisi olmayanlar, her türlü talanı ve çekip-çevirmeyi doğal hakları sayarlar. Sen kimsin, nereden geliyorsun dediğimizde, bizim dilimizden bir sözcüğü bile anlamak istemeden, “*Yasaktır, büyük suç işledin, hakkın idamdır*” deyip, işin altından sıyrılmaya çalışırlar. Bu, aynı zamanda bizim ne kadar zavallı konumda bırakıldığımızı da gösterir. Yani ev sahibinin karşısındaki Yavuz hırsızdan bile daha Yavuz hırsız rolünü oynamaktadırlar. Hiçbir şey bırakmadığı gibi, evin sahiplerini en ağır yargılamaya ve en ağır katliama tabi tutuyor, biraz ses çıkardın mı sana onu bile

çok görüyor. “*Evimdir, emeğimdir, her şeyimdir*” diyor. Oysa sen en büyük suçlu işliyorsun. Böyle Yavuz hırsız nerede ve ne zaman görülmüştür?

Bu sorulara yakıcı cevabı vermeden, hiç birinizi fazla onurlu bulmam ve ciddiye de almam. Bütün insanlarımıza karşı en ağır eleştirileri yapmamın temelinde karar gücü ve iddialı olmam yatıyor. Hiç birinizi ciddiye almayacağım. Yavuz hırsızdan daha beter hırsıza, bir şey söylemeden, ona karşı koymadan ne aile namusunuzun, ne mal-mülk hakkınızın, ne de kişilik haklarınızın olduğuna inanmayacağım. Kendini aldatanı, rezilin teki ve beş para etmez birisi olarak değerlendireceğim. Çünkü gerçek bu. Gücümü aslında buradan alıyorum ve sizler de artık bunun böyle olduğunu oldukça görmekte ve yavaş yavaş kendi gücünüzle bir şeylerin yapılması gerektiğine inanmaktasınız. Ama yine de çok sınırlı ve çok yetersiz.

Gücünüzün bile farkında değilsiniz. Bir birey kendini nasıl değerlendirebilir, nasıl çalıştırabilir, bu bile fazla anlaşılmış değil. Bir çocuğa bile bunları öğretsen, belki çok daha başarılısını yapabilir. Siz ondan da geri kalıyorsunuz. Bunun da bilinen nedenleri var. Dediğim gibi; Yavuz hırsız, en ufak bir hak sahiplenmesini bile, en ağır bir suçlama ile karşılıyor ki, bu tarihi bir düzenleniştir. Özellikle Türk egemenliğinin bin yıllık hikayesidir. TC'nin amansızlığıdır. Kendilerine göre başarmış ve bizi çarpıtıp saptırabiliyor. Kendimize karşı bile tanınmaz hale getiriyor. Ve böylece işin içinden sıyrılmaya çalışıyor. Bizim, bunu bir an sorgulamaya çalışmamız onu dehşete düşürdü.

Özellikle benim hakkımda her gün neleri, nasıl söylemek istediği açık. Bütün istediğim bu, ‘gel bir gün benimle tartışmaya girelim’ diyorum. Bu sözden bile dehşetle korktuğunu biliyoruz. ‘Elini uzat’ diyorum, -bir hırsız tutuyoruz ya- elini uzatmakla belki de her şeyi kaptıracağını sanıyor ve bu kadar çalıp çırpılmış bir hırsızın sonunun ne olacağını dehşetle duyarak kaçıyor. Bu kadar anlamsız davranıyor ve zaten bugün bütün dünya buna hayret ediyor. Özellikle bu, son DEP davasıyla da açığa çıktı. Neden görüşmekten kaçıyor? Neden bazı kavramları böyle telaşlı kullanıyor? Bütün dünya buna şaşıyor. “*Hiçbir hukuki düzenlemede böylesi bir durum yaşanmaz*” diyorlar. Bizce, TC gerçeği az anlaşılmıştır. Böylece Türk gerçeği sınırlı olarak -ki egemen sınıf gerçeğidir- açığa çıkıyor. Biraz daha altı deşildikçe daha neler neler çıkacak. Aslında yaşanan bunun telaşı ve korkusudur. Bunun açığa çıkmaması için inanılmaz entrikalar ve bastırma yöntemleri geliştiriyorlar. Tabii biz, bu konuda biraz akıllıyız ve onu biraz tanıdığımız için, maskesini düşürdüğçe düşürmeyi en temel savaş gerekçemiz sayıyoruz.

Geliştirilen yöntemler ve taktikler onun daha da suçüstü yakalanmasına yol açıyor. Onu asıl ürküten ve herkesi şaşkınlığa uğratan duruma yol açan biraz budur. Dolayısıyla sözüm ona bizi yargılarken, kendisi daha kötü yargılanacaktır.

O katliamların -ki çok sessiz bir katliam yürütüyor ve bir an önce telaşla bu katliamı sonuçlandırmak istiyor- sonuçlarını çok yakıcı bir biçimde hem kavrayacağız, hem de ona ödettirmeyi düşüneceğiz. Bugün, savaş sanatımızın en önemli yanı da bu olacaktır. Sessizce yürütülen ve kendilerince son aşamaya vardırılmak istenilen bir katliamın hesabı nasıl verilir, katledenlerin suçu nasıl açığa çıkarılır? Nazilerden bile daha tehlikeli olan bu katliamcılarını, insanlığın mahkemesine nasıl çıkaracağız? Özellikle de hesabını nasıl soracağız? ‘Ben biraz iddialıyım, insanım, vatanseverim, demokrasiğim’ diyenin çok özenle peşinde koşması gereken görevi budur ve bu çok önemli bir görevdir.

Binlerce insanın sorgusuz sualsiz imhası var. Zindanda çürütülen on binlerce insan var. Soruşturma adı altında her türlü işkenceye reva tutulan yüz binler var. Yine milyonlarcası yaşam bile -ki zindandan farksızdır- diyemeyeceğimiz, ölüm sürecinde yaşatılan halkımız ve halklarımız var. Öyle kolay geçiştirilecek bir süreç değil. Bütün bu gerçekler, hiç şüphesiz sizin anlayışınızı belirleyecek, bu anlayışlar sizin görüş ufkunuzu netleştirecek, bu da sizin çizginizi tayin edecektir. Dürüstlüğünüz ve yoğunluğunuz düzeyinde yürüyüş gücünüz ortaya çıkacaktır. Böyleyseniz; yaşamda ve bu savaşta iddialı olmanız söz konusu olabilir. Biz öyle olmaya büyük özen gösteriyoruz. Gördüğünüz gibi bu çok önemli ve mutlaka bir şeyler yapılmak durumunda. Yaşamın bir somutluk kazanması kadar, ondan da öncelikli bu bir insanlık sorunudur. Mutlaka hakkını vermek gerekecek.

Hiç şüphesiz sizler de bu temelde, her şeyinizi bir tarafa bırakarak veya tüm içtenliğinizle geliyorsunuz. Çünkü, bu anlamda bu saha; büyük bir iddia, büyük bir yargılama sahasıdır, gerçekleri ortaya çıkarma ve bu temelde haklıyı sorma, haklıyı, doğruyu belirleme ve onun savaşımını geliştirme sahasıdır. Değer biçtik, günlerdir tartışıyoruz, beklentilerinize cevap vermeye çalıştık. Önemli sorunlarınıza cevap verilmiştir. Gerisi gerçekten size bağlıdır. Bu vesileyle bütün halkımıza da her gün sesleniyoruz. Yine sizlerin şahsında seslendik, yine bir çok taleplerinize cevap verilmeye çalışılmıştır. Kullanmasını bilerseniz size yıllarca yeterlidir.

Biraz kafanızı yoracaksınız. Biraz özde yaşamaya, gerçek kimlikle yaşamaya çalışacaksınız, yapabileceklerinizi iyi düşünüp kestireceksiniz. Ve böylece 15 Ağustos Atılımı'nın onuncu yılı, bu yıla sığdırılan şehitler, bunun yarattığı cesaret ve fedakârlık sizin için de yeniden doğuşun, gerçek bir kişilik kazanmanın, cesur ve başarılı bir yürüyüşün sahibi olmaya yeterlidir, fazladır bile. İşte biz bunları da böylece sizlere yansıtıyoruz. Ve bu da herhalde insanlarımıza yapılabilecek en büyük iyiliktir.

PKK Hareketi, Özünde Örgütsüzlüğe Bir Cevaptır

Hiç şüphesiz Avrupa’da ki parti-cephe örgütümüz, uzun bir süreden beri oluşturma ve geliştirme çabalarımıza rağmen, kendini yerli yerine oturmaktan uzaktır. Bu, genelde PKK’de böyledir. Şu nokta çok açık ve en çok üzerinde durduğumuz husustur; Kürt halkını örgütlemek sanıldığından çok daha zor ve belki de zaferi getirecek en temel bir çalışmadır. Dünyada Kürt insanı kadar örgütsüz, özellikle kendisi için örgütlenmesini bilmeyen insan yoktur. Örgütlenmeye çok zıt, daha doğrusu kendisi için örgütlenmeye çok tepkili bir kişiliktir. Ve ben kendi çabalarımı çok erken yaşlardan beri örgütlemeye hasrettim.

Şunu çok iyi biliyordum; bu insanları örgütlersen savaşı kazanırsın. Çünkü çok dayanıklı, zorluklara oldukça tahammül eden bir halktır. Fakat mantık yapısı çok zayıf ve çarpıktır. Birleşmeyi bilmiyorlar. Birbirlerine karşı çok tepkilidirler ve dolayısıyla bireysel dayanıklılık düzeyleri düşmanın her türlü uygulamasına, hizmetine açık haldedir ve böyle kullanılıyorlar. Bu açıdan PKK hareketi, bu bahsettiğimiz örgütlenmeyi bilememe ve örgütlenmeyi geliştirememeye en büyük cevabı veriyor. Veya önderlik gerçeğinin kendisi, özünde örgütlülüğe cevaptır. Düşmanın, Kürt gerçeğine yönelik, genelde devrimci örgütlenmeye ve bunun ulusal-sosyal düzeyine, tüm örgütsüzleştirme ve kendisi için bir malzeme olmaktan çıkarma çabalarına etkili bir cevaptır.

Bizim değerlendirmelerimizde esasta bu yaklaşım rol oynar. Siz yeni bir örgütlenme ile tanışıyorsunuz ve böyle sorunlar söz konusu olduğunda büyük bir yetmezliği hem görüyor, hem yaşıyor ve hatta temsil ediyorsunuz. Bu nasıl çözülebilir? Önderlik bu konuda ne yapabilir? Çok büyük çabalar içine girilmiştir ve bu halen en büyük savaşımız oluyor. Doğru örgüt anlayışı ve doğru uygulamayı başaran, zaferin en temel ve en yaman önderi oluyor. Genel olarak halkı biraz örgütlenmeye alıştırdık. Halktan ziyade, PKK içindeki örgütlenmeyi biraz geliştirmeye çalışıyoruz. İnanılmaz bir şey! En büyük mücadeleyi PKK içerisinde, örgütsel sorunlarda yaşıyoruz. Bir gün ağalık yapsın da canı çıksın, bir gün bürokratik taslasın da başına ne gelirse gelsin. Bu hoşuna gidiyor.

Bunu sıkça şöyle değerlendirmiştik; bir günlük paşalık uğruna babasını bile asar. Çingene kültürü. Ve böyle yüzlerce ‘en benim’ diyen kadro, bu yaklaşım uğruna binlerce kişiyi de beraberinde kurban etti. Doğru örgütlenmeye ve yönetmeye zafere gidecek. *“Başına otururum, sigaramı tütürürüm, ağalığı, jandarmalığı yürütürüm, bir günlük de olsa bu keyif bana yeter”* deniliyor. Tabi ki bu, toplumumuzun derinliklerinde yatan bir zaafı ifade etmektedir. Köleliğimizin, düşürülmüşlüğüümüzün ve kullanılmamızın en temel nedeni bu. Bütün çabalarımıza rağmen, ancak sınırlı bir kolektif örgütlenmeye yaklaşıyoruz.

Diyebilirim ki, örgüt için yaşamak, örgüt resmiyeti dahilinde yaşamak, örgüt üslubuyla yaşamak en büyük yiğitliktir. Başarabilene bravo derim ve bu en büyük gelişmeye yol açabilir.

Ben halen sizleri örgütlenmeye alıştırmak ve doğru bir örgütlenmeye çekebilmek için amansız uğraşıyorum. Sizin bahsettiğiniz sorunlar benim için bir çırpıda halledilebilir. Çünkü ben bunun kırk yıldır uğraşısıyım ve pratiğini yaşıyorum. Bir insan ne kadar örgütlendirilebilir, bir insana ne kadar iş yaptırılabilir, benim bunda ısrar etmem olağan, çekici ve aşına olduğum bir çalışmadır. Ama diğer arkadaşlar içinde bir o kadar boşa çıkarılan, anlaşılmak istenmeyen, öl dersen ölen, ama doğru örgütlen dedin mi, devenin nasıl hendek atlaması zorsa öyle kendini tutabilen tutucu, gerici ve keyfiyetçi konumda kaldığı çok büyük öfkeyle görülür. Hiç şüphesiz örgütlülük düzeyi eskisi gibi değil. PKK içinde örgüt ölçüleri artık oturtuluyor.

Benim şu anda kendimi en çok verdiğim mesele şudur; PKK içinde merkezi düzey yaratılabilir mi? PKK’de gövde kadrolar çıkarılabilir mi? Ve bunun için çok uğraş verildi Bir örgüt gücü haline getirmek ve onları örgütleyebilen bir konumda tutabilmek için, yirmi yıllık tecrübesi olan arkadaşlara halen çocuklar gibi öğretmek zorunda kalıyoruz. Özellikle emekçi halkın bu konudaki örgütcülüğü dumura uğratılmış. Çok rahatlıkla ideolojik-siyasi ifade onu çalıştırılabilir, ama bunun farkında bile değil. Kullanılıyorsun, kendine gel, seni işbirliğine çekiyorlar dikkat et, sonuç imhadır, bunu fark et diyoruz. Biz olmasak çoktan gider. Ve halen bu savaş yoğun bir biçimde yaşanılıyor.

Avrupa’yı biraz dile getiriyorsunuz, işte yurt dışı emekçilerinin içinde nasıl bir örgütlenme geliyor ve nasıl olmalıdır konusundaki endişe, şikayet ve tepkilerinizi dile getiriyorsunuz. Bu, genel gerçeğin bir parçasıdır. Eleştirilerinizin en önemli bir bölümü, buraya hakim olan örgüt ve yaşam anlayışının orada fazla gelişmemiş olmasıdır. Yine halk olarak da, buradaki halkımıza hakim olan örgüt bağlılığı ve örgütlenme düzeyi oradaki halkımızın içinde gelişmemiş. Bunun nedeni oranın kadrosunda bireyciliğinin ve kendi yaşamını çeşitli kurnazca yöntemlerle sağlama alma kaygısının birinci planda olmasıdır. Yine halkımızın da oradaki katılımı, ülke ruhunu derinliğine yaşamaktan uzaktır. Durumları sınırlı bir katkıdan ibarettir. Bunlar doğrulanabilir.

Hem halkın örgütsel düzeydeki zayıflıklarını görmek mümkün, hem de daha da belirleyici olarak kadroların bireysel yaşamlarını kurtarmak için aslında tam bir ayarlama, orta yolcu tutumun içinde kaldığı ve bunun üslubunu konuşturduğu, “*Ne kadar yaşarsam kârdır*” mantığı ile yaşayabildiği eleştirisine ben de katılıyorum. Bu, yoğunca yaşanan bir durumdur. Bu kadroyu özellikle bu

durumdan nasıl çıkaracağız? Basit, basit olduğu kadar da tehlikeli bir hesabın sahibi olmaktan nasıl alıkoyabiliriz. Oraya da büyük yüklendik.

Her gün talimat veriliyor, tedbir de geliştirilmek isteniliyor. Alanda yeni yetişenlerden tatalım, tecrübelilere kadar oraya gönderiyoruz. Tecrübeliler gerçekten bastırılmış bir çok duygularını yeni yeni fark ediyorlar. Bunu rahatlıkla gizleyerek veya örgütsel çalışmayla iç içe karıştırarak ve böylece her türlü hesapçılık, kurnazlık geliştirerek, gerekirse kamufle ederek işi idare etmeye çalıştıkları sıkça görülüyor. Avrupa koşullarında yetişenlerin de çok büyük bir yabancılikları söz konusu. Parti'yi, örgütü ve halkı tanımaları çok zor. Ne verilmişse kendilerini öyle ortaya koydukları ve bunun etrafında bir çok sorunun doğduğu rahatlıkla görülebilir. En tecrübeli, en dürüst diye tabir edebileceğimiz yönetim, merkez de kendini bu durumdan kurtarabilmiş değildir. İyi niyetle bir şeyler yapmak istiyorlar ama, gerçek bir önderlik ifadesi olmaktan uzaklar. Zaten gerçek bir önderlik ifadesi bulmak, dediğim gibi zaferin kendisidir. Ben de her zaman kendime sorarım. Dört tane iyi yardımcım olsaydı, zaferi kesinlikle sağlamıştım. Bir tane Avrupa'dan, bir tane gerilladan, bir tane de siyasi-cephe çalışmalarından olsa yeterlidir. Yardımcıları çıkaramadık bir türlü. Bin defa ölmeye varlar, ama yeterli bir temsile gelmeye yoklar. *“Biraz kendimi yaşayayım, biraz nasıl oluşmuşsam öyle kabul göreyim. Benim tarzıma biraz da sen takıl. Zaaflarımla beni kabul et, bana öl de öleyim, ama dört dörtlük örgüt ölçülerini dayatma. Parti ölçülerini dayatma. Benden biraz bir şeyler kalsın, adeta buna bayılıyorum, varsam zaaflarımla, yetersizliklerimle varım, kişiliğim ve kimliğim budur.”* Genel yaklaşım bu. Tabii ben buna karşı çok büyük bir savaş açtım. Senin bu kişiliğini, kimliğini ciddiye almayacağım. Ama biliyorum direnecek ve sorun çıkaracaksın. Mutlaka incelterek şu veya bu yolla kendini tekrar dayatacaksın.

Şimdi bu ezeli bir hastalığımız ve kadroda inanılmaz ölçüde ortaya çıkıyor. Nasıl aşacağım? Evet benim kırk yıllık sorunum bu. Hiç şüphesiz çözümlerle bir ilerlemeyi sağladım. Büyük bir örgüt gücü olma nasıl sağlanır? Görüyorsunuz, mesela burada sizin gözlerinizin önünde bir çözüm sunmaya çalıştık. Sizleri bile yanımda olsanız amansız çalıştırmasını ve nefes nefese koşturmasını bilirim, bu güç var. İlk günkü gibi bir katılımınız bile olsa sizi tam bir örgüt adamı gibi çalıştırabilirim, bundan hiç kuşku yok. Ama her şey benimle veya bu kadar yakın denetimimde olmaz. Biraz tarihe bakın; bu çalışmalarını tarihin uzun vadesine de yaymak gerektiği açık. Tabi ki yine herkesin düzeyini çok iyi görmek gerektiği açık.

Önderlik bu konuda kesin başaran konumda olmasaydı bu gelişmeler olmazdı. Kendisini çözmüş bir kişiliktir ve bu anlamda mücadeleyi kesin başarı ölçülerinde yürüten bir kişiliktir. Şu ihtiyaç var; iyi kadroların, iyi yardımcı

kadroların ihtiyacı halen can alıcıdır. Böyle kadrolar olsaydınız sevinirdik, siz de sevinirdiniz, ama çıkmıyor. Ben aylardır, yıllardır genel yapımıza karşı ve sizin için de günlerdir Önderlik çözümlemesi yaptım. İki de bir diyorsunuz ki; *“İşte Allah’tan bir lütuftu bulduk, şaşıyoruz, bu nasıl oldu.”* Öyle değil, sandığımız gibi kendinizi bulmadınız. Kendinizi yaratmanın savaşı çok ilginç ve halen de kendinizi öyle bir yürütüş tarzınız var ki, gerçekten olağanüstü bir yetenek ister, sabır ister, çok ustalık ister

Bu benim işim değil, siz de sorumluluk alın ki, ben de kendi işimi yürüteyim. Buraya geldiniz, bende en ufak bir kusur bulursanız bravo derim size. Varsa gücünüz, yönetim, ilgileniş ve yürüyüş tarzımda ufak bir kusur bulun, *“Şu noktada senin ilişkinin eksikliğini yakaladık”* deyin, ilgimin fazla sonuç almayacağını görseniz bu konuda kendimi ispatlarım, oldukça da iddialyım. Özden tut her türlü biçim sorununa, ilgi düzeyinin yüksekliğinden tut kesin doğruluk sınırlarına kadar bunu gösterebilirim. Bunu zaten size gösteriyorum. Var mı sizde bir yiğitlik? Siz de acaba biraz bunu yapabilir misiniz?

Her zaman şunu söylerim; sigaranıza gösterdiğiniz ilgiyi ve bu tutkularınıza, bireyciliklerinize gösterdiğiniz -aslında yanlış ve yetersizdir, kendinizi birey olarak da fazla geliştirip yaşatmaktan uzaksınız- ilgiyi bizim altın gibi değerlerimize gösterebilir misiniz? Gösteremiyorsunuz, çünkü kendinizi yetiştirmeyi bilmiyorsunuz. Eğitim diyorsunuz, eğitim bu anlamdadır. Olağanüstü eğitici çaba nasıl sergilenir? Büyük bir sabırla yürüttüğüm otuz yıla rahatlıkla sığdırdığım bir eğitsel çalışmam var. Halen bıkmadan, usanmadan eğitimin nasıl verilmesi gerektiğini gözlerinizin önünde ortaya koyuyorum. Siz verilmek istenilenin onda birini bile alabiliyor musunuz? Bunu biraz düşünmeniz gerekir. Evet, şu veya bu kadro diyerek benim yerimi taklit ettiğinizi biliyorum. Ve sonra da *“Bazıları Önderliği taklit ediyor”* diyorsunuz, bu pek hoşunuza gitmiyor.

Bunun suçlusu kendinizsiniz. Önderliği doğru kavransan kimse Önderliğin taklidini yapamaz. Ve bunu doğru kavrayamamak siz halkın kusurudur. Aslında benim ölçülerim son derece somut ve açıklayıcıdır. Bakın, bununla çelişen kadro kimse bize gönderin. Biz şu çağrıyı yaptık: Genel ölçülerimize uymayan, ben bile olsam yüklenin, bu sizin bir hakkınızdır. Ölçüyü kaçıranı, ölçüyü saptıranı, kullanmayanı, örgüt içinde olsun, halk içinde olsun gördüğünüzde bu konuda görevlerinize sahip çıkın. Ben ölçüye gelin diye sizlerle nasıl savaşıyorum. Her gün kıyameti koparıyorum. Siz de biraz görevlerinize sahip çıkın. Her gün parti içinde bunu söylüyorum. Bana bu kadar şikayet raporları yazacağınıza, diyorum ki; yanı başındakilerle sıkı bir tartışmaya girip bu sorunları çözün.

Yirmi kişilik bir takımla bir yıldır berabersin, doğru bir örgüt çalışmasına, eğitimine katkıda bulunamıyorsun. Sen kimsin? Ne hakla, ne cüretle bana bunu bildirirsin? Benim bin bir işim var, milyonların veya bir halkın en tarihi

sorunlarıyla uğraşıyorum. Sen ise aylarca birlikte kaldığın grubun küçük işleriyle uğraşamıyorsun. Avrupa gibi rahat bir çalışma alanında basit bir komite çalışmasına, bu komitenin örgütsel işlerine, onun tartışma, karar sürecine güç getiremiyorsan senin bir zavallıdan farkın olabilir mi? Tabii bunu çok açık söyleyeceğim.

Öyle fazla yıpratıcı bir durum yok, tehlike yok ve fazla yıpranmış da değilsiniz. Avrupa’da bir bölge çalışması nedir ki; kitlesi bellidir, onlara verilmesi gerekenler zaten sınırlıdır, bellidir. Sınırlı bir görevdir. Tarzı, temposu da rahatlıkla bulunabilir. Yapılması gereken saygıdır, yoldaşça ilişkilerdir, birbirini ikna etmez, görev bölümü yapmaz, denetlemez. Yoldaşça işini yaptın mı, düzeninde eksiklik varsa uyarıp, görevini yerine getirirsin ve bu işler olumlu biter. Bu çok basit.

Bizim yerimizde olsaydınız ne yapardınız? Karşınızda bin yıldır katliam yürüten bir güç var, bunun inanılmaz taktikleri var ve hemen hemen her gün uygulanıyor. Peki, artık bunları göreceksiniz diyeceğim, ama ne gezer. Bizim temel sorunlarımız var, düşürülmüş yanlarımız var. Onu görebilir misiniz? Mümkün mü aklınıza gelsin? Düşünün ki, kendi basit sıkıntılarınızın altından bile çıkamıyorsunuz. Geri bir düzey tabii. Bakın biz ise, ne kadar kapsamlı işlerle uğraşıyoruz. Ve yöntemimiz şikayet değil, çözümü esas alır. En azından bulunduğum sahada çatlak bir ses çıkamaz.

Şunu da söyleyeyim; bastırımıyorum, dikkat edin burada en ufak bir bastırma yok. Sizin üzerinizde bir bastırma değil, olağanüstü bir demokrasi uygulanmıştır. İçten katılıyorsunuz, içinizden bazıları ilk defa böyle konuşmaya başladı, ilk defa diliniz burada çözülmeye başladı. Bu demokrasidir ve özgürlük yaklaşımıdır. Ama disiplin var, nefes almamacasına dinleme ve bağlanma gereğini duyuyorsunuz. Bu disiplinin ve örgütlenmenin esasıdır. Kim yapıyor? Görev anlayışım bu durumu ortaya çıkarıyor. Genelde PKK’nin büyüklüğü, bu örgüt anlayışından ileri gelmektedir. Zaten çok ustaca savaştığım için böyle bir örgüt disiplini var, bunu az çok sağlıyorum. Ölçüler bunu tutar. Bununla oynanamaz. Çok deneyip, çok kez yerle bir etmek istediler, ama örgütsel derinliğim ve tedbirlerim o kadar var ki, o denli hazırım ki bunu yapmaları mümkün değil.

TC’nin en fazla kendine güvenen provokatörleri de çıktı; çok akıllıydılar ve kendilerini müthiş eğitmişlerdi, ama başaramadılar. En ağayım diyenler, en paşayım diyenler kendilerini çok kurnaz sandılar, çok hesap yaptılar ve tanınmaz hale geldiler. Bu alanda kendi işlerimi yürütürüm, ama sizin de biraz kendi işlerinizi yürütmeyi bilmeniz lazım. Neden böylesiniz veya polemik yaratıyorsunuz diye ayıplamıyorum. Fakat siz de büyüklüğü kendinize yakıştırmalısınız. Bunca yaşam tecrübeniz var, fakat basit bir örgütsel meseleye

güç getiremiyorsunuz. Nedir, bu kadar mı zavallısınız? Çevrenizi eğitip, örgütlemek zor mu? Alın bizim kitapları okuyun, kasetleri seyredin, kadrodan bunları isteyin, vermedi mi üstüne gidin. Önderlik emridir, vereceksiniz deyin. Görevini yapmıyorsun, sen örgüt bozguncususun, kabul etmiyorum deyin. Bütün bunlar gözlerinizin önünde.

Ben öyle tahmin ediyorum ki, siz halen kendinizi yüzde bir bile değerlendirmeyi bilmiyorsunuz. Maalesef açığa çıktı ki, zaten çok geç ve yanılgılı başlıyorsunuz, aslında bir anlamda kendinizden şikayet ediyorsunuz. Bu, şu anda Kürt halkının yaşadığı genel bir durum. Bunu da biraz anlayışla karşılıyoruz. Ama bu, sürekli böyle kalmalı veya devam etmeli anlamına da gelmez. Artık bir yerde kadro olacaksınız, gelişeceksiniz ve cevap olacaksınız. Başlarken; politika nedir tanımını yap, görevlere nasıl yaklaşılmalı, bir çırpıda göster dedik. Zaten siz de bu işin talibisiniz, işleri doğru yola koyun. Ayıp değil, ayıp olan bile bile öğrenmemek, bile bile imkan dahiline gireni yapmamaktır. Ne kazanırsınız ki, hiç! Tam tersine her şeyi kaybedersiniz. Altın gibi bir çalışma öngörüyorlar; seni doyuruyor, şereflendiriyor, dosta-düşmana karşı güç haline de getiriyor.

Bu, en insani olan durum değil de nedir? Niye böyle olmak istemiyorsunuz? İlla atadan kalma ve düşmanın körüklediği yöntemlerle birbirimize girme, birbirimizi boşa çıkarma ve dinlememede ısrar ediyorsunuz. Bu kimin mesleğidir, kimden kalmadır? Açık ki düşmanın mesleğidir, ondan kalmadır. Ne cesaretle devam edebilirsin, buna hakkın var mı? Hayır! Siz “*Yine de ben böyleyim*” diyorsunuz. Bende diyorum ki, hayır böyle olamazsın. Bu bir suçtur, buna dur diyecek, kendinden başlatacak ve çevrene yayacaksın.

Aslında insan size daha fazla şans verse, onu doğru yolda kullanma yerine; nereden başlar, nereden biter, ne kadar kaybettirir, fırsat nasıl elden gider belli olmaz, çok sonradan aklınız başınıza gelir. Belki anlarsınız, fakat olan da size olur. Bu durumu ortadan kaldırmak istiyoruz. Fırsatı yakalayan, ona tarzı ve tempoyu dayatan, kesin başarı sonucunu çıkaran bir dönemin içindeyiz. Veya Önderlik demek, PKK demek budur. Düşmanı da bitirten tutum ve temel çalışma tarzı budur. Bunu bilecek ve kendinize yedireceksiniz. Yani söylediklerim çok açık, iyi şeyler ve doğru sonuç çıkarıcı yaklaşımlardır.

Niye kendinize hakim olamıyorsunuz, niye bu konuda bir disiplininiz yok ve ne zaman olacak? Ben daha sizin için ne yapayım? En yeni katılanınıza da son derece anlaşılır konuşuyorum. Yapabileceği işlerin ne olması gerektiğini ona açıyor ve kaldırılabildiğin kadar yap diyorum. Yüreğindeki de yeterli. İki komşuya bir propaganda yapsan da, önemli bir mektup yazsan da olur. Bunu size hep söyledim. Baktın ki kendini daha güçlü sayıyorsun, o zaman bir örgüt temsilciliğine soyun. Daha da yiğit olduğuna güveniyorsan çek silahını. Bu sana

bağlı, zorlama yok. Kendini ölç-biç ve öyle kat. Bunu da yapamayacak durumdaysan, sen bir zavallısın ve kendinle oynuyorsun. Benim de şu an ki durumum; bir halk için neyi yapabiliyorsam ona cevaptır.

Düşünün ki, eğer haddimi-hududumu bilmeseydim, böylesine amansız bir savaşa karşı nasıl ayakta kalırdım? On altıncı yılımda iyi sabrettim, ayağımı çok denk attım. Herkes bizi hep atar tutar sanır, ama öyle değil. Olağanüstü bir ortamı değerlendirme, ne çıkarılabilir onu görme, bunun bütün davranış inceliğini sorumluluğu ile gösterebilme oldukça gereklidir. Ve bu önemli bir gelişmeye yol açtı. Altın gibi yerleriniz ve fırsatlarınız var, ancak bakmasını bile bilmiyorsunuz. Ondan sonra da bizden ilgi bekliyorsunuz, size ‘ne kadar iyi arkadaşdır, başarılı adamdır’ dememizi bekliyorsunuz, bu mümkün değil. Benim ölçülerim var. Neyi, nasıl kazandığımızı çok iyi bilirim. Neyi, nereden alıp, nereye getirdiğimi çok iyi biliyorum. Seni ölçmeyecek, tartmayacak kadar zayıf değilim. Kendini de maskeleyip sunma veya farklı göstermene gerek yok. Ulusal kurtuluş işlerinde kesinlikle ölçüyü en iyi değerlendirecek güce sahibim. Şimdi bunu daha iyi anlamanız gerekir. Yüreğinizde ve düşüncenizde tam vurun, nasıl olması gerektiğini bilirsiniz, sağlıklı adımlar atabilirsiniz.

Söylediklerim aslında çok zor veya ulaşılmaz şeyler değil. Kendine hakim olma, kendini tanıma, koşulları tanıma, ne yapmalıyız, nasıl yaşamalıyız sorularına böylece biraz cevap verme. Başlarken de söyledim; aslında ben en güzel cevabı teşkil ediyorum. Büyük tutkuyla, insani ve bin yılların susamışlığıyla bir cevap oluyor. Bu gücünüz yoksa ne istiyorsunuz benden? Ne geziyorsunuz PKK’nin içinde? Buna çok büyük öfkem vardır ve derhal kapı dışarı etmek isterim. Sende sınırlı bir insan hassasiyeti yoksa, kendi kimliğine, cibilliyetine ve varlığına bir saygın yoksa kimsin? Tabi bunlara değer vermeye de gerek yok. Bütün çabalarımıza rağmen eğitilemiyor, akıllanamıyor. Bizi kullanmak istiyor.

Bahsettiğiniz kişiler, gerçekten büyük emeklerin, milyonlarca halkımızın, binlerce şehidimizin, bu kadar tutuklu, işkence çekenlerimizin omuzları üzerinde yükselen bir mücadelenin etkilerine dayanıp çok sorumsuzca yaşamak isteyenlerdir. Bunların içinde Avrupa’dan gelenlerde var. Tekrar söylüyorum; ya bu yaşamı terk ederler, ya da gerçekten onu sudan çıkmış balığa çeviririz. Ben bunu her gün defalarca gerilla içindekilere de söylüyorum. Herkes az-çok değerleri geliştirme savaşımızı bilerek yaşamalı. Size yaşamayın demiyorum. Kral gibi de yaşayabilirsiniz. Ben de yaşıyorum, ama bir çalışma tarzım var, bir göreve bağlılık tarzım var. Her şey veya bütün yaşam buna hizmet ederse gerekli. Savaşa hizmetimin, örgüte, Parti’ye fazla katkımın olmadığını bilmesem, o zaman ben bir ölüyüm demektir. Fakat oldukça katkılıyım, oldukça sonuç

alıcıyım, en yaman, en yaşayan ve yaşamaya en fazla hakim olan biriyim. Tüm bunlar temeldir.

Avrupa'ya gidenler yaşamasınlar demiyorum, biraz nefes alsınlar. Kolay koşullarda hem daha iyi çalışsınlar, hem de yaşasınlar. Ama o gidip, *“Ben burada nasıl sürekli kalabilirim veya buranın olanaklarını kişisel keyfime göre nasıl kullanırım, nasıl çarçur ederim”* diyorsa, onu yakasından tutacağız. Kimsin, nesin diyeceğiz. Bu mücadeleyi kazananlar sen böyle yaşayansın diye mi imkanları sundu? Zaten bunu aklına getirdikçe bozuluyorlar, kullanma bozgunculuğu, provokasyonculukları bu temelde geliyor. Bana yıllardan beri bu çok dayatıldı. Her yılda bir provokasyon dayatıldı. Avrupa'nın sunduğu yaşama göz dikiyor. Örgütün bunu elinden alacağını biliyor ve o açıdan örgüte meydan okuyor. Adına da halen *“Diktatörlüğe karşı çıkış tarzı, demokrasi anlayışı”* deniliyor. Aslında ne demokrasiden anladığı var, ne diktatörlükten, ne önderlikten, ne de kendisinden. Canı istiyor, insan canı istemekle yaşamasını bilmez ki. Bu çok gafil bir yaşam tarzı oluyor. Bu kişilikler kesinlikle derhal bu gafletten uyanmalıdırlar. Hünerkom'dan Kürdistan Komitelerine, bölge temsilciliklerinden sıradan çalışana, merkeze ve en benim diyen PKK temsilcisine kadar; eğer bir yiğit gibi yaşarsanız bravo size.

Benim de bir yaşam tarzım var. Şu anda halkın büyük ilgisi ve olağan üstü yaklaşımları var. Maddi, manevi her yönüyle kendini katıyor. Belki de bir padişahтан daha etkili yaşayabilirim. Ama çalışma tarzım benim için her şeydir. Örgütle ilgileniş tarzım halen beni sürükleyen tek etmendir. Bu ilgiyi aksatmam aklımdan bile geçmez. Üzerine çok rahatlıkla konup, anladıkları anlamda pašalık böyle olur demek, esef ettiğim bir durumdur. Zaten bu konumumdur ki, bizi halen gittikçe güçlendiriyor ve etkileyici hale getiriyor. Anlayamadıkları veya bazılarının gafleti şu; bu değerler rüyalarında bile görmedikleri değerlerdir. *“Bir daha bu fırsatı yakalayamam, kullanırım kullanabildiğim kadar, harcarım harçayabildiğim kadar”* diyorlar. Dedim ya bir günlük pašaysalar bu onlara yetiyor. Bunu çok denediler, yaptılar da. Sonuç; çok kötü gittiler.

İstemememize rağmen en kötü uygulamaların pençesinde kıvranıp gidiyorlar, halen de öyleleri var. Öyleleri örgüt içinde olmamalı. Örgüt adına bunların böyle yaşaması kesinlikle olmamalı. Kaçsalar da kurtulamazlar. Gizlenseler de uzun süreli gizlenme olanakları yoktur. PKK olayında gizlenme olmaz. Gizleyebilseydi, TC kendisini gizlerdi. Biz, onun bu kadar suçunu ortaya çıkaran bir hareketiz. Kürdistan toplumu çok düzenbaz, kurnaz ve sahteliklerle örölmüş bir toplumdur. Gizleyebilseydi bu toplum kendisini bizden gizleyebilirdi. Bunların hepsini biz ortaya çıkardık.

PKK netleşmiş bir ortamdır. Bu ortamdan kendini kim gizleyebilir, kim değerleri kamufle ederek kendini yaşayabilir. Böylelerine gafiller derim.

Kendilerini aldatıyorlar ve çarpılacaklar. Ne madden, ne manen, ne de düşünce itibarıyla öyle güçleri de yok ki, örgüte karşı çıksınlar. Bir beladırlar. Bilsinler ki; gerçekten hasta olsalar bir köşede belki idare ederiz, yaşatırız. Fakat içimizde, onu örgüt sorunu olarak tutamayız.

(...)

Bu konularda ölçü sahibi olmanız için örgüt değerlerini iyi anlamak ve onun iyi temsilcisi olmak gerekir. Bunu siz yapamıyorsunuz, yoksa biz ölçüleri verdik. Biraz yiğitlik ve değerlere saygılı bir yaklaşım, bu bahsettiğimiz bütün sorunları bir çırpıda çözmeye yeter de artar bile. Yiğitlik sizde yoksa ben ne yapayım? Değerlere doğru bağlılık yoksa, bunun bilinci, tarzı sizde gelişmemişse kendinizi suçlayacaksınız. Kendinizi koca karılar haline getirmişsiniz. Elbette sizi böyle süründürürler. Bir köylü kurnazı çıkar sizi istediği gibi kullanır. Bir küçük burjuva kurnazı sizi allak-bullak eder. Neden? Çünkü siz zavallısınız, kullanılmaya alışmışsınız. Öncelikle eleştirileriniz kendinize olmalıydı. Bakın, dünya birleşti beni kullanabildi mi! Ben her şeyi dünyadan koparmadım mı!

Düşünün ki ben, Kürdistan için değerleri en başta TC'den nasıl kopardım? TC'ye liseden itibaren borçluydum, ona dayanarak okudum. Ve halen TC'ye yaptırdığım masraf, yalnız maddi planda sorumluluğumuz altında geliştirilen, kendi söylemleriyle dört yüz trilyondur. Yıllardır PKK'yi dayatarak TC'yi çözüyor ve yaşamasına imkan vermiyoruz. Biz, en azgın düşmana karşı böyle davranmasını bilen bir hareketken, bu hareket böyle oluşturulmuşken, işte bunun büyük ustalığı söz konusuysen, sen nasıl değerleri çarçur edersin? Anlayış bunun neresinde? PKK'yi anlamayla, Önderlik gerçeğini kavramayla, senin bu yaşamın arasındaki ilişki nerede? Böyle nasıl yiğitleşecek, nasıl saygıdeğer bir konuma geleceksin? PKK'nin iyi bir kadrosu, hatta iyi bir dostu veya sempatizanı olmak istiyorsan bunları bileceksin, bunun başka çaresi yok. Çünkü bir halk için, bir ulus için ölçü gerekiyor. Yani biz deli miyiz, neden bütün yıllarımızı bu işlere acımasızca veriyoruz.

İnsanlığa karşı şöyle alınımız ak, itibarımız artıyor diye bahsediyorsunuz. Acaba o nasıl geliyor? Bunun tarihçesini biliyor musunuz? Bilmezseniz saygısızsınız. Alnınız açık, hatırımız var. Bu nasıl ortaya çıktı? Büyük çabalar nasıl geliştirildi? Eskiden grupta adım bile anılmıyordu. Ve hatta adımları andığım zaman kendi kendimden utanıyordum. Şu anda hepimiz itibar kazandınız. Bunun kıymetini takdir etmezsen, şükran duygularını diri tutmazsan tabi ki bir gafil olursun, bir bastırmacı, bozguncu olursun ve kendini de akıllı sanırsın. Yanlış! Şimdi görüyorsunuz ki, tüm bunlar PKK dersleri oluyor. Aynı zamanda eğitimidir ve biz de olağanüstü bir çalışmayla bu eğitimi vermek istiyoruz. Ve sizler için de bu değerlendirmeler tam bir konferans, bir kongre havasında geçti, sizi her türlü sağlıklı kararlara ulaştırabildik. Önümüzdeki ufak-tefek sorunlara çok rahatlıkla

çözüm gücü olabilirsiniz. Ben onlara soru da demiyorum, zamanla halledilecek meselelerdir.

Sizden daha fazlasını beklemeliyiz ve daha fazlasını başarmalısınız. Bu sizin için de adeta uzun bir süreden beri ihtiyacı duyulan bir susuzluğun giderilmesidir. Böyle yaklaşım göstereceksiniz. Bu aynı zamanda kendinizi biraz yiğitleştirme, adam etme hareketidir. Kendinizi buna layık görün, yakıştırın, kazanan siz olacaksınız.

Avustralya'daki Kürdistanlı Yurtsever, Emekçi Halkımıza!

Değerli Yurtsever Halkımız!

Aranızdan gelen bir grup parti taraftarlarımızla da yaptığımız tartışmalar gösterdi ki, dönem sizin için de yurtseverliğe dönüş, ülkeye bağlanış ve PKK öncülüğünde hızlı gelişmeler sağlama dönemidir. En uzağa savrulan bir halk kesimimizsiniz. Yaşadığınız büyük zorluklarla ve yine şu anda sahip olduğunuz olanaklar, belki bir çok şeylerin bitirilmesi pahasına kazanılmıştır. PKK'ye katılmaya ve bu anlamda yurtseverliğe dönmeye çalışırken, şüphesiz bazı sorunlarınız ortaya çıkacaktır. Bu yeni bir gelişmedir, sahihsiz olmaz. Fedakârlık yapmadan, yine belli bir kişilik alt üst oluşumu yaşamadan bu yeni döneme katılmak söz konusu olmaz. Gelen dostlarımızın şahsında da ortaya çıkan budur. Kaldı ki çok heyecanlısınız. Oldukça da yetenekleriniz var. Oraya gitmeniz bile belli bir kabiliyetinizin olduğunu ve belli bir olanağa kavuştuğunuzu gösterir. Hiç şüphesiz uluslararası alanı tanıyorsunuz. Kürdistan ölçülerine göre belli bir maddi dayanma gücünüz de ortaya çıkmıştır. Oldukça özgür koşullarda yaşamayı da bilmişsiniz. Bunu artık ulusal kurtuluşun hizmetine verme zamanıdır. Bu temelde Parti'yi iyi kavramanın ve onun ölçülerine bağlanmanın zamanıdır.

Parti uzun süreden beri sizlerle ilgilenmek istedi. Hatta temsilcilik düzeyinde bazılarını yolladı. Bunların istenilen ölçüde olmadığını biliyoruz. Zaten sizlerin de bunları dört dörtlük Partili diye almanıza gerek yok. Sadece bir şeyler versinler, hiç yoktansa böyleleri olsun anlayışıyla verilmiştir. Ama esas olan, belgeli olarak da size sunulan parti değerlendirmeleridir, çözümlemelerdir. Bunlar da elinize ulaşmıştır. Ülkedeki savaş, zaten sizi her gün çalkalandırmakta ve derinden yurtseverliğe bağlamaktadır. Düşmanın, her gün dünyayı bile etkileyen vahşeti, işte daha yeni olan DEP yargılanmaları, günlük katliamlar sizi inandırtmaktadır. Yine, basın-yayın olanakları artmıştır. Her gün bu konularda değerlendirmeler yapılmaktadır. Dünya öğreniyor, hiç şüphesiz siz de gerçeklerimizi öğreneceksiniz.

Gelen dost grubu, -hatta çoğu partili olabilecek kadar güçlüdür- rahatlıkla Avustralya'daki Parti temsilciliğine, yine ERNK temsilciliğine yeter de artar bile. İnanıyoruz ki, özellikle bundan sonra bu temsilcilerimiz, sadece oradaki sorunlara çözüm gücü olmakla kalmayacak, daha fazlasını ülkeye taşıracaklar. Maddi ve manevi anlamda ülkeye taşırmayı bilecekler. Bir defa oradaki bütün kitlemizi yurtseverlik saflarına çekecekler. Etkilenmedik, örgütlenmedik tek bir aile kalmamalıdır. Ülkeye kadar uzanan çevreleri vardır. Bu çevreleri de, bu mücadeleye bağlamayı kesinlikle bileceksiniz. Çünkü koşullarınız buna imkan veriyor.

İçinizde daha aktif yönelmek isteyenler olacaktır. Bunda da zorlama yoktur. İçinizde bazılarının katıldığını biliyorum, değerli katılımlardır, oldukça özlü ve ölçülere gelmekte kararlıdırlar. Daha fazlası da ortaya çıkabilir. Gücünüz ölçüsünde, gerekirse her aileden birisini gerilla saflarına, profesyonel savaşıllığa katılmasını bir hedef olarak önünüze koymalısınız.

Sizlere bu grubun şahsında seslenirken; mücadelemizin ne durumda olduğunu görüyorsunuz. Biz 15 Ağustos Atılımı'nın onuncu yıldönümünü büyük bir başarıyla geride bıraktık. Gerçekten bu yıldönümü için söylenecek olan şudur; Kürdistan halkı yeni yeni bir çeki düzeni yakalamıştır. Bu anlamda gerilla ordulaşması bir daha sökülmecek kadar kendini örgütlemiş ve savaşıma çekmiştir. Sizin için en büyük müjde, kesinlikle böylesine bir ordulaşmayı, savaşımı diri ve sürekli kılmaktır. Bunun müjdesini verebiliriz. Bununla da halkımız tümüyle ayağa kalkışını ve savaşımını sürdürmektedir. Yurt içi ve yurt dışında her düzeydeki halkımızın uyanışı, örgütlenişi gelişerek devam etmektedir. Ve bunun küçük bir parçası da sizsiniz. Kendi gelişmenizde de görüyorsunuz ki, bir halk uyanıyor ve herkes bir arada bir kale görevi, iyi bir savaşım mevzisi rolünü oynayabilecek durumdadır. Etkimizin ulaşmadığı tek bir yer kalmadı.

Avustralya kıtasının en uzakta olmasına rağmen burada da ne kadar güçlü olduğumuzu görüyorsunuz. Asya kıtası, Afrika kıtası, Avrupa kıtası hatta Amerika kıtasında da daha fazlasıyla güçlüyüz. Bir giremediğimiz Antartika kıtası varsa, o da insandan yoksun olduğu içindir. Sadece mekansal yayılmak değil, insanlığı derinden etkileyecek bir gelişmenin de içindeyiz.

Biliyorsunuz ki, ülkemiz insanlığın beşiği olan Ortadoğu'nun kilit ülkesi. Kaderimizi elimize almaya çalışıyoruz. Öyle inanıyoruz ki, önümüzdeki dönem de sadece ülkede değil, bölgede de etkinliğimizi oldukça arttırıp, -dernekleşme de dahil- siyasal gelişmelerin en anlamlı ve ufuklu imkanını yakalayacağız. Şimdiden kazandıklarımız bunun teminatı, bunun başarılabilceğinin ifadesidir. Bu sizin için de büyük bir umut, umut olmaktan da öteye, gün be gün gerçekleşen ve onsuz yaşanmayacak olan bir yaşam gerçekliğimizdir. Bunu her zamankinden daha iyi anlamalı böylece kendinizi tanımalı, ülkenizi tanımalı ve özgürlüğünüzü

elde etmelisiniz. Bizde en eksik olan bunlardır. Bu yönüyle de kendinizi tamamladığınızda belki de dünyada bizden daha güçlü bir halk olamaz. Hatta en arkadaki bir halk, en öne geçen bir halk bile olabilir. Ve sizleri bu temelde selamlar, 15 Ağustos Atılımı'nın sizler için de önemli bir gelişmenin başlangıcı olmasını diler, tekrar saygı ve sevgilerimi sunarım.

Şimdi Avrupa'ya da diğer grubumuz şahsında seslenmek istiyorum.

Avrupa'daki Yurtsever, Emekçi Halkımıza ve Tüm ERNK Çalışanlarına!

Değerli Yurtsever Halkımız ve Tüm Çalışanlarımız!

15 Ağustos Atılımı dolayısıyla sahamıza gelen bir grup emekçi taraftarımızın şahsında bir kez daha sizleri, yaşam koşullarınızı, özellikle de mücadele sorunlarınızı yakından tartışma imkanını bulduk. Hiç şüphesiz yıllardan beri, Parti hem size bir çok şey verdi, hem de sizden epeyce değer aldı. Maddi katkılarınız, savaşçı katılımınız mücadelemizde vazgeçilmez bir ağırlığa sahip olmuştur. Ve halen de en verimli ve kapsamlı bir biçimde bu işlevini sürdürmektedir.

PKK'nin 1980'den sonrası gelişiminde, emekçi halkımız kesinlikle belirleyici bir rolün sahibidir. Bir Ortadoğu'daki halkımızın, bir de Avrupa'daki halkımızın emeği, katılımı ve katkısı olmasaydı ne PKK böyle bir PKK olabilirdi, ne de ARGK, ERNK böyle bir gelişmeye ulaşabilirdi. Ve kesinlikle 1980 sonrası, PKK'nin güç kazanmasında ve yine silahlı savaşımın gelişmesinde belirleyici bir yeriniz var. Fakat bu böyle olmakla birlikte, çok iyi çalıştığımız, çok yeterli olduğunuz halde, 'bundan daha fazlasına gerek yok' deme durumunda olmadığınızı, tam tersine daha fazla çalışmanın ve hatta ilk defa verimli bir çalışmanın başlangıç aşamasına ayak bastığınızı söyleyebilirim.

Şimdiye kadar yapılanlar bir hazırlıktı, asıl çalışma bundan sonrası içindir. Siz Parti'yi şimdi daha iyi tanıdınız, yurtseverliği şimdi fark ediyorsunuz. Bu bir başlangıçtır. Biz de on-on beş yıldır sizlere ulaşmaya çalışmamıza rağmen, ancak sınırlı olarak ulaşabildiğimizi söyleyebiliriz. Gösterdiğimiz sabır ve bizim adımıza yapılan her türlü yetmezliğe katlanmamızın sebebi, size sağlıklı ulaşabilmek içindir. Aslında bağlılığınız güçlü ve oldukça kapsamlıdır. Artık sizlerle daha fazla iş geliştirebiliriz.

Orada Partimiz adına çalışanlar, merkezden tutalım bölgelere kadar, çok çeşitli yetmezlikler, yanlışlıklar ve hatta kabul edilmez tutum ve davranışlar içindedirler. Bunu biliyorum ve zaten şunu söylemekten de geri durmuyorum; bunlar adeta halk için çalışan, halkı ilerletenler olmak yerine, oldukça geriletken

bir konuma düşmekten kendilerini kurtarmıyorlar. Ayak bağı olmayı, ağır bir bürokrasiyi ve kendini yaşatmayı esas almaktan çekinmiyorlar. Bunlara sert eleştirilerimiz oldu. Siz halkımıza da bir kez daha bunu çok açıkça böyle olduğunu belirtmekten çekinmiyorum. Çekinme şurada kalsın, bizimle sizin arasında yer alan bu örgüt çalışanlarının üzerine gitmenin bir görev olduğunu da söylemeliyim.

Ben siz emekçilerde fazla kusur bulamam. Sizin kusurunuz; eksikliğiniz bilinçsizliğiniz ve duyarsızlığınızdır. Bunları da hızla aşılıyorsunuz. Bundan sonrasını en iyi biçimde yapacaksınız. Fakat daha fazlasını yapmanız gerekir. Çok çalışmak ve özellikle bundan sonra çok fazla mücadele vermek istiyorsunuz. Öyle sanıyorum ki vermek istediklerimizin yüzde birini bile alma imkanını yakalayamamışsınız veya oradaki örgütümüz size bunu vermemiş. Siz de oldukça katkıda bulunmak istiyorsunuz. Yetenekleriniz, gücünüz, olanaklarınız var; köyleriniz, akrabalarınız ve diğer yakınlarınızın hepsini devrime çekme imkanlarınız olmasına rağmen, bir örgüt çıkıp da şöyle yapmalısınız demiyor, hatta bunu dayatmıyor ve görevlerinizi size hatırlatmıyor. Tam tersine en az ilgiyle, çok şey yapabileceğiniz halde sanki yapma gereği hiç yokmuş gibi bir yaklaşımla boşa çıkarıyor. Ne siz bunu kabul etmelisiniz, ne de ben asla bunu kabul etmeliyim. Bunu örgüt temsilcilerimiz yapamıyorsa, giderek biz yapmalıyız.

Parti, örgüt sizin içindir. Sizin için olamıyorsa, “*Biz halk olarak kendi kendimiz içiniz*” deyin. Parti gökten inmiş değil, sadece bir araçtır. İyi köprü rolünü gördü mü, size iyi değer taşıdı mı başınızın üstünde yeri vardır. Baktınız fazla bir şey veremiyor, kırıp döküyor, basmayın ona, ağaç olarak güvenmeyin. Kendinize güvenin. Çünkü Önderlik de gerektiğinde Parti’den daha fazla size ulaşmayı bilen bir kurumdur. Bazen kendimi Parti yerinde, hatta daha fazlasında tutuyorum ve size ulaştırıyorum. O zaman yine bizden öğrenin, ihtiyacınız olan her şeyi bizde bulabileceğiniz gibi, görevlerinizi de bilince çıkarabilir ve çözüm gücü olabilirsiniz. Bu anlamda çaresiz değilsiniz. İki de bir yeni kadro geliyor, istediğinize sizi kavuşturamıyorsa, beklediğinizi göremiyorsanız “*Filan acemi, filan zarar veremez*” diyebilirsiniz. Kadromuz da kendini böyle tanımalı.

Kan-ter içinde çalışılmadığını çok iyi biliyoruz. Ülkemizde karnını bile doyurmak meseledir. Oysa bazıları örgütün sırtında ağa gibi yaşayacak, görevi de sanki halkı bastırmakmış, bozgunculukmuş gibi davranacak. Hayır, biz enayi değiliz, bunları bir çırpıda köşeye oturturuz. Kimdir bu? Kenarda kendinden mamur, pehlivanlar, evliyalar gibi, onlar kimdir? Bir şey vermediği açık. Üslup bozukluğu veya yoldaşça olmayan yaklaşımları varsa, o zaman atın bir tarafa. Ben örgüt içinde de bunu söylüyorum. Böyle yoldaşlık ölçülerini zorlayan, değer

sunmak yerine bile bile çarçur eden olursa devamlı yakasından tutun. Zaten iyi bir devrim savaşçısı kesin böyle olmasını bilendir.

Düşman bizimle oynadığı kadar oynadı. Bozguncular ve provokatörler zarar verdikleri kadar verdi. Biz de bunlara karşı amansız savaştık. Düşmanın, örgütümüzü bozma girişimlerini ilk defa tamamen boşa çıkardık. Onun dolaylı müttefiklerini, işbirlikçilerini, her türlü provokatif, kışkırtan, tahrik eden ve bozan temsilcilerini de durdurduk. Doğrusunu çok rahatlıkla hem egemen kıldık, hem de pratikte birleşen ve kazandıran örgütü size sunduk. Sahip çıkmak, onunla savaşmak sizin işinizdir.

Bazı şikayetleriniz var. Hem örgüt çalışanı, hem kitle halk olarak bana yüzlerce mektup gönderiyorsunuz. Ben de size cevaplarını veriyorum. Cevapları çoktan verdim ve her gün tekrarlıyorum. Ancak siz öğrenmesini ve yerinde uygulamasını bilmiyorsunuz. ve bu sizin kusurunuz. Yetki mi istiyorsun? Genelde bütün halka bu verilmiştir. Ben her zaman şunu söyledim; bildiğiniz bazı doğrular var, birisi temsil etmiyorsa ben de olsam yüklenin. Örgütün çalışma tarzı, temposu var, temsil edemiyorsa, merkezimiz de, Avrupa temsilcimiz de hatta sıradan bir çalışan da olsa onu eleştirebilmeli ve “*Hizaya gel*” diyebilmelisiniz. Bu hem yetkiniz, hem hakkınız, hem de görevinizdir. Sahip çıkacaksınız.

Biz, kimseye ağalık yapsın diye yetki vermedik. Hele benim adıma, bütün gücünü benden alsın, dolayısıyla da halktan alsın ve gelsin orada kendini sahtekarca hak etmediği bir yaşam içinde tutsun. Düşmandan önce bunları çözelim. Beni kullanmalarına ve taklit etmelerine hiç gerek yok. Benim ne olduğum ve nasıl çalıştığım çok açıktır. Emek savaşçılığım belli, yetişmem belli, taklitlerim belli ve dünya alem beni tanıyor. Bu taklitçiler mi tanımıyor? Ve onlar mı bizimle oynayacak, kim bunlar? Onlara şunu söylüyorum; hadlerini bilsinler. Yiyecekleri kadar yiyorlar, yaşayacakları kadar yaşıyorlar, ama sahte bir önderlikle, bir taklitçilikle bizi uğraştırmasınlar. Ve siz buna fırsat vermeyin. Korku veya endişeye gerek yok. Başarılıysa başımızın üzerinde yeri var, en değerli yoldaşımızdır, değilse ya hizaya gelsin, ya aramızdan gitsin. Ben tekrar söylüyorum; bunlara ne muhtacım, ne de bunlardan çekiniyorum. Sadece yüce yoldaşlık sıfatını kullandıkları için onlara karşı kendimi bozmak istemiyorum. Yoksa gerçekten kahretmesini bilirim. Israr ederlerse kahrolacakları da kesindir. Marazi hastalıkları yaymasınlar. Halkımızın eğitimine ilişkin, yine örgütün eğitimine ilişkin görevlerini bilmezlik etmesinler. Biz çok cesur bir hareketiz.

Ben kendimi bu kadar eğitebiliyorum. Gördünüz, bu saate dahi bile nasıl işlerin başındayım. Benim günlük ilgilenişlerim, bin bir işim vardır. Hoş geldin demeden turalım bir selamı vermeye kadar bir tarzım vardır, taklit edeceklerse bunu taklit etsinler. Yoksa kendi ağalıklarını şuna buna dayatmasınlar. Bu kabul

görmez. İnsanımızla nasıl ilgileniyoruz? Ben yediden yetmişe, yeni gelenden yirmi yıldır katılmış olana kadar, hepsine her gün öğretiyorum. Kendine çok güvenen ve bizi temsil ettiğini iddia eden de böyle çalışmak zorundadır. Aksi halde sırtımda onu tutmam, taşımam. Böyle yaptım diye de “*Vay şöyle etkili bir temsilci, şöyle yaman bir PKK kadrosuna bu yapılır mı*” denilmesin. Evet, en başta da ona her şey yapılır, çünkü adam gibi çalışmasını bilmesi gerekir. Bu da bir talim. Gereklerini halkımız da, örgütün altı da, üstü de yerine getirmeli.

PKK deyip geçmeyelim, Önderlik deyip geçmeyelim. Biz, size gerçek veya olağan otoritemizi göstermek istiyoruz. Görmediğiniz, bilmediğiniz için değil yeni yetişiyorsunuz. Umutlarınızı, moralinizi biraz daha pekiştirmek ve anlayışla, ikna ile düzeltmek istiyoruz. Ama bundan şu sonuç çıkarılmamalı: Bildiğimi yaparım, bildiğim gibi yaşarım. Yaşayamazsın! Önderlik nedir, bunu bilin. Düşmanını bile çalıştıran, düşmanına dayanarak hareketini geliştiren bir örgüt, senin böyle ağalık yapmana, emekler üzerine bağdaş kurup kendini dayatmana, kendini satmana izin verir mi? Sen çılgın mısın?

Siz halkımızı bile bu kadar emekle çalıştırıyoruz. Bu kadar katkılarımızı sağlamışız. Bütün ülke halkımızı görüyorsunuz. Bu kadar zulme rağmen her şeye direniyor. Ve biz az bir şey vermemişiz, yoksul oldukları halde ona katlanıyor ve örgüte tek bir şey söylemiyorlar. Önderlik gerçeğine bağlılıklarını ölümüne sürdürüyorlar. Tabii bunun anlamı var. Siz Avrupa’daki halkımız rahat koşullardasınız. Daha fazla çalışacaksınız. Şimdiye kadar verdiklerinizi, katkılarınızı sadece bir başlangıç olarak değerlendireceksiniz. ‘Katkımız asıl bundan sonrası içindir. Ülkeye taşırılacağız’ diyeceksiniz.

Yüz binleri bulan bir kitleyi ifade ediyorsunuz, her biriniz ülkede beş tane akrabasını kazanırsa bu eder bir milyon. Kazanamaz mısınız? Rahatlıkla mektupla, telefonlarla bile bunu yapabilirsiniz. Size bağlı olan insanlar çoktur, siyasileştirin, örgütleyin ve bir grup yapın. Mahalleleriniz, köyleriniz var, kendinizi oralara yayın. Ben bütün dünyaya kendimi yayıyorum. Siz üç-dört hanelik bir köye mi, on beş-yirmi kişilik bir aileye mi kendinizi yayamıyorsunuz? Kendinizi yayamıyorsanız bitmişsiniz, zavallısınız ve bizi hiç anlayamamışsınız demektir. Madem yüz binlere ulaştınız, bu eşittir mücadelemizin en kısa sürede ülkemizin ulaşabileceğiniz hemen her köyüne, her mahallesine, ailesine taşırılmasıdır. Bundan sonra sizin göreviniz budur ve artık Avrupa’yı değil, ülkenin içini fethedeceksiniz. Fethetmenin zamanıdır, bu mümkündür ve olağanüstü olanaklarımız da vardır, bunları kullanacaksınız. Görevdir, tartışılmaz ve gereği yerine getirilir.

Tüm Değerli Çalışan Yurtsever Halkımız!

Parti adına gerçekten fedakârca çaba gösteren tüm çalışanlar. Merkezden tut en sıradan bir çalışma alanında bulunan yoldaşlar! Gün, gerçekten fethetmeye yakın günlerdir. 15 Ağustos Atılımı'nın bu yıldönümü de, ülkede büyük gelişmelerin yaşandığı, hemen her düzeyde TC ile hesaplaşmanın sürdüğü günlerdir. Onuncu savaş yılı, bir devlet kurmaktan bile değerli mücadele günleridir. Mücadelenin ezilmemesi, -ki düşman bu yaz bizi bitirme iddiasındadır, olağanüstü ve görülmemiş yöntemlerle yükleniyor- ezmesine fırsat vermemek size yapacağımız en büyük iyiliktir. Siz halkımıza sunacağımız en değerli müjdedir. Ben bunun dışında da bir değer sunulabileceğine inanmıyorum.

Tarihimizde, düşmanın çok iddialı olduğunu, oldukça planlayıp yüklendiğini biliyoruz. Bizim de bunun karşısında bir yok etme sürecini boşa çıkarmakla, büyük coşku ve mutluluk içerisinde olduğumuzu belirtebiliriz. Bu savaşı bu düzeyde tutmanın, sizin en büyük tutkunuz olacağı inancındayım. Zaten heyecanınız bizimkinden bile daha fazla, tutkuyla yaşama katılmanız bunun böyle olduğunu gösteriyor. Yerindedir, doğrudur ve bundan sonra daha fazlası olacaktır. Biz bundan sonra ülkede daha iyi savaşacağız. Buna, şimdiye kadarki yanlışlıklarımızdan, eksiklerimizden kurtulma dönemi de diyebiliriz. Tarihi kösteklerini yırtma, zaafılarımızı giderme dönemi de diyebiliriz. Kösteklerden, zaafılardan ve yanlışlıklardan bu kadar arınmış bir gerilla savaşı, yine bu kadar dayanabilir, savaşan halk gerçekliğimiz eğer kendi kendisine kötülük etmez, kendi kendine darbe vurmazsa ki buna - fırsat vermemek en temel görevimizdir- bundan sonrası zamanlamadır ve bu iş kazanılacaktır.

Bize çok bağlı olduğunuzu söylüyorsunuz, bence buna da gerek yok. Bağlılık artık kendi kurumlaşmalarımızda, kendi kişiliklerimizin görev bilme başarısında olmalıdır. Ben şimdiye kadar idare etmeyi bile çok fazla buluyorum. Vermem, yani tarihi açıdan bir kişilikten ne beklenir. Kaldı ki gerekmez de, siz daha fazlasını yapabilirsiniz. Bunu böyle bilmeli, kendinize böyle güvenmeli ve başarıyı da zorlamalısınız. Bunun için düşünecek ve gerektiğinde tartışacaksınız, gerekli olan örgütlenmeleri yaparak ülkeye ve savaşa taşıracak gücünüz de var. Kesinlikle zaferi sağlayabilecek bir kitlesiniz. Oradaki parti rahatlıkla zaferi kendinde başlatabilir bir nicelik ve kapsamdadır.

Mesele, görevlere tam başarı temelinde, özellikle bizim verdiklerimiz temelinde sahip çıkabilecek misiniz, layık olabilecek misiniz? Özellikle yaşamda mücadelecî üslubu, çekici ve örgütleyici üslubu tutturabilecek misiniz? Bunları sağladığınızda adım gibi biliyorum ki, bu iş başarılacaktır. Burada çok mütevazıyım. Çoktan başarmamız gerekeni yeni yeni başarıyoruz. Kesinlikle şırmamıyoruz, kendimizi yitirmiyoruz. Çoktan halledilmesi gereken bir iş gelip omzumuza yıkılmış, onu da insan olmamızın bir gereği olarak üstlendik ve gördüğünüz gibi başardık. Anlaşılmayacak hiçbir yanı yok, anlaşılıp da gerekleri

yerine getirilmeyecek bir iş de değil. Ölüm her zaman vardır, belki beş yıl fazla, belki beş yıl az yaşayacağız. Kaldı ki, bizim bu yolumuz biraz da ölümsüzlük yoludur.

En kötü ölümler veya bize dayatılan ölüm ölümün ta kendisidir. Ölümsüzlük ise PKK'nin dayattığı yaşamdır. Biz, her zaman bu yolun şahadetlerini yaşamın komuta gücü diye değerlendiriyoruz. **Bizde şahadet yaşayan kaynaktır, yaşatan kaynaktır.** Benim de altımda bu kaynak akıyor, yoksa ben böyle yaşayacağıma asla inanmıyorum. Şehitlerin sözcüsü olmaya çalıştık, onların vasiyetlerini yerine getirmeye çalıştık ve böylece güçlendik. Bu herkes için geçerlidir. Şehitlerimizin sözcüsü olmak, onların vasiyetlerinin yerine getiricisi olmak yaşamımızın varlık nedenidir.

Yine bu arada, kahramanca direnen yoldaşlarımızın zindan direnişçiliği, dağ direnişçiliği var. Hatta bu sahanın direnişçiliği de saygıdeğerdir. Onlara da her zaman bağlıyız. Bütün bunlar yüksek ve her şeyin önüne konulması gereken değerlerimizdir. Şimdiye kadar dürüstçe ve yerinde bağlılık göstermekle geliştireceğimizi gösterdik veya başarılmayanın başarılabileceğini de ortaya koyduk. Bundan sonrası kesin zafere doğru yürümedir. Yürüyüş halindeyiz, ciddi hatalar yapmazsak ve herkes söylediğim kısa çerçeve dahilinde görevlere sağlıklı yaklaşırsa zafer kesindir.

Bu temelde tekrar 15 Ağustos Atılımı'nın onuncu yıldönümünü sizler için de kutluyorum. Selam ve sevgilerimi sunuyorum.

5 Ağustos 1994

Savaşan Halkımıza

Yeniden diriliŖi gerekleŖtiren ve kurtuluŖ yolunda emin adımlarla yürüyen halkımıza 15 Ağustos Atılımı'nın 10. yıldıönm kutlu olsun!

Tarihte yitirilen bir ülkenin en eski halkı, günlerin en anlamlısı olan bu günü, 15 Ağustos Atılımı'nın 10. yıldıönmn, kendini her yönüyle yeniden yaratarak, insanlıkla tanıŖmasını en temel insan hakları savaŖımıyla ve bağımsız bir ülke, zgr halk kimliğiyle karŖılayarak kendine layık olanı artık iyi anlamıŖ, hiçbir gücün elinden koparamayacağı tarihi bir savaŖımı baŖarıyla verme Ŗansına eriŖmiŖtir.

Bugün artık meselemiz, bir kurtuluŖun n gününde neleri yapmalıyız, üzerimize dŖen görev nedir, hakkettiğimiz tam kurtuluŖu bir an önce nasıl sağlamamız gerekir meselesidir. Bugün, bu gerçeği iyi görüyor ve hepinizle bunu tartıŖıyoruz. İnanıyoruz ki, görevlerimizin üzerine doğru gidersek bu kurtuluŖ da fazla geç olmayacaktır.

Siz meŖakkatli bir yaŖamın içinden geçen değerli halkımız!

Ŗunu iyi bilmelisiniz ki, Parti sizin içindir. Halk ordumuz da sizin içindir. Uzun yıllardır Partimizin adını uzaktan duydunuz. Ama bu gerçek gittikçe size yaklaŖtı ve bugün yaŖamınızın ayrılmaz bir parçası haline geldi. Bu tarihi geliŖmeyi sağlayan ve Partimizin öncülüğüne tabi olmanızı gerekleŖtiren yıllar sizin içindir. Parti savaŖımı sizin için bir öncü yaratma, sizi kendinizle tanıŖtırma, savaŖa alıŖtırma, kazanmaya alıŖtırma savaŖıydı ve bu baŖarıldı. Peki, Parti savaŖımıyla ne kazandınız? DŖnce gücü kazandınız, siyaset sahibi olmayı öğrendiğiniz ve zgr yaŖamın nasıl olması gerektiğini anladınız.

Daha sonra devreye ordumuz girdi. Silahlı kuvvetlerimiz ve onun savaŖımı size ne kazandırdı? DŖmana bakma gücünü bile gösteremeyen, daha düne kadar bir dŖman jandarması karŖısında bile yerlere dek eğilen sizler, eğer bugün dŖman karŖısında oldukça iddialıysanız ve sadece karŖı koymayla da değil, onu savaŖarak gittikçe geriletiyor ve emin adımlarla baŖarıya doğru koŖuyorsanız, iŖte bütün bunları sizin adınıza uzun süredir savaŖan ordumuza, ARGK'ye borçlusunuz. O sizin öncü ordunuzdur. Ne kadar kk de olsa, ne kadar yetersiz de kalsa, bu ordunun savaŖımı, siz halkımızın savaŖan bir orduya, bizzat her cepheye en sonuç alıcı bir siyasi orduya ulaŖmanıza, onun bütün olanaklarını elde etmenize yol amıŖtır. Ŗunu Ŗimdi çok daha iyi görüyorsunuz ki; Parti sizin partinizdir, ordu sizin ordunuzdur ve hem de bunlar yaŖamınızın ta kendisidir.

Görüyor ve inanıyoruz ki, sizler bugün özgürlük için ayağa kalkma, bunun için gereken her türlü fedakârlıkta bulunma gücünü gösteriyorsunuz. En değerli evlatlarınızı gözünüzü kırpmadan ve gülerek savaŖa vermekten tutalım, zor bela

elde ettiğiniz kendi yaşam olanaklarınızı bile sınırsız bir fedakârlıkla sunmaktan da geri durmuyorsunuz. Yani mutlaka bir şeyler yapmak gerektiğini biliyorsunuz. Bu ne demektir? Bu, sizin artık bu savaşı kendi öz savaşınız olarak gördüğünüzü, onu kazanmak için gerekirse en değerli varlığınızı ortaya koymak durumunda kaldığınızı gösteriyor. Bu temelde sizi kutluyorum.

15 Ağustos Atılımı'nın esas anlamı, sizin böyle savaşılmaya cesaret eden, kazanmak için her şeyini ortaya koymaya yaklaşan bir halk durumuna gelmenizdir. Bundan daha büyük bir kazanım olmaz. Şimdi daha iyi görüyorsunuz ki, tarihte ve insanlık alemi içinde biz en yitirilmiş, her türlü insani ve ulusal haklarından uzaklaştırılmış, hakkında ölüm fermanı çoktan verilmiş ve yere gömülmüş bir halktık. Daha düne kadar düşman, cumhuriyet döneminin isyanlarını ezmeyle, *"İşte mezara gömdük, betonladık"* diyordu. Kendince her şeyi yaptığını sanan ve bizi bir daha dirilemeyecek gören bu düşmana karşı şimdiye kadar verdiğimiz, esasta bir diriliş savaşıydı. Yakın dönemde diriliş gerçekleşti, hem de yeniden.

Hiç kimse şunu iddia edemez; bizim eskiden de şöyle-böyle bir tarihimiz vardı. Bir tarihimiz vardı, ama bu tarih, 1940'lara geldiğimizde biten bir tarihti. Bir tarihimiz vardı, ama içinde her şeyin aleyhimize gittiği ve bir daha da özgür yaşam olanağı bulamadığımız bir tarihti. O tarih içinde her şey gittikçe daha da fazla tükeniyordu. Böylece elimizde yitirilmiş bir halk ve kaybedilmiş bir ülke, daha da kötüsü düşmanı için çalışan bir halk ve sömürgeci den beter bir ülke kalıyordu. PKK'yi ortaya çıkardığımızda böyle bir ülkeyi miras aldık. Biz, sizler adına ilk kelimeyi söylediğimizde, *"Kürt de vardır"* dediğimizde sizi böyle devraldık. Bugün ulaştığımız noktada mücadelemizi saygıyla anmamız gerektiği açıktır. Bugün böyle bir anma günüdür. Ve bizi bugüne getiren kahraman şehitlerimizdir. Bugünü bir de şehitlerin anısına böyle anlamalıyız.

Bir halkın kendini bu kadar unutmaması çok esef vericidir. Sizler bazen acılı günlerle karşılaşsınız. Halbuki bizim halk olarak en acı günümüz dünkü gündü. Düşünün, insanlık adına ortada hiçbir şey kalmamıştı, en rezil ve en utanılabilir bir durum söz konusuydu. Fakat sizler o koşullarda da yaşadığınızı sandınız. Düşmana en alçakça hizmet etmeyi yaşam sandınız. Hiçbir halk, faşist bir düşmana, kendini soykırıma tabi tutan bir düşmana böyle hizmet ederek yaşadığını sanamaz. Eğer o koşullarda da yaşadığını sanıyorsa, o halk, sadece en lanetli ve en aşağılık bir halk olarak anılmakla kalmayacak, hep üzerine tükürülen, ölüsü de, dirisi de böyle anılan en rezil bir halk olacaktır. Bu, herhalde ölümlerin, ayaktaki ölümün en beteri idi. Lakin daha düne kadar yaşanan da buydu. Biz PKK'yi niçin böyle ateş altında, bu büyük ve korkunç ateş içinde ortaya çıkarmaya çalıştık? İşte bu çok rezil olan, bir an bile yaşanmaması gereken yaşamdan kurtulmak için.

Bugün değişen bir atmosferde hepimiz her gün dűşmanı lanetliyorsunuz. Bizden daha fazla cesaretle sizler, dűşmanın üzerine gitmeye çalışıyorsunuz. Yarın bu yürüyüşünüz daha da amansız olacak ve belki de dünya birleşse sizi durduramayacaktır. Ama yakın tarihimizi bilmeden bu yürüyüşten bir şey anlayamayız. Ben kendim de sizin adınıza devrimciliğime başlar ve geliştirirken, bu lanetli yaşama karşı tek başıma yıllarca savaşıırken, ‘ben yalnızım, ben tekim, olanaklarım yok’ deyip kendimi yere atacağıma, ilk kelimeyle ve her şeyiyle borçlu bir kişilikle başlamayı ve yürümeyi esas aldım ve başka bir çare de bulamadım. Bu sadece benim için değil, hepimiz için geçerlidir.

Biz insan olmak istiyoruz, sizi şerefli bir insan haline getirmenin ekmek ve sudan daha öncelikli ve gerekli olduğunu düşünürüz. Sizlerin en büyük yanılığı, bunsuz ve bunu mahşere erteleyerek yaşayabileceğinizi sanmanızdır. Ben çok açıkça söyleyeyim, yalnız siz halkımıza değil, herkese söyleyeyim, bütün Parti’ye ve bütün savaşıan ordumuza söyleyeyim; biz bu yaşamı gerekirse bin defa yerin dibine gömeriz ve asla sizlere layık görmeyiz. Bu, bizim hayata yeniden başlama sözümüzdür. Yaşamı yeni bir-iki kelimeyle kavrayarak, yeniden yaşama başlamaya çalışmamızdır.

En büyük kötülük hem de kendi kendimize yaptıığımız kötülük nedir? Dűşmanın kendi kendisine bile yaptırmadığı işleri, kendi askerine yaptırmadığı askerliği ve kendi emekçisine yaptırmadığı emekçiliği azap askerleri gibi öne sürerek sizlere yaptırmaması, en tortu işleri karşılığında hiçbir şey vermeden siz emekçilere gördürmesi, hatta bir hamallık, bir çöpçülük işini bile çok görerek sizi en hakaretili, en aşağılık bir yaşamın mahkûmu yapması ve sizlerin de bütün bunları böyle isyansız ve tepkisiz kabul etmenizdir. Peki, bu bir suç değil de nedir? Daha düne kadar hepimizin yaşadığı böylesine bir suçluluk ve suçlu bir halk olmak değil de neydi? Bu konularda açık olalım. Ne kadar açık olur ve ne kadar dünümüzü doğru kavrarsak, bugünün kıymetini, bu büyük çabalarla yaratılan ve en başta da şehit kanıyla temizlenen günlerin kıymetini o kadar iyi biliriz.

Sizlere bakıyorum, her gün Parti ve orduyla adeta dűşmanla savaşı gibi savaşıyorum. Niçin? Çünkü yaşamı suçlu gibi ele alıyorlar, bir suçlu gibi yaşama alışkanlığından kurtulamamışlar da ondan. Elbette bu yaşamı affetmem. Yıllarca tectim, ama nasıl yüklendim ve nasıl affetmedim? Çünkü affedilmemesi gereken şeyler vardı. Çünkü yaşanmaya değmeyecek durumlar vardı. En büyük yücelik, işte burada kendini aldatmamaktır. Burada kendine saygıyı yitirmemektir, burada hiçbir yaşam yolu kalmamışsa bile dűşmanın dayattığı aşağılık yaşamı da kabul etmemek, gerekirse çile çeken bir insan gibi kırk yıl yalnız başına hiçbir şey yemeyerek ve içmeyerek, bir damla su ve bir zeytinle kendini yaşatarak böylesine bir suçlu yaşamın sahibi ve dűşmanın işbirlikçisi olmamaktır.

Biz bunu da yapmaya çalıştık. En önemlisi de, bu suçlu yaşamla savaştık. İşte bunun sonucu olarak siz, yeniden dirilen ve kazanmanın yoluna giren halkımız ortaya çıkıyorsunuz. Hiç kimse, hatta düşmanlarımız bile bu gelişmelerin önemli olmadığını iddia edemez. Çok önemlidir, hele bizim için teneffüs ettiğimiz havadan daha çok önemlidir. Eğer yaşamınız bundan sonra anlam kazanacaksa, bu havayı teneffüs etmenizle olacaktır. İşte ben buna yaşam derim.

Çok açık konuşuyorum ve anlamadık da demeyin. Ortadadır, halen dünyanın en zorda olan halkısınız. Mevcut durumunuz; kendini dünyaya anlatamamış, bunun için kendini kuvvet haline getirememiş, kendini siyasileştirememiş, kendini örgütlendirememiş, savaştırmada taktik adım sahibi yapamamış bir halkı ifade ediyor. Elbette sorumluluklarımızın ve görevlerimizin ne olduğu üzerinde dikkatle duracağız. Ve nefes alıp veriyorsak, bu bize yeter, gerisi görevdir diyeceğiz. Yani ne pahasına olursa olsun, gereken yapılacaktır.

Mevcut halk gerçekliğimizi artık yakalamanız gerekiyor. Bir savaşın içinde olduğunuza kesin gözüyle bakıyorsunuz. Hele şu son bir yıl içinde, savaşın sizi ateş gibi sardığını, binlerce köyün başınıza yıkıldığını, milyonlarcanızın bin yıllık topraklardan koparıldığını ve işsiz-güçsüz bırakılıp çadırlarda bile barınamayacak durumlara düşürüldüğünü görürseniz, bu savaşın, bu özel savaşın en çok size yöneldiğini anlarsınız. Yine, ordumuzun yürüttüğü bu savaşımın da aslında en çok sizin vermeniz gereken bir savaş olduğunu daha iyi anlıyorsunuz. Bunu görüp anladığınız için de destekliyorsunuz ve çığ gibi de katılıyorsunuz. Başka türlü zaten düşünülemez.

Düşman her gün yeni safsatalar, yeni tehditler savuruyor, “*Ülkemizin milli birlik ve bütünlüğü için ya bitireceğiz, ya bitireceğiz*” diyor. Diğer yandan da, “*Ana şefkatiyle kucaklayacağız*” diyor. Bu kadar azgın faşist bir demagojik ağız, bize bu kadar hakaret ederken, biz ne söylüyoruz? Veya gerçekten bize dayatılan nedir? Her gün suçsuz insanların, biraz temiz kalan insanların katliamına bakın! Hem de ‘faili meçhul’ dedikleri bir tarzda vuruyor, asıyor, fakat ‘ben yaptım’ bile demiyor. Bu da tarihte eşine ender rastlanan bir tutumdur.

Siz Değerli Halkımız!

Bu düşmanı iyi tanımakla karşı karşıyasınız. Düşmanını iyi tanımayan, bu temelde kendini bir göreve bağlamayan bir halk, saygı bulamaz. Halkımızın milyonlarcası yurt dışına savrulmuş, düşmanın metropol kentlerine taşırılmış, yine ülkesinde de milyonlarcası toplama kamplarına çekilmiştir. Her şey şimdi çok daha açıktır. Her şeyi yerinde görmenin zamanıdır. Buna dur demeyi bilmeliyiz. Niye bu kadar ‘faili meçhul’, niye sıradan ve dürüst insanların en

vahşi bir biçimde arkadan vurulup, beynine bir kurşun sıkılarak bir köşeye atılması? Bundan daha tehlikeli ve daha ağır bir yönelim olabilir mi? Ve her gün onlarcası var. İcinizden alıyorlar bunları. Şu bu derken, yarın sıra hepinize gelebilir. Dolayısıyla gün, sorumluluk duyma günüdür. Gün, düşmanı tanıma günüdür. Gün, fırsat ve olanakları bu savaşa nasıl seferber ederiz diye düşünme günüdür.

Ben, 15 Ağustos Atılımı'nın ne kazandırdığını daha fazla söylemek istemem. Hiç şüphesiz bu savaşla bu duruma geldiniz. Düşmanımızı açığa çıkarmakla kalmadık, şimdi biz de onunla savaşıyoruz. Biz de ona hak ettiği dersleri veriyoruz. Ve en önemlisi de, yakın gelecekte kesin kaybetmesi için ne lazımsa onu yapacağız.

15 Ağustos Atılımı'nın gelişmesi düşmana büyük korku verdi. Bu atılımdan korktuğu için size daha fazla acı çekti. Dediğim gibi, binlerce köyünüz boşaltıldı. Milyonlarcanız Ermeni katliamından bile daha beter yöntemlerle göçertildiniz. Tekrar söylüyorum, Ermenilere uygulanandan daha kötü katliam ve göçertilme var, hakaret var, bunu şimdi belki biraz görüyorsunuz. Yediden yetmişe herkes iliklerine kadar bunu hissederek, *“Vay bu başımıza gelen nedir”* diyordu. Neden böyle oldu? Çünkü sen zamanında düşmanını tanımadığın gibi, hep ona hizmet ettin. Çünkü sen iyi örgütlenmedin, imkanlarını savaşın emrine, kurtuluşun emrine doğru vermedin. Onun için de şimdi acı içindesin. Bunun giderilmesinin yolu, kendi öz savaşımını iyi yapmaktan geçer.

15 Ağustos Atılımı, sizi savaşan bir halk durumuna getirmekle en büyük başarısını ortaya çıkarmıştır. Ve sizin savaşan bir halk haline gelmeniz, tarihimizin tanıdığı en önemli gelişmedir. Kendi tarihimizin bu on yılı, en şerefli, en umut vaat eden ve en doğru adımlarla savaşılıp yaşanan bir on yıldır.

Çok iyi biliyorsunuz ki, bu on yılda çok üstün kuvvetlerle -belki başlangıçta bire yüzdü- arkasında bütün dünyanın olduğu bir çapul sürüsüyle, en gelişkin teknik donanımlı bir orduyla üzerimize gelindi ve tüm bunları karşılamaya çalıştık. Hiç kimse başlangıçta durumun böyle olmadığını ve kolay savaşılabileceğini söyleyemez. Diğer örgütler de vardı ve onlar da devlete bir-iki darbe indirmek istediler, ama ömürleri bir günlüktü, bir haftalıktı. Ömrü bir ayı geçen örgüt yoktu. Ama biz bu on yılı, gittikçe yükselen bir gelişmeyle, her gün artan başarılarla geçirmesini bildik. Bunun üzerinde çok düşünmelisiniz. Bu on yıl nasıl kazanıldı? Bunlar düşünmeye değer. Bunu bilmeniz için çok konuştum, çok açıklama yaptım. Partimizi de, ordumuzu da şimdi daha iyi bilmelisiniz.

Savaş kolay değildir. Acısı kolay değildir. Hele işkencesi hiç kolay değildir. Şahadeti hiç kolay karşılanamaz. Bunun için neyin lazım olduğunu doğru anlamak gerekiyor. Buna verebileceğin en iyi karşılık, nasıl savaşmalıyız karşılığdır. Bunu her gün partililere, ordulara söylüyorum ve size de açıkça

söylüyorum; doğru savaşmayı bilmek zorundasınız. “*Biz cahiliz, yaşlıyız, kadınız, çocuğuz*” demeyin. Hayır, bu bir halk savaşıdır. Yüreğinde düşmanı mahkûm etmekten, bir düşman ajanına ve işbirlikçisine ceza vermekten tutalım, cepheye koşmaya kadar yapılacak bir çok iş vardır.

Herkes köyünde, evinde, mahallesinde, hatta dünyanın her köşesinde düşmanı görebiliyor ve ona gücü oranında mutlaka bir darbe vurabiliyor. Herkes “*Benden düşmana bir darbe*” derse, o zaman biz düşmanı boğarız. Düşman, dürüst bir çok yurtsever insanı vuruyor. Halbuki her taraf işbirlikçi, faşist dolu, siz de bunlara yönelebilirsiniz. Etrafınıza ve kendinize bakın, o zaman ne kadar iş yapabileceğinizi rahatlıkla görürsünüz. Benim ne bir kuruş param, ne bir fişegim vardı, peki nasıl vurdum bu düşmanı?

Bundan çıkaracağımız sonuç, dürüst olmalıyız sonucudur. Bütün partililere de söylüyorum, herkese söylüyorum; dürüst olmalısınız. Madem yaşamak istiyorsunuz, madem şeref ve saygı istiyorsunuz, eğer sizden yaşamı alan düşmanı vurursanız bunu elde edersiniz. Beyninizi bunun için çalıştırırsanız, size saygının yolu açılır ve size insanlık hürmet eder. Hiç kimse başka türlü hak talep etmesin. “*Ben de insanım. İşte elbise giymişim, kravat da takmışım, ne farkım var*” deyip de kendinizi aldatmayın. Çok acıdır, ama söylemekten geri durmayacağım: Nasıl ki insana benzer bir yaratığa elbise giydirip ve kravat takıp sirk sahasına sürerlerse, bizim kendimize böyle durumları yakıştırıp, kendimizi özgür saymamız da aynen öyle sirk sahasına sürülen insana benzetilmiş yaratıkların durumuna benzer.

Biz kölelikten daha beter durumda olan bir halkız. Ama kurtulacağız, ama savaşıyoruz ve en şerefli insan haline gelmenin imkanını yakalıyoruz. Savaşımız bunun için gereken her şeyi veriyor. Bunun için savaş değerlidir. Bunun için sonuna kadar, zafere kadar savaş diyoruz. Hiç kimse ‘anlamadım’ demesin.

Bu savaş boşuna değildir. Bazı sözüm ona Kürtlükle uğraştığını sananlar var, “*Terörsüz iş, terörsüz çözüm yolu*” diyorlarmış. Acaba bunlar kendilerini ne kadar aldattıklarını biliyorlar mı? İşte “*Biz sadece siyasi yolu düşünüyoruz*” diyorlarmış. Acaba bunlar siyasetin ne olduğunu biliyorlar mı? Öyle bir düşman var ki, sana yalnız terör de değil, hayvana bile uygulanmayacak yöntemleri uyguluyor. Düşünün ki, her hayvanın adı vardır, ama senin adın bile sana yasaktır. Bu, terörden de öteye bir şey değil de nedir? Gerçek böyleyken, bazıları halen ‘terörsüz çözüm(!)’ peşindeymiş. Böyle sahtekârlara aldanmayalım. Bunlar düşmandan daha beter kölelik yolunun öncüleridir. Zorlanma var diyorlar, ama bu zorlanmayı düşman dayatmıştır. Bunlarıki doğrudan düşmana çalışmaktır. Mevcut koşullarda ‘siyasi çözüm’ demek, düşmana teslim olmak demektir. Ve teslimiyetin de ne getirdiği biliniyor.

En büyük başarımızın elinize silah vermek olduğunu biliyoruz. Siz halkımızdan her aile, kabile ve aşiretten insanları ordumuza, Partimize çekerek aslında düşmana en büyük darbeyi vurduğumuzu biliyoruz. Her aileden neredeyse bir şehit vererek sizleri davanın asli sahibi haline getirmekle düşmana en önemli darbeyi indirdiğimizi biliyoruz. İşte bu karalanmak isteniyor, sanki başka kurtuluş yolu varmış gibi, başka birlik yolu, başka siyaset yolu varmış gibi, bazıları gafilce, haince ve uşakça başka yolun varlığını iddia etmektedirler. Bunları da anlamanın yolu, hak ettikleri dersleri en çarpıcı ve layık oldukları biçimiyle vermekten geçiyor.

Bugünler bu anlamda çok önemlidir. Köleleştirmenin ne ince yolu, ne kaba yolu, ne işkence yolu ve ne de demagoji yolu sizi böylesine soylu bir savaşımın ve başarının içinden çekip çıkarmamalıdır. Bu konuda sonuna kadar uyanıklık, bilinçlilik ve örgütlülük içinde olmanız, kendi öz örgütlenmeniz ve öz ordunuzu kurmanız, cephe ordunuzu kurmanız gerekir. Şimdi savaşan bir ordusunuz. Biz buna ulusal kurtuluş ordusu, onun siyasi ordusu diyoruz. Kendinizi artık bir ordu gibi değerlendirmelisiniz.

Bu ordunun örgütçüsü olun, ordu birimlerinin komutanı olun. Her tarafta halkımızın siyasi ordusunun komutanları olmalı. Sizler her yerde kendinizi bir örgütlenmeye, bir sorumluya kavuşturmalısınız. Bunu bizzat kendiniz yapmalısınız. Parti size bu yolu açtı. ARGK savaşmayı öğretti. Şimdi siz ordulaşacaksınız ve büyük siyasi savaşımınızı bizzat vereceksiniz. Gerektiğinde yüz binlerin bile toplanabileceğini Amed’de gösterdiniz, Avrupa’da gösterdiniz, Güney’de gösterdiniz, Kuzey’de gösterdiniz. Bunlar büyük bir siyasi savaşım yürüyüşüydü ve çok büyük bir güçtü. Şimdi her gün böyle olmalı. Bundan sonraki savaşı böyle görmenin ve tam zaferi bununla sağlamanın günündeyiz. Bundan sonrası böyle kazanılacaktır.

Şuna güvenebilirsiniz: Partimiz kendini kanıtlamış bir partidir. Sıfırın çok çok altında ve çok beter bir durumdayken böylesine bir yol gösteren, her koşul altında doğru yolda yürümesini sağlayan bir parti sizin en büyük güvencenizdir. Sonuna kadar ona bağlılığınız ve sonuna kadar onunla yürümeniz, savaşan bir halkın başarısı için ilk şarttır.

Ordumuz ARGK de, sizin için başarılı adımlar attı. Savaşabileceğini, düşmanın dayattığı korkunun yıkılabileceğini, emin adımlarla her gün bir parça vatan kurtarılabilceğini ve her gün bir parça düşmanı etkisizleştirerek size yer açabileceğini gösterdi. Öncü ordu, sizi savaşa alıştıran, cesaretlendiren ve savaşan bir halk haline getiren bir ordudur.

Şimdi en temel bir husus da, siz kendi siyasi ordunuzu yaratacaksınız. Serhıldanla 1990’da bunu başlattınız. Cizre ve Nusaybin’den başlatıp dalga dalga bütün ülkeye yaydınız. Aslında kendi siyasi ordunuzu ve savaşımınızı dayattınız.

Bildiğiniz gibi, düşman yeni hükümetler kurarak, Lice ve Şırnak benzeri şehirleri toptan katliamdan geçirme teşebbüsünde bulunarak bunu durdurmak istedi. Newrozları kana bulayarak, siz halkımızın tarihi siyasi yürüyüşünü ve savaşımını durdurmak, boşa çıkarmak ve sizi pişman ettirmek istedi. Ama bu tarihi yürüyüş, büyük özgürlük yürüyüşü durmadı, durdurulamadı. Bugün Avrupa’da yüz binler, Güney’de on binler yürüyerek bunu devam ettiriyor. Ve eminiz ki, eğer istersek - düşmanın oyunları olsa da- bu yürüyüşü daha da büyütebilir ve milyonlara vardırıarak sürdürebiliriz.

Kısaca gün, kendi cephenizi örgütlemenin, kendi tarzınızla ve doğru bulduğunuz biçimde savaşmanın günüdür ve bunu da biraz kendi kendinize yapacaksınız. *“Bunu da Parti yapsın, ordu yapsın”* demeyin. Bilmem *“Şurada eylem niye yapılmıyor”* demeyin. Halkımızın büyük bir kesimi metropoldedir, Antalya’da, İzmir’de ve İstanbul’dadır; fakat *“Parti gelsin, burada da büyük eylem yapsın”* diyorlar. Sizler orada yüz binlerce insansınız, onlar her gün faili meçhul cinayetler işliyor, siz buna karşılık bir eylem yapamıyor musunuz?

Bu tür eylemler yapmamak; biz aslında imkanları seferber edemiyoruz demektir, savaşmasını bilmiyoruz demektir. Yoksa ta Gabar’dan, Cudi’dan gerilla gelsin de İzmir’de eylem yapsın demek olmaz. Bu sizin işinizdir. Bu konularda kendinizi eğitin. Düşünün, tartışın ve kendi öz örgüt, öz savunma birliklerinizi kurun.

Ben, bunu sadece metropolde, Avrupa’da yapın demiyorum, ülkemizin kentlerinde de yapabiliriz. Bu konuda görevlerinize yüzde bir bile doğru yaklaşmıyorsunuz. Ayıplanacak olan budur. Kaldı ki ölüm her zaman var, her gün dürüst insanlarımız katlediliyor, her gün binlercesi işkence hanelerden geçiriliyor. O zaman niye meşru müdaafanızı yapmıyorsunuz? Madem düşman bize bunu yapıyor, o zaman biz de her gün mücadeleyi geliştirmeliyiz. İşte savaşan halk dediğimiz, hem zamanı gelmiştir ve hem de imkanı vardır dediğimiz budur.

Bütün bunlar, artık sizin için de savaş ortamının çok iyi olduğunu ve bir çok olanağın ortaya çıktığını göstermektedir. Yeter ki biraz düşünelim, yeter ki en güvendiğimiz insanlarla kendi aramızda neye, nasıl yaklaşılacağını biraz tartışalım, o zaman göreceksiniz ki, yönecek binlerce hedef vardır. İşte 15 Ağustos Atılımı’nın onuncu yılını tamamladığımız bugünlerde, on birinci yılın da çok kapsamlı bir halk savaşımı yılı olmasını diliyorum derken bunu kast ediyorum. Çünkü, düşman hadsiz hesapsız üzerimize geliyor. İşte bilmem Türkes de üzerimize gelecektmiş. Gelsin. Bu, ininde saklanan faşistlerin, döktükleri bütün devrimcilerin kanında boğulması için, ne lazımsa onu yapmak üzere şimdi onları bekleyelim. Miting yapıyorlar, *“MHP güçleniyor, bilmem şöyle sağcılık geliyor”* diyorlar. Görelim onları! Onlardan intikamı almak için özel birlikler

kuralım. Onlar özel savaş birlikleri kurmadılar mı? İşte bunların en eli kanlı olanlarını, kan içicileri, sağcılar ve korucuları toplamışlar ve adını da “Özel Ordu” koymuşlar. Bu ordunun başı da Başbakan değil mi? Bu ordu, en serseri ve lümpenlerin bir ordusu değil mi?

Görüyorsunuz, cesetleri bile yakıyorlar, beyinleri parçalıyorlar, kadınları çırılçıplak yollara atıyorlar. Bunlar en vahşi özel savaş yöntemleri değil mi? O zaman biz ne güne duruyoruz? Kürtler, tarih boyunca hiç olmazsa aile koşullarında bile biraz da intikamcı sayılırlar. Şimdi düşman bunu dostlarınıza yapıyor, yarın hepinize yapar. İşte gün, sizin için de özel devrimci savaş birliklerini oluşturma günüdür derken bunu kast ediyorum.

Bu düşmanın sizi imha etmesini başka türlü önleyemezsiniz. Kaçmakla nereye kadar gideceksiniz? Zaten düşman bütün dünyayı da başınıza yıkabilir. Teslim olsanız, onu da kabul etmiyor, “*Kürtlükten çıkacaksınız*” diyor. Faşist Türkeş, “*Kürt dili, Kürt topluluğu, Kürt televizyonu olamaz*” diyor. Faşist görüş budur ve hakimdir. Başbakan budur, başka başbakan vardır diye aldanmayın. O bayan, başbakan filan değil, o göstermelik bir kukladır. Bağlı olduğu asıl başbakanın eli kanlı bir faşist olduğunu basın-yayın da biraz yazdı. Kırk yıldır Türkiyeli devrimcilerin hepsini katleden de aslında buydu. Ve o devrimcilerin adı bile unutuldu.

Şimdi sıra bizde. Bizi de sözüm ona bir yılda bitirecekmiş. “*Altı ayda hazırlık, bir yılda tamamlama*” diyor. Uyanık olalım, yüz binlercenizi katledebilir. Zaten on binlercesini şimdiye kadar katliama tabi tuttu. O toplama köylerini yarım katledebilir, kentlerdeki halkımızı katledebilir. Altı ay için hazırlık yapıyor. Belki bir yıl sonra zaman çok geç olur. O açıdan siz de, hiç olmazsa bu yıl ve şimdiden, bu faşist özel savaşıma karşı, onun başının bizzat işin başına geçmek istediğini de göz önüne getirerek, kendi özel savaşım birliklerinizi, yaşama birliklerinizi, savunma birliklerinizi, intikam birliklerinizi hemen kurun. İki-üç kişilik olur, tek kişilik olur, bin kişilik olur, hepsi mümkün.

(...)

İşte sizi, önümüzdeki yıla bu temelde karşılık vermeye, kendi öz savaşımınızın yılı haline getirmeye davet ediyorum. Önümüzdeki yılı en fazla halk örgütlenmesi, cephe örgütlenmesi, halk eylemliliği yılı haline getirmenizi, bunun için gerçekten ‘Parti iyi savaştı ve kazandı, ARGK iyi savaştı ve kazandı, halkın siyasi ordusu, cephesi de iyi savaştı ve kazandı’ diyecek bir yıl haline getirmenizi bekliyorum. Şimdi bunun tam zamanıdır. Düşman tetikte, çok katletti, tetikte olma sırası şimdi bizde. Tetiğe biz geçmeli ve biz de intikam almaya başlamalıyız. Düşman her yöntemle yakıp yıktı, şimdi biz de intikamımızı almalıyız.

Siz değerli halkımızın yeni bir savaşım yılına girişini, kazanan Parti, kazanan ARGK ve kazanan 15 Ağustos Atılımı'nın onuncu yılı adına selamlarken, görevinizin bu olduğunu, bunun dışında bir amaç edinmeyeceğinizi, bütün yaşam olanaklarınızı önümüzdeki yıla ve yıllara böyle vererek, namus davanızı, intikam davanızı, şeref ve haysiyetinizi, şehitlerin anısının gereklerini, insan haklarının gereklerini, vatan ve özgürlük kazanmanın gereklerini yerine getireceğinizi ve bunun da yegane kurtuluş yolunuz olduğunu söylüyorum. Bunu artık siz yapacak ve siz başaracaksınız diyorum.

Zaferden emin olabilirsiniz. Ancak zaferin en temel şartı da savaşan parti ve ordudur. Hiç şüphesiz, bundan sonra partimiz daha sağlam siyaset yapacak, diplomasi yapacak, cephe kuracak ve yönetecektir. Ordumuz, daha şimdiden düşmanı dağlarda barınamaz hale getirmiştir ve önümüzdeki yılda daha da getirecektir. Ülkemizin en fazla savaşılabilir alanları denetimimizdedir. Yarın kentleri de yavaş yavaş kuşatmaya alacağız. Ama bunun için kendi başına ne parti yeter, ne ordu. Eğer siz de, burada belirtildiği gibi savaşım ordunuzu geliştirirseniz, güçlü savaş örgütü, cephe örgütü de bu işe tam katılırsa, ayrıca yarın başka bir adla kendinizi örgütlediğinizde o örgütünüz de bütün Kürdistan adına kendini katarsa, o zaman bu savaşımın kazanılması artık sadece yıl işi olur. On yıl, hatta bir beş yıl da değil, ondan da daha az bir zaman işi olur.

Tarihe ve geleceğe böyle bakmalısınız. Buna göre hazırlık, buna göre sorumluluk, buna göre örgütlülük, buna göre eylemlilik, buna göre topyekün savaş olmalı. İşte kurtuluşunuzun yolu, işte kurtuluşunuzun olanakları, işte daha çünkü en lanetli tarihten bugünkü en savaşan özgürlük tarihine geçiş, işte bugünün dirilen, kurtuluş yoluna giren ve savaşan halkından önümüzdeki dönemde kesin zafere doğru yol alan halka, onun bağımsız ülkesine ve iktidarına ulaşma, böylece kendini zaferleştiren halka ulaşma böyledir. Bundan daha değerli bir yaşam düşünülemez, bunun uğruna ne verilmesi gerekiyorsa onun verilmemesi düşünülemez.

Siz buna çoktan hazırsınız, bunu çoktan kabul etmişsiniz. Artık mesele, görevlerin üzerine yerinde ve akıllıca gitmektir. Büyük-küçük ayrımı yapmadan, yurt içi-yurt dışı ayrımı yapmadan, ülke içinde ve dışında her yönetime sarılarak, basitten karmaşığa, gizli olandan açık olana, silahla yapılandan dille ve dua ile yapılanına kadar, bütün savaşım biçimlerini değerlendirmelisiniz. Ve bu öz savaşımınızı kesin başarılarınızla dolu dolu götürmelisiniz. En başta, öz savunma birliklerinizle kendinizi korumalısınız; aile içinde öz savunma, köyde öz savunma, mahallede öz savunma, fabrikada, tarlada, camide öz savunma, neredeyse orada öz savunma ve her zaman öz savunma! Kendinizi böyle bir halk haline getirmelisiniz. Kendini böyle savunan ve böyle savaşan bir halk mutlaka kazanacaktır!

Ben, bu temelde tekrar 15 Ağustos Atılımı'nızın onuncu yıldönümünü kutlar, bundan sonraki savaşım yılında siz halkımızın kesin kazanmasını bekler, selam ve sevgilerimi sunarım.

15 Ağustos 1994

1994 Uluslararası Kürdistan Festivaline!

Bağımsızlığı ve özgürlüğü için ayağa kalkan Kürdistan halkına ve tüm değerli dostlara!

Düzenlemekte olduğunuz festival, halkımızın tarihinde ve yaşamınızda ilk defa özgürlük savaşımının başarıyla verilmekte olduğu ve özellikle de 1994 yılında dayatılan büyük faşist bastırma hamlesinin boşa çıkarıldığı, bunun yerine özgürlük savaşımının başta ülkemizin doruklarında olmak üzere, dalga dalga bütün ülke halkımıza, siz Avrupa'daki Kürdistanlılara ve tüm dostlara da yansıdığı, bununla tekrar yeniden ayağa kalktığınız ve coştüğünüz bir dönemde karşılanıyor. Bu temelde bu festivali gerçekleştiriyorsunuz. Anlamı hayli büyük ve mücadelemize de katkıları olabilecek bir çalışmadır. Selamlıyoruz!

Biz Avrupa'daki kitemize, halkımıza ve bütün parti-cephe çalışanlarına bu yıl için şunu söyledik; düşman bizi tümüyle ülkemizden koparmak istedi. Binlerce köyü yakıp, yıktı. Kimliksiz bırakmak istedi. Vereceğimiz karşılık tam bağımsız ve özgür koşullarda bir Kürdistan vatandaşlığı ve bunun da temellerinin Avrupalı Kürdistan kitlesinde atılmasıdır.

Vatandaşlık, bildiğiniz gibi devlet ile bireye bağlıdır. Bunu size söylerken, sanki Kürdistan devleti varmış gibi bir bağ ile Kürdistan'a bağlanıyorsunuz. Bu,

kimliksizliğe ve Kürdistan'ı boşaltmaya verebileceğimiz en büyük karşılıktır. Gerçekleşen de budur.

Siz Değerli Halkımız, Bütün Dostlar ve Çeşitli Uluslara Mensup Tüm Değerli Çalışanlar!

Halkımız böylesi bir devrimi yaşamakla sadece bir ulusal kurtuluşçuluğu değil, büyük bir insani kalkışı temsil etmektedir. Denilebilir ki en insani devrim, Kürdistan devrimidir. Biz her zaman şunu söyledik; insanın beşiği ve uygarlığın şafak vakti Kürdistan'dadır. Ve bugün insanlığın en büyük tehlikeyle karşı karşıya geldiği bir dönemde; doğa kirlenmesi, nüfus patlaması ve çok anlamsız, neredeyse en küçük topluluklara kadar yansıyan bu etnik çatışmaları da önlemenin en anlamlı ifadesi, geliştirmekte olduğumuz devrim olduğunu bütün inancımızla belirtmek isterim. Bu devrim, böylesine enternasyonalist bir devrimdir. Görünüşte çok yeni ve ilkel bir halkın devrimi gibi gözükse de, bu böyledir.

Bu arada şunu da vurgulamayalım ki; bu devrim, en başta bir Türkiye devrimidir. Türk egemenlerin, özellikle onun on dört yıldır Türkiye halkına da kan kusturan 12 Eylül faşizmi, onun bütün tonları başta olmak üzere, dayatılan rejimi boşa çıkararak bir devrim olduğuna göre ve böylesine bir rejimi açığa çıkarıp teşhir ve tecrit etmekle, iflasın ve çözülmenin eşiğine getirmekle, bir Türkiye devrimi gerçekleştirdiğimizi ve bunun, biraz insafli tüm demokratların büyük bir coşkuyla selamlayacağı bir devrim olduğuna da eminim. Bu festivale katılan tüm Türkiyeli dostlara da, bunu sadece bildirmekle kalmıyor, aynı zamanda müjdeliyorum: **Kazanan Kürdistan Devrimi, kazanan Türkiye'dir ve bu temelde kazanan tüm Ortadoğu halklarıdır.**

Siz Tüm Değerli Dostlarımız!

Bir çok ulus da devrimimize ilgi göstermekle, sadece bir ulusal kurtuluşçuluğa değil, en temel insani gelişmeye, insani çözüm yoluna katkı gösterdiğinizi rahatlıkla söyleyebilir ve böyle inanabilir, bu temelde, bundan sonra desteğinizi anlamlı kılabilirsiniz. Uluslararası gericilik, Kürdistan Devrimi'ne karşı birleşmiştir. Uluslararası ilerici insanlık da, Kürdistan Devrimi'nde birleşmiştir. Bu temelde sizleri ve diğer ulustan tüm dostları da selamlıyoruz. Ve sizlere, başta Avrupa'daki Kürdistanlı halkımız ve ilgili tüm dost çevreleri olmak üzere verebileceğimiz en önemli mesaj, devrimimizin ve özellikle onun silahlı cephesinin çok güçlü geliştiğidir.

Her ne kadar özel savaş hükümeti, *“Yazın bitimiyle birlikte bu iş bitmiştir”* dese de, biz, gerilla savaşımızın şimdi başladığını size söylemekte en gurur verici mesajı veriyoruz. Hiçbir dönem, bu kadar güvenli değildik. Devrime, özellikle

silahlı güçlerimize ilişkin ve yine ayağa kalkan halkımız içinde hiçbir zaman bu kadar güçlü değildik. Asıl silahlı devrim, asıl halkımızın ayağa kalkışı bizzat bu festivalde ve bu gecede başlıyor.

Çözülen, gün be gün eriyen insanlığı, en ilkel koşullara ve hatta maymunlaştıran bu rejime böylesine bir cevap olmak onurludur. Bu onuru hep birlikte paylaşıyoruz. Ve eminiz ki, bu tempoyla bu savaşı götürdüğümüzde en soylu bir insanlık kazanımını birlikte paylaşacağız. Ve bu temelde şimdiye kadar görevlerini layıkıyla yerine getirmeyen siz halkımız başta olmak üzere, bundan sonra Kürdistan vatandaşlık bağları temelinde ülkemize, ulusal kimliğimize ve özgürlüğümüze amansız bağlanmanın örnek savaşımı içinde olacaktır. *“Benimle bir şey olmaz”* demenin devri geçti. Gördüğünüz gibi örgütlenen bir halk her şeydir. Başaramayacağı, dünyada önüne engel teşkil edecek, engel teşkil etse de aşamayacağı bir engel yoktur. Mucizevi gelişme vardır ve tam zafere de yakındır.

Tamamen kendinizi örgütlediğinizde ve her aile, her birey üzerine düşeni yaptığında bu devrim başarılmış demektir. Dolayısıyla tüm Avrupa’da yaşayan Kürdistanlı kitlemiz, örgütlenmesini bu önümüzdeki yıl tamamlamalı ve bununla yetinmemelidir. Nasıl ki ülkeden koparılanın, savrulup bir daha dönmemesine kurban edilen kişileri, aileleri olarak seçildiniz, kendinizden başlatacağınız ülkeye dönüş; ruhta, düşüncede ve yaşamda dönüş, bu temelde ülkeyi, kimliği ve insanlığı köklü kazanmada en güçlü başlangıcı ve gerçekleşmesini siz halkımızda bulmalıdır. Buna inanıyoruz ve başaracağımız kesindir.

Tüm dostlarımıza ve başta Türkiyeli devrimci-demokrat sosyalist insanlara düşen görev de, halkımızı bu kadar kirleten, Türkiye’yi de yaşanmaz hale getiren ve hiçbir gerekçeyle artık kabul edilemez bu özel savaş hükümetine, kendi cephemizde karşı çıkmanın ve buna dur demenin geç de olsa zamanıdır. Bu şansınızı iyi kullanın ki, devrim biraz da sizin devriminiz olsun. Kürdistan halkından yüz yıllarca gördünüz büyük iyiliği, bu sefer Kürdistan halkı sizden görsün ve başarısını kendi başarısı kılsın. Kısaca, kendi özgürlüğünüz için desteğinizi bekliyoruz.

Bu temelde bu festivali ve onun tüm etkinliklerini, başta da büyük gecenizi kutluyorum. Başarılı olması için canı gönülden selamlıyorum. Sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

18 Eylül 1994

Tüm Kürdistan Halkına, Partimize ve Savaşan Ordumuza!

1995 Newroz'unu yüksek savaşım ve onun kazanımları temelinde kutluyor ve zgr yaşamınızda başarılarla dolu bir yıl olmasını diliyorum, selamlıyorum.

Değerli Halkımız, Partililer ve Savaşçılar!

1995 Newroz'unu belki de tarihimizin hiçbir döneminde görülmemiş bir hazırlık, kesinleşmiş düşünce, karar ve onun hayata geçirilmeye hazır olanaklarıyla karşılıyoruz. En derli-toplu karşılayış bu yıldır desek yerindedir. Tarihimiz, iki bin beş yüz yıldan daha fazla Newrozlarını yaşayarak bugüne gelen, en son olarak da Partimizin çıkışına doğru geldiğimizde, neredeyse

yitirilmiş bir tarihti. Halkımız da, bu temelde kendini kaybeden bir halk ve belki de en lanetli bir sonuçla kaybetmiş bir halktı. Böyle bir duruma gelindiğinde, her şey elden gitmişken Partimiz ortaya çıktı ve bir Newroz gününde adım attı.

İlk bağımsızlık ve özgürlük düşüncelerimizi, 1973'ün Newroz'unda 'bir karşılamanız olsun, onu özgür temelde bir kutlama niyetimiz olsun' biçiminde cesaretle dile getirdik. Çok küçük ve iddiasız da olsa bir grup olmayı bu yılda, böyle bir Newroz gününde bir karar olarak önümüze koyduk. Geçen yirmi iki yıla baktığımızda, en doğru işin yapıldığı ve en önemli başarıların sağlandığı, belki de tarihimizde ilk defa kazanmaya doğru giden yılların bu yıllar olduğu çok açık görülüyor.

Dünyanın en talihsiz ve en acı çeken bir halkı olduğumuz açıktır. Ve en kötüsü de kendini en lanetli bir halk olarak inkar eden, düşmanın hizmetine en iyi koyan ve bunda yarışan bir halk olmanın büyük utancını yaşamamanın ne demek olduğunu bilerek, bu savaşım yıllarının en amansız, bir o kadar da gerekli yıllar olduğunu bugün çok daha iyi düşünmekteyiz.

İnsanoğlu; şeref, namus kavramıyla biraz kendini yaşatmak isteyen bir varlıktır. İnsanın, tüm ilkel topluluklardan turalım en gelişmiş uluslara kadar, bazı temel değerlerden yoksun olursa, hayvanlardan bile daha kötü duruma düşürüldüğünü tarih çok iyi gösteriyor. Böyle bir halk olmanın büyük tehlikesini yaşıyoruz. Daha düne kadar da yaşamdan kastedilen buydu. İşte bu lanetli yaşamı yıkmamanın ne kolay olduğu, ne de önemsiz olduğunu şimdi hepimiz çok daha iyi görüyoruz. Çekilen acıların, dökülen kanların ne kadar olduğunu rahatlıkla görebiliyoruz.

Siz değerli halkımıza, hiç şüphesiz daha fazla başarıyla, layık olunan bir yaşamla karşılık vermek isteriz. Buna inandık ve kendi payımıza hiçbir maddi teşvikle, hiçbir başka gerekçeyle içine girilemeyecek amansız bir mücadele sürecini ve onun başarılma imkanlarını, yoktan var edercesine, iğneyle kuyu kazarcasına verilen mücadele ile sağlanan bu kazanımları hiç şüphesiz herkesten çok, siz halkımız takdir ediyorsunuz. Zaten bu nedenle de kimsenin beklemediği desteği, katılımı gösteriyorsunuz. Bu, kendinizi kazanmanın gerçeğidir.

Her ne kadar birey olarak çok dışınızda, çok anlayamaz bir biçimde size bu savaşı dayattıysak da, bugün bizden daha fazla bu savaşın, kendi öz savaşınız olduğunu, mutlaka vermeniz gerektiğini, bunun dışında her şeyin boş olduğunu görüyor ve kendinizi yeniden kararlaştırıyorsunuz. Ve savaşı, haklarınızı, temel ulusal-demokratik taleplerinizi gerçekleştirinceye kadar, insana layık bir barışı ve kardeşliği, insanlık adına sağlayacak güne kadar, gerektiğinde tek başınıza da olsanız, gerektiğinde tek bir kişi de kalsanız yürütmeniz gerektiğine büyük inanıyor, çalışıyor ve başarıyorsunuz.

Çeşitli Newroz günlerinde, şimdiye kadar siz halkımızla yan yana geldik, çağrılar yaptık, görevler belirledik. Ben onları tekrarlamayacağım. Her yılın anlamı çok önemlidir ve gerekirse yeniden üzerine düşünün. O yıllara ilişkin ne kadar düşünmeniz gerekiyorsa, o kadar düşünün. Yapmanız gerektiği kadar, bir borç bilerek ve gerekirse daha fazla yaparak hakkını ödeyin.

Biz, bu günleri yeni günler, yeni yaşamlar ve yeni bir tarih olarak değerlendirmek istiyoruz. Tüm eski günler, eski yıllar, eski yaşamlar bizim değil, düşmanındır; büyük bir talihsizlik ve çok lanetli bir geçmiştir. Sadece bundan kurtulmak bile hayatınızda verebileceğiniz ve kazanabileceğiniz en büyük gerçektir. İstedığınız gibi kazanabildiniz mi, kendinize mal ettiniz mi? Hayır! Bunun çok çeşitli nedenleri var. Düşmanın her gün beyinler üzerinde, ruhlar üzerinde yürüttüğü bir özel savaş var. Sıcak savaştan bahsetmiyorum, kirli savaştan bahsetmiyorum, ondan da daha tehlikelisi, büyük bir psikolojik savaşın, basın-yayın alanındaki -teknikğin son yıllarda düşman tarafından uygulanışını da göz önüne getirirsek- savaşın nasıl amansız yürütüldüğünü bir an bile göz ardı etmeyelim.

Yine dünyanın en güçlü ordularından birisinin, bütün irili-ufaklı, emperyalist-sömürgeci güçleri de arkasına alarak, bu büyük diriliş umutlarına, özgür yaşam tutkularına, onun savaşanlarına ve sizlere kendini nasıl dayattığını da şimdi çok daha çarpıcı anlıyorsunuz. Biz, eğer bugüne kadar gelebildiysek ve şimdiye kadar tüm yönleriyle bunu anlayamadıysanız, diyorum ki yeniden biraz düşünelim. Yapamadıklarımız nedir, yapabileceklerimiz nedir? Yapalım. Artık bu ülkede ve bu halk adına başka türlü düşünmek ve yapmak mümkün değildir.

Değerli Tüm Dostlar!

Umarım tüm dostlar da, halkımızın içinden olsun, çok çeşitli örgütler, kişilikler olsun, dışımızdaki başta Türkiye halkından olan, kişilikler, örgütler olsun gerçeği görmeye çalışsınlar. Bu mücadelenin sıkıntılarından, acılarından, ekonomiye, sosyal ve siyasal yaşama getirdiği zorluklardan çokça bahsediliyor. Hem de her gün. Bunun altındaki temel neden nedir? Eğer bir halka, bu kadar lanetli bir yaşam dayatılırsa, bundan sorumlu olan halk, onun hükümetleri, onun devleti de herhalde kendini yeniden gözden geçirmek zorundadır. Başta Türkiye halkı ve ilgili bütün taraflar, yine emperyalist ve sömürgeci devletler, çok çeşitli nedenlerle içinde buldukları ve kendilerinin de artık gözlerine batan çirkin politikalarına, zulmüne, insanlık dışı uygulamalarına sınırsız desteklerini gözden geçirerek, biraz daha insani olana, hatta uygulamaya geldikleri emperyalist politikalarına da yeni bir anlam verirler.

ABD'nin, Almanya'nın ve benzer güçlerin neredeyse tümüyle kara bir gerçekle, benzer çıkarılara dayalı politikalarla bir halk üzerine bu kadar acımasız

yürümemesi gerektiğini vurguluyoruz. Bunu TC'nin kirli savaş güçlerine biraz anlattığımız gibi, yakında bu devletlerin gizlice yürütülen kirli savaş desteklerine de, onun politikalarına karşı da göstereceğiz.

Kendi halkımızın ve dostlarımızın sınırlı bir desteğinden bahsediyoruz. Halkımız ve dostlarımız, verdikleri bu desteğin kendi emellerine hizmet eden bir çaba olduğunu şimdilik biraz anladılar. Anlamaktan da öteye, daha fazla destek vermek gerektiğini görmeleri, boşa geçen yılları daha anlamlı yıllar haline getirmeleri, ödenmesi gereken borçlarını artık ödemeleri gerektiğini vurguluyoruz.

Ulusal birlik isteyen, "*Cephe ve ortak güç birlikleri ile mücadeleye varım*" diyen güçlere söylüyorum; sizler de gerçeği biraz daha derinden anlayın. Bugünlere gelmenin anlamı kadar, bundan sonrasının da nasıl yürütülmesi gerektiğini; çokça istediğinizi söylediğiniz doğru bir demokrasi anlayışıyla, emek bağlantılarıyla, hakla, adaletle değerlendirin. Ve bu mücadelede çok ısrarlı olduğunuz ulusal birlikle ama, gerçekten bir şeyler yaparak yerinizi almanız için, bizleri de dahil etmek üzere, geçmişinizi tüm yönleri ile değerlendirin, doğrulara varın. Yerine getiremediklerinizi, bundan sonra daha hızlı, daha çarpıcı yerine getirin. Hiç şüphesiz en çok kendisine yardım etmekte olan halkımızın kendisidir.

Biz şimdiye kadarki kazanımları birer başlangıç olarak gördük. Geçen bütün mücadele Newrozlarını daha sonraki yılın mütevazı bir başlangıcı olarak gördük. Bu yılki Newroz'un başlangıcını da en umutlu olduğumuz, hazırlıklarıyla bu umutları gerçekleştirmeye kendimizi en güçlü kıldığımız bir yılbaşı olarak değerlendiriyoruz. Hiçbir yıl hakkında bu kadar iddialı olduğumu söyleyemem. En iddialı, en fazla çözümlenmiş, en fazla pratik hazırlıkları yapılmış bir yılbaşısıdır diyorum. Halkımızın da bu günü böyle değerlendirerek anlam vermesi; kendisine en yararlı ve en gerekli olan tutumdur. Halkımızın, onu tüm ulusal-demokratik ve hatta insani soy varlığını yok etme temelinde, sinsice, haince, kalleşçe katletmek isteyen kirli savaşın, özel savaşın, faşistlerin savaşını anlaması gerekir.

Özel savaş güçlerinin her gün faili meçhul cinayetlerle ne kadar acımasızca ve çok sayıda suçsuz insanların kanına girdiklerini bugün herkes iyi biliyor. Geçen Newrozlarda başta Şırnak, Cizre, Nusaybin, Lice ve Kürdistan'ın bütün irili-ufaklı yerleşim alanlarına kan kusturarak, tankla-topla saldırarak yüzlerce insanımızı katliamdan geçirdiklerini ve halkımızın bu büyük uyanış yıllarını, Newrozlarını bastırmak için böyle çılgınca davrandıklarını tekrarlamama gerek yok. 1992 Newroz'uyla Şırnak'ın ve peşi sıra bir çok şehrimizin katliamdan geçirildiğini ve yine geçtiğimiz bir-iki yıl içinde de binlerce köyün boşaltıldığını, tahrip edildiğini biliyoruz.

Geçen yıl da, özellikle halkımızın birlik ve bütünlüğünde önemli bir yeri olan Dersim'i hedeflediler. Alevi kökenli halkımızın da mücadeleye katılmasını hazmedemeyen bu kirli özel savaş güçlerinin, en son aç bırakılarak, katliam tehdidi altında metropollere göçertilmiş halkımıza, Gazi Osman Paşa'da yeni bir faili meçhul adı altında -ama çok iyi bilinen kirli özel savaş gücünün, kontranın-saldırısı söz konusu oldu. Tamamen hareketimizin derin sempatisi altında, Ulusal Kurtuluş Savaşımı'na, onun birlik, bütünlüğüne katılan ve böylece de Kemalist rejimin yetmiş yıllık geleneğini, oyunlarını bozan bu yöre halkımıza ve halkımızın metropole taşınmış güçlerine karşı dayatılan bu cinayetler bilinmez gerçekler değildir. Kendilerinin söyledikleri gibi dış güçlerin bir oyunu olarak değil, tamamen hükümetin içindeki güçlerin bir oyunu olarak gelişmiştir.

Hükümet krizini aşmak için, kaybettikleri halk desteğini, tekrar korkuyla sindirerek, bir tarafın adeta sağcılık oynayarak, bir tarafın da solculuk oynayarak, bu oyunla tekrar o kirli ittifaklarını halkımıza, özellikle de Alevi halkımıza tek çıkar yol olarak dayatmakta, onlara bunun dışında yol olmadığını, aksi halde katledileceklerini hissettirmeye çalışmaktadırlar. Böylesine çılgın, kirli ve alçakça katliamı planladıklarını çok iyi bilmekteyiz.

Hükümetin başı ve yardımcılarının ne denli bu kontra güçlerinin sıradan bir neferi olduklarını iyi bilmekteyiz. Halkımız da bunu iyi bilmektedir. Güneyde kaybettikleri Kürdistan halkının, Kuzeyde de kaybettirildiğini, halkımızın her mezhebinden, aşiretinden kaybettiklerini, Alevi kökenli insanlarımızı da kaybettiklerini içine sindiremeyen bu kirli savaş güçleri, bu son katliamı düzenlediler. Halkımızın da buna çok soylu bir karşılık verdiğini, tıpkı Cizre, Nusaybin, Lice halkımız gibi son derece görkemli bir serhıldanla karşılık verip, oyunlarını yerle bir ettiklerini, onları pişman ettiklerini şimdi çok daha iyi görmekteyiz.

Özellikle Newroz'a doğru yaklaşırken bunun, anlamı çok büyük olan bir serhıldan olduğunu, halk serhıldanlarının böylece Güneyden Kuzeye taşırılarak tamamlandığını kıvançla belirtiyorum. Bu yeniden diriliş; 1990'larda Cizre'de, Nusaybin'de başlayan ve dalga dalga Kürdistan'ın her kentine ve köyüne yayılan serhıldanlardır. Bugün metropole de taşırılmıştır ve en son halkası da düşmanın en güçlü olduğunu iddia ettiği yerde, böylesine patlak verip tamamlanmaktadır. Düşmanın en çok da, *"Bitirdim, geriye kalan artıklardır"* dediği bir sırada serhıldanların ortaya çıkması, en son Dersim'de de gerillanın yüzlerce düşmanı saf dışı bırakan eylemlerinin gerçekleşmesi, bu Newroz'u ne denli güçlü ve yerinde karşıladığımızı gösteriyor. Bu, düşmanın beklentilerinin ve özel savaşın imha, cinayet birliklerinin çabalarının boşa gittiğini gösteriyor.

Değerli Halkımız!

Önümüzdeki yılda yapacaklarımız da daha şimdiden bellidir. Sürgünde Kürdistan Parlamentosu daha şimdiden düşmanı ürkütüyor. 1920'lerde "*İki halkın meclisidir*" diye kurulan TBMM'nin, bu yetmiş yıldır nasıl Kürt halkının ve tüm azınlıkların imhasını, giderek asimilasyonunu tamamladığı bilinmektedir. Oysa başlangıçta verilen sözler böyle değildi. TBMM'nin, halkların eşit ve özgür bir meclisi olduğunu söylemelerine rağmen, hile ile daha sonra da katliamlarla Türk şovenizmi giderek körüklenmiştir. Geçen yıllarda da DEP'li milletvekillerine uygulanan çirkin saldırılardan ve parlamentodan çıkarmalarından sonra, artık Kürdistan halkının siyasi iradesini, parlamento ve meclis gücünü ortaya çıkarmak kaçınılmaz bir görev olmuştur. Şimdi bu görev gerçekleştirilmeye doğru yüz tutuyor.

Sadece sürgünde değil, en yakında Kürdistan'ın kurtarılmış bölgelerinde Ulusal Meclis teşekkül edecektir. Daha şimdiden uluslararası alanda emperyalist ağa-babalarınca ne kadar desteklenirse desteklensin, TC diplomasisinin bunu artık önleyemeyeceği, sömürgeci güçlerin Kürdistan üzerinde şimdiye kadarki ittifaklarının artık bir daha tutturulamayacağı anlaşılmıştır. Bu anlamıyla gerek emperyalizmin ve gerek sömürgeciliğin geleneksel Kürdistan politikaları yıkılmıştır. Bir daha da onlar açısından tamiri mümkün değildir. Bu anlamda Kemalizm'in yok edici yetmiş yıllık politikaları artık tüketilmiştir. Bir daha da demagojiyle tutturulması mümkün değildir.

Bu yıl başında bunu çok rahatlıkla görebilmekteyiz. Ve en önemlisi, tüm bu gelişmelerin temelinde yatan gerillamız, yenilmesi şurada kalsın, ilk defa yerli yerinde tüm Kürdistan'ın stratejik noktalarında üsleniyor. Doğru kurallar temelinde, birlikler biçiminde derinliğine ve genişliğine yayılıyor. Eksikliklerini hızla aştığı gibi, doğrulara da hakim oluyor. Bu da demektir ki, 1995 yılında gerilla savaşı ilk defa istenildiği gibi ordulaşıp savaşıacaktır. Büyük bir gelişme buna bağlıdır. Şimdiye kadarki gelişmelerin esas nedeni, bu gerilla savaşı olduğu gibi, bundan sonra da daha çarpıcı bir biçimde böyle gelişeceğini, bu vesileyle tüm halkımıza rahatlıkla müjdeleyebiliriz. Halkımızın siyasi cephesi kadar, onun hükümeti kadar, sağlam silahlı kuvvetlerinin ve savaşımının da önümüzdeki yılda büyük mesafe kaydedeceğini söylemek artık bir kehanet değil, hazırlıklarımızın doğal bir sonucudur.

Bu Newroz'a doğru gelirken, Partimizin V. Kongresi'ni de gerçekleştirdik. Denilebilir ki, PKK'nin V. Kongre adı altında gerçekleştirdikleri sadece bir örgüt kongresi değildir; orada insanlık yeniden çözümlendi; ulusal gerçeklik, halk gerçekliğimiz, öncü örgüt gerçekliği, sosyalizm, demokrasi, devlet ne anlamdadır, bunlar çözümlendi. Reel-sosyalizmin deneyiminden de dersler çıkarılarak, doğru bir sosyalizm ve demokrasi anlayışı, doğru bir halk iktidarı anlayışına nasıl ulaşılır hususları, çok güçlü bir biçimde tartışıldı ve kararlaştırıldı. Newroz'a

doğru geldiğimizde, bunun hayata geçirilmesinin ve adım adım başarıya ulaşmasının savaşını veriyoruz.

Denilebilir ki Partimiz, tarihinde ilk defa bu kadar derli-toplu, kendi ideolojik, siyasi, örgütsel ifadesini yaşama dönüştürmüş, dilediğini, amaçladığını örgüt kurallarıyla, örgüt iç yaşamıyla bütünleştirmiş ve böylece her savaş için çok gerekli olan parti öncülüğünü sağlam tutturmuş bir şekilde, bu yılı, bu Newroz'u karşılıyor.

Parti öncülüğü, hiçbir dönem bu kadar sağlam değildi. Bu tecrübeyi en çok yaşayan biri olarak diyebilirim ki, nicelik ve nitelik olarak Partimiz, her türlü savaşı verebilecek kadar donanımlıdır, yetkindir. İçinde olduğu kadar, dışımda da tüm engelleri başarıyla, doğru yöntemlerle aşabilecek güçtedir. Halkımızın gerek siyasal savaşım cephesinin, gerekse silahlı savaşım cephesinin en temel garantisi, böylesine bir öncü güce kavuşmuş olmamızdır. Halkımıza böylesine başaran bir öncü gücü, bu Newroz'un başlangıcında sağlamış olmayı müjdelemekle ve onun başarısına, onun güvenine sonuna kadar dayanabileceklerini söylemekle kıvanç duyuyoruz.

(...)

Dostlarımız, şimdیه kadar bize olan desteklerini hiç şüphesiz bundan sonra da artırarak devam ettireceklerdir. Başta Türkiye halkının ve onun ilerici-devrimci güçlerinin ve diğer komşu halkların ilerici güç ve yönetimlerinin, PKK'yi ve bu savaşımı daha iyi anladıklarına kendi halklarının özgürlük mücadelesindeki yerini çok iyi kavradıklarına eminiz.

Denilebilir ki, tarihte en enternasyonal savaşlardan birisini vermekteyiz. Ortadoğu halklarının tarihinde bir çok devrim vardır. Bir büyük İslam Devrimi vardır. Bir Hıristiyanlık Devrimi ve onun öncesinde de Hz. Musa'nın devrimi de vardır. Bunlara benzer bir devrimi de biz yürütüyoruz. Böyle değerlendirilmeli ve dostlar gereklerini yapabilmelidir. Şovenizm ile, dar milliyetçilikle kafaları bulanmış, ruhları kirletilmiş halklar ve onların temsilcileri, yeni diriliş, yaşam günü olarak da karşıladığımız bu Newroz'da kendilerini doğruya, dostluğa ve kardeşliğe yakın hale getirebilmelidirler. Buna her zamankinden daha çok hazırız ve gereken çabayı da fazlasıyla verebilecek durumdayız.

Halkların uzun yıllardan beri, verdikleri eşitlik ve özgürlük mücadelesini, sosyalizm ve demokrasi mücadelesini, bu savaşımızmda, bir çok gerici çevrenin "*Artık sosyalizm öldü, halkların kendi kaderlerini tayin etmelerinin anlamı yoktur*" dedikleri bir dönemde gerçekleştirmiş olmamız kıvanç vericidir. Sosyalizmin anlamını veriyoruz ve halk demokrasilerini de en yaratıcı bir tarzda temsil etmeye çalışıyoruz.

PKK'nin kendi içinde gerçekleştirdiği insan; dünyanın bugün karşı karşıya bulunduğu bütün tehlikelere, başta doğayı tehdit eden kapitalizmin yok edici,

yine toplumu bir tüketim canavarı olmaya doğru götüren o yaşam tarzına, sonuna kadar insan emellerine bağlı, doğayı ve çevreyi kirletmeye karşı bir yaşam tarzıyla en iyi cevap veren kişiliktir. Bunun bir alternatif kişilik olduğunu söyleyerek, yine insanlığa karşı görevlerimizin ne olduğunu bilerek ve halkımızın insanlık tarihinde yeri ve ülkemizin uygarlık tarihinde yeri, yine bu uygarlık tarihine girişteki rolü neyse; kapitalizmin kararttığı insanlığa karşı da bir kez daha rolü ve yeri budur diyerek insanlığımıza sahip çıkıyoruz.

Tüm bu esaslar dahilinde, 1995 Newroz'unun daha şimdiden anlamlı bir özgürlük yıldönümü olduğuna, halkımızın yaşamıyla kopmamacasına bu özgür temellerle ve savaşının yüksek başarılarıyla bütünleştiğine tanık oluyoruz. Siz halkımızın bunu bir daha elden kaçırmamak için, sonuna kadar ulusal-toplumsal kurumlarımızla ve insani yaşamımızla, enternasyonale de taşımak üzere, bütünleştirmek doğrultusunda, asıl bundan sonra savaş açısından daha başarıyla gerçekleştirecek çok işiniz olduğuna inanıyoruz.

Şimdiye kadar yaptıklarımız, bundan sonra ne yapmak istediğimizin de bir ispatıdır. Tüm halkımızın, partililerin, savaşan güçlerimizin inanmak kadar güvenmeleri, güvenmek kadar bilmeleri, bilmek kadar da yapmaları, savaşmaları ve başarmalarını diliyoruz.

Ben tekrar bu temelde, bu Newroz'un halkımıza, tüm partililere ve savaşanlara da kutlu olmasını diliyorum, selam ve sevgilerimi sunuyorum.

20 Mart 1995

Toplumsal Barış İçin Savaşı Durduralım

Savaşan Kürdistan Halkına!

Değerli Halkımız; 15 Ağustos Atılımı'nın 11. yılını geride bırakıp 12. savaş yılına girerken, bu yılın da sizin zafer yılınız olması için başarı sözünü tekrarlıyor ve hepinizi büyük coşkuyla selamlıyorum.

Siz halkımız, bu yılda da büyük bir savaşı yaşadınız. Düşman geçtiğimiz yılı bizim için büyük bir umutsuzluk, karanlık ve bitiş yılı haline getirmek için bütün imkanlarını seferber etti. Belki de hiçbir savaşta kullanılmaması gereken kirlî savaş yöntemlerini dayattı. Çok iyi biliyoruz ki eğer bu savaşı hem de bu yakın yıllarda kazanmazsa o lanetli tarihi, barbar faşist tarihi başına büyük bir bela getirebilir. Bundan duyduğu korkuyla oldukça üzerimize geldi. Çok iyi tanıdığımız ve tüm yaşamınızı yerle bir eden, insanlık tarihinde eşi görülmeyen bu canavarca yükleniş karşısında tabii ki biz de dayanmak zorundayız. Sizlere çok açıkça vurgulamak istediğim şudur: Bu yıllar öyle kolayca savaşılacak yıllar değildir. Çok büyük sabır, inat ve direnme istediği gibi bunların da yenilmemesi için çok büyük ustalık istiyor. Biz bunların anlaşılabilmesi için, Partimiz ve ordumuz içinde çok büyük çaba gösterdik. Eğer büyük hatalar yapmış olsaydık, en önemlisi de kendi tarzımızı ve direnişimizi sürdürememiş olsaydık bugün her şey elden gidebilirdi.

Çok iyi biliyorsunuz ki bütün içtenliğimize ve fedakarlığımıza rağmen, düşmandan daha kötü bozguncular ve işi boşa çıkarıcılar kendi içimizden çıkıyor. Ulusal kurtuluş saflarında, hatta parti içinde bela olan, neye nasıl hizmet ettiğini doğru dürüst bilmeyen kişilikler, tüm tarihimizin isyanlarında görüldüğü gibi bu

kutsal son umut isyanını, tek yaşam kavgasını belki de çok basit bir nedenle ve iyi niyetlice boşa çıkarabilirlerdi. Ve denilebilir ki düşmandan daha fazla akıllı, sabırlı ve inatçı bir mücadeleyi vermeliydik. Hem de ustaca. Bu cephede geçen yıllarda büyük bir savaş verdiğimizi rahatlıkla söyleyebilirim.

Siz değerli halkımız!

Bugün çok iyi görüyorsunuz ki mücadele yenilmediği gibi, kazanım yanları ağır basan, hatta zaferin işaretlerini veren bir süreç yakalanmıştır. Düşman gerçekten geçen birkaç yıla, bir halkın son kurtuluş umutlarını yerle bir etmek için yüklendi. Ve unutmayalım, yalnız Kuzey Kürdistan'ın değil, bütün Kürdistan parçalarında nihai çöküş için belki de en tehlikeli katliam tarzını esas alarak haince, gizlice, iki yüzlüce dayatarak yürütmek istedi. Bunu hiç kimse göz ardı etmemeli ve anlamazlıktan gelmemeli. Eğer bir halk, uyanan, hatta savaşan bir halk ve sizler bu en temel savaş gerçekliğini göremezseniz, kötü kaybedeceksiniz. Şimdiki zorluklardan daha fazla zorluk, şimdiki işkenceli, katliamlı yıllardan daha katliamlı, işkenceli yılları ve bu anlamda bitiş yıllarını yaşamak zorunda kalacaksınız.

Bu gün neden dünyanın en gerisinde bir halk durumuna düştüğümüzü çok iyi görüyoruz. Düşmanımız kadar, ona karşı savaşı bilemediğimiz, ordulaşamadığımız ve doğru savaş tarzına sahip olmadığımız için kaybettik ve bu duruma düştük. Bazıları diyebilir ki benimle ne olabilir. Bundan da öte kaybeden bir halkın tekrar dirilmesi, kurtuluşu sağlaması mümkün mü? Biz bunu çok duyduk. Ben kendim ilk günlerimden bu güne kadar halen Parti içinde ve dışında da bu sözü duyuyorum: Bir benimle ne olur, bir bizimle ne olur?

Bu kadar kendini unutmuş, bu kadar özüne ters düşmüş bir insan ve yine bir halk gerçekten çok lanetlidir. Ve bu dünyada hiçbir şeye sahip olamaz. Niçin bu savaş yürütülüyor? Bu işkencelere ve katliamlara neden daha büyük bir direnç göstermek gerekir? Şunun içindir: Bu savaş olmazsa bir hiçsiniz. Çok iyi biliyorsunuz ki eğer bugün dünya da bir adınız varsa, bu savaşla mümkün olmuştur. Kendi öz savaşımını vermesini bilmeyen bir halk, ülkesini bir hiç uğruna terk eder. Nasıl terk ettiğini ve hatta ardı sıra bakmadan kaçtığını bilmeyen bir halk, en kötü düşmüş bir halktır. Ve çok acıdır ki daha düne kadar yaşadığınız gerçekğiniz de buydu. Şimdi sizlerde bir vatanseverlik geliyor. Vatan sahibi olmak, özgür bir vatanda, özgür bir yaşamı arzulamak, hepimizde gün geçtikçe geliyor. **Ve giderek önünde durulamaz bir sel gibi doğal kaynağınıza da döneceksiniz.** Bundan kuşumuz yok. Ama unutmayalım ki daha düne kadar kaçan kaçana ve halen şimdi de herkes gözünü ya düşmanın bir beldesine ya emperyalizmin metropollerine dikmiş gidiyor.

Ve ülke dışına savrulmuş halkımıza soruyorum. Bu yaşamı beğeniyor musunuz? Rezillik şimdi daha fazla değil mi? Vatansızlık ve onursuzluk ne kadar kötü bir şey. İşte bunun için savaş diyorum. Bu özgürlük savaşı belki ekmek ve sudan daha önce gelir. Savaşta belki kesin bir zafer kazanmadık, ama belki de onun kadar ve hatta ondan daha değerli kazandıklarımız var. Savaşı yakalayan ve savaştan bir halk olmak, belki zafer kazanmaktan daha değerlidir. Durumu, koşulları sizin gibi olan bir halkın savaştması, kesinlikle kendi başına zafer kazanmaktan daha değerlidir.

Savaş, köle halklar için bir bayramdır. Şu anda, her gün bunun bayramını yaşıyorsunuz. Bu doğrudur ve öyle olmalıdır. *“Neden kolay bir zafer kazanmadık”* diye beklenti içinde olmaya hiç gerek yok. Bu savaş on yıl daha sürsün, yeter ki savaştasını bilelim ve savaştaki bayramı yaşayalım. Bize gerekli olan budur ve siz bu şansını elde ettiniz. Bizzat böyle bir halk oldunuz. İşte savaştığımızın bu yılında kesin ve emin biçimde benim size söyleyebileceğim şudur: Ardı arkası kesilmeyen bir savaşı sağlam temellere oturttuk. Tabii bunun için cesaret, fedakarlık, daha da ötesi siyaset, bizzat hazırlık ve mevzilenme çok büyük çaba ister.

Bir çok konuşmamda belirttiğim gibi, düşmana boyun eğemeyen, direnen bir tarz bile büyük cesaret isterdi. Bunu hepimiz biliyorsunuz. Bir jandarma karşısında kırk büklüm olmadan, teslim olmadan durmak bile bir onurdur. Kendi adını söylemek bir onurdur. *“Benim de bir vatanım olmalı”* demek bir adımdır. Bu gün bütün bunlar hiç kimsenin kazanım diyemeyeceği, göremeyeceği şeylerdir. Ama ben yıllarca bir adınız için, yıllarca bir cesareti, bir fedakarlık duygusunu yaratmak için hangi çabaları harcadığımı çok iyi biliyorum. Bu konuda inkarcı olmamak gerekir.

Herkes kendisini mutlaka doğru biçimde tanımalı. Nereden nereye geldik, neyle nasıl geldik? Bunu bilmezseniz Parti nedir, Önderlik nedir, şehit kimdir, işkence nedir anlayamazsınız. Ama bunları anlamadan da savaş olmaz. Savaşı anlamadan da yaşam, şeref ve haysiyet olmaz. Artık bu kelimeleri kendimize yakıştırmalıyız. Ben bu dönemde, önümüzdeki yıl ve yıllar içinde çok açıkça söyleyeyim; ne mutlu ki kesin bir zafer kazanırız demeyeceğim ama ardı arkası kesilmeyecek bir savaşı gerçekleştirdiğimizi belirtebilirim. Bize ucuz zafer getirecek bir savaşı kuşkuyla karşılamalıyız. Savaşın potasında çelikleşmeyen bir kişilik, her zaman kaybetmeye mahkum bir kişiliktir. Yıkılmaz, yenilmez kişiliği biz savaş potasında çelikleştireceğiz. Yenilmez ve çelikleşmiş bir halkı, onu düşüncesi, iddiası ve irade gücünü bu savaşta yaratacağız. Yenilmez bir halk olduğumuza artık düşman da inanıyor.

Bu günlerde Kürt raporları yayınlanıyor. *“Ya bitecekler, ya bitecekler”* diyenler rapor yayınlıyor. *“PKK yenemez, bu halkın savaştmasını da yenemez”*

diyorlar. Ama çaresizler. Bu halkı kabul edecek durumları da yok. Düşman büyük bir çözümsüzlüğü yaşıyor. Bu dünyanın hiçbir zaman kabul etmeyeceği kirli savaşı, entrika ile iki yüzlülükle gizleyerek daha fazla sürdürmek istiyorlar. Ancak arkasında güvendiği dostları ve müttefikleri bile artık bunu kabul edemez duruma gelmişlerdir. Artık büyük güçlere, Amerika'sına, Almanya'sına dayanarak bu savaşı yürütemez. İçeride de herkesi, demagojiyle, milli bütünlük çığıllıklarıyla kışkırtarak da bu savaşın kirini gözlerden saklayamaz. Düşman bu noktaya gelmiştir. Biz ise direnebildik.

Sonuç olarak ben size açıkça kendi raporumu veriyorum: Düşman kadar ondan daha da tehlikeli bir biçimde savaşmasını bilmeyen, kendini doğru dürüst ordulaştırmayan, hatta halklaştırmayan kişilikler nedeniyle, belki sizler de, şu veya bu oranda hemen hepimiz de çok iyi biliyoruz ki savaş sahasında zayıflıklarımız nedeniyle zordayız. Bazıları çok daha kötü yapıyor. Bunları gördük ve bunlarla amansız savaştık. Çok rahatlıkla söyleyebilirim ki nasıl düşmanı daralttıysak, bu dayattığı en tehlikeli savaşı sınırlandırıp durduysak, içimizde bulunan düşmanın dolaylı müttefiklerini de -kimisi iyi niyetli, kimisi bozguncu, kimisi başıboş- biçimi ne olursa olsun bunların da artık Parti'nin ve ordunun başına bela olan durumlarını sınırlandırdık. Bu ne demektir? Bu, bundan sonra karşı durulan düşmana daha daraltıcı savaşı dayatmak demektir. Bu, savaşı içte de müthiş geliştirmek demektir.

Yeni yıla, savaş yılına bu temelde giriyoruz. Fazla umut vaat etmek istemem. Müjdelere de vermek istemiyorum. Söyleyebileceğim, bu önümüzdeki savaş yılında ben de dahil şahadetler olabilir, ama yenilgi olmaz. Halk savaşının yenilgisi, onun her türlü engel ve tehlikeleri bertaraf edilmiştir. Halk savaşının önümüzdeki yıl içte ve dışta kendini arındırarak, hem niceliğini, hem niteliğini ve çarpıcı tarzını geliştirerek devam edecektir. Bunu küçümsememek gerekir. Gelişen savaş, gelişen kurtuluştur, özgür yaşamdır. Daha fazla savaş, daha fazla özgürlüktür, bağımsızlıktır. Hiç kimse savaştan çekinmemeli.

Ben, sizi önümüzdeki süreçte daha fazla savaşkan bir halk olmaya çağırıyorum. Savaşın korkusu yıkıldı, savaşın fedakarlığı kanıtlandı. Savaşın bir yaşam tarzı olarak kabulü gerçekleşti. O halde bu temel üzerinde daha fazla savaş ve daha fazla savaş için daha fazla örgüt, daha fazla eğitim, daha fazla propaganda demeli. Herkesin, her yerde ailede, tarlada, fabrikada, camide, kilisede, yurt içinde, yurt dışında, dağlarda, şehirlerde, köylerde elinden geleni sunması gerekir. Bir taştan tutalım, en ağır bir silaha kadar. Bir gönüldeki duadan tutalım, bir kılıç darbesine kadar. Durumuna ve koşullarına göre içinden ne geliyorsa, yeteneği neye elveriyorsa, öylesine bu savaşı büyütmeye, tutkuyla devam etmeli.

Biz, düşmana gelin siyasi çözüm yoluna başvuralım dedik. Bu vesile ile bu çağırımı bir kez daha yineliyorum. Ayriyeten 14 Temmuz direnişi adına on binler direnişe yattı. Başta kahraman on binlerin zindan direnişçiliğini bu vesile ile selamlıyorum. Ve siz halkımız, her taraftaki açlık grevlerine dünya çapında katılım gösterirken, gelin bu kirli savaş yerine çağdaş, uygarca bir çözüm yolu olarak, siyasi diyalog yoluyla meseleleri tartışalım, çözelim diyerek bunun bir barış çağrısı olduğunu açıkça gösterdiniz. Ben de bu barış çağrısını tekrarlıyorum. Ama görünen o ki, düşman hiç anlamak bile istemiyor.

Düşman, yüzyıllardan beri bir çapul savaşını vermekte, barbarca tarzını yürütmekte ısrarlı, bunu hepimiz anlamalıyız. Anlamakla yetinmeyiz, karşı durmalıyız. Ona karşı kendi savaşımızı geliştirmeliyiz. Onun için, savaş çok keyifli olduğu için savaşın demiyorum. Her şeyi barbarca bir savaşla halledeceğini, hatta siz halkımızı ortadan kaldıracığını sanan bir düşman var. Bunu yüzyıllardan beri böyle yaptı. Şimdi de hiçbir dünya milletinin de kabul etmeyeceği bir biçimde, dünyanın gözünün içine baka baka “*Ben, seni ya bitireceğim, ya bitireceğim*” diyor. Ne cüretle bu sözü söylüyor? Ne hakla, hangi insanlık adına bunu söylüyor? Kimlerin kanunudur bu? Bunu bilmeliyiz ve eğer biz de yüzde yüz bitmişlik yoksa, insanlık onurunu kaybetmemişsek, kahraman zindan direnişçilerimiz, dağ direnişçilerimiz kadar, siz halkımız da artık boyun eğmez, baş eğmez durumda ve mutlaka bir şeyler yapmak gerekir diyorsanız, dalga dalga bu duruma geliyorsunuz ve hatta daha da öndesiniz. Yani bir serhildanlar dönemine, halkımızın yedisinden yetmişine kadar bir bayram coşkusuyla, her şeyiyle bir isyan dönemine girmesinin tam da zamanıdır diyoruz. Ayağa kalkan ve savaştan halka böyle cevap verebilir.

Bu halkın kutsal direniş savaşımına kalkalım diyorum. Bundan daha yüce, daha fazla savaşla daha fazla onur, daha fazla özgürlük elde edecek tarihi bir sürecin içine girdiniz. Daha dün adımı bile ağzınıza almakta çekinen halk, vatanından kaçmak için, adeta öcünden, vebadan kaçır gibi kaçan halk, bugün ruhunu vatanına bağlamış. Ve onun için en büyük fedakarlığı göze almış bir halk haline gelmeniz ne kolaydır, ne de küçümsenir. Eğer biraz daha halk gerçeğimizi, onun özgürlük bilincini, ordusunu ve savaşını tamamıyla anladıysanız, siz en büyük kazanımı daha şimdiden yaşıyorsunuz demektir. Biz bununla yetinmiyoruz, ısrarlı olan düşmana karşı, ısrarlı olan bir halkı, hem de ondan daha amansızca mücadeleye kaldırıyoruz. Çünkü haklı olan ve mutlaka vatanımızda özgürce yaşamak zorunda olan biziz. Eşitlik ve kardeşlik temelinde birlik kadar özgürlük isteyen biziz. Bunun için savaş gerekir mi? Zaten dünyanın en belalı yaşamını siz her yerde yaşıyorsunuz. Yaşamınız savaştan da beterdir.

Siz değerli halkımız, çok iyi biliyorsunuz ki hemen her yerde yaşam sizin için bir zindandı. Bu, savaştan daha zordur. Bilakis savaş yaşamın çekilebilir,

kabul edilebilir haline gelmiştir. Savaş bu anlamda gerçekten kabul edeceğiniz bir yaşamdır artık. Ve bu anlamda kabul edilebilir bir yaşama sizi çağırıyorum. Savaş kurtuluştur, savaş şereftir. Savaş maddi olarak, manevi olarak tüm kaybettiklerimizi gün gün kazanmaktır. Bundan daha değerli bir uğraş, bir meslek olamaz. Ve ne mutlu size ki bu savaşı, kendi öz savaşınızı artık yıkılmaz, yenilmez bir biçimde elde etmiş bulunuyorsunuz. Benim size müjdem ve sizin adınıza bir savaşçı olarak vereceğim destek de demeyeceğim, katkı da demeyeceğim, görevim budur.

Siz, bu temelde bu savaşa daha fazla katılacaksınız. Bu önümüzdeki yılda, yıllarda daha fazla savaş diyeceksiniz, daha fazla özgürlük ve vatan diyeceksiniz. Daha fazla özgürlük ve vatan, daha fazla iş ve emek demektir. Daha fazla manevi, ahlaki gelişme demektir. Bunu artık sonuna kadar anlamalı ve hiçbir şeyle değiştirmemelisiniz. Sizi, bunu her zamankinden daha fazla anlamaya ve gereklerini gerekirse en şiddetli savaşla yerine getirmeye ve kazanmaya çağırıyorum.

Partimiz buna öncülük ediyor. Partimiz hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar kendi içini arındırmıştır. Savaş tecrübesini kazandığı gibi, belki de dünyada sosyalist temellerde kendini tüm engellemelere rağmen içte ve dışta geliştirerek kanıtlayan ve zafere yürüyen bir parti olduğunu kesinleştirmiştir. Bu parti sizin savaşınıza öncülük ediyor. Böylesine kendini kazanan, her koşul altında başarıya giden bir partiyi esas almaya devam etmelisiniz. Bu partinin öncülüğünden, mücadelenin gereklerine uymayı ve hatta gereklerinin yerine getirilmesi için doğru parti kavrayışı, doğru parti öncülüğü istemelisiniz. Ve partililer de, gerçekten verdikleri savaşın bu anlamda bir halk savaşı olduğunu, geliştirilmesi gerekenin de onur, özgürlük, bağımsızlık, maddi-manevi zenginlik olduğunu bilerek öncülük rollerini yapmaları gerektiğini kesinlikle bilmeli ve öncülük rollerini böyle oynamalıdır. Bunun dışında hiç kimse PKK adına öncülük iddiasında bulunamayacağı gibi, sizi de görevlerinizi kesinleştirmeye, tamamlamaya ve başarmaya çağırıyorum.

Hiç şüphesiz en temel gücümüz, ordu gücümüzdür. ARGK'dir. Ordu gücümüz, halkımızın en savaşkan, en cesur ve fedakar öncü koludur. Ordumuz içinde de, halk savaşının hem stratejik hem uzun vadeli hem de kısa vadeli, 'nasıl savaşmak gerekir' sorusuna biz, bu geçen yıllarda büyük cevaplar bulduk. Yanlış ve hatalardan uzaklaşmak kadar doğruları da her zamankinden daha fazla egemen kıldık. ARGK, artık kendi işlerini zafer temelinde yürütecek güce kavuşmuştur. Niceliğini ve niteliğini artık her türlü düşmana karşı başarıyla geliştirip, pekiştirecek duruma gelmiştir.

ARGK savaşçılarına ve özellikle komutanlarına artık diyoruz ki; sizi, bu kadar tecrübeden sonra tarihimizde çok ucuzca kaybettiğimiz durumlara

düşmemeye ve oldukça anlaşılır kazanım esaslarına bağlı kalmaya çağırıyorum. Gerçek bir halk ordusunun kişiliğine, özellikle onun disiplinine, onun sabır, inat, dayanışma gücüne, ustalığına her koşul altında ulaşmaya çalışmalısınız. Ve bunun doğru savaş biçimini, günlük, aylık, yıllık olarak geliştirmeyi, komutanlar olarak yine bilinçli savaşçı, savaşanlar olarak bu önümüzdeki süreçte geliştirmeyi bilmelisiniz. Önünde durulamaz bir ordu haline gelebilmek için, kendimizi gerektiği kadar gözden geçirme, yeniden kararlaştırma, tam zafer temelinde bir militan haline getirmeye büyük özen gösterelim. Bunun gereklerini mutlaka yerine getirelim.

Ordu gücümüzü tüm ARGK komuta ve savaşçı yapısını, bu temelde kazanmayı her koşul altında esas almaya, bunun engellerine -ister direkt düşmandan kaynaklansın, hepsine- karşı doğru tavır almaya, engelleri başarıyla aşmaya ve kesin zafer doğrultusunda, esas savaşımın kendi savaşımı olduğunu bilerek yüklenmeye ve kazanım adımlarını pekiştirmeye çağırıyorum.

Tüm değerli dostlarımıza, başta Türkiye halkının bu kirli savaşa karşı olan güçlerine ve kendi kurtuluşunu halkımızın kurtuluşunda gören bütün devrimci, demokrat ve sosyalistlerine, temiz insanlarına!

Bu kirli savaş bizim halkımızdan daha fazla sizin halkınızın mahvına, sizin kirlenmenize yol açıyor. **Kirlenmeyi durdurmak için bu savaşı durdurun!** Bu savaş sizin savaşınız değildir; ne ulusal, ne sınıfsal savaşınızdır. Bu savaş, bir avuç işbirlikçinin, vatani satan, emeğinizi yok yere sizden çalanların savaşındır. Bütün toplumsal yüce değerler üzerine en kirli savaşı yürüten bu büyük vatan hainlerine, halk düşmanlarına karşı çıkmayı becermelisiniz.

Size dayatılan bu kirli savaş artık bir ulus savaşımız olarak, halk savaşınız olarak görmek bir yanlıgı olduğu kadar Kürdistan halkının açtığı bu savaşı, kendi öz savaşımıza dönüştürerek ve belki de tarihimizde, halkımız kadar çok isyan edip de başaramadığımız kendi savaşımızı bu vesileyle, bu büyük enternasyonal dayanışmayla verin. Göreceksiniz ki sizin için de nihai kurtuluş bu savaştır. Bunun günü gelmiştir. Bunun olanakları fazlasıyla vardır.

Başta tüm devrimciler ve özgürlük isteyen Türkiye halkı bunu görmeli, anlamalı ve gereklerini yerine getirmelidir. Ben her zamankinden daha açıkça söylüyorum ki; **savaşımız Türkiye halkının savaşındır. Başarımız Türkiye halkının başarısıdır.** Tüm Türkiye halkını, bunu anlamaya ve gereklerini yerine getirmeye, yine onun öncü devrimci, demokrat, ilerici ve aydınlık güçlerini kendi cephelerini örgütlemeye, başarıya olan inançlarını daha da kesinleştirerek bu önümüzdeki yılı ve yılları kendi öz savaşım yılları ve başarıyla savaşan bir halkın öncü gücü haline gelmelerine, gereklerini yerine getirerek başarmalarına çağırıyoruz.

Dışımızdaki çok çeşitli Kürdistan'lı güçleri de, diğer parçalar dahil olmak üzere ulusal birlik, dayanışma günlerine anlam vermeye, artık neredeyse kesin bir ulusal kurtuluş savaşından da öteye varlık yokluk meselesi haline gelmiş bu savaşımımızı anlamaya, ona karşı durmamaya, eğer istiyorlarsa gereklerini yerine getirmeye çağırıyor ve bu konuda onlara sonuna kadar destek sunacağımızı belirtiyorum. Askeri cephesine katılmıyorlarsa siyasi cephesine, yurt içindeki cepheye katılmıyorlarsa, yurt dışındaki cepheye katılmaya, ama asla engel teşkil etmemeye, yurtseverlik görevlerini bu savaşla çelişmeden yerine getirmeye, bu temelde geçmiş olumsuzluklara, hangimizden kaynaklarsa kaynaklansın bir daha düşmemeye, büyük bir ulusal ruhla bu önümüzdeki kutsal direnme savaşlarına kendi güçlerince katkıda bulunmaya ve gereklerini yerine getirmeye çağırıyorum.

Dünyadaki dostlarımızın da her zamankinden daha fazla bu savaşımımızı anladıklarına ve destek olmak istediklerine eminim. Savaşımımızın en anlamlı bir enternasyonal savaşı olduğu kesindir. **Günümüzde Kürdistan savaşı; devrimin şeref savaşıdır, sosyalizmin onur savaşıdır, demokrasinin savaşıdır.** Bu temelde değerlendirdiklerine ve bundan gurur duyduklarına eminken, bundan sonra kendi desteklerini, dayanışmalarını daha da geliştirmeye, küçümsenemez adımları daha sık atmaya ve başarılı olmaya çağırıyoruz.

Siz değerli halkımıza kendi cephemden de şunu söylemek isterim ki: Biz savaşı artık onsuz yaşanılmaz, nefes bile alınamaz bir gerçeklik olarak görüyoruz. Yorgunlukmuş, yıpranmamış bunlar bizim için hiç önemli değil. Tam tersine bizim yorgunluğumuz, yıpranmamız savaş durursa olur. Ben sizlere şunu hemen açıkça söyleyeyim ki, savaş geliştiği için veya savaşta engeller çıktığı için zorlanıyorum. Savaş zayıflatıldığı için zorlanıyorum, yıpranıyorum.

Şunu çok iyi gördüm ve size de göstermeye çalışıyorum: Savaşın gelişmesi kişinin gelişmesidir. Benim böylesine gelişmem, savaşı biraz bilmem ve gereklerine uymamdan ötürüdür. Buraya gelmeyi bilen bir kişi olarak, savaşın neye kadir olduğunu ve halk savaşının ne destanlar yazabileceğini görerek bunun kendi gerçeğimize ve halkımızın özelliklerine göre, nasıl olması gerektiğini hem çok iyi bilince çıkarıp, hem de gereklerini iğne ucu kadar yerde ve dönemlerde, yerine getirerek ve şimdiye kadar buraya gelmeyi başararak diyorum ki; insanoğludur, bir taşa düşer başına yere yıkılır, her an fiziksel olarak gidebilir. Ama bir kurum olarak önderlik, biz olsak da olmasak da bu savaşı başarıyla yürütecek noktaya gelmiştir.

Kişilere bağlı olmak yerine, işlerin teşkil ettiği kişilik tarzına, savaş tarzına bağlı kalmak sizler için oldukça önemlidir. Bizim fiziki varlığımızdan ziyade, temsil ettiğimiz düşünce gücü, moral gücü, siyasi ve askeri savaş tarzımızı anlamayı bilin. Bu, sizin kendinizi kazanmanız demektir. Bana bağlanmaktan

ziyade, bu gerçeklere bağlanın. Bunlar sizin zafer gerekçelerinizdir. Sadece fiziki olarak yaşamak değil benimki. Öyle bir tarz yarattık ki, mezarda bile olsak bu ülkede bu savaş yürüyecektir. Doğal sonuçlarına, amaçlarına ulaşınca kadar sürecektir. Biz bu temelde bu savaşa anlam verdik, buraya kadar getirdik. Tabi ki bundan sonra da yürüteceğiz. Bunu herkes böyle anlamalı.

Bizimle bu savaşı yürütmek durumunda olan bütün önde gelen kadrolarımız da, artık bir şeyleri kesinlikle anlamak zorundadırlar. Biz herhangi bir kişi olarak değil, adını bile ağızlarına alınmaktan ürkülen bir ad olarak anılmamızdır. Yıllarca tek başına bir savaşı, kendi içinde yürüten bir kişi olarak bu savaşı buraya kadar getirdim. Bunun nasılına artık anlamalısınız. Bir önderlik kendini buna nasıl verdi ve nasıl gerçekleştirdi. Bunu görüp değerlendirmeli ve gerçekten yol arkadaşlığını doğru yapmalısınız. Yapmazsanız kabul göremezsiniz.

Çok açıkça söylüyorum; benim halkla sorunum yoktur. Hatta düşmanla da benim fazla sorunum yoktur. Onun anladığı dilde ne yapması gerekirse onu yapıyorum. Benim sorunum, sözüm ona bizimle yol arkadaşlığı yaptığını sananlardır; -özellikle de savaşçılara da değil, benim onlarla da sorunum yoktur-savaşın kurmaylığını paylaşmaya, komuta, kadro gücü olmaya, öyle olmaya çalışanlara benim sözlerim var. Ben en çok onlara yükleniyorum. Önderlik gerçekliğini, komuta gerçekliğini doğru kavramak zorundasınız. Bizimle doğru bir savaş yaşamını paylaşmayı bilmelisiniz. Burada asla aldatma, aldanma olmamalıdır. Ciddi yetersizlikler kabul edilemez.

Zamanında, yerinden komuta kişiliği sergilenmeden komuta gücü haline gelinemez. Hele hele çoktan lanetli ağalık, bürokratik hastalıklarına tutularak hiç mi hiç komutanlık, militanlık yapılamaz. Bu anlamda bütün önder güçlerimizi, kadrolarımızı doğru önderlik tarzını kesinlikle anlamaya, gereklerini mutlaka yerine getirmeye çağırıyorum. Size çok müsamaha ettik, çoğu yanlışlıklarınıza belki göz yumduk ama sinemize yediremedik. Ama bunu daha fazla böyle sürdüremeyiz. Savaşın acımasız kurallarını sizler için de yürütmek zorunda kalacağız. Hazin sonuçlarla karşılaşmamak ve ucuz kaybetmemek için insanlığınıza güvenin. Kazanabilen bir komutan olmanız için, her sahada kendisiyle mücadele eder bir önder kadro olmanın gereklerini artık kavrayın. Bunun için çok kapsamlı çözümler geliştirmek kadar, olanaklarını da seferber ettik. İsteyen onunla dev bir yürüyüşün sahibi olabilir.

Sizleri bu temelde Önderlik gerçeğini kavramaya, özellikle bir komuta önder kadro olmaya, onun gereklerini hem derinden büyük bir ciddiyet ile, sorumlulukla kavramaya, hem de yerine getirmeye bu vesileyle çağırıyorum. Siz, bu temelde bu önümüzdeki savaş yılının üzerine yürürken, hem heyecanlı ve coşkulusunuz, hem de kazanmak için hazırlıklarınız büyüktür.

Hemen her cephemiz yürüyüş, hem de savaş yürüyüşü halindedir. Bu devam edecektir. Düşman ya çağdaş çözüm yollarından anlar, bunu siyasetle halletmek ister ya da kör şiddette direniyorsa, halkların amansız şiddetin ne olduğunu anlayıncaya kadar yürüyüşümüz devam edecektir.

Ben bu temelde halkımızın 15 Ağustos Atılımı'nın on birinci yılını kutlarken, on ikinci yılının da üstün başarılarla dolu geçmesini diliyorum. Halkımızın, her zamankinden daha fazla bağımsızlık ve özgürlük için savaştan bir halk haline gelme yolunda, kendi öz savaşıyla bu yılı da kazanması için, daha fazla fedakarlık, daha fazla cesaret ve daha fazla savaş için ileriye atılmasını ve başarmasını dilerken, sonsuz selam, sevgi ve saygılarını sunuyorum.

Yaşasın Halk Savaşı!

08 Ağustos 1995

Alevi Muhalefeti Halkçıdır, Zulme ve Adaletsizliğe Karşıdır

Gerek Türkiye, gerekse Kürdistan’da, hatta Ortadoğu’da dini sorun ve onun ayrılmaz parçası olan mezhep sorunu; tarihin derinliklerinden gelmekle birlikte tamamen sosyal, siyasal ve hatta ulusal boyutu olan bir öze sahiptir. Ortaçağın mücadele gerçeği günümüzdeki gibi yalın sınıf, ulus mücadeleleri değildir. Daha çok dini ideolojilere ve onun da mezhepsel kolları biçiminde bir anlatıma sahiptir. Hiçbir grup; “*Ben filan sınıftanım, filan halktanım*” diye ortaya çıkıp mücadele

edemez. Her halk ve onun içindeki bir sosyal grup; “*Ben filan dindenim, şu dinim, bu mezhep benim*” diye ortaya çıkar ve büyük bir mücadeleye girer. İdeolojik söylem böyledir. Özellikle kapitalist gelişmeyle birlikte hem ulusal, hem sınıfsal mücadele, açık ve biraz bilimsel kavramlar temelinde teorikleştirilmiş ve daha sonra programa, örgüte, eyleme, savaşa kavuşmuş olarak çağı doldurmuştur. Bunun için de yine dinsel, mezhepsel mücadeledeki ağır payı taşımak zorundadır. Çünkü yüzyılların mücadele gerçeğidir. Hem ulusal, hem sınıfsal geleneği temsil ederler. Kapitalizmle birlikte sona ermeleri düşünülemez.

Hele Ortadoğu’da mücadele günümüze kadar ağırlıklı olarak böyledir. En milliyetçi hareketler bile kendini ağırlıklı olarak dinsel, mezhepsel görüntülere ve söylemlere bağlı olarak dile getirirler. Hatta bugünkü Türkiye’nin koşullarında bile hükümetin bir ortağı İslam ideolojisi ile büyük bir güç kazanmıştır, ki Türkiye bölgenin en kapitalist geçinen bir ülkesidir. Bu parti direk sınıfsal kimliğini açıkça ortaya koymuyor, hatta bu ideolojiyi sakıncalı buluyor, ama buna rağmen en gelişen parti olabiliyorsa demek ki, bizim dini söylemi dikkatle değerlendirmemiz ve devrim lehine sonuçlandırmamız büyük önem taşır.

Ortadoğu tarihinde bilindiği üzere İslam bir devrimdir. Köleciliğe, oldukça geri klan, kabile ve aşiret düzenlerine karşı Arabistan yarımadasında çıkan büyük bir devrimdir. Her ortaya çıkan devrim gibi bu devrimde de ilk çıkışın arılığı -bu Hz. Muhammed’in kişiliğinde- çok net dile getirilir. Ancak belli bir aşamada özellikle iktidarlaşmaya gittiği bir dönemde çok sayıda kişi, tabaka ve menfaat için içine girdiğinde devrimin sağ-solu, ortası ortaya çıkar. İslam devrimi hızla iktidara ulaştıktan, büyük servetler, ganimetler ortaya çıkarıldıktan ve iktidar bu anlamda büyük bir gücün kaynağına dönüştükten sonra, Hz. Muhammed’in henüz öldüğü günlerde, daha bildiğiniz gibi cenazesi yerdeyken mücadele başladı. Kimisi “*İktidar Hz. Ali’nin hakkıdır*”, kimisi; “*Osman’ındır, Ebubekir’indir*” dedi.

Tüm bunların altında daha geniş bir anlam yatmaktadır. Hz. Muhammed’in hem Ali’ye çok büyük emek harcaması ve hem de Ali’nin peygamber ailesinden, Ehl-i Beytten gelmesi söz konusu. Osman’ın, Ebubekir’in ise bu ailenin dışından olmaları ve uzun süre İslam’a karşı gelmiş Kureyş’in diğer kabilelerinden gelmeleri, hele Muaviye gibi birisi -en son Müslüman olan birisi- bir yerde sonradan Müslüman olan ve sağ kesim diyebileceğimiz, Müslümanlığın özüne fazla inanmayan, onun nimetlerinden yararlanan, devleti ele geçiren bir kesim olduğu anlaşılabilir. Her devrimin saği biraz güçlü olur. Çünkü eski rejimi, İslamın deyişle; ‘münafıklığı’ arkasına alır. Çıkarı bozulana, menfaatçıları, ucuza ve kolayla konmayı temel aldığı için güçlü olacağı beklenir. Devrimin özünü, sağlığını temsil etmek isteyenler ise sürekli azınlıkta kalma gibi bir durumla karşı

karşıyadır. Bu, daha sonraki Fransa, Rusya ve benzeri devrimlerde de görülmüştür.

Bilindiği üzere Ali taraftarları, Alevi diye ortaya çıkar ve bin üç yüz yılı aşkın bir süredir bu mücadele böyle bir kaynaktan günümüze kadar gelmiştir. İktidar; daha çok Muaviye'nin –özellikle Şam'da - oluşturduğu imparatorluk, bu Sunni söylemi esas alır, feodal imparatorluğu kurar. Daha sonra Abbasiler, Selçuklular, Osmanlılar ve Ortadoğu'da kurulan diğer irili-ufaklı bir çok devlet bu söylemi esas alır. Aleviler ise; bilindiği üzere Hz. Ali'nin öldürülmesinden sonra torunları, oğlu ve daha sonra 12 imamların ve daha sonra bir çok kesimin katliamlardan geçirilerek, özellikle iktidar karşıtı olan halklar içinde -İraniler gibi, yine Ortadoğu'nun diğer dağ halkları vardır. Bunlar hep zarar gören muhalefet eden halklar oluyor- onlar da taban bulur, gizli kalır ve kendi geleneklerini oluşturur.

Aleviler, daha çok halkçıdır, zulme ve adaletsizliğe karşıdır, kapalı, direnişçi ve savaşçı bir tarzda her ülkede, her halk içinde belli bir ağırlığa sahip olarak hükümlerini sürdürürler. Alevi muhalefeti, o dönemin bir yönde halk muhalefeti oluyor, sınıf muhalefeti oluyor. Hatta tabakalar muhalefeti de denilebilir, ezilen kavimler -ki İraniler böyledir- muhalefetidir. Bu anlamda şaşırıyoruz.

Ortadoğu'ya Türk akınları başladığında, Türk beyleri henüz tam olarak olgun bir sınıflaşmaya tabii tutulmamışlardı. Ancak feodal toplumla karşılaştıklarında ve kendileri de artık bu toplumsal yapı içinde iktidara doğru ilerlediklerinde, önce Abbasilerle, daha sonra Ortadoğu'nun diğer birçok güçleriyle -buna Bizanslılarda dahil- karşılaştıklarında, feodal devlet geleneği ile tanıştılar. Boyların üst tabakası yani beyler, onlarla hızla bütünleştiler ve üst tabakayı, dolayısıyla devleti oluşturdular. Şimdi bunlara Türkmen denilir. Şiddetli bir sınıfsal ayrışma ile birlikte alta doğru ayrıştılar. Bu bir çatışmaydı. Bunlardan bir Alevi gelenek doğar. Ve sonra da bu, doğal olarak dağlara sürülür. Diğerleri kentlerde yoğunlaşır, iktidara gider. Selçuklular -ki bu Türk boylarının önderliğinde kurulan devlettir- 1040 yılından itibaren Oğuz beylerinin öncülük ettiği akınlarla İran içlerine gelip, önce İran'daki bazı devletler var, onları aşarlar, Abbasiler içinde etkili olurlar ve giderek beylikler kurarlar.

Daha sonra Selçuklu imparatorluğu doğar. Onun da ardından, giderek Osmanlı beyliği, devleti ve imparatorluğu gelişir. Tabii bu da sert mücadelelerle olur. Diğer Anadolu Türk Beylikleri ve hatta Hıristiyan halk, yine Türkmen toplulukları, beylikleri kendilerini büyük bir mücadele içinde bulurlar. Osmanlıların merkezîyetçi eğilimleri ile bu beyliklerin karşı faaliyeti zaten çelişmek durumundadır. Bir de sınıflaşma devam ediyor. Örneğin Bedrettin; hem bazı beyliklerden, hem Hıristiyanlardan güç almaya çalışıyor, hem de bir sınıfsal

hareketidir. Celali isyanları vardır, bildiğiniz gibi bu bayağı bir köylü isyanıdır. Bu dönemde Alevi hareketleri de ortaya çıkar; Yavuz Sultan Selim'in bir çırpıda kırk bin Alevi'yi kuyulara doldurması olayı vardır. Sünni söyleminin çok ağır bir biçimde iktidara egemen kılınması gerçekleşir. Alevilerin imha edilmesi gerekeni imha edip, iğdiş edilmiş bir kısmı olarak Bektaşî ocağını kurar. Bektaşîlik; Alevilerin devlete teslim olmuş kesimini ifade eder. Kaldı ki Yeniçeri Ocağı Yavuz'un geliştirdiği bir ocak olmakla birlikte, resmi tarikatı da Bektaşîciliktir. Tabii bununla da bu kesimleri kontrol altına alıyor.

Osmanlı İmparatorluğu yıkıldığında, Mustafa Kemal'in eylemi ortaya çıkar. Mustafa Kemal bunun farkında ve kendisine dayanak ararken, Anadolu da bu Bektaşîciliği, Aleviliği de göz önüne getirir. Yeni bir toplum kesiminin desteğini alırken bunları da düşünür. Alevi kesimlerinin yüzyıllardan beri baskı altındaki durumlarını göz önüne getirerek, Cumhuriyeti -veya TC diye tabir ettiğimiz devleti- biraz bunlara dayandırarak geliştirmek ister. Doğal bir müttefik bulur. Aslında kesinlikle böyle bir özü yoktur. Kemalist rejim, genelde İslam'a karşı bir öze sahiptir. Daha doğrusu dini ideolojiyle beslenmiş bütün menfaat gruplarını, kendisinin önünde bir engel olarak görür. Başta Osmanlı sultanı olmak üzere, yerel birçok güç odakları da böyledir. Bunlar çıkarlarını İslam ideolojisi ile dile getirirler. Bu da M. Kemal'in kendisi için, kendi diktatörlüğü için kabul edilmezdi. Dolayısıyla, İslam'a karşı çıkar. Yani aslında o, siyasi güce karşıdır. Yalınkat bir diktatörlük geliştirmek istiyor. Bunun için de, bu güç odaklarının dağıtılması gerekiyor.

Alevilerin gücünü, hatta müftünün gücünü arkasına alır, sonradan hepsini tasfiye eder. Dersim isyanında Aleviliği de büyük bir katliama tabii tutar. Mühim olan, TC başlangıçta gerektiği gibi Alevi oyununu oynamıştır. Daha sonra da hepsini kırmıştır. Bütün İslam'ı böyle kırmıştır. Devlet içinde iğdiş edilmiş bir diyanet reisliği kurarak dini, devletin hizmetinde mükemmel bir işleve tabii tutmuştur.

Aleviliğin yanılığı burada daha derindir. Devleti bir yerde laik sanar, yani din yetkisinden dolayısıyla Sünni yetkiden arındırılmış sayar. Öyle inanmak ister, öyle bağlanır, öyle bir yaşam tarzıyla bütünleşmek ister. Fakat tabii bu bir yanılığı. Devlet Osmanlı Sünniliğini daha değişik bir biçimde, sinsî diyanet reisliği biçiminde ideolojik bagajına almıştır. Aleviliği de hem sınıfsal nedenleriyle, hem de ideolojisinin direnişçi özelliği nedeniyle baskı altına almıştır. Hatta daha derin bir biçimde bunu yapmıştır.

Sorunun özü buradan kaynaklanmaktadır. Cumhuriyet için kontrol altında tutulması gereken bir kesimin devrimci geleneğini, Osmanlı Sultanlık geleneğine kaşı kullandı. Kendisine karşı yönelmemesi için, örneğin Dersimde görüldüğü gibi, çok özel tedbir alacaktı. Dersim katliamından sonra geliştirdiği yeni bir

yenicerileşme vardı. Buna iğdiş edilmiş Alevilik de diyebiliriz. Yedi yaşında aldığı o çocukları Cumhuriyet okullarında mükemmel eğitiyor, ve Cumhuriyetin en sağlam öğeleri haline getiriyor. Tıpkı Yavuz, Bektaşılığı, Yeniçeriliği nasıl sağlam bir ocağı haline getirmişse, Cumhuriyet de aynı olayı diğer Alevi kesim üzerinde deniyor ve habire kadro devşiriyor. Sonuç; işte bugün karşımıza yeni bir Alevi partisi mi çıkarıyor?

Daha önceleri Türkiye tarihinde, Türkiye Cumhuriyeti döneminde 1965’lerde bildiğiniz gibi bir devrimci sol yükseliş vardı. Ve bu yükseliş, Alevileri de bağrında hızla topluyordu. O zaman bildiğimiz gibi bir birlik partisi ortaya çıkarıldı. Görülecektir ki bu bir devlet partisidir. Alevilerin, devrimci direnişçi geleneğinin solla, o dönemin sosyalist ideolojisi ile birleşmemesi ve sol devrimci muhalefete katılmaması için bu parti dayatıldı. Ve çok önemli bir hareketi barajladı. Devrimci hareketi çok güçlü bir sosyal tabandan yoksun bıraktı. Ne zamana kadar? Devrimci sol zaafa düşünceye ve iktidar için bir tehlike olmaktan çıkıncaya kadar. Ardından bu partinin de rolünü oynayıp, tasfiye olduğunu biliyoruz.

Tekrardan, özellikle PKK’nin öncülük ettiği Ulusal Savaşımın Alevi geleneği ile birleşmesi sorunu ortaya çıktı. Güney’de yükselen hareket, Kuzey’i de bağrına aldığı anda Aleviler üzerindeki oyun tekrar daha kapsamlı oynanmaya çalışıldı. Epey ideologla birlikte, palazlanmış sermaye çevresi yaratılmak istendi. Milyarlar, hatta trilyonlar akıtıldı. Dernek kurmalarına dolaylı izin verdi, oralar kendi adamlarını yerleştirdi. Tabii daha ileri gidenleri de sindirtti; Maraş katliamı gibi daha sonra, Gazi Osman Paşa ve Sivas’taki katliamlar da, bu dönemin yükselen Ulusal Kurtuluş Savaşımıyla birleşmesini engellemeyi amaçlayan, devletten kaynaklı katliamlardır. Bunu, hem dönem itibarıyla, hem de biçimde çok iyi planlıyor ve uyguluyorlar. Maraş katliamı bildiğiniz üzere tam PKK’nin ilanının gerçekleştiği yıldır. O bölgede PKK hızla geliyordu; Adıyaman, Maraş, Elbistan, Malatya gibi Kürt Aleviliğinin yoğun olduğu yerlerde bir kök salma dönemine girilmişti. Hatta PKK, ağırlıklı olarak buralarda yerleşiyordu. Diğer yerlere daha ulaşmamıştı. Tam da işte bunun engellenmesi için, o bildiğimiz Maraş katliamı gerçekleşti. Ecevit iktidarı, CHP Hükümeti hiçbir tedbir almadı. Bu katliamın sabaha kadar sürmesi, bizzat bu partinin gözetiminde yürütüldü.

Bu, aynı zamanda şu anlama geliyordu: *“Yeni yükselen Kürdistan’daki Ulusal Harekete yaklaşırsanız, imha olursunuz!”* ve nitekim çok büyük bir geri çekilme yaşandı. Alanın büyük bir bölümü metropole ve Avrupa’ya akıtıldı. Hem yol açıldı, hem korku dayatıldı. Alanın böylelikle büyük oranda boşaltılması gerçekleşti. Bugün, öyle sanıyorum Pazarcık, Elbistan ve Malatya’nın birçok yeri, Maraş alanın ise neredeyse dörtte üçü boşaltılmış durumdadır. Ve bu katliamla bağlantılıdır. Malatya’da ve Adıyaman’da da birçok katliam girişimleri oldu. Bu,

ülkeden kaçışları daha da hızlandırdı. Yerine şimdi bildiğimiz gibi büyük bir sermaye birikmiştir. Maraş'taki bu sermaye, Türkiye'de birinci sırada bir büyümeye ulaşmıştır. Bu da katliamla ilişkilidir. Yani Alevi ağırlıklı zenginleşme ortadan kaldırıldı. Artık zenginleşme faşistlere, katliam güçlerine dayalıdır, nitekim bütün seçilen milletvekilleri ve büyüyen sermaye bunların elindedir.

Malatya'da da, Adıyaman'da da, Sivas'ta da benzer bir gelişme var. Kontrgerilla yöntemleriyle tasfiye edilen Aleviliğin yerini, en faşistler alıyor. Evet, faşizm bir tarife göre; sermayenin en şoven, en eli kanlı kesimi oluyor. İşte burada da yoğunlaşan budur, hem de katliamlar temelinde.

Daha sonra örneğin; İstanbul'da Gazi Osman Paşa'da benzer bir katliam var. Burası çoğunlukla Alevilerin oturduğu yerdir. Ve bizim de hızla taban teşkil etmeye çalıştığımız, kabarışın -yine Kürdistan alevi bölgelerinden- geliştiği yerlerden oraya göçen bir kesime, benzer bir provokasyonun ardından, bir katliam girişimi oldu. Bu neyi amaçlıyordu? Bu katliam, yükselen Ulusal Kurtuluş dalgasına, özellikle 1990'lardan sonra Kuzey'e ulaşan harekete, yani 94'lere denk geliyor. PKK, Dersim'e adam akıllı girmişti ve Sivas'a doğru adımlar atılmıştı. Ve buna barajlama koymak açısından bu katliam geliştirildi. Tabii, hemen o zaman bir de Sivas katliamı gerçekleştirildi. Sonuç; devlet içinde, bizzat hükümet içinde bu kesimin, toplumsal temeldeki bu kabarışını durdurması söz konusu oldu. Sivas ezici bir biçimde bunların tabanı haline geldi. İstanbul'da da bu kayış önemli oranda frenlendi.

Onun yerine şu tür Alevicilik geliştirildi: Bu, tarihte görüldüğü gibi parayla, korkuyla ve bir sürü temsilciler oluşturulmuş; günümüzde Ali Haydar Vezir oğlu, bilmem Prof. İzzetin Doğan, Avrupa'da çığ gibi Alevi dernekleri vb. Cumhurbaşkanının yeniden; "*Bektaşicilik benim himayemdedir*" söyleminde dediği gibi devletin ağır etkisi altındaki gelişmeler katliamla birlikte hız kazandı. Şu anda rejim, Aleviliği oldukça kontrol altında tutuyor. En son Ulusal Kurtuluş Savaşının yaygın etkisi altında geliştirilen HADEP ve onun etrafındaki barış ve demokrasi bloğu vardı; hızla kitleleri toparlıyor, hem halkları ve hem de ezilen kesimleri saflaştırıyordu. Hemen bildiğiniz gibi Demokratik Barış Hareketi partileştiriliyor. Tıpkı 1965'lerde olduğu gibi, bu sefer yirmi yıl sonra, '95'lerde tekrar bir Alevi partisi ile karşı karşıyayız. Başarılı olur, olmaz ayrı bir şey, ama devletin bir oyunu olduğu açık. Ulusal Kurtuluş Mücadelesi diri olduğu, gelişmesini sürdürdüğü ve yine Türkiye'de de halkın muhalefeti bu tip oyunlarla kolay kolay durdurulamayacağı için, eskisi kadar başarılı olmayacakları da başından belli ama mühim olan oyunun sürdürülmesidir. Günümüzde kısaca böyle bir tarihi temeli olan bu sorunun, halen canlılığını koruduğu açığa çıkmıştır. Dikkat etmemiz gereken, doğru yaklaşım ve doğru bir pratikle, bu direniş geleneğini, doğal mecrasına akıtmaktır.

PKK, Mezhepler Mozaigidir

Bizim, PKK bünyemizde zaten başından beri halkaların böyle direniş geleneklerini temsil etmek gibi bir özelliğimiz vardır. Partimizin tarihten de gelen, hangi din ve mezheple ifade edilirse edilsin, yine aynı direnişçi geleneklere saygılı olmayı, kesinlikle onlara dar bir yaklaşım içinde olmamayı ve ideolojik olarak onlarla özümseşmeyi dikkate alan bir özelliği vardır. Dolayısıyla; hangi halk tabakasıyla ve mezheple -dinle hatta- karşılaşsaksak karşılaşalım, en ufak bir ayrılık görmüyorduk. İdeolojik bagajımız hepsini içine alacak zenginlikte ve genişlikteydi. Hareket, başından itibaren hem halklar, hem mezhepler mozaigine uygundu, dolayısıyla içimizde böyle bir sorun yok. Tam tersine, toplumdaki sorunu da halletmeye çalışırken, bu doğal özelliğimiz nedeniyle, doğal bir çözümleyici oluyorduk.

Şu anda PKK’de her tür mezhepten gelen insanlar büyük bir kardeşliği yaşamaktadırlar. Hıristiyanı, Yezidisi, Zerdeşti, dinsizi, dinlisi, Türk’ü, Kürt’ü, Arap’ı, Laz’ı, Çerkez’i hemen hepsi kendisini Parti içinde ifade etmektedir. Ve Partimiz, bu özelliği ile gelişime yatkındır. Dolayısıyla; Alevilik üzerindeki oyunu bozmakta hem epey birikimimiz var, hem de ideolojik olarak siyasi yaklaşım itibarıyla, uygulamaya dikkat edilirse, zorluk çekmeyiz. Geniş bir demokratik uzlaşma tecrübesine de sahibiz. Birçok Türkiye devrimci gruplarıyla, partiler ile olduğu kadar, böylesine toplumsal, sosyal grupların ideolojik değerleriyle de anlaşmak ve ittifaka gitmek bizim için zor değil. Alevilik olayında devrimci geleneğe bağlı ve düzene karşı direnişini sürdürmek isteyen birçok kesim var. Aleviler bünyesinde bir ayrışma gelişti. Sınırlı da olsa bu, önemli bir sonuca ulaştı. Bunu daha da derinleştirmek önümüzde bir görev olarak durmaktadır.

Bilindiği üzere Alevilik, özellikle Türkiye’de, Kürdistan’da daha çok kültür yanı çokça işlenmiş ama siyasi yanı değerlendirilmemiş bir özelliğe sahiptir. İran’daki Şia tamamen siyasal bir olaydır. Dini motifler daha çok siyasal iktidar için kullanılır. Bir Suriye’de bile Alevilik ağırlıklı olarak iktidardadır ve tamamen siyasal bir güce, üstünlüğe sahiptir. Türkiye’deki Aleviliğin siyasetle fazla bir tanışmışlığı yoktur. Daha çok kültürel bir olay olarak, özgür yaşam yanı ağır basan, fakat iktidarla bütünleşemediği için bunu da tam yaşayamayan, dolayısıyla bu sorunu sürekli yaşayan bir özelliğe sahiptir. Şimdi sanırım kültür yanı ağır basan bu derneklerin durumunu siyasal bir kanala akıtmak, en temel bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Eğer salt kültürel bir çalışmayla, kendilerini fazla siyasileştirmeden, dar tutarlarsa kendi içinde yozlaşır ve zaten devlet

Aleviciliğinin de yapmak istediği budur. Bu anlamıyla en oportünist bir kesim olur. Düzenin oy potansiyeli olur, sahte bir laiklik demagojisi altında da kendilerini yaşıyorken, düzeni yaşatmış ve böylece de kendi tarihi özleriyle çelişmiş, kullanılmış olurlar.

Bu nasıl bozulacaktır? Bu durum kültür Aleviciliğini, siyasi Aleviciliğe dönüştürmekle aşılır. Kültür Aleviciliği şüphesiz değerli olmakla birlikte, yetersizdir. Daha çok kapalı kalmış, yüzyıllardan beri, dağ koşullarındaki gibi özgür olmaya özen göstermiş, ama artık günümüzün gelişen ulusal, toplumsal koşullarında bu yetmiyor. Dikkat edilirse aşınmanın bir yolu, çok kötü bir yozlaşmadır. Türkiye’de laiklik ideolojisi, modernizm, Alevicilikte büyük bir desteğe sahip olmuştur. Niçin? Çünkü o özgürlük özelliği burada yanlış bir kanala akıtılıyor. Tutucu olmayalım, özgürlükçü olalım derken, tam bir yozlaşmaya uğruyor. Tam bir devlet oyunuyla sonuçlandığı ortadadır. Burada siyasi kanal yok, halbuki özgürlük siyasi kanal ister. Özgürlük tam doğru yaşanılmak isteniyorsa, mutlaka siyasal bir amaca ve araca bağlanmak zorundadır.

Bireysel Alevilik; işte düzende bugün yoğun olarak yaşıyorlar, ama köledirler ve üzerinde her türlü oyun oynanmıştır. Bireysel tepkileri var, ama hiçbir sonuca götürmemekte. Neden? Çünkü toplumsal muhalefetle bütünlüğü yok. Neden? İktidar sorununa doğru yaklaşımı yok. Tam tersine, karşısında olması gereken iktidarların elinde bir oyuncak. İşte bazı yozlaşmış, kültür değerleriyle alabildiğine karıştırılıyor ve felç edilmişlerdir. Bu anlamda günümüzde eğer buna dikkat edilmezse, bana göre Alevilik bu anlamıyla, nasıl ki Nakşilerin bir tutuculuğu varsa ve devlet bir kanadıyla bunu kullanıyorsa, Alevi tutuculuğu da tehlikeli bir hal almaktadır. Aslında buna dikkat çekmek gerekir. Alevi kültür çalışmaları adı altındaki tutuculuk eğer aşılmazsa, onun özü bir yerde ihanete uğramış olur. Ve nitekim bu kültür, tarihte çok büyük direnişlere yol açmıştı.

Türkiye solunun geliştiği dönemde de aslında Alevi kökenli birçok iyi direnişçi vardı. Hatırlıyoruz; örneğin İbrahim Kaypakkaya gibi çok iyi tanıdığım birçok alevi kökenli militan vardı. Dersim’de yüzlerce, binlercesi var. Devrimle bütünleşirlerse, kahramanlaşabilirler. Hatta bizde en son Zilan (Zeynep Kınacı’ların) gerçekliğinde de bunu görmek mümkündür. Mutlaka bu gelenekle bir bağlantısı vardır, ama bu PKK ortamında olmuştur. Zeynep bir hemşireydi, PKK ortamı olmasıydı, yozlaşmış gidecekti. Zaten o tehlikeyi yaşadığını belirtir. Ama PKK’nin büyük devrimci ideolojisi ve ondaki militan kişilikle birleşince insanlık tarihinde çok büyük ve eşine ender rastlanan böylesi bir eylemin sahibi oldu. Demek ki, burada yozlaşmaya karşı, devrimci çerçeveyi iyi koymak lazım.

Eğer bu olursa, büyük bir gelişmeye yol açabilir. Henüz bunun olanakları tümüyle silinmiş de değildir.

Düzen bundan çok korkuyor, korktuğu için de trilyonlar döküyor. Naylon örgütlerle, yozlaşmayı özellikle teşvik eden sanat programlarını da müthiş geliştiriyor. Örneğin; bir Müslüm Gürses gibi, bir çok Alevi ozan türemiş. Hatta Arif Sağ, ki en büyük ustası geçinir, “*Ben gerillayı buraya yaklaştırmadım*” diye övünen, Erzincan Özel savaş valisi Yazıcıoğlu ile kol koladır. Onların hepsi planlıdır. Özel olarak bunları yanlarına aldılar. Bütün devlet TV ve radyoların da ağırlıklı olarak bunlara program düzenlettiriyorlar. Sanırım onların yarısı bu gelenektendir. Ama devletle bütünleşme içerisinde bulunmaktadırlar. Devlet bunların vasıtasıyla Alevi kitleleri üzerinde yozlaştırma ve özünden boşaltma yaklaşımlarını geliştirmektedir. Önümüzdeki dönemde bu yozlaştırmaya karşı, devrimci mücadelemizin sınırlı olarak temsil ettiği bir geleneği şimdi daha da geliştirmek gerekir diye tartışıyoruz.

Bu potansiyel öyle kolay tasfiye edilecek bir potansiyel değil. En başta yapılması gereken; bu dar kültür Aleviciliğini aşmayan çabalar içinde kalmamak, onu aşmak, yozlaşmaya karşı tedbir almak, devrimci kanalı sağlam kurmak ve genel devrimci hareketle birleştirmektir. Bunun imkanları fazlasıyla olduğu gibi üzerinde yoğun ve özenle çalışılması gerektiği de bir o kadar açıktır. Anadolu Aleviliği, Kürdistan Aleviliği, Ortadoğu Aleviliği önemini korumakla birlikte, kendisini devrime tam olarak kanalize etmiş de değildir. Şimdi PKK’yi düşünecek olursak, örneğin biz Ortadoğu Aleviliği ile de siyasal düzeyde bağlantıları geliştirmiş durumdayız. Yine Türkiye’deki Alevilerle de bağlantıları geliştirdik. Kürdistan’daki Alevilik de zaten ağırlıklı olarak bizim için tabandır. Yani PKK, bu konuda en iddialı bir öncü örgüt konumundadır.

Dolayısıyla; Alevi hareketinin, PKK öncülüğünde büyük bir destek bulması ve çıkış yapması imkan dahilindedir. Zaten günlük olarak gelişimi de buna yol açıyor ve PKK’nin öncülük ettiği genelde devrimci hareket, özelde kurtuluş savaşını böyle sahte Alevi partisini, Alevi trilyonlarını ve yine sanat alanında da yozlaştırmaya götüren bir çok kişiliğini, grubunu ortaya çıkarmıştır, çıkarmaya da devam edecektir ve teşhir de etmiştir. Şimdi bunu daha da planlı, örgütlü bir hale getirme görevi vardır. Yaptıklarımızla yetinmiyoruz, daha fazlasını yapmaya ve hatta iktidara taşımaya da çaba göstereceğiz.

Aleviliğin, ulusal bir kökene dayanmasını fazla ayrılık gerekçesi olarak görmemek lazım. Örneğin İran’daki Şialık; Fars ve Azeri uluslarına daha çok dayanmaktadır. Tabii, ulusal köken göz ardı edilmemekle birlikte, fazla bir aykırılığa da yol açmaması gerekir. Fars Aleviliği her zaman iktidara oynamıştır. Hatta Araplarda da, fazla olmamakla beraber, kısmen iktidara oynamışlar. Suriye’de Alevilik yüzde ondur, ama yüzde doksan üzerinde etkili olabilmektedir.

Burada Kürdistan Aleviliği ve Türk Aleviliği arasındaki ayrılık bana göre; ulusal farkından ziyade, Bektaşçiliğin daha Yavuz zamanından beri bir devlet mezhebi -ki ulusun resmi ocağıdır- olarak örgütlenmesidir. Dolayısıyla bunu, Türk Aleviliğinin ulus farkından doğan bir özellik olarak değerlendirmek yerine, bizzat siyasal iktidarın, Aleviciliği iğdiş etmesi -içinde Kürt'te olabilir- şeklinde değerlendirmek gerekir, sanırım aralarındaki fark da böyle izah edilmelidir. Bir bu yönü var. Anadolu'da da sanırım Türkmenlerden, Bektaşiliğe aykırı olanlar da bugün vardır. Yani ayrımı, devletin iğdiş ettiği Alevilikle, direnen Alevilik biçiminde yapmak gerekir. Tabii, ulusal farklılıklardan doğan bazı farklar da olabilir. Aleviliğin devrimci özünden boşaltılması, nasıl ki günümüzde diyanet reisliği, devletin bir kontrol aracı ise, dernekler de, tekkeler de o zaman öyle bir rol oynamış olabilir.

Şimdi, Aleviliğin farklı bir doktrin olmadığı açık. Hatta Hıristiyanlık'taki gibi; Katolik, Ortodoks, Protestan gibi ayırımı gitmediği de açık. Ama İslamiyet içerisinde yine etkili bir bölünmedir. Sünniliğin, kendi içinde ne kadar mezhebe ayrıldığını bilmemiz gerekir. Aleviliğin de kendi içinde çok kolay ayrılacağı kaçınılmazdır. Bu neden böyledir? Çünkü ulusal ve sosyal farklılıklar çok ileri düzeyde. Yani böyle olmasını beklemek gerekir. Neden birbirine çok benzemiyorlar? İran'ın kendisi bir imparatorluk geleneğidir. Orada Sünni, Emevi ve Abbasi imparatorluğuna karşı, Alevi geleneği ile, Ali geleneği ile, mücadele edecektir. Ama diğer yandan büyük bir devlettir, o devleti esas alacaktır. Dolayısıyla; devlet anlayışına, devlet felsefesine son derece yakındır. Ama Anadolu'daki Alevilikte ise tam tersine, Sünni geleneği devlete hakimdir. Bunun, son derece ezilen ve mistik bir felsefeye dayanacağı açıktır. Kürdistan'da belki daha değişiktir: Zerdüşçülüğe yakın olacaktır ve o geleneklerle ifadesini bulacaktır.

Baba İshak'da, Bedrettin'de olsun, daha sonraki birçok isyanda olsun, Kürtlük, Alevilik ve Türkmenlik birbirine karışmıştır. İşte bunda, sınıfsal karakterin yakınlıklarından bahsetmek gerekir. Sanırım hem Selçuklu, hem de Osmanlı döneminden böyle birçok sınıf, tabaka ve hatta başka uluslardan kültürler hızla bir önderlik altında birleşmekten uzak durmamışlardır. Baba İshak ve Şeyh Bedrettin bunun bir örneğidir. Sanırım buna benzer birçok örnek var. Bu direnişlerin hepsi, kendilerine Alevi geleneğini yakıştırdılar, çünkü Sünnilik iktidardadır. Ona karşı geliştirilen her şey de Aleviliktir, ama hepsinin ulusal ve sosyal farklılıkları var. Birbirine benzemeyecekleri de açıktır. Bunları fazla tartışmanın gereği yok, istenildiği kadar tartışılır. Biz, bu konuda yöntemi belirledik.

Alevilik Kardeşliğin Özüdür

Kürt Alevilerinin, şimdi Kürdistan sorunu diye bir sorunları vardır. Meseleyi doğru koymak gerekir. İster her sınıftan başkaldırı, ister mezhepsel başkaldırı olsun günümüzde bir ulusal amacı da göz önüne getirmek zorunda. Elbette Kürdistan'ın bir Alevilik sorunu yoktur, fakat Alevilerin bir Kürdistan sorunu vardır. Bugün bir Elbistan, Pazarcık'ı düşünelim. Oralar Alevi katliamından ötürü boşaltılmıştı, neden? Çünkü orada Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi geliyordu.

Demek ki Alevilikle, Kürdistan Ulusal Kurtuluşu arasında çok önemli bir ilişki vardır. Hem alevi, hem Kürt olmaları Kürdistan Ulusal sorunu açısından onların durumunu daha da yakıcı kılmaktadır. Çünkü sorunu en derinden yaşayan onlardır. Dolayısıyla, kim diyor ki; *“Alevilerin bir Kürt sorunu yoktur”* bu en büyük bir çarpıtmadır. Belki de Hakkari Kürtlerinden daha fazla -ki onlar için de günümüzde önem kazanmıştır- Mardin'den daha fazla, Alevilerin bir Kürt sorunu var. Çünkü boşaltılan, en çok baskıya ve katliama uğrayan yerler oralarıdır. Salt mezhep özelliklerinden dolayı değil, ulusal özelliği onları tarih boyunca hedef durumuna getirmiştir.

Alevilik; Zerdüştlüğe bağlıdır! Onun geleneklerini epey esas almıştır. O da ulusal bir özelliktir. Dolayısıyla; Kürdistan Aleviliği veya Kürt Alevilerinin, Kürdistan diye bir sorunu var mıdır konusunu tartışırsanız, birazcık Alevilik geleneğine bağlı olan birsi varsa, bundan sonra bu sorunu çok daha amansız ve son derece etkileyici bir biçimde rahatlıkla kabul eder. Ve hatta öncü rol oynar. Şimdi Türk Aleviliği, Anadolu Aleviliği söz konusu olduğunda bu konuda da hiçbir çatışma olamaz. Bunu bu gün, bu kesimlerin içinden hızla saflarımıza gelenlerin de niteliğinden anlamaktayız. İbrahim Kaypakkaya Çorum Alevi'sidir, ama Dersim'de eylem organizesini yaptı. Hatta Kürdistan devrimini ve Kürt milli meselelerini Kaypakkaya en çok işleme gereğini, belki de en ileri düzeyde duydu. Bu tesadüf değildir. O, en iyi Anadolu Alevi'sidir. Benim bilebildiğim, günümüzün en büyük direnen, işte 'ser verip sır vermeyen', en direngen diye tabir edilen bir kişiliktir. O, Kürdistan meselesini işledi. Cumhuriyette hiç kimsenin cesaret edemeyeceği kadar işledi.

O zaman bu neyi gösteriyor? Her kim ki, *“Kürt sorunu, Kürdistan sorunu Alevileri ilgilendiremez”* veya *“Türk Alevileri buna karşı”* diyorsa o, en büyük yalanı söylüyor demektir. Hiç kimse, İbrahim Kaypakkaya gibi ne Alevi geleneğine bağlıdır, ne ondan gelir, ne de onun kadar bilinçlidir. Buna benzer bildiğimiz birçok direnişçi var. Kürdistan'ı esas alıyorlar, Kürdistan'a geliyorlar. Demek ki; Türkiye Anadolu Aleviliğinin de, Kürdistan ve Kürt sorununa doğru yaklaşmaya oldukça ihtiyaçları var. Çünkü kurtuluşları orayla bağlantılıdır. Tarih

boyunca bu böyle olduğu gibi, günümüzde de bu kesim böyledir. Nitekim günümüzde birçok Anadolu Türkmen Aleviliği epeyce saflarımıza doğru geliyorlar. Tabii bu özel savaşın MHP diye bir kolu var, bunlar erkenden İç Anadolu Türkmenlerinin üzerinde oyun düzenlediler. Şimdi daha da yaygın uyguluyorlar, o özel savaşın bir çalışmasıdır. Biz bunu iyi biliyoruz. Türkmenler yoğunluklu olarak İç Anadolu, Toroslarda ve Karadeniz’de yaşarlar. MHP, onlar üzerinde özel etkileme yöntemlerini geliştirmiştir. Devrimciler bu konuda çalışmalarını fazla geliştirmemişlerdir. Onlar daha çok kent, aydın ve işçileriyle uğraşmışlardır. Türkmen ve Alevi sahasını ihmal etmişlerdir ama bu şimdi geliştirilecektir.

Dolayısıyla biz, Anadolu Aleviliğini kendi doğal bir müttefiğimiz olarak değerlendiriyoruz. Kürt Aleviliği ise; bundan sonra bu sorunla daha derin uğraşmak zorunda. Burada söz konusu olan; “*Aleviliğin pek fazla ulusallığı yoktur*” deniliyor. Hayır, hem Kürt Aleviliğinin çok önemli bir ulusal sorunu vardır, hem de Anadolu ve Türkmen Alevi’sinin çok önemli bir ulusal sorunu vardır. Örneğin söylediğim gibi, katliama en çok uğrayan Kürt Aleviliğidir, yine Türkiye’de de baskılara en çok başkaldıran Alevi kökenlilerdir ve onlar da ulusal sorunla en fazla ilgilenen kesimdir.

Propaganda ile, Kürt ve Türk Aleviler arasında çelişkiler çıkarılamaz. Anadolu’daki ile Kürdistan’daki Aleviler arasındaki köprüler çok rahatlıkla kurulabilir. Ulusal farklılıkları bir engel değil, tam tersine birbirlerini güçlendiren, yani birbirlerine müttefik olma gibi bir konuma hizmet ederler. Yeter ki bunu doğru işlemlerini bilelim.

Tarihte de böyle örnekler var. Baba İshak Adıyaman’dan girdi, Çorum ve Tokat’tan çıktı. Aynı rejim tarafından Amasya’da derisi yüzüldü. İbrahim Kaypakkaya Çorum’dan çıktı, Dersim’de büyük eylemini koydu, Diyarbakır’da ser verip sır vermedi, en büyük eylemi orda koydu ve şahadete ulaştı. Aleviliğin özü, tarihsel gelişmesi budur ve devrimci tarzı da bu biçimdedir.

Aleviliğin özünü ve devrimci biçimlenmesine ilişkin tarihi ve güncel örnekleri gösterdim. İbrahim Kaypakkaya’yı, Zeynep Kınacı’yı anlatım. Bunlar, kutsal değerlerdir, anılarına saygıyla bağlı kalmak gerekir. Kesinlikle bunlar büyük, tarihi örneklerdir. Her zaman ben de bunlara büyük saygı duyuyorum. Biz, PKK eylemini de dediğimiz gibi hem bunları ortaya çıkaranlar olarak, hem da anılarına en çok sahip çıkanlar olarak değerlendiriyoruz. Ve kimsenin kem gözlerle veya sahtekarca tavırlarla, ne Alevilik adına, ne Türklük adına, ne de Kürtlük adına bunu zedelemeye ne hakkı vardır, ne de buna fırsat veririz. Büyük değerlere sadece büyük bağlı kalmak görevi onların ardıllarına düşer.

Bir defa devletin Aleviliğe el atışı iyi görülüp değerlendirilmelidir. İkincisi, Alevilere, Aleviliğin sorunları doğru götürülmemiştir. Dediğim gibi,

Kaypakkaya'nın çalışmaları gittikçe daha çok yozlaştırdı. Ulusal soruna en güçlü yaklaşımı o gösterdi, ama daha sonra TİKKO, Kürt meselesine yönelik en büyük kötülüğü yaptı. Kaypakkaya'nın tezlerini hiç geliştirmediği gibi, uygulamadı da. Eğer şimdi bizim geliştirdiğimiz gerilla, İbrahim Kaypakkaya'nın zamanında olsaydı, İbrahim Kaypakkaya nasıl karşılık verirdi? Büyük bir ordu kurucusu biçiminde karşılık verirdi. Benim bundan hiç kuşum yok. Gelirdi; *"Kürdistan'daki bu gerilla mükemmel. Benim özlemlerime müthiş uygun gelmektedir"* derdi. Çok iyi biliyorum ki, onun en önde gelen bir komutanı olabilirdi. Oysa ardılları bunu yapmamıştır. Belirttiğim gibi, Alevilik bir kültürel olay oldu sanki ve Avrupa'da onun en yozlaşmış ifadesi yaşandı, bir bu. İkincisi; sanki İbrahim Kaypakkaya'nın söyledikleri ortada yokmuş gibi, ardılları tıpkı düzenin söylediği gibi *"Bu bölücülüktür, bu ayrımcılıktır"* diyorlar. Hep bunu söylemiyorlar mı?

Peki bu, İbrahim Kaypakkaya'nın kendisine en büyük ihanet değil mi? O, Ulusal sorunda en cesur adımı atmış değil midir? Birilerinin onlara bunu sorması lazım. İşte eğer bunu kırmak istiyorsanız; hem Anadolu'ya, hem de geleneğe biraz bağlı olanların, önderlerine sahip çıkması lazım. Bana göre, Türk Aleviciliğindeki sorun bilimsel olarak tanımlanmıştır. Eskiden Kürtçülük nasıl ki dar ilkel milliyetçilerin işiyse, devrimcilerin bu sorunla ilgisi olmayacaksa, ki 1970'lerde siz bunu çok iyi biliyorsunuz, Kürt meselesi eşittir, Kürtçülerin meselesi, sosyalist mesele de eşittir, sosyalistlerin meselesi olarak görülüyordu. Bir tarafta Türk faşistleri, Türk milliyetçiliğini aldılar, götürdüler solculara fazla bir şey kalmadı. Kürtlerde de Kürt meselesine ilkel milliyetçiler sahip çıktılar. İki de yurtsever olamazlar, doğru bir yurtseverliğe ulaşamazlar. Dar bir şovenizmi gerçekleştireceklerdi, nitekim günümüzde bunlar gerçekleşti. Ama sol, ne Kürt sorununa beklenen bir yaklaşımı gösterdi, ne de Türkiye'de de bu Türk milliyetçiliğine karşı doğru yaklaşımı, Türk yurtseverliğini geliştirebildi.

Türk Milliyetçiliğine MHP daha fazla sahip çıktı. Kürtlerde de ilkel milliyetçilik; *"Kürt meselesi benimdir"* dedi. Bunu bozan yalnız biziz. Ben açıkça söyleyeyim, ben bu tehlikeyi o zaman da sezdim, hatta Kemal PİR'lerin bir sözü de vardı; *"Bizim solu da hizaya getirmek için, Kürt ulusal kurtuluşçuluğunu geliştirmemiz gerekir"* diyordu. Zaten Kemal PİR'lerin katılımlarının temel nedeni buydu ve bu doğru bir yaklaşım. Nitekim günümüzde ürünlerini verdiği çok açık. Kürt yurtseverliği, bizim Önderliğimizde muazzam bir gelişme kaydetmiştir. Örneğin; Barzani'yi kendi köyüne sıkıştırdık, ilkel-milliyetçiliğin en büyük Önderiydi, Atatürk gibiydi.

Demek ki, Kürt ulusal kurtuluşçuluğu; devrimcilerin hatta sosyalistlerin en temel meselesidir. Bu, tartışma götürmez bir biçimde kanıtlandı. Önemli olan, şimdi bunu Türkiye'de kanıtlamak. Aslında Refah'ında, MHP'nin de elinden,

Türklükle ilgili birçok slogan alınır. Din ve mezheple ilgili birçok sloganı alıp tekrar işlemek gerekir. Türk solcusunun, aslında din sorununu yeniden el alıp tartışmaya ihtiyacı vardır. Yine ulusal sorunu, kendi tarih sorunlarını ve kendi kimlik sorunlarını yeniden ele almaya şimdi ihtiyaçları var, bu çok açık. Resmi tarih açısından her şey değerlendirildi: Din, mezhepler, tüm ulusal sorunlar, devlet geleneği, temel kıstasları koymuştur ve sol onu üzerine almıştır. Kendi tarih tezini, kendi dini tezlerini ortaya hiç koymadı.

Kesin çok büyük devrimcilerdi. Maalesef sağlam bir tarih ve teorik temelleri ortaya konulmadığı için, birçok siyasi hata yaptılar. Bu hatalar gerçekten onları hak etmedikleri birçok kayıplara da götürdü. Günümüzde işte bunların aşılması için, bizim açtığımız bu kanalları iyi değerlendirmeniz gerekiyor. Belirttiğim gibi Toroslar'da, Karadeniz'de, Ege'de yaşayan Türkmen kesimle ilişkilenecek gerekir, bunlar bana göre çok uygun. Ben gelenlerin durumundan bunu çok iyi ortaya çıkarıyorum. Zaten işçi ve diğer yoksullaşan kesimler üzerinde çalışılır. Alevilik, bir yerde Türkmenlik; Anadolu Aleviliği, Türkmen Aleviliğidir. İbrahim Kaypakkaya, bu anlamda Anadolu Aleviliğinin de bir temsilcisidir ve öyle bir çok devrimci vardır. Bunlar, Türk meselesine en çok ilgi duyan kesimlerdi. Bunlara biz yabancı değiliz. Eğer Avrupa'da böyle bir yabancılaşma varsa, devlet eli çok güçlü olduğu ve devrimcilerin anısına doğru sahip çıkılmadığı içindir. O gruplarda maalesef, TİKKO, hatta THKO geleneğinden gelen birçok örgüt bunu biraz yozlaştırdıkları için durum bu hale gelmiştir. Bunun da giderilmesinin yolu; kesinlikle sorunu doğru ortaya koymak ve birbirimize muazzam güç vermektir.

Ben şimdi burada bir milli meseleyi fazla açma durumunda değilim. Nerden bakılırsa bakılsın şu anda MHP'nin elindeki Türk ulusçuluğu, sermayenin en elli kanlı, halka ve emekçi sınıflara en karşı kesimi, aslında normal bir faşist de değil, en tehlikeli bir cinayet şebekesidir! Bunun milliyetçiliği veya Türkçülüğü olamaz! Klasik anlamda Türkçülük de değil, dikkate edilirse bu, günlük caniler örgütüdür. Bunlara, faili meçhul cinayetleri işleme görevi verilmiştir. Keşke Bektaşiler, Türkmenler ve muazzam bir kesim olan Tahtacılar içine girilse, yine Karadeniz'de yaşayan halk, devrimin çok doğal bir müttefiği durumundadır. Bunlar içinde çalışma olmadı, ancak çalışılabilir. Benim her zaman kendime şöyle bir güvenim de var; aynı yaklaşımları ben şu anda Anadolu'da, Kürdistan'dan daha fazla hayata geçirebilirim. Ben, halkın doğasını tanıyorum, ezilenlerin yaşam gerçeğini iyi tanıyorum, sadece teoriyi onların somut durumuna biraz uyarlayacağım o kadar. Biz buna yabancı değiliz.

(...)

Kaldı ki biz yalnız bununla da yetinmiyoruz, bugün hareketimiz Koçgiri'ye ulaştı, oradan Karadeniz'e ulaşıyor, ki buralar tarihte de Aleviciliğin

yoğunlaştığı alanlardır. Geçen gün bir gazetede; “PKK, Sivas'ta Alevi timi kurdu” diye yazıyordu. Çok ilginç, önemli oranda bundan korkuyorlar ve Sivas Aleviliğine sahip çıkıyor, “Bu da, müthiş bir ayırımı yol açacaktır” diyorlar. Yani bayağı titremeye başlamışlar. Bu, bence çok önemli bir gelişme. PKK'nin Koçgiri'de gerillayı oturtmasının, Alevilik gelişimine de önemli etkileri olacaktır. Nitekim Sivas'a dayalı o yeni çıkışın, kitleyi temelden sarsması vardır. Etkisi İstanbul'da, Avrupa'da oldukça ortaya çıkıyor. Dersim'de kökleşmiştir, Malatya'da, Maraş'ta zaten güçlü bir gelişmeye kavuşmuştur. Çorum ve Amasya gibi alanlara da sanırım ulaşıldı. Biraz daha bu potansiyeli de gerillaya kavuşturursak -ki, İstanbul bu konuda zaten giderek hızlanacaktır, Toroslar'daki Türkmenler arasına girme durumu var, denemeler var- böylece tarihi gelenek bizim etkimizle birlikte canlanabilir. Bu bir başlangıçtır, düzen orada bizden çok daha fazla tedbir almıştır, onu da belirtmek gerekir. Özellikle MHP, Toroslarda fazlasıyla tedbir almıştır. Son dönemde özellikle Karadeniz'de de, 12 Eylül'den sonra düzen, tedbiri nasıl aldı? Yarısını, iktidara bakan yaptı.

Karadeniz, 12 Eylül faşizminin en çok dikkat ettiği bölgedir, hatta Ordu geleneği vardı, onu söndürmek için çok özel bir Karadeniz planını hazırladılar. Tabii bu ciddi bir engeldir, bunu aşmayı bilmek gerekiyor. Karadeniz'e ve Toroslara yönelik, Türkmeni yeniden kazanmanın inatçı çabalarını sürdürmek gerekiyor. Bana göre iç Anadolu bile MHP'yi bu yönüyle fazla taşıyamaz. Refah, orayı zaten önemli oranda çekiyor, bu da olumlu bir gelişmedir. Kısaca Türkmen üzerindeki faşist oyun bitebilir. Refah'ın bu konuda gelişimini ileri bir adım olarak görmek gerekir. Dolayısıyla; Alevi sorununun giderek devrime daha yakın bir aşamaya getirilmesi, bundan sonra da yabana atılamaz bir ihtimal, bir eğilim ve bir güç alma durumuna doğru hızla geliyor.

Tabii ki devrimci, sadece bir eğilimle uğraşmaz, buna dikkat ederiz ve dar yaklaşmayız. Genel devrimci akımın, ideolojinin gerekleriyle çelişemeyiz. Genel siyasi hareketin eğilimleri ile çelişmemek ve dar yaklaşmamak gerekir. Şimdi bunlar olmazsa, her grup nasıl ki, “Ben, ben” diye bir parçalanmaya yol açıtsa, her dar mezhepsel yaklaşım ve dar milli, sınıfsal yaklaşım kesinlikle devrimci hareketi böler. Türkiye'de çoğunlukla bu böyle olmuştur. Bunun için PKK'yi çok geniş yelpazede ideolojik öze kavuşturduk, yine siyasi olarak aynı esnekliği gösterdik. Ve bu, olumlu bir örnektir.

17 Eylül 1996

PKK Büyük Bir İlimdir, Moraldir, Ahlaktır ve Büyük Bir Savaştır*

* 27 Kasım vesilesiyle halkla yapılan toplantı.

Partimizin kuruluşunun 19. yılını geride bırakırken, 20. kuruluş aşamasında büyük çalışma ve başarılı bir savaşla, bütün halkı ve arkadaş yapısını kutluyoruz.

Partinin kuruluş yıldönümleri; tarihi yıl dönümlerdir, savaş yıldönümleridir ve başarı yıldönümleridir. Halk tarihlerinde, parti tarihlerinde bazı yıldönümleri vardır ki, onun öncesi ve sonrası arasında büyük farklar oluyor. Parti'nin kuruluşundan veya ilanından önce diyebiliriz ki; halkımızın tarihinde bizim için olmayan bir yaşam ve çalışma vardı. Sonuna kadar düşman için olan, sonuna kadar düşüş olan, dünya halklarından daha geri, daha kötü bir durum söz konusuydu.

Parti'nin kuruluşunu kavrayamazsanız, hiçbir şeyi tanıyamazsınız. Hatta kendinizi bile tanıyamazsınız. PKK'nin kuruluşu; Kürt olsun mu olmasın mı, Kürt yaşasın mı, yaşamasın mı, Kürt'e insanca bir yaşam olsun mu, olmasın mı sorularına cevaptır. Bir çok şeyi derinlikli anlamak ve kavramak lazım. Kendini tanımayan birinin, tarihte, ülkede ve toplumda insan olduğunu söylemeye hakkı yoktur. İnsanlıktan bir şey de isteyemez. Bunun için partinin kuruluşu tamamen; biz insan mıyız değil miyiz? Dünyada bir yerimiz var mı, yok mu? Kendimize bir yer yapma imkanı var mı, yok mu? Hatta yerden önce kendimize bir ad takabilir miyiz? Tüm bunları göz önüne getiriyor. Çalışmasız ve savaşız insanız diyebilir miyiz?

Seni her tarafta düşüren ve sende bir şey bırakmayan bir düşman karşısında, sen yine "*Ben insanım, ben yiğidim*" dersen, bu bir gaflettir. Bu, sonuna kadar bizde yaşanıyordu. Bizim içimizde, Kürtlük adına düşman hizmetinde olanlar vardı. İnsan şaşırıyor; ihanet neden bu kadar yaşatılıyor? Önceden, siz de bu ihanete bağlıydınız. Önceleri, sizin zemininiz üzerinde bunlar kendilerini büyüttüler. Sizin zemininiz üzerinde bunlar düşmana ulaştılar ve düşmanı yıllarca güçlendirdiler. Burada kusurun büyüğü ihanetin değil, bizimdir. Bilinçsiz bir halk, yanlış doğruyu birbirinden ayıramayan, her şeyi ucuz ve yüzeysel ele alan bir halk gerçekliğimiz söz konusu. Sonuç itibarıyla yaptığı işi düşman bile yapamıyor. Maalesef bu birincisi. İkincisi; biz kendimizi önceden akıllı sanıyorduk. Kendimizi ne kadar ucuz bir şeye bağladıysak, bir aileye, eve ve bir kabileye, o düzeyde kendimizi çok güçlü görüyorduk. Fakat ortaya çıktı ki; bu düşünce ve yaşam düşmanı güçlendirmedir. Bizim en büyük zayıflığımız bu yönlüdür. Düşman da bundan büyük fayda görüyor. Bizim üzerimizde bu büyük zulmü ve sömürgeciliği uyguluyor. PKK'den önce yanlış fikir ve dağılmış bir ruh hali vardı, hepimize boğazınıza kadar hakimdi.

İnsan, kendisini dürüst itiraf etmezse iflah olmaz. Cahil birisi kendisini bilinçli sanıyorsa, o iflah olmazdır. Çaresiz biri kendisini güçlü sanıyorsa, o iflah

olmazdır. Kendisini çaresiz bırakan ve bunu kabul eden daha kötüdür, sonu da tehlikelidir. PKK'nin çıkışıyla, bir çok soruyu size sordum. Cevabı da sizden isteniyor. Siz şimdi kendinize bakıp utanıyor ve *“Bu ne haldir”* diyorsunuz. Evet, bunun sebebi düşmandır, fakat çaresizliğiniz de buna bir sebeptir. Ağlamanız da yine kötü durumunuzla bağlantılıdır. Kendisini savunamayan, düşüncesiz olan, ‘ben kimim, neyim’ diye sormayan, kendini tanımadan kimseden bir şey isteyemez. Hatta sonu da kötülüğe gider, yanlışa gider. Her zaman bir şey istese de bu, kendini kandırmadır.

PKK'den önce yaşam böyleydi. PKK'yi her yönüyle derinlikli anlamak ve kavramak lazım. Tanıyamazsanız, nasıl ki bizim arkadaşlarımızın başına bela olmuşsa, bu yaklaşımlarınız sizin de başınıza bela olacaktır. Biz korumasak halkımız, eski Kürtlükleriyle ve kişilikleriyle düşmanın hizmetine girecekler. Diğer yönüyle bu ihanet zemini altında birbirlerini öldürecekler. İçinizde bundan başka bir şey var mı? Çalışmama ve sağlıksız olma, boğazımıza kadar bizde yaşanılıyor. Bunun bir kader olduğunu söylüyorsunuz. Bunların hepsi yalandır, ahlaksızlıktır, düşkünlüktür ve kendi kendisinin ihanetidir.

PKK kendi ideolojisiyle ve düşüncesiyle bambaşkadır. Yani PKK'nin çıkışı, PKK'nin kuruluşu bir kaç kelime düzeyindedir. Bir kaç nokta üzerine düşünme, kavrama ve yeni bir yaşama ulaşmadır. Nedir bu? PKK, içinde bulunduğunuz yaşamı kabul etmiyor. Bunu ne kader görüyor, ne de kendisinin üstünde görüyor. Rız olunan bu yaşamı kötü görüyor. Eğer düşünce buysa, pratik kendiliğinden gelir. Yanlılığı ve bilinçsizliği kabul etmeyen büyüyebilir.

Yüzyıl içinde yaşadığımız bir ulustur. Büyük bir ihanet içindediniz, bu büyük bir ayıptır. Niçin, biz insan değil miyiz? Dünya halkları nereye ulaşmış, biz hangi düzeyde kalmışız? Bunlar önemli yıllardır. Bu yılları kendine sormayan birini, ben insan kabul edemem. Hiç kusura bakmayın, bazen bunları kendime de soruyorum. Bizim nazarımızda bilinçsizlik ve çaresizlik çok kötüdür. Biz, kendimize gerekçe de bulamayız. Biz neden bu durumdayız? Namussuzluğun ve arsızlığın gerekçesi olamaz. Kötüysen, kendini güçlendireceksin. Düşman karşısındaki çaresizliğini bir sebebe bağlayamazsın. *“Neden yürüyemiyorum, neden kendi başıma bela olmuşum”* demek de büyük bir namussuzluktur. Kesinlikle bunu görmek gerekiyor. Bunda ısrar edersen, en büyük namussuz sensin. Bu bir insanlık davasıdır.

Birisi size kendinden olumlu bahsetmişse ve durumundan memnunsa, bunu size söyleyenin kim, ne olduğuna ve bizi ne durumda bıraktığına bakın. Bu konuları şimdiye kadar kendinize sormuyordunuz. Tamam, sizin yaşınız büyüktür, buna saygım var. Fakat bu durumunuzu bir çocuk bile kabul edemez. Bu kadar büyüyorsunuz ve ondan sonra da düşmanın önünüze koyduğu yaşamı bir kader olarak görüyorsunuz. Çaresizler gibi ağlamanız en büyük ayıptır. Bir

yiğitlik varsa kendi kendinize soracaksınız; bu ne durumdur? Bunu kendinize yakıştırmayacaksınız.

Aslında ben de zor durumdayım. Fakat bu benim kişiliğimle ilgili bir darlık değil, bu darlık arkadaşlarımızın ve bir parça da sizindir. Bunlar nasıl çocuklardır ki, bizden yaşam istiyorlar, bir ulus, bir kimlik istiyorlar, ama istedikleri şeylere göre de çalışma yapamıyorlar. Kendilerini insan sanıyorlar, fakat insanlık çalışması yapamıyorlar. Güzel bir yaşam istiyorlar, ancak bu yaşam için bir şey yapmıyorlar. Bu ya ahmaklıktır, ya fesatlıktır ya da yüzeysel bir yaklaşımdır. İnsan bununla kendisini büyütmez. Eğer PKK'yi anlamak istiyorsanız ve parti çalışmasına değer veriyorsanız, sorduğum bu sorulara kendiniz cevap vereceksiniz. Başka türlü iflah olamazsınız.

Şimdi İslam dinini savunuyorsunuz, keşke İslam dinini tanısaydınız. Keşke Müslüman olsaydınız, Müslümanlığın özünü bazı yönleriyle yakalaysaydınız. Sizin elinizde bu da yok! İslam'da ne kadar olumsuz bir şey varsa, İslamiyet maskesi altında almışsınız. Bu derin bir ihanettir ve bunun sorumlusu da sadece siz değilsiniz. Atalarımızdan beri süregelen bir durumdur. İslamlık bu değildir. Dini ve imanı olan, kendini böyle çaresiz, böyle yorgun, ülkesiz ve özgürlüksüz bırakmaz.

İslamiyet'in çıkışının kendisi, bütün insanlığın yücelişidir. Sonuna kadar büyüklük ve yüceliktir. İslamiyet'in askeri yönü güçlüdür, İslamiyet devlettir. Bizde bu tür şeyler var mı, biz neyin askeriyiz, biz neyin devletiyiz? Bu unutulmuş. İslamiyet elbisesini sonradan giymişiz. Başka da bizim fikrimiz kavmiyet fikridir, sosyalizmin fikridir. Fakat bunlar da doğru anlaşılmalıdır. Sosyalizmin fikriyle bir çok devlet kuruldu, kavmiyet fikriyle bir çok devlet kuruldu. Halkımız içinde bu fikirlere sahip olanlar şimdiye kadar ne yaptılar, hiçbir şey. Burada da her şeyden önce biz kendimizi kandırmışız. Burada sorumluluk kime aittir? Biz her şeyi düşmana, kadere mi bağlayacağız? Hayır! Düşman, bizde bir hayır bırakmamış, kendisinde de bir hayır bırakmamış. İşte bu noktada Önderliğe saygınız var.

Uzun bir yoldan geliyorsunuz. Bizden bir şeyler almak istiyorsunuz. Önderlik nedir? Bu durumlara karşı sizin gibi davranmamaktır. Ot gibisiniz, bu yaşamdan hiç bir sonuç çıkarmıyorsunuz. Bu düşüştür, gönülden yaptığımız hiçbir şey yok, güzellik ve iyilik adına bir şey yok. Bu durum ise, sonunda kendini inkar etmedir, düşmana hizmet etmedir. İşte ben bu tür şeyleri kabul etmedim ve bunların doğru olmadığını söyledim. Tabi bu, tek başına yetmezdi. Önderlik, çocukluğundan şimdiye kadar kendisi için yaşamadı. Çocukluğundan itibaren 'bu yeterli değil' dedim. Peki doğru şey nerededir? Biz kendimizi bu yalandan nasıl çıkardık? Çalışmalarımız, büyük bir sabırla, emekle ve büyük bir araştırmayla, iğne ucuyla kuyu kazar ve bir suya ulaşır gibiydi. Yıllarca bu

böyleydi.

PKK'den önce kendimi yapılandırmak için tek başıma yirmi yıldan fazla çalışma yürüttüm. Hatta buna on yaşımdan itibaren başladım. Sizin yaşadığınız şeylere karşı savaş açtım. Yapmasaydım ben de sizin gibi olurum. Şimdi siz kendi durumunuzdan memnun musunuz? Bizim arkadaşlarımız da savaşı güçlendiremiyorlar. Bizim korumamız ve yönetimimiz olmasa yirmi dört saat bile ayakta duramazlar. Siz de şimdi herkesten şikayet ediyorsunuz? Bunlar sizin çocuklarınızdır, neden ağlıyorlar? Onları siz yetiştirdiniz. Neden içlerinden yiğit bir kişi çıkaramıyorsunuz? Ben de insanım, ama bizim bir farkımız var. Nedir o fark? Ben kendimi büyük geliştirmek istedim. Doğrular üzerine beynim çalışacak, dilim çalışacak. Bu herkes için, düşüşü engellemek içindir. Sizin buna saygınızın olması gerekiyor. Eskiden sizin bu temel hususlara saygınızın olmaması gafletten ve fesatlıktan ileri geliyordu. Tekrardan böyle yaparsanız, bu fesatlığımız ve münafıklığınız bizi iflah etmez. Birakalım içimizdeki gafleti ve yetersizliği, arkadaşlarımız üzerinde büyük bir titizlikle duruyorum.

Ölüm kaderdir dersenez, elinizdeki her şey gider. Düşmana karşı durmak için bir çare bulmak zorundasınız. Çareler de çoktur. Biz bunu da ispat ettik. Yokluktan bu duruma geldik. Neden bu imkanlarla kendinizi koruyamıyorsunuz? Benim şu anda en büyük savaşımına karşı siz diyorsunuz ki; *“Biz ölüme de razıyız, bu savaşa da.”* Ben de şunu diyorum; siz kendinizi kandırmışsınız, kendi şahsınızda beni de kandırmak istiyorsunuz. Kendiniz düşmüşsünüz, kendi düşürülmüşlüğüyle beni de düşürmek istiyorsunuz. Üstelik benim silahımla, benim yardımımıyla. Ben bunu kabul edemem. *“Bırak beni, bir gün yaşayayım yeterdir bana, ben savaştım, şerefe de ulaştım, rüyalarımda görmediğim şeyi gördüm, artık bundan sonra ölsem de gam yemem”* diyor. Siz, düşmanınıza vurdunuz mu vurmadınız mı? Şerefli bir yaşamı yakaladınız mı yakalamadınız mı? En temel sorular bunlardır. Siz bunlara cevap veremezseniz, yakanızı bırakmam. Evet eski ağalar gibi sizi sopalarla dövmüyoruz. Fakat bizim siyasetimizin kendisi en büyük vuruştur.

Bizim siyasi vuruşumuz sadece düşmana karşı değildir. Biz kendi siyasetimizle düşmana vurduğumuzda, bunu halk adına yapıyoruz. Sonuna kadar düşmanını vuran bir halk yaratmak için bunu terbiye edeceğiz. Siyasi terbiyedir. Halk savaşında buna askeri terbiye diyoruz. Siz bu terbiyeyi alacaksınız. Almazsanız, *“Parti çizgisinde dürüst yürüyoruz”* diyemezsiniz. *“Biz parti çizgisine namuslu ve şereflice bağlıyız”* diyorsunuz. Hayır! Kendine bahane arayanlar için bu bir kandırmadır. Ve neden yapamıyorumun bahanesini bulamazsın kendine. Siz insan değil misiniz?

Tarihte büyük insanların nasıl çıktığına bakın. Zor bir durumdaysanız ve özgürlük her şeyden önceyse; o zaman ilk başta bu özgürlük savaşınızı

yürüteceksiniz. Sizin yemeniz içmeniz özgürlük savaşına bağlıysa, siz kahraman bir savaşçısınız, siz halkın savaşçısıdır. Bunu yapmazsanız sahtekarsınız ve sizin hakkınız ölümdür. Tarih bunları söylüyor. Gerekçe bulmak doğru değildir. Halk savaşlarında, parti çalışmalarında böyle şeyler olmaz.

Benim Doğrularım, Özgürlük Doğrularıdır

Şimdi benden güzel bir kaç söz dinlemek istiyorsunuz. Durumunuz nasıl diye sormamı istiyorsunuz. Hayır! Ben bunu sormam. Siz kendinizi yetiştirmezseniz ben size ‘nasılsınız’ demem. Önderliği tanımanız gerekir. Ben on yaşında yaşama başladığımda, anne ve babamın söyledikleriyle hareket etmedim. Kendi doğrularım üzerine hareket ettim. Benim doğrularım özgürlük doğrularıydı. Ve en iyi, en doğru oydu. Eğer kendimi kandırıyordum ve kendimi özgürlükten uzaklaştırıyordum; bu önderlik on beş yaşından beri elden giderdi. Şimdi siz, *“Bu nasıl bir önderdir”* diyorsunuz. Bin sefer dua edin ki, kendi başıma cesaret edip özgürlüğü büyüttüm. Size yapacağım en büyük hayır buydu. Bunu yaptım da. Eğer siz *“Doğrular üzerine PKK yaşam bulsun”* diyorsanız, bunu anlayacaksınız. Şimdi görüyorum ki siz, *“Biz daraldık, PKK’li arkadaşlar bizi eskisi gibi yönetemiyorlar”* diyorsunuz. Bu, doğru bir yaklaşım değildir. Arkadaşlar da sizin için, *“Halk iyi değildir”* diyor. Siz de bunu arkadaşlara diyorsunuz. Siz bir gün bile, *“Kendimizi nasıl bağımsızlığa ulaştırırız”* diye düşünmüyorsunuz. Bunların hepsi yine kendini kandırma ve doğru da değildir.

Ne kadar bağımsızlıktan yanasın? Bağımsızlık çalışmasını istiyorsan, gerçekten savaş istiyor musun veya gerçekten savaşabilir misin? Ben, silahlı savaşımdan bahsetmiyorum. Ev içindeki savaştan bahsediyorum, dışarıdaki savaştan bahsediyorum, çevrenin savaşımdan bahsediyorum. Komşunu örgütleyebilir misin veya köyünde, mahallende hayırlı bir iş yaptın mı? Hayır! O zaman kimden bir şey istiyorsun? Böyle bir kusurunuz var. Bir şey yapamadığınızda Allah’a havale ediyorsunuz. Allah da böyle bir şeyi kabul etmez, Allah da, ‘elinden geldiğince işini yapabiliyorsan, ben senin Allah’ınım’ diyor. Allah, ‘başka türlü senin Allah’ın olamam’ diyor. Peygamberlerin hadislerinde bile bu şeyler dile geliyor.

Biz peygamberlerleyiz, biz hadislerleyiz. Bu, PKK’de de böyledir. PKK, yeni bir biçimle dinin doğrularını yürütüyor. Bir yandan da kendi doğrularını, dönem siyasetinin doğrularını yürütüyor. Bu bir elbise değildir, giydirilemez. Siz de ‘giydim’ diyemezsiniz. Tüm bunları sonuna kadar beyninize, yüreğinize yerleştireceksiniz ve kişiliğinizi biçimlendireceksiniz. Yapamazsanız bir yere ulaşamazsınız. *“Ben darım, ben rahatsızım”* diyorsunuz. Öyleyse hiç yaşamayın.

Ben, her zaman dini örnek veriyorum. Kürt İslamları nefis savaşıyla kendilerini geliştirmişler, kendilerini büyütmüşler. Onlardan evliya olmuş. Yıllarca ayakta kalarak kendilerini yenilediler ve öyle alim oldular. Ben şimdi bakıyorum ki, ilimi de bırakmışlar ve ondan sonra da yaşayalım diyorlar. Evet, yani bunun temeli var. Çok çaresiz kaldık ama vazgeçmedik. Burada PKK, ‘çaresizliğe hayır!’ Diyor.

Şimdi ben görüyorum ki, PKK güçlenmiş. Şu anda herkes PKK nasıl güçlendi diye şaşırıyor. PKK’nin büyüklüğü; söylediğim bir kaç söz, söylediğim bir kaç doğrudur. Neden diğer partilerin elinde kötülükten ve düşüştten başka bir şey kalmadı? Çünkü biz doğrularla birlikteydik. Çürük sözlerle parti başarıya ulaşamaz. Yalan sözlerle kendimizi doğrulara ulaştıramayız. Bunun için bu partiler bu duruma düştüler. Onlar düşmanın partileri oldular. Neden? Çünkü, doğru sözleri yoktu. İlk çıkışları düşmana dayalıydı. Yine büyüklükleri düşmanındı. PKK şimdi çok büyüktür. Çünkü büyük doğruları var. PKK önderliği büyüyor, neden? Çünkü doğrular üzerindeydi de ondan. Yine *“Ben bir şey anlamadım, ben bir yere ulaşamam”* dersiniz, o zaman siz ölmüşsünüz, sizden bir hayır gelmez. Çaresizliği her zaman kendinize kader olarak görürseniz; kendi halinize ağlayın. Hiç kimseden bir şey isteme ve ağla.

Şimdi benim PKK’li arkadaşlarla, savaşçılarla savaşım nedendir? Çünkü çok ağlıyorlar; ölürken ağlıyorlar, yaşarken ağlıyorlar. Çok büyük yiğitlikleri, büyük yönetimleri ortaya çıkaramıyorlar. Varolanı da kendi aralarında bölüşmek istiyorlar. Hani bazı paylaşımlar vardır. On, on beş çocuk vardır. İşte babasından kalacak bazı şeyler varsa *“Babamız ölse de hemen paylaşsak”* anlayışını geliştirirler. Baba 70 yaşındadır. Babası için, *“Bir gün gitse de evin değerleriyle kendimi yaşatsam”* diyor. Şimdi bizim içimizde de böyle şeyler var: *“Yeterlidir, biraz çalıştık, bazı şeyler yaptık, bunları da kendi aramızda paylaşalım”* diyorlar. Bu büyük bir namussuzluktur. Düşmanın çalışmasından daha kötüdür. Siyasette de bu tür şeyler çok kötü bir imtiyazdır. Dürüştür, belki doğru da çalışmıştır veya bazı şeyleri anlamış da olabilir. Fakat siyasette pay isteme bireyselliktir, ölümdür. Biliyorsunuz, yani bir mülk için kardeş kardeşle kavga ediyor. Şimdi PKK’yi böyle düşünürseniz, bu çok tehlikeli. ‘Bu benimdir, bu senindir’ diyerek PKK’de çalışma olmaz. Mevkiiyle çalışmak olmaz. ‘PKK bu kadar benimdir’ dersen olmaz.

Nasıl ki İslam dinini baba mülkiyetine alamazsanız ve *“Allah’ın dinidir, Hz. Muhammed onun elçisidir”* diyorsanız, PKK’ye de böyle diyeceksiniz. PKK bütün halkın partisidir. İnsanı büyüten bir partidir. Ona dua edip, ibadet edeceksiniz, öyle ki kendinizi ispat edeceksiniz. Diğerini yapar, ‘bu bana, şu bana’ dersiniz münafık olursunuz. Bu, PKK de daha fazladır. Şimdi biz, sizi bıraktık. Yaşamınız gönüllülük temelinde bir yaşamdır. Belki PKK de fazla

kalamıyorsunuz. Üzerinize ne çok ağlıyor, ne de çok üzülmüyoruz. Siz, partiden bir şeyler istiyorsunuz. Partiden bir şeyler isteyen, gerçekleri anlamak zorundadır.

PKK neyin üzerinde kuruldu? Her zaman söylüyorum; PKK adına ne yaptınız? Ama ben yapıyorum ve bu benim kararımdır; 20. yılı da her yönüyle büyük bir savaş yılı yapacağım. Size açıkça söylüyorum. Zaten son günlerde her şeyi açık açık söyledim. PKK içinde ne var diye dünyaya çağrı yaptım. Düşmanımız nedir, PKK içinde ne var? Bunların hepsini açık açık söyledim. ‘Düşman bilmesin, bizim ayıbımız dışarı çıkmasın’ demek olmaz. Biz, her şeyden önce kendi ayıbımızı ortaya çıkaracağız. Gizlilikte ayıplar gizlenir. Kirli bir ruhla parti çalışması yürütemezsiniz. Düşmüş bir bireycilik, çevresini düşürür. Siz bununla parti çalışması yürütemezsiniz. Bir muhtardan daha zayıf halinizle, parti çalışmasını, önderlik çalışmasını yürütemezsiniz. Bu hususları özellikle arkadaşlar için söylüyorum. Tabi ki, kendinizi kandırmayacaksınız. Siz de, PKK’dan muhtar istemeyin. Ağanızdan ve muhtarınızdan öğrenmişsiniz, PKK’nin de size muhtarlık, ağalık yapmasını istiyorsunuz. Hayır! Zaten siz izin vermeseydiniz ve muhtarlık yaklaşımlarına zemin olmasaydınız, bu arkadaşlarımız ne kendi başlarına, ne benim başıma, ne de sizin başınıza bela olurdu. Burada ben, sizi sorumlu tutuyorum. Parti doğrularını tanımadan kendinize muhtar istiyorsunuz. Ardından da bakıyorsunuz ki, PKK’nin muhtarları eski muhtarlar gibi değil. Sonrada oturup ağlıyorsunuz. Siz buna zeminsiniz.

Ne söyledim; Önderliği tanıyın. Sizin bir lokma ekmeğinizi yiyorsam, emekle de onun karşılığını ödüyorum. Söylediğim sözler siyasi sözlerdir, siyasi çalışmalardır ve sizin hizmetinizdedir. Bir lokma ekmeğinizi yiyorsam bunun içindir. Bazıları, hiçbir çalışma yapmadan geliyor, onları evinize alıyorsunuz. Almayın. Çalışmayan birisine ‘merhaba’ bile demeyin. Önderlik, çalışmadan ve doğru olmayan şeyler temelinde size yaklaştı mı? Ahbap çavuşluk, köylülük temelinde size yaklaştı mı? Hayır! Önderlik, büyük sözler ve siyaset üzerine size yaklaştı. Önderlik selamı bu temeldeydi. Bu, size bir işaretti. Bu işaret temelinde yürüyenler Önderliğin arkadaşlarıdır. Yürüyemeyenler birbirlerinin ahbap çavuşu olurlar. Siz, çıkar grupları oluşturmak istiyorsunuz ve bu yürümediği zaman da daralıyorsunuz. Bu doğru değildir.

Gelişiniz, merhabalaşmanız Önderlik gerçeği üzerinedir. Eğer bunlar doğrular temelinde olmazsa başınıza bela olurlar. Burada kendi kendinizin hesabını vereceksiniz. Bütün duyarlılığınız, bütün bilinciniz Önderlik gerçeği temelinde olursa, iyi yapana ‘başım gözüm üstüne’, kötü yapana ise, ‘toplumdan, köyden, evden dışarı’ diyeceğim. Bu sizin terbiyeniz, disiplininiz ve işleyişiniz olmalı. “*Biz anlamadık*” demeyin. Söylediğim şeyler çok somuttur, hepimiz anlıyorsunuz. Ağlamayın da.

“*PKK’nin eski kadroları nerede*” diyorsunuz. Bunu söylemek de

ikiyüzlülüktür, söylemeyin. Ben her hafta bir konuşma yapıyorum. Bütün kitaplar elinizde. Siz tecrübe sahibisiniz, yaşınız büyük ve birçok şeyi ayırt edebilirsiniz. Siz, kendinizi benim başıma da bela etmek istiyorsunuz. Bir kitaptan bir talimattan, bir sonuç çıkaramıyorsunuz, buna alışmamışsınız. “*Önderlik bize iyi kadrolar göndersin*” diyorsunuz. Oysa bunlar sizin çocuklarınızdır. Sen kendi çocuğunu yetiştiremediysen, ben nasıl yetiştireyim? Bunca yıldır büyük bir çalışma yürütüyorum. Sizin çocuklar hem kendi ayağını, hem benim ayağımı kaydırıyorlar. Burada siz, kendinizi sorumlu göreceksiniz. Siz, neden kendi çocuğunuzu terbiye edemiyorsunuz? Çevrenizi, akrabanızı eğer terbiye edemiyorsanız, neden her şeyi Önderlikten istiyorsunuz? Önderlik, milyonlara verse de, ki veriyor da, halen yeterli değil mi? Ben burada biraz haksızlık görüyorum. Değil ki çalışma yürütemiyorum, hepsinden daha çok iş yapabilirim, ama adaletli, hepimizin çalışmalarının üstünde. Herkes anlasa ve çalışsa birbirimizi güçlendirebiliriz. İşte bu noktada ağlamalarınız varsa, üzerinde duracak ve kendinizden isteyeceksiniz.

Daha önceki önderlerinize bakın. Düne kadar onlara hizmet ediyordunuz. Düşmanın yapamadığı çalışmayı onlar yapıyorlar. Burada kimler sorumludur? İşte sizin önderleriniz. Belki biz olmasaydık, yine onların emri altına girecektiniz. Fakat bunlar sizin düşmanlarınız. Bu öyle bir düşman ki, bizi inkar ediyor. Neden bunlardan hesap soramıyorsunuz? Kendi içinizde, evinizin içinde, çevrenizde bunları mahkum edin. Benim savaşımıdır, fakat sadece benim savaşım değildir, hepimizin savaşımıdır. Halk savaşı hepimizindir, bir kişinin değil.

Şimdi siz kesin başarı istiyorsunuz. “*19 yıl geçti, hani kesin başarı*” diyorsunuz. Bizim bazı arkadaşlarımız da öyle diyorlar: Yeter bu kadar savaştık, artık yaşam istiyoruz. En büyük ahmaklıklardan biri de budur. Çünkü kendi düşmanının farkında değil. Savaşta düşmüş, ama benden yaşam istiyor. Siz bunu bırakacaksınız. Bu böyle olmaz. Ben, nefes nefese bir şeyler söylüyorum ve yapıyorum. Siz, düşmanınıza ne kadar vurduysanız, o kadar yaşamı hakkedersiniz. Sizin yaşamınız sömürgeciliğin düşürülmesindedir. Düşüremezseniz, “*Ben yaşam istiyorum*” diyemezsiniz. Nefsinizde, savaşınızda ve ülkenizde düşürdüyseniz, yaşamın yolu size açılır. Savaştınız, fakat düşürememişsiniz. Savaştınız, fakat öldünüz. Yirmi yıl çalıştınız, fakat düştünüz. O zaman yaşam hakkınız yoktur.

Yaşam şartı başarıya bağlıdır. Başarıyı yakalayacak ve daha sonra namuslu bir şekilde yaşam isteyeceksiniz. Sizin önünüze bir kanun koyuyorum. Düşmanı nefsinde, köyünde, çevrende ve mümkünse yerinde düşürdüyseniz; o zaman “*Namuslu bir yaşamın imkanları yaratılmıştır*” diyebilirsiniz. Namuslu yaşamın kanunu budur. Sizin yaşamlarınızı geride bıraktım. Bundan başka yaşam haramdır. Kendinizi affetmeyin.

Arkadaşlara da söylüyorum; sadece savaşmak da yeterli değildir. Savaşın, fakat ne kadar düşmanı düşürdün? Sen ülkede bir yer edindin mi? Kurtarılmış bir mıntıka edindin mi? Kendini savunabilir misin? Kendini orada savunursan, devlet sensin. Devlet senin olsun, benim değil. Ben o kadar hizmet ettim ama senin olsun. Cudi, Herekol, Cilo, Zağros ve Toros dağlarında bu kadar yardımımızla kendine bir yer edin, bir devlet kur. İşte o zaman yaşa. Her şeyi kaybet, Parti'nin verdiği imkanları kaybet, çarçur et, ondan sonra de ki, *“Ben yaşam istiyorum”* Biz bunu ihanet sayıyoruz. Bizden bu temelde yaşam istenilirse; bu bizim savaş kanunlarında cezalandırılmanız için yeterli bir gerekçedir. Kendi düşmanını yenemeyen zaten ölmüştür. Başına ne gelir? Düşman vurur. Tarihte de bakın, faşist Türk devleti affeder mi etmez mi? Bu savaşta teslim olanları da sonradan öldürüyor, bırakmıyor. Bu düşman kanunudur. Siz kendinizi kandıramazsınız. Bir düşmanınız varsa yaşamınız yoktur. Silahla, düşman karşısında savaşıyor, sonra da *“Ben savaşıyorum”* diyor ve yaşam istiyorsunuz. Bu sahtekarlıktır, bu kandırmacadır. Yaşama, hakkını böyle veremezsiniz. Yine de ben, size kendi tecrübelerimi anlatıyorum.

İki üç kelimeyle bu siyasete başladığım zaman büyük bir savaşın içinde olduğumu biliyordum. Her gün başarılı olabilmem bu nedenledir. Yarın bu günden daha iyi savaşmasaydım, üçüncü gün düşerdim. Yarını bugünden yakalıyorum, öbür günü yarından yakalıyorum. Dakika dakika kendimi ispatlamaya çalışıyorum. Başarım bunun için mümkün oldu. Her gün başarı vardı. Benim yaşamım ideolojiden tut savaşa kadar her yönüyle böyle başarılı oldu. Benim yaşam hakkım; kişiliğimle, halk adına, savaş adına ben varım demektir. Bunu düşman da itiraf ediyor, siz de itiraf ediyorsunuz. Ben varım. Ama ben nasıl varım? Her gün bütün yönleriyle savaşta düşmana vurup yaşam hakkını alarak. Ben bu biçimiyle varım. Arkadaşlar bunu iyi tanıyıp, kavrasınlar, *“Ben anlamadım”* demeyin.

PKK adına 25 yıldır mümkün değil ki tek bir gün ‘ben düştüm’ demedim. Bir gün çaresiz kaldım mı? Hayır! Her gün vurdum aldım. Sonuç itibariyle bu biçimde şu anda karşınızdayım. ‘Ben yoruldu’ dedim mi? ‘Savaşım bundan sonra yaşam istiyorum’ dedim mi? Bir gün karşınızda bu sözleri söyledim mi? Çocuklar bile bu sözleri anlıyorlar. Eğer siz de bir yaşam sahibi olmak istiyorsanız, son nefesinize kadar çalışarak, savaşta vurup alacağımız şeyler içinde kendinizi büyütebilirsiniz. Başka türlü size inanacak ve size yaşamı verecek kimse yoktur.

Düşman azgındır tabi. Düşman vuruyor, vermiyor. Şimdi bana bu partinin önderi; Ulusal Önder diyorsunuz. Benim kanunlarımda birisi; vurup aldı mı büyük dava adamıdır, değerli ve etkilidir. Yaşayabilir ve beni temsil edebilir. Başka türlü olmaz. *“Ben yirmi yıl savaştım. Bir gün düştüysem de beni affet”*

diyorsunuz. Hayır! Sen yirmi yıl savaştıysan ve başarılı olduysan da, son günde düşersen gittin. Bunun için ‘son nefesine kadar’ diyorum. Şehitlerimiz, son nefese kadarki şehitlerdir. Başka türlü kabul olunamaz. Bu bizim devrimimizin kanunudur. Bu bizim devrimimizdeki başarı kanunudur. Böyle olmasa yaşam olmaz. Bu konuda hiç kimse kendisini kandırmasın.

Şimdi buraya geliyor ve bazı şeyleri kavramak istiyorsunuz, gelişiniz bunun içindir. Arkadaşlar da ta Zağros dağlarından geliyorlar, onlarda bunun için geliyorlar. Tek başına yemek ve benzeri bir şey değildir. Gördünüz, yediğinizde hiçbir tat yok. En büyük tat düşmanına vurabiliyor musun, vuramıyor musun? Düşmanına vurmaya kendini büyütebilir misin, büyütemez misin? Burada en büyük tavrı budur. Bunu almaya geliyorsunuz. Çok güzel bir şeydir. Neden buna yaklaşmıyorsunuz? Bu kadar yıl geçti, neden kendinizi burada büyütemediniz. Bu sermayemi babama mı götürüyorum? Hayır! Her gün kendi kendimi geliştiriyorum. Hiç kimse bana zorla ‘yap’ demedi. Ne kimse bana fazla bir şey verdi, ne de yardım etti. Kendi düşüncem, kendi vicdanım bana ‘yap’ dedi, ben de yaptım. En iyisi de bu değil mi. Peki benim yardımına rağmen neden yapamıyorsunuz? Siz yine bahane mi arayacaksınız? Yine gülüp geçecek misiniz? Kendini her zaman kandıran ucuz yaşam, sigaraya bağlı yaşam, fesat yaşam. Önderlik karşısında bu tür şeyleri yapamazsınız. Keyfi bir bireycilikle, boğulmuş bir ruh haliyle bu yaşam, insanı boğar. Fırsat buldukça sıkıntılarıyla kendi arkadaşını boğuyor. Bu şekilde, bu önderlikten ne bir şey alınabilir, ne karşısında durulabilir. Önderlik bu tür şeylerin düşmanıdır. Siz uzakta da olsanız, dağda da olsanız bir şey yapamazsınız.

PKK savaşı vicdanlı bir savaştır. Dürüstsen vicdanın vardır, değilsen karasın, vicdansızsın demektir. Bazıları size, “*Siz yüzeysel olarak yaşıyorsunuz*” diyor. Bazıları, “*Size gülmüş, sizi kandırmışlar. Bir sigarayla da kendi zevkinize ulaşabilirsiniz, rahata ulaşabilirsiniz. Böyle rahat uyuyabilirsiniz*” diyorlar. Kim demiş bunları, ben bunları söyledim mi? Hayır! Tam tersine bunun karşılığı olan her şeyi söylüyorum. ‘İçinde yaşadığımız bu yaşam, bu savaş iyidir, güzeldir’ demiş miyim? Hayır! Benim dediklerime ne kadar anlıyorsunuz, onu soruyorum.

Doğrularla Büyüyen Kazanır

Burada vurguladıklarım bütün arkadaşlar, bütün savaşçılar ve bütün halk içindir. Büyük saygı kelimesiyle ‘hoş geldiniz’ demiyorum, kimseden de bunu istemiyorum. Bu kadar benimle olun da demiyorum. Kesinlikle hayır! Yanında olduğum şeyleri hayırlı sayıyorum. Benim söylediklerimin yanındaysanız, siz sonuna kadar benimlesiniz, ben sonuna kadar sizinleyim. Bizde ucuz ölüm

yoktur. Doğrularla birlikte değilseniz siz bir belasiniz, yerinizde durun. Kararmış yüreğiniz sizde kalsın, ölsün. Gelmeyin üzerimize.

Bu yetersizliklerinizi ayıp saymıyorum. Değil ki bu bilinçsizliğinizi ayıp sayıyorum. Hayır! Ben bunun nedenlerini biliyorum. Yediden, yetmişe kadar herkese ‘neden böylesiniz’ demiyorum. Ben şunu söylüyorum: Bu kadar şey önünüze koyduk, neden öğrenemiyorsunuz? En büyük ayıbımız budur. Öğreneceğiniz çok şey var. Siz PKK ile uğraşıyorsunuz. PKK büyük bir ilimdir, büyük bir moraldir, büyük bir ahlaktır ve büyük bir savaştır, öğrenin. Öğrenmezseniz bu büyük bir ayıp olur. Kimse de kendi ayıbıyla bizi rahatsız edemez. *“Benim gönlüm kendi eksikliklerimi yaşatmak istiyor”* diyorsunuz. Ama bu bizimle olmaz. Şerefli ve kendini kandırmayan insanlar bizim yanımıza gelecekler. 20. çalışma yılında bu çağrıya gelen, sonuna kadar yoldaştır.

PKK’de keşfedilen ve icat edilen şey nedir? *“Bu PKK imkanlarıyla ben kendimi yaşatayım”* diyenleri keşfettim ve dünyaya da ilan ettim. Siz sonuna kadar PKK doğrularını yakalayıp, onunla ayağa kalkacaksınız. Başka yolunuz da yoktur. Siz bir savaş yürütüyorsunuz.

(...)

Şimdi hepimize söylüyorum; PKK ile yürümek istiyorsanız, PKK gerçekliği budur işte. Şimdiye kadar kendinizi böyle kandırdınız. Ama şimdi görüyorsunuz ki ben sonuna kadar siyasiyim. Bu halk için, her şeyden daha iyi olanı nefes nefese temsil ediyoruz. Nedir siyasi olmak; ülkesine ve özgürlük savaşına sahip çıkan savaşçı bir halkı, güçlü ve kudretli savun. İçindeki fitne fesadı kaldır, düşmanına karşı kendini savun. Benim siyasetim budur. Şimdi birbirinize aşiret usulüyle yaklaşmak istiyorsunuz. *“Hele gel, eskisi gibi birbirimizi memnun edelim”* diyorsunuz. Hayır, bu kesinlikle kabul edilmez! Bu önderlik, sizin sandığınız gibi bir Önderlik değildir. Arkadaşlarımızın da birçok ahbap çavuş ilişkisi vardır. Dağda bunu bir alışkanlık haline getirmişler. Benden de böyle bir şey istiyorlar. Fakat benim böyle şeyleri kabul etmem mümkün değil.

Benim tarihe ve siyasete saygım var. Askeri ve siyasi bilimi biliyorum. Askeri tarzı biliyor, yaşamı tanıyorum. Bu ahbap çavuş ilişkilerinizle, bu geleneklerinizle kendimi kandırmam mümkün mü? O zaman benim değerim kalmaz. O zaman ben hiç bir şeyin önderi olamam, diğer önderler gibi olurum. Diğer önderlikleri görüyorsunuz. Her şeyden önce bu kadar kan dökülmüş, bu kadar acılar çekilmiş. Ve siz bu değerlerin karşısında durursanız büyük ihanetçi olursunuz. Hiç olmazsa bunları beyninize yerleştirin. Sonuna kadar bunları kendi beyninize yerleştirmezseniz olmaz. PKK’nin meselesi nedir, siyaseti nedir? Bu konularda varsa yetersizliklerimiz, gafletli bir yaşam varsa bunu ortadan kaldıracaksınız. İnsan, inancı ve cesareti yakalayabilmeli. Benim çalışmam hepimizinkinden daha da ağırdır. Ben yürütüyorum, yürütmeye de razıyım. Fakat

siz de kendi bireysel görevinizi yerine getirin, nefsinizi terbiye edin ve kendinizi yüceltin, bu da yeterlidir. İçinizde başka yiğitler de varsa, yiğitliklerini yapsınlar.

Parti dışında yaşam var mıdır, yok mudur? Şimdi Önderliği gördünüz. *“Bu PKK nereden geldi, Güney de ne arıyor”* sözlerini söyleyen, tarihi ve temel düşmanı kendi evine almıştır. Kendi evinde düşmanı besliyor. *“Bu düşman benim evimde ne arıyor”* diye sormuyor da, *‘PKK burada ne arıyor’* diyor. İşte sizin eski önderlikleriniz böyledir. Bundan daha büyük gaflet, bundan kötü ihanet var mı? Düşmanı ricayla kendi evine getiriyor, bizim için de ölüm istiyor. Bunları da yapınca, *“Ben Kürtlük adına yapıyorum, Kürtlerin önderliğini yapıyorum”* diyor. Bu yalana kendisi de inanıyor. İşte ölümünüz budur, kimin elindedir ve ne kadar derindir.

Bizim arkadaşlarımız da savaşıyorlar. Her günkü savaşlarıyla kendilerini vuruyorlar. Sonra da kendilerini savaşçı sanıyorlar. Evet, biçim olarak da savaşçılar, fakat kendilerini vuruyorlar. Hazır olan şeyleri elleriyle itiyorlar. Partiden rahatsızlar, düşman tarzını kendi yaşam tarzları yapmışlar. Bizim arkadaşlarımız, içimizden çıkan hainler gibi Parti işleyişinden rahatsızlar. Parti işleyişinden, parti disiplininden ve parti tarzından memnun değiller. Bu keyfiyettir, böyle keyfiyet olur mu, keyfiyet düşmana aittir. Bunu seviyorsunuz ve işte bu nokta da düşman sizinle yürüyor. Kendinizi kandırmayın, siz düşmanınlasınız. Düşman, sizinle yaşadığı mı *“Bireysel namusu kurtardım”* diyemezsiniz. Düşmanı kendi üzerine bu kadar çeken, işte Kürt korucularındır, bunlar kendilerini parti sahibi de sanıyorlar. Bunlar Kürtlükle ne kadar beraberdirler?

Düşman, *“Kendini işlevsiz bırak, bilinçsiz bırak, siyasetsiz bırak”* diyor. Evet bizim arkadaşlarımız da şimdi bunları istiyorlar. *“Biz muhtarlardan anlarız, biz ağalıktan anlarız”* diyorlar. Bunlar düşmana aittir. Eğer iyi bir şey olsaydı, bin yıldır bizi bu durumlara düşürmezdi. Bunları bırakmak lazım. *“Bir sigarayı bırakmam çok zordur, bana bırakılan bu yaşamı ben nasıl bırakabilirim”* diyenlere, bırakamazsan eski ahmaksın diyorum. Kimse size ülke veremez, kimse size özgürlük veremez. Sizi daha çok kendi hizmetine koşar. Ya bu durumu kabul edeceksiniz, ya öbür durumu kabul edeceksiniz. Ama her ikisi de olmaz. *“Biraz düşmana, biraz bana”* diyorsunuz. Olmaz! Bu, Kürtlerdeki en büyük ihanettir. Hatta her Kürt bireyinde bu şekildedir: Ben biraz kendimi, biraz da düşmanı yaşayayım. En büyük kötülük budur.

Arkadaşlarımız dağdan geliyorlar, siz de köyünüzden, şehrinizden geliyorsunuz. İlla da *“Önderlik, Önderlik”* diyorsunuz. İşte Önderlik, bu bir kaç sözdür, başka bir yerde değil. Ben olsam da olmasam da, ben buyum. Ben ne kendimi insandan uzak tutuyorum, ne de öyle sandığımız gibi yakın hissediyorum. Ben mezarda olsam da sizinleyim. Her gün sizin evinizde olsam da, ben

böyleyim. Ne sizin bana uzaklığınız kadar size uzağım, ne yakınlığınız kadar size yakınlım. Ben doğrulara yakınlım. Bunu arkadaşlar için de söylüyorum. Siz, Önderliğe yakınlaştınız ama doğru yaklaştınız mı? Hayır! Parti temeline, Önderlik temeline dair ne kadar kavradıysanız, yakınlaşma bu düzeydedir ve doğru yaklaşım budur. ‘Geldi bir şey anlamadı, geldi keyfiyetini yaşattı’ dedirtirseniz, o zaman bu münafıklık olur. Bu yakınlaşma değil, uzaklaşmadır.

Şimdi Kürt halkı bize yakındır. Milyonlar burada değil, fakat ruhlarımızla birbirimize yakınız. Neden? Bazı doğrulara yakınlaştıkları içindir. Biz her dönemden daha fazla şimdi birbirimize yakınız. En doğrusu da budur. Ben buradan adım atmadım, ama şimdi Kürt halkı, bütün önderlerden daha fazla, tarihteki tüm bağlılıklarından daha fazla bize yakındır. Neden? Çünkü bazı doğrulara ulaştırdık. Bu baştan beri böyledir. Bu yaklaşımı istiyorsan, birlik olursun. Birlik oldu mu hiç kimse seni yenemez. Nasıl ki, şu anda düşman beni yenemiyorsa, birlik olursanız dünyanın hepsi bir olsa da kimse sizi yenemez. Bu, sizin doğru yaklaşımlarınıza bağlıdır. Şimdi siz, “PKK nedir” diyorsunuz? PKK, işte bu doğrulardır. Bu doğrulardır ki, bizi birlik yapan, bu doğrular ki bizi düşman karşısında birlik yapıyor ve yenilmez kılıyor. PKK başka bir şey değildir.

İnsanın Yiğitliği Sözüyledir

Biz bu yıldönümünde bir söz vermek istiyoruz. 20. yıla girerken parti birlik sözü verelim. Parti siyasetinin sözünü, parti yaşamının sözünü verelim. Fakat bununla oynamayın. Siz doğru söz verirsiniz, size ölüm yoktur. Size acı veren o sözler, sizi daraltan şeyler, bütün hepsi ortadan kalkar. Yıldönümünde vereceğimiz sözün bu denli değeri vardır. Şimdiye kadar söz verdiniz, ancak yürütemediniz. Şimdi verin! 20 yıl sonra biz yine razıyız. Fakat, söz verirsiniz bırakamazsınız. Bir dahaki sefere ‘merhaba’ diyor verdiği sözü de unutup gidiyor, eğer böyle yaparsanız siz büyük bir münafıksınız, iflah olmazsınız. Sözüyle böyle olan iflah olmazdır. Ben olsam da olmasam da; iflah olmazsınız. Kürt neden iflah olmadı? Çünkü kendi sözüne sahip çıkmadı; kendisini kandırdı, kendisine güldü. Bütün dünya size güldü.

Benim büyüklüğüm nedir? Benim büyüklüğüm; kendi sözüme sahip olmamdır. Ama doğru temelde sözüme bağlıyım. Keyfim istediği için, işte büyümek için veya kendime daha iyi bakmak için değil. Ben halkın ve büyük siyasetin sözüyleyim. Gücüm oranında kendi çalışmamla varım, ben kendi sözümle varım. Benim büyüklüğüm buradadır ve ben bu konuda dürüstüm. Ne kendimi hasta görüyorum, ne sizin gibi inliyor ve ağlıyorum. Böylelikle bu kadar büyümemin nedeni, bu doğrular temelinde oldu. Şimdi siz de büyüklük

istiyorsunuz ve tabi ki bu hakkınızdır da. Ama doğrular üzerinde cesaretle ve dürüstlikle durun. Neden bu kadar küçük kalıyorsunuz? Özellikle bunu arkadaşlara söylüyorum. Siz hepiniz rütbe istiyorsunuz, büyük bir komutan olmak istiyorsunuz. O zaman sözünüzle olun, parti sözüyle olun ve büyüyün. Arkadaşlarına zorluğu dayat, kandır ve parti imkanlarıyla oyna; sonra de ki; “*Ben komutan oldum, bilmem nasıl bir komutan oldum*” Hayır! Kesinlikle bu hesabı bırakacaksınız. Parti sözüyle ve parti esaslarıyla çalışmaları bu şekilde birbirine bağlarsan ve her şeyi buna göre göz önüne getirip yaparsan; o zaman büyüksün heval! Bütün çalışmaları yapabilir ve büyük başarılarla ulaşabilirsin. Artık yeter, bu söylediğim şeyleri kavrayın. Düşmanın size verdiği bu hafif, yumuşak kişiliği bırakın, bana yaklaştırmayın. Bunları yine özellikle arkadaşlara söylüyorum. Siz buraya geliyorsunuz yıllarca size hizmet ediyoruz.

İnsanın yiğitliği sözüyledir. Ben on yaşından itibaren anne ve babamı terk ettim. Ben yiğitlikten ve doğrulardan yanayım. Yıllarca kendimi tek başıma yetiştirdim. Bu kadar size yardım ediyor ve destek sunuyoruz, bunu yapamıyorsanız sizi böyle kabul etmeyiz. Siz, bizden çarpık özgürlüğü isteyemezsiniz. “*Keyfim istiyor, ben böyle yaşamayı istiyorum*” diyerek ne kendini böyle yaşayabilirsin ne de böyle bir savaşım kabul edilebilir. Bize işleyiş ve ciddiyet gereklidir. Düşman, senin karşında ne kadar ciddidir ve ne kadar rahattır? Bir jandarma ne kadar ciddidir? Bizim komutanlarımız karşısında bir Türk jandarmasına bakalım; onlar 24 saat kendi işleyişleri üzerindeyken, bizimki bir gün parti işleyişi üzerinde durmazken bir de, “*Ben komutanım. Ben de hemen hemen önder oldum*” diyor. İşte insan kendi düşmanını görüp, onun karışısın da kendini tanıması gerekiyor. Neden gafleti, kandırmayı kabul ediyorsunuz? Bunu bırakın. Kesinlikle bu bizim işimiz değil.

Eğer bizden saygı istiyorsanız, doğru olmayan bu şeyleri bırakacaksınız. Köylü kurnazlığıyla insan bir yere ulaşamaz, insan iflah da olamaz. Benim söylediğim bütün şeyleri hepiniz anlıyorsunuz. Yapmayanları kesinlikle dürüst saymıyorum. Benim nazarımda bu sahtekardır, gafilidir ve zarar verir. Bu durumunuza saygı gösterilmez. Ne kadar ağlasan ve ne kadar yalvarsan da buna saygı gösterilmez. Beni kandırmanız mümkün mü? Ancak cahil insanları kandırabilirsiniz.

Parti'nin kuruluş yıldönümünde neden bunları söylüyorum? Partimiz gerçekten büyük şehitlere sahiptir. Her bir şehidi bir abide gibidir. Bu şehitler adına konuşmaya mecburuz. Biz bazı büyük doğrularla olmaya mecburuz. Şimdi zindanda binlerce arkadaşımız var. Biz onların acısına bağlı kalmaya mecburuz. Dağ başında da binlerce aç susuz arkadaş var. Biz bunlara karşı dürüst olmaya mecburuz. PKK'nin sözü budur. Diğer taraftan da bizim düşmanımızın gücü büyüktür. Bizi, her gün yok etmek istiyor. Biz, düşmanın karşısında durmaya

mecburuz. Bu konuda kendimizi gevşetmeyiz. Buna da hakkımız yok. Söylediğim bu hususları herkes anlıyor. PKK bilimi, PKK siyaseti, PKK doğrusu budur. Ben şimdiye kadar neden daraldım? Doğruları yakalamak çok zor değildi. Özellikle ülkede, savaş içinde o doğrularla oynadılar. Düşmanın size öğrettiği yanlışlıkları, şimdi siz yaşam yapmışsınız ve bizden özgürlük istiyorsunuz. Düşman hizmetinde olan şeyler sizin olamaz. Bilinçsizlik, yüzeysellik ve karışıklık düşmanındır, sizin özellikleriniz değil. Gaflet ve ihanet düşmanındır, sizin yaşamınızın değil. Yine düşme, sürekli düşüş düşmanındır, sizin değil. Bunlar üzerine kendinizi ölüme yatırmayın, kendinizi kandırmayın. Dar bir ruhla, amaçsız bir yaşam düşmandan kalmıştır, yani size bir şey vermez. Ancak leşinizi verir. Bu çaresizlik, bireycilik ve bu ağlamanın hepsi de düşmandan kalmadır. Bu size yaşam olmaz, bırak bunu.

Gelişmiş insan, toplumun doğrularına, siyasetin doğrularına göredir.

Din ve iman doğruları üzerinedir. Bunları elinizden almak istiyorlar. Siz de bunları isteyin, bunların üzerinde olun. Bunlar sizin için bir yaşamdır. Yine eğer burada *“Hayır olmaz, illah biraz buradan, biraz şuradan”* dersiniz, ahmak olursunuz ve iflah olmazsınız. Ağlamakla yaşama cevap olunamaz. Hele bu dönemde hiç mi hiç olunamaz. Ben, insana esaslı ders vermekten yorulmam. Benim derdim bu değil. Benim derdim; bu kadar büyük eğitim vereceğiz, siz bunu almayacaksınız. Özellikle bu erkek arkadaşlarımız. Bunlar parti içinde çete olmuşlar, eşkıya olmuşlar. Bunu açık açık söyledim. Israr ederlerse, onları daha da rezil ederim. Hiç kimsenin buna hakkı da yoktur. ‘Savaşıyorum ama ölüyorum’ deme yaklaşımı doğru değildir. Savaş yaşam içindir, ölüm için değil. Ölüm geliyor, geldiğinin bile farkında değilsiniz. Savaş, yaşam savaşıdır. Siz savaşı sonuna kadar böyle anlayacaksınız. PKK adına adım atmak, böyle hastalıkları tehlike içinde yaşatmak değildir. PKK adına yaşama başladıysanız, çevrenize yaşam saçacaksınız. Halkın ve arkadaşların yaşamını daraltmayacaksınız. Bilakis, PKK adına yaşam yolunu açıyor ve yaşamı yüceltiyorsunuz. PKK gerçekliği budur.

Ben, halk içinde de fitne fesatlığı kabul etmem. PKK adına fesatlık yapma hakkınız yoktur. Bunlar yalandır, menfaattir. Eski gelenek ve görenekler temelinde, ailecilik, kabilecilik yapmayacaksınız. Eğer böyle yaparsanız münafıksınız. Bu kabul edilemez! Bunları bırakacaksınız. Yetmiş yaşında da olsanız, ağlamalarınızın bir değeri olmaz. Gerçek, gerçektir ve hepimiz için geçerlidir. Allah’ın gerçekleridir, peygamberlerin gerçeğidir. Bilim sahiplerinin, filozofların ve büyük komutanların gerçekleridir. Bunların yanında olmaya mecbursunuz. En büyük tavrınız, kadınlar gibi ağlamaktır. En büyük biliminiz fesatlık bilimidir. Bununla kim büyüyor ve ne kadar büyüdük? Sizin için de, PKK kararı büyük bir karardır. En büyük karar da bugün iflas olmuş yaşamı

kendimizden uzaklaştırmadır.

Evet, 20. kuruluş yıldönümü bu gerçekler temelindedir. Eğer içine girmek istiyorsanız bu böyledir. Bütün Kürdistan halkı için söylüyorum. Ben böyle giriyorum, böyle girenlerle de beraberim. Bizim arkadaşlarımız çalışmak ve savaşmak istiyorlarsa, PKK gerçekliği budur. Somuttur, gözleriniz önündedir. Böyle yaklaşırsanız ben sizinleyim, değilseniz rezil olursunuz. Oynarsanız siz düşersiniz. Görüyorsunuz Önderlik büyüktür, kandıramazsınız. Kendi keyfinize göre de yürüyemezsiniz. İnsan böyle bir kanunla oynar mı? Kim bu kanunla oynarsa, kendi eli yanar. Önderlik kanunu diğer kanunlardan zayıf değildir. Önderlik kanunları babamın kanunları değildir. Bunlar devrimin ve insanlığın kanunlarıdır, bunlar kanunun kanunudur. Bunlarla birlikte olmaya mecbursunuz. Bunlarla birlikte olmazsanız eliniz, başınız gider.

Bu çağrıyı yaşama saygınız olması için yapıyorum. *“Halkımız yaşama gelmiyor, yaşamdan uzaklaşmış, dinden, imandan çıkmış. Felsefe, siyaset gerçekliğinden uzaklaşmış, kapitalizm ve sosyalizm gerçekliğinden çıkmış. Hiçbir gerçeklik kalmamış”* deniyor. Sizin için en kötü şey budur. Önderlik buna ‘yeter’ diyor. Siz kendinizi kandırdınız ve bazıları bununla oynadı, artık yeter! İşte bundan sonra PKK’nin gerçekliği var. PKK önceden zayıftı, fakat şimdi güçlüdür. İnsanı doyuruyor, her şeyi eline veriyor ve beynini de doyuruyor. Kısacası herkesi doyuruyor. Bunun için eskisi gibi ağlamayın. Buna hakkınız yoktur.

20. yıla girerken çalışma ve savaşımımız bu gerçekler temelindedir. Sizin kendinizi güçlendirmeniz beklentisi içerisindeyiz. Kendinizi doğru yapın ve güçlü kılın. Bunları yapın ki başarılı olalım. Neden yapmıyorsunuz? Neden bu hastalıkları kendiniz için de, bizim için de büyük bir acı yapıyorsunuz? Özellikle PKK’li arkadaşlar diyorum: Bunca yıldır, sizi bu kadar idare ediyoruz, bizden bu kadar alıyorsunuz yine de arkadaşlık esasları temelinde bize bir şey veremiyorsunuz. Alacaksınız, alamazsanız işte sizi çete ilan ediyoruz. Nedir çete? İşsiz, kazançsız PKK içerisinde ucuz bir yaşam sürdürmektir. Hayır, bunlar hiç kimse için kabul edilemez. Bunları, bütün eski PKK’li arkadaşlar, *“Vay adım var, ünüm var”* diyenler için söylüyorum. Çalışmanla faydalı mısın, değil misin? Değerin var mı, yok mu? Arkadaşlığın bu temeller üzerindedir. PKK gerçekliği budur. İşçi Partisi’nin gerçekliği budur, sosyalizm gerçekliği budur. Bunların hepsini beyninize yerleştireceksiniz. Yerleştirmezseniz sonuç savaştır. Parti içindeki savaş daha da büyür, Önderlik var olduğu sürece de bizi düşüremezsiniz olan kendisine olur.

PKK Gerçekliği, İnsanlık Gerçekliğidir

Şimdi dünya ve Ortadoğu üzerine bir kaç şey söylemek gerekirse; durum eskisinden kötü değil, daha da iyidir. Daha önce, “*Bilmem hangi devlet bize yardım ediyor*” diyordunuz. Ben de o zaman; ‘sen kendine yardım et, o zaman dünya seninledir, hatta düşman bile seninledir’ demiştim. Bunlar doğrudur. Ben kendime yardım ettiğim zaman, düşmanın kendi üzerimdeki oyunların hepsini kendi çalışmam haline getirdim. Kendime sermaye yaptım. Şimdi Amerika bizimle ne kadar savaşa da, bize karşı olsa da bunların hepsi bizim kazancımız oluyor. Türkiye’ye verdiği yardım, Barzani’ye verdiği yardımların hepsi şimdi bize sermaye oluyor. Eğer sen kendini iyi yaparsan, düşmanından böyle yararlanabilirsin. Hatta bizim zayıflığımız bile bize bir çalışma oldu. Kürdistan’ın zayıflığını kendimize ve özellikle Kürdistan halkı için bir savaş durumuna getirdik. Bu zayıflıklar, bize kazanç oluyor. Yani sen dürüst olursan, kendi savaşının esasını verirsen, durumun ne kadar kötü de olursa, ki eskisinden daha da kötü değildir, yine de sana büyük bir sermaye oluyor.

Şimdi Kürdistan bir sermayedir. Dürüst olan birisi bu durumda kendisine bir devlet kurabilir. Daha önceden ‘herkes bizim düşmanımızdır’ diyorduk. Ortadoğu’ya bakın, daha önceden düşmanlık yapan bütün devletler şimdi önünüzde engel değil. Daha önceden burada bu topraklar üzerinde, bu toplum içerisinde, bu devlet içerisinde nefes bile alamıyordunuz. Fakat şimdi serbestsiniz. Bu nasıl oldu, bu durum nasıl değişti? Olur mu, olmaz mı? Olur! Sonuna kadar Kürtlüğünü yücelt. Kimse size bir şey söylüyor mu? Hayır! Sonuna kadar insanlığını büyüt. Bunun temel sebebi Ortadoğu’daki durum değildir. Bunun sebebi; ilk başta biz kendimiziz.

Şimdi dünyadaki ve Ortadoğu’daki devletlerin durumu bize bir engel değildir. Biz dürüst ve iyi olursak, bu durumları kendi çalışmamız haline getirebiliriz. Oluyor da nitekim. Nasıl oldu? Yine PKK gerçekliğiyle gerçekleşti. PKK gerçekliği halkların gerçekliğidir, PKK gerçekliği şerefli halk gerçekliğidir, PKK gerçekliği insanlık gerçekliğidir. Bunların hepsi de ispatlanmıştır. Görüyorsunuz ki, Ortadoğu halkları hem bizi kabul ediyor, hem de bize dost oluyorlar. Başka türlü size de çare olunamaz.

Önceden ihanet çok güçlüydü. Şimdi ihanet daraldı ve aile düzeyine hapsedildi. Düşmanın yetmiş bin askeri olmasa, 24 saat kendini savunamaz. İhanet daha önceden bütün Kürdistan’a hakimdi. Şimdi ise Türk ordusu bunları köylerinde bile koruyor. İhanete karşı mücadele de bize bir temel oldu. Biz, ülke temelinde, şerefimiz temelinde yükseldik. PKK’de bütün bu şeyler ispatlandı.

Bunun için diyorum ki, uluslararası durum, Ortadoğu ve Kürdistan’ın durumu bizim için nedir, ne değildir? Bunlar artık bizim için bir sorun değil.

Sorun, benim şimdi tek başıma bir yerde olmamdır. Sorun Parti içindedir, sorunu Parti içinde görüyorum. Yine de sorun, bütün arkadaşlar içinde değildir, sorumlu düzeydeki arkadaşların içindedir. Yani önderlik yapmayı bilmeyenlerin içindedir. Bütün sorun işte buradadır ve bu da çözülüyor. Eskisinden daha fazla çözülüyor. Siz istediğiniz takdirde de başarı olur. Şimdiye kadar ben ne diyordum; benim her yılki çalışmam başarı çalışmasıdır. Eğer Parti içinde ve Parti merkezindeki bu yetersizlikler olmasaydı, şimdi başarıyı yakalamış olurduk.

Geçen bu 20 yıl içerisinde eğer bir başarı yakalayamadıysak, sebebi düşman veya genel durumlar değildir. Sebep, halkın kendisidir, Önderlik adına hareket edenlerin rollerini oynayamamasıdır. Tabi herkes benim gibi bir önderlik yürütmüyor. Fakat herkes Önderlik çalışmasını paylaşmaya mecburdur. Önderlik çalışması arkadaşlar içinde paylaşılmazsa, bu dava başarıya ulaşamaz. Bu ispatlandı. Bu da büyük bir başarıdır. Biz ona bir çözüm bulduk; önderlik yapamayan birisi varsa onun yerine on tane koyuyoruz. Büyük çareler bulunmuştur. Bunun için diyorum ki, 20. yılın başarısı için yaptığım hazırlıkları tanıyın.

Biz sizin iyi olmanızı da istiyoruz, arkadaşların iyi olmasını da istiyoruz. Arkadaşlarımız da bu yılı, kendileri için bir başarı yılı yapsınlar. İnsan kendisini başarısız bırakmaz. İnsanın, ömründe yapacağı en büyük iyilik yirmi yaşında kendini büyütmektir. Siz sonuna kadar ülkeye yakınsınız, sonuna kadar özgürlüğe yakınsınız. Düşmanın eriyip gidiyor. Bundan daha büyük bir iyilik var mı? Bu, insanı bin yıllık doğrulara götürür. İnsan, kendisine bundan daha büyük bir kazanç, bir sermaye görebilir mi? Hayır! O zaman buna ve bu yıla saygınız olsun. Kaybettiğiniz bütün şeyleri bu yılda yakalayabilirsiniz. Şehitlerin yarattığı bu kadar değer, size yetmez mi? O kadar zindan çalışması var. O kadar cesur ve kahraman insanların çalışması var. Sizin büyümeniz için bunlar yeterli değil mi? Eğer dürüst ve akıllıysanız yeter. Bunun için diyorum ki, 20. yıl rahatlıkla, yokluktan da başlasanız, sonuna kadar başarılı bir yıl olabilir.

Bizden, artık fazla bir şey istemeyin. Bizden istenileni verdik, gerisini kendiniz yapın. 19. yıl başarı yılıydı. Üzerinde durun, bu doğru yoldur. 20. yıl, 19 yıldan daha büyük ve daha çok imkanlara sahiptir. Bu imkanlar önünüzde duruyor. Siz zayıfsınız, kendinizi onunla güçlendirin. Bilinçsizseniz kendinizi onunla bilinçlendirin. Her şey var ve yeterlidir. Sizden istenilen şey, kendinizi hazırlamanız ve çok ciddi bir şekilde ele almanızdır. Şimdiye kadar belki kaybettiniz, yaşamınız iflas etmişti. Artık bunların hepsini yakalayabilirsiniz. Bizim arkadaşlarımız da bazı şeyleri iyi yapmak istiyorlar. 20. yıl için doğruları önünüze koyuyoruz, yakalayın. Ciddi ve ağır olun. Geniş ve derinlikli ele alın, bütün sorunlarımız hallolur. Bizim 20. yıl sözümüz budur.

Ben, 20. yıl sözüyleyim. Büyük bir hazırlık ve büyük bir savaşla,

onunlayım. 19 yılın hepsi, Önderlik için başarı yıllarıydı, daha önceden de açık bir şekilde PKK adına olmasa da yine de başarı yıllarıydı. Önderlikte, yedi yaşından şimdiye kadar bütün yıllar başarı yıllarıydı. Ben sözüme sadığım. Ben her yıl söylüyorum. Şimdiye kadarki tüm yılların bedeli bu yıldadır. Bu gerçekler temelinde yine diyorum ki: 20. yıl geçmiş bütün yılların bir ifadesidir. Bu benim için de, PKK için de böyledir. Halk ordusu için yine aynıdır.

Bütün yıllar bir tarafa, 20. yıl bir tarafa. 20. yılda diğer yıllardan daha fazla başarıya ulaşacağız. Kendinize çare olun. İşte size çerçeveyi belirttim. Bu çerçeve temelinde yürüyün. Yine diyorum ki; bu büyük bir başlangıçtır, büyük bir saldırdır, büyük bir bilinçlenmedir, büyük imkanların başlangıcıdır. Fakat insanda düşünce istiyor, insanda hesap istiyor, insanda büyük bir siyasi yaşam, düzenli bir yaşam istiyor. Burada ne kadar yetersizlikleriniz, eksiklikleriniz varsa, bunları gidermek için o kadar da dürüstlük istiyor. Böyle yaparsanız, bu yıl sizin yılınızdır. Tarihte ne kadar kaybettiyse, hepsini yakalayabilirsiniz. Önünüzdeki süreç için ne kadar beklenti içindeyseniz, gerçekten ulaşabilirsiniz. Ben yine de inançlıyım; Partideki bütün arkadaşlar için, halk ordusunun bütün savaşçıları için, bütün Kürdistan Halkı için inançlıyım. Bu gerçekler temelinde 20. yılın çalışmasına ve savaşına giriyoruz.

Şimdiye kadarki yaptığımız şeylerin, olumlu olumsuz hepsi açığa çıksın. Doğru olmayanlardan kendimizi uzaklaştıralım. Doğruyu, yılın çalışması haline getirelim. **Biz düşen bir halk değil, devrimci bir halkız.** Başarı yolundayız. İçimizdeki ve önümüzdeki bütün engelleri savaşla aşacağız.

İnanıyorum ki, ihanet bu yılda bitecektir. Bu yıl, içimizdeki ihanetin boğulmasıdır. Bu yıl, Kürtlerin ulusal birlik yılıdır, Kürdistan Ulusal Kongre yılıdır. Bu yıl, PKK yoldaşlığının sonuna kadar güçlendiği yıl olacaktır. Tüm bunlar tekrardan yerine oturtulacaktır. Buna layık olmayanlar tamamen uzaklaşacaklardır. Yine Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu'nda, çetecilik adına, olumsuzluk ve keyfiyet adına ne yapılmışsa düzelterek. Halk Ordusu'nun gerçekliği temelinde teorik-pratik boyutuyla tekrardan derinlikli oluşturarak bu yıl savaşımını ve taktiğini düzelterek. Bunlar başarılı olacaktır. Bunların başarılı olması dahilinde düşman ne kadar "*Ben bunları daralttım, kontrol altındadırlar*" dese de bunlar yalan olur. Tam tersine biz, düşmanı daralttık, biz düşmanı kontrol altına aldık. Bunlar da sonuçta bizim için bir başarıdır.

Biz bu yılı böyle görüyoruz. Tarihimizde bu yılı kendimiz için böyle hazırladık. Büyük bir direnişle hazırladık. Bazı şehitlerin olması mümkündür. Sizden de şehit olabilir. Ben hepinizle konuşuyorum. Bu sahada bizim çalışmalarımıza yakınsınız. Daha önceki yıllarda da sizin yardımlarınız vardı. Sizin yaptığınız yardımlarla biz bu çalışmayı büyüttük. Bunun için size teşekkür ediyorum. Biz bu sahanın misafirleriyiz. Sadece bu sahanın misafirleri değil, bu

sahadakilerin arkadaşlarıyız. Yine de bu misafirperverlik için, bu arkadaşlık için, bu sahanın önderiyle sonuna kadar birlikteyiz. Teşekkür ederiz.

29 Kasım 97

PKK Bir Newroz Partisidir

Parti Merkez Okulumuz, Mahsum Korkmaz Akademisi'nin değerli öğrencileri, partililer ve tüm ARGK'liler, Newroz'unuz kutlu olsun!

Tüm Partililer, ARGK'liler, Halkımız, Dostlarımız!

Kutsal direniş, diriliş savaşımız, 25. Newroz'unu da büyük bir başarıyla karşılama gücünü göstermiştir. Büyük tarihi düşüşü belki de Med'lerin yıkılışıyla başlatırsak, -ki bu bir Mezopotamya uygarlığıydı- 2500 yıllık gibi bir düşüşün ardından; belki de onun tam karşılığı olan, yani her bir yılı bir yüzyılı bulan bu 25. yıl gerçekten bir diriliş oluyor ve oldukça da kurtuluşa yakındır. Nerden geldiğimizi, nasıl bir duruma sokulduğumuzu anlayabilir ve nasıl olmamız gerektiğine dair düşünebilir ve neler yapabileceğimizi kararlaştırabilirsek göreceğiz ki, adına yaşam denilen ama ölümden beter bu durumdan, kendi insanlığımıza ve toprakla karışmış özgür kimliğimize ulaşırsak; bunun sınırlı bir nefes alışverişinin bile ne kadar değerli olduğunu mutlaka takdir etmek gerekir.

Büyük bir minnettarlıkla başta büyük Newroz şehitlerimiz Mazlum Doğan'ın, Zekiyeler'in, Raşan, Ronahi ve Berivanlar'ın o büyük şahadetlerini ve hemen her yıl o kutsal serhıldan isyanlarımızın son ifadesi, '90' yıllarındaki Nusaybin, Cizre, Şırnak, Lice, Van ve giderek bütün Kürdistan kent ve köylülerinin o şehitlerini de bu Newroz'un özüne yerleştirirsek göreceğiz ki; yaşamın başka türlü anlaşılması, savaşın da başka türlü verilmesi gerekiyor. Bu yirmi beş yıl üzerinde sürekli durulmalı, dersler çıkarılmalı ve varsa insanlık iddiamız, gerçekten ana topraklarımızda bir yaşamaya güç getirmek, yürekten ve irade ile bunu başarmak istiyorsak; kesinlikle bu yıllar, kendimizi yeniden yapma, yaratma ve hemen hemen kaybedilen her şeyi bulma yıllarıdır. Bu savaşın, bir özlü düşünceden tutalım, özgürce bir nefes alışverişe kadar, esasta bunun en son çabası olduğunu bilerek anlayabilmelisiniz.

Bu anlamda PKK; bir diriliş olayı, yeni gün olayı ve bir Newroz olayıdır. Biz bugüne boşuna PKK'yle başlamadık. Ama aynı zamanda bu, korkunç bitişin ve karanlığın eşiğindeki zayıf insanımızın, kendisine dürüst bir ad vermesidir. Kendine 'ben dürüst olacağım' sözünü vermesidir. İnsanımızın hiçbir umut işaretinin olmadığı bir dönemde bile, inandırıcılığı ve hiç bir şansı bile

olmasa, ‘ben bu kimlikle ve bu söz için yaşayacağım, gerekirse savaşacağım’, diyebilmesi için özüdür. Başka türlü olmuyor.

Ben o günü şu an gibi hatırlıyorum. Düşmanın başkentinde silik, iddiasız ve yutulmayla karşı karşıya olan bir gençlik döneminde, hem de sömürgeciliğin bütün çekici imkanlarıyla karşı karşıyken ve sizin hiçbir ilginize değmeyecek kadar geriye, bitmişken böylesine bir günde bir tercih yaptım. İmhacı sömürgeciliğin oldukça imkan dahiline giren yaşamına hayır dedim. Oldukça umutsuz, olanaksız ve belki de imkansız gibi gözükken bu özgürlük umuduna, herkesin, mensupları da dahil hiç inanmadıkları, belki her şeye anlam verseler de anlam veremeyecekleri bir adıma, biz başlasak ne olur dedim. Belki de bunun tarihte eşi bile yoktur. Biz bu kararı verdik. İki sözcükle olacaksa, ana topraklı ve kimlikli bir yaşam, özgürlükle olsun dedik. Ve gerçekten o büyük umut savaşına giriştik.

Bu tarihi, şüphesiz bir hitapla dile getirmek mümkün değil. Bu yirmi beş yılı mümkünse sürekli incelemeye, değerlendirmeye almak ve gittikçe daha da derinleşen teorisini ortaya çıkarmak kadar, ki başlangıcından itibaren de iradesi vardır. Onun siyasetteki ifadesi nedir? Geliştirmek istediği yaşam ve askerlik dilindeki ifadesi nedir? Neyi gerçekleştiriyor. Gerçekleştirilen; bütün yönleriyle bir değil bin daire çizerek daha derin ve giderek yükselen bir biçimde bu yılları böyle anlayabilmek, bu yıllarla büyüebilmek, bu yıllarla yeniden yaratılmaktır. Önderlik gerçeği denilen, PKK gerçeği denilen olay bu. İçinde neler yok ki: Silik insandan tutalım en hainine, eşsiz kahramanlarından tutalım en düşkününe, en güzelinden tutalım en çirkinine, en korkağından tutalım en kahramanına, en dirisinden tutalım en ölüsüne kadar her şey var. Bu yıllar, bu çağdaş Kürdistan yılları; PKK dışında her şeyin bittiği, adının bile kalmadığı son bir çare olarak, olacaksa insanlığımız, yaşayacaksa kimliğimiz, mümkün olacaksa kurtuluşumuz, her şeyden önce gelin bunu tartışın deme hareketidir. Daha sonra mümkünse bir karara, ondan da daha ötesi bir iradeye ve bir savaşa yol açabilir miyiz hareketidir.

Bugün büyük öfkelerimizi az da olsa dindirmişiz. Ama asıl büyük kavga için, kurtuluş için bu günleri yaratmanın bir başlangıç olduğunun da bilincindeyiz. Çağdaş partiler için yirmi beş yıl, zafer yıllarıdır. 20. asrın, hemen hemen büyük devrim yapan bütün partileri bu işi, on yıl, on beş yıl bilemedin yirmi yıla sığdırmışlardır. Bazıları da başarısız olmuş, hatta devlet kuranlar bile, devletini de kaybetmişlerdir. Biz ne devlet kurabildik, ne de tam başarısız olduk. İkisinin orta yerindeyiz. Önemli olan burası da değil. Önemli olan ve bizi ilgilendiren; bu büyük tartışmayı, aydınlamayı, iradeleşmeyi ve daha da önemlisi gerçekler ne ise olduğu gibi görmeyi ortaya çıkarmaktır. Kürdistan’daki çok kirli, işgalci ve imhacı gücün savaşı kadar, yine Kürt gerçeğindeki sosyal bir anlamı

olmayan, bir eşkıya kavgası kadar değeri kalmayan o çok çirkin, bitik ve hiçbir amacı olmayan kavgacılığı ve bütün bunların Partimizin içine bir daha hesaplaşmak üzere çekilmesi bayıldığımız işlerdendi. Anlamsız kavgalara sınır çekmek istedik, kavga olacaksa bir çizgi temelinde, bir anlamı olan ve tarafları olan bir kavga olsun dedik. Bunu yapmak, sanırım hayırlı bir işti.

Kendi tarihine bu kadar ihanet etmiş, çağdaş insanlık içerisinde sıfırlanmış bir kimlik, bir gerçeklik ne kadar utanç vericidir. Bu parti, bununla hesaplaşmak için gerekliydi. Bu yirmi beş yıl, bunu güzel çerçeveledi, çemberledi. Her şey yeniden, fazla inancı olmasa da, iddiasız ve hatta kendini örtbas ederek de olsa burada tartışıldı. Bu yirmi beş yılın içerisine girmeyen tek bir Kürt insanı, bir Kürdistanlı kalmadı. Tek bir sömürgeci de kalmadı. Hatta emperyalistler de bunun içine çekildi. Bütün dünya çekildi. Gelin Kürdistan'a kavganızı açıkça yapın, hepimizi çekti. Gelin boyunuzun ölçüsünü alın dedik. Ben başarıyı biraz burada görüyorum. Yani kim nedir açığa çıksın. Kavgada önce tarafların açıklığa kavuşması gerekir. Eğer bir ülkede bu yoksa, herkes düşmanın istediğinden daha fazla düşmanın ajanıysa, yaşam hainiyse, utanılası ve lanetli bir gerçeğin ifadesiyse, öncelikle yapılması gereken bunu açıklığa kavuşturmaktır. Bu, Partiyle mümkün oldu. Kimisi içinde, kimisi dışındadır ama hemen hepsi ilgilidir. Bu önemli bir gelişme ve kazanımdır. Diriliş bunsuz olmaz, direniş bunsuz olmaz, kurtuluşa daha zaman da olsa önce bu gerekli. Güzel bir tespit. Yerinde ve doğru bir adım.

Bu yıllara o kadar iradeyle bağlandık ki, kavgası o kadar nefes nefese, o kadar çelişkili, hırslı ve o kadar kinli verildi. Ancak bazıları da o kadar silikti ki, gidişleri kadar gelişleri de anlamsızdı. Bütün bunlar öfkeyi müthiş geliştiriyor, ama bir şey olmaz veya öfkenin gelişmesi eğer bir hataya dönüşmezse iyi bir kavga başlatıcısıdır. Bunu, yalnız Parti'nin gerçek mensupları için değil, karşıtları için de söylüyorum. Kavgada anlamlı bir düzey ortaya çıkarmak da bir gelişmedir. Ben ne yapacağım? Siz köleliğinizle zafer bile kazansanız, bana göre bu, hiçbir şeye yaramaz. Ben ne yapacağım ki, düşmanı koynunuzda beslemiş, ama PKK'li geçinmişsiniz. Kurşun patlatmış ve isyan edip, savaşmışsınız, fakat ben, sizleri hiçbir şey sayamam. Benim için bunlar, hiçbir şey ifade etmez. Hatta bazı zaferleriniz olmuş, bunun değeri de yoktur. Çünkü, bunlar hangi yaşamla ilgili, sizi hangi temel amaca doğru götürüyor, o kişinin kendisini nasıl yaratıyor, bu daha önemli.

Bu yıllar, aynı zamanda PKK'nin bu anlamdaki yıllarıdır. Sizleri açığa çıkarabilmek önemlidir. Neyin ve kimin kişiliğisiniz? Neyin ve nasıl bir yaşamın peşindediniz? Bunları açığa çıkarmak, kurtuluştan daha değerli veya kurtuluş için öncelikle gerekli olanıdır. Diriliş bunun acı sancılılarıyla olmuştur. Ben tam doğuş yaptığınıza veya doğmuşsanız da doğru büyüdüğünüze inanmıyorum.

Kuşkularım var, ama bunlar iyi kuşkular. Bunun her gün örnekleri açığa çıkıyor. Çeşitli kılık kıyafetlerde, kadında, erkekte, yenide, eskide bunları daha da açığa çıkarmak iyi oluyor. Yani burada insan artık gizli kalmayacak. Dost da, düşman da, yoldaş da hain de ne kadar açığa çıkarsa o kadar iyidir.

Mezopotamya Bir Özgürlükler Ülkesi ve Özgürlükler Tarihidir

Newroz: Gün ışığına çıkan çiçektir, yaşama duruştur, doğanın rengarenkliğe açılışdır ve bütün yaşam damarlarına kan verilmesidir. İşte PKK de böyledir. PKK, gerçekten bir Newroz partisidir. Yaşama yürüyen kanın partisidir. Diriliş için doğasında bir şey varsa, onun yeşillenmeye ve çiçeklenmeye duruşudur. Ama bir de bu Newroz günlerinde bazen çiçekleri bile kasıp kavuran, meyveye kesilmek iddiasında olan meyve tohumlarını da yakan, sert esen kasırgalar vardır. Onlar içimizde yok mu! Var. Diriliş tohumlarını kasıp-kavurmaya az mı zemin oluyorsunuz. Az mı kasıp kavuruyorsunuz! PKK'nin, Newroz PKK'si olması ne kadar yerinde! Ne kadar yaşamsal ve ne kadar açıklayıcı! Ama tarihini, güncelliğini kasıp-kavurması da ne kadar gerçekçi! Gerçeği olduğu gibi kabul etmek daha doğrudur.

Biz her zaman şuna inandık. En son bir sözü şöyle söyledik; hiçbir kanun, özgür yaşam kanununun üstünde bir güce sahip olamaz. En büyük güç ve kanun; özgür yaşam kanunudur. O halde, TC'nin Anayasa maddeleri, *“Anayasa kanunu en çok bu cumhuriyet böyle bir cumhuriyet, birlik, bütünlüğü tartışılmaz”* diyor. Bütün bunları bizim için söylüyor. Nedir o? *“Yaşamayacaksınız, yani en büyük kanun olan özgür yaşam kanununa yer yoktur”* diyor. Biz de ilk çıkışımızda tersini söyledik. **En büyük kanun özgür yaşam iradesidir.** Ve galip gelen de, tüm yönleriyle olmasa da, budur.

Bu yasalar, ölüm yasalarının en güçlüsüdür diyenler ve her gün bu yasaları kan kusturarak uygulayanlar var. Açıkta düşmanın ölüm yasaları kadar bir de hainlerin ve özgürlüğü hiç tanımayanların yasaları var. Bunun yanında çürümüş, kendisinin olamamış, kendisini tanımlayamamış, bir ilkenin ve bir özgürlük iradesinin sahibi bile olamamış siliklerin, maymunların yasaları, bukalemunların yasaları var. O çok söylenen muğlak, en kutsal amacı karşısında bile bir türlü doğruya gelemeyenlerin yasaları var, ki onlar da bu yasalarına çok güvendiler. Böylece üç tane temel yasa koyucu; açıktan katliamcı yasa, hain yasa, düşkün ve silik bukalemun yasası karşımızdaydı. Ve biz de buna karşın, özgür yaşamın yasası olacak dedik. Ve bu yıllara bu yasayı dayattık. Görüyoruz ki bu yasa, en güçlü yasadır.

Özellikle TC'nin bu asla delinemez ve niyet edenlerin kellesi gider dedikleri, zırh gibi yasasını delmekle kalmadık, paramparça ediyoruz. Hainlerin de öyle. Yanına bile yaklaşılmayanların yasalarını, başlarına bela ettik. Acınacak durumdalar. O kişiliksizlerin ancak bir bit kadar değerlerinin olabileceğini ortaya koydum. Özgürlük ağacının bağrındaki bu kurtçukları da, artık yasalarıyla birlikte perişan ediyoruz. Bunlar güzel işlerdir. Özgür yaşam kanununa açıklık kazandırmaktır.

Oldum olası fazla süslü cümlelerle, madde madde yasa sıralamadım. Mezopotamya'da Hammurabi'nin de yasaları vardır. Asur'un en başta yasa koyucu olduğu bilinir. Bunlar korkunç yasalarlardır. Ve tarihte yasalar bu toprakta doğdu. Egemenler adına, uygarlık adına temelleri ilk burada atıldı. Ama bu topraklarda bir de özgürlüğün savaşçıları da vardı. Köleci, en katı Asur İmparatorluğu çözüldüğünde yalnız Kürtlerin değil, Asur halkı da dahil bütün halkların özgürlüğü de başladı. Bu anlamda Mezopotamya bir özgürlükler ülkesi ve özgürlükler tarihidir. Demirci Kawa'dan, Mazlum'a kadar çok soylu özgürlük savaşçıları vardır. Hallac-ı Mansurlardan tutalım yine Pir Sultanlara ve Sivas'ta derisi yüzülen Nesimilere kadar hepsi bu toprağın özgürlük savaşçılarıdır. Ama en son kendini TC'nin şahsında dile getiren egemenlerin acımasız yasaları da vardır. Bunlar büyük bir savaş içindeler. Biz, bu savaşta yerimizi iyi tayin ettik. **Halkların direniş tarafında yer almak; özgürlük yasalarına bağlı kalabilmektir.** İnsanlık, burada başlayan özgür yaşama ve özgürlük tarihinin bu beşiğine bir kez daha şahitlik etmek ve bağlı kalabilmektir.

Bize bu çok çekici geldi ve bugün bizi buraya getirdi. Mutluyuz, gerçek kutlamanın içindeyiz, başlarken biz söz söylemiştik. Bundan sonra bütün günler Newroz'dur, dedik. Ve bu yirmi beş yılda bütün günler, gerçekten Newrozlu günlerdir dedik, sözümüz buydu. Çiğnetmedik. Fakat zalimlerin dayattıkları acılar, işkenceler ve kasıp-kavurmalar da vardı. Nice insanları yaktılar. Her türlü teknikle, silahla ve işkenceyle yaktılar. Yüreğimiz diyor ki, bu yakılanların anısına nasıl sahip çıkılacak? İşte PKK, bunun intikam gücüdür. Zekiyeler, Zilanlar, Ronahiler bugünlerin büyük şehitleri olurken, aslında tam da özgür yaşam nasıldır sorusunun cevabına ulaşmak için bu eylemleri yaptıklarını bizzat sözlerinden, vasiyetlerinden biliyoruz.

Mezopotamya; Zağrosların eteklerindeki yaşamın belirişi, bütün kutsal kitapların anlatmak istedikleri cennet ülkesi, Nuh'un tufan sonrası yeni yaşam alanıdır. Bir de bu topraklarda baştan beri insanlar özgürlük tutkularıyla yaşamıştır. Belki de hiçbir ülkedekine benzemez. Belki de yazılan hiçbir kitaptakine de benzemez. Belki de kitaplarda daha yazılmamıştır, ama bir özgürlük savaşı vardır. Kitabı tam yazılamamışsa, belki de kurtuluşu tam

olmadığı içindir. Yazılan kitaplar daha çok yarım kalan kitaplarsa, o da kurtuluşun tam olmamasındadır. Ve PKK budur aynı zamanda.

PKK, sonu gelmemiş bir roman, bir şiir, bir türküdür. Yazmadan önce konuşma, bir eylem ve gerçeğine de bu anlamda sadık ve tarihi özüne bir yanıt oluyor. Kolay değil, insanlık beşiğindeki insanın, mezardan daha kötü bir yaşam tutsağı da demeyeceğim, yaşam dışılığını kabul etmesi çok zor. Hani burada insanlık dile geldi. Hani burada ilk kanunlar yazıldı. Hani burada ilk umutlar, insanlar adına dile getirildi. Hani her toprağa dokunuşta bir eser meydana geldi, ilk hayvanlar evcilleştirildi, ilk bitkiler tahıl oldu, ambarlara dolduruldu. İlk köyler burada kuruldu ve ilk şehirler de. Devletler ilkin burada doğdu. Ve şiir ve müzik ilkin burada yapıldı. Bütün insanların ilk duyguları burada doğdu. Kimi yerde bir sınıf gerçeği oldu, ilk köleci imparatorluk doğdu. Kimi yerde bir aşiret yasası oldu ve bu halen tüm gücüyle sürüyor. Ama bir şey daha oldu; sanki bütün bunlar olmamış gibi bir silikliğın alanı oldu. İnsanlığın kimliği yok şimdi, umudu bile kalmamış. Nasıl oluyor bu büyük çelişki? Hem tüm ilklerin ana yurdu ve hem de şimdi hiçbir eserin kalmayışı. Bu büyük çelişkiyi çözmek gerekiyor. Gilgamiş'in büyük destanı, ilk arkadaşlığın oluştuğu yer, şimdi en hainin yürüdüğü yer haline gelmiş. İçimizde bunu da çözmek gerekir.

PKK bunun için büyük bir olay ve çözüm yeri. Ve bu büyük güzel tarih nasıl düştü? Ve bu, yeniden bir diriliş tarihi olacaksa, nasıl olacak? İşte heyecanın kaynağı burası. **Hazinelere kaybedildiği yerde aranır. İnsanlık doğduğu yerde, kökleri üzerinde araştırılır ve bulunacaksa orada bulunur.** Amerika'da, Rusya'da veya Sibiryada bulunmaz. Merkezi burası. PKK yirmi beş yıldır insanı arıyor, önce kendi insanını. Ve bu insan ilk insandır ve belki de olacaksa doğrusu, en son insan da o olacaktır. Olmak durumundadır. Eğer yaşama selama duracak ve Newroz gibi her şey yaşamla gülüşecekse, onun dilini yakalamak gerekecek. Onun için yaşam kolay değil.

Ben, halen büyük bir yaşam arayıcısıyım. Her şeyi durdurduk. Hiçbir önyargıya saplanmadan, hiçbir kalıba girmeden, hiçbir kesin yargıya da gitmeden hep anlamak, daha derin anlamak: Ne nedir, ne değildir, ne olmalıdır, ne nasıl olmalıdır? Kendimi kolay tanımlamamak hele kirli binlerce yılı bulan, bu özgür insanı tanınmaz hale getiren uygarlığı kendimde tanımamak; kendimde yaşatmamak, verilen tüm isimleri kendi isimim olarak almamak. Dayatılan tüm iradelerden kuşku duymak ve halen yaşamaya bile karar vermemek, verdirmemek. İşte yoğunlaşma denilen olay bu. Olacaksa en doğrusu ve en güzeli; buranın tarihi köklerine ve beşikliğine uygun olacaktır. Tıpkı o Gilgamiş'ta başlayan tüm yaşam arayışçılarının, ölümsüzlük peşinde koşanların gerçeğine sadık bir yaşam tanımı gibi. Özgürlük insanına yaraşan tam da bu oluyor.

İşte yirmi beş yıl PKK'deki Newrozların hepsi bir arayış ve biraz da buluş yıllarıdır derken bunları kastediyoruz. Şunları çok çarpıcı olarak, halen hepinizin şahsında görüyorum; yaşadıklarını sanıyorlar, ama sağlıklı bir düşünce bile üretmiyorlar. Bir taze filizin yaşama duruşunu bile halen kavramış değiller ve yaşadıklarını sanıyorlar. Nasıl öfkeli olmayayım buna? Her şey çirkince! Ben bu yaşam dayatmasını nasıl kabul edeceğim? Önce ne yaptım? Kutsal bir mabedin el dokunulmaz tanrı veya tanrıçası gibi kilitledim kendimi. Bütün bu kötülük anlayışlarına, ellerine karşı, bir saf-temiz ruhum olacaksa, bir köşemde kalsın dedim: İşte PKK ve şehitleri. Çok güzel olan bu.

Şehitlerimiz Tüm Çirkinlikleri Önce Bedenlerinde Yaktılar Kül Etiler

Bu toprağa ne kadar çok şehit düşüp ekilseler, herhalde o kadar da temiz olan yenileri boy atacak. PKK bu, heyecanlandırıcı bu. Bunu egemen kılmak istiyorum. Ve bu beni daha fazla ilgilendiriyor. Bir insanlık görevi. Bu topraklara bir hürmet, bu sayısız insanlık şehitlerine ve insanlık tarihine bir saygı. Şehitlerimiz Mazlumlar, Zekiyeler, Rahşanlar, Ronahiler varsın hiç yaşamasınlar ve zaten Zilanlar ne demişlerdi ve neyi kül etmişlerdi? İğrenç sınıf, ulus, cins ve her tür iyiliğin, doğruluğun, güzelliğin ve emeğin düşmanlarının kendilerinde yarattığı ve kendilerinde gerçekleştirdikleri ne varsa önce hepsini bedenlerinde yaktılar, kül ettiler. Pir Sultanlar, Hallac-ı Mansurlar da böyleydi. Ve ne şahane ki, bu geleneği temsil ettik. PKK'yi bu günlere böyle getirebilmek, özgür insana dayatılan tüm suçları PKK'nin bedeninde yakmak, yok etmek ve mümkünse temizlenmiş yeniden yaşama koyulmak. PKK, belki de hiçbir örgütte olmayacak kadar canlı büyüyor; bu yirmi beşinci yılın diğer bir tanımı da budur. Kesinlikle bu canlar yanarken ve o egemenlerin elindeki en son teknikle yakılan bütün PKK şehitleri, aslında öldüklerine hiçbir zaman inanmadılar. Son nefeslerinde hemen hepsi yaşama kucaklaştığını adı gibi biliyorlardı. Bu trajiktir, ama bir gerçektir. Başka türlü yaşama kucaklaşma olamıyor.

Sorun şimdi nedir? Şehidin bu trajedisini, bu toprağı yaşam adına kucaklayışını daha ikinci bir aşamada, kurtuluşla nasıl taçlandıracağız? Sıra bunda. Bunun zor olacağına inanmıyorum da, anlaşılmasının önemini dile getirmek istiyorum. Bu iş için savaşmaya bayılıyorum, ama artık başarı tarzı daha fazla ilgilendiriyor. Aşamalar meselesinde hata yapacağıma inanmıyorum veya hatalardan hiç korkmuyorum. Ama başarı tarzı benim için daha da amansız geliyor. Bu günlerde şunu da düşünüyorum: Asla yanılmayacak iradeyi gerçekleştirmek, yoğunluğun öyle bir düzeye taşırılması ile şehitlerin o sembolik

olarak dile getirdiği, yakılması gereken her Şeyi, ama bir daha bulaşmayacak biĀimde yakmak ve özgür yaşam iradesini de bir daha bükülmeyecek kadar keskinleştirmek. Beni, bu iş daha Āok ilgilendiriyor.

Bu anlamda Newroz, en Şiddetli yoğunlaşma, her savaşa dayanacak ve başaracak kadar keskinleşmedir. Bakar anlar, yürür yapar ve arkasından zaferi gelir. PKK'deki savaşçıyı yaratabilmek güzel bir ĀalıŐma oluyor. Bütün bunları o ĀokĀa tekrarladığınız bazı sözcüklerle değil, sözden de öte onun özüne inerek yapıyorum. Genel bir günü kurtarmak değil, insanın başlangıcını ve sonunu birleştirecek kadar iradeyi ve insanı yaratma işine bayılıyorum. Bunun felsefesi nasıl olur diyorlar? İsteyen yazar, bundan felsefesini Āıkarır. İsteyen siyasetini, isteyen askerlik bilimini, isteyen sanatını, isteyen estetiğini Āıkarır ve her Şeyi var. Bu beni Āok daha ilgilendiriyor ve hepsini birleştiriyoruz.

Siz PKK adıyla geĀinenler, hatta bir ordu durumuna geldiğini de sananlar; buna saygı duyuyorum ve müthiŐ destek vermeye de ĀalıŐıyorum, ama durumunuza üzülüyorum. Āünkü iŐin sözcük düzeyine bile daha kendinizi tam bađlayabilmiŐ değilsiniz. O büyük ruh gerĀeđi nerede, hele zemin olduğunuz o dūŐmanlarınız üzerinizde teŐiŐirken? Hatta iŐte genç kızlar, PKK'nin büyüklüğüne duyduğunuz bağlılıktan ve özgürlük temelinde kendinizi adadığınıza da kuŐku duymuyorum. Ama Āoktan yitirilmif cinsinizin ve özgürlük savaŐımının kanunlarından habersiz olmak, sınıf savaŐımından, ulusal savaŐımından ve güzel insan savaŐımından uzak durmak acaba sizi -Āok örneklelerini de görüyorsunuz- bir sokak kadınından veya bir cariyeden daha teslimkar kılmıyor mu? Demek ki eksiklik var. Hele hele o en benim diyen erkeklerimize sesleniyorum. İŐte aĀığa Āıkan bazı sahte komutanları var. En ünlüsü de komutan Zeki (Őemdin Sakık) vardı. Onunla ne kadar da rahat uzlaŐmıŐtınız.

Āok ünlü kadın komutanımız Zilan ile sözüm ona Āok ünlü erkek komutanımız Zeki, karŐı karŐıya getirilse ve mukayese edilse, birisi tanrı katına yücelirken, diğerinin dūŐman kucağına yönelmesi acaba tesadüf müdür? Bunu Āarpıcı ve müthiŐ anlamak gerekiyor. Tabi anlamak da yetmiyor. Birisinin bir daha doğmamacasına kökünü kurutmak gerekirken; diğerinin gerĀekten tanrı katında bir kutsal mabede yerleŐtirilerek saygı duyulacak bir biĀimde yüceltmek ve bağlanmak gerekiyor. Bunlar ne kadar önemli ve gerekli. Acaba böyle misiniz? Acaba bu konuma geldiniz mi? Bunlar sizi nasıl ilgilendirmez. Ve halen demagoji, yani sonuca götürmez söz oyunları ve Āarpık bacak yürüyüŐleriyle acaba anlayabilecek misiniz? Birisine sonuna kadar ret cevabı, diğerini sonuna kadar kabul gerĀekleŐmiŐ midir? Hayır. İŐte bu sizin için acı oluyor.

ĀokĀa Āađrılarımız oluyor. Sanıyorsunuz ki biz de bir laf cambazıyız. Ama gördüğünüz gibi değil, gerĀekler öyle dile gelmiyor. Bizim gerĀeđimizde rica ile

küçük amaçlara ulaşmak veya bir rüşvetle insan kazanmak yoktur. Benim gerçeğimde bu yoktur. Benim gerçeğimde Newroz gibi doğuşu hazırlayan bir anaya karşı, bir de duruş vardır. Nedir? Sen yaşamın önünde bu halinle engel oluyorsun ana, dur! Seni engel haline getirmişler, önümden çekil. Bunu büyük yaşam tanıyışımda gerçekleştiren insanım da. Ve bunu esas alarak, kendimi artık toplumdaki kopartmıştım. Adımız ıpsize de çıkmıştı. Ama bütün halatlarımı insanlığın sağlam direğine bağlamak için de tüm gücümü harcadım. Bir an bile, bir kelime düzeyinde bile insani olandan uzak durmadım. Müthiş ilgi duydum. Ama ne gördüm: Hep yalan, hep yanlış, hep çirkinlik, hep aldatma. Bunun için kendime taktığım isimler var; aldatmaz, aldatılmaz, yalanı dinlemez, yalan söylemez, çirkinini kabul etmez, çirkin olarak kendini yaşatmaz ve dayatmaz. Yenilginin yanına yaklaşmaz, yenilgiyi kabul etmez. Bunları kendi kendime o kadar işledim ki, görüyorsunuz bir şeyler olmuş, oluyor, olacak. Biz bunu paylaşmak isteriz. Gördüğünüz gibi siz paylaşmayı bir hırsız kadar bile beceremiyorsunuz. İçimizdeki hainin ve ihanetin hırsızlarını bile bulamıyorsunuz.

Bir defa PKK içindeki bütün hırsızları veya kendinizdeki hırsızlığı kovmalısınız. Gerçekten bunlar büyük özgürlük ve emek hareketine yakışmıyor. Bilincim eksik, aldatıldım demek ne kadar çirkin, şimdi görüyor musunuz? Diyebilirsiniz ki, biz düzende böyle alışmışız ve hoşumuza gidiyordu. Böyleleri bizi etkileyebilir. Ben buna kendimi kırk defa işleyerek hazırladım. Açık yapıyorum. Ve giden gitsin. Çünkü benim için çok gerekli olan öz, gerçeğin en yalın ifadesi ve o bende kalacak. İhanet, her düzeydeki yalan ve hırsız açığa çıkarılıp kaçacaktır. Bu daha güzeldir. Sizi bastırmayacağım, rica da etmeyeceğim. Mert olmanın gereği ne ise onu yapacağım ve bu tercihi size bırakacağım. Çünkü şuna inanıyorum; bu kutsal savaşta ricaya, yalvarmaya yer yoktur; kurala yer vardır ve bu da iradenin kendisidir. Bu kural bilincin ışığıdır. Bunları kelime düzeyinde söylemeye bile gerek yoktur. Ve böyle kurallı, şemalı parti yanlısı da değilim.

Herkes kendi kuralını almış gidiyor. İşte bir Zilan'ın kuralları vardır. Bir diğerinin, Zeki'nin kuralları vardır. Kiminiz öyle, kiminiz böyle. Ve bu da güzel bir ayrışmadır. Onlar güçlüymüş, tarihte de hep böyle olur. Zalimmiş, çok vururlarmış! İşin gerçeğinde bunların hepsi var. Zorlukları ve zalimleri hep arkalarına alırlarmış. En çok da kritik süreçlerden yararlanarak vururlarmış. Hepsini yapsınlar, onların sanatı öyledir. Ama biz, yine de en mert tarzda ısrarlıyız, bu da bizim sanatımız. Demek ki daha çok önemli olan, bu büyük yılların oluşumuna, PKK'sine nasıl katıldınız ve ne olacaksınız?

Benim burada halka fazla seslenmeme de gerek yok. Bu halk bana göre iyidir. Bu halk veya bu halklarla ciddi iş yapmaya her zaman bayılıyorum ve hiçbir sıkıntım yok. Ama bu anlamda sizleri mücadele çemberine, çerçevesine

almaya gelince aynı rahatlığı hissedemiyorum. Sanki tımarhanedeki deliler, sanki komalık hastalar, zindandaki tutsaklar gibi çağrışımları görüyorum. Kalkarsa düşer, zindandan çıkarsa kendini yere atar ve biter. Delidir, çıkarsa sağı-solu vurur. Kendinizi acaba bu durumdan ne kadar alıkoyabileceksiniz. PKK'nin böyle bir ortam olmadığını ne zaman anlayacaksınız. Ve PKK içinde çizilen böyle büyük anlamlara bağlı olabilecek misiniz? Yine burada rica yok, yalvarma yok, ama bir gerçeklik var. Onu anlayabilecek misiniz diyorum. Çünkü size buranın tarihi budur diyorum. Gılgamış'tan beri bu tarih böyle geldi. Yirmi beş yıl bunun özet ifadesidir. Siz hangisini tercih edeceksiniz? Diyeceksiniz ki, biz çok güçsüzüz. Bize göre bu, daha çok egemen olan bir yan oluyor. Çok güçsüzünüz, hiç hazırlığınız yok, hatta hazırlanmaktan sıkılıyorsunuz. Yaşama ilgi bile duyamayacak kadar çürümüşsünüz. Savaşın en basit kuralına bile gelemiyorsunuz. Bunları görüyorum. Bu mücadeleyi kendi adıma değil, ama tek başlattım ve tek başıma götürmekte şahaneyim. Bundan hiç sıkıntım da yok, ama sizler ne olacaksınız?

Biliyorsunuz Gılgamış, tarihin en arkadaş canlısı kişisidir. Ve gerçekten çok tesadüf müdür, ben bu tarihi bilmiyordum, ama benim ilk yaptığım iş, kendimden çok arkadaşımı düşünmekti. Ama şimdi size bakıyorum ki, bütün bu yılların büyük arkadaşlığına rağmen yürüyemiyorsunuz. Bir tane anlayışlı çıkıp, 'düşman şuradan geldi, gördüm ve tedbirimi aldım; şöyle arkadan hançerliyordu, elini tuttum; kötü niyetliydi, içimizdeydi, bizim gibi elbisesi de vardı, hatta yanı başımızdaydı ama tespit ettim' diyemiyor. İşte bu beni üzüyor. Kendi adıma hiç üzülmiyorum, çünkü tüm yoldaşlarımı ve tüm düşmanlarımı da iyi tanırım. Zaten benden daha çok bu işin ordusudurlar.

Şehitler ordusu, zindanlar ordusu, halkımızın ordusu hepsi var. Ama özellikle sizler, sıcak savaş cephesindekiler, elinde yalın kılıç silahı olanlar. Hiç bir silahı; dil silahından tutalım, en son teknik silahına kadar bunları kullanamıyorsunuz. Kullandığınızda ise ağırlıklı olarak bizi vuruyorsunuz. Bunlar bizi zorluyor. Bu kadar yeteneksiz kalacağınızı veya sizin üzerinizde bu kadar parti dışılıklar, ordu dışılıklar dayatıldığında bu kadar ucuz laf söylemenizi, yılanla adeta koyun koyuna yatar gibi yanlışlıklarla uzlaşmanızı, hainle, alçakla böyle birlik olmanızı hiç beklemiyordum. Demek ki, ruhunuzda büyük bir yoksunluk var. Beyniniz fazla düşünemiyor, işte bunlar köleliği ifade eder. Bunlar özgürlüğe ters. Acaba bunları anlayabildiniz mi? Gerçekten anlamak istiyorsanız, sözleriniz şimdiye kadar söylediğiniz sözler ve verdiğiniz sözler gibi olmayacak.

Size tarihi anlatıyorum ve PKK'yi de anlattım. Hangisine gelerseniz, hangisi hoşunuza giderse; o tanımla ne kadar yaşayabileceksiniz. Ölüm demiyorum, yaşama gelişi diyorum. PKK'nin kolay ölünen yer olduğunu hiç

kimse söyleyemez. Hayır! Ölüm her yerde kolaydır, ama PKK’de çok zordur ve olmaması gerekir. Doğal ölüme ben bir şey demiyorum. PKK, bir yanlışlığın veya yetersizliğin sonucu ölüm yeri değildir. Ama çoğunuz gırtlığınıza kadar, böyle ölümlük olarak kendinizi dayatıyorsunuz. Bu bizi üzüyor. PKK’nin bu olmadığına dair çok şey söyledik. Anlamaya gelememeniz, belki de bu büyük umut, bu büyük kurtuluş yürüyüşünde tek ciddi engeldir. Kimse size kendinizi küçük görün demiyor. Dikkat edin! Bir büyüklük tarzını yaratın. Parti içinde varsa, onunla kendinizi geliştirin ve o hep sizin olsun. Bütün yaptıklarımız sizin olsun. Zayıf kadınları geliştirmeye kendimi olduğu gibi verdim.

Zılanlar ne güzel söylerdi. Hatta Bermal’de ne güzel söylerdi, o da diyordu, “*Canımızdan başka bir şeyimiz olsaydı da, verseydik.*” Hayır, ben onlardan can filan istemiyorum. Benim istediğim; varsa kavrayış gücünüz, iradeniz sonuna kadar beni anlar mısınız? Çünkü beni başka türlü de güçlendirmeye götürmez. O kolay ölen şehide de söylüyorum veya kendisini gerçekten özlü savaştırana da söylüyorum: Bu ölüm benim kabul edeceğim bir ölüm değil. Ben de sizin gibi çok yalnızdım ve tektim. Ama gördüğünüz gibi müthiş bir yaşam savaşı içindeyim. Tüm görevlerin ve savaşların üzerine öyle gidin, bunu anlayın ve yürüyün. Bundan uzak durmak, PKK sanki bu değilmiş gibi davranmak, eline silahı alıp -benim yüzde doksan dokuz virgül dokuz kabul edemeyeceğim bir tarzla- savaştığını sanmak, savaşabileceğini iddia etmek beni dehşete düşürüyor. Halen yaşama duran hemen her şey kadar kendisini yaşamda bir duruşa geçirecek pozisyonu, bir duruşu bile yakalayamamak; en basit bir savaş kuralını bile işletmemek, bana hep ölüyü çağırıştırıyor ve ölüme koşuyorsunuz. Ama bu PKK değil; bunu aşmamız gerekiyor.

Yaşayan ve yaşam iddiasında olan sizlerin, Mazlumların değerine, hatırasına, tüm büyük Newroz şehitlerimize ve bu tarihimizin değerlerine bağlılığımız varsa, kolay ölmek kadar, yaşam hangi savaşla kazanılacaksa onun üzerine yürümeniz gerekir. Onun için bu temel bilinci almışsınız, işleyin. Elinize bazı silahlar verilmiş, kullanın. Bütün bunları şunun için söylüyorum: Anadan doğuşunuza, yaşama doğduk demeyin. Düşmanın talim-terbiyesi ile büyütülüşünüze de, büyüdük demeyin. Hatta şimdiki halinizle, PKK’de de büyüdüğünüzde, PKK’lileştik de demeyin, bu konularda yanılığınız var. Doğrusu tanımlamaya çalıştığım gibidir. Ben de halen araştırıyorum. Askeri, siyasi ve örgütsel ifadeler çok net. Hazırlıklarım ve katkılarım var. Çok açık ki, ölmedim, ayaktayım. Bu yaptıklarım sizinle çok önemli bir zafer yaratmak istediğim için değil, bu beni birinci derecede ilgilendirmiyor. Beni en çok ilgilendiren, neden böyle gerekçesiz, basit ve sözüm ona ya yaşıyorlar, ya ölüyorlar konumunda olmanızdır. Bunu arkadaş canlısı bir kişi olarak söylüyorum.

En Büyük Otorite; Duygu, Düşünce ve İrade Yüceliğidir

İlk günlerde de böyleydim. Bütün çocukluk arkadaşlarıma da -çok ihtiyacım olduğu için değil- haydi diyordum: Şurada bir avlanalım, şurada bir bitki kökünü çıkaralım, şurada bir kuş yuvasına ulaşalım, şurada bir yılan öldürelim. Ama buna gelemiyorlardı ve bu iyi bir şey değil diyordum. Hatta ekin biçiyorduk, ama kardeşlerim ekin biçmeye gelmiyordu. Ben de kardeşlerimi dövüyordum. Evet, neden gereklerini yerine getirmiyor diye en çok dövdüklerim kardeşlerimdi. Çünkü ilk örgüt odur. PKK için söylemiyorum. Ondandır öncesi böyle başlamıştı. Babam bana bayılıyordu. Babam herhalde kusursuz iş yapma tarzına baktı ve gördü. Adam ne kadar tehlikeli bir iş içine girdiğimi de bilenlerdendi ve buna inanmıştı. Hikaye çok ilginç ama diyordu ki, "*Senin alnında fetih işareti var.*" Bunun ne anlama geldiğini ben de bilmiyordum, fakat o günden bu güne kadar, iş yapma tarzımız fetih tarzıdır. Şimdi bu bana göre zor da değil. Bana göre hem yaşamın, hem tüm işlere koşmanın en makbul, en sonuç alıcı tarzıdır.

Siz bunları neden yapamıyorsunuz? Neden eliniz bu kadar birbirine dolanıyor? Neden her el attığınız iş karışıyor? Ben bunu anlayamıyorum. Neden bütün işleri yarım yamalak bırakıyorsunuz? Bir konuşmayı paramparça ediyorsunuz. Bir kararı hiç uygulayamıyorsunuz. Bir kötüyü teşhis edemiyorsunuz. Bir tehlikeyi sezemiyorsunuz. Bir hainin gırtlığını tutamıyorsunuz. Neden bir güzelliğe bağlanamıyorsunuz? Çirkin varmak neden bir kader veya sizi hoşnut eden bir şey olsun ki? Hep bir yenilgiye doğru koşmak, örgütsüzlüğü yaşam tarzı bellemek neden? Bunlar nasıl olur? İlk örgütlü insan bu topraklarda ortaya çıktı. Neden buna bu kadar zıtsınız. İnsanlar ilkin birbirlerini burada tanıdılar. Neden şimdi herkes birbirinden kaçıyor?

PKK'de en çok işlenen örgüt sorunudur. Çünkü örgüte gelemiyorsunuz. Bu, bu kadar hainlikte, insan olmamakta ve düşmana ait olmakta ısrar değil mi? Kendinizi bu konuda savunamazsınız, çünkü ben bunu çözdüm. Bunun için ben güçlüyüm. Sizler de bırakın bunları, her işi temiz yapın. Hatta bakın, hainler üzerinizde oynarken, düşman her gün yaşam diye size bir şeyler sunarken, şunu diyor, "*Dağlarda aç kalmışlar.*" Doğru. Gerçekten burada kesinlikle sizleri eleştirmiyorum. Aç-susuz, soğuk ve sıcakta bu kadar dayandığınız için de sizi kutluyorum. Ama tüm bunlardan sonra kalkıp da sizi bir çorbayla, hele içimizdeki sefillerin, sizin önünüze koydukları sözüm ona bu yaşam reçetelerine takılmanız, düşmana bu konuda cesaret vermeniz ve şerefsiz olanı kendinize umut yolu olarak denemeniz beni çok öfkeli yaptı. Ve şunu acıyla gördüm ki,

bunu felsefe haline getirmişsiniz. Küçük yiyecek, içeceklerin basit kadınlı, erkekli olmanın felsefesi gelişmiş. Korkunç! Bunu anlatmak için halen kelime bile bulamıyorum.

PKK'nin felsefesi ve yaşam tarzı bu değildi, ki ben halkımızın da yaşadığı felsefe demeyeceğim ona dayatılmış, bu bir çaresizliktir. Ama PKK çaresizliğin yeri değildi, PKK çarenin yeri idi. PKK'de yaşam sorunu yoktur. PKK'de asla açlık sorunu yoktur; PKK'nin yiyeceği hiçbir zaman eksik olmadı. PKK'nin parası hiçbir zaman eksik olmadı. PKK'nin sosyal yaşamında da hiçbir eksiklik olmadı. Hepsini tanrıya özgüydü. Onu ele ayağa düşürüyorsunuz. PKK'de tutku ve aşk da eksik olmadı. Onun canına okunuyor ve onun özüne darbe indiriliyor ve siz ona alet olmuşsunuz. Bu felsefe, anlayış haline getirilmiş ve başarısına da çok az bir mesafe kalmış. Bunu gördüm, affedemiyorum. Çaresiz değilim tabi, daha fazla çareliyim. Ve yaşama da en büyük saygıyı duyuyorum, dıştaki ve içteki haine karşı da her zaman tetikteyim. Ama yine üzüntüm daha çok sizler için. Bir kavganın ve bir yaşamın sahibi olmalıydınız ve bu, yürekten alkışlanacak cinsten olmalıydı.

Eyaletlerimizi tartışıyor ve anlamlı bir Parti toplantısını yapıyoruz. Merkezimizi tartışıyoruz, durumları ne kadar yürekler acısı. Kullandıkları cümlelere ve içine girdikleri davranışlara bakın. Sergiledikleri komutanlığa ve savaşçılarımızın neye zemin olduklarına ve kızlarımızın, Zilanlar'ın ardıllarının öyle olması gerekenlerin, neye sarıldıklarına bakın. Bu öfke yaratmaz mı? Bu, değerlere ihanet olmuyor mu? Bunu nasıl sıradan geçiştirebiliriz? Bu düşüşü nasıl felsefe haline getireceksiniz? Bu duruşu nasıl kabul edeceksiniz? Bu şahadetlere karşı nasıl böyle duracaksınız? Bir de yaşam özgürleşiyor ve yüceliyor, nasıl ona karşı duracaksınız? Halen anlayamadı mı diyeceksiniz? Hisler ve duygular oluşmuyor mu diyeceksiniz? O zaman siz kimsiniz? Sizi anlamak çok zor. Basit bir askeri kuralı işletemedik demek, ne anlama gelir? Peki nerede askeri irade? Benim el yordamıyla ve tek başıma yirmi beş yıl önce düşmanın başkentinden alıp, buraya getirdiğim irade nerede? Düşman iradesi karşısında kırılması şöyle kalsın, bükülmez ve yenilmemiş iradeyi siz böyle mi temsil edeceksiniz? Gözümüzün içine baka baka, nereden nereye getirdiğimizi hiç değerlendirme, ama onun gölgesi altında düşmana oyna, düşmanın objektif ajanlığını yap. Bu artık ayıp olmuyor mu? Bunun karşısında söylenecek bir lafınız bile yok, çaresizlik kaynağısınız. Bu, çok ayıplı bir duruş değil mi? Ele başlarınız gidiyor, gitsin. Yarınız bile gitse, hiç üzülmem, benim için bir zaferdir derim.

Ama tekrar söylüyorum. Ben yine Gılgamış kadar arkadaş canlısıyım. Yemem yediririm, içmem içiririm, yaşamam yaşatırım. Ama yine aynı zamanda affetmediklerim de vardır ve bunları mutlaka tanımanız gerekiyor. Çok büyük bir otoriteyi size dayatmak istemiyorum, bundan hoşlanmıyorum da. Çaresiz

olduğum için değil, küçüklere bir otorite dayatmanın bir anlamı olmadığı içindir. Ondan anlayacak bir gücü olmayanlara hangi otoriteyi dayatabilirim? Kaldı ki **en büyük otorite; duygu yüceliği, düşünce ve irade yüceliğidir.** Bunlar beni yeterince otoriter kılmıştır. Ama ya sizler, ne zaman saygı değer bir otoritenin sahibi olacaksınız?

Benim yanımda doğrular yaşar. Benim yanımda güzellikler yaşar. **Benim yanımda savaşta zafer, yaşamda aşk yaşar.** Bunlara ne zaman ulaşacaksınız? Bunlar önemsiz mi, gereksiz mi? Peki ya yaptığınız, ya yediğiniz, içtiğiniz tarz, ya sevip-seviştiğiniz tarz değerli mi? İşe yarıyor mu, bir şeyi kurtarıyor mu? Bu sorulara mutlaka bir cevabınızın olması gerekir. Hatta bir daha “*Beni aldattular, kötü uzlaştım*” demeyin. Bunları bırakın, bunlardan gerçekten bir şey olmaz. Bu yaptıklarınız bana değil, en başta kesinlikle her birisi birer abide olan şehitlere, Newroz şehitlerine ters oluyor. Yaşamın özgürlük kanunlarına ters oluyor. Sizi kaba şekillendirmek veya dört dörtlük emrin uygulayıcıları olarak da görmek istemiyorum. Zaten böyle yaparak savaşçı kılınamayacağınızı biliyorum.

En büyük emir, duygu büyüklüğündeki düşüncenin doğru kıvılcımındaki kuraldır. Işık hızı kadar hızı olan, tümüyle enerjik kesilmiş bireydir. Biz bunu yaratmaya çalışıyoruz. Bunları şunun için söylüyorum; bazılarınız bizimle olmaya talip, bizimle partileşmeye ve ordulaşmaya oldukça istekli. Ama ben de, bunun tanımını yapmak zorundayım. Sadece gereklerini açıklıyorum, tercih sizindir, partileşmede ve ordulaşmada zorlama olmaz. Ama tekrar vurguluyorum, bizdeki düşünmenin de, yapmanın da hızı politikada ışık hızı ayarındadır. ‘Düşünemedim, konuşamadım, yapamadım’ demek bir ilkeye ters düşmek, bir Önderlik çalışma ilkesine ters düşmektir. Çünkü burada politika ve askerlik ışık hızında iş yapar, yani yapmanın en son sınırındır. Işığın bir özelliği daha var; yakıcıdır, aydınlatıcıdır ve öyle olmak gerekiyor. Diyeceksiniz ki bu, şimdiye kadar pek uygulanmamış bir tarzdır. Ama bizim yaşadığımız kölelik tarzı da hiçbir yerde yaşanmamıştır. Bu köleliğe ancak bu tarz, etkili bir cevap olabilir. Bunun başka çaresi yok. Bütün insanlık kitaplarını araştırdım ve ilacı budur diye bir sonuç çıkardım. Anlayışlı olmalısınız. Bana göre, bunun tutkulu olmamak ölenemezdir. Yoksa sönmüş, güçten ve kuvvetten kesilmiş olmanın özgürlüğü, onun tercihi olamaz.

Tabii ki ışık hızında koşmalıyız. Onun yakıcı aydınlığında yaşamalıyız. Biz bunu tercih ettik diye suç mu işledik? Hayır. En gerekli olanı gerçekleştirdik ve oluyor. Tam tersine ne yaşam, ne savaş bunsuz olmuyor. Karşı cephedeki düşman, eline en son tekniği almış ve bu şekli-şemali sayılı üstünlüğüyle, anayasam ve emirlerim diyerek üzerimize geldi. Resmen ve fiilen yirmi beş yıl geçti. Bu düşmanı ciddiye almadım demeyeceğim, ciddiye de aldım. Ancak, yenilmez ve ona karşı bir şey yapılmaz anlamında ciddiye almadım. Halen onun

bana ulaşmaması için, tam bir koşu halindeyim. O hiç bir zaman bana ulaşamayacak, vuruş tarzıyla beni kesemeyecek ve ona o şans hiç vermeyeceğim diyorum. Zaten vermedim ve bu, yeter de artar bile. Bu, düşmanı ciddiye almamla oluyor.

Sizin bir türlü ciddiye alamadığınız o düşmanı, ben çok ciddiye alıyorum. Nefesini sürekli enseme hissediyorum, ama durmuyorum. Mertek oluyor gözünüze giriyor, ama görmüyorsunuz. Ama ben, onu her yerde görüyorum. Ve hep olduğu yerde de durdurdum. Savaşmak için bu gerekli. Ama diğer bir şeyi daha yapıyorum. Nedir o? Yenme işleri! Siz, ne bu anlamda görüyor ve ciddiye alıyorsunuz, ne de yenme işleri konusunda kendinize güveniyorsunuz. Hayır, kendinize güvenin. Hiçbiriniz bu işe benim kadar sıfırdan başlamadı, imkansızlıklarla boğuşmadı ve iğne ucuyla kuyu kazmadı. Bunların hepsini ben yaptım. Hepinizin imkanları benimkiyle kıyaslanmayacak kadar fazla. Özgürlük dağlarındasınız, en güvenilir fedailer birliği içindediniz ve vuracak silahınız da fena sayılmaz. Gerisi ne? Gerisi, yenme kişiliği ve 'ben, yaşamak için yenerim ve yenmek için yaşarım' felsefesine müthiş bağlanmaktır. Düşüncede, hayatın her işinde, özellikle örgütte ve düşmana karşı bir eylemin planında yenmektir. Bütün gerekli olanlar yapılır, savaşa girilir ve yaşanır. Yenmekle, yaşamı ve savaşı bütünleştirme, yapılacak tek yol oluyor.

Düşman yalnız bir cephede karşımızda değil ve gördüğünüz gibi o ciddiye de alınır. Basit bir tedbirle bunu yapabilirsiniz. Mesela dağda, düşmanın kolayca giremeyeceği bir noktaya hepiniz girebilirsiniz. Bu, cephe savaşında iyi bir mevzidir. Ve bunu yapmak zor değildir, biraz düşünce sahibi olsanız bile yaparsınız. Ama orda iş yapabilmek için, düşmanın yendiği kişiliği yenmek, düşmanı yenecek kuralı, örgütü geliştirmek ve her hazırlığı yapmak gerekiyor. İşte siz bunu yapamıyorsunuz. Bu bir yaşam hakkı veya savaşta bir militanlık tarzı olamaz. Savaşın Newrozlarına girdiğimizde ben, bu gençler, bu militanlar dağa girerler ve ondan sonra düşmanın işi biter sanmıştım. Ortadoğu sahasından, suyun ötesine geçerler gerisi gelir diyordum. Teori bile hiç geliştirmek istemedim, bir tüzük, bir yönetmelik bile hazırlamak istemedim. Çünkü, dağların dili herkese ne konuşacağını, nasıl savaşacağını zaten gösterir diyordum. Ama başıma öyle çoraplar ördüler ki.

Olacaksa Bu Halk; Ben Onunla, O Benimle ve Dostlarıyla Olmalı

1985 yılının Newroz'unda gerçekten sevdiğim yoldaş ve onun arkadaşı olmaktan da öteye, en hoşuma giden bir kişilik Agit'le (Mahsum Korkmaz) -bu okulumuzun isim sahibi- beraberdik, Newroz'u tartışıyorduk ve '85 Newroz'unu

kazanmaya çalışıyorduk. Bir şey söylüyordu: Daha sonra ülkede, işte bu bugünde yakamızı bırakmayan aşağılık hırsızı, köylü kurnazını, kara yürekli ve yoldaş düşmanını tespit ediyordu. Ve yine kendini eğitmemiş, eğitmeyen kadroyu da tespit ediyordu.

Agit, biliyorsunuz ki, Mart'ın 27'yi 28'e bağlayan gününün şehididir. *"Bu köylü kurnazlığını bu Parti'de yaşatmayacağız"* diyordu. İkincisi, *"Bu kadroların müthiş eğitilmesi gerekiyor. Aksi halde, bunlar 15 Ağustos Hamlesi'ni yenilgiye götürecekler"* diyordu. Dedikleri kelime kelime doğrudur. Ve belki de o ihanet onu katletti. Ve onun birliğindeki adamlar, onu hiç anlayamadılar ve Agit yoldaşın şahadetinden sonra savaş bozuldu. Bizim her şeyi yapabilirler dediklerimiz, çok kötü gittiler. Zaten ondan sonra ortaya çıkanlar da hırsız. Halen ve çok acı ki, kişiliklerinizde yaşananlar az değil. Komutanlığı, birliğini başarıya değil, kötü ölüme göndermek, yaşam olanaklarını yoldaşına vermek değil de canını alarak kendini yaşatmak olarak anladınız. İçinizde böyle anlayanlar az mı? Bunu tartışmak istemek bile bana ne kadar zor geliyor. Bu gerillayı ve bu orduyu bu hale getirenlerin ve ünlü komutan(!) Zeki'nin savaş tarzına yatanların yaşam tarzı ne kadar yakışsız. Dağlar kadar imkanla buluştuğunda bile bir Agit iradesi olamama veya tüm şehitlerimizin iradesini böyle çiğnemek; sizin ağır suçunuzdur demeyeceğim, acı gerçeğinizdir. Bırakın, savaşa böyle gitmeyin! Böyle sürdürecekseniz, kalın kaldığınız yerde veya gidin gideceğiniz yere.

Ordu için bir şeyler söyleyeceğim, şehitlerin sözü temel emirdir. Hakiki gerilla Agit'tir ve onun o güzel duyguları, o güzel sözcükleri bizim için emirdir. Hepsinde bu var, Zilan'ın da öyle. Tüm sözleri bizim için bir emirdir ve zaten iyi yürüdüler. Mühim olan çok zaferli olmaları değil, bir tek de olsa zaferli olmalarıdır. Onu egemen kılacağız! Kız da, erkek de ve delikanlı da bunu egemen kılacak! Başka türlü bu ordu içine girilmez, bu ordunun andı bu iki isimdir. Gücünüz varsa, gereklerini yaparsanız, andımızı için. Ve sözcükleri de emirdir, savaşmak ve hata yapmamak için, söylediklerinin bir sayfası bile yeterlidir.

Bunları artık anlayacaksınız. Ordu işlerini çok istiyorsunuz. Ben, size parti işlerini de anlattım. Mazlum Parti demektir. Bu Parti'nin Kemalleri, Hayrileri binlerce büyük şehidi daha var. Militan onlardır. Ben bile onların bir sözcüsüyüm. Yarın ne olacağım belli olmaz ama, şimdiye kadar sözcülük yaptım. Ordusu da bu; kadında Zilan, erkekte Agit temsil edilmelidir. Onlar ilk adımdırlar, son adımlarıdır ve adımları birlikte atacağız. Yürüyüşümüz o temelde olacak. Bunun anlaşılmayacak hiç bir yönü yok.

Çok eğitime, çok teoriye ihtiyaç olduğunu da sanmıyorum. Zihin ve yürek açıklığı, ölçülü adımlar gerekli. Zilan yepyeni bir savaşçıydı, kendi eylemini ne kadar kusursuz örgütledi. Agit kelime hatası bile yapmadan, ilk gerilla birliğini oluşturmasından son nefesine kadar güzeldi, anlamlıydı. Gerillanın teorisini de,

pratiğini de iyi yürütüyordu. Vuruldu diyebilirsiniz. Zayıflıkları da olabilir. Bir gerilla komutanı kolay ölmemeli, ama oldu. Ancak kalanlar var, askerler var, sözcüler var; onlar ne güne duruyor? Sizler ne güne duruyorsunuz? Kalanı sizler tamamlayacaksınız. Vasiyet değil, yalnız emirdir. Gereklarını yapacaksınız. Onun için hem parti sözünüzü, hem de ordu sözünüzü doğru verin diyorum.

25. Newroz PKK sözü, ordu sözüdür, bu kesinlikle anlaşılmalıdır. Bu söz doğru verilmelidir ve kimsenin çığnetmesine de fırsat verilmemelidir. Bu büyük şahadetlere bağlanış; halkımızın gerçekten ciddiye alınması gereken -yetersiz de olsa- özgürlük umutlarına sahiplenmedir. Bundan daha öncelikli bir görev düşünülebilir mi? Düşmana, haine, işbirlikçiye ve içimizi karıştıranlara öfkemiz var. Verilecek cevap; doğru bağlanış, doğru partileşme ve yetkin ordulaşmadır. Ben hiç de böyle kuru bir şekilciliği dayatmayacağım. Ama onun en şahane partilisi ve askeri olmayı bilmek sizin şerefinez olmalıdır. Başka türlü sizi ne kurtarır, ne yaşatır. Yaşatırsa sadece bir hain, işkenceci veya bir itirafçı gibi yaşatır. Onu mu kabul edeceksiniz! Asla diyeceksiniz ve o zaman geriye doğrusu kalıyor.

Şu da çok kötü artık: Bir köylü gibi “İşte bu günü kurtaracak kadar çalıştık” diyorsunuz. Bu da en az diğeri kadar tehlikeli ve böyleleri içimizde çok fazla. Merkezimizi, orta kademelerimizi ve tabanımızı nerdeyse işgal etmişler. Bugünü kurtardık diyen köylü, bugün dünyanın en rezil köylüsüdür, en karnı aç emekçisidir. Bu, PKK’ye ve ordusuna da tümüyle terstir. Bana tamamen terstir. Bunu kabul etmiyor ve yanlış buluyorum, bu en ciddi tehlike kaynaklarından birisidir. Köylünün namus kurtarma anlayışı gibi namusunu, sözde onurunu kurtarıyor. Ama köylülük, şu anda her türlü namussuzluğun başında parçalandığı toplum gerçeğidir. Böyle özgürlük anlayışıyla dünyada dolaşan insanımız, dünyanın en zavallısıdır. Parti’de bunu temsil etmenin anlamı yoktur. Değil Partinin çizgi iradesine, ordunun bir kuralına bile yaratıcılıkla bağlanamıyor. Hep tekleşmeden bahsediyor ve aslında kendisini tekleştiriyor. Sözüm ona özgürlükle, özerkliği karıştırıyor. Tek kalsın, biraz PKK’nin üzerinde yaşasın ve biraz da çalışsın, artık bunu bırakın. Bütün yaratıcılığı, bütün yazmamız gereken destanları komikleştiriyor. Bu yaşam pratiğini kesinlikle terk edin. En az kötü niyet kadar bundan da nefret ediyoruz.

Yirmi beş yıldır, ‘halen tam yoğunlaşamadık’ diyenler var. Ama Zilan da bir yıllıktı, nasıl yoğunlaştı? Agit, hiçte on beş yıllık savaş tecrübesine sahip değildi. İki yıllıktı, nasıl yoğunlaştı? Yazdıkları tam bir gerilla günlüğüdür. Yaptıkları da tamamen en zor koşullarda gerilla pratiğidir. Demek ki bunun, yoğunlaşmayla ve eğitimle fazla ilgisi yok. Dürüstlikle, kararlılıkla, içtenlikle, yaptığı işine yüksek duygularla ve arzuyla bağlanmayla ilişkisi vardır. Sizde eksik olan bunlardır. Kendinizde bunları yaratacaksınız ve hepiniz bunu

yapabilirsiniz. Bu eğitim düzeyiyle, bu tecrübeyle Zilan'ın, Agit'in bin kat üstünde bir rol oynayabilirsiniz. Zaten onlar bir çağrıdır ve artık buna koşacak olan biziz. PKK'nin, şehit anısına bağlılığı kesinlikle böyle anlaşılmalıdır. Hak edilmeyen ve çoğunun da sözümlerine ona komuta tarzınızdan kaynaklanan bütün o gencecik savaşçıların son nefesleri bir emirdir. Bunu iliklerine kadar nakşetmeyen kişi, komutan olamaz. Bunu mutlaka çözecek ve gereklerini mutlaka yerine getireceksiniz. Ancak o zaman sizi kabul edebilirim.

Kendi kabul sınırlarımı artık dile getirmek istiyorum. Parti içine girişte, 'vay kendimi şöyle yaşatmak istiyorum, vay Parti temsilciliğini şöyle kullanmak istedim' sözcüklerini duymak bile istemem. Değil yıllarca bu temelde yaşamamız, siz tek bir şey için PKK'lileştiniz. Bunun tanımını yaptım: Bu kadar ideolojik esaslar, bu kadar siyasi çizgi ve bu kadar candan bir yoldaşlık için PKK'lileştiniz. Siz bunun için PKK'nin alan koordinesi veya bir alan temsilcisi oldunuz. Yoksa bu basit güdülerinizi yaşamak için değil. Biz sizinle böyle sözleşme yapmadık. Neden yalancı oluyorsunuz. Size kim, 'PKK'de böyle yaşanılır' dedi. Nereden çıkarıyorsunuz bunları? Ortaya çıktı ki, böyle yaşamamızı düşman istemiş. Önünüze kadar yeminizi de atmışlar, siz bunu yiyorsunuz. Bu, göz göre göre içimizde düşmanı oynamaktır. Bu PKK'lilik değildir. Bunları duymak bile istemiyorum. Bırakacaksınız!

Ben kolay öldürmem, kolay öldürme belki insanı bir nefeslik tatmin edebilir. Ben, düşmanımın böyle boğuşmak istemiyorum. Stalin de öyle yaptı. Binlercesi ortaya çıktı ve şimdi mezarı bile belli değildir. Ben öyle yapmak istemiyorum. Onlar bile beni öldürse, bunun dahi anlamı vardır. Ancak benim onları kolay öldürmemin fazla bir anlamı yoktur. Ve böyleleri, böylelikle Partide kalmak isteyenleri de uyarıyorum!

Ne kadar savaşçı olduğumuz çok açık ve karşınızda. Bir hırsızın, bir namussuzun suratıyla, kurnazlığıyla on, on beş yıl denediler. Şimdi bazıları kaçtı, şu gücün, şu devletin içinde gizlenmişler ve düşmanımız şimdi onları kucaklamaya çalışıyor. Örgütlemiş, örgütleyebilir de ve kurduğu örgütün başına da bunları geçirebilir. Tıpkı Mazlum'lara, Hayri'lere, Kemal'lere karşı da düşmanın zindanda, "*Burada başlarsanız Kürdistan'daki tüm itirafçıların komutanı da yapacağız*" dayatması gibi. Bunu reddettiler. Ama düşmana kansaydılar ve şimdi yaşasaydılar nerede olacaklardı? Yaşamları her gün ölüm olurdu.

Siz bu yolu bırakın. Sizi zorlamıyor, yaşamayın da demiyorum. Ben bütün ürettiklerimle yaşamamız için bunları söylüyorum. Hiç bir yerde olmayan fedakarlık nerede dersiniz, o da bendedir. Bütün bu emekleri size sunuyorum ama bunlar doğru yaşam değerleridir. Bir çingene emekçisine bile saygım var. Çalışma tarzınızla bu işi böyle çarçur etmenin anlamı yoktur. Kaldı ki yaşamın

doğru yolu var. Büyük yoldaşça yaşam paylaşılabilir, örgüt kuralları da paylaşılabilir, taktik tartışma da paylaşılabilir.

Kadın-erkek diyeceksiniz. Aşkı yaratıyoruz, bundan daha büyüğü olur mu? Düşkünün tarzı yaşam olur mu? Buna tenezzül edilir mi? Ortaya çıktı ki, savaş aynı zamanda büyük aşk içindir. Bunu neden anlamayacaksınız? Cinsleriniz çok düşmüş değil mi? Cinslerinizin size dayatıldığı veya öğretildiği tarzıyla konuşması korkunç bir düşünüş değil mi? Onunla ülke elinizden gitmedi mi, onunla toplum olmaktan çıkmadınız mı, onunla en çaresiz birey haline gelmediniz mi? Evet, o zaman çirkini, düşüreni, güçlendirmeyeni yaklaştırmayın kendinize. Daha birbirinizi tanımamışsınız, ana topraklara bağlanmamışsınız ve bir yiğitlikle daha kendinizi kanıtlayamamışsınız. Kim, kimi, kimden nasıl çalacak? Hangi aşktan, sevgilerden bahsedeceksiniz? Ana toprağına daha bağlanmamış, düşmanına iki darbe vuramamış, bir kinini düşmanına, bir sevgisini yoldaşına daha doğru sunamamış. Yarın ne olacağı belli olmayanın buluşması mı olur? Kucaklaşması mı olur? Sevgisi mi olur? Cins-cinsiyeti mi olur? Artık bu oyunu kişiliğinizde bozun. Size doğruları söylüyorum. **En fazla yiğitliğin olduğu yerde, en yüce ilişkiler, sevgiler, aşklar oluşur.** Bunların olmadığı yerde her şey, hele kadın-erkek boyutunda, sadece haramdır demeyeceğim, tam bir ajanlık rolü oynar. Bunu lütfen anlayın. Hem partimizin yoldaşlık gerçeğinde, hem de en çok ordulaşmada hassas olun ve en büyük savaşın, bu yaşam tarzındaki savaş olduğunu anlayın.

İslam dinindeki en büyük savaşın, nefis savaşı gibi bir savaş olduğunu unutmayın. Bunu en büyük verenler, en büyük savaşanlar olur. Ve ardında da sel gibi özgür bir yaşamın yolunu açarlar. Demek ki bu savaş, ölüme kolay gitmenin adı değildir, özgür yaşamın sağlam köprüsüdür. Bu köprüden başarı ile geçerse, özgür yaşamla buluşacağız. Onun için biz her şeyimizi ortaya koyduk. Dedik ya kelime düzeyinde bile hiçbir aracı yoktu, ama yarattık ve size sunduk. Partileşme, büyük ordulaşmak içindir. Ordulaşma, yenilmek için değil, yenmek içindir. Ve bütün bunlar, esirgenen bu toprakların en büyük özgürlük savaşçılarının ve yaşam aşklarının bir kez daha adlandırılması, onun temsili içindir. Ben de bunun mütevazı bir temsilcisiyim.

Kendimi hiç abartmak istemiyorum. Ama benim de yaşamaya hakkım var, güzeli anlamam gerekli. Çoktan bitmiş düşmanın adeta kuruttuğı toplumumuzun ölçüleri de demeyeceğim, onlar da yok, özgürlük kuralları uğruna benim çabam önemli ve gerekli. Toplum bana bir şey veremedi, benim kendime vermem gerekli. Görüyorsunuz ki ben, bunları kendim için yapmadım. Korkunç bir bireycilik içinde değilim. Hiç kimse böylesine parçalanmış bir gerçeklikten yola çıkarak, bir halkı böyle birleştiremedi. Öyle bir halkı ki; halk olmaktan artık

çıkmiş, adını bile utançla ağzına alan, ağzına aldıkça daha da çekinen bir gerçeklik haline gelmiş.

Sizleri bugün gururlu bir düzeye getirdik. Devrim yapan bir halk, en devrimciyim diyen insanlar haline getirdik. Bu basit bir gelişme değildir. Bu yirmi beş yıl benim yıllarım; korkunç ve amansız yıllarımdı. Ve bu konuda hiç böbürlenmiyorum, ama anlaşılmasını istiyorum. Bu yaptıklarım benim babamın sülalesini oluşturmak için de değildir. Bu, gerçekten bu halkın bir ülkesini ve büyük özgürlüğünü yaratmak içindir. Ondan aldım size verdim. Siz de, halk için gerekli olanı verin diyorum. İyi bir çağrıdır, gerekli bir çağrıdır. Hiç sıkılmaya da gerek yok. Çünkü bu, sizin gerçeğinizin dile getirilişidir. İnanılmaz bir tarzla yaptım. Eğer kendini koruyacak başka bir şey yoksa, ona dostluk edecek -kendisi de dahil- kimsesi kalmamışsa ve en çok birlikte yürünmesi gerekenler bile içerde bu kadar parti dışılık yapıp, ordulaşmaya bu kadar ters kendilerini dayatırlarsa, tabii ki benim kıyamet koparmam, çılgınca savaşmam gerekiyor. Hiçbir yerde böylesi yoktur. Sizler gibisi de yoktur. Onun için böyle olacağım. İstemiyordum, zor geliyordu bana, tekleştim ve müthiş yalnızlaştım ama korkmadım. ‘Muhteşem yalnızlık’ dedim buna.

O yitik ülkenin yalnızlığını, kendini çoktan unutmuş halkın yalnızlığını şimdi daha iyi anlıyorum. Buna sadık kaldım ve ne güzel oldu diyorum: Ülkem kadar yalnız ve halkım kadar kimsesiz. Olacaksa ülkem dostlarıyla kabul edilmeli; olacaksa bu halk, ben onunla, o benimle ve dostlarıyla olmalı. Yalnızlığı gidereceksek sahte dostlarla, yol arkadaşlarıyla değil, olacaksa insanlıkla eşitçe ve özgürce bir beraberlik olmalı. Olacaksa yoldaşlık, onun duygularını da, acılarını da ve onun sevincini de tamamen paylaşmak temelinde olmalı. Düşüncede de öyle, irade de öyle. Giderilecekse yalnızlık bu temelde giderilebilir. Neden ahbap çavuşluk yapayım ki? Neden dost olamayacaklara sonuna kadar bağlanayım ki? Neden kendini kurtaramayacak halka ağlayarak, sızlayarak bağlanayım ki? Böyle olacağıma tek yaşayayım: Gerektiğinde bir tanrı kadar, gerektiğinde hiç yaşamamak üzere. Ve böyle yaptım, doğruydu, güzeldi de. Abartmıyorum, yapılması gerektiği gibi yapıldı. İnsanlık da artık görecektir ki, yaşanılması gerektiği gibi çaba harcadı ve o yaşamın yoluna girildi.

Tam bir zafer beklemek bizim gibi varlıklar için olabilir de, olmaz da, olmadı diye üzülmemek gerekir. Çünkü ardılları vardır. Tüm büyük hareketlerin sıradan bir takipçisi olsa bile çok iyi sonuçları alabilir. Bizim harekette de bu böyledir. Ben bu imkanlarla bakıyorum, sıradan herhangi biriniz bu tanımlara bağlı kalırsa benden daha fazla iş yapar. Bunu da abartmasız söylüyorum; artık hepimiz benden daha fazla başarabilirsiniz. Biraz bunun gerçeğine bağlı kalarak, özde ve tarzda, hitapta ve yapış usullerinde inatçı olun, ölçerek-biçerek yapmaya çalışın. O zaman başarılar gelir. Bu anlamda aslında zafer elde edilmiştir. Gerisi,

herkesin bir tuğlayı kullanılacak yere kadar taşınmasıdır. Plan, temel atıldığı gibi çatıya kadar da yükseltilmiştir. Gerisi ev işlerinin, ev içinin düzenlenmesidir. Bu da hiç zor değildir. Bu anlamda ülkenin temeli atılmış, binası yükseltilmiş, hatta çatısı da kurulmuştur.

Özgür bir halk gibi, bu ülkenin içinde artık yaşama hesapları yapacaksınız. Evin içini kesin süsleyeceksiniz. Ve bir de değerlerinize sahiplik edeceksiniz. Burası şu şehidin yeri, burası şu güzelin yeri, burada şu kurala göre yaşanılır, şöyle bir hain-hırsız geldi mi şöyle karşı konulur ve bu ülkeye, dolayısıyla bu ülkedeki insanlara şöyle bağlı kalınır. Ruhundan düşüncesine kadar, yasasından siyasetine kadar, hepsi belirtilmiştir. Gayet tabii, insansınız bu her zaman yaşama kafa yormayla olur. Bütün çağdaş insanlık böyle. Bir güzel yemeği yemek için bile çenenizi iyi hareketlendireceksiniz. En güzel yemek bile çenenizi çalıştırmadıkça zevk vermez, mideye kötü oturur. Bu kadar özgür yaşam yakınlaşmışken, bu kadar özgürlük sofrası yenmeye açıkken, yaşamayı halen bilmiyoruz demeyin. Bu çok büyük bir ayıptır. Evin içinde, evin sofrası da, evin tüm güzellikleri de yerli yerindedir. Size düşen, sahiplenmek biraz donatmak, daha çok da sahiplik etmektir. Bu da bir dağdaki çobanın bile en çok yaptığı iştir, oysa siz militanlarsınız. Ne kadar parti ve ordu için gerekliyse o kadar; ne kadar halk için de gerekliyse o kadar; ne kadar düşmana karşı gerekliyse o kadar; ne kadar hakkınızsa o kadar. Bu sosyalizmdir ve insanlığın geçmişı kadar geleceğidir.

Bu temelde bu şanlı, zaferli ve PKK'li 25. Newroz'u siz değerli tüm partili militanlarımıza, halkımıza kutluyorum. Selamlıyorum ve sevgilerimi sunuyorum!

21 Mart 1998